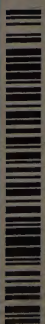

KU-068-197

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ

ΤΟΥ

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΝΟΜΙΚΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΙ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Γραμματέως πρώτης τάξεως παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΘΡΑΣ. ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΗ

Ἐκστὸν τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, ἀριθ. 6.

1880

THE MOUNTAIN

THE MOUNTAIN

101

THE MOUNTAIN

THE MOUNTAIN

THE MOUNTAIN

THE MOUNTAIN

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐν πολλαῖς μεταξὺ νομικῶν ὁμιλίαις περὶ τῶν χρησίμων τοῖς λειτουργοῖς τῆς θέμιδος βιβλίων, ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τῶν γνωμοδοτήσεων, ἃς ἡ Εἰσαγγελία τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, προκαλουμένη ὑπὸ τε τῶν δικαστικῶν καὶ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, δίδει πρὸς λύσιν τῶν διαφορῶν ἀναφυομένων νομικῶν ζητημάτων, πάντοτε δὲ καὶ παρὰ πάντων ὡμολογήθη ὅτι ἡ τύπωσις καὶ δημοσίευσίς τῶν γνωμοδοτήσεων τούτων ἤθελεν ἀποτελέσει βιβλίον νομικὸν σπουδαιότατον καὶ τὰ μάλα χρησίμον εἰς τε τὴν δικαστικὴν καὶ τὴν διοικητικὴν ὑπηρεσίαν, διότι θὰ περιελάμβανε τὰς ἐπὶ σπουδαίων νομικῶν ζητημάτων ἐμβριθεῖς καὶ μεμελετημένας γνώμας ἀνδρῶν οὐ μόνον διατελεσάντων ἢ διατελούντων ἐν τῇ ἀνωτάτῃ τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας βαθμίδι, ἀλλὰ καὶ ἐξόχως διακρινομένων ἐν τῇ χορείᾳ τῶν νομομαθῶν τοῦ κράτους. Ἀπειράκις ἐξεφράσθησαν εὐχαὶ ὑπὲρ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἐν λόγῳ γνωμοδοτήσεων ὑπὸ τε δικηγόρων καὶ δικαστῶν καὶ πλείστοι ἐξ αὐτῶν μὲ προέτρεψαν ν' ἀναλάβω τὸ ἔργον, αἰτούμενος παρὰ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν. Ἐκρινάν με δὲ πρὸς τοῦτο ἀρμόδιον, διὰ τὴν δεκαπενταετὴ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ὑπηρεσίαν μου καὶ ἰδίως διὰ τὴν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὑπηρεσίαν μου ὡς γραμματέως παρὰ τῇ Εἰσαγγελίᾳ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Αἰτήσας λοιπὸν καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τὴν ἄδειαν τῆς τυπώσεως καὶ δημοσιεύσεως τῶν περὶ ὧν πρόκειται γνωμοδοτήσεων, δημοσιεύω αὐτὰς ἐν τῷ ἀνά

χειρας τόμῳ, ἐν ᾧ περιέλαβον κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, τὰς τοῦ ἤδη Εἰσαγγελέως κ. Α. Παπαδιαμαντοπούλου γνωμοδοτήσεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὰ δύο τρίτα σχεδὸν τοῦ ὅλου βιβλίου, τὰς τοῦ προκατόχου αὐτοῦ κ. Κ. Προβελεγγίου καὶ τὰς τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν Ἀντεισαγγελέων, αἵτινες εἰσὶν ὀλίγαι, ἥτοι περιέλαβον τὰς ἀπὸ τοῦ 1867 μέχρι τέλους τοῦ 1879 γνωμοδοτήσεις. Ἐκτὸς τῶν γνωμοδοτήσεων περιέλαβον καὶ πᾶσαν πρᾶξιν τῆς Εἰσαγγελίας περιέχουσας γνώμας ἐπὶ νομικῶν ζητημάτων, ἥτοι προτάσεις πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου περιεχούσας τοὺς λόγους τῶν ὑπὲρ τοῦ νόμου αἰτηθεῖσων ἀναιρέσεων, προτάσεις περὶ ἄρσεως συγκρούσεως, περὶ παραπομπῆς δίκης, περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος κλπ. Ἐν τῇ κεφαλίδι ἐκάστης γνωμοδοτήσεως διετύπωσα τὸ ζήτημα περὶ οὗ πραγματεύεται αὕτη, ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ βιβλίου ἐπεσύναψα ἀλφαβητικὸν εὔρετήριον, τῶν ζητημάτων πρὸς εὐκολωτέραν αὐτοῦ χρῆσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Μαρτίου 1880.

ΚΩΝΣΤ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Δύναται νά κινηθῇ ἀγωγή κακοδικείου δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 36 τῆς Πολ.
Δικονομ. κατὰ δικαστοῦ δικάσαντος ἐν Ἑπτανήσῳ πρὸς τῆς ἐνώσεως ;

Ἀριθ. 315.

Τῇ 27 Ἀπριλίου 1867.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Σ. Ὑπουργείου.

Ἀναγνοὺς τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2698 καὶ ἀπὸ 14 Ἀπρι-
λίου ε. ε. ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου σταλεῖσάν μοι δικογραφίαν
περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ Φ. κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1865
τελεσιδίκως ἀποφασισθείσης δίκης μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Β. καὶ
τοῦ Δ. καθὼς καὶ τὸ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐγγράφον τοῦ
κ. Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν, παρατηρῶ, πρῶτον ὡς
πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὅτι δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς ἔνδικον
μέσον πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Δ. υποστάσης ζημίας, διότι
καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐδικάσθη τελεσιδίκως, καὶ ἡ κατὰ παντὸς δι-
καστοῦ ἐπιτρεπομένη παρ' ὑμῖν ἀγωγή κακοδικείου κατὰ τὰς
περιπτώσεις τοῦ ἀρθρ. 36 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν δύναται νά
ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν ὡς μεταγενεστέρως
λαβούσης ταύτης ἰσχὺν ἐν Ἑπτανήσῳ, ὁ δὲ κατὰ τὸν χρόνον
τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ἰσχύων Ἰόνιος Νόμος δὲν ἐπέ-
τρεπε τὸ τοιοῦτον κατὰ τῶν δικαστῶν μέτρον, ὡς ἐγὼ αὐτὸς
γνωρίζω καὶ παρ' ἄλλων τελευταῖον ἐβεβαιώθην, ὡς πρὸς δὲ
τὴν διαγωγὴν τοῦ δικάσαντος δικαστοῦ Φ., ὅτι τὸ λάθος εἰς δ'
οὗτος κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ
1865 ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ὑπέπεσεν, εἶναι προφανὲς καὶ καθί-
σταται ἀναμφίλεκτον καὶ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου Συμ-
βουλίου τῆς ἀκυρωσάσης τὴν ρηθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ μονομε-
λοῦς δικαστηρίου, καὶ ἂν καθ' ὃν καιρὸν ἐξεδόθη ἦτο εἰς ἰσχὺν
ἡ ἐλληνικὴ νομοθεσία, ὁ δικαστὴς οὗτος ἡδύνατο νά καταδιω-

χθῆ πειθαρχικῶς καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 309 νὰ παυθῇ τῆς ὑπηρεσίας. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Ἰόνιον ὀργανισμόν τῶν δικαστηρίων εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιπλήττῃ τὸν παρεκτραπέντα δικαστὴν καὶ νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὸν Ἀρμοστὴν περὶ τῆς παύσεώς του, ὅταν ἡ διαγωγὴ αὐτοῦ ἦθελεν εὐρεθῇ ἐπὶ τοσοῦτον ἐπιλήψιμος, ὥστε νὰ ὑπάρχωσιν ἀποχρῶντες λόγοι πρὸς λήψιν τοῦ μέτρου τούτου (ἄρθρ. 14 καὶ 15 τοῦ δικαστ. ὀργανισμοῦ), οὐ μόνον δὲν ἔλαβε τοιοῦτον μέτρον, ἀλλὰ καὶ ἀποκαλεῖ ἐν τῇ ἀποφάσει του τὸ ῥηθὲν λάθος τοῦ περὶ οὗ πρόκειται δικαστοῦ, ἀθῶαν πλάνην, δὲν δύναται συνάμα νὰ τῷ ἐπιβληθῇ ποινὴ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ λάθος τοῦτο τοῦ δικαστοῦ, ἂν καὶ ἀθῶα πλάνη, ὡς τὴν ἀποκαλεῖ τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον, δείκνυσιν ὅμως οὐ μικρὰν κουφότητα καὶ περὶ τὰ νομικὰ ἄγνοιαν, ἐκ δὲ τούτου διακινδυνεύουσι τὰ συμφέροντα τῶν δικαζομένων, διὰ τοῦτο ἂν μὲν ὑπῆρχον εἰσέτι τὰ μονομελῆ πρωτοδικεῖα ἔπρεπε νὰ παυθῇ ἀναγκασίως ὁ τοιοῦτος δικαστικὸς ὑπάλληλος. νῦν δὲ ὅτε ἔχομεν τὰ πολυμελῆ πρωτοδικεῖα, δὲν εἶναι μὲν ἠναγκασμένοι, δύναται ὁμῶς τὸ Ὑπουργεῖον νὰ τὸν παύσῃ ἢ νὰ τὸν διατηρήσῃ, καθόσον ἡ κουφονομία του προλαμβάνεται διὰ τῆς παρενέσεως τῶν ἄλλων δικαστῶν καὶ δυνατὸν ἔκτοτε νὰ ἐβελτιώθῃ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Οἱ συμβολαιογράφοι δύνανται νὰ παρίστανται ὡς δικολάβοι ἢ πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικεῶν ;

Ἀριθ. 445. Τῇ 3 Ἰουνίου 1867.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Κατόπιν τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου ε. ε. διαταγῆς τοῦ Σ. Ὑπουργείου, ἐπιστρέφων τὴν ἀπὸ 12 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀναφορὰν τοῦ συμβολαιογράφου Κορώνης μετὰ τῶν ἐπισυνημμένων, ὑποβάλλω, καθόσον ἀφορᾷ τὴν λύσιν τοῦ ἐνδιαλαμβανομένου ζητήματος, ὅτι τὰ ἔργα τοῦ συμβολαιογράφου δὲν συμβιβάζονται μὲν με χαμμίαν ἄλλην ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 276 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ μνημονευομένων ὑπηρεσιῶν, ἀλλὰ ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικεῶν ἂν ὁ συμβολαιογράφος ἐκτελέσῃ τὰς ἀπαραίτητας ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτῇ.

κῶν δύναται νὰ παρίσταται πρὸς ὑπεράσπισιν ἀλλοτρίων δικαιωμάτων πᾶς πολίτης ἐν τινι τῶν δήμων τοῦ Βασιλείου ἀποκαταστημένος, ἐξαίρουμένων τῶν εἰρηνοδικείων, παρ' οἷς εἰσὶ διορισμένοι πέντε τοῦλάχιστον δικηγόροι, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1836 καὶ τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΝΓ τοῦ 1847 Νόμων· ὥστε ἡ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου παράστασις τοῦ πολίτου ὡς πληρεξουσίου τινὸς τῶν διαδίκων, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξάσκησις δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ ἐπομένως δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 276 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅπως ἔχη ὁ εἰρηνοδίκης τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μὴ δέχεται τὸν συμβολαιογράφον ὡς πληρεξούσιον τοῦ διαδίκου κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου ἐκκρεμοῦς διαφορᾶς. Ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν τὰ ἔργα τοῦ συμβολαιογράφου δὲν συμβιβάζονται μὲ τὰ τοῦ δικολάβου, καθόσον παρεκτὸς τῆς συντάξεως τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων ἐξωδίκως ὁμολογουμένων νομικῶν σχέσεων καὶ πράξεων, εἶναι εἰς αὐτὸν ἀνατεθειμέναι ἐκ τοῦ νόμου καὶ διάφοροι πράξεις τῆς τε ἐκουσίως ἢ χαριστικῆς δικαιοδοσίας καὶ τῆς ἐπὶ ἀμφισβητουμένων ὑποθέσεων διαδικασίας, οἷον δικαστικαὶ ἀπογραφαί, πλειστηριασμοὶ καὶ κατατάξεις δανειστῶν, ἀπαλλοτριώσεις κληρονομικῶν κτημάτων, δικαστικαὶ διανομαὶ κλπ. τὴν ἐνέργειαν δὲ τοιούτων πράξεων, δὲν δύναται ἡ κυβέρνησις νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς πρόσωπον, ὅπερ δυνάμενον, ὡς πληρεξούσιος τῶν ἐνδιαφερομένων προσώπων καὶ διαδίκων, νὰ ἔχη συμφέρον ἴδιον εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς διαδικασίας, δὲν παρέχει ἐχέγγυα τῆς ἀπαιτουμένης ἀμεροληψίας καὶ ἀκριβείας πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σπουδαιωτάτων τοῦ συμβολαιογράφου καθηκόντων, ἐνεκα δὲ τούτου φρονοῦμεν, ὅτι ἐν περιπτώσει βεβαίωσεως τοῦ ὅτι ὁ συμβολαιογράφος μετέρχεται τὰ ἔργα δικολάβου τὸ συμφέρον τῆς δημόσιας ὑπηρεσίας καὶ τῆς κοινωνίας ἀπαιτοῦσι τὴν ἐκ τῆς θέσεως τοῦ συμβολαιογράφου ἀπόλυσιν αὐτοῦ.

Ὁ Ἀντισταγγελὴς
I. A. Τυπάλδος.

Εἰς ποίας περιπτώσεις ζητεῖται κανονισμὸς ἀρμοδιότητος; Δύνανται αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ ν' ἀρνηθῶσι τὴν ἐκτέλεσιν ἐντάλματος συλλήψεως στρατιωτικοῦ ὑπὸ πολιτικοῦ ἀνακριτοῦ ἐκδοθέντος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἦτο ἀναρμόδιος οὗτος νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως;

Ἀριθ. 511.

Τῇ 24 Ἰουνίου 1867.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Διεξελθόντες τὰ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 13102 παραγγελίαν τοῦ Σ. τούτου Ὑπουργείου ἐπισυνημμένα ἔγγραφα, ἐξηγάγομεν ὅτι καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 650 ἐντάλματος συλλήψεως, ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἀνακριτοῦ τὴν 24 Μαΐου ε. ε. ὁ παρὰ τοῖς ἐνταῦθα Πλημμελειοδίκαις ἀνακριτῆς ἐπελήφθη πρὸ πολλοῦ ἀνακρίσεως κατὰ τοῦ δεκανέως Σ. Κ. ἐπὶ τῇ εἰς τοῦτον μετ' ἄλλων συναιτιῶν ἀποδιδομένη πράξει ἀναιρέσεως. Ἀποσταλέντος δὲ τοῦ ἐντάλματος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ πρὸς τὸ φρουραρχεῖον Ἀθηνῶν καὶ ὑπὸ τούτου πρὸς τὸ Α' πεζικὸν τάγμα, ἡ διοίκησις αὐτοῦ ἡρνήθη τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐντάλματος, ὅπερ ἐπεστράφη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον μετὰ τῶν ἀναφορῶν τῆς διοικήσεως τοῦ τάγματος καὶ τοῦ φρουραρχείου ὑπ' ἀριθ. 2337 καὶ 5854 ἰσχυριζομένων ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ δὲν εἶναι ἀρμοδιὰ, ὅπως ἐπιληφθῇ ἀνακρίσεως κατὰ τοῦ δεκανέως Κ. καὶ ὅτι ἡ πράξις αὐτοῦ δὲν εἶναι καταδιώξιμος. Ἐπὶ δὲ τούτοις τὸ Σ. Ὑπουργεῖον παραγγέλει ὑμῖν νὰ ζητήσωμεν παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου κανονισμὸν ἀρμοδιότητος τοῦ κοινοῦ ποιν. δικαστηρίου δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 46 καὶ ἐπομ. τῆς κοινῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἀνακρίναντες τὴν ὑπόθεσιν κατὰ τὸ ἀρθρον 47 τῆς Ποιν. Δικονομίας ὑποβάλλομεν εἰς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρον 46 αἰτεῖται κανονισμὸς ἀρμοδιότητος, ὅταν πολλὰ μὴ ἀλλήλοις ὑποκείμενα δικαστήρια ἢ οἱ παρ' αὐτοῖς ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι ἐπιληφθῶσι συγχρόνως τῆς καταδιώξεως τῆς ἀξιόποινου πράξεως, ἀμφισβητεῖται δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἡ ἀρμοδιότης ἐκάστου, καθόσον εἴτε ἅπασαι αἱ ἐπιληφθεῖσαι τῆς ὑποθέσεως ἀρχαὶ θεωροῦσιν ἐκάστη ἐαυτὴν ἀρμοδίαν, εἴτε ἅπασαι θεωροῦσιν ἐκάστη ἐαυτὴν ἀναρμόδιαν, εἰς τρόπον ὥστε ἐκ τῆς ἀμφισβητήσεως ἢ τῆς ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν

προκύπτει πρόσκομμα εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς καταδιώξεως. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμως μόνον ὁ παρὰ πλημμελειοδίκαις ἀνακριτῆς ἐπελήφθη τῆς καταδιώξεως τοῦ δεκανέως Κ. καὶ τῶν συναιτίων αὐτοῦ, διὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος πρᾶξιν τῆς ἀναιρέσεως, καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἀνακριτοῦ τούτου οὐδεμία ἐγείρεται ἀμφισβολία, ὡς πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀρμοδιότητα, ὡς ἐξάγεται δὲ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5854 ἀναφορᾶς τοῦ Φρουραρχείου Ἀθηνῶν, οὐδεμία στρατιωτικὴ ἀρχὴ ἐπελήφθη ποινικῆς ἀνακρίσεως διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν, καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ περίπτωσις τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος ἕνεκα τῆς ἀμφισβητήσεως πολλῶν συγχρόνως ἐπιλαβομένων τῆς καταδιώξεως ἀρχῶν. Μόνος ὁ λόγος τῶν ἀμφισβολιῶν καὶ τῶν περὶ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἀνακριτοῦ κρίσεων τῶν διοικητικῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν δὲν παρέχει ἀφορμὴν νόμιμον πρὸς κανονισμόν τῆς ἀρμοδιότητος. Ἐπὶ παραπλησίων παρατηρήσεων καὶ ἀμφισβολιῶν τῶν στρατ. ἀρχῶν εἰσαχθεῖσα ἄλλοτε εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον αἵτησις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν ποιν. δικαστηρίων, ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ὡς μὴ στηριζομένη εἰς τὸν Νόμον (ἀποφ. ποιν. Ἀρείου Πάγου 9 ἔτους 1847). Φρονοῦμεν δὲ ὅτι καὶ κατὰ τὴν προκειμένην περίπτωσιν τὴν αὐτὴν τύχην ἤθελε λάβει εἰσαγομένη ἐνώπιον τοῦ παρ' ᾧ διατελοῦμεν δικαστηρίου ἡ περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἵτησις. Τὸ ζήτημα ἂν τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια καὶ οἱ παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι ἔχουν ἀρμοδιότητα πρὸς καταδίωξιν τοῦ δεκανέως Κ. καὶ τῶν συναιτίων αὐτοῦ, καὶ ἂν ἡ πρᾶξις ᾗναι κολάσιμος, θέλει καταστῇ ἀντικείμενον τῆς διασκέψεως καὶ τῶν βουλευμάτων τῶν συμβουλίων τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν Ἐφετῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων εἰς τὴν κρίσιν τῶν ὁποίων δύναται νὰ ὑποβληθῇ ἡ ὑπόθεσις. Ἀπόκειται δὲ εἰς τοὺς ἀρμοδίους εἰσαγγελεῖς καὶ τοὺς κατηγορουμένους αὐτοὺς νὰ προκαλέσωσι καὶ νὰ διαφωτίσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου κρίσιν τῶν ἐπιληφθησομένων τῆς ὑποθέσεως δικαστηρίων· ἀλλὰ τὴν κρίσιν ταύτην δὲν πρέπει νὰ προλαμβάνωσι καὶ νὰ ματαιώσιν οἱ διοικητι-

κοί ὑπάλληλοι ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι ἔχουσι διάφορον γνώμην τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἥτις ἐπιληφθεῖσα τῆς ὑποθέσεως, ἀπεφάνθη ἤδη περὶ τῆς ἰδίας αὐτῆς ἀρμοδιότητος. Μόνον ἐὰν ἡ πρὸς καταδίωξιν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως ἀρμοδίᾳ στρατιωτικῇ ἀρχῇ ἐπελαμβάνετο τακτικῆς ἀνακρίσεως συγχρόνως μετὰ τοῦ παρὰ τοῖς ἐνταῦθα πλημμελειοδίκαις ἀνακριτοῦ, εἶχεν ἡ ἀρχὴ ἐκείνη τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ παρὰ πλημμελειοδίκαις ἀνακριτοῦ καὶ νὰ προκαλέσῃ τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅπως κρίνῃ ποία ἐκ τῶν δύο ἀρχῶν ἦτο ἀρμοδίᾳ πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἀνακρίσεως. Ἐνῶ ὅμως προδήλως τοιοῦτον δικαίωμα δὲν εἶχεν οὔτε ὁ διοικητὴς τοῦ Ἀτάγματος, οὔτε ὁ φρουράρχος Ἀθηνῶν, ὑπερέβησαν τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἀρνηθέντες τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐντάλματος τοῦ ἀνακριτοῦ. Τὴν παράβασιν ταύτην δὲν δικαιολογοῦσιν αἱ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἀναφοραὶ τῶν ἀρχῶν τούτων· διότι ἂν καὶ ὤφειλον ν' ἀναφέρωσι, φρονοῦσαι ὅτι ἐδικοιοῦντο νὰ προκαλέσωσι τὴν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησιν, δὲν εἶχον ὅμως ὥς ἐκ τούτου τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀρνηθῶσι τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐντάλματος, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον ἡ προφυλάκις τοῦ δεκαπενέως δὲν ἐπέφερεν ἐμπόδιον εἰς τὸν κανονισμὸν ἀρμοδιότητος, ἀλλ' ὑπῆρχε περίπτωσις ἵνα ζητηθῇ παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἐπὶ τούτοις ἐπιστρέφομεν πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τὰ σχετικὰ ἔγγραφα, ἐὰν δὲ ἄλλως φρονῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Ὑπουργεῖον εἰς τὸ νὰ ζητηθῇ ὁ κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐπιστείλῃ τὰς περαιτέρω διαταγὰς αὐτοῦ.

Ὁ Ἀντισταγγελεὺς

I. Α. Τυπάλδος.

Ἐπιτρέπεται συγχώνευσιν ποινῶν; Ἐπιτρέπεται διαδοχικὴ εἰσαγωγὴ εἰς τὸ δικαστήριον, κατὰ τοῦ αὐτοῦ κατηγορουμένου, πλειόνων πράξεων τελεσθεισῶν ἤδη καὶ γνωστῶν εἰς τὴν καταδιώκουσαν ἀρχήν; Πότε ὑπάρχει περίπτωσις συρροῆς ἀξιοποίνων πράξεων; Ποία ποινὴ ἐπιβάλλεται ἐπὶ συρρεουσῶν ἀξιοποίνων πράξεων;

Ἀριθ. 548.

Τῇ 1 Ἰουλίου 1867.

Πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Κερκύρᾳ Ἐφέταις κ. Εἰσαγγελέα.

Ὁ Α. Π. δικασθεὶς τὴν 13 Ἰανουαρίου ε. ε. ἐνώπιον τῶν ἐν

Κεφαλληνία Πλημμελειοδικῶν ἐπὶ ἀπάτῃ, κατεδικάσθη εἰς δέμηνον φυλάκισιν, πρὸς ἐκτίσιν δὲ τῆς ποινῆς ταύτης διατελῶν ἐν φυλακῇ τὴν 3 Ἀπριλίου ε. ε. εἰσηχθῇ εἰς δίκην ἐνώπιον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν κατηγορούμενος ἐπὶ ἐξυβρίσει ἀρχῆς τελεσθεῖσῃ τὴν 27 Ὀβρίου 1866. Κηρυχθέντος τοῦ κατηγορουμένου ἐνόχου καὶ τῆς πράξεως ταύτης, ὁ εἰσαγγελεὺς ὑπέβαλεν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν τὴν αἴτησιν τοῦ νὰ καταγνωσθῇ εἰς τὸν ἐνοχον ἀνάλογος ποινή, καὶ ζητήσαντος τοῦ κατηγορουμένου νὰ συγχωνευθῇ ἡ καταγνωσθησομένη ποινή εἰς τὴν διάρκειαν τῆς διμήνου φυλακίσεως, εἰς ἣν προηγουμένως κατεδικάσθη, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπήνεγκε γνωμοδοτῶν, ὅτι δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀναγκαστικῶς ἔπρεπε νὰ λάβῃ χώραν τοιαύτη συγχώνευσις τῶν ποινῶν. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀπορρίψαν τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς τρίμηνον φυλάκισιν διὰ τὴν πράξιν τῆς ἐξυβρίσεως, ἀσχέτως πρὸς τὴν ἤδη καταγνωσθεῖσαν αὐτῷ δέμηνον φυλάκισιν ἕνεκα ἀπάτης.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀντίρρουν ἠτήσατο ὁ παρὰ τοῖς ἐν Κεφαλληνίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ Ἀρειος Πάγος ἀνῆρσε τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ὡς κακῶς ἐρμηνεύσασαν τὸ ἄρθρον 109 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὸν Α. Π. δι' ἀμφοτέρους τὰς πράξεις τῆς τε ἀπάτης καὶ τῆς ἐξυβρίσεως, ὧν ἐκηρύχθη ἐνοχος ὑπὸ τῶν Πλημμελειοδικῶν, τρίμηνον φυλάκισιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπόσπασμα ἀπεστείλαμεν πρὸς τὸν παρὰ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεῖα διὰ τὴν ἄμεσον ἐκτέλεσιν αὐτῆς ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς φυλακίσεως τοῦ καταδικασθέντος, ὁλοσχερὲς δ' ἀντίγραφον μετὰ τῆς δικογραφίας διευθυνομεν ὑμῖν, κύριε εἰσαγγελεῦ, διὰ τὴν περαιτέρω ἐνέργειαν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 501 Ποιν. Δικονομίας διατασσομένων. Ἐπὶ τούτοις προκαλοῦμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν εἰς δύο σπουδαίας παραδρομὰς τῆς εἰσαγγελίας τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πλημμελειοδικῶν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ὑποθέσεως. Ἐκ τῆς δικογραφίας ἐξάγεται ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς εἰσαγαγὼν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν πρὸς συζήτησιν τὴν κατὰ τοῦ Α.

Π. ἐπὶ ἀπάτῃ κατηγορίαν, ἐγίνωσκεν ἤδη ὅτι ὑπῆρχεν ἐκκρεμῆς συγχρόνως ἐνεργουμένη ποινικὴ προκινάκρισις κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἐπὶ τῇ ἐτέρᾳ πράξει τῆς ἐξυβρίσεως. Εἶναι πρόδηλον ὅτι ἡ εἰσαγγελία εἶχε καθήκον νὰ εἰσαγάγῃ ἀμφοτέρας τὰς κατηγορίας εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον πρὸς σύγχρονον ἐκδίκασιν ἀμφοτέρων τῶν πράξεων. Ἡ διαδοχικὴ καταδίωξις τοῦ κατηγορουμένου διὰ πλείονας πράξεις τελεσθείσας ἤδη καὶ γνωστὰς εἰς τὴν καταδιώκουσαν ἀρχὴν πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατηγορίας ἐπὶ μιᾷ ἐκ τῶν συρρεουσῶν πράξεων ἀντίκειται προφανῶς εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου· εἶναι δὲ ἀρχὴ στοιχειώδης, οὕτως εἰπεῖν, ἀφ' ἐαυτῆς ὑπονοουμένη κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ποιν. νόμων, οἵτινες προνοοῦσι περὶ τῆς συρροῆς τῶν ἀξιοποίνων πράξεων καὶ ἀποκρούουσι κατ' αὐτὴν τὴν συσώρευσιν τῶν ποινῶν, ὅτι, ὅταν ὁ κατηγορούμενος εἴτε προφυλακισμένος εἴτε μὴ, καταδιώκεται διὰ μίαν ἐκ πολλῶν ἀξιοποίνων αὐτοῦ πράξεων, ἡ ἀρχὴ λαμβάνουσα γνῶσιν τῶν ἄλλων ἀξιοποίνων πράξεων τοῦ αὐτοῦ προσώπου διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐγένετο εἰσέτι καταδίωξις, ὀφείλουσιν ἢ τε ἀνακριτικὴ ἀρχὴ ὡς καὶ ἡ εἰσαγγελικὴ ν' ἀναστείλωσι τὴν περαιώσιν τῆς ἀνακρίσεως καὶ τὴν εἰς δίκην εἰσαγωγὴν τοῦ κατηγορουμένου, καὶ νὰ ζητήσωσι τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως ἐπὶ τῆς κατηγορίας, ὅπως καταστῇ ἐφικτὴ ἡ σύγχρονος ἐκδίκασις αὐτῆς καὶ ὅλων τῶν συρρεουσῶν πράξεων. Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 109 τοῦ ἡμετέρου Ποιν. Νόμου δὲν ὑπὸ ὑπονοούμενον ἐξ ἀπλῆς ἐπιεικειᾶς ἢ χάριτος εἰς τὸν κατηγορούμενον, ἀλλὰ στηρίζεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δικαιοσύνης, καθ' ἣν ἡ συνέχεια τῶν παρὰ τοῦ ἐνόχου ἀλληλοδιαδόχως ἀποτιομένων χωριστῶν ποινῶν καθιστᾷ ἐκαστὴν καθ' ἐαυτὴν βαρυτέραν, ἕνεκα τῆς ἀνευ διακοπῆς ἐκτίσεως τῶν διαφόρων ποινῶν. Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐξηγοῦσιν οἱ νομολόγοι ὑπολογίζοντες, ὅτι λ. χ. δύο ποιναὶ εἰς τετράμηνον φυλάκισιν ἐκάστη συνιστάμεναι ἰσοδυναμοῦσι μὲ ἐξάμηνον συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπον φυλάκισιν· οἰοιδήποτε ὅμως εἶναι οἱ λόγοι ἐξ ὧν ὑπὸ ὑπονοούμενον ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 109 τοῦ ἡμετέρου Ποιν. Νόμου, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύνανται οἱ εἰσαγγελεῖς νὰ στερῶσι τῆς

εὐεργετικῆς αὐτοῦ διατάξεως τὸν κατηγορούμενον δι' ἀλληλο-
διαδόχων καταδιώξεων ἐπὶ ἐκάστης τῶν συρρεουσῶν πράξεων.
Τὴν διάταξιν ταύτην ἐπομένως ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν
Κεφαλληνίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεύς, ὥφειλε νὰ συμμορ-
φωθῇ μὲ τὴν θέλησιν τοῦ νομοθέτου ἐνεργῶν ὅπως καταστῇ ἐ-
φικτὴ ἡ σύγχρονος εἰς τὸ ἀκροατήριον εἰσαγωγή καὶ ἐκδίκασις
τῆς κατηγορίας ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ἀξιοποίνων πράξεων τοῦ

A. II.

Ἡ πρώτη αὕτη παράλειψις καθίσταται ἔτι μᾶλλον ἀξιοπαρα-
τήρητος ἔνεκα τῆς δευτέρας παραδρομῆς τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Κε-
φαλληνίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως τοῦ νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸ
δικαστήριον κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς δευτέρας κατηγορίας ἀφ'
ἐνὸς πρότασιν σαφῇ καὶ ὠρισμένῃν σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ
ἄρθρ. 109 τοῦ ἡμετέρου Ποιν. Νόμου καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡτιολογη-
μένην διὰ τῆς ὑποβολῆς τῶν ἀναγκαιούντων μέσων πρὸς ἐφαρ-
μογὴν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συ-
νεδριάσεως καὶ τῆς ἀποφάσεως τῶν Πλημμελειοδικῶν προκύ-
πτει, ὅτι μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου
διὰ τὴν πράξιν τῆς ἐξυβρίσεως ἡ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως ὑπο-
βληθεῖσα πρότασις ἦτο νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν κηρυχθέντα ἐνοχον
ιδία ποινὴ διὰ τὴν πράξιν ταύτην, νὰ συγχωνευθῇ δὲ μὲ τὸν
ὑπολειπόμενον χρόνον τῆς διαρκείας τῆς ἔνεκα τῆς ἀπάτης κα-
ταγνωσθείσης φυλακίσεως, τοιαύτη ὅμως πρότασις δὲν εἶναι
σύμφωνος μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου.
Συγχώνευσις τῶν ποινῶν, εἶναι ἔκφρασις ἣτις δὲν ἀπαντᾷται εἰς
τὸν ἡμέτερον Ποινικὸν Νόμον, ἡ δὲ ἔννοια τῆς συγχωνεύσεως
ἀντίκειται εἰς τὸ σύστημα, ὅπερ παρεδέχθη ὁ ἡμέτερος νομοθέ-
της. Εἰς τὴν Γαλλ. νομοθεσίαν, εἰς ἣν καθιερώθη ἀληθῶς ἡ συγ-
χώνευσις τῶν ποινῶν ἐπὶ τῶν συρρεουσῶν πράξεων, ἡ καταδίκη
τοῦ αὐτουργοῦ διὰ τὴν πράξιν τὴν ἐπισύρουσαν τὴν βαρυτέραν
ποινὴν παραλύει ὀλοτελῶς καὶ καθιστᾷ ματαίαν τὴν καταδίω-
ξιν αὐτοῦ διὰ τὰς λοιπὰς συρρεούσας ἀξιοποίνους πράξεις τοῦ
αὐτοῦ προσώπου. Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν ἤθελον ἀπαγγελθῇ
διὰ διαφόρους πράξεις τοῦ αὐτοῦ προσώπου χωρισταί ποιναί, ἐξ

ἀνάγκης συγχωνεύονται ἅπασαι εἰς τὴν βαρυτέραν ἐξ αὐτῶν. Ὁ ἡμέτερος ὅμως Ποιν. Νόμος μὴ ἀκολουθήσας ὡς πρὸς τὴν συρροὴν τῶν ἀξιοποίνων πράξεων τὸ σύστημα τοῦ Γαλλικοῦ Νόμου ἦτοι τὸ τῆς καταγνώσεως μιᾶς μόνης τῆς βαρυτέρας ποινῆς, οὐδὲ τὸ σύστημα τοῦ Βαυαρικοῦ Ποιν. Νόμου τοῦ 1813 ἦτοι τοῦ συνδυασμοῦ ὅλων τῶν ποινῶν τῶν συρρεουσῶν πράξεων, παρεδέχθη ἀνόμοιον τῶν δύο σύστημα ἀκριβοῦς δικαιοσύνης κατὰ τὸ ὅποιον ἐν περιπτώσει συρροῆς τιμωρεῖται ὁ αὐτουργὸς καταγινωσκομένης τῆς νομίμου ποινῆς διὰ τὴν πράξιν τὴν ἐπισύρουσαν τὴν βαρυτέραν ποινὴν, συγχρόνως ὅμως τιμωρεῖται καὶ διὰ τὰς λοιπὰς συρρεούσας ἀξιοποίνους πράξεις, ἐπιμετρουμένης δι' ἐκάστην τούτων τῆς διὰ τὴν βαρυτέραν ἐξ αὐτῶν καταγνώσθεις ποινῆς. Κατὰ τὴν προκειμένην ἄρα ὑπόθεσιν ὥφειλεν ἡ εἰσαγγελία νὰ προτείνῃ οὐχὶ νὰ ἐπιβληθῇ δευτέρα ποινὴ συγχωνευομένη μὲ τὴν διάρκειαν τῆς πρώτης, ἀλλὰ νὰ καταγνώσθῃ διὰ τὰς δύο πράξεις μία ποινὴ ἢ διὰ τὴν βαρύτερον ὑπὸ τοῦ νόμου τιμωρουμένη, ἐπιμετρουμένη ἀναλόγως τῶν περιστάσεων τῆς ἐτέρας πράξεως, ὅπως δὲ τὸ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν εὗρεθῇ εἰς θέσιν νὰ ἐφαρμώσῃ τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ νόμου, ὥφειλέν ὁ κ. εἰσαγγελεὺς κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς δευτέρας ἐπὶ ἐξυβρίσει κατηγορίας νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸ Δικαστήριον τὰ πρακτικὰ καὶ τὴν ἀπόφασιν τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐπὶ τῆς προηγήθεισης ἐπὶ ἀπάτῃ κατηγορίας, ὥστε νὰ δυνηθῇ τὸ δικαστήριον πρῶτον μὲν νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ὑπῆρχε συρροὴ ἀξιοποίνων πράξεων, ὅτι δηλ. ἡ πράξις τῆς ἐξυβρίσεως ἔλαβε χωρὴν πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐπὶ ἀπάτῃ κατηγορίας, δεύτερον νὰ διαγνώσῃ ποία ἐκ τῶν συρρεουσῶν πράξεων ἦτο ἡ ἐπισύρουσα τὴν βαρυτέραν ποινὴν καὶ τρίτον νὰ ἐπιμετρήσῃ ταύτην πρὸς τιμώρησιν καὶ τῆς ἐτέρας τοῦ κατηγορουμένου πράξεως, ἐκ τῶν πρακτικῶν ὅμως καὶ τῆς ἀποφάσεως τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐξάγεται, ὅτι ὁ μὲν κατηγορούμενος ἀορίστως καὶ ἐν ἀγνοίᾳ οὕτως εἶπεν τοῦ νόμου ὑπέβαλε τὴν αἵτησιν τῆς συγχωνεύσεως τῶν ποινῶν, ἡ δὲ εἰσαγγελία ἐπίσης ἀσαφῶς καὶ ἐπιπολαίως τὴν αἵτησιν ταύτην ὑπεστήριξε, χωρὶς οὐδὲ κανὼν νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ

τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς προηγηθείσης διὰ τὴν ἀπάτην κατηγορίας. Ἐνεκα δὲ τούτου καθίστατο εἰς τὸ δικαστήριον ἀνέφικτος ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 109 τοῦ Ποιν. Νόμου. Τὸ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐφήρμωσε ψευδῶς (ὡς ὁ Ἀρειὸς Πάγος παρέδεδέχθη) τὸ ἄρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθόσον ἐθεώρησεν ὡς ἀναγκαῖον καὶ ἀπαραίτητον ὅρον τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τὴν σύγχρονον ἐκδίκασιν τῆς κατηγορίας διὰ τὰς διάφορους συρρεούσας πράξεις τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

Τοιαύτη τῇ ὄντι ἦτο ἡ ἐπικρατοῦσα ἰδέα μέχρι τινὸς εἰς τὴν Γερμ. ποιν. νομολογίαν καὶ τοιαύτη ἦτο ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 108 τοῦ Βαυαρικοῦ Ποιν. Νόμου τοῦ 1813, ἀλλὰ τὸ σύστημα τοῦτο δὲν ἠκολούθησεν ὁ ἡμέτερος Ποιν. Νόμος παραδεχθεὶς εἰς τὸ ἄρθρ. 109 τὸν ὅρισμόν τῶν μεταγενεστέρων Βαυαρικῶν νομοσχεδίων, εἰς ὃν παρελήφθη ὁ ὅρος τοῦ ἄρθρου 108 τοῦ Βαυαρικοῦ Ποιν. Νόμου τοῦ 1813, «ἐὰν πρόκηται ν' ἀποφασισθῇ »περὶ τῶν συρρεουσῶν πράξεων παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου εἰς »μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν», ὥστε κατὰ τὸν ἡμέτερον ποινικὸν νόμον ὑπάρχει περίπτωσις τῆς συρροῆς τῶν ἀξιοποιῶν πράξεων καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ τότε ὅταν δικάζεται χωριστὰ ὁ κατηγορούμενός δι' ἐκάστην τῶν συρρεουσῶν πράξεων, ἐν τοιαύτῃ ὁμῶς περιπτώσει εἶναι καθήκον τοῦ εἰσαγγελέως νὰ φωτίσῃ τὸ δικαστήριον ὑπόθεσιν τὰ πράκτικα τῶν συζητήσεων καὶ τὰς ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν ἐκδικασθεισῶν ἤδη κατηγοριῶν διὰ τὰς συρρεούσας πράξεις τοῦ αὐτοῦ προσώπου, καὶ τοῦτο ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὀφείλει νὰ πράξῃ ὁ παρὰ τοῖς Πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελεύς, ἀφοῦ παρέλιπε νὰ ἐνεργήσῃ τὰ εἰκότα πρὸς τὴν σύγχρονον ἐκδίκασιν τῆς κατηγορίας δι' ἀμφοτέρας τὰς πράξεις τοῦ Α. Π. Ἐνεκα τῶν ἐλλείψεων τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Κεφαλληνίᾳ Πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, τὸ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφαρμόσῃ ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸν Ποιν. Νόμον, ὁ δὲ κατηγορούμενός κατεδικάσθη εἰς μὴ νόμιμον ποινὴν, τὴν ὁποίαν ἤδη κατὰ μέγα μέρος ἐξεπλήρωσε καὶ ἐγένετο ἐπὶ τέλους ἀνάγκη εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον πρόσφυγῆς καὶ τῆς ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ

Πλημμελειοδικείου πρὸς ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ νόμου, μὲ προσβολὴν τῶν δικαιωμάτων τοῦ κατηγορουμένου καὶ μὲ χρονοτριβὴν τῆς ὑπηρεσίας. Πρὸς ἀποφυγὴν παραπλησίων ἀτόπων τοῦ λοιποῦ, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, κ. εἰσαγγελεῦ, νὰ ἐπιστήσητε τὴν προσοχὴν τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν ὑμῶν παρὰ Πλημμελειοδικαίς εἰσαγγελέων εἰς τὴν ὀρθὴν κατάληψιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου, διὰ τῆς συγχρόνου καταδιώξεως τῶν συρρεουσῶν πράξεων.

Ο Ἀντεισαγγελεὺς
Ι. Α. Τυπάλδος.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης δικαιούται νὰ διαγράψῃ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας, τῶν καθήκοντα δικαστικῶν ἀρχῶν ἐκπληρούντων ὑπαλλήλων, ἐπὶ τῶν πρὸς διεξαγωγὴν παρουσιαζομένων αὐτοῖς ὑποθέσεων; Πλοίου Ἑλληνικοῦ παθόντος κατὰ τὸν πλοῦν καὶ ἀνικάνου πρὸς πλοῦν καταστάτος, ἐγκαταλειφθέντος δ' ἐν λιμένι ἄλλοδαπῷ, τί ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ ὁ Ἑλλήν πρόξενος;

Ἀριθ. 559.

Τῇ 6 Ἰουλίου 1867.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐπιστρέφοντες τὰ εἰς τὴν ἀπὸ 27 Ἰουνίου ε. ε. παραγγελίαν τοῦ Σ. Ὑπουργείου ἐπισυνημμένα ἔγγραφα, ὀφείλομεν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης δὲν δύναται ν' ἀναδεχθῇ τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων τῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες, εἴτε ἐντὸς εἴτε καθ' ὑπερβάσιν τῆς ἀρμοδιότητός των, ἐκπληροῦσι καθήκοντα δικαστικῶν ἀρχῶν, διαγράφον τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας αὐτῶν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν παρουσιαζομένων αὐτοῖς ὑποθέσεων. Τὸ Σ. τοῦτο Ὑπουργεῖον ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ ἐνίοτε τὸ καθήκον κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κρίσιν νὰ ἐκδίδῃ γενικὰς ὁδηγίας πρὸς τὰς ὑπαλλήλους ἀρχὰς περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν νόμων, ἀλλ' ἡ ἐφαρμογὴ τούτων εἰς καθέκαστην ὑπόθεσιν ὑπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ὑπαλλήλου φέροντος τὴν εὐθύνην τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐνεργείας, εἶναι δὲ ἄτοπον τὸ νὰ ζητῇ ὁ ὑπάλληλος ἐκάστοτε νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου, τί ἔχει νὰ πράξῃ ὡς δικαστικὴ ἀρχή, ὥστε νὰ ἀποφεύγῃ διὰ τοῦ μέσου τούτου τὴν ἐξάσκησιν τῆς κρίσεως καὶ τὸ βάρος τῆς εὐ-

θύνης αὐτοῦ. Συγχρόνως ὅμως πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς τοῦ Σ. Ὑπουργείου ὑποβάλλομεν ὅτι, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐν Μεσσηνί κ. ὑποπροξένου ἐκτιθέμενα, δὲν ἦτο οὗτος ἀρμόδιος νὰ διορίσῃ δοκιμαστέας, διατάξῃ καὶ ἐπικυρώσῃ κανονισμὸν τῶν ἀβαριῶν καὶ ἐνεργήσῃ πρὸ τῆς ἐγκαταλείψεως τὴν ἐκποίησιν τοῦ πλοίου «αἱ δύο καλαὶ ἀδελφαὶ», καθόσον τὰς πράξεις ταύτας ἀναθέτει ὁ νόμος εἰς τὰς ἀρμολίαις δικαστικὰς ἀρχάς, ἰδίως δὲ τὸν κανονισμὸν τῶν ἀβαριῶν καὶ τὴν ἐπικύρωσιν αὐτῶν, εἰς τὰς ἀρχάς τοῦ τόπου τῆς ἐκφορτώσεως, ἥτοι τῆς παραλαβῆς τοῦ φορτίου, καθόσον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐναυλώθη διὰ λογαριασμὸν τοῦ πλοίου «αἱ δύο ἀδελφαὶ» ἕτερον πλοῖον πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ πλοῦ εἰς τὸν συμφωνηθέντα πρὸς ἐκφόρτωσιν λιμένα.

Τούτων δὲ τεθέντων, ἴσως εἶναι ἄκυροι ὅλαι αἱ παρὰ τοῦ Προξενείου ἐνεργηθεῖσαι πράξεις, ἰδίως ὁ κανονισμὸς τῶν ἀβαριῶν, τὸν ὅποιον ἐπικαλεῖται ὁ ἀναφερόμενος πράκτωρ τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν, ἀλλὰ διὰ τὰς συνεπειὰς τῆς ἀκυρώσεως τῶν πράξεων τούτων ἡ εὐθύνη ἐπίκειται καὶ δεόν νὰ μείνῃ εἰς βάρος τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτὰς ὑπαλλήλου. Καθόσον δὲ ἡ Κυβέρνησις δύναται καὶ ἠθικῶς καὶ νομικῶς νὰ εὐθύνηται διὰ τὸ τίμημα τοῦ πλοίου, ὅπερ φαίνεται κατατεθὲν εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Προξενείου, ἀπέκειται εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Σ. Ὑπουργεῖον νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ. Αἱ ἀσφαλιστικαὶ ἐταιρίαι ἐδικαιοῦντο ἅμα μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ πλοίου νὰ ἀπαιτήσωσι τὴν εἰς αὐτὰς παρὰ τοῦ πλοίου καὶ λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ κατὰ τὸ ἀρ. 385 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἡ δὲ αἵτησις καὶ παραλαβὴ τοῦ ἐκ τῆς πωλῆσεως τοῦ πλοίου εἰσπραχθέντος ποσοῦ ἠδύνατο νὰ καλύψῃ πᾶσαν ἀπέναντι αὐτῶν εὐθύνην διὰ τὴν ἐκποίησιν τοῦ πλοίου καὶ πᾶσαν ἄλλην μὴ ἐγκύριον καὶ μὴ καλῶς ἐνεργηθεῖσαν πράξιν τοῦ ἐν Μεσσηνί ὑποπροξένου.

Ἐνεκα δὲ τῶν λόγων τούτων μάλλον ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ κανονισμοῦ τῶν ἀβαριῶν ἠδύνατο νὰ διαταχθῇ ἡ εἰς τὸν πράκτορα τῶν ἀσφαλειῶν παρὰ τοῦ ὑπολοιποῦ ἐκ τοῦ τιμήματος τοῦ πλοίου, ἀλλ' ἂν τοιαύτη περιπτώσει ἔπρεπε νὰ προη-

γηθῇ ἢ ἐξέλεγχῃ τοῦ κύρους τῶν ἀσφαλιστικῶν συμβολαίων, τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν καὶ τῆς τακτικῆς αὐτῶν ἀντιπροσωπεύσεως ὑπὸ τοῦ ἀναφερομένου πράκτορος.

Τῶν ζητημάτων τούτων ἡ λύσις ἐξήρτηται ἐξ ἐγγράφων μὴ εὐρισκομένων εἰς τὸν ἐπιστρεφόμενον φάκελλον.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

I. A. Τυπάλδρος.

Ὁ ὑποθηκοφύλαξ δικαιούται λαμβάνειν ἀμοιβὴν διὰ τὰς καταχωρίσεις τῶν κοινοποιουμένων αὐτῷ κατασχέσεων ;

Ἀριθ. 562

Τῇ 6 Ἰουλίου 1867

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης

Ἐπιστρέφοντες τὰ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 8213 παραγγελίαν τοῦ Σ. Ὑπουργείου ἐπισυνημμένα ἐγγράφα, ὑποβάλλομεν ὅτι διὰ τοῦ ἀρθρ. 960 τῆς Πολ. Δικονομίας διατάσσεται ἡ εἰς ἰδιαιτερον ἐπὶ τούτῳ βιβλίον ἀντιγραφὴ τῶν εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα δηλοποιουμένων κατασχέσεων ἀκινήτων κτημάτων, καθ' ἃ δὲ καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἐνταῦθα Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς παρατηρεῖ, ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ ὑποθηκοφύλακος δὲν συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς 1 Ἰουλίου 1842 περὶ ἀντιμισθίας τῶν ὑποθηκοφυλάκων προνοουμένας, ἰδίως δὲ δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ μετὰ τῶν ἐν τῷ ἀριθμῷ 4 τοῦ ἀρθρου 1 διαλαμβανομένων, διότι δὲν πρόκειται περὶ ἀπλῆς σημειώσεως ἐπὶ τῆς ἐγγεγραμμένης υποθήκης. Τὸ ἀρθρον 960 τῆς Πολ. Δικονομίας μεταχειρίζεται μὲν τὴν λέξιν ἐγγράφεται, ἀλλ' ἡ λέξις αὕτη ἐτέθη (ἴσως κατὰ παραδρομὴν) ἀντὶ τῆς λέξεως ἀντιγράφεται, ἥτις ὑπάρχει ἐν τῷ Γερμανικῷ κειμένῳ transesribirt werden, δὲν δύναται δὲ οὔτε εἰς τὸν ἀριθμὸν 6 τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου νὰ ὑπαχθῇ, διότι τοῦτο προνοεῖ περὶ ἀντιγράφων χορηγητέων εἰς τὸν ἔχοντα συμφέρον καὶ παρὰ τούτου αἰτουμένων.

Φρονοῦμεν ἕνεκα τούτων καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἡ ἀπαίτησις τοῦ ὑποθηκοφύλακος Χαλκίδος περὶ καταβολῆς δικαιωμάτων ἕνεκα τῆς καταχωρίσεως τῶν κοινοποιουμένων αὐτῷ κατασχέσεων δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, ὁ λόγος ὅμως δι' ὃν ὁ νόμος τῆς 1 Ἰου-

λίου 1842 δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα τὴν εἴσπραξιν δικαιώματος διὰ τοιαύτην πράξιν, ἀποκρούει τὴν ἐτέραν τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως πρότασιν περιέκδύσεως νόμου χορηγούντος τοιοῦτο δικαίωμα εἰς τοὺς ὑποθηκοφύλακας, ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἡ ἔλλειψις προσώπου ἔχοντος συμφέρον καὶ δυναμένου ὡς ἐκ τούτου νὰ καταναγκασθῇ ὡπωσδήποτε εἰς τὴν καταβολὴν τοιοῦτου δικαιώματος. Καθ' ὅλας τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου τῆς 1 Ἰουλίου 1842 προνοουμένας περιπτώσεις, ὁ προκαλὼν τὴν πράξιν τοῦ ὑποθηκοφύλακος εἶναι ὁ ἔχων συμφέρον εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ, ὡς λ. χ. διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης, διὰ τὴν προσημείωσιν αὐτῆς, διὰ τὴν τροπὴν τῆς προσημείωσεως κλπ. ὁ δανειστής, διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῆς ὑποθήκης ὁ ὀφειλέτης ἢ ὁ τρίτος κάτοχος καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐπομένως εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ὁ αἰτῶν τὴν πράξιν τοῦ ὑποθηκοφύλακος, δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν προκαταβολὴν τοῦ νομίμου δικαιώματος ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ ὑποθηκοφύλαξ ἡμπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡ ἀντιγραφὴ τῆς κατασχέσεως ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ παρ' αὐτοῦ κρατούμενον βιβλίον ἀφορᾷ τὸ συμφέρον οὐχὶ τοῦ δανειστοῦ τοῦ ἐπισπεύδοντος τὴν ἐκτέλεσιν ἢ τῶν δανειστῶν οἵτινες δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τοῦ ἐκπληστηριάσματος, ἀλλ' ἀγνώστων καὶ ἀβεβαίων τρίτων προσώπων, τὰ ὁποῖα ἡδύναντο νὰ ζημιωθῶσιν, ἐκ τῆς μετὰ τὴν κατάσχεσιν τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος ἐγγραφῆς νέων ὑποθηκῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 963 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Μὴ ἐχόντων τῶν πρὸ τῆς κατασχέσεως ἐγγεγραμμένων δανειστῶν συμφέρον εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τῆς κατασχέσεως, εἶναι ἄδικον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐπισπεύδων τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησην τοῦ κτήματος εἰς τὸ νὰ προκαταβάλλῃ, ὅπως πληρωθῇ ἀκολούθως ἐκ τοῦ ἐκπληστηριάσματος, τὴν ἀμοιβὴν τοῦ ὑποθηκοφύλακος διὰ τὴν ἐν τῷ βιβλίῳ ἀντιγραφὴν τῆς κατασχέσεως. Ἡ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐνέργεια τοῦ ὑποθηκοφύλακος μένει ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς ἀμισθος, καθὼς διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀμισθος εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ συμβολαιογράφου.

φου εἰς πλείστας παραπλησίαι. εῖς ῥιπτώσεις κατὰ τὸ ἄρθρ. 202 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων νόμου.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

I. A. Τυπάλδος.

Διὰ τίνες λόγους δὲν πληρόνεται ἀμοιβὴ εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα διὰ τὰς καταχωρίσεις τῶν κοινοποιουμένων αὐτῷ κατασχέσεων;

Ἀριθ. 361.

Τῇ 15. Ἰουλίου 1867.

Πρὸς τοὺς παρ' Ἐφ' αἰς κκ. Εἰσαγγελεῖς.

Ἐν τινι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἡμῶν περιελθούσῃ ἀναφορᾷ τοῦ ὑποθηκοφύλακος Χαλκίδος πρὸς τὴν παρὰ τοῖς αὐτόθι Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελεῖα ἐκτίθεται ὡς ζητήμα, ἂν ἔχῃ ὁ ὑποθηκοφύλαξ τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσπράττειν τέλος μιᾶς δραχμῆς διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 960 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐγγραφὴν τῆς κοινοποιουμένης αὐτῷ κατασχέσεως εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ διωρισμένον βιβλίον.

Εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου διστάζει ὁ παρὰ τοῖς Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς καίτοι ἀποδεχόμενος τὴν πρὸς ἀπαίτησιν ταιούτου τέλους ἀξίωσιν τοῦ ὑποθηκοφύλακος, ἥτις ἀπ' ἐναντίας εἶναι ὅλως ἀδίκος καὶ παράνομος. Ἡ ἐγγραφὴ τῶν κατὰ τῆς κατασχέσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 960 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν δύναται νὰ καταταχθῇ εἰς οὐδεμίαν τῶν κατηγοριῶν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ ἀπὸ 1. Ἰουλίου 1842 νόμου περὶ ἀντιμισθίας τῶν ὑποθηκοφυλάκων. Προφανῶς μὲν εἶναι πράξις οὐδεμίαν ἔχουσα ἀναλογίαν πρὸς τὴν τῆς ὑποθήκης ἐξάλειψιν, δι' ἣν παραχωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 ἐδ. 5 τοῦ αὐτοῦ νόμου τέλος μιᾶς δραχμῆς, ἀλλ' οὐδὲ δύναται νὰ καταταχθῇ ἢ ἐγγραφὴ τῆς κατασχέσεως μεταξὺ τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 4 ὀριζομένων σημειώσεων. Αὗται καταχωροῦνται ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν κατ' αἰτήσεις τῶν μερῶν ἐπὶ τῇ βάσει δικαστικῶν πράξεων ἢ συμφωνιῶν τῶν ἐχόντων συμφέρον, ἢ δὲ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 960 τῆς Πολ. Δικον. ἀναφερομένη ἀντιγραφὴ τῆς κατασχέσεως, εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ διωρισμένον βιβλίον, καθὰ ἐξάγεται ἐκ τῆς φράσεως τοῦ Γερμανικοῦ κειμένου τῆς Πολ. Δικονομίας (transesribirt werden). Ἡ

οὐσιώδης ὁμῶς διαφορά τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 960 τῆς Πολ. Δικονομίας διατάσσομένης ἐγγραφῆς τῆς κατασχέσεως ἀπὸ τῶν ἐν τῷ νόμῳ τῆς α' Ἰουλίου 1842 ὀριζομένων πράξεων τοῦ ὑποθηκοφύλακος ἀποτελεῖται ἐκ τῆς ἐλλείψεως προσώπου ἔχοντος ἄμισον ἴδιον συμφέρον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑπὸ τῆς Πολ. Δικονομίας διατάσσομένης ἐγγραφῆς τοῦ ὑποθηκοφύλακος. Τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης λ. χ. καὶ τὴν προσήμειώσιν αὐτῆς ἐπιμελεῖται ὁ ἔχων ἴδιον ἐπὶ τούτῳ συμφέρον δανειστής, τὴν ἐξάλειψιν τῆς ὑποθήκης ὁ ἔχων πρὸς τοῦτο συμφέρον ὀφειλέτης ἢ τρίτος κάτοχος καὶ οὕτω καθεξῆς. Κατὰ τὰς περιπτώσεις λοιπὸν ταύτας ὁ προκαλὼν τὴν πράξιν τοῦ ὑποθηκοφύλακος ἔχει καὶ τὸ συμφέρον νὰ προκαταβάλλῃ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προσδιωρισμένην ἀμοιβήν, ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ ὑποθηκοφύλαξ δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ. Ἡ ἀντιγραφὴ ὁμῶς τῆς κατασχέσεως εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος κρατούμενον βιβλίον ἀφορᾷ τὸ συμφέρον οὐχὶ τοῦ δανειστοῦ ὅστις ἐπισπεύδει τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν τοῦ κτήματος ἢ τῶν δανειστῶν ὁλίτινες δύνανται νὰ ὠφεληθῶσι ἐκ τοῦ ἐκπληστηριάσματος, ἀλλὰ τὸ τυχαῖον συμφέρον ἀγνώστων τρίτων προσώπων τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ ζημιωθῶσι ἐκ τῆς μετὰ τὴν κατάσχεσιν ἐγγραφῆς νέας ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος, ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 963 τῆς Πολ. Δικονομίας (Le hver le hrbruh D. Agr. § 139). Μὴ ἔχόντων ἐπομένως τῶν πρὸ τῆς κατασχέσεως ἐγγεγραμμένων δανειστῶν ἴδιον συμφέρον εἰς τὴν ἀντιγραφὴν αὐτῆς, δὲν ἦτο δίκαιον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐπισπεύδων τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν, ἵνα προκαταβάλλῃ ὅπως πληρωθῇ ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἀμοιβήν τινὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος, διὰ τὴν ἀντιγραφὴν τῆς κατασχέσεως εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ διωρισμένον βιβλίον. Ἡ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐνέργεια τοῦ ὑποθηκοφύλακος μένει ὡς ἐκ τῆς ἀνάγκης τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς ἄμισθος, καθὼς διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ἄμισθος εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ συμβολαιογράφου εἰς πλείστας παραπλησίας περιπτώσεις κατὰ τὸ ἀρθρον 202 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων νόμου.

Τὴν γνώμην ἡμῶν ταύτην ἀποδεχθὲν τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον διέταξε νὰ διακοινώσωμεν ὑμῖν, ὅπως σὰς χρησιμεύσῃ εἰς ὁδηγίαν τῶν παρὰ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέων καὶ τῶν ὑποθηκοφυλάκων κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν. Ἐπὶ τούτῳ παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, κ. Εἰσαγγελεῦ, ἀντίγραφον τῆς παρούσης νὰ διαβιβάσῃτε ἕκαστος εἰς τοὺς κατὰ τὴν περιφέρειαν ὑμῶν παρὰ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελεῖς.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἰω. Α. Τυπάλδος.

Ποῖον δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ πράξιν φέρουσιν μὲν χαρακτηῖρα κακουργήματος τιμωρουμένην ὅμως ὡς πλημμέλημα ἕνεκα ἑλλείψεως τῆς πρὸς καταλογισμὸν ἐπιδεκτικότητος τοῦ αὐτουργοῦ; Εἰς ποίας περιπτώσεις ἐπιτρέπεται αἵτησις ἀναιρέσεως κατὰ βουλευμάτων τῶν δικαστικῶν συμβουλίων, ἢ λόγῳ ἀναρμοδιότητος ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναιρέσεις τοῦ βουλεύματος, ἐμποδίζει τὴν εἰσαγωγὴν τῆς δίκης εἰς τὸ ἀναρμόδιον δικαστήριον εἰς ὃ διὰ τοῦ ἀναιρεθέντος βουλεύματος παρεπέμφθη;

Ἀριθ. 667

Τῇ 3 Αὐγούστου 1867.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἡ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 10765 ὑμετέρῳ ἐγγράφῳ ἐκτεθειμένη γνώμη περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Κακουργιοδικείου πρὸς ἐκδίκασιν τῆς πράξεως, δι' ἣν ὁ Γ. Τ. παρεπέμφθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 100 βουλεύματος τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν νὰ δικασθῇ ἐνώπιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, εἶναι ὀρθὴ καὶ μᾶλλον σύμφωνος πρὸς τὰς διατάξεις τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας, καθόσον ἡ πράξις καθ' ἑαυτὴν εἶναι κακούργημα, ἀλλ' ἕνεκα λόγου ὅλως προσωπικοῦ ἦτοι τῆς ἑλλείψεως τῆς πρὸς καταλογισμὸν ἐπιδεκτικότητος τοῦ αὐτουργοῦ ἐλαττοῦται ἢ ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὴν πράξιν ἐπιβαλλομένη ποινὴ, εἰς δὲ τὴν ἡμετέραν δικονομίαν ὀριζομένης τῆς ἀρμοδιότητος ὡς ἐκ τοῦ χαρακτηῖρος τῆς πράξεως, δὲν ὑπάρχει ἡ ἐξαιρετικὴ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 68 τῆς Ποιν. Δικονομίας τῶν Γάλλων, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἄλλας ἀρχὰς ἀκολουθεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος ἡ Γαλλικὴ νομολογία. Ἀλλὰ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἡμετέρας Ποινικῆς Δικονομίας τὸ ἐν-

δικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον ἐπιτρέπεται κατὰ τῶν βουλευμάτων τῶν δικαστικῶν συμβουλίων μόνον ἔνεκα τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 263 ὀριζομένων λόγων, ἐξ ὧν οὐδεὶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου διακαίολογεῖ τὴν αἴτησιν τῆς ἀναιρέσεως τοῦ βουλευματος τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετών. Ἄν τὸ Πλημμελειοδικεῖον εἰς ὃ παρεπέμφθη ἢ ἐκδίκασις τῆς πράξεως θεωρήσῃ ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον. Ἡ δὲ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσις τοῦ βουλευματος λόγῳ ἀναρμοδιότητος τῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἂν ἐγένετο παραδεκτὴ ἢ αἰτήσις, θὰ ἦτο ἄσκοπος διότι δὲν ἐμποδίζει τὴν εἰσαγωγὴν τῆς δίκης ἐνώπιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἐκ δὲ τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως ἡθελε προκύβῃ μόνον ματαία χρονοτριβὴ καὶ ἄσκοπος ἀναβολὴ τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατηγορίας. Διὸ σὺν ἐπιστρέφομεν τὴν δικογραφίαν ὅπως προβῇτε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ βουλευματος.

Θ. Ἀντισταγελεύς

I. A. Τυπάλδος.

Τὰ ἔργα τοῦ Συμβολαιογράφου συμβιβάζονται μὲ τὰ τοῦ πληρεξουσίου ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου ἢ συνηγόρου ἐνώπιον τοῦ Πταισμοταδικείου ;

Ἀριθ. 680.

Τῇ 7 Αὐγούστου 1867.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐκ τοῦ πνεύματος τῶν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου διαβιβάσθεισων καὶ τῶν πρὸς τὴν Εἰσαγγελίαν ἀπ' εὐθείας ἀποσταλειςτῶν ἀναφορῶν συμβολαιογράφων τινῶν, αἰτοῦντων τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ παρίστανται ὡς πληρεξούσιοι ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικῶν, εἰς τὴν ἑδραν τῶν ὁποίων μετέρχονται τὰ συμβολαιογραφικὰ αὐτῶν καθήκοντα, ἐξάγεται ὅτι ὁ σκοπὸς αὐτῶν εἶναι τὸ νὰ μετέρχωνται ὡς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα τὰ ἔργα πληρεξουσίου τῶν διαδίκων εἰς πολιτικὰς δίκας ἢ συνηγόρου τῶν ἐπὶ πταίσμασι κατηγορουμένων, ἀλλ' ἢ ἐξάσκησις τοιοῦτου ἐπαγγέλματος πρὸς κερδοσκοπίαν καὶ ἰδανικὴν ὠφέλειαν δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 277 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων νόμου, κατὰ τὸ ὅποιον ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ πειθαρχικῆς ποινῆς εἰς τοὺς ἄλλους δικαστι-

κούς ὑπακλήλους καὶ ὑπηρέτας καὶ ῥητοῦς τοῦς συμβολαιογράφους νὰ μετέρχωνται τέχνην τινος ἢ ἐμπορίαν συγχρόνως μὲ τὴν ὑπηρεσίαν των, καὶ τοιαύτας δὲν ἔννοεῖ ὁ νόμος μόνος τῶς βασιλεύουσας τέχνας καὶ τὰ χειροτεχνικὰ ἐπιτηδεύματα, ἀλλὰ καὶ πᾶν πρὸς κερδοσκοπίαν ἐπιτηδεύμα, ὅτεν τὸ τῆς ἰατρικῆς τέχνης, οὗτινος τὴν ἐπιτηδευσιν κατ' ἐξαίρεσιν τῆς προπαρσθεθείσης διατάξεως ἐπέτρεψεν εἰς τινὰς εἰρηνοδίκας τὸ διάταγμα τῆς 6 Ἰουλίου 1835. Πάρεκτος ἐνδεχομένων καταχρήσεων, μόνῃ ἢ ἀπασχόλησις τοῦ συμβολαιογράφου ἀπὸ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ καὶ ἡ ἔλλειψις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ γραφείου του, ὅπως μετέρχεται τὰ ἔργα συνήγору ἐνώπιον πταισματοδικείου δύναται νὰ ᾖναι πρόξενος ἀταξιών καὶ βλάβης περὶ τὴν ὑπηρεσίαν. Διὸ οὐδόλως διστάζομεν ἀπαντῶντες εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 9542 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου, ἵνα ἀποφανθῶμεν, ὅτι τὰ ἔργα τοῦ συμβολαιογράφου εἶναι ἀσυμβίβαστα μὲ τὰ τοῦ πληρεξουσίου ἢ συνήγору τῶν διαδίκων καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ποινικῶν δικῶν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου. Ἐννοεῖται ὅτι τοιαύτη ἀπαγόρευσις δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς ἰδίας τοῦ συμβολαιογράφου ὑποθέσεις ἢ τὰς τῶν ὁμαδικῶν καὶ συγγενῶν αὐτοῦ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 91 τῆς Πολ. Δικονομίας μνημονευομένων, καθ' ὅς μὴ δυνάμενος νὰ ἐνεργῇ ὡς συμβολαιογράφος (ἀρθρ. 177 Δικαστ. Ὁργαν.) δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 277 τοῦ Δικαστ. Ὁργανισμοῦ ὀριζομένην περίπτωσιν, τοῦ νὰ μετέρχεται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικολόβου συγχρόνως μὲ τὴν συμβολαιογραφικὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Δύναται ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ ἀκροατήριον δι' ἀπευθείας κλήσεως καὶ ἄνευ προεισαγωγικῆς ἀνάκρισεως, κατηγόριαν ἐπὶ πλημμελήματι; Ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία τῶν διατάξεων τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως τῶν ποιν. ἀποφάσεων; Εἰς ποίας περιπτώσεις ὁ Εἰσαγγελεὺς καλεῖ ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον τὸν κατηγορούμενον; Πότε ἐνεργεῖται ἀναγκάως προεισαγωγικὴ ἀνάκρισις καὶ πότε αὕτη δύναται νὰ παραλειφθῇ;

Ἀριθ. 706.

Τῇ 18 Αὐγούστου 1867.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Πάτριας Ἐφετῶν.

Ἐκ τῶν ἐπισυνημμένων ἐγγράφων παρατηρεῖτε, ὅτι συμφώ-

νός με τὴν ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου Πατρῶν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 332 ἀποφάσει ἐκφρασθεῖσαν γνώμην, περὶ ἧς πραγματεύεσθε ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 1772 ε. ε. ὑμετέρᾳ ἀναφορᾷ, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογίᾳ Πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 300 τῆς 7 Ἰουνίου ε. ε. ἀποφάσεώς τοῦ ἔκρινεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον εἰσαγωγὴν τῆς ἐν αὐτῇ μνημονευομένης δίκης, μὴ προηγηθείσης ἐγγράφου προεπισχωπικῆς ἀνακρίσεως, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἠκούσας τὴν διαδικασίαν τῆς ἀμέσου κλητεύσεως τοῦ κατηγορουμένου, ἐφ' ᾧ ὁ παρὰ τοῖς αὐτοῖς Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10409 ἀναφορᾶς του προσκαλεῖ ἡμᾶς ἵνα ζητήσωμεν ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀνάκρισιν τῆς ἀποφάσεως τῶν Πλημμελειοδικῶν. Περαιτέρω τούτων ἐλάβομεν καὶ ἐξ ἄλλων περιστάσεων τὴν βεβαιώσιν, ὅτι παρὰ πολλοῖς ἐπικρατεῖ ἐπεκτεινόμενη καθ' ἑκάστην ἡμετέραν τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης ἐγγράφου προεπισχωπικῆς ἀνακρίσεως πρὸς εἰσαγωγὴν ποινικῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως πρὸς τὸν κατηγορούμενον, ἡ ἰδέα δὲ αὕτη φαίνεται βασιζομένη εἰς τὴν ἐσφαλμένην πληροφορίαν, ὅτι καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεφάνθη τοιαύτην γνώμην, παραδεχόμενος ἐν μεταγενεστέρᾳ τιμὴ ἀνεκδότῳ εἰσέτι ἀποφάσει, ἣν καὶ ὁ μετὰ ἐν τῇ ἀναφορᾷ σας ὑπαινίτεσθε ἡ πληροφορία ὅμως αὕτη εἶναι πάντῃ ἀβάσιμος, πηγάζουσα ἐκ πλάνης ὡς πρὸς τὰς αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαρίᾳ Πλημμελειοδικῶν, ἐπὶ τινας εἰς τὸ ἀκροατήριον αὐτοῦ ἀμέσως καὶ ἄνευ ἐγγράφου προεπισχωπικῆς ἀνακρίσεως εἰσαχθείσης δίκης, ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 τοῦ 1866 ἀποφάσεως τὴν κλήσιν τοῦ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελέως, ἐρμηνεύσαν κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐκπεθείσαν γνώμην τὰς σχετικὰς διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὁ δὲ παρὰ τῷ Πλημμελειοδικεῖῳ ἐκείνῳ Εἰσαγγελεὺς ἐξήτησε τὴν ἀνάκρισιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 49 τοῦ 1866 ἀποφάσεως ἀπέρριψε μὲν τὴν αἰτήσιν τοῦ Εἰσαγγελέως, καθόσον ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία τῶν διατάξεων τῆς Ποιν. Δικονομίας δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως

τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ συγχρόνως (ἄνευ ἀνάγκης πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἰδίας ἀποφάσεως κατὰ τοῦτο, καὶ μόνον πρὸς ὁδηγίαν τῶν κατωτέρων δικαστηρίων) ὑπέδειξε τὴν πλάνην τῶν ἐν Λαμίᾳ Πλημμελειοδικῶν ὡς πρὸς τὸ προκείμενον ζήτημα. Μὴ ἐκτυπωθείσης εἰσέτι τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀντιγράφομεν ἐνταῦθα τὴν αἰτιολογίαν αὐτῆς ἔχουσαν οὕτω· «Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 160 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἡ προεισαγωγικὴ ἀνάκρισις ἣτις εἶναι πάντοτε συνοπτικὴ ἀποπεραίνεται, φερομένης τῆς δίκης δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον ἢ ἀναφερομένου τοῦ Εἰσαγγελέως, ἢ πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, ἢ πρὸς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 161 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ὁ παρὰ τοῖς Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελεὺς, τότε μόνον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καλῇ ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὅταν ὁ κατηγορούμενος ἦναι παρὼν καὶ τὸ πλημμέλημα ἢ τὸ πταῖσμα ὑπόκειται εἰς τοὺς πλημμελειοδίκας, τὰ δὲ εἰρημμένα ἄρθρα εἶναι τοσοῦτον σαφῆ καὶ καταληπτὰ, ὥστε οὐδεμίαν ἀφίνουσιν ἀμφιβολίαν, ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα μετὰ συνοπτικὴν τινὰ προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν, δυναμένην κατὰ τὴν κρίσιν του νὰ τὸν πείσῃ ὅπωςδὴποτε περὶ τοῦ ἀξιοποίνου τῆς πράξεως, καὶ περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου, νὰ καλέσῃ ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον τὸν κατηγορούμενον, ὅταν ἦναι παρὼν καὶ ἡ πράξις του ἦναι πλημμέλημα ἢ πταῖσμα ὑποκείμενον εἰς τοὺς πλημμελειοδίκας, ὅπως ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδίκαις Ἀντεισαγγελέως, ἀλλ' ἡ παρερμηνεία τῶν ῥηθέντων ἁρθρῶν ἢ γενομένη ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν δίδει ἀφορμὴν εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 407 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καθόσον δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἡ ἐφαρμογὴ τῶν».

Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ Εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα, μετὰ συνοπτικὴν τινὰ προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν, νὰ καλέσῃ ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον τὸν κατηγορούμενον, οὐδεμίαν δὲ τὸ ἀνώτατον δικαστήριον θέτει διάκρισιν μεταξὺ ἐγγράφου καὶ προφορικῆς προεισαγωγικῆς ἀνάκρισεως,

ἀρκεῖ νὰ πεισθῇ ἐκ ταύτης ὡς οὐδὲποτε ὁ Εἰσαγγελεὺς περὶ τοῦ ἀξιοποίνου τῆς πράξεως καὶ περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου. Οὐτε ὁ νόμος οὐτε ἡ νομολογία ὀρίζουσι τὴν ἔκτασιν τῆς προεισαγωγικῆς ἀνάκρισεως, ἢ ἀναφέρουσι πράξεις τινας ὡς ἀπολύτως ἀναγκαίας κατ' αὐτὴν, ὅπως εἰς τὴν ἐπὶ κακουργήματι ἀνάκρισιν ἀπαιτεῖται ὁ νόμος τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ ἐνώπιον τούτου κλήτευσιν καὶ ἀπολογίαν τοῦ κατηγορουμένου πρὸ τῆς παραπομπῆς αὐτοῦ εἰς δίκην. Τὸ ἄρθρον 160 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας χαρακτηρίζει τὴν τῆς ἀμέσου κλητεύσεως προηγουμένην προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν ὡς *συνοπτικὴν*, ὅπερ ὁμως οὐδόλως ὑποστηρίζει τὴν ἰδέαν τοῦ ὅτι πρέπει νὰ ᾖ καὶ ἔγγραφος. Ἐπειδὴ δὲ ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς δύναται νὰ περιορισθῇ εἰς μόνην τὴν μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεως τοῦ Εἰσαγγελέως, ἐννοεῖται ὅτι δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀρκούσα πρὸς ἄμεσον εἰς τὸ ἀκροατήριον κλήτευσιν τοῦ κατηγορουμένου καὶ μόνη ἢ κατὰ τὴν ἐγχείρισιν τῆς ἐγκλήσεως ἢ μηνύσεως ἐξέτασις τοῦ παθόντος ἢ αἱ πληροφορίες τοῦ μηνύοντος, ὅταν ἐκ τούτων πείθεται ὁ Εἰσαγγελεὺς ὅτι ἡ πράξις ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ τὰ παρὰ τοῦ ἐγκαλοῦντος ἢ μηνυτοῦ προτεινόμενα μέσα εἶναι ἀρκούντα πρὸς ὑποστήριξιν κατηγορίας κατὰ τῶν ὡς ἐνόχων καταγγελλομένων προσώπων. Καὶ ταῦτα μὲν δύναται τις ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ θεωρήσῃ ὡς φέροντα τὸ κῦρος τῆς τελευταίας ἀποφάσεως τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος. Ἀλλὰ διὰ τούτων ἀρθείσης ἐκ τοῦ μέσου τῆς ἐνδεχομένης προκαταλήψεως περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου δοθείσης δέθεν ἐναντίας ἐρμηνείας εἰς τὰς διατάξεις τῆς Ποιν. Δικονομίας, δυνάμεθα νὰ ἐγκύψωμεν ἀμέσως ἐπ' αὐτῶν ὅπως ἐν τῷ γράμματι τοῦ νόμου συναντήσωμεν τὴν διάνοιαν τοῦ νομοθέτου. Ἡ γνώμη τοῦ ὅτι ὑποτίθεται ἐν τῷ νόμῳ ἔγγραφός τις προεισαγωγικῆ ἀνάκρισις ἀναγκαίως προηγουμένη τῆς δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως τοῦ κατηγορουμένου εἰσαγωγῆς τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον, στηρίζεται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 160 τῆς Ποιν. Δικονομίας περὶ τοῦ ὅτι διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον ἀποπεραίνεται ἡ προει-

σαγωγική ἀνάκρισις. Ἡ διατάξις ὁμῶς αὕτη προνοοῦσα περὶ τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν λαμβάνει χώραν προεισαγωγικὴ ἀνάκρισις, δὲν λύει τὸ ζήτημα ἂν εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἦναι ἀναγκαῖα τοιαύτη προανάκρισις. Ὡς πρὸς τοῦτο ἡ μόνη διατάξις τῆς Ποιν. Δικονομίας εἶναι ἡ τοῦ άρθρου 136 ἥτις συνάμα παρέχει τὸ δικαίωμα καὶ ἐπιβάλλει τὸ καθήκον εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα ὅπως προκάλῃ τὴν ἐνέργειαν ἢ ἐνέργησιν ὁ ἴδιος ἀμέσως προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν. Ἡ ἀντίθεσις τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ δικαιώματος τοιαύτης ἐνέργειας δὲν δύναται λογικῶς νὰ ἐννοηθῇ εἰμῇ ὡς ἀναφερομένη εἰς διαφόρους περιπτώσεις, εἰς τινὰς τῶν ὁποίων ὁ Εἰσαγγελεὺς δύναται νὰ θεωρήσῃ περιττὴν τὴν προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν. Οὕτω λ. χ. εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἐκ τῆς γενομένης μετὰ τῆς δὲν ἐξάγονται ὑπόνοαι κατὰ ὁρισμένον προσώπου ὡς αὐτοῦργου τῆς ἀξιολογήσεως ἢ δὲν προσδιορίζεται ὁρισθῇ ὁ νομικὸς χαρακτὴρ αὐτῆς, δὲν δικαιούται ὁ Εἰσαγγελεὺς ν' ἀφίση ἀνενέργητον τὴν μετὰ τῆς. Ἐχει δὲ καθήκον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ ζητησῇ, ὅπως διὰ προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως ἐξακριβώσῃ αἱ περιστάσεις τῆς πράξεως, αἵτινες θέλουσιν ὁδηγήσει αὐτὸν εἴτε εἰς τὴν κατάδικον τοῦ αὐτοῦργου εἴτε εἰς τὴν καθύστεράν τῆς κοινῆς, ἢ προανάκρισις αὕτη πρέπει ἀναγκαστικῶς νὰ ἐκπεραιωθῇ εἴτε διὰ τῆς εἰς τὸν ἀνακριτὴν παραπομπῆς τῆς ὑπεθέσεως, εἴτε διὰ τῆς προκλήσεως ἐνὸς βουλευμάτος τοῦ ἀρμεθίου δικαστικοῦ συμβουλίου, εἴτε διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκρατῆριον κλήσεως τοῦ αὐτοῦργου τῆς πράξεως ἐν τῇ περιπτώσει ὅπως καθ' ἣν ὁρισμένον πρόσωπον καταμηνύεται ὡς αὐτοῦργος ὁρισμένου κακουργήματος, ὁ Εἰσαγγελεὺς δύναται μὲν νὰ παραγγείλῃ ἀπ' εὐθείας τὸν ἀρμόδιον ἀνακριτὴν, ὅπως ἐπιληφθῇ ἀνακρίσεως κατὰ τοῦ μεθυομένου, ἔχει ὁμῶς καὶ τὸ δικαίωμα πρὶν ἢ ὑποβάλλῃ αὐτὸν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν τοῦ ἐπὶ κακουργήματι καταδικωμένου, νὰ βεβαιωθῇ διὰ προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως, ὅτι τῷ ὄντι ἡ μετὰ τῆς πράξης ἐλαβε χώραν καὶ φέρει χαρακτῆρα κακουργήματος, καὶ εἶναι δι' αὐτὴν ὑπεύθυνος ὁ καταμηνυθείς. Παρομοίως ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ὁ Εἰσαγγελεὺς

ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐγκλήσει ἐκτεθειμένων γεγονότων καὶ τῶν κατὰ
τὴν ἐγγείρισιν αὐτῆς ἐξηγήσεων τοῦ ἐγκαλοῦντος βεβαιοῦται,
ὅτι ἡ πράξις ἡ καταμνηνομένη ὡς πλημμέλημα δὲν ἀποτελεῖ
παράδοσιν ποινικοῦ τινος νόμου, ἢ ὅτι τὸ ἀξιοποινον αὐτῆς
ἐξηλείφθη δι' αἰονδότητος τῶν ἐν τῷ βιβλ. Α' κεφαλαίῳ Ζ' τοῦ
Ποιν. Νόμου ὀριζομένων λόγων, ἔχει τὸ δικαίωμα, παραλείπων
τὴν ἐνέργειαν ματαίας καὶ ἀσκόπου προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως,
ν. ἀναφερθῇ πρὸς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον ὅπως ἀποφανθῇ
ταῦτα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνη κατηγορία κατὰ τοῦ ἐγκαλου-
μένου. Ἄρα τοιοῦτον δικαίωμα δὲν ἔχει ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ἐν
τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν ἐν τῇ ἐγγεγραμμένῃ αὐτῷ ἐγκλήσει ἢ
μηνύσει εὐρίσκει τὰ μέσα τῆς ὑποστηρίξεως κατηγορίας ἐνώπιον
τῶν Πλημμελειοδικῶν; Καθὼς ἔχει τὸ κηθῆκον τοῦ νὰ ἐνε-
ργήσῃ πρὸς εἰσαγωγικὴν ἀνάκρισιν. ἂν διατάξῃ περὶ τῆς ἀληθείας
τῶν ἐν τῇ ἐγκλήσει ἐκτεθειμένων, δὲν ἔχει ἐκ τῆς διατάξεως
τοῦ ἀρθροῦ 106 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ
παράλῃ τὴν προανάκρισιν καὶ νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς
τὸ ἀκροατήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως
τοῦ κατηγορουμένου; Ἡ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ποιν. Δικονομίᾳ ἐλλει-
ψις ῥητῆς διατάξεως ἀπαιτούσης εἰς τὴν καταδίωξιν πλημμε-
λημάτων ἐγγράφον προανάκρισιν, εἶναι τοσούτω μᾶλλον ἀξιοση-
μείωτος, καθόσον εἰς τὸ νομοσχέδιον τῆς Ποιν. Δικονομίας ὅπερ
κατὰ τὸ 1831 συνετάχθη διὰ τὸ βασιλείαν τῆς Βαυαρίας καὶ
εἰσῆχθη εἰς τὰς βουλὰς τοῦ βασιλείου ἐκείνου, ἔλαβεν δὲ ὑπ' ὄψιν
ὁ ἡμέτερος νομοθέτης εἰς πολλὰς διατάξεις τοῦ Α' κεφαλαίου
τοῦ Γ' τμήματος τῆς ἡμετέρας Ποιν. Δικονομίας, ὑπῆρχε ῥητὴ
διάταξις, ἢ τοῦ ἀρθροῦ 221 ἐν τῷ κεφαλαίῳ Γ' διατάττουσα
πρὸς τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον εἰσαγωγῆς τῆς κατηγορίας τὴν ἀ-
κρόασιν τοῦ κατηγορουμένου. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὰ κε-
φάλαιον ἐκεῖνο κατὰ τὸ νομοσχέδιον ἀπέβλεπε πρὸς τὰς πράξεις δι'
ἃς ὁ νόμος ἐπέβαλε τοῦλάχιστον διετῆ φυλάκισιν, ἀλλὰ εἰς τὴν
διάκρισιν ταύτην τοῦ νομοσχεδίου ὁ σοφὸς εἰσηγητὴς τῆς νο-
μοθετικῆς ἐπιτροπῆς τῶν βουλευτῶν ἀντιπροσώπων Ρουδάρτης
ἀντεκατέστησε τὴν ἐν τῷ Ποιν. Νόμῳ τριχαικὴν διάκρισιν τῶν

ἀξιοποιίνων πράξεων, προτείνας τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἰδιαιτέρας διαδικασίας τοῦ κεφαλ. Γ' τοῦ νομοσχεδίου ἐφ' ὅλων τῶν πλημμελημάτων, ιδέαν ἣν ἠκολούθησε καὶ ὁ συντάκτης τῆς ἡμετέρας Ποινικῆς Δικονομίας, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπαναλάβῃ ἐν αὐτῇ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρ. 221 τοῦ Βαυαρικοῦ νομοσχεδίου· ἀπ' ἐναντίας ἐν τῷ ἀρθρ. 161 τῆς Ποιν. Δικονομίας ὀρίζων ὁ ἡμέτερος νομοθέτης τοὺς ὅρους τῆς ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον κλητεύσεως τοῦ κατηγορουμένου, οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖ εἰμὴ α') τὴν παρουσίαν τοῦ κατηγορουμένου ἤτοι τὸ ἐφικτὸν τῆς εἰς αὐτὸν ἐπιδόσεως τῆς κλήσεως, καὶ ἐπομένως τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐκδοθῇ κλητήριο ἐπίκριμα ἕνεκα φυγοδικίας ἢ ἀπουσίας τοῦ κατηγορουμένου, ὅτε λαμβάνει χώραν ἢ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 460 καὶ ἐπομ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας διαγραφομένη διαδικασία, καὶ β') τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Πλημμελειοδικῶν, οὐδενὸς λόγου γενομένου περὶ προανακρίσεως ἢ περὶ ἀπολογίας τοῦ κατηγορουμένου ἢ περὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ σύστημα, ὅπερ ὁ νομοθέτης τῆς Βαυαρίας διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1848 ἀντικατέστησεν εἰς τὸ τοῦ νομοσχεδίου τοῦ 1831.

Ἐκ τῆς παραθέσεως τῶν διατάξεων τοῦ Α' πρὸς τὰς τοῦ Β' κεφαλαίου τοῦ Γ' τμήματος τῆς Ποιν. Δικονομίας προκύπτει, ὅτι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ὡς ἀπολύτως ἀναγκαίαν τὴν προανάκρισιν ἐπὶ κακουργημάτων (ἀρθρ. 186 ἀριθ. 3) καὶ διὰ τοῦτο ἀποκλείει τὸ δικαίωμα τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ ν' ἀναφερθῇ ἀμέσως εἰς τὸ συμβούλιον, καὶ ὅτι ἐπὶ πταισμάτων διατάσσεται ὡς κανὼν ἢ δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως τοῦ κατηγορουμένου εἰσαγωγή τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον· ἐκ δὲ τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ ἀρθρου 143 ἐξάγεται σαφῶς ὅτι ἐν τῷ προτελευταίῳ ἐδαφίῳ μεταχειρίζεται ὁ νόμος τὴν ἔκφρασιν ἀπ' εὐθείας κλήσεως ὡς μὴ ἀναγκαιῶς προϋποθέτουσαν ἔγγραφον τινα προανάκρισιν. Ὅταν ἄρα ὁ νόμος ἐπὶ πλημμελήμασι χορηγῇ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τὸ δικαίωμα τῆς δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν, τοῦ στηριζόμενοι δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ὁ νόμος ὑποχρεοῖ τὸν Εἰσαγγελέα εἰς ἐπιχειρήσιν ἐγγράφου προανακρίσεως; Φρονοῦμεν ὅτι συμφω-

νοτέρα πρὸς τὸ σύστημα καὶ τὴν γλῶσσαν τὰ ὅποια καθιέρωσεν ἡ ἡμετέρα Ποιν. Δικονομία εἶναι ἡ ἐρμηνεία τῶν ἄρθρων 156, 161 καὶ 186 ἀριθ. 1, ὡς ἀνατιθεμένου εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Εἰσαγγελέως (καὶ τοῦτο σημαίνει ἡ λέξις δικαίωμα) τοῦ νὰ ἐνεργήσῃ ἢ παραγγείλῃ εἴτε τὴν προεισαγωγικὴν εἴτε τὴν τακτικὴν ἀνάκρισιν ἐπὶ πλημμελημάτων ἂν θεωρῇ αὐτὴν ἀναγκαίαν εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς περαιτέρω ἐνεργείας αὐτοῦ, ἢ τοῦ νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως, τουτέστι εἴτε μετὰ ἔγγραφον προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν εἴτε ἂν ἔχῃ πρόχειρα τὰ μέσα τῆς ὑποστηρίξεως τῆς κατηγορίας καὶ ἄνευ ἐγγράφου προανακρίσεως, παρεκτός τῆς μηνύσεως ἢ ἐγκλήσεως καὶ τῶν πληροφοριῶν τοῦ παθόντος καὶ τοῦ μηνυτοῦ. Τὸ σύστημα τῆς ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον ἄνευ προηγουμένης ἐγγράφου προανακρίσεως, ὡς καθιερωθὲν ἤδη ἐν τῇ Ποινικῇ Δικονομίᾳ, παραδέχεται καὶ ὁ περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας νόμος ΡΟΒ τῆς 2 Φεβρουαρίου ε. ε. μεταχειριζόμενος ἐν τῷ ἄρθρῳ 6 τὴν φράσιν δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰς ἀντίθεσιν τῆς διὰ προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως, καὶ κυρίως μὲν εἰπεῖν ἡ ἄμεσος κλήσις εἶναι τὸ ἀντίθετον τῆς διὰ παραπομπῆς τοῦ συμβουλίου εἰσαγωγῆς τῆς κατηγορίας εἰς τὸ ἀκροατήριον· ὥστε εἰς τὴν Ποιν. Δικονομίαν γίνεται κυρίως διάκρισις μεταξὺ ἀπ' εὐθείας κλήσεως ἄνευ προηγουμένης εἰσαγωγικῆς ἀνακρίσεως (ἄρθρ. 43) καὶ ἀπ' εὐθείας κλήσεως μετὰ προηγουμένην προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν (ἄρθρον 160)· ἀλλ' εἰς τὴν πρακτικὴν τοσοῦτον ἐπεκράτησεν ἡ ἰδέα τῆς ἄνευ ἐγγράφου προανακρίσεως χρήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπ' εὐθείας κλήσεως ἐπὶ πλημμελημάτων, ὥστε εἰς τὸν νόμον ΡΟΒ ἀπ' εὐθείας κλήσις ἐννοεῖται ἡ ἄνευ προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως. Τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα ἐφ' ὧν δύνανται οἱ κατὰ τὴν περιφέρειαν ὁμῶν παρὰ Πλημμελειοδικαίς Εἰσαγγελεῖς νὰ στηρίξωσιν ἔτι μᾶλλον τὴν γνώμην των, ἐξακολουθοῦντες τὸ σύστημα τῆς δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως τοῦ κατηγορουμένου ἄνευ προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως, ἰδίως κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας, ἐθεωρήσαμεν ἀναγκαῖον νὰ σῶς ἐκ-

θέλωμεν ἐν πλοῦτει, καθύσων μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 19 τοῦ 1866 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν ἐγκρίνομεν νὰ ζητήσωμεν τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῶν εἰς τὴν ἐναντίαν γνώμην στηριζομένων ἀποφάσεων τοῦ Πλημμελειοδικαίου Πατρῶν ὑπ' ἀριθ. 332 ε.ε. καὶ τοῦ Πλημμελειοδικαίου Μεσολογγίου ὑπ' ἀριθ. 300 ε.ε.

Εἶναι δὲ ἐπιθυμητὸν νὰ πείσῃσι διὰ λογικῆς συζητήσεως τὰ δικαστήρια ταῦτα οἱ παρ' αὐτοῖς κκ. Εἰσαγγελεῖς κάμνοντες χρῆσιν τοῦ δικαιώματος ὅπερ χαρηγεί αὐτοῖς τὰ ἀρθρ. 161 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ καταβύλλαντες τὴν ἀπεικταυμένην σπουδὴν ὅπως φωτίσωσι τὰ δικαστήρια περὶ τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας τῶν διατάξεων τοῦ νόμου καὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκτεθείσης ἀποφάσεως. Παρεκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ ΡΟΒ νόμου προνοουμένων περιπτώσεων καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς καταδιώξεως τῆς ληστείας ἀς ἐπικαλεῖται ὁ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς, τὸ συμφέρον ἐν γένει τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῆς κοινωρίας συνιστᾷ τὸ σύστημα τῆς δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως καταδιώξεως τῶν πλημμελεημάτων. Τὰ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον τοῦ πεφωτισμένου καὶ φιλελευθέρου κράτους τῶν Γάλλων ἐσύστησε τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ εἰς τὰς εἰσαγγελικὰς ἀρχὰς τῆς ἐπικρατείας ἐκείνης δι' ἐμπειρηθημόνων ἐργασιῶν (12 Νόβριου 1813 καὶ 25 Ἰουλίου 1812). Αὐτὰ δὲ ταῦτα ἐπραξέ και τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον τῆς Βασιλείας ἀμέσως μετὰ τὴν ἐν τῷ βασιλείῳ ἐκείνῳ εἰσαγωγὴν τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. Ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου παρακαλοῦμαι ὑμᾶς, κύριε Εἰσαγγελεῦ, νὰ καινοποιήσητε τὸ περιεχόμενον τῆς παρούσης εἰς τοὺς κατὰ τὴν περιφέρειαν ὑμῶν παρὰ Πλημμελ. Εἰσαγγελεῖς καὶ, ἂν θεωρήσητε ἀναγκαῖον, ν' ἀποστείλῃτε ἐντίγραφαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 19 τοῦ 1866 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς τοὺς κκ. προέδρους τῶν Πλημμελειοδικῶν πρὸς φωτισμὸν τῶν δικαστηρίων καὶ ἕνεκα τῆς ἐπελθούσης βραδύτητος κατὰ τὴν διὰ τοῦ τύπου γνωστοποίησιν αὐτῆς.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ι. Α. Τυπάλδης.

Ὑποχρεοῦται ὁ ἐπιδίδων διάδικος, ἢ ὁ διαβιδάζων εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν πρὸς ἐπίδοσιν τὸ δικόγραφον Εἰσαγγελεὺς, νὰ προσθέτῃ εἰς τὸ δικόγραφον περίληψιν αὐτοῦ;

Ἀριθ. 708

Τῇ 21 Αὐγούστου 1867.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 9874 ἐπιστημειωτικῆς παραγγελίας τοῦ Σ. Ὑπουργείου ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 471 ἀναφορᾶς τοῦ ἐν Λιβόρνῳ Προξενείου, ὀφείλω νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων ἐνεργεῖται ἐπιμελεῖα καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ παραγγεῖλαντος διαδίκου, μὴ ὄντος ἀφ' ἐτέρου ὑποχρέου εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν διατυπώσεων ἄλλων ἐκτὸς τῶν ρητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένων αὐτῶ, οἱ δὲ Εἰσαγγελεῖς λαμβάνουσι μέρος μόνον πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν δικογράφων εἰς τὸ πρὸς ὃ ἡ ἐπίδοσις πρόσωπον. Συνεπεία τούτων οὔτε ὁ παραγγέλλων διάδικος δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ ἵνα προσθέσῃ εἰς τὸ δικόγραφον περίληψιν αὐτοῦ καὶ μάλιστα ὡς γλῶσσαν ἄλλην παρὰ τὴν ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ νόμου καθιερωμένην ὡς τὴν μόνην ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν δικαστικῶν πράξεων, οὔτε ὁ Εἰσαγγελεὺς ἔχει συμφέρον ἢ καθήκον νὰ λαμβάνῃ γνῶσιν τοῦ περιεχομένου ἐν τῇ ἐπιδότηῳ δικογράφῳ καὶ νὰ συντάσῃ περίληψιν αὐτοῦ. Ἐὰν οἱ κκ. προξενικοὶ ὑπάλληλοι θεωροῦσι τὴν τοιαύτην περίληψιν ὡς διευκολύνουσαν τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν δικογράφων ἢ συντελοῦσαν εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν ὑπηκόων τοῦ Βασιλέως, δύνανται καὶ μᾶλλον αὐτοὶ φαίνονται ἀρμόδιοι ἵνα δίδωσιν ὅσας κρίνωσιν ἀναγκαίως ἐξηγήσεις περὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ δικογράφου εἰς τὸν πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις καὶ εἰς τὴν διάλεκτον τὴν μᾶλλον πρὸς τοῦτο καταληπτὴν.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ι. Α. Τυπάλδος.

Ἡ φυγοδικία τοῦ καταδικασθέντος (ἐρήμην) ἐμποδίζει τὴν ἀπονομὴν Βασιλικῆς χάριτος;

Ἀριθ. 721

Τῇ 22 Αὐγούστου 1867.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης

Ἐπιστρέφοντες τὰ συνημμένα εἰς τὴν ἀπὸ 16 τ. μ. διατα-

γὴν τοῦ Σ. Ὑπουργείου ἔγγραφα τῆς αἰτήσεως τοῦ Α. Κ. θεω-
ροῦμεν ὡς κατὰ πρῶτον καὶ κυρίως ἐξεταστέον τὸ διὰ τῆς ὑπ'
ἀριθ. 10972 ἀναφορᾶς τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Κεφαλληνίᾳ Πλημμε-
λειοδίκαις Εἰσαγγελέως ἐγχειρόμενον ζήτημα, ἂν ἡ βασιλικὴ χά-
ρις ἐμποδίζηται ἐκ τῆς φυγοδικίας τοῦ καταδικασθέντος. Πρὸς
λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν κυρίως
τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 39 τοῦ Πολιτικοῦ Συντάγματος, ὅπερ
προσδιορίζον τὰ ὅρια τῆς ἐξασκήσεως τοῦ βασιλικοῦ προνομίου,
οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξύ καταδίκων καὶ φυγάδων
ἢ φυγοδίκων, ἀπ' ἐναντίας δὲ τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος εἰς ὅλας
τὰς ὑπὸ τῶν δικαστηρίων καταγινωσκομένας ποινὰς ἀσκεῖται
ὑπὸ μόνον τὸν περιορισμὸν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 82
τοῦ Συντάγματος. Διάφοροι θεωρίαι καὶ ἄλλων πολιτειῶν νό-
μοι περιώρισαν μᾶλλον ἢ ἥττον τὸ δικαίωμα τῆς βασιλικῆς χά-
ριτος, ἀλλ' αἱ γινώμαι καὶ αἱ διατάξεις αὗται δὲν δύνανται νὰ
ἐπηρεάσωσι τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος παρ' ἡμῖν, ἐξαρτωμένην
ἐκ νομικῆς διατάξεως. Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 58 τοῦ
συνταγματικοῦ χάρτου τῶν Γάλλων τοῦ 1830, ἥτις εἶναι ἐπί-
σης ἀπόλυτος, ὡς ἡ τοῦ ἄρθρ. 39 τοῦ ἡμετέρου πολιτεύματος,
καθόσον ἀφορᾷ τὸ προκείμενον ζήτημα, ὁ Morin εἰς τὸ Diction-
naire criminel n^o grave 390, ἐξέφρασεν ἀληθῶς τὴν γνώμην
τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ ὁ παρὰ τοῖς ἐν Κεφαλληνίᾳ Πλημμελειο-
δίκαις Εἰσαγγελεὺς, ἀλλὰ τὴν γνώμην ταύτην ἀπέκρουσαν οἱ
λοιποὶ νομοδιδάσκαλοι τῆς Γαλλίας ὡς ἀντιβαίνουσιν εἰς τὰ
δικαιώματα τῆς Βασιλείας (Le Graverent τομ. 2 σελ. 750,
Dallosz aîné Droits VI 6 καὶ 7, Massabiau 2798). Ἡ ἀνάγκη τῆς
διακρίσεως τῆς χάριτος ἀπὸ τῆς ἀμνηστίας καὶ λόγοι πολιτι-
κῆς συνέσεως κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ βασιλικοῦ προνομίου, δύ-
νυνται νὰ ὑπαγορεύσωσι τὴν ἀναστολὴν αὐτοῦ ἐπὶ εἰδικῶν περι-
πτώσεων, ἐνόσω ὁ καταδικασθεὶς δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν ἐν-
δίκου τινὸς μέσου ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἀνάκλησιν τῆς καταδικα-
στικῆς ἀποφάσεως, ὅταν ὅμως ἡ ἐκτέλεσις ταύτης δὲν ἐμποδί-
ζεται ἐκ τοῦ δικαιώματος τοῦ καταδικασθέντος νὰ προσφύγῃ
εἰς ἐνδίκον κατὰ τῆς ἀποφάσεως μέσον, αὐτὸς δὲ οὗτος ὁ κατα-

δικασθεὶς παρὰδεχόμενος τὴν ἀπόφασιν ἐπικαλῆται τὴν βασιλικὴν χάριν, δὲν πηγάζει φρονούμεν λόγος ἀπαρδέκτου τῆς αἰτήσεως καὶ περιορισμὸς τοῦ βασιλικοῦ προνομίου ὡς ἐκ τοῦ τυχαίου δικαϊώματος τοῦ καταδικασθέντος πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου. Ἡ ἀρχὴ αὕτη οὐδόλως τροπολογεῖται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τοῦ Ἰονίου κράτους, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἀπόφασις. Κατὰ τὸ ἄρθρον 212 τῆς Ποιν. Δικονομίας τοῦ πρώην Ἰονίου Κράτους, ἡ ἐρήμην ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ἐπὶ κακούργηματι ἡχυροῦτο αὐτοδικαίως, ἂν ἐντὸς πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς ἐνεφανίζετο ἡ συνελαμβάνετο ὁ καταδικασθεὶς, ἀλλ' οὐχ ἦττον καὶ ἐντὸς τῆς πενταετίας ταύτης ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις μετὰ παρέλευσιν δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως, διὰ τῆς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ καταδικασθέντος τοιχοκολλήσεως καὶ διὰ τῆς ἐπίδοσεως εἰς τοὺς συγγενεῖς τούτου, καθίστατο τελεσίδικος καὶ ἐξετελεῖτο ὡς πρὸς τὰς συνεπειὰς τῆς ποινῆς, καθόσον ἀφορᾷ τὴν κατάστασιν τοῦ προσώπου εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ καταδικασθέντος (ἄρθρ. 194 καὶ 202). Καθὰ δὲ ἐξ ἰδιαιτέρων πληροφοριῶν γινώσκουμεν, πολλάκις ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ἰονίου νόμου ἐχορηγήθη χάρις εἰς καταδικασθέντας ἐπὶ κακούργηματι ἐρήμην καὶ δυναμένους νὰ προσέλθωσιν ὅπως ἐπιτύχωσι τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως καὶ τὴν ἐκ νέου κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως. Ἐπὶ τῇ βάσει τούτων φρονούμεν ὅτι ἡ φυγοδικία τοῦ ἀναφερομένου Α. Κ. δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐπιδαψίλευσιν τῆς βασιλικῆς χάριτος, ἐὰν τὸ Σ. Ὑπουργεῖον κρίνῃ βάσιμον τὴν αἰτησιν τοῦ καταδικασθέντος ἐνεκα τῆς ἐπελθούσης αἰτίας μεταβολῆς εἰς τὴν πολιτικὴν κατάστασιν τῶν Ἰονίων νήσων, διὰ τὴν μετὰ τοῦ Βασιλείου ἐνώσιν αὐτῶν. Τούλάχιστον ἐκ τῶν ἐπισυνήμμενων ἐγγράφων δὲν βεβαιοῦται ἄλλος λόγος πρὸς ὑποστήρηξιν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀναφερομένου, καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ προεκτεθέντος λόγου ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Σ. Ὑπουργείου.

Ὁ Ἀνταγαγγεὺς

Ἰω. Α. Τυπάλδος.

Δύναται ν' αναπληρωθῇ ὁ Εἰσαγγελεὺς ὑπὸ Εἰρηνοδίκου κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἀπαγορευτέου προσώπου ; Εἰς ποίαν περίπτωσιν ἀναλαμβάνει ὁ Εἰσαγγελεὺς τὴν δι' ἐξόδων τοῦ Δημοσίου διαδικασίαν ἀπαγορεύσεως ;

Ἄριθ. 723.

Τῇ 25 Αὐγούστου 1867.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Συνεπεῖα τῆς ὑπ' ἀριθ. 9393 παραγγελίας τοῦ Σ. Ὑπουργείου ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11396 ἀναφορᾶς τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογίῳ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέως, παρατηροῦμεν ὅτι ἀτόπως οὗτος δὲν συνεμορφώθη μὲ τὴν ἀπάντησιν τοῦ προϊσταμένου αὐτῷ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως, ἥτις εὐστόχως ὁδήγησε τὸν παρὰ τοῖς Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέα εἰς τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας αὐτοῦ.

Πραγματικῶς τὸ ζήτημα ὅπερ ὑποβάλλει ὁ παρὰ τοῖς Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελεὺς εἶναι ἂν ὁ Εἰσαγγελεὺς, ἐν περιπτώσει κωλύματος αὐτοῦ ὅπως αὐτοπροσώπως παρασταθῇ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀπαγορευτέου, δύναται ν' αναπληρωθῇ ὑπὸ τινος Εἰρηνοδίκου· ὁ δὲ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2700 ἐγγράφου του ὀρθῶς ἀποφαίνεται, ὅτι δύναται μὲν ὁ παρὰ τοῖς Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελεὺς κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 119 τοῦ ἀστυκῶ νόμου ἐπιβαλλομένων αὐτῷ καθηκόντων ν' αναπληρωθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀντεισαγγελέως οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου. Τὸ ἄρθρον 119 ἀπαιτεῖ τὴν παρουσίαν τοῦ Εἰσαγγελέως ἥτοι τοῦ προσώπου εἰς ὃ εἶναι ἐκ τοῦ νόμου ἀνατεθειμένη ἡ διεξαγωγή τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Εἰσαγγελέως παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ ἐνθα διεξάγεται ἡ διαδικασία τῆς ἀπαγορεύσεως· ἐκ τῆς φράσεως τοῦ νόμου ἄρα δὲν ἀποκλείεται ἡ διὰ τοῦ Ἀντεισαγγελέως ἀναπλήρωσις τοῦ παρὰ τοῖς Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέως, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἔνεκα ἐλλείψεως ἡ ἀπουσίας τούτου ἡ ὑπηρεσία τοῦ Εἰσαγγελέως διεξάγεται ὑπὸ τοῦ Ἀντεισαγγελέως, ἡ καθ' ἣν κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως ἀναπληροῦ αὐτὸν ὁ Ἀντεισαγγελεὺς αὐτεπαγγέλτως κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ. Οὐχ ἥττον εἰς τοιαύτας περιπτώσεις τὰ καθήκοντα τοῦ παρὰ τοῖς Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέως δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ κατὰ τὴν ἐξομολό-

γῆσιν τοῦ ἀπαγορευτέου, ὁ νεώτερος πρῶτοδίκης, καλούμενος κατὰ τὸ ἄρθρ. 27 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ διὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ Εἰσαγγελέως ἢ τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Τὸ ἄρθρ. 278 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων νόμου δίδει εἰς τὸ δικαστήριον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προσλαμβάνῃ τινὰ ἐκ τῶν παρ' αὐτῷ διωρισμένων δικηγόρων πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ Εἰσαγγελέως κατὰ τὴν συνεδρίαν, καὶ ἡδύνατο νὰ ἐγερθῇ ζήτημα ἂν παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἡδύνατο κατ' ἐπικουρίαν νὰ προσληφθῇ δικηγόρος τις εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ Εἰσαγγελέως κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξομολόγησιν τοῦ ἀπαγορευτέου. Ἀλλ' οὐδέποτε ἠθέλομεν συμβουλεύσει τοιαύτην εὐρείαν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 278 τοῦ δικαστ. ὀργανισμοῦ, καθόσον οἱ λόγοι τῆς εὐκολίας τῆς διεξαγωγῆς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ δικαστηρίου οἵτινες ὑπηγόρευσαν τὴν διάταξιν ταύτην, ἀναιροῦνται ὀλοτελῶς εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 119 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου, ἐκ τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ὁ νομοθέτης ἀπήτησε τὴν παρουσίαν τοῦ Εἰσαγγελέως κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ ἀπαγορευτέου, ὡς ἰδιαιτέραν ἐγγύησιν, παρεκτὸς τῆς ἐγγυήσεως τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ κρίσις τῶν τακτικῶν δικαστῶν εἰς οὓς ἀπόκειται ἡ περὶ τῆς ἀπαγορεύσεως ἀπόφασις. Ἐν οὐδεμιᾷ ὅμως περιπτώσει ἔχει ὁ Εἰσαγγελεὺς τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀναθέσῃ εἰς Εἰρηνοδίκην ἢ δικηγόρον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν εἰσαγγελικῶν αὐτοῦ καθηκόντων. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως ὁ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογίῳ Πρωτοδίκαϊς Εἰσαγγελεὺς φαίνεται ἀπησχολημένος κυρίως ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῆς διεξαγωγῆς τῆς περὶ τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ ἀπαγορευτέου διαδικασίας ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου καὶ μακρὰν τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐκ τῆς ιδέας τοῦ ὅτι δύναται τὸ Δημόσιον ν' ἀποφύγῃ τὴν δαπάνην διὰ τῆς εὐκολίας τῆς ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἀναπληρώσεως τοῦ Εἰσαγγελέως εἰς τὰς περὶ ἀπαγορεύσεων ἐκκρεμεῖς αἰτήσεις. Ὡς πρὸς τοῦτο δὲ κρίνω ἀναγκαῖον νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις δι' ἀποφάσεως τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου εἶναι κατάστασις τοῦ προσώπου εἰς τὸ ὅποιον ὁ πολίτης δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ εἰμὴ ἔνεκα ἀναποδράστου ἀνάγκης, ἢ τῆς προστασίας τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοῦ συμ-

φερόντων, ἢ τῆς κοινῆς τάξεως καὶ τῆς ἡσυχίας τῶν πολιτῶν ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 631 τοῦ Ποιν. Νόμου προνοουμένη περιπτώσει, φρονοῦμεν ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, ὀφείλει ὁ Εἰσαγγελεὺς ν' ἀναλάβῃ τὴν μέριμναν καὶ δύναται νὰ ἀναδεχθῇ τὴν εὐθύνην τοῦ νὰ ἐκθέσῃ τὸ Δημόσιον εἰς τὴν δαπάνην τῆς διαδικασίας τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ παράφρονος ἢ τοῦ μανιακοῦ, εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην περίπτωσιν ἀπόκειται εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀπαγορευτέου νὰ ζητήσωσι παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἀπαγόρευσιν ἐνεργοῦντες τὰ χρειώδη διὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ εἰς τὸ ἀκροατήριον, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 118 τοῦ ἀστυχοῦ νόμου, ἢ προκαταβάλλοντες τὴν ἀναγκαίαν δαπάνην διὰ τὴν εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τοῦ ἀπαγορευτέου μετάβασιν τοῦ εἰσηγητοῦ τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως διὰ τὴν κατ' οἶκον ἐξέτασιν τοῦ ἀπαγορευτέου. Περιριζομένης οὕτω τῆς ἐνεργείας τοῦ Εἰσαγγελέως κατὰ τὴν πρόκλησιν τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως διαδικασίας, φρονοῦμεν ὅτι ἐλαττοῦται σημαντικῶς ἡ σπουδαιότης τῶν δυσχερειῶν τῆς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολλογίῳ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελεὺς κατὰ τὰς ἐπὶ τοῦ πραχιμένου ζητήματος ἐκθέσεις αὐτοῦ.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἰω. Α. Τυπάλδος.

Ἡ διάταξις τῶν ἄρθρ. 39 καὶ 40 τοῦ Ἰονίου Ποιν. Νόμου, περὶ ἀφέσεως τοῦ $\frac{1}{5}$ τῆς ποινῆς τοῦ καταδίκου ὅστις ἀπέτισε τὰ $\frac{4}{5}$ αὐτῆς δείξας καλὴν διαγωγὴν, εἶναι ὑποχρεωτική;

Ἀριθ. 733.

Τῇ 26 Αὐγούστου 1867.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ σπουδαιότης καὶ ἡ δυσχέρεια τὰς ὁποίας ἡ ἐφορία τοῦ σωφρονιστηρίου Κερκύρας ἀποδίδει εἰς τὰ ζητήματα, ἅτινα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5463 ἀναφορᾶς υποβάλλει εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργεῖον, πηγάζουσιν ἐκ τῆς παραγνωρίσεως τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πρὸς ἐλάττωσιν τῆς καταγνωσθείσης ποινῆς δικαιώματος τῶν καταδίκων μᾶλλον ἢ ἐξ ἐλλείψεως μεταβατικοῦ νό-

μου κανονίζοντος τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρθρῶν 39 καὶ 40 τοῦ Ποιν. Νόμου τοῦ πρώην Ἰονίου κράτους μετὰ τὴν εἰς τὰς Ἰονίους νήσους εἰσαγωγὴν τοῦ νόμου τοῦ βασιλείου. Ἡ ἐφορία τῷ ὄντι εὐρίσκει τὴν δυσχέρειαν τῆς λύσεως τῶν ὑποβαλλομένων ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν ἀπόκτησιν ὡς εἰπεῖν τοῦ δικαιώματος τῶν κατὰ δίκων ἵνα ἀπολυθῶσι τῶν φυλακῶν αὐτοδικαίως καὶ δυνάμει τῶν προπαρτεθεισῶν διατάξεων τοῦ νόμου ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου καταγινώσκεται ἡ ποινή, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς σωτηρίαν τινὰ κατάργησιν τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος ἐκ τῶν ἀντικατασταθεῖσων διατάξεων τοῦ Ποιν. Νόμου ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἐκτελεῖται ἡ καταγινωσθεῖσα ποινή. Ἀλλὰ ἡ ἀφραδία μέρους τῆς καταγινωσθείσης ποινῆς κατὰ τὰ ἀρθρ. 39 καὶ 40 τοῦ Ἰονίου ποιν. νόμου εἶναι καθαρὰ πρᾶξις χάριτος τοῦ ὑπολοίπου τῆς ποιγῆς μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν $\frac{4}{5}$ αὐτῆς, χάρις τὴν ὁποίαν ὑπέσχετο εἰς τὸν κατὰ δίκον τὸ σωφρονιστικὸν σύστημα τοῦ Ἰονίου νόμου μᾶλλον ἢ δικαίωμα τοῦ καταδίκου, ὡς ἐκ τῆς ἐξαλείψεως τοῦ ἀξιοποίνου τῆς πράξεως αὐτοῦ διὰ τῆς ἐν μέρει ἐκτελέσεως, δικαίωμα ὅπερ ἀντίκειται εἰς πᾶν λογικὸν σύστημα Ποιν. Δικονομίας. Αἱ προπαρτεθείσαι διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου τοῦ Ἰονίου Κράτους, τροπολογηθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ $\frac{18}{30}$ Μαΐου 1842 νόμου, ὡς καὶ ἡ τοῦ ἀρθρ. 45 § 4 τοῦ ἀπὸ $\frac{14}{26}$ Μαΐου 1845 νόμου τοῦ πρώην Ἰονίου Κράτους περὶ σωφρονιστικοῦ συστήματος, εἶναι ἀπόρροια τῶν ἀρχῶν τοῦ σωφρονιστικοῦ συστήματος, τὰς ὁποίας κατὰ πρῶτον παρεδέχθησαν οἱ νόμοι τῆς Γενεύης καὶ τῆς Λυκέρνης, συνδυασθεῖσων μετὰ τῆς περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς βασιλ. χάριτος θεωρίας τὴν ὁποίαν πολλοὶ ποινικολόγοι (ιδίως ὁ Mittermajer) ἀκολουθοῦν παραδεχόμενοι ἰδίως τὴν ἐξάσκησιν τοῦ βασιλ. προνομίου εἰς τὴν περίπτωσιν καὶ ὡς μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τῆς διορθώσεως τοῦ καταδίκου μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν μέρους τῆς ποινῆς. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Ποιν. Νόμος τοῦ Ἰονίου Κράτους ἐν τοῖς ἀρθροῖς 39 καὶ 40 διὰ τῆς φράσεως ὁ κατὰ δίκον διανέσας τὰ $\frac{4}{5}$ τῆς ποινῆς ἀπολύεται, φαίνεται ἀναγνωρίζων ὡς δικαίωμα τοῦ καταδίκου, ἀλλὰ τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ καθιστᾷ ὅλως δυνητικὴν καὶ τυχαίαν ὁ ἐν τῇ αὐτῇ διατάξει

προσθεθείς ὁρος τοιαύτης σταθερᾶς καλῆς διαγωγῆς τοῦ καταδίκου παρεχούσης ιεχυήριον τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ διορθώσεως. Ἡ βεβαίωσις τοῦ ὅρου τούτου καὶ ἐπομένως ἡ ἀπόλυσις τοῦ καταδίκου ἀπόκειται ἄρα ἐντελῶς εἰς τὴν κρίσιν τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἐκεῖνο δὲ ὅπερ εἰς τὴν πρώτην φράσιν τοῦ νόμου παρίστατο ὡς δικαίωμα κεκτημένον τοῦ καταδίκου μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν $\frac{4}{5}$ τῆς ποινῆς, μένει μίᾳ ἀπλῇ ὑπόσχεσις ὑπὸ ὅρον, ἡ ἐπαλήθευσις τοῦ ὁποίου ἀφαιρεῖται ὀλοτελῶς ἀπὸ τοῦ συνόλου τῆς ἐνεργείας τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ ἀπαγγέλαντος τὴν ἀπόφασιν δικαστοῦ καὶ ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπιτετραμμένης τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐν τῇ φυλακῇ ἐπιτήρησιν τῶν καταδίκων, ἡ δὲ ἐφαρμογὴ τῶν ἀρθρῶν 39 καὶ 40 τοῦ Ποιν. Νόμου μένει δικαίωμα ἀπόλυτον τῆς ἀρχῆς, εἰς ἣν τὸ πολίτευμα ἀφῆκε τὴν ἐξουσίαν τῆς καταργήσεως τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς καὶ τῆς μετριάσεως τῆς καταγνωσθείσης ποινῆς. Κατὰ τοῦτο, τὸ ἀρθρον 35 § 4 τοῦ ἀπὸ $\frac{14}{26}$ Μαΐου 1845 νόμου οὐδεμίαν ἀφίνει ἀμφιβολίαν, ὅτι ἡ συγγνώμη τοῦ $\frac{1}{5}$ τῆς καταγνωσθείσης ποινῆς εἶναι καθαρὰ πρᾶξις χάριτος καὶ οὐδόλως δικαίωμα τοῦ καταδίκου. Ὡς ἐκ τοῦ νομικοῦ τούτου χαρακτηρὸς τῆς μερικῆς ἀφέσεως τῆς ποινῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 39 καὶ 40 τοῦ Ἰονίου Ποιν. Νόμου, δὲν ἔπεται βεβαίως, ὅτι ἡ κυβέρνησις τοῦ Βασιλείου δὲν ὀφείλει νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Ἰονίου νόμου πρὸς τὸν κατάδικον, ὡςάκις βεβαιοῦται ὁ ὅρος ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐδόθη ἡ ὑπόσχεσις ἐκείνη, ἀλλ' ὅταν ἡ ἄφεςις τῆς ποινῆς πραγματοποιεῖται διὰ βασ. χάριτος, συμφώνως μὲ τὰ ἀρθρ. 39 καὶ 40 τοῦ Ἰονίου Ποιν. Νόμου, ἐκλείπει πᾶσα δυσχέρεια εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθρ. 39 καὶ 40 τοῦ Ἰονίου Ποιν. Νόμου καὶ μετὰ τὴν κατάργησιν αὐτοῦ, διότι νομικῶς ἡ χάρις τοῦ ὑπολειπομένου $\frac{1}{5}$ τῆς ποινῆς εἰς οὐδένα τῶν ἐν ἰσχύϊ νόμων τοῦ βασιλείου ἀντίκειται. Ἀληθῶς μὲν ὁ ἡμέτερος Ποιν. Νόμος καὶ τὸ σωφρονιστικὸν σύστημα ὅπερ καθιεροῖ, δὲν συμφωνοῦσι μὲ τὴν ἀρχὴν τῶν ἀρθρ. 39 καὶ 40 τοῦ Ἰονίου Ποιν. Νόμου, ἥτις ἀπεκρούσθη ὑπὸ πολλῶν καὶ διακεκριμένων ποινικολό-

γων καὶ ἠθικολόγων, μεταξύ τῶν ὁποίων διακρίνεται ὁ γενικὸς διευθυντὴς τοῦ σωφρονιστηρίου τῆς Ἀγγλίας κ. Cronofrd, ὡς υπαγορεύουσα τὴν ὑπόκρισιν εἰς τὸν κατὰδικον καὶ διαστρέφουσα ἔτι μᾶλλον τὸν ἠθικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα. Ἄλλ' οὐχ ἥττον ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀρθρ. 39 καὶ 40 τοῦ Ἰονίου Ποιν. Νόμου εἰς τὰς δυνάμει αὐτοῦ καταγνωσθείσας ποινάς, δὲν ἔχει τι ἀντιβαῖνον εἰς τοὺς νόμους τοῦ βασιλείου, συνάδει μὲ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς περὶ βασιλικῆς χάριτος θεωρίας, καὶ ἔχει τι ὑποχρεωτικὸν διὰ τὴν Κυβέρνησιν ἥτις ἐξακολουθεῖ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ἰονίου νόμου ὠρισμένων ποινῶν, καθόσον δ' ἀφορᾷ τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀρθρῶν 39 καὶ 40 τοῦ Ἰονίου Ποιν. Νόμου ὑπὸ τὸ κράτος τῶν νόμων τοῦ βασιλείου, οὐδεμία πλέον δυσχέρεια παρουσιάζεται, καθόσον ἀπόκειται εἰς τὴν ἐφορίαν τοῦ σωφρονιστηρίου νὰ βεβαιώσῃ προσηκόντως τὴν διόρθωσιν τοῦ κατὰδικου, ἀλλὰ κατὰ τὰ προεκτεθέντα, καὶ νὰ προκαλέσῃ διὰ τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργείου τὴν περὶ τῆς βασ. χάριτος ἀπόφασιν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

ὅτι καὶ νομοθετικὸς ὅστις ἐστὶν ὁ Ἄγγλος βασιλεὺς

Ἰω. Α. Τυπάλδος.

Ποῖον δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ χωροφύλακα κατηγορούμενον ἐπὶ πλημμελήματι ἢ κακουργήματι διαπραχθέντι μὲν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ἀλλὰ μὴ ὀριζομένων ἐν τῇ τῷ τόμῳ Β' τοῦ Στρατιωτικοῦ Ποιν. Νόμου ;

Ἀριθ. 746.

Τῇ 29 Αὐγούστου 1877.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1094 τῆς 17 Ἰουλίου 1866 βουλεύματος, ἔχον ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπὸ 15 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πρότασιν τοῦ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελέως, ἐθεώρησεν ὡς βεβαιούμενα ἐκ προηγηθείσης δικαστικῆς ἀνακρίσεως, ὅτι ὁ χωροφύλαξ Ι. Μ. φυλάττων μετ' ἄλλων ὡς σκοπὸς τὰ ἐν Θερμυσίᾳ ἄλατα κατὰ τὴν νύκτα τῆς 8 Ἰουλίου 1866, ἔλαβε παρὰ τοῦ ὑπενωματάρχου Μιχαὴλ Γεωργίου τὴν δικταγὴν νὰ πυροβολήσῃ, ἂν ἐλάμβανε κατὰ τινος

ὑπονοίας ὡς ὑπεξαίρουντος τὴν νύκτα τὸ ἄλλας, ἐκλαβὼν δὲ ὡς κλέπτας τὸν αὐτὸν ὑπενωματάρχην καὶ τὸν φύλακα Γεώργιον Δέδε παραφυλάττοντας σωρὸν τινα ἄλλας, ἐπυροδόλησε κατ' αὐτῶν καὶ τὸν μὲν ὑπενωματάρχην ἀπέκτεινε, τὸν δὲ φύλακα ἐτραυματίσεν. Ἐπὶ τούτοις τὸ συμβούλιον ἐκήρυξεν ἀναρμόδιος τὰς τακτικὰς ἀνακριτικὰς δικαστικὰς ἀρχὰς πρὸς ἐπιχειρήσιν ποινικῆς καταδιώξεως κατὰ τοῦ I. M. κατηγορουμένου ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ καὶ τραυματισμῷ ἐξ ἀμελείας διὰ τὴν προεκτεθεῖσαν πρᾶξιν, καθὼς ἐκτελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων καὶ ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων, δυνάμει τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρ. 37 καὶ 38 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Εἰσαχθείσης ἐπομένως διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργείου εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Β' ἐν Ἀθῆναις διαρκοῦς στρατοδικεῖου κατηγορίας κατὰ τοῦ I. M. ἔνεκα τῆς αὐτῆς πράξεως, ὡς φόνου (ἀνθρωποκτονίας) ἐξ ἀμελείας χαρακτηριθείσης, τὸ στρατοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 71 ε. ε. ἀποφάσεως ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον ἵνα δικάσῃ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, καθὼς μὴ ἐξαίρεθεῖσαν τῆς ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 46 τοῦ περὶ στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας νόμου.

Συνεπεῖα τούτων τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν διεβίβασεν εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν δικογραφίαν, ὅπως ζητηθῇ ὁ κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος. Εἰσαχόντες ὅθεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς συζήτησιν δυνάμει τοῦ ἀρθρου 46 καὶ ἐπόμενα τῆς Ποιν. Δικονομίας, καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρ. 46 τοῦ περὶ στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας νόμου ΦΗΒ', καθόσον ἀφορᾷ τοὺς χωροφύλακας, ὡς στρατιωτικὰ κακουργήματα καὶ πλημμελήματα καὶ ἐξαιρέσιν τῶν κοινῶν, ὀρίζονται οὐχὶ τὰ κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν πραττόμενα, ἀλλὰ τὰ ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ ποιν. νόμου (τομ. Β') ἰδίως προνοούμενα καὶ ὡς στρατιωτικὰ ὀριζόμενα, καθόσον κυρίως προσβάλλοντα τὴν στρατιωτι-

κὴν τάξιν καὶ πειθαρχίαν ἀντίκεινται εἰς τὸν στρατιωτικὸν χαρακτῆρα τοῦ αὐτοῦργου.

Ἐξαιτούμεθα νὰ ἀποφανθῇ ὁ Ἄρειος Πάγος, ὅτι ἀρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τῆς εἰς τὸν Ι. Μ. ἀποδιδομένης πράξεως ἀνθρωποκτονίας καὶ τραυματισμοῦ ἐξ ἀμελείας, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, εἶναι τὰ τακτικὰ-ποιν. δικαστήρια καὶ παραπέμψη τὴν ὑπόθεσιν πρὸς περικιτέρω διεξαγωγὴν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ι. Α. Τυπάλδος.

Ποῖαι ἀνακριτικαὶ ἀρχαὶ εἰσὶν ἀρμόδιαι νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς καταδιώξεως κατηγορουμένου ἀξιώματιοῦ, ὅστις κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πράξεως διετέλει εἰς ἀργίαν ἕνεκα ἐλλείψεως θέσεως, ὑπηρετεῖ δὲ ὡς ὁδηγὸς ὑπὸ τὰς διαταγὰς διοικητοῦ στρατ. σώματος.

Ἀριθ. 750.

Τῇ 30 Αὐγούστου 1867.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Β. Μ. κατεμηνύθη ὅτι τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1863, εἰς τὸ χωρίον Μοναστηράκι τῆς Ἀχαρνᾶς, ἤρπασε καὶ κατέκρατῃσε παρνόμως ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας καὶ δι' ἀπειλῶν ἐξεδίασε τὸν Εὐαγγελινὸν Λιχιάτην νὰ δώσῃ εἰς τὸν μηνυθέντα ἐν συνάλλαγμα 200 δραχμῶν. Ἐπὶ τῆς μηνύσεως ταύτης ἐνηργάθη ἀνάκρισις ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογίῳ Πλημμελειοδικαῖς ἀνακριτοῦ, μεθ' ἣν τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Μεσολογίῳ Πλημμελειοδικῶν ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς εἰς τὸν Β. Μ. ἀποδιδομένης πράξεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ κατεμηνυθεὶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πράξεως ἦτον εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ κατὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς μοιραρχίας Αἰτωλοακαρνανίας, τὴν προκύπτουσαν ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ληφθέντος ἐγγράφου αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 236 καὶ χρονολογίαν 10 Ἰανουαρίου 1867. Παραπεμφθείσης ἐπομένως τῆς ὑπόθεσεως εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργεῖον, διετάχθη ὑπὸ τούτου ἀνάκρισις ἀνατεθεῖσα εἰς τὸν εἰσηγητὴν τοῦ Β' διαρκoῦς στρατοδικεῖου, κατὰ δὲ τὴν ἐνέργειαν ταύτης βεβαιωθέντος διὰ τοῦ μητρώου τοῦ Β. Μ. ὅτι οὗτος κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1863 διετέλει εἰς ἀργίαν ἕνεκα

ἐλλείψεως θέσεως, ὁ εἰσηγητὴς ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἀναρμόδιον εἰς τὴν περαιτέρω καταδίωξιν τοῦ ἐπὶ ἐκδίασει κατηγορουμένου, ἔνεκα δὲ τούτου ὁ παρὰ τῷ Β' διαρκεῖ στρατοδικεῖν Β. Ἐπίτροπος ἐπέστρεψε τὴν δικογραφίαν τῆς ἀνακρίσεως πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργεῖον, ὅπως κανονισθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἀρμοδιότης τῶν ἐπιληφθεισῶν τῆς ὑποθέσεως ἀνακριτικῶν ἀρχῶν, τὸ δὲ Ὑπουργεῖον διεδίδασκε τὰ ἔγγραφα εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅπως εἰσαγάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον τὴν περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος αἴτησιν τῶν ἀνακριτικῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν.

Συνεπεία τούτων ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 47 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ ἐπειδὴ ἡ Μοιραρχία Αἰτωλοακαρνανίας οὐδὲ ἦτον ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς εἰς θέσιν ἵνα γινώσκῃ, οὐδὲ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 236 τῆς 10 Ἰανουαρίου ε. ε. ἐπισημείωσιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 33 ἐγγράφου τοῦ ἐν Μεσολογίῳ ἀνακριτοῦ θετικῶς βεβαιοῖ, ὅτι ὁ Β. Μ. διετέλει ἐν ἐνεργείᾳ ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1863, τὸ ἐναντίον δὲ προσηκόντως βεβαιοῦται διὰ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ μητρώου τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ αὐτοῦ κατηγορουμένου, ἐπομένως κατὰ τὸ ἀρθρον 44 ἐδ. γ' καὶ 46 τοῦ στρατιωτ. ποιν. νόμου, ὁ Β. Μ. καὶ ἂν ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ εἰς ἀργίαν ἔνεκα καταργήσεως θέσεως ὑπηρετεῖ ὢν ὁδηγὸς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ διοικητοῦ τοῦ πρὸς καταδίωξιν τῶν ληστῶν μεταβατικοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ πράξεως, ὑπάγεται ἔνεκα ταύτης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων καὶ τῶν παρὰ τούτοις ἀνακριτικῶν ἀρχῶν. Εἰσάγομεν τὴν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ Β' διαρκεῖ στρατοδικεῖν Β. ἐπιτρόπου εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐξαιτούμενοι ὅπως κηρυχθῶσιν ἀρμόδια πρὸς καταδίωξιν καὶ ἐκδίκασιν τῆς εἰς τὸν Β. Μ. ἀποδιδομένης ὡς ἀνωτέρω ὀρισθείσης πράξεως τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια καὶ αἱ παρὰ τούτοις ἀνακριτικαὶ ἀρχαί.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ι. Α. Τυπάλδος.

Εἰς ποίας περιπτώσεις ὑπάγονται εἰς τὰ στρατιωτ. δικαστήρια οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς

Ἀριθ. 1001.

Τῇ 9 Νοεμβρίου 1867.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 23667 ἐπισημείωσιν τοῦ Ὑπουργείου τούτου, δι' ἧς προσκλεῖται ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἵνα δυνάμει τῶν ἀρθρ. 359, 360 § 1 καὶ 481 τῆς κοινῆς ποιν. δικονομίας κάμῃ χρῆσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου διδομένου αὐτῷ δικαιώματος, αἰτούμενος λόγῳ ἀναρμοδιότητος τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 156 τρέχ. ἔτους ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Ἀγρινίου, ἐκδοθείσης κατ' ἀπομάχου ἀνδρὸς ἔχοντος ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως τὴν ἰδιάζουσαν δικαιοδοσίαν τοῦ στρατιωτικοῦ ἐν ἐνεργείᾳ, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀπαντήσω, ὅτι τὰ μὲν ἀναφερόμενα ἀρθρα 359 καὶ 360 § 1 εἶναι ἀνεφάρμοστα εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν παρελθούσης τῆς πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῶν ρηθέντων ἀρθρῶν πενθημέρου προθεσμίας, τὸ δὲ ἀρθρον 481 ἤθελεν εἶσθαι ἐφαρμοστέον ἂν πραγματικῶς ἡ πταισματικὴ ἀπόφασις κατεδίκασεν ἀπόμαχον ἄνδρα ἔχοντα τὴν ἰδιάζουσαν δικαιοδοσίαν τοῦ στρατιωτικοῦ ἐν ἐνεργείᾳ, ἀλλὰ διὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως κατεδικάσθη οὐχὶ ἀπόμαχος, ἀλλὰ ἐνωματάρχης τῆς χωροφυλακῆς ἐπὶ τῇ καταμηνύσει τοῦ ἀποστράτου δεκανέως Γεωργίου Ἀιδόνη δι' ἐξύβρισιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ρηθέντος ἐνωματάρχου, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς δὲν ὑπάγονται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια, εἰμὴ μόνον διὰ τὰ κακουργήματα καὶ πλημμελήματα τὰ προβλεπόμενα καὶ τιμωρούμενα ὑπὸ τοῦ δευτέρου τμήματος τοῦ τετάρτου βιβλίου τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ἐξαιρέσει τῶν ἀρθρ. 238 § 4, 240, 250 καὶ 252 § 3.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος

Ἡ ἀπόδοσις τοῦ κλοπιμαίου ἀντὶ χρημάτων δοθέντων τῷ κλέπτῃ, ἀποτελεῖ τὴν τοῦ ἄρθρου 378 τοῦ Ποιν. Νόμου αὐθόρμητον ἀπόδοσιν; Ὁ-
ταν ὁ κλέπτης ἀποδώσῃ τὸ κλοπιμαῖον ἀντὶ χρημάτων δοθέντων αὐτῷ,
ἢ πράξεις κλοπῇ θεωρητέα ἢ ἐκβίασις;

Ἀριθ. 1046.

Τῇ 17 Νοεμβρίου 1867.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεὰ τῶν ἐν Ναυπλῳ Ἐφετών.

Ἀνέγνων τὸ ἀπὸ 6 Νοεμβρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 8171 ἔγ-
γραφον ὑμῶν ὡς καὶ τὸ ἐπισηναπτόμενον ἀπόσπασμα τῆς προ-
τάσεώς σας πρὸς τὸ συμβούλιον τῶν αὐτόθι Ἐφετῶν καὶ τὸ ὑπ'
ἀριθ. 390 βούλευμα τοῦ αὐτοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ δὲν θεωρῶ
ὑπάρχοντα λόγον τινὰ ἰσχυρὸν πρὸς αἴτησιν ἀναιρέσεώς τοῦ δια-
ληφθέντος βουλευματος ὑπὲρ τοῦ νόμου. Καὶ ὑμεῖς καὶ τὸ συμ-
βούλιον παραδέχεσθε εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ὅτι ὑπάρ-
χουσιν ἅπαντα τῆς κλοπῆς τὰ στοιχεῖα, διαφωνεῖτε δὲ μό-
νον πρὸς τὸ συμβούλιον, διότι τοῦτο μὲν θεωρεῖ τὴν γενόμενὴν
ἀπόδοσιν τοῦ ἡμιόνου μὴ ὑπαγομένην εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ.
378, καθὼ ἐνεργηθεῖσαν οὐχὶ αὐθόρμητως καὶ ἐκ μεταμελείας,
λαβόντος τοῦ κλέπτου ἀντὶ τοῦ ἡμιόνου 240 δραχμὰς πρὸς
ἀπόδοσιν αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ θεωρεῖτε ἐφαρμυζομένην καὶ ἐν-
ταῦθα τὴν 2αν παράγραφον τοῦ ρηθέντος ἄρθρου καὶ ἐπομένως
τιμωρητέαν τὴν πράξιν διὰ μόνον τὰς 240 δραχμὰς ὡς ἔλαβεν
ὁ κλέπτης καὶ ἀπέδωκε τὸν ἡμιόνον, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐφαρμυδοθῇ
ἢ δευτέρᾳ διάταξιν τοῦ ρηθέντος ἄρθρου ἀπαιτεῖται ἢ ν' ἀπο-
δοθῇ τὸ κλαπὲν ἐν μέρει ἢ νὰ ἐγένετο ἐν μέρει μόνον ἱκανο-
ποίησις αὐτοῦ, ὅτε καὶ κατὰ τὰς δύο περιπτώσεις καταγινώ-
σκειται τοσαύτη μόνον ποινὴ ὅση ἀναλογεῖ κατὰ τὸν νόμον εἰς
τὴν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἐπιστράφεντος ὑπόλοιπον ἐνταῦθα
δὲ ἱκανοποίησις ἐν μέρει δὲν ἐγένετο, 1) διότι ἱκανοποίησις ἐν
μέρει λέγεται καὶ εἶναι ἢ ἀντὶ ἀπρὸς ὅσας ἐν μέρει τοῦ κλαπέν-
τος, ἐν μέρει ἀποζημιώσις αὐτοῦ, 2) δὲ ἀπαιτεῖται πάντοτε
δόσις καὶ οὐχὶ λῆψις ἐκ μέρους τοῦ κλέπτου. Ὑπάρχει ὁμως
ἀπόδοσις ὀλοσχερῆς τοῦ κλαπέντος, τὴν ὁποίαν ὁμως ὑμεῖς δὲν
ἀποδέχεσθε ὡς ὀλοσχερῇ ἀλλ' ἐν μέρει μόνον, διὰ τὰς 240
δραχμὰς, ὡς ὁ κλέπτης ἐζήτησε καὶ ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἰδιοκτή-

την. Διὰ τὴν καταστάσιν λοιπὸν ἐφαρμοστέαν τὴν δευτέραν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 378, ὑποθέτετε ὅτι ἀντὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ πράγματος ἐδόθη ἀποζημιώσεις οὐχὶ ὀλίγη ἀλλὰ κατὰ 240 δραχ. ὀλιγωτέρως. Ἀλλὰ διὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης 1) διαστρέφωμεν τὸ πραγματικόν, ὅπερ ἀποτελεῖ ἀπόδοσιν τοῦ πράγματος καὶ ἀποζημιώσιν, 2) παραγνωρίζομεν τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τοῦ νόμου, διότι ἐνῶ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ καὶ κατὰ τὴν ἀπόδοσιν καὶ κατὰ τὴν ἀποζημιώσιν δόσιν ἐκ μέρους τοῦ κλέπτου, ἡμεῖς παραισάγομεν καὶ τὴν λήψιν ἐκ μέρους τοῦ κλέπτου ὡς στοιχεῖον μειώσεως τῆς ποινῆς ἐναντίον καὶ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ γράμματος αὐτοῦ, καὶ 3) ἐνῶ ὁ νόμος τιμωρεῖ διὰ τὸ «μετὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ἐπιστραφέντος ὑπολειπόμενον» ἡμεῖς ἠθέλομεν τὸν τιμωρῆσαι οὐχὶ διὰ τὸ ὑπολειπόμενον τοῦ κλαπέντος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἀποδοθέντος καὶ ἀποζημιωθέντος, ἀλλὰ διότι δὲν ἐκλεψεν ἀλλ' ἔλαβε δι' ἄλλης μὴ ἀποτελούσης κλοπῆς πράξεως. Διὰ τοὺς λόγους τούτους θεωρῶ ἀνεφαρμόστον εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν τὴν δευτέραν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 378. Ἀλλ' ἐφαρμόζεται ἡ πρώτη διάταξις αὐτοῦ; Τὸ συμβούλιον ἀποφαίνεται ἀπαφαιτικῶς, διότι δὲν ἐγένετο ἀπόδοσις αὐθόρμητως καὶ ἐκ μεταμελείας καὶ ἀνευ βλάβης τρίτου, αἰτήσαντος καὶ λαβόντος τοῦ κλέπτου διὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ζώου 240 δραχμάς, ἡμεῖς δὲ μὴ εὐρίσκοντες ἐκ τῶν νόμων τὴν λέξιν αὐθόρμητως καὶ μεταμελείαν, θεωρεῖτε ὅτι γίνονται δεκτοὶ ὅροι μὴ ὑπάρχοντες ἐν τῷ νόμῳ. Ἀλλ' ἐὰν ἡ γνώμη σας αὕτη κητεῖ ὀρθή, ἔπρεπε τότε, οὐχὶ νὰ καταδιωχθῇ ὁ κατηγορούμενος δυνάμει τῆς παραγράφου δευτέρας τοῦ 378 ἄρθρου μὴ ἐφαρμοζομένου διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους, ἀλλὰ ν' ἀπαλλαχθῇ οὗτος ἐντελῶς τῆς ἐπὶ κλοπῇ κατηγορίας ἐπιστραφέντος τοῦ ἡμιόνου, καὶ νὰ καταδιωχθῇ ἐπὶ ἐκδίᾳσει ἢ ἀπάτῃ, ἂν οἱ ὅροι τῆς ἐκδίσεως ἢ ἀπάτης ἀποδειχθοῦν ὑπάρχοντες κατὰ τὴν πράξιν τῆς λήψεως τῶν 240 δραχμῶν. Εἶναι τέλος πραγματικῶς εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἐφαρμοστέα ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄρθρου καὶ τὸ βούλευμα δι' ἀλαμβάνοντάς λέξεις αὐθόρμητος καὶ μεταμελείαν (παρετέβλεπεν ὅρους μὴ ὑπάρ-

χοντας εἰς τὸν νόμον; Φρονῶ ὅχι, διὰ τοὺς ἀκολουθοῦς λόγους·
 1) τὸ ἄρθρον 378 λέγον ἀπόδοσιν ἐννοεῖ βεβαίως καθαρὰν ἀπόδοσιν καὶ οὐχὶ ἐπὶ ἀνταλλάγματι, τοῦτο δ' ἔτι μᾶλλον καταφαίνεται ἐκ τῆς φράσεως ἀνευ βλάβης τρίτου, 2) εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ ἄρθρον 378 δὲν λέγει οὔτε αὐθορμήτως οὔτε ἐκ μεταμελείας, ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 114 τοῦ Ποιν. Νόμου, τὸ ὁποῖον ὑπάρχον ἐν τῷ γενικῷ τμήματι τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐφαρμόζεται εἰς πᾶσαν διάταξιν τοῦ εἰδικοῦ μέρους τοῦ Ποιν. Νόμου, διεπομένην ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος ἁρθρου, ὁποῖα εἶναι ἢ τοῦ ἁρθρου 378, λέγει ῥητῶς «εἰς ἀξιοποίνους πράξεις πρὸς τέλοςιν τῶν ὁποίων ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ὠρισμένον τι ἀποτέλεσμα, ἢ διὰ τὴν προξενηθεῖσαν βλάβην ἀποζημιώσεις, τὴν ὁποίαν παρέχει ἐκουσίως καὶ αὐθορμήτως καὶ πρὶν ἔτι ὑποβληθῇ εἰς ἐξέτασιν καθ' ὅποιονδ' ἂν ποτε τρόπον ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς δὲν ἀποκλείει τὸ ἀξιοποιῶν εἰμὴ εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένας περιπτώσεις.» Εἶναι ἀληθὲς ὅτι καὶ ἐν τῷ ἁρθρῷ τούτῳ δὲν ὑπάρχει ἡ λέξις μεταμέλεια, ἀλλ' αὕτη ἀποτελεῖ προφανῶς τὸν λόγον δι' ὃν ὅταν δίδεται πλήρης ἀποζημιώσεις ἢ ἀπόδοσις, ἀποκλείει ὁ νόμος τὸ ἀξιοποιῶν, ἄλλως τε ἀφοῦ τὸ βούλευμα ἀναφέρει τὸ αὐθόρμητον, ἡ λέξις μεταμέλεια εἶναι περιττή, καὶ ὡς τοιαύτη δὲν ἡδύνατο νὰ παρέξῃ λόγον ἀναίρεσεως. Διὰ τοὺς λόγους τούτους θεωρῶ τὸ βούλευμα ἔχον καλῶς ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, καὶ μὴ παρέχον λόγον πρὸς ἀναίρεσιν. Διὰ δὲ τὴν βραδύτητα τῆς ἀποστολῆς τοῦ βουλευμάτος εἶναι καλὸν νὰ καταστήσητε προσεκτικὸς τὸν γραμματέα τοῦ Ἐφετείου εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν βουλευμάτων ἐπὶ ἀπειλῇ πειθαρχικῆς καταδιώξεως ἐν περιπτώσει ὑποτροπῆς του.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Ἀποβιώσαντος τοῦ μετὰ στρατιωτικῶν συμπράξαντος πολίτου, ποῖον δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ τοὺς στρατιωτικούς;

Ἀριθ. 96.

Τῇ 3 Φεβρουαρίου 1868.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 21 τῆς 3 Ἰανουαρίου ε. ε. ἐγ-

γράφου ὑμῶν, δι' οὗ αἰτεῖτε νὰ ζητήσῃ ἡ Εἰσαγγελία αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀντίρρουν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 356 βουλευμάτος τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 481 § 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὡς λέγομεν, κ. Εἰσαγγελεῦ, ὅτι ὑπὲρ τῆς γνώμης ὑπὲρ ἧς αἰτεῖσθε τὴν ἀντίρρουν ὑπάρχει ἡ ἀρχαία νομολογία τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας, καὶ πολλοὶ τῶν ἀρχαιοτέρων ὑπομνηματιστῶν τῆς γαλλικῆς ποιν. στρατιωτικῆς νομοθεσίας, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας μετέβαλε κατόπιν γνώμης, παραδεχόμενον, ὅτι ὅμα ὁ λόγος δι' ὃν ὁ στρατιωτικὸς σφάραται ἐνώπιον τῶν πακτικῶν δικαστηρίων ἐκλείψῃ, ἀρμόδιον καθίσταται μόνον τὸ στρατιωτικὸν δικαστήριον, καὶ οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων Γάλλων συγγραφέων τὴν τελευταίαν ταύτην γνώμην ἀσπάζονται ὡς ὀρθοτέραν, ὡς δκ. Foucher ὁ συντάκτης καὶ ὑπομνηματιστῆς τῆς γαλλ. στρατιωτικῆς ποιν. νομοθεσίας ἐν σελίδι 217, ἣν καὶ ἡμεῖς διὰ τοῦ νόμου τῆς 19 Μαΐου 1860 ὑπὸ στοιχ. ΦΕΒ' παρεδέχθημεν. Ὁ αὐτὸς δὲ ἀναφέρει φητὶς εἰς ὑποσημείωσιν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς 23 Αὐγούστου 1855, παραπέμπει προσέτι εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ αὐτοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς 29 Μαΐου 1813, τῆς 19 Φεβρουαρίου 1819, τῆς 13 Μαρτίου 1835, τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1838 καὶ τῆς 10 Μαΐου 1854. Διὰ τοὺς λόγους τούτους, δὲν ἐγκρίνομεν νὰ ζητήσωμεν τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀντίρρουν τοῦ διαληφθέντος βουλευμάτος, ἐφ' ᾧ ὡς ἐπιστρέφομεν τὴν ἀπαλείψαν ἡμῖν διχογραφίαν, διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν περαιτέρω.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Εἰς ποίαν περίπτωσιν καὶ τίνι τρόπῳ ζητεῖται παραπομπὴ δίκης εἰς ἄλλο δικαστήριον;

Ἀριθ. 238. (ἀπόσπασμα) Τῇ 10 Ἀπριλίου 1868.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθρα 60 § 1, 62 καὶ 63 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ 49—52 τῆς Πολιτικῆς, εἰς ἐξαιρητὴν εἴτε ὁλόκληρον δικαστήριον ἢ τόσοι δικασταί, ὥστε οἱ λοιποὶ δὲν

ἀποτελοῦσι τὸν νόμιμον ἀριθμὸν δικαστῶν, ζητεῖται παραπομπή τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο δικαστήριον, ὃ δὲ Ἄρειος Πάγος ἀποφασίζει πρῶτον περὶ τοῦ βασίμου τοῦ περὶ ἐξαίρεσεως λόγου καὶ ἀποδεικνυομένου τούτου, ἀποφαίνεται τὴν παραπομπὴν εἰς ἄλλο δικαστήριον. Ἐπειδὴ οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 51 τῆς Ποιν. Δικονομίας λόγοι ἐξαίρεσεως πρέπει (ἄρθρ. 57 τῆς αὐτῆς Δικονομ.) νὰ ἀναφέρονται ρητῶς εἰς τὴν αἵτησιν καὶ νὰ ᾔναι τοῦλάχιστον βεβαιωμένοι, ὅπερ ἐστὶ (ἄρθρ. 255 τῆς Πολ. Δικονομ.) νὰ προσάγωνται ἢ καὶ νὰ προτείνωνται τοιαῦτα ἀποδείξεις ἢ ἐνδείξεις, δι' ὧν νὰ σχηματίζεται πιθανότης καὶ ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξιν τῶν προτεινομένων λόγων.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ αἰτοῦντες α) ἀντὶ ν' ἀπευθύνωσι πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον αἵτησιν περὶ παραπομπῆς εἰς ἄλλο δικαστήριον, λόγῳ τῆς ἐξαίρεσεως τῶν δικαστῶν, ἀπηύθυνον τὴν αἵτησιν τῶν πρὸς τὸ δικαστήριον ὃ ἐξαίρουσι κλπ. β) δὲν βεβαιοῦσι προσηκόντως τοὺς προτεινομένους λόγους ἐξαίρεσεως κλπ. ἐπομένως δὲν χωρεῖ παραπομπή τῆς δίκης εἰς ἄλλο δικαστήριον.

Διὰ ταῦτα ἰδόντες καὶ τὸ ἄρθρ. 54 τῆς Ποιν. Δικονομίας προτείνομεν ν' ἀπορριφθῇ ἡ προκειμένη αἵτησις κλπ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Ποῖον δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ στρατιωτικὸν ἀπολέσαντα τὴν ιδιότητα ταύτην, ὄντα ὁμῶς στρατιωτικὸν κατὰ τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος;

Ἀριθ. 360.

Τῇ 29 Μαΐου 1868.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Περὶ τοῦ ἀντικειμένου περὶ οὗ τὸ ὑπ' ἀριθ. 10962 τῆς 25 Μαΐου ε. ε. ἔγραφον ὑμῶν, ὅπερ ἐπιστρέφεται, ἀπεφάνθησαν δύο διάσημοι τῆς Γαλλίας νομικοὶ ὁ Le Graverend καὶ ὁ Manqin. Ὁ πρῶτος εἰς τὸ σύγγραμμά του traité de la Législation criminelle, κεφάλαιον 9, des tribunaux militaires tom IV τῆς τρίτης ἐκδόσεως τοῦ Βελγίου σελὶς 227, λέγει «On a demandé

comment doit être poursuivi un individu qui a commis un défit pendant qu'il était militaire assimilé aux militaires, mais qui ne fait plus partie de l'armée au moment où il s'agit de le juger; et il a été reconnu que le prévenu étant justiciable des tribunaux militaires à l'époque où il s'est rendu coupable, c'est aux tribunaux militaires à le juger, et que le changement survenu depuis l'accomplissement du délit dans la condition du prévenu ne peut pas le soustraire à la juridiction de ses tribunaux.» Ο δὲ Manqin εἰς τὸ σύγγραμμά του Justaction écrit δευτέρα ἔκδοσις ὑπὸ τοῦ Hellie N° 187 ἀποδέχεται τὴν γνώμην ταύτην τοῦ Le Graverend ὅταν τὸ ἀδίκημα ὑπάγῃται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια λόγῳ τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος, ἥτοι ἦναι κυρίως στρατιωτικόν, οὐχὶ ὅμως ὅταν τὸ ἀδίκημα ἦναι κοινόν, δικάζεται δὲ ἀπὸ τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια λόγῳ τῆς στρατιωτικῆς θέσεως τοῦ πράττοντος. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν θεωρεῖ οὗτος ἀρμόδια τὰ κοινὰ δικαστήρια, ἅμα ὁ πράξας τὸ κοινὸν ἀδίκημα στρατιωτικὸς ἀπώλεσε τὴν ιδιότητα ταύτην. Τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας δι' ἀποφάσεώς του τῆς 7 Ἰουνίου 1813 ἀπεφάνθη ὅτι ὁ στρατιωτικὸς ὁ πράξας ἀδίκημα ἐν ἐνεργείᾳ ὢν, δικάζεται ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων, ἂν καὶ ἀπώλεσε τὴν ιδιότητα τοῦ στρατιωτικοῦ δυνάμει ἀποφάσεως ἀπαγγεληθείσης κατ' αὐτοῦ δι' ἄλλας πράξεις· διὰ δὲ τῆς ἀποφάσεώς του τῆς 18 Ἰουνίου 1824 ἀπεφάνθη γενικώτερον, ὅτι ἡ ἀρμοδιότης κανονίζεται ὡς ἐκ τῆς ιδιότητος ἣν ὁ ὑπόδικος εἶχε κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως τοῦ ἀδικήματος, ἀδιάφορον ἂν τὴν ἀπώλεσεν ἀκολουθῶς ἢ ἀνέκτησεν ἄλλην τινα. Τὴν γνώμην τοῦ Ἀκυρωτικοῦ καὶ τοῦ Le Graverent ἀσπάζεται τέλος καὶ ὁ Faustin Hélie εἰς τὸ περὶ Ποιν. Δικονομίας γνωστὸν σύγγραμμά του (Τομ. 7, σελ. 597) προκειμένου περὶ πλημμελημάτων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων. Ἡ ἡμετέρα στρατιωτικὴ ποιν. νομοθεσία εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον σχεδὸν ἀντιγεγραμμένη ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ δὲν ἐμπεριέχεται ἐν αὐτῇ τι δυνάμενον ν' ἀποφέρῃ διαφορετικὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος λύσιν.

Διὰ ταῦτα, θεωρῶ ἀρμόδια τὰ στρατιωτικά δικαστήρια νὰ δικάσωσι στρατιωτικὸν ἀπολέσαντα τὴν ιδιότητα ταύτην, πράξαντα δὲ τὸ ἀδίκημα ὅτε ἦτο στρατιωτικός, οὐ μόνον ὅταν πρὸ ἀδίκημα ἦναι ἰδίως στρατιωτικόν, περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει ἀμφισβήτησις μετὰ τῶν Γάλλων νομολόγων, ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸ ἀδίκημα ἦναι ἐκ τῶν τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ νόμου, διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους, καὶ διότι κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἡμετέρας ποινικῆς στρατιωτικῆς νομοθεσίας τοῦ 1860 ἐκανονίσθη ἡ ἀρμοδιότης τοῦ στρατοδικείου ἐπὶ ἐγκλημάτων τοῦ κοινοῦ δικαίου πραττομένων ὑπὸ στρατιωτικοῦ, καθόσον παραβλάπτουσι τὴν πειθαρχίαν καὶ μετέχουσιν ἐκ τούτου τῆς ιδιότητος τῶν ἰδίως στρατιωτικῶν ἀδικημάτων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Δύναται νὰ ληθῇ ὑπ' ὅψιν ἐγκλησις περὶ τῆς ἐγχειρίσεως τῆς ὁπλῆς δὲν συνετάχθη ἔκθεσις ;

Ἀριθ. 382.

Τῇ 7 Ἰουνίου 1868.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Μελετήσαντες μετ' ἐπιστάσις τὰ εἰς τὴν ἀπὸ 30 Μαΐου ε. ε. ἐπισημειωτικὴν παραγγελίαν τοῦ Ὑπουργείου ἐπισυνημμένα ἔγγραφα, ὑποβάλλομεν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ὅτι ἡ ἔκθεσις τοῦ ἀρμοδίου Εἰσαγγελέως περὶ τῆς εἰς αὐτὸν ἐγχειρίσεως τῆς ἐγκλήσεως εἶναι τύπος οὐσιώδους καὶ ἀπαραίτητος κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ποιν. δικονομίας, ὅστις ὅμως οὐδόλως ἐπηρεάζει τὸ ζήτημα τοῦ βασίμου καὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς ἐγκλήσεως. Καὶ ἐάν, ὡς ἀναφέρει ὁ Νομάρχης Ἀχαΐας, ὁ Εἰσαγγελεὺς ὥφειλε νὰ ἀπορρίψῃ ὡς μὴ στηριζομένην εἰς τὸν νόμον τὴν ἐγκλησιν τοῦ Α. Μ. ἔπρεπε πάντως νὰ προηγηθῇ ἡ ἔκθεσις περὶ τῆς ἐγχειρίσεως τῆς ἐγκλήσεως, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ ἐγκλησις αὐτὴ δὲν ἡδύνατο νὰ ληθῇ ὑπ' ὅψιν διὰ νὰ καταστῇ ἀντικείμενον τοῦ προβουλευματος τοῦ παρὰ τοῖς πλημμελειοδίκαις κ. Εἰσαγγελέως. Ἄλλως τε καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν διὰ τῆς

ἐγκλήσεως τοῦ Α. Μ. ψευδῶς κατεμνηνύετο ὁ Νομάρχης ἢ ἄλλῃ-
τις ἀρχὴ τῶν Πατρῶν, δὲν ἦτο ἐφικτὴ ἢ ἐπὶ ψευδῇ κατεμνη-
νύσει καταδίωξις τοῦ ἐγκαλοῦντος, ἀνευ τῆς προηγουμένης βε-
βαιώσεως τοῦ ὅτι ἡ ἐγκλήσις ἐνεχειρίσθη εἰς τὸν ἀρμόδιον
Εἰσαγγελέα.

Ἐνεκα τῶν λόγων τούτων φρονοῦμέν, ὅτι ἡ παραγγελία τοῦ
παρὰ τοῖς ἐν Πατρίαις Ἐφέταις καὶ Εἰσαγγελεῶς πρὸς τὴν παρὰ
τοῖς αὐτόθι πλημμελειοδίκαις, ὅπως συνταχθῇ ἐκθεσίς περὶ τῆς
ἐγχειρίσεως τῆς ἐγκλήσεως τοῦ Α. Μ. οὐ μόνον εἶναι σύμφωνος
μὲ τὸν νόμον, ἀλλ' οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προσβάλλουσα
τὸν κ. Νομάρχην Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος.

Ὁ Ἀντικαταγγελεὺς

I. Α. Τυπάλδος.

Ὑποδικηγόρος ἐν Ἑπτανήσῳ πρὸ τῆς ἐνώσεως, δύναται νὰ προβιβάσθῃ
δικηγόρος χωρὶς νὰ ἔχη τὰ ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ βασιλείου ὀριζόμενα
πρασόντα δικηγόρου; Δικηγόρος παρ' Εἰρηνοδίκειᾳ διορισμένος, δύναται
νὰ προβιβάσθῃ καὶ παρὰ τοῖς πολυμελέσι δικαστηρίοις χωρὶς νὰ ἔχη
τ' ἀπαιτούμενα τοῦ δικηγόρου παρὰ τοῖς πολυμελέσι κυρίως-δικαστη-
ρίοις πρᾶσσοντα;

Ἀριθ. 542.

Τῇ 31 Ἰουλίου 1868.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀναγνόντες τὰ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 4199/5481 παραγγελίαν
τοῦ Σ. Ὑπουργείου ἐπισυνημμένα ἔγγραφα, καὶ συσκεφθέντες
μετὰ τοῦ παρ' ἐφέταις καὶ τοῦ παρὰ πρωτοδίκαις Εἰσαγγελεῶς,
σπεύδομεν ἵνα ὑποβάλωμεν, καθόσον ἀφορᾷ τὸν Ἀντ. Ροδίτην
ἐκ Κερκύρας, ὅτι ὁ νόμος ΡΝ περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ
τῆς ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχύουσας νομοθεσίας ἐν τῷ ἀρθρῷ
18 ὀρίζει, ὅτι διατηροῦσι τὸ δικαίωμα τοῦ δικηγορεῖν οἱ ἔχον-
τες αὐτὸ κεκτημένον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ
αὐτοῦ νόμου καὶ ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει ἀνενδοι-
άστως, ὅτι οἱ μὴ ὄντες ἀνεγνώρισμένοι ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς Ἰονίοις
νήσοις δικαστηρίων ὡς δικηγόροι, δὲν δύνανται νὰ διορισθῶσι
τοιούτοι, εἰμὴ συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τῶν ἐν τῷ Βασι-
λείῳ ἰσχυόντων νόμων, ὥστε ἂν καὶ ἐκ τῶν εἰς τὴν αἵτησιν

τοῦ Ἀντ. Ῥοδίτου ἐπισυνημμένων ἐγγράφων βεβαιοῦται ὅτι οὗτος κέκτηται τὴν ἱκανότητα τοῦ νὰ μετέρχεται τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, ὁφείλει μολοντοῦτο νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις ὅπως λάβῃ τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν. Ἡ ἐξάσκησις τῶν ἔργων ὑποδικηγόρου ἐνώπιον τῶν Ἰονίων δικαστηρίων δὲν χορηγεῖ δικαίωμα εἰς τὸν προβιβασμὸν αὐτοῦ ὡς δικηγόρου κατὰ τὴν ἐπίσης ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 19 τοῦ αὐτοῦ νόμου. Εἰς ταῦτα καὶ οἱ ἕτεροι κκ. Εἰσαγγελεῖς συνεφώνησαν μεθ' ἡμῶν πληρέστατα, διὰ δὲ τούτων ἐξαντλεῖται ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ὑποβληθὲν ἡμῖν ζήτημα. Ἀλλὰ καθήκον ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ ὑποβάλωμεν πρὸς τούτοις ὅτι εἰς ἄλλην τινα περίστασιν δὲν ἐτηρήθη παρὰ τῆς Σ. κυβερνήσεως ἡ διάταξις τῶν ἄρθρ. 18 καὶ 19 τοῦ προσημειωθέντος νόμου PN. Εἰς ὑποδικηγόρος Κεφαλληνίας Πόγγης καλούμενος, προβιβασθεὶς πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ νόμου PN ὡς δικηγόρος ἐνώπιον τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ δικαστηρίων, δὲν ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν Ἰονίων δικαστηρίων, ὡς τὸ ἀνώτατον*δικαστῆριον ἀνέφερεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ἀρνηθὲν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ περὶ προβιβασμοῦ τοῦ ὑποδικηγόρου Πόγγη διάταγμα καὶ νὰ ἐγγράψῃ αὐτὸν εἰς τὸν κατάλογον τῶν δικηγόρων. Ἐνεκα τούτου ὁ Πόγγης ἐξηκολούθησε νὰ μένῃ ὡς ὑποδικηγόρος μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου PN. Καὶ ὅμως συμπεριελήφθη μετὰ τῶν διορισθέντων δικηγόρων ἐνώπιον τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ δικαστηρίων, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ αὐτοῦ νόμου. Ἡ ἐξαιρετικὴ αὕτη πράξις γενομένη μετὰ τὴν παράστασιν τοῦ ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς δικαιοσύνης περὶ τῆς παρανομίας τοῦ διορισμοῦ τοῦ Πόγγη εἶναι σκάνδαλον εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, ταύτην δὲ λαμβάνοντες ὡς προηγούμενον καὶ οἱ λοιποὶ ὑποδικηγόροι παραπονοῦνται καὶ δυσανασχετοῦσι μὴ ἀξιούμενοι τῶν ἴσων. Νομίζομεν ὅθεν δίκαιον καὶ συμφέρον νὰ ἀνακληθῇ ὁ παρανόμως γενόμενος διορισμὸς τοῦ Σπ. Πόγγη, ὅπως δικαιολογηθῇ ἡ ἄρνησις τῆς παραδοχῆς τῶν αἰτήσεων τῶν λοιπῶν ὑποδικηγόρων τῶν Ἰονίων νήσων καὶ ἰδίως ἡ τοῦ Ἀντ. Ῥοδίτου περὶ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ ὡς δικηγόρου.

Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὸν κ. Τριανταφυλλόπουλον, προφανῶς ἡ αἵτησις αὐτοῦ ἀντίκειται εἰς τοὺς κειμένους νόμους περὶ διορισμοῦ δικηγόρου, διότι ὁ διορισμὸς αὐτοῦ ὡς δικηγόρου παρὰ τῷ εἰρηνοδικεῖ Πειραιῶς, χωρὶς νὰ ἔχη τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς τὸ δικηγορεῖν ἀπαιτούμενα προσόντα, δὲν χορηγεῖ καὶ δικαίωμα εἰς προβιβασμὸν καὶ παρὰ τοῖς πολυμελεσι δικαστηρίοις, διὰ τὰ ὅποια κυρίως ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ὠρισμένα προσόντα πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

I. A. Τυπάλδος.

A'. Περὶ τῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας ἐμπορικῆς συνθήκης. B'. Ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἑλλήν πρόξενος δύναται δικάζων νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ἐπιτόπια ἔθιμα ἀντιβαίνοντα εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς νόμους ;

Ἀριθ. 640.

Τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1868.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης

Συνεπεῖα τῆς ὑπ' ἀριθ. 11828 καὶ 11829 παραγγελίας τοῦ Σ. Ὑπουργείου ὑποβάλλομεν, καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὸ 3 ἄρθρον τοῦ σχεδίου τῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας ἐμπορικῆς συνθήκης, ὅτι κατὰ τοὺς παρ' ἡμῖν ἰσχύοντας νόμους ἡ κατ' οἶκον ἔρευνα καὶ ἡ κατάσχεσις γραμμάτων καὶ ἐγγράφων, ἐπιτρέπεται εἰς ὠρισμένας παρὰ τοῦ νόμου περιπτώσεις καὶ μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου διαγραφομένων διατυπώσεων (ἄρθ. 139, 177 τῆς Ποιν. Δικονομίας), ἀλλὰ ἡ ἐνέργεια αὐτῶν ἐξήρτηται ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ ἀρμοδίου ἀνακριτοῦ ἢ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου, χωρὶς ν' ἀπαιτῆται ἀπόφασις ἢ διαταγὴ ἐγγράφος τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἥτις ἠδύνατο νὰ ματαιώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἐρεύνης. Ἡ ἐν τῷ ἄρθρ. 3 τῆς συνθήκης γενομένη μνεῖα τοιαύτης ἀποφάσεως ἢ διαταγῆς ἐγγράφου ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς διενέξεις δυσαρέστους παρ' ἡμῖν, διότι δι' αὐτῆς ἀπαιτεῖται παρεκτός τῶν νενομισμένων καὶ ἕτερος δικαστικὸς τίτλος μὴ προνοούμενος μὴδὲ κανονιζόμενος ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ποιν. Δικονομίας. Ἐπομένως θεωροῦμεν ἀναγκαῖον ν' ἀντικατασταθῇ ἡ ἐν τέλει τῆς πρώτης παραγράφου φράσις «δυνάμει ἀποφάσεως ἢ ἐγγρά-

φρυ διαταγῆς δικαστηρίου ἢ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς» διὰ τῆς φράσεως «ὁσάκις καὶ ὅπως ὀρίζεται ἐκ τοῦ κειμένου νόμου.» Κατὰ τὰ λοιπὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ σχεδίου τῆς συνθήκης συνάδου ἐντελῶς μετὰ τῶν διατάξεων τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας.

Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἀπορίαν τοῦ ἐν Χίφ κ. προξένου περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πτωχευσάντων ἐμπόρων, ἀποφαίνεται ῥητῶς ὁ παρ' ἡμῖν ἰσχύων ἐμπορικὸς νόμος ἐν ταῖς διατάξεσι τοῦ ε'. τμήματος (ἄρθρ. 694 ἐπομ.); καὶ ἐπειδὴ αἱ διατάξεις αὗται ἀφορῶσι τὴν δημοσίαν τάξιν, οὐδεμίαν ἰσχὺν ἔχουσι τὰ εἰς αὐτὸν ἀντιβαίνοντα ἔθιμα, καὶ ὁ ἐν Χίφ κ. πρόξενος ἐφαρμόζων τοὺς νόμους τοῦ Βασιλείου δὲν δύναται συγχρόνως νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ἔθιμα καταργοῦντα τὴν ἰσχὺν αὐτῶν, διότι διὰ τοιαύτης ἐνεργείας καθίσταται ὄργανον, οὐχὶ πλεόν τοῦ Ἑλληνικοῦ νόμου, ἀλλὰ τοῦ τοπικοῦ ἐθίμου, ὅπερ ἀπατελεῖ νόμον ἁλλοδαποῦ κράτους ἀντιθέτου πρὸς τὸν νόμον τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Δύναται ὁμως ὁ ὑπὸ τοῦ Βασιλείου μετερχόμενος ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ τὸν ἐμπορὸν νὰ ὠφελῇ ἐκ τῶν αὐτοῦ ἐπικρατούντων ἐθίμων, καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τούτων ἐπικαλοῦμενος παρὰ τῆς ἐγγωρίου ἀρχῆς νὰ αἰτήσῃ ὑπὸ ταύτης τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ, ὁσάκις καὶ ὅπως ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων ἐθίμων ἐπιτρέπεται καὶ μὲ τὰς ὑπὸ τούτων ὀριζόμενας συνεπείας. Τούτῃ αὕτη εἶναι κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν ἡ νομικὴ λύσις τῆς ἀπορίας τοῦ ἐν Χίφ Ἑλλήν. προξένου. Ἀλλὰ ἐὰν εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν ἐπικράτειαν οἱ πρόξενοι τῶν ξένων δυνάμεων ἰδίως οἱ πρόξενοι τῆς γαλλικῆς αὐτοκρατορίας μὴ δεσμευόμενοι ἐκ διατάξεων τοῦ Γαλλικοῦ ἐμπορικοῦ νόμου παραπλησίως πρὸς τὰς τοῦ ἡμετέρου, ἀναγνωρίζωνται ὡς ἔχοντες τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διατάττωσι τὴν ἀποκατάστασιν τῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητά αὐτῶν ὑπαγομένων πτωχευσάντων ἐμπόρων, ἀπέκειται εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργείον νὰ κρίνῃ ἂν τὸ συμφέρον τῆς πολιτείας ἀπαιτῇ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς αὐτῆς ἐξουσίας καὶ ὑπὲρ τοῦ προξένου τοῦ Ἑλλην. Βασιλείου.

Ὁ Ἀντισταγγέλης

I. Α. Τυπάλλδος

Οἱ ὑποθηκοφύλακες λαμβάνουσι δικαίωμα δι' ἐκάστην ἐγγραφὴν ἢ δι' ἐκάστην ἀπαίτησιν; Πότε δύναται ν' ἀρνηθῶσι τὴν διὰ μιᾶς πράξεως ἐγγραφὴν πολλῶν ἀπαιτήσεων;

Ἀριθ. 762

Τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1868

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Πάτριας Ἐφετῶν.

Ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3843/449 ἐγγράφου σας ἀπαντῶμεν, ὅτι κατὰ τὸν ἀπὸ 1]13 Ἰουλίου 1842 νόμον οἱ ὑποθηκοφύλακες λαμβάνουσι τὸ δι' αὐτοῦ ὀριζόμενον δικαίωμα δι' ἐκάστην ἐγγραφὴν καὶ οὐχὶ δι' ἐκάστην ἀπαίτησιν ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐὰν ἐζητεῖτο μία πράξις ἐγγραφῆς δι' ὅλων τῶν δανειστῶν τὰς πιστώσεις, ἐν μόνον δικαίωμα ἔπρεπε νὰ καταβληθῇ. Ἐὰν ἡ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθήκης εἶχε διάφορον λόγον δι' ἕκαστον πιστωτὴν, ἡδύνατο ὁ ὑποθηκοφύλαξ ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης διὰ μιᾶς μόνης πράξεως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προδεδέγμενος.

Εἰς ποίας περιπτώσεις δύναται ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ ζητήσῃ τὴν μὲν ἀποτελέσματος ἀναίρεσιν ἀποφάσεως;

Ἀριθ. 829

Τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1868

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν

Κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 21602 ὑμετέρου ἐγγράφου ἐξελήσμεν καὶ ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν τὴν δικογραφίαν τῆς ποινικῆς καταδίωξης, ἐφ' ἧς ἐξεδήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 134 ἀπόφασις τοῦ πταισματοδικείου Ναυπλίας, ἐκ δὲ τῆς δικογραφίας ταύτης ἐξάγομεν ὅτι μετὰ τοῦ Α. κατεδιώκετο καὶ κατεδικάσθη ὁ Β. οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Γ. Ἐπειδὴ δὲ περὶ τοῦ Β. οὐδεμία ἀμφιβολία ἐγείρεται ὅτι ὡς ἀπλοῦς πολίτης ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, προδήλως τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἦσαν ἀρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τῆς εἰς τὸν Α. ἀποδοθείσης κλοπῆς, ὡς συνεργοῦ εἰς αὐτὴν συγκατηγορηθέντος καὶ συνδικασθέντος τοῦ Β.

Ἡ πράξις τοῦ Α. ὡς κακούργημα χαρακτηριζομένη ἐκ τοῦ ἀρθρ. 238 τοῦ περὶ στρατιωτικῆς νομοθεσίας νόμου, βεβαίως

ὑπήγετο εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ πταισματοδίκου, ὅστις ὤφειλε νὰ παραπέμψῃ τὴν κατηγορίαν καὶ ὡς πρὸς τὸν Β. εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα, ὅπως ἐνεργηθῇ νόμιμος προανάκρισις, ἀφοῦ ὁμοῦ ὁ πταισματοδίκης ἐδίκασε τὴν ὑπόθεσιν, τὴν δὲ ἀπόφασιν αὐτοῦ δὲν προσέβαλον ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας οἱ ἔχοντες εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα, ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ζητήσωμεν ἀναίρεσιν, εἰμὴ ὑπὲρ τοῦ νόμου· ἐπομένως ἐὰν τὸ Ὑπουργεῖον ἐννοῇ νὰ ζητηθῇ ἐπὶ τούτῳ τῷ τέλει ἡ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδίκου, παρακαλοῦμεν ἵνα ἐπιστραφῇ ἡ δικογραφία, ἄλλως δὲ ἂν ἐννοῇ νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις μετ' ἀποτελέσματος, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ παρὰ τῷ Β'. στρατοδικεῖν Β. ἐπίτροπος λέγων «νὰ ζητηθῇ ἡ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅπως ἀρθῇ πᾶν ἐκ ταύτης προκύπτον κώλυμα εἰς τὴν πρόοδον τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας», θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ ζητηθῇ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καὶ μᾶς σταλῇ ἡ δικογραφία παρ' αὐτοῦ μετ' ῥητὴν ἐντολὴν ἐκ μέρους αὐτοῦ, ὅπως ζητήσωμεν μετ' ἀποτελέσματος τὴν ἀναίρεσιν τῆς διακληφθείσης ἀποφάσεως, διότι ἡ Εἰσαγγελία αὕτη φρονεῖ, ὅτι κατὰ καταδικαστικῆς ἢ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως κατασταθείσης ἀμετακλήτου, δὲν δύναται ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῶν ἀρθρ. 502 καὶ ἐπομ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις μετ' ἀποτελέσματος, οὐδὲ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθροῦ 481 § 1 εἰμὴ πρὸς ὄφελος τοῦ καταδικασθέντος οὐχὶ δὲ πρὸς βλάβην αὐτοῦ, κατὰ παραβίαν τοῦ ἐκ τῆς ἀποφάσεως κεκτημένου αὐτοῦ δικαιώματος.

— ΟΥΚ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

Κ. Προβελέγγιος.

Ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου χαίρει τοῦ πλεονεκτήματος τοῦ νόμου ΡΠ' περὶ δικαστικῶν διακοπῶν· ἤτοι δύναται, ὡς οἱ δικασταί, ν' ἀπουσιάσῃ κατὰ τὰς διακοπὰς ἄνευ ἀδείας·

*Αριθ. 862.

Τῇ 4 Νοεμβρίου 1868.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Συνεπεῖα τῆς ἐπισημειωτικῆς παραγγελίας τοῦ Ὑπουργείου,

ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν Ἡλιαδου, ὑποβάλλομεν, ὅτι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ δικαστικῶν διακοπῶν νόμου ΡΠ', μόνοι οἱ δικασταὶ οἱ μὴ ἀποτελοῦντες μέρος τοῦ τμήματος τῶν διακοπῶν δύνανται ν' ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου ἄνευ ἀδείας καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ προειδοποιήσει τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου. Καθόσον δὲ τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου δὲν σχολάζει κατὰ τὸ διάστημα τῶν δικαστικῶν διακοπῶν, ὁ γραμματεὺς εἰς ὃν ἀπόκειται ἡ διεύθυνσις καὶ ἡ εὐθύνη τῆς ὑπηρεσίας τοῦ γραφείου δὲν χαίρει κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον τοῦ πλεονεκτήματος τῶν διακοπῶν, ἐπομένως τοῦ δικαιώματος τοῦ ν' ἀπομακρύνηται ἄνευ ἀδείας ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου. Τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου ἀνατίθῃσιν εἰς τὸ δικαστήριον τὸν κανονισμόν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ γραφείου κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν, ἀλλὰ ὁ κανονισμὸς οὗτος ἀφορᾷ τὰς ἐργασίμους ὥρας καὶ τὴν διανομὴν τῆς ὑπηρεσίας μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ γραφείου καὶ λοιπὰ ἀντικείμενα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται ἡ ἐγκρισὶς τοῦ δικαστηρίου; καθόσον ὁ νόμος δὲν ἀφήσῃ αὐτὰ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κρίσιν τοῦ γραμματέως. Κατὰ τὴν ἔννοιαν ὅθεν τῆς διατάξεως ταύτης, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται διὰ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ γραφείου ν' ἀπαλλάξῃ τὸν γραμματέα τῆς νομίμου εὐθύνης καὶ τῆς ὑποχρέωσews τῆς διευθύνσεως τῆς γραφικῆς ὑπηρεσίας. Οὕτω καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν ἐρμηνεῦσαν τὸν νόμον ΡΠ' διὰ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ γραφείου αὐτοῦ κατὰ τὰς δικαστικὰς διακοπὰς τοῦ ἔτους 1868, διένειμε μὲν τὴν ὑπηρεσίαν μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ γραφείου καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς, ἐπὶ τινα χρόνον ἀπαλλασσομένοις τῆς γραφικῆς ὑπηρεσίας, νὰ μὴ παρευρίσκωνται εἰς τὸ γραφεῖον, ἀλλ' ὑπεχρέωσεν αὐτοὺς νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶσι τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τοῦ γραμματέως. Διὰ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως τὸ δικαστήριον ἐθεώρησε τὸν γραμματέα ἀδιαλείπτως διαμένοντα κατὰ τὰς διακοπὰς εἰς τὴν ἑδραν τοῦ δικαστηρίου καὶ ἀφήσιν εἰς τὴν κρίσιν αὐτοῦ τὴν χορήγησιν

ἀδείας ἀπουσίας εἰς μόνους τοὺς ὑπογραμματεῖς καὶ γραφεῖς τοῦ δικαστηρίου. Ἐνεκὰ τούτων φρονεῖμεν ὅτι ἡ αἵτησις τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Σιπάρτῃ Πρωτοδικῶν δὲν δικαιολογεῖται οὐδὲ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου. ΠΗ' οὐδὲ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου περὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ γραφείου κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ 1868.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Κ. Προδελέγγιος.

Τὸ ἄρθρον 683 τοῦ Π. Νόμου, περὶ δημεύσεως τῶν σκευῶν ἐπὶ τυχρῶν παικνηθῶν, διὰ τῆς λέξεως σκεύη, ἐννοεῖ καὶ τὰ χρήματα;

Ἀριθ. 896.

Τῇ 12 Νομβρίου 1868.

Πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν Ἐρμουπόλεως

Διὰ τοῦ ὑμετέρου ἐγγράφου τῆς 7 Νομβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 22486/1851 ἐρωτᾶτε, ἂν διὰ τῆς λέξεως σκεύη τοῦ ἄρθρου 683 τοῦ Ποιν. νόμου ὀνομασθέντος δὲν ἠθέλησε νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τὰ εἰς τυχρὰ παίγνια κατατεθειμένα χρήματα. Πρὸς λύσιν δὲ τῆς ἀπορίας σκεταύτης σὰς ἀπαντῶ, ὅτι ὁ νόμος διακρίνει τὰ σκεύη ἀπὸ τῶν χρημάτων ὡς γίνεται δὴλόν ἐκ τῶν ἄρθρ. 246, 243 καὶ λοιπῶν τοῦ Ποιν. Νόμου, ὅπου δὲ θέλει νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τὰ χρήματα τὰ κατονομαῖει ῥητῶς ὡς ἐν τοῖς ῥηθείσιν ἄρθροις κατὰφασίνεται, ἢ μεταχειρίζεται τοιαύτην ἔκφρασιν μὴ ἀφίκοσσαν ἀμφιβολίαν τινὰ περὶ τῆς συμπεριλήψεως καὶ τῶν χρημάτων ὡς ἐν ἄρθρῳ 460 κλπ. ἄλλως καὶ ἀμφιβολία τις ἂν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ, αὕτη ἀποκρούεται διὰ τοῦ λόγου ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 20 τοῦ Ποιν. Νόμου ἡ μὲν γενικὴ δημεύσις ἀπογορεύεται ἀπολύτως, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ οὐδ' εἰδικὴ δημεύσις εἰμῆς εἰς τὰ παρὰ τοῦ νόμου σημειούμενα ἀντικείμενα, πρακτικῶν δὲ περὶ ἐξαρετικῆς διατάξεως ὁ ἐρμηνευτὴς ὀφείλει περιωρισμένως καὶ οὐχὶ ἐκτεταμένως νὰ ἐξηγῇ τὸν νόμον, παλὺ δὲ μᾶλλον εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν καθ' ἣν ἐνεκὰ τῶν ἀνωτέρω λόγων ἐκτεταμένῃ ἐρμηνείᾳ δὲν χωρεῖ. Σὰς παρηγορηθῆναι δὲ ἂν τοῦ λοικοῦ σὰς γένωνται ἀμφιβολίαι τινές

οφείλετε ν' ἀποτείνησθε πρὸς τὸν ἀμέσως ἀνώτερόν σας, πρὸς διατήρησιν τῆς ἱεραρχικῆς τάξεως.

Ὁ Εἰσαγγελὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Τὰ προξενικά δικαστήρια δύνανται νὰ δικάζωσι τὰς περὶ διαζεύξεως καὶ περὶ διατροφῆς δίκας·

Ἀριθ. 1918.

Τῇ 19 Νομβρίου 1888

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐπιστρέφοντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 857 τῆς 20 Νομβρίου ἀναφορὰν καὶ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, εἰς καὶ τὴν ἐπ' αὐτῇ τοῦ Γενικοῦ προξένου Ἀλεξανδρείας ὑπ' ἀριθ. 2976 τῆς 18 Ὀκτωβρίου ε. ε. λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι κατὰ τὴν ἡμετέραν χάριν καὶ δυνάμει τῶν ἀρθρ. 683 καὶ 686 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ΙΖ' τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἰσραὲλ Συνόδου νόμου γενόμενοι περὶ διατροφῆς αἰτήσεις, παρεμπόδιττοι εἶναι τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης, ἐκδικάζονται παρὰ μόνων τῶν ἐν Ἑλλάδι δικαστηρίων, εὐχὴ δὲ καὶ παρὰ τῶν προξένων, ἀπὸ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ὁποίων ἐξαιρεῖται τὸ ἀρθρ. 13 τοῦ περὶ δικαιοδοσίας τῶν προξ. ἐρχῶν τῆς 20 Ὀκτωβρ. 1856 νόμου πρὸς περὶ διαζεύξεως δίκας.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐτέραν τοῦ Γεν. προξένου ἀναφορὰν, ὅτι καὶ τοιαῦτα ἀποτήματα δύναται πραγματικῶς καὶ ὑπάρχωσιν, ἀλλ' ὁ νομοθέτης θεωρῶν αὐτὰ ἡπτόμενα τῶν ἄνων ἡτὰ δυνάτων καὶ συμβάντων ἐκ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν προξ. ἐρχῶν εἰς πράξεις ἐνδιαφερούσας τοσοῦτον τὴν κοινωνίαν, ὥς πᾶς περὶ διαζεύξεως, ἐξήρесе ρητῶς τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῶν τὰς τοιαύτας δίκας, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ γνωμοδοτήσωμεν ὑπὲρ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἀρμοδιότητος τῶν προξ. ἐρχῶν περὶ τὴν ἐκδίκασιν τῶν περὶ διαζεύξεως δίκων.

Ὁ Εἰσαγγελὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Οἱ ὑπογράμματεῖς τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων εἰσὶν ἐκ τῶν δικαστ. ὑπαλλήλων τῶν ἐχόντων τὴν τοῦ ἄρθρ. 36 ἐδ. 5 τοῦ Ποιν. νόμου ἰδιόζουσιν τῶν Ἐφετῶν δικαιοδοσίαν; Ὁ ὑπογραμματεὺς τῶν πρωτοδικῶν, ὧν διωρισμένος ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου γραμματεὺς τῶν Κακουργιοδικῶν, ὑπάγεται εἰς τὴν ἰδιόζουσαν ταύτην δικαιοδοσίαν;

Ἀριθ. 987.

Τῇ 18 Δεκεμβρίου 1868.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτριας Ἐφετῶν.

Ἐκκρεμοὺς ὄντος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τοῦ ζητήματος, ἂν ὁ ὑπογράμματεὺς τῶν πρωτοδικῶν ὑπάγῃται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐν τῷ ἐδ. 5 τοῦ ἄρθρ. 36 τῆς Ποινικ. Δικονομίας κατονομαζομένων ὑπαλλήλων, ἀνεβάζομεν μέχρι τοῦδε τὴν ἀπάντησιν ἡμῶν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3697 ὑμετέραν ἀναφοράν. Ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 133 ἀποφάσεως ἡρμήνευσε τὴν προπαρτεθεῖσαν διάταξιν τῆς Ποιν. Δικονομίας ὡς μὴ συμπεριλαμβανούσαν καὶ τοὺς δικαστ. ὑπογράμματεῖς, μόνων τῶν γραμματέων τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων θεωρουμένων ὡς δικαστικῶν ὑπαλλήλων. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμως παρουσιάζεται μόνον τὸ ζήτημα ἂν ὁ ὑπογράμματεὺς τῶν πρωτοδικῶν Α.Κ. ἔχη τὴν ἰδιόζουσαν δικαιοδοσίαν τοῦ ἄρθρ. 42 τῆς Ποιν. δικονομίας, διὰ τὰς πράξεις αἷς ἐνήργησεν ὡς γραμματεὺς τῶν κακουργιοδικῶν, καὶ πρὸς τοῦτο δὲ εἰμεθα ἐντελῶς σύμφωνοι μετὰ τὴν ὑποβαλλομένην γνώμην ὑμῶν· καθόσον ὁ Α.Κ. δὲν ἐνήργει τὰ τοῦ γραμματέως τῶν κακουργιοδικῶν καθήκοντα ὡς ὑπογράμματεὺς τῶν πρωτοδικῶν ἀναπληρῶν τὸν γραμματέα, ἀλλ' ὧν ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου διωρισμένος γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καθ' ἃ φαίνεται ἐκ τῆς ἀναφορᾶς ὑμῶν. Ὑπὸ ταύτην δὲ τὴν ιδιότητα ἐνεργῶν, βεβαίως ὑπάγεται εἰς τὴν αὐτὴν ἐξαιρετικὴν διάταξιν τῆς Ποιν. Δικονομίας εἰς ἣν ὑπάγονται καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων. Ὁ παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖτε δικαστηρίου προτεινόμενος λόγος τοῦ ὅτι ὁ Α. Κ. δὲν διατελεῖ πλέον ὡς γραμματεὺς τῶν κακουργιοδικῶν, δὲν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος· διότι ἡ δικαιοδοσία τοῦ καταδιωκομένου προσδιορίζεται ἐκ τῆς ιδιότητος αὐ-

τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως. Ἐνεκὰ τοῦτου ὀφείλετε ν' ἀναφερθῇτε εἰς τὸ ἀρμόδιον συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ἐὰν ὁ κ. πρόεδρος ἐπιμένῃ ἀρνούμενος νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν αἰτηθεῖσαν ἀνάκρισιν κατὰ τοῦ Α. Κ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 678 τοῦ Ποιν. Νόμου, περὶ τιμωρίας τῶν μὴ δεχομένων, ἢ παντελῶς ἢ κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τεταγμένην τιμὴν, τὰ νομίσματα, ὑπάρχοντα καὶ τὰ τραπεζικὰ χαρτονομίσματα

Ἀριθ. 70

Τῇ 1 Φεβρουαρίου 1869.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν.

Λαβόντες τὸ ἀπὸ 13 λήξαντος ὑπ' ἀριθ. 21 ὑμέτερον ἔγγραφον, σᾶς ἀπαντῶμεν, ὅτι ἡ γνώμη, ἣν ἐκφέρετε ἐν τῷ εἰρημένῳ ἔγγράφῳ περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρ. 678 τοῦ Ποιν. νόμου, εἶναι ἀμφισβητουμένη, 1) διότι αἱ ἐκφράσεις τοῦ ἄρθρου τούτου «νομίσματα γνήσια καὶ ἀνόθευτα κυκλοφοροῦντα νομίμως ἐντὸς τοῦ Βασιλείου» εἶναι γενικαὶ ἐφαρμοζόμεναι εἰς τε τὰ μεταλλικὰ νομίσματα καθὼς καὶ εἰς τὰ χαρτονομίσματα, 2) διότι καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου τὴν γενικὴν ταύτην τοῦ νομίσματος ἐννοιαν ὑποστηρίζει, ἐχόντων μᾶλλον τῶν χαρτονομισμάτων ἀνάγκην τῆς τοιαύτης διατάξεως, 3) τὸ ἰσχὺν νόμου ἔχον Βασιλ. διάταγμα τῆς 31 Δεκεμβρ. 1868 ἐν τῷ 4ῳ αὐτοῦ ἄρθρῳ κατέστησε τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια χαρτονομίσματα, διὰ τῆς ἀναστολῆς τῆς ἐξαργυρώσεως αὐτῶν, ἐκήρυξεν αὐτὰ ὡς νόμιμον νόμισμα διδόμενον καὶ λαμβανόμενον καθ' ὅλον τὸ κράτος ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ αὐτοῦ ἀξίᾳ, εἰς ὃ ἐπομένως ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρ. 678 τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ 4) διότι καὶ τὸ ἄρθρον 475 § 11 τοῦ Γαλλικοῦ Ποιν. νόμου τοιαύτην γενικὴν ἐννοιαν ἔχει, ἐφαρμοζόμενον εἰς τε τὰ μεταλλικὰ νομίσματα ὡς καὶ εἰς τὰ χαρτονομίσματα. Τοῦτο δὲ ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ § αὕτη μεταχειρίζεται οὐ μόνον τὴν ἐκφρασιν *espèces* ἀλλὰ καὶ *monnaies* τοιαύτην δὲ γνώμην παραδέχονται καὶ οἱ ἐρμηνευταὶ τοῦ Γαλλικοῦ δικαίου ἥτοι ὁ κ. Carnot λέγων

ὅτι ἡ § αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὰ τραπέζικα γραμματεία τὰ μὴ ἔχοντα καταναγκαστικὴν κυκλοφορίαν. Εἰμὶ ὅμως μεθ' ὑμῶν σύμφωνος, ὅτι πρὸς ἀποφυγὴν δυσαρέστων ἀποτελεσμάτων εἶναι καλὸν νὰ καταβληθῇ ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς πᾶσα προσπάθεια, ὅπως πεισθῶσιν οἱ πολῖται εἰς τὴν παραδοχὴν τῶν γραμματείων διὰ τῆς παραστήσεως τοῦ ἀζημίου αὐτῶν, δυναμένων ἄλλως τε τὴν τυχαίως ἐπελθοῦσαν ἔκπτωσιν νὰ τὴν καταλογίσωσιν εἰς τὴν τιμὴν τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τῆς ὑποδείξεως τοῦ ρηθέντος ἄρθρου τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ νὰ μὴ γίνῃ καταδίωξις εἰμὴ ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Περὶ πτωσις καθ' ἣν δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ νόμου.

Ἀριθ. 114.

Τῇ 18 Φεβρουαρίου 1869.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ζακύνθου.

Ἐπεξελθόντες τὰ εἰς τὴν δι' ὑμῶν διαβιβάσθεισαν ἀναφορὰν τοῦ Ἀντ. Ἐπισκοποπούλου ἐπισυνημμένα ἔγγραφα, δὲν εὐρίσκομεν εὐλογον νὰ ζητήσωμεν ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀναίρεσιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 409 π.ε. ἀποφάσεων τοῦ εἰρηνοδικοῦ τῆς νοτίου πλευρᾶς Ζακύνθου, καθόσον στηρίζονται εἰς τὴν παραδοχὴν γεγονότων τῶν ὁποίων ἡ ἀνάκρισις καὶ βεβαίωσις δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀναφερόμενος δὲν ὑποβάλλει αἵτησιν πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ δὲ ἄρθρ. 815 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀφήσιν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελέως τὸ νὰ ζητῇ ἢ μὴ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν πολ. δικαστηρίων, καθόσον ὑπάρχει περίπτωσις ἀναίρεσεως ἢ μὴ. Διὰ τοῦτο δὲν ἐγκρίνομεν νὰ ζητήσωμεν τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἀπαφάσεων καὶ ἐπιστρέφομεν τὰ σχετικὰ ἔγγραφα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Ποῖον δικαστήριον εἶνε ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ στρατιωτικόν, κατηγορούμενον ὅτι ἐν ἀδείᾳ διατελῶν ἐξυβρίσῃ δημοσίον ὑπάλληλον;

Ἀριθ. 254.

Τῇ 10 Μαρτίου 1869.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ζακύνθῳ πλημμελειοδικῶν, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 240 ε. ε. βουλευμάτός του, ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον ἵνα ἀποφανθῇ περὶ τῶν εἰς τὸν ἀνθυπάσπιστήν τοῦ πεζικοῦ Π. ἀποδιδόμενων πράξεων τῆς ἐξυβρίσεως δημοσίου ὑπηρετοῦ κλπ. Ἐπειδὴ δὲ αἱ στρατιωτικαὶ ἀνακριτικαὶ ἀρχαὶ θεωροῦσιν ἐαυτάς ἀναρμοδίαις νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς καταδιώξεως τοῦ εἰρημένου ἀνθυπάσπιστοῦ διὰ τὰς ἐκτεθείσας πράξεις, ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι διέπραξεν αὐτάς ὅτε διετέλει ἐν ἀδείᾳ, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν παρήγγειλεν ἡμῖν διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Διακαίουσνης, ὅπως ζητήσωμεν τὸν κανονισμόν τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 44 § γ' τοῦ στρατ. κώδικος, ὁ ἐν ἀδείᾳ στρατιωτικὸς παντὸς βαθμοῦ, δικάζεται παρὰ τοῦ διαρκοῦς στρατοδικείου διὰ μόναι τὰ ἐν τῇ δευτέρῳ τμήματι τοῦ τετάρτου βιβλίου τοῦ στρατιωτικοῦ ποιν. νόμου προβλεπόμενα πλημμελήματα ἢ κακουργήματα, τὸ δὲ πλημμέλημα δι' ὃ κατηγορεῖται ὁ εἰρημένος ἀνθυπαπιστὴς δὲν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ βιβλίου τούτου, οὗτος δὲ ὅτε ἐξετέλεσε τὴν ἀξιοποιον πράξιν διετέλει ἐν ἀδείᾳ.

Διὰ ταῦτα, εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν ὑπόθεσιν δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 46 καὶ ἐπ. τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἐξαιτούμεθα ν' ἀποφανθῇ τοῦτο, ὅτι ἀρμόδια πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης κατὰ τοῦ ἀνθυπαπιστοῦ Π. κατηγορίας εἰσὶ τὰ τακτικά ποιν. δικαστήρια.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγας

Διορισθεὶς τις δικηγόρος καὶ κατόπιν ἀπολυθεὶς, ἔνεκεν ἐλλείψεως τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων προσόντων, ἰδίως τῶν πρὸς τὸ μετέρχεσθαι τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα ἐξετάσεων, δύναται νὰ διορισθῇ ἐκ νέου, χωρὶς νὰ δώσῃ τοιαύτας ἐξετάσεις: Ὁ δικηγόρος εἶναι δημόσιος ὑπάλληλος, ἢ οὐ; Δύναται ἡ κυβέρνησις νὰ τὸν παύσῃ ἢ μεταθέσῃ;

Ἀριθ. 293.

Τῇ 26 Ἀπριλίου 1869.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Πρὸς λύσιν τοῦ τεθέντος μοι ζητήματος διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1869 ἐπισημειώσεως τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Ν.Κ. τῆς 15 Μαρτίου ε. ε., ἦτοι ἂν τις διορισθεὶς κατὰ λάθος δικηγόρος, καὶ τοι μὴ ἔχων τὰ παρὰ τοῦ νόμου προσόντα, δύναται νὰ παυθῇ ἔνεκα τούτου ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως δι' ἀνακλήσεως τοῦ διατάγματος τοῦ διορισμοῦ, καὶ ἂν καὶ τοι παυθεὶς θεωρῇται ὡς ἔχων τὰ τοῦ δικηγόρου δικαιώματα, ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος, ἂν ὁ δικηγόρος ἐξασκῇ ἔργα δημοσίας ἐξουσίας, ἢ ἔργα τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου; ἦτοι ἂν ᾖναι δημόσιος ὑπάλληλος ἢ μή; διότι ἂν δὲν ᾖναι ὑπάλληλος, τότε αἱ περὶ τῆς ἱκανότητός του διαταπτόμεναι ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξετάσεις καὶ ὁ μετ' αὐτάς διορισμὸς θεωροῦνται ὡς μέτρον ἀστυνομικόν, ἵνα μὴ ἀπατῶνται ἐξ ἀγνοίας οἱ ἀπλοὶ πολῖται καὶ ἀναθέτωσι τὰς δικαστικὰς τῶν ὑποθέσεις εἰς ἀγύρτας ἀδαεῖς τῶν νομικῶν, ὡς δίδουσι τοιαύτας ἐξετάσεις διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ οἱ θέλοντες νὰ μετέλθωσι τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα, ἅμα δὲ ἡ κυβέρνησις κοινοποιήσῃ εἰς τὸν διοριζόμενον δικηγόρον τὸν διορισμὸν του, ἐκπληρώσῃ δηλ. τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς αὐτὸν ἐπιβαλλόμενα δικαιώματα καὶ καθήκοντα, δὲν δύναται πλέον ν' ἀνακαλέσῃ τὸν τοιοῦτον διορισμὸν, χωρὶς προηγουμένης δικαστικῆς ἀποφάσεως, διότι ἐκτὸς ὅτι διὰ τοῦ ἀπαξ γενομένου διορισμοῦ ἐξῆλθε πλέον τῆς ἀρμοδιότητος τῆς κυβερνήσεως ἡ ὑπόθεσις, ἀπαιτεῖ τοῦτο ἀναγκαιῶς ἡ ἀσφάλεια τῆς ἐλευθέρας ἐξασκήσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐπαγγέλματος. Ἐρωτᾶται λοιπὸν, ὁ δικηγόρος ἐξασκεῖ ἔργα τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου ἢ τῆς δημοσίας ἐξουσίας; εἶναι ὑπάλληλος ἢ ὄχι; Τὰ ἔργα τοῦ δικηγόρου, ὡς διαγράφονται ἐν τῷ ἀρθρῷ 142 τοῦ ὀργαν. τῶν

δικαστηρίων, δὲν εἶναι βεβαίως ἔργα τῆς δημοσίας ἐξουσίας, εἶναι πράξεις ἐνεργούμεναι παρ' αὐτοῦ ὡς ἀντιπροσώπου καὶ πρὸς ὄφελος ἰδιώτου κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ, εἶναι ἐπομένως ἔργα ἐντελῶς τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, διὰ τοῦτο καὶ ὁ περὶ ἐπιτηδεύματων νόμος τοῦ 1837 ἐπιβάλλει εἰς αὐτοὺς φόρον ἐπιτηδεύματος, καὶ μόλα ταῦτα αὐτὸ τὸ ἄρθρον 142 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ἔνεκα τῶν ἰδιαιτέρων τῆς Ἑλλάδος περιστάσεων, διακηρύττει τοὺς δικηγόρους δημοσίους ὑπαλλήλους, πολλὰ δὲ ἄλλαι διατάξεις τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ (ἄρθρ. 151) καὶ τῆς Πολ. Δικονομίας παραχωροῦν αὐτοῖς ὡς δημοσίοις ὑπαλλήλοις διάφορα δικαιώματα καὶ ἐπιβάλλουσιν αὐτοῖς διαφόρους ὑποχρεώσεις καὶ ὑποβάλλουσιν αὐτοὺς εἰς τὰς περὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων πειθαρχικὰς διατάξεις. Ἀπέναντι δὲ τῆς τοιαύτης διατάξεως τοῦ νόμου πᾶσα ἐναντία γνώμη εἶναι ἀνίσχυρος καὶ ματαία. Ὡς δημόσιος δὲ ὑπάλληλος ὑπάγεται ὁ δικηγόρος εἰς τὸ ἄρθρον 34 τοῦ συντάγματος, διαλαμβάνον, ὅτι ὁ Βασιλεὺς διορίζει καὶ παύει τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους ἐκτὸς τῶν παρὰ τοῦ νόμου ὀρισμένων διακρίσεων. Ἐπειδὴ δὲ ὀρισμέναις ἐξαίρεσις διαλαμβάνει ὁ νόμος καθόσον ἀφορᾷ τοὺς ἰσοβίους δικαστὰς ὡς πρὸς τὴν μὴ παῦσιν αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς δικηγόρους, διὰ τοῦτο κατὰ τὰ ρηθέντα ἄρθρα ἡ κυβερνήσις ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τοῦ παύειν τὸν δικηγόρον ἀπαξ διορισθέντα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἔνεκα τῆς ἰδιωτικῆς φύσεως τοῦ δικηγορικοῦ ἔργου, αἱ κατὰ καιροὺς κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδος δὲν προσέβησαν εἰς παῦσιν ἢ μεταθέσιν δικηγόρων, εἰμὴ ὅταν ὑπῆρχον σπουδαιότατοι λόγοι καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ ὀλίγα παραδείματα παύσεων ἢ μεταθέσεων δικηγόρων μᾶς παρουσιάζει ἡ πρακτικὴ. Ὡς σπουδαῖον δὲ λόγον ἐθεώρησε, φαίνεται, τὸ Ὑπουργεῖον τὴν ἔλλειψιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων προσόντων τῆς ἱκανότητος, διαβεβαιουμένην διὰ τῶν νενομισμένων ἐξετάσεων, διότι τὰς ἐξετάσεις ταύτας τὰς ἐπιβάλλει ὁ νόμος ἐπιτακτικῶς λέγων ἐν τῷ ἄρθρῳ 137 τοῦ δικαστ. ὀργανισμοῦ «καὶ οὐκ ἐν δυνάμει νὰ διορισθῇ δικηγόρος, § 2, ἂν δὲν ὑπεβλήθῃ εἰς τὰς πρὸς τὸ μετέρχεσθαι τὸ ἐπάγγελμα δικηγόρου

ἀπαιτούμενας ἐξετάσεις.» Ἀφοῦ δὲ κατὰ τὸ ἀρθ. 34 τοῦ συντάγματος ὁ Βασιλεὺς δύναται νὰ παύσῃ δι' οἰονδήποτε λόγον τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, καὶ ὡς τοιοῦτος ἴδωμεν κηρύττεται ὁ δικηγόρος διὰ τοῦ ἀρθ. 142, ἡδύνατο βεβαίως ἢ κυβέρνησις νὰ τὸν παύσῃ, ἐπὶ μᾶλλον διὰ τὸν ρηθέντα λόγον. Ἀλλὰ ὡς ἐκ τοῦ διορισμοῦ, δὲν ἔχει ὁ ἀπαξ διορισθεὶς καὶ κατόπιν ἀπολυθεὶς κεκτημένον δικαίωμα εἰς τὴν ιδιότητά τοῦ δικηγόρου καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀπέκτησεν τὸ δικαίωμα εἰς τὸ νὰ μὴ ὑποχρεωθῇ πλέον νὰ δώσῃ νέας ἐξετάσεις; Δὲν θεωροῦμεν ὅτι ὑπάρχει τοιοῦτον δικαίωμα, 1) διότι κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἢ μὴ ὑπάρξῃ τῆς τοιαύτης ἐξετάσεως ἢ το λόγος ἰσχυρὸς τῆς παύσεως τούτου, καὶ 2) διότι εἰς κανὲν μέρος τῆς νομοθεσίας μας δὲν διαλαμβάνεται τοιαύτη παράλογος διάταξις, ὅτι ὁ διορισμὸς τινὸς ὡς δικηγόρου καὶ τοι παυθέντος διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀπαιτούμενων προσόντων, ἀποτελεῖ κεκτημένον δικαίωμα εἰς τὸ νὰ μὴ δώσῃ τοῦ λοιποῦ οὗτος πρὸ τοῦ διορισμοῦ, ἀναδιοριζόμενος, τὰς τοιαύτας ἐξετάσεις. Διὰ τοὺς λόγους τούτους θεωροῦμεν ὅτι ὁ ἀναφερόμενος Ν. Κ. δὲν δύναται νὰ διορισθῇ δικηγόρος προτοῦ ἐκπληρωθῶσι τὰ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα. Καθόσον δ' ἀφορῇ τὴν αἴτησιν τοῦ ἀναφερομένου περὶ διορισμοῦ αὐτοῦ ὡς συμβολαιογράφου εἰς τὴν κενὴν θέσιν Πειραιῶς ἀπὸκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Ὑπουργείου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Πότε ζητεῖται ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναίρεσις μετ' ἀποτελέσματος; Πότε ζητεῖται κανονισμὸς ἀρμοδιότητος;

Ἀριθ. 324.

Τῇ 5 Μαΐου 1869.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἢ μετ' ἀποτελέσματος παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου γενομένη ἀναίρεσις, δύναται νὰ λάβῃ χώραν μόνον ὅταν ἀναρμόδιον δικαστήριον κηρύξῃ ἑαυτὸ ἀρμόδιον, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν τὸ ἀρμόδιον κηρυχθῇ ἀναρμόδιον. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει δὲν

δύναται γὰρ αἰτηθῆ ἀναίρεσις εἰ μὴ ὑπὲρ τοῦ νόμου, ἥτις καθίσταται τὸ πλεῖστον περιττὴ, διότι ἂν μὲν καὶ τὸ ἕτερον δικάσῃ δικάστήριον κηρυχθῇ ἀναρμόδιον, ὑπάρχει περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, ἂν δὲ κηρύξῃ ἑαυτὸ ἀρμόδιον ἐνῶ δὲν εἶναι, τότε ὑπάρχει λόγος τακτικῆς ἀναίρεσεως, εἴτε ἐκ μέρους τῶν διαδίκων, εἴτε ἐκ μέρους τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπόφαισις τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετερίου ἐπὶ τῆς κατὰ τοῦ νομάρχου Η. Ρ. ἀνακρίσεως ὑπάγεται εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν, ἦτοι τὸ δικάστήριον καὶ τοὶ ἀρμόδιον ὄν ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, διὰ τοῦτο ἀπέχομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος πάσης ἐνεργείας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Κ. Προβελέγγιος.

Μετριασθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῆς ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἐπιβληθείσης ποινῆς, πότε ἄρχεται αὕτη, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ ποιν. δικαστηρίου ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου;

Ἀριθ. 377.

Τῇ 27 Μαΐου 1869.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν.

Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2077 ὑμετέρας ἀναφορᾶς πληροφοροῦμεν ὑμᾶς, ὅτι δὲν συμφωνοῦμεν μὲ τὴν ἐν αὐτῇ ἐκτεθειμένην γνώμην σας. Τὰ ἄρθ. 459 καὶ 405 τῆς Ποιν. Δικονομίας προνοοῦσι περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐκτελέσεως, ὀρίζοντα ὅτι αἱ ποινικαὶ ἀποφάσεις τῶν κακουργιοδικῶν καὶ τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν ἐκτελοῦνται πρὶν ἢ καταστῶσι τελεσίδικοι. Περὶ τοῦ ζητήματος ὁμως τῆς ἐνάρξεως τῶν προσκαίρων ποινῶν τῶν περιορίζουσῶν τὴν ἐλευθερίαν τῶν καταδίκων ὑπάρχει ἡ εἰδικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ Ποιν. Νόμου ὀρίζουσα, ὅτι ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς δι' ἐνδίκου μέσον κατάρθωσιν τὴν ἐλάττωσιν τῆς καταγνωσθείσης αὐτῷ ποινῆς, ἡ ἀρχὴ τῆς ποινικῆς διαρκείας προσδιορίζεται ἐκ τῆς κοινοποιήσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις λοιπὸν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν κακουργιοδικῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 459 τῆς Ποιν. Δικονομίας, μετὰ δὲ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ

Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς ἀπορρίπτεται ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις καὶ ἐπιβάλλεται ποινὴ περιορίζουσα τὴν ἐλευθερίαν τοῦ κατὰ δίκου, προκειμένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, γεννᾶται τὸ ζήτημα, ὅπερ δὲν λύει ἡ Ποιν. Δικονομία, ἀπὸ πότε ἄρχεται ἡ διάρκεια τῆς ποινῆς, ζήτημα εἰς ὃ ἀπαντᾷ τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου εἶναι σαφῆς καθ' ἡμᾶς, διακρίνει δὲ δύο περιπτώσεις, 1) ἐὰν ὁ κατὰδικος εὐρίσκηται εἰς προσωρινὴν κράτησιν, 2) ἐὰν δὲν εὐρίσκηται εἰς προσωρινὴν κράτησιν. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, ὁ κανὼν ὅτι ἡ ποινικὴ διάρκεια ἄρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ καταδικὴ ἔγεινεν ἀμετάκλητος, ὑποβάλλεται εἰς δύο ἐξαίρεσεις, α) ἐὰν ὁ κατὰδικος δὲν μετεχειρίσθῃ κανὲν ἐνδίκον μέσον, τότε δὲ ἡ ποινικὴ διάρκεια ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν δημοσιεύεται ἡ ἀπόφασις, β) ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς κατώρθωσεν δι' ἐνδίκου μέσου τὴν ἐλάττωσιν τῆς εἰς αὐτὸν καταγνωσθείσης ποινῆς, καὶ τότε ἰσχύει τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου ἡ διάταξις ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τῆς ποινικῆς διαρκείας, ἥτοι ὅτι ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, καθ' ἧς ἐζητήθη ἡ ἀναιρέσις· πρῶτον μὲν διότι ταύτην τὴν δημοσίευσιν εἶχε θέσει ὁ νομοθέτης εἰς τὴν προηγουμένην παραγράφον ὡς ὅρον τῆς ἐνάρξεως τῆς ποινικῆς διαρκείας, λέγων δὲ ἐν τῷ αὐτῷ ἐδαφίῳ, τὸ αὐτὸ ἰσχύει ἐπίσης, ἐννοεῖ βεβιαίως ὅτι ὁ αὐτὸς ὅρος προσδιορίζει τὴν ποινικὴν διάρκειαν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος μεταρρύθμισεως τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, δεύτερον δὲ διότι ἂν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐλαμβάνετο ὡς ὅρος τῆς ἐνάρξεως τῆς ποινικῆς διαρκείας ἡ δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐτιθέμεθα εἰς τὸν γενικὸν κανόνα τῆς πρώτης περιπτώσεως τοῦ ἄρθρ. 17, θὰ ἦτο δὲ ἡ ἐξαιρετικὴ διάταξις τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ 1 ἐδαφίου εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ αὐτοῦ ἐδαφίου καθιερούμενον γενικὸν κανόνα, καὶ τρίτον διότι ὁ λόγος τῆς διατάξεως τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ ἐδ. 1 τοῦ ἄρθρ. 17 εἶναι, ὅτι ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐνδίκου μέσου, ὅπερ μετεχειρίσθῃ ὁ κατὰ-

δικασθεὶς συνάγεται, ὅτι τὴν τελεσιδίκως μετρίασθεῖσαν ποινὴν ὤφειλε νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ τὸ κατὰ πρῶτον δικάσαν ποινικὸν δικαστήριον. Ἐὰν τοῦτο ἐγένετο διὰ τῆς μεταρρυθμιζομένης ἀποφάσεως, ἡ διάρκεια τῆς νομίμου ταύτης ποινῆς θὰ ἐλογίζετο ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ κατὰ πρῶτον δικάσαντος ποινικοῦ δικαστηρίου, ἀφοῦ ὅμως ἡ παράτασις τῆς ἐν τῇ φυλακῇ κρατήσεως τοῦ καταδίκου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ κατὰ πρῶτον δικάσαντος ποινικοῦ δικαστηρίου, μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως, προήλθεν ἐξ ἀμελείας τοῦ πρώτου ἐκείνου δικαστηρίου, δὲν εἶναι ἐπιεικὲς τὸ νὰ καταλογισθῇ ὁ χρόνος οὗτος εἰς βάρος τοῦ καταδίκου. Δὲν δύναται δὲ νὰ ἐγερθῇ σπουδαῖος δισταγμὸς ὡς πρὸς τὴν ἐρμηνείαν τῆς ἐν τῇ αὐτῇ τελευταίᾳ παραγράφῳ τοῦ 1ου ἐδαφίου φράσεως εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, διότι προφανῶς αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐν τῇ 1ῃ ἐδαφίῳ ὀριζομένην περίπτωσιν, ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς εὐρίσκηται εἰς προσωρινὴν κράτησιν.

Ἐνεκα τούτων φρονοῦμεν, ὅτι ὀρθῶς ὁ ἐπιστάτης τῶν ἐν ταῦθα ποινικῶν φυλακῶν συμπεριέλαβεν εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ποινῆς τοῦ καταδίκου Α. Γ. τὸν χρόνον ὅστις παρήλθεν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν κακουργιοδικῶν μέχρι τῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὐκ ὀρθῶς δὲ διετάξατε τὴν ἐκ νέου φυλάκισιν τοῦ καταδίκου.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἰω. Α. Τυπάλδος.

Τίνα εἰσὶ τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα ;

Ἀριθ. 393. (τηλεγράφημα) Τῇ 6 Ἰουνίου 1869.

Εἰσαγγελία Καλαμῶν.

Ἐπὶ τῆς ἰσχύος τῶν συνταγμάτων τοῦ 1830 καὶ 1848 ἐν Γαλλίᾳ, νόμοι εἰδικοὶ ὠρίζον ποῖα ἐκ τῶν ἐγκλημάτων ἐθεωροῦντο πολιτικὰ καὶ οὗτοι κατέταττον εἰς ταῦτα καὶ τὰς ἐκλογικὰς πλαστογραφίας. Τοιοῦτοι νόμοι δὲν ἐξεδόθησαν παρ' ἡμῶν, μέχρι δὲ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν ἀφίεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας νὰ χαρακτηρίζῃ ὡς πολιτικὰ ἐγκλήματα

ὅσας ἀθεμίτους πράξεις θεωρεῖ ὡς τοιαῦτα, αἱ δὲ ἀποφάσεις τῶν
δὲν ὑπόκεινται κατ' ἐμὲ εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ο Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Τίν. τρόπον ζητεῖται ἐξαίρεσις ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου ;

Ἀριθ. 410.

Τῇ 13 Ἰουνίου 1869.

Πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογίῳ Πλημμελ. κ. Εἰσαγγελέα.

Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 405 ὑμετέρας ἀναφορᾶς παρατηροῦμεν,
ὅτι κατὰ τὰ ἀρθρ. 64 καὶ 47 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἡ περὶ
ἐξαίρεσεως ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου αἵτησις ἀπευθύνεται πρὸς
τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεῶ παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ
ἀνακρίνεται ἡ ὑπόθεσις. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅθεν, οὔτε ὑμεῖς
ἦσθε ἀρμόδιος νὰ δεχθῆτε αἵτησιν περὶ ἐξαίρεσεως ὁλοκλήρου
τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖτε δικαστηρίου πρὸς ὑμᾶς ἀπευθυνομένην,
καὶ νὰ ἐνεργήσητε τι ἐπ' αὐτῆς, οὔτε οἱ δικασταὶ ἠδύναντο
ἄνευ παραγγελίας ἡμετέρας νὰ δηλώσωσι περὶ τῶν λόγων τῆς
ἐξαίρεσεως καὶ νὰ ἀπέχωσι τῶν ἔργων αὐτῶν, καὶ τὸ λυπηρό-
τερον οὐδὲ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἐνεργήσωμεν τι ἐπὶ τῆς προκει-
μένης ὑποθέσεως μὴ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν αἵτησιν πρὸς ὑμᾶς ἀπευ-
θυνομένην, ὅπως ἐνεργήσωμεν συμφώνως μὲ τὴν διάταξιν τοῦ
ἀρθρου 47 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. Καθιστῶντες ὅθεν ὑμᾶς
ὑπευθύνους, διὰ τὰς δυσaráστους συνεπειὰς τῆς διακοπῆς τῆς
δικαστικῆς ἐνεργείας ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως καὶ τῆς
ματαικῆς χρονοτριβῆς τῆς ἀνακρίσεως ἕνεκα τῆς ἐκνόμου ἐνερ-
γείας ὑμῶν, σᾶς ἐπιστρέφομεν τὰ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 405 ἡμε-
τέραν ἀναφορὰν ἐπισυνημμένα ἔγγραφα, ὅπως ἐνεργήσητε ἐπὶ
τῆς αἰτήσεως τοῦ Σ. Τ. ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ νόμος ὑπαγορεύει,
νὰ γνωστοποιήσητε αὐτῷ τουτέστιν, ὅτι κακῶς ἐπεδόθη πρὸς
ὑμᾶς τοιαύτη αἵτησις καὶ εἰσθε ἀναρμόδιος νὰ ἐνεργήσητέ τι
ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ αἰτοῦντος.

Ο Ἀναεσαγγελεὺς

Ἰω. Τυπάλδος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν δικαιούται ν' ἀνακόψη βούλευμα ἐκδοθὲν ἐπὶ αἰτήσεως περὶ πρᾶσφρινῆς ἀπολύσεως δι' ἐγγυήσεως.

Ἀριθ. 558.

Τῇ 18 Αὐγούστου 1869.

Πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφεταῖς κ. Εἰσαγγελεῖα.

Μελετήσαντες μετ' ἐπιστάσις τὰ ἐκτιθέμενα ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 4473 ὑμετέρᾳ ἀναφορᾷ, παρατηροῦμεν, κ. εἰσαγγελεῦ, ὅτι κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 250, 251 ἀριθ. 1 καὶ 204 τῆς Ποιν. Δικονομίας, δὲν ἐπιτρέπεται τὸ μέσον τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῶν βουλευμάτων περὶ ὧν γίνεται μνεία ἐν τοῖς ἀριθμοῖς 1—4 τοῦ ἄρθρ. 250. Τῆς αὐτῆς δὲ ταύτων φύσεως εἶναι καὶ τὰ ἐκδιδόμενα ἐπὶ αἰτήσεων περὶ πρᾶσφρινῆς δι' ἐγγυήσεως ἀπολύσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 237. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ Συντάγματος, ἐπιτρέψαν τὴν δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσιν τῶν ἐπὶ πολιτικοῖς ἐγκλήμασι καταδιωκόμενων ἐτροποποίησεν οὐ μόνον τὸ 236, ἀλλὰ καὶ τὸ 260 ἄρθρον, ἐπιτρέψαν ῥητῶς τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀνακοπῆς κατὰ βουλευμάτων ἀφορώντων τὴν δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσιν τῶν ἐπὶ πολιτικοῖς ἐγκλήμασι καταδιωκόμενων. Ἀληθῶς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐθνοσυνελεύσεως φαίνεται, ὅτι εἰς τὸν νοῦν πολλῶν ἐκ τῶν εἰς τὴν συζήτησιν λαβόντων μέρος πληρεξουσίων, τὸ μέσον τῆς ἀνακοπῆς ἐδικαιολογεῖτο ὡς ἐγγυήσις χορηγομένη εἰς τὸν καταδιωκόμενον, ἀλλὰ τὸ γράμμα τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ Συντάγματος εἶναι τοσοῦτον σαφές καὶ ἡ διάταξις τοσοῦτον γενικὴ, ὥστε δὲν δύναται εὐλόγως νὰ περιορισθῇ ἢ χρῆσις τοῦ μέσου τῆς ἀνακοπῆς ὑπὲρ μόνου τοῦ αἰτήσαντος τὴν δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσιν, ἀποκλειομένου τοῦ εἰσαγγελεως ἀπὸ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ περὶ αὐτῆς βουλεύματος. Ἐνεκα τούτων δὲν συμφωνοῦμεν μετὰ τῆς γνώμης ὑμῶν περὶ τοῦ ἀπαρδέκτου τῆς ἀνακοπῆς τοῦ παρὰ ταῖς πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 260 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καὶ περὶ τῆς ψευδοῦς ἐρμηνείας τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ Συντάγματος ἐν τῷ βουλευματι τῶν Ἐφετῶν. Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὴν διαδικασίαν περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐγγυήσεως, παρατηροῦμεν ὑμῖν, ὅτι εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν συμ-

φωνήσαντος τοῦ παρὰ τοῖς πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως μετὰ τοῦ καταδιωκομένου ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν τῆς δι' ἐγγυήσεως ἀπολύσεως τούτου, μόνη ἀμφισβήτησις ἠγέρθη κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως εἰς τὸ συμβούλιον ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος τῆς ἐγγυήσεως, καὶ πρὸς διάλυσιν τῆς ἔριδος ταύτης ἀρμόδιον ἦτο τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 240 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Δὲν δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ παράβασις νόμου τινὸς, ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ὑποβληθείσης εἰς τὴν κρίσιν αὐτοῦ τῆς ἔριδος περὶ τῆς ἐγγυοδοσίας συνάμα μετὰ τῆς περὶ προσωρινῆς ἀπολύσεως αἰτήσεως, δὲν παρεισήγαγεν εἰς ἰδιαιτέραν διαδικασίαν τὴν περὶ ἐνὸς ἐκάστου αἰτίου μόνου ἀπόφασιν αὐτοῦ, διὰ δύο χωριστῶν βουλευμάτων.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς.

I. A. Τυπάλδος.

Ἡ κλήρωσις πολλῶν παραπληρωματικῶν ἐνόρκων ἀντιβαίνει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου;

Ἀριθ. 579.

Τῇ 28 Αὐγούστου 1869.

Πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Πάτριας Ἐφέταις κ. εἰσαγγελέα.

Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3435 ὑμετέρας ἀναφορᾶς, σὰς πληροφοροῦμεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεταγενεστέρα τοῦ 1865 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, παραδεχομένη ὡς λόγον ἀναιρέσεως τὴν κλήρωσιν ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων πλειόνων τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἀριθμοῦ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν εἰκοσιτεσσάρων, ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρ. 63 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ. Τοιοῦτον λόγον ἀναιρέσεως ἀπέρριψεν ἐμμέσως ὁ Ἀρειος Πάγος δι' ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀριθ. 54 τοῦ ἔτους 1867, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 139 τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐθεώρησεν ὡς λόγον ἀναιρέσεως, μόνον τὴν κλήρωσιν τῶν ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων ἀμέσως ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐν τῷ τόπῳ τῶν συνεδριάσεων τοῦ κακουργιοδικείου κατοικούντων πολιτῶν, πρὶν ἢ ἐξαντληθῇ ὁ κατὰ τὸ ἄρθρ. 58 συνταχθεὶς ἰδιαιτέρος κατάλογος. Ἄν καὶ τὸ ἄρθρον 63 διατάσσει κλήρωσιν τῶν ἀρκούντων πρὸς ἀναπλή-

ρωσιν τοῦ ἐλλείποντος ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ 24, μόλον ταῦτα ἡ κλήρωσις τῶν περιπλέον τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, γενομένη τυχαίως καὶ ἐν περιπτώσει κωλύματος τῶν προκληρωθέντων ἐκ τῶν παραπληρωματικῶν τούτων ἐνόρκων, δὲν ἔχει τι ἀντιβαῖνον εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἤθελε δὲ ἐπέλθῃ λόγος ἀκυρότητος, μόνον ἂν ἐκχλοῦντο εἰς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων οἱ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἀριθ. 24 κληρωθέντες, παραλειπομένων τῶν προκληρωθέντων κατὰ τὴν κλήρωσιν.

Ὁ Ἀντιστράτητος

I. A. Τυπάλδος.

Δυνάμει ὀριστικοῦ καταλόγου τοῦ φόρου τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἐπλήρωσέ τις φόρον δι' ἐπάγγελμα ὃ δὲν ἐξήσκησε· δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Δημοσίου τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ φόρου ;

Ἀριθ. 806.

Τῇ 5 Νοεμβρίου 1869.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Δημήτριος Γιαλίστρας διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰανουαρίου ε. ε. κλήσεώς του ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου τῆς βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν, ἐνήγαγε τὸ Δημόσιον ἰσχυριζόμενος ὅτι κατὰ τὸ 1867 ἐπλήρωσε δις τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος, ὡς οἰνοπώλης καὶ ὡς γούναρης, ἐνῷ δὲν μετῆλθε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γούναρη κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, οὐδὲ περιείχετο τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡς τοιοῦτου εἰς τοὺς φορολογικοὺς καταλόγους, καὶ ἐξητήσατο ἵνα καταδικασθῇ τὸ Δημόσιον ν' ἀποδώσῃ τὸν καταβληθέντα φόρον τοῦ ἐπιτηδεύματος τοῦ γούναρη ἐκ δραχ. 17, τὸ δὲ Δημόσιον ἐξητήσατο παρὰ τοῦ εἰρηνοδικείου ν' ἀπορριφθῇ ἡ κλήσις τοῦ Δ. Γιαλίστρα ὡς ἀπαράδεκτος, δυνάμει τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ ἀρθροῦ 17 τοῦ νόμου ΣΙΓ' περὶ φόρου τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἀλλ' ὃ εἰρηνοδίκης ἀπορρίψας τὴν ἔνστασιν τοῦ Δημοσίου, διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 561-ε. ε. ἀποφάσεως ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ ὅτι κατὰ τὸ 1867 δὲν μετῆλθε τὸ ἐπιτηδεῦμα τοῦ γούναρη, οὐδὲ ὡς τοιοῦτος σύμπεριελήφθη εἰς τοὺς φορολογικοὺς καταλόγους, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1293 παραδεχθεὶς ὡς ἀποδεδειγμένον τὸ γεγονὸς τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων κατὰ τὸ

1867 δὲν μετήρχετο τὸ ἐν λόγῳ ἐπιτήδευμα, ἐπεδίκασε τὴν ἀγωγὴν καταδικάσας τὰ Δημόσια ἐν τὴν ἀπόδοσιν ταῦ εἰσπραχθέντος φόρου ἐκ δραχ. 47.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν τελευταίαν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ περὶ φόρου τῶν ἐπιτηδευμάτων νόμου, ἀφοῦ κατὰστῇ ἀριστικὸς ὁ κατάλογος τῶν φορολογουμένων ἐπιτρέπεται κατ' αὐτοῦ προσηφυχὴ εἰς μόνον τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, ὑπὲρ ἐκείνων ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ ἐγγεγραμμένων, οἵτινες δὲν μετῆλθον τὸ ἐπιτήδευμα ἕνεκεν τοῦ ὁποίου ἐσημειώθησαν ὡς ὑποκείμενοι εἰς φόρον, παρερμηνεύσας δὲ τὴν διάταξιν ταύτην ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ εἰρηνοδίκης ἐπεδίκασε τὴν ἀγωγὴν, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν μετῆλθε κατὰ τὸ 1867 τὸ ἐπιτήδευμα γούναρη.

Δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 816 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐξαιτούμαι ὅπως ἀναιρεθῶσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου αἱ ὑπ' ἀριθ. 561 καὶ 1293 ε. ε. ἀποφάσεις τοῦ εἰρηνοδικείου τῆς βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν, καθόσον ψευδῶς ἡρμηνεύθη δι' αὐτῶν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ νόμου ΣΠ' περὶ φόρου τῶν ἐπιτηδευμάτων.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἰω. Τυπάλδος.

Ἡ ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων κατὰ τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου ἐπιτροπὴ ἀπέσχε ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τοιούτων ἐνστάσεων καθὼς ἐκπροθέσμως ἐπιδιοθεῖσιν. Τὸ Πρωτοδικεῖον μεταρρυθμίσαν κατ' ἔφεσιν τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐπιτροπῆς, ἀπεφάσισε κατ' οὐσίαν. Δύναται νὰ ζητηθῇ ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσις, ὡς παραλειφθέντος τοῦ πρώτου βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας;

Ἀριθ. 1014.

Τῇ 11 Δεκεμβρίου 1869.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὴν Ὑμετέραν ἐπισημείωσιν ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7723 πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ἀναφοράς τοῦ νομαρχιακοῦ γραμματέως Μεσσηνίας, περὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 802 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν ἀφορώσης τὸν βουλευτικὸν κατάλογον τοῦ δήμου Εὐας, τὰ ἀκόλουθα.

Ὁ κ. Υπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν φρονεῖ, ὡς ἐκφράζεται διὰ τῆς ἐπισημειώσεώς τοῦ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀναφορᾶς, ὅτι πρέπει νὰ αἰτηθῇ ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσις κατὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως, διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Κιλικίαις Πρωτοδικῶν ἐδίδαξεν ἐφεσίμῳ καὶ τὰς εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα δοθείσας ἐνστάσεις, παραβλέψαν τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου καθιερωμένον πρῶτον βαθμὸν τῆς δικαιοδοσίας, ἐκ τῶν ἐκφράσεων δὲ τούτων καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἐπισημειώσεως ἐξαγεται, ὅτι ὁ αὐτὸς φρονεῖ, ὅτι οἱ διαφερόμενοι δὲν δύνανται νὰ αἰτήσωσι πρὸς ὄφελός των ἀναίρεσιν κατ' ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν κατ' ἐφεσιν εἰς διαφοράς ἀφορώσας τὸν βουλευτικὸν κατάλογον. Εἰς αὐτὸ τοῦτο συμφωνοῦμεν πληρέστατα μετὰ τοῦ κ. Υπουργοῦ, καθότι τὸ ἄρθρον 23 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου λέγει, ὅτι ὁ ὀριστικὸς τῶν ἐκλογῶν κατάλογος θεωρεῖται διαρκὲς καὶ δὲν ἐπιδέχεται ἄλλας μεταβολάς, εἰ μὴ τὰς ἐγγραφᾶς καὶ διαγραφᾶς αἰτινες δύνανται νὰ λάβωσι χώραν κατὰ τὴν ἐτήσιαν αὐτοῦ ἀναθεώρησιν, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 19, 21 καὶ 22 αὐτοῦ, ὁ κατάλογος καθίσταται ὀριστικὸς καὶ τελεσιδικὸς, ἀμα ἐκδοθῇ ἡ κατ' ἐφεσιν ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἀλλὰ κατ' οὐδὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ μέρη αἰτήσις ἀναίρεσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἐὰν δὲ ἐπιτρέπηται εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα αὐτοῦ νὰ αἰτηθῇ ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ Νόμου, τὸ ζήτημα εἶναι λίαν ἀμφισβητούμενον, ἀλλ' ἀποβλέποντες εἰς τὸν σκοπὸν τῆς συστάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, δὲν διστάζομεν ν' ἀποφανθῶμεν ὑπὲρ τῆς καταφατικῆς λύσεως αὐτοῦ, καὶ ἠθέλαμεν προσαγγῆν τὴν προκειμένην ἀναίρεσιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐὰν τὰ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης λαβόντα χώραν περιστατικὰ ἀπετέλουν παράβλεψιν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου καθιερωμένου πρώτου βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας, ἥτοι ἀπετέλουν παράβασιν οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 13 τῆς Πόλ. Δικονομίας. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ Α' δημαρχεύοντος παρέδρου πρὸς τὴν Νομαρχίαν καὶ ἐκείνην τοῦ νομαρχεύοντός πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, ἡ τοιαύτη παράβασις, οἷαν ἀπαιτεῖ ὁ νόμος πρὸς ἀναίρεσιν, δὲν ἔλαβε χώραν, ὡς ὁ ρηθείς δημάρχευς καὶ νομαρχεύς ἐν τῇ ρηθείσει ἐγ-

γράφους των ὁμολογοῦν, ὅτι ὁ πρῶτος καθυπέβαλε τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος ἐνστάσεις, εἰ καὶ ἐκπροθέσμως ὡς φρονεῖ, εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, αὕτη δὲ λαβοῦσα αὐτὰς ὑπ' ὅψιν ἀπεφάνθη ὅτι δὲν λαμβάνει αὐτὰς οὐδόλως ὑπ' ὅψιν καὶ ἀπέχει ν' ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτῶν ὡς ἐκπροθέσμων οὐσῶν. Αὐτὸ ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς τῆς καταχωρημένης εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐνστάσεων καὶ ἀντιρρήσεων τοῦ βουλευτικοῦ καταλόγου τοῦ δήμου. Εὐας. Ἐκ τῆς ἀναφερομένης δὲ αἰτιολογίας, ἥτοι τοῦ ἐκπροθέσμου δηλοῦται ὅτι τὸ ἀπέχειν ν' ἀποφασίσῃ εἶναι ταυτόσημον μετὰ τὸ ἀπορρίπτειν τὴν αἴτησιν ἢ τὸ ἢ ἐπιτροπὴ θεωρεῖ αὐτὴν ἀναρμοδίαν ὡς καταστάντος τοῦ καταλόγου διὰ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας ὀριστικοῦ καὶ τελεσιδίκου, τέλος δὲν δύναται τις ν' ἀμφισβητήσῃ ὅτι ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἀπεφάνθη ὅπως δῆποτε ἢ ἐπιτροπὴ, ἀφοῦ λοιπὸν καθυπεβλήθη ἢ ἐνστάσις ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς, αὕτη δὲ ἀπεφάνθη ὅπως δῆποτε ἐπ' αὐτῆς, τὸ Πρωτοδικεῖον μεταρρυθμίζον ὡς Ἐφετεῖον τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐπιτροπῆς, ἢ δύνατο ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς οὐσίας κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 780 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἄνευ παραβιάσεως τοῦ ἄρθρου 13 τῆς αὐτῆς, ἐννοοῦντος τὴν κατὰ πρῶτον εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ἐνταῦθα δὲ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐνστάσεως ἐνώπιον τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάζοντος Πρωτοδικείου, παραλειπομένου ἐντελῶς τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου, ἥτοι τῆς ἐπιτροπῆς. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον θεωροῦντες ἀλυσιτελῆ τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου αἴτησιν ἀναίρεσεως δὲν προβαίνομεν εἰς ταύτην, ἐκτὸς ἂν διαταχθῶμεν πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, ὅτε παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐπιστραφῇ ὁλόκληρος ἡ δικογραφία.

Ο Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Πρωτοδικεῖόν τι ἐδίκασεν ἐφέσεις κατ' ἀποφάσεων ἐπιτροπῶν ἐπὶ ἐκλογικῶν καταλόγων Δήμων ὑπαγομένων εἰς περιφέρειαν ἄλλου Πρωτοδικείου κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις μετ' ἀποτελέσματος, ἐνεκὲν ἀναρμοδιότητος ἢ ὑπὲρ τοῦ Νόμου;

Ἀριθ. 1089.

Τῇ 14 Ἰανουαρίου 1870.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀπαντῶν εἰς τὴν Ὑμετέραν ὑπόσημείωσιν ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς

τοῦ Νομάρχου Ἀρκαδίας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν περὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 410 π. ε. ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως ἐκδοθείσης ἐπὶ τῶν γενομένων ἐφέσεων κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου ἐπιτροπῆς τοῦ δήμου Γλυπίας, λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀναφέρω τὰ ἀκόλουθα. Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν διὰ τῆς ἐπισημειώσεώς του ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀναφορᾶς θεωρεῖ τὴν ῥηθεῖσαν ἀπόφασιν ἀναιρετέαν, καὶ ἐξαίτεται νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τῆς εἰσαγγελίας ταύτης ἡ ἀναίρεσις αὐτῆς διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ δῆμος Γλυπίας ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Πρωτοδικείου Σπάρτης, καὶ οὐχὶ εἰς ἐκείνην τοῦ Πρωτοδικείου τῆς Τριπόλεως, ὑφ' οὗ ἐδικάσθησαν αἱ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ῥηθείσης ἐπιτροπῆς ἐφέσεις, ἀλλ' ἐκτὸς ὅτι ἡ ἀπόφασις βεβαίῳ ὅτι οἱ ἐφεσεῖοντες ἐξεκάλεσαν τὰς ἀποφάσεις τῆς ῥηθείσης ἐπιτροπῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς Τριπόλεως καὶ κανεῖς δὲν δύναται, μὴ προκειμένου περὶ λόγου ἀφορῶντος τὴν δημοσίαν τάξιν, νὰ κατασκευάσῃ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων λόγον ἀναίρεσεως, καθ' ἃ τὸ ἄρθρ. 811 τῆς Πολ. Δικονομίας ῥητῶς διαλαμβάνει, ἡ ἀναρμοδιότης περὶ ἧς πρόκειται εἶναι ἀναρμοδιότης σχετικὴ καὶ οὐχὶ ἀπόλυτος, ἥτοι εἶναι ἀναρμοδιότης λόγῳ τοπικῆς περιφερείας, καὶ οὐχὶ λόγῳ τῆς ὕλης, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 807 § 3 καὶ 802 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, αἵτησις ἀναιρέσεως δὲν χωρεῖ ὅταν ἡ ἀναρμοδιότης δὲν ᾔηται ἀπόλυτος, ἥτοι λόγῳ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, διὰ τοῦτο οὐ μόνον μετ' ἀποτελέσματος, ὅπερ οὐδέποτε δύναται εἰς τὰ τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων νὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 19, 21—23 τοῦ περὶ ἐκλογῆς τῶν βουλευτῶν νόμου, ἀλλ' οὐδὲ ὑπὲρ τοῦ νόμου δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ σχετικῆς ἀναρμοδιότητος αἵτησις ἀναιρέσεως.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον προτοῦ προβῶ εἰς τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως, ἐθεώρησα καθήκόν μου νὰ ἐκθέσω πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τὴν γνώμην μου, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν ῥηθέντων λόγων. Ἄν δὲ τοῦτο ἔχῃ διαφορετικὴν γνώμην καὶ θεωρῇ καλὸν νὰ γίνῃ ἡ ῥηθεῖσα αἵτησις ἀναιρέσεως, παρακαλῶ, νὰ μοὶ τὸ ἀνα-

κρινώσῃ ἀποστέλλον μοι καὶ τὰ ἐπισυνήμμενα ἔγγραφα, ἵνα
προβῶ εἰς τὰ περαιτέρω.

Κ. Προβελέγγιος.

Τίνι τρόπῳ γίνεται ἡ μεταφορὰ τῶν δημοτικῶν δικαιωμάτων ἀπὸ ἑνὸς εἰς
ἄλλον Δῆμον; Κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικῶν ἐκδόσεως ἐπὶ ἐφέσεως
κατ' ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου, δύναται
νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ Νόμου;

Ἀριθ. 1090.

Τῇ 14 Ἰανουαρίου 1870.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν Ὑμετέραν ἐπιστη-
μείωσιν ἐπὶ τοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἔγγραφου
τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, δι' οὗ αἰτεῖται νὰ ζητηθῇ
ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1305 ἀποφάσεως
τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν, ἐπὶ τῶν ἐφέ-
σεων κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 46 τοῦ νόμου
περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν ἐπιτροπῆς τοῦ δήμου Καλαμῶν, ὡς
ἀκολουθῶς.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν θεωρεῖ ἀναιρετέον τὸ μέ-
ρος τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως τὸ ἀφορὸν τὴν πρόσκτησιν νέου
δημοτικοῦ δικαιώματος, διότι ὡς λέγει, αἱ ἐκφείεις αὐτῆς εἶναι
ἐσφαλμέναι, ἀλλ' ὡς ἔχει ἡ ἀπόφασις λόγος ἀναιρέσεως δὲν
ὀφίσταται. Τὸ ἄρθρ. 9 στοιχ. δ' τοῦ περὶ Δήμων νόμου δια-
λαμβάνει, ὅτι ἡ ἰδιότης καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ δημότου ἀπό-
κτῶνται διὰ τῆς κατὰ τὰς νομίμους διατάξεις γενομένης εἰς
ἓνα δῆμον τελείας ἀποκαταστάσεως. Τὸ δὲ ἄρθρ. 10 τοῦ αὐτοῦ
λέγει, ὅτι τὸ ὅποῖον ἅπαξ ἀπήλαυσέ τις δημοτικὸν δικαίωμα,
διαρκεῖ ἕως οὗ ἀπολαύσῃ νέον εἰς ἄλλον δῆμον, ἢ πρόσκτησις
δὲ τοῦ νέου εἰς ἄλλον δῆμον δικαιώματος, δὲν δύναται νὰ γείνη
εἰμὴ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου τῆς κατὰ τὰς νομίμους διατάξεις
τελείας ἀποκαταστάσεως, ποῖαι δὲ εἶναι αἱ νόμιμοι διατάξεις
τῆς τελείας ἀποκαταστάσεως, μᾶς διδάσκει αἱ περὶ κατὰ-
κρίας διατάξεις τοῦ ἡμετέρου πολιτικοῦ κώδικος. Τὰ ἄρθρ. 94

καὶ 92 αὐτοῦ διαλαμβάνουν, τὸ μὲν πρῶτον ὅτι κατοικίαν ἔχει τις ἐν ᾧ τόπῳ κυρίως καὶ νομίμως ἐγκατέστη, τὸ δὲ ἄρθρ. 92 ὅτι ἡ κατοικία μεταβάλλεται διὰ τῆς εἰς ἄλλον τόπον μετοικίσεως ἐπὶ προθέσει κυρίας καὶ μονίμου αὐτοῦ ἐγκαταστάσεως. Κατ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἄρθρον πρὸς μεταβολὴν τῆς κατοικίας καὶ ἐπομένως τῆς δημοτικότητος ἀπαιτεῖται ἡ συνύπαρξις δύο συνάμα στοιχείων, α') ἡ ὕλική πρᾶξις τῆς μετοικίσεως, β') ἡ θικὸν στοιχεῖον ἥτοι σκοπὸς τελείας ἀποκαταστάσεως, καὶ τὸ μὲν ὕλικόν στοιχεῖον ὡς ἀντικείμενον ἐξωτερικῆς πράξεως εἶναι λίαν εὐαπόδεικτον, περὶ δὲ τοῦ ἡθικοῦ στοιχείου, τὸ δεύτερον κῶλον τοῦ αὐτοῦ 92 ἄρθρου διαλαμβάνει, ὅτι ἡ πρόθεσις τῆς τελείας ἐγκαταστάσεως ἀποδεικνύεται διὰ ρητῆς δηλώσεως γενομένης πρὸς τὰ δημαρχεῖα τοῦ τε καταλειπομένου τόπου, καὶ τοῦ εἰς ὃν ἡ μετοίκισις γίνεται, ἐν ἑλλείψει δὲ τοιούτων δηλώσεων ἡ ἀπόδειξις αὕτη συνάγεται ἐκ τῶν περιστάσεων.

Ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἡ μὲν μετοίκισις δὲν διημφισβητήθη ὡς ἀναντίρρητος, ὡς πρὸς τὴν πρόθεσιν δὲ τῆς τελείας ἀποκαταστάσεως, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρξε δήλωσις, τὸ Πρωτοδικεῖον Καλαμῶν δικάζον ὡς Ἐφετεῖον ἐξήγαγε ταύτην ἐκ τῶν περιστατικῶν ἅπερ ἀναφέρει ἐν τῇ ρηθείσῃ ἀποφάσει. Ταῦτα δὲ καὶ ἂν κατὰ τὸν κ. Ὑπουργὸν θεωρηθῶσιν ἀνεπαρκῆ, ἐπειδὴ ὅμως ὁ νόμος δὲν ὀρίζει οὐδὲ ποῖα εἶναι τὰ τοιαῦτα περιστατικά, οὐδὲ πόσα ἐξ αὐτῶν ἀρκοῦσι πρὸς τελείαν ἀπόδειξιν, ἀλλ' ἀνέθεσε ταῦτα εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας, διὰ τοῦτο αἱ περὶ αὐτῶν ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων διαφεύγουσι τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ δὲν ἀποτελεῖται ἐνεκα τούτου δι' αὐτῶν λόγος ἀναιρέσεως. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰ περὶ τῆς ἐκδικάσεως τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου, ὅπου τὰ μέρη δὲν ἔχουσι δικαίωμα προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἶναι ζήτημα λίαν ἀμφισβητούμενον, ἂν ἔχη μ' ὅλα ταῦτα ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαίωμα αἰτήσεως ὑπὲρ τοῦ Νομοῦ ἀναιρέσεως, φρονῶ ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν τοιαύτης αἰτήσεως, δὲν πρέπει πρὸς τὴν δυσχέρειαν τοῦ ζητήματος, νὰ προστίθεται

καὶ ἑτέρα προκειμένη ἐκ τοῦ λίαν τούλαχιστον ἀμφιβόλου τοῦ λόγου τῆς ἀναιρέσεως.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους θεωρῶν ἀλυσιτελῇ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως δὲν προσέβην εἰς ταύτην, θέλω ὅμως τὸ πράξει, ἂν διαταχθῶ πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, καθ' ἣν περίπτωσιν πκρακκλῶ νὰ μοὶ ἐπιστραφῶσι τὰ ἐπισυναπτόμενα ἔγγραφα.

‘Ο Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Οἱ ἐπὶ πολιτικοῖς ἐγκλήμασι κατηγορούμενοι, ἐπὶ πόσον χρόνον δύνανται νὰ μείνωσι προφυλακισμένοι ἄνευ βουλευματος καὶ ἐπὶ πόσον μετὰ τὸ βούλευμα ;

Ἀριθ. 1289.

Τῇ 10 Μαρτίου 1870.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ὑμέτερον ἔγγραφον τῆς 7 Μαρτίου ε.ε. περὶ τῆς ἐννοίας τῆς φράσεως τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ Συντάγματος, « οὐδέποτε ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων τούτων ἢ προφυλάκισις δύναται νὰ παραταθῇ πέραν τῶν δύο μηνῶν, ἄνευ δικαστικοῦ βουλευματος, ὑποκειμένου καὶ τούτου εἰς ἀνακοπὴν, οὐδὲ μετὰ τὸ βούλευμα πέραν τῶν τριῶν μηνῶν, » ἂν δηλ. διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἀπαγορεύηται νὰ παραταθῇ ἢ προφυλάκισις τοῦ ἐπὶ πολιτικοῖς ἐγκλήμασι κατηγορουμένου, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ μετὰ τὸ βούλευμα χρόνου, πέραν τῶν τριῶν μηνῶν ἢ δύναται νὰ διαρκέσῃ ἕως πέντε μῆνας, δύο πρὸ τοῦ βουλευματος καὶ τρεῖς μετὰ τὸ βούλευμα, σὰς ἀνακοινῶ ὅτι κατ' ἐμὴν γνώμην ἢ προφυλάκισις τινος ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων κατηγορουμένου, δύναται κατὰ τὴν φράσιν τοῦ ρηθέντος ἄρθρου νὰ παραταθῇ μέχρι πέντε μηνῶν, ἥτοι δύο πρὸ τοῦ βουλευματος καὶ τρεῖς μετὰ τὸ βούλευμα, στηρίζεται δ' αὕτη εἰς τοὺς ἀκολουθούσους λόγους· 1) Ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ ἐξ οὗ προέκυψεν ἡ σύνταξις τοῦ ἄρθρου τούτου, καθόσον τὸ σχέδιον τῆς ἐπιτροπῆς ἔφερεν, « οὐδέποτε ἢ προφυλάκισις ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων δύναται νὰ παραταθῇ πέραν τῶν τριῶν μηνῶν ἄνευ δικαστικοῦ βουλευματος ὑποκειμένου καὶ τούτου εἰς ἀνακοπὴν. » Μετὰ τῆς

ἀνάγνωσιν τῆς περικοπῆς ταύτης τοῦ ἄρθρου τούτου 6, ὁ κ. Μαρίνος ἠρώτησε μέχρι τίνος δύναται νὰ παραταθῇ ἡ προφυλάκισις μετὰ τὸ δικαστικὸν βούλευμα, ὅταν δὲ πολλοὶ τῷ ἀπάντησαν ἐπ' ἀόριστον, ὁ κ. Ἰακωβάτος συνέταξε τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ἄρθρου ὡς ἔχει ἐν τῷ κειμένῳ, καθὼς δὲ πρὶν τὸ ἀόριστον τῆς προφυλακίσεως ἤρχιζε ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευµατος, οὕτω οἱ τρεῖς μῆνες οἱ ψηφισθέντες πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀπὸ τοῦ βουλευµατος πρὶν ἀορίστου, ἀρχονται ἐπίσης ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευµατος. 2) Διότι σκοπὸς τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ὑπῆρξεν οὐχὶ ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν χρῆσιν τῆς προφυλακίσεως ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων, ἀλλὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κατάχρησιν αὐτῆς, ἥτοι τὴν πέραν τοῦ διὰ τὴν προανάκρισιν ἀπαιτουμένου χρόνου διάρκειαν τῆς προφυλακίσεως, τὴν ὁποίαν κατάχρησιν ἡ Ἐθνοσυνέλευσις δὲν ἐθεώρησε ἀπίθανον, ἐνδιαφερομένης τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰ ἀφορῶντα τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα, ἀφοῦ δὲ τὸ δικαστικὸν συμβούλιον εὗρίσκει ἰσχυροὺς τοὺς λόγους τῆς μὴ ἀποπερατώσεως τῆς ἀνακρίσεως ἐντὸς τῶν δύο μηνῶν καὶ ἐγκρίνει τὴν παράτασιν τῆς προφυλακίσεως, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγκληται εἰς τὸν σκοπὸν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, νὰ παραχωρήσῃ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ βουλευµατος ἓνα μῆνα καὶ οὐχὶ τρεῖς, ἐνῷ δὲν ἦτο δυνατόν, ἂν παρεχωρεῖτο ἡ παράτασις ἐπὶ ἓνα μῆνα μόνον μετὰ τὸ βούλευμα, νὰ περαιωθῇ ἡ ἀνάκρισις, νὰ διέλθῃ ἡ ὑπόθεσις ἀπὸ τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἐκεῖνο τῶν Ἐφετῶν καὶ ἀπὸ τὸν Ἀρειὸν Πάγον, καὶ νὰ φερθῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον. 3) καὶ τελευταῖον, διότι συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω ῥηθέντα, ὅταν ὁ κ. πρόεδρος ἔθεσεν εἰς ψηφοφορίαν τὸ ζήτημα, ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ βουλευµατος ἡ προφυλάκισις δὲν δύναται νὰ παραταθῇ πέραν τῶν τριῶν μηνῶν, ὁ κ. Χρηστόπουλος λαβὼν τὸν λόγον εἶπε « νὰ ἐξηγηθῇ καλῶς τοῦτο, ἰδοὺ τί ἐννοοῦμεν, ὅτι ἐκτὸς τῶν δύο μηνῶν κατὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ βουλευµατος θὰ παρέλθωσι καὶ τρεῖς μῆνες ἀκόμη, » ὁ δὲ πρόεδρος λαβὼν τὸν λόγον εἶπεν, ὅτι ἡ πρότασις ἐννοεῖ, ὅτι ἂν ἐκεῖνος κατὰ τοῦ ὁποίου ἐκδίδεται βούλευμα παραπομπῆς δὲν δικασθῇ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βου-

λεύματος ν' ἀποφυλακίζεται κατὰ τὴν ἔννοιαν ἣν ἀπέδωκαν οἱ δύο προρρηθέντες, εἰς τὴν φράσιν ταύτην δὲν ἐναντιώθη κανεῖς, καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐγένετο παραδεκτὴ ἡ περικοπὴ αὕτη, ὥστε οὐδεμία ἀμφιβολία δύναται ἐλλόγως νὰ ἐγερθῇ μετὰ τοιαῦτα προηγούμενα, ὅτι οἱ τρεῖς μῆνες ἄρχονται ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευματος (ἴδε ἐπίσημον ἐφημερίδα Ἐθνοσυνελεύσεως, τόμος ΣΤ' σελὶς 81—83). Διὰ τοὺς λόγους τούτους ὅταν κατηγορήθησαν οἱ Σ. Μ. καὶ λοιποὶ ἐπὶ πολιτικῷ ἐγκλήματι, καὶ ἐζήτησαν τὴν μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευματος τὴν ἀποφυλακίσιν τῶν, ὁ προκάτοχος ὑμῶν σύμφωνος μὲ τὴν προεκτεθεῖσαν γνώμην ἡρνήθη νὰ παραδεχθῇ τὴν αἴτησιν τῶν εἰπὼν αὐτοῖς, ὅτι σφάλλουν οὗτοι ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ρηθείσης παραγράφου ἐννοούσης τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευματος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Κ. Προβελέγγιος.

Ἐπαρχίας τινὸς ὑπαγομένης δικαστικῶς εἰς περιφέρειαν Ἐφετείου ἄλλου παρ' ἐκεῖνο εἰς ὃ ὑπάγονται αἱ ἄλλαι ἐπαρχίαι τοῦ Νομοῦ εἰς δὲν διοικητικῶς ἀνήκει, εἰς ποῖον Ἐφετεῖον θὰ σταλῶσι καὶ θὰ κληρωθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν ἐκ τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἐνόρκων; Αἱ ὑπολειπόμεναι ἐπαρχίαι τοῦ Νομοῦ θὰ πέμψωσι 60 ὀνόματα ἐνόρκων, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 20 τοῦ Δικας. Ὁργανισμοῦ δι' ἑκάστον Νομὸν, ἡ ὅσα ἀναλογουσιν αὐταῖς; Ἡ θέσις ἐν τῇ κληρωτίδι ὀνομάτων ὀλιγωτέρων τῶν 60 τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ ὁ νόμος δι' ἑκάστον Νομὸν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως;

Ἀριθ. 1375.

Τῇ 6 Ἀπριλίου 1870.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰ ὑπ' ἀριθ. 1101 καὶ 31 ε. ε. ἔγγραφα τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν, λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ τελευταίου ἐγγράφου ἐπισημείωσιν τοῦ Ὑπουργείου τούτου, ὅτι δὲν θεωρῶ ὀρθὴν τὴν γνώμην τοῦ ρηθέντος Εἰσαγγελέως διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1848 περὶ τῶν καταλόγων καὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐνόρκων νόμου, λέγει, ἅπαντα τὰ ἐπαρχιακὰ συμβούλια ἐκαστοῦ Νομοῦ ἐκλέγουσι τριάκοντα ἐνόρκους, ἑκάστον δὲ ἐπαρ-

χιακὸν συμβούλιον ἐκλέγει ἐξ αὐτῶν μόνον τὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ἀνήκοντα ἀριθμὸν, ἀναλογίας γενομένης μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ ὅλου Νομοῦ. Ἄν λοιπὸν τὸ Βασιλικὸν διάταγμα κανονίσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ παρ' ἐκάστου τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων τοῦ Νομοῦ Κερκύρας ἐκλεχθησομένων ὑποψηφίων ἐνόρκων, οὐχὶ κατ' ἀναλογίαν τῶν οἰκογενειῶν ἐκάστης ἐπαρχίας πρὸς τὸν ὅλον Νομὸν, ἤτοι πρὸς τὸ ὅλον τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸν αὐτὸν Νομὸν, ἀλλὰ πρὸς μόνον τὰς λοιπὰς, ἐξαίρεσει τῆς ἐπαρχίας Λευκάδος καὶ τοῦ ὑπαγομένης εἰς τὸν αὐτὸν Νομὸν, τότε τὸ διάταγμα θέλει ἀντιφάσκει εἰς τὸ ρηθὲν ἄρθρον 20 διὰ δύο λόγους· 1) διότι δὲν θέλει διατηρεῖσθαι ἡ ρηθεῖσα ἀναλογία τοῦ νόμου, καὶ 2) διότι ὁ Νομὸς Κερκύρας θέλει διδῇ 72 ἐνόρκους, ἐνῶ ἕκαστος Νομὸς δὲν πρέπει κατὰ νόμον νὰ διδῇ εἰμὴ 60. Διὰ τοὺς λόγους τούτους φρονῶ, ὅτι ἡ γνώμη αὕτη δύναται νὰ δώσῃ μᾶλλον ἀφορμὴν εἰς αἰτήσεις ἀναιρέσεως διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ὡς μὴ δυναμένου τοῦ διατάγματος νὰ τροποποιήσῃ τὸν νόμον. Μέχρις οὐ λοιπὸν τροποποιηθῇ διὰ νόμου τὸ ρηθὲν 20 ἄρθρον καὶ τὸ Βασιλικὸν διάταγμα ὀφείλει νὰ συμμορφοῦται μ' αὐτὸ, καὶ τὰ ἐπαρχιακὰ συμβούλια δὲν δύνανται νὰ ἐκλέξουν ἰσχυρῶς πέραν τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ διὰ τοῦ ἁρθρου τούτου ὀριζομένου. Ἀλλὰ δὲν θέλει παρῆξει σπουδαίας δικαστικὰς περιπλοκάς ἡ ὑπὸ ταῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν κατὰθεσις 48 μόνον ὀνομάτων ὑποψηφίων ἐνόρκων εἰς τὴν κληρωτιδὰ ἐκ μέρους τοῦ Νομοῦ Κερκύρας ἀντὶ 60 ὡς ἀπαίτει ὁ νόμος; Φρονῶ ὅχι, διὰ τὸν ἀκόλουθον λόγον. Τὸ ἄρθρον 57 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων λέγον, « βάλλει εἰς τὴν κληρωτιδὰ ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν πολιτῶν, ὅσα εὐρίσκονται ἐγγεγραμμένα εἰς τοὺς κατὰ τὰ ἄρθρ. 54 καὶ 55 συντεταγμένους διαφόρους καταλόγους τῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ δικαστηρίου περιλαμβανομένων Νομῶν, » ἐννοεῖ προφανῶς νὰ τίθενται εἰς τὴν κληρωτιδὰ πρὸς σχηματισμὸν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἐνόρκων ὅσα εὐρίσκονται ἐγγεγραμμένα εἰς τοὺς ρη-

θέντας κατάλόγους, ὅταν ὅλος ὁ Νομὸς ᾗτοι ὅλαι αἱ ἀποτε-
 λοῦσαι τὸν Νομὸν ἐπαρχίαι ὑπάγωνται εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ
 δικαστηρίου, ὅταν δὲ ἐν μέρος μόνον τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ αὐτοῦ
 Νομοῦ ὑπάγηται εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ δικαστηρίου, τότε ἂν
 καὶ δὲν ἐκφράζεται ῥητῶς περὶ τούτου ὁ νόμος, ἐξάγεται ὁμῶς
 ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ νὰ τίθενται τὰ 60 ὀνόματα εἰς τὴν κλη-
 ρωτίδα ὅταν ὅλος ὁ Νομὸς ὑπάγηται εἰς τὴν αὐτὴν δικαστικὴν
 περιφέρειαν, ὅτι τίθενται τόσα μόνον ὀνόματα ὅσα ἀναλογοῦσι
 κατὰ τὸ ἀρθρ. 20 εἰς τὰς ἐπαρχίας τὰς ὑπαγομένους εἰς τὴν ῥη-
 θεῖσαν τοῦ δικαστηρίου περιφέρειαν. Ἄλλως ἔπρεπε νὰ τεθῶ-
 σι καὶ τὰ 60 ὀνόματα εἰς τὴν κληρωτίδα τοῦ δικαστηρίου τῶν
 ἐν Κερκύρα Ἐφετῶν, καὶ τότε ἡθέλαμεν ἔχει τὸ μέγα ἀτόπη-
 μα, οἱ μὲν ὑποψήφιοι ἔνορκοι τῆς ἀναλογίας τῆς ἐπαρχίας
 Λευκάδος νὰ τίθενται εἰς τὴν κληρωτίδα τοῦ δικαστηρίου τῶν
 ἐν Κερκύρα Ἐφετῶν πρὸς σχηματισμὸν τοῦ ἐκεῖσε σχηματιζο-
 μένου δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, οἱ δ' ἐκ τῆς ἐπαρχίας Λευ-
 κᾶδος κατηγορούμενοι νὰ δικάζωνται παρὰ δικαστηρίου ἐνόρ-
 κων ἄλλου παρ' ἐκείνου εἰς ὃ ὑπάρχουσιν οἱ ὑποψήφιοι ἔνορκοι
 τῆς ἐπαρχίας Λευκάδος. Πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ τοιούτου ἀτοπή-
 ματος ἀντιλειμένου ὅλως εἰς τὸ ὀρκωτικὸν σύστημα, ὁ Ἄρειος
 Πάγος ἐδέχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8 π. ε. ἀποφάσεώς του νὰ
 προστίθεται ἡ ἀναλογία τῶν ὑποψηφίων ἐνόρκων τῆς ἐπαρχίας
 Λευκάδος εἰς ἐκείνους τῶν Νομῶν τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὴν
 περιφέρειαν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, ᾗτοι
 παρεδέχθη τὴν ἐρμηνείαν, ὅτι ὅταν ἐκ Νομοῦ τινος ἀποσπασθῶ-
 σιν ἐπαρχίαι τινὲς εἰς ἄλλην δικαστικὴν περιφέρειαν, τίθενται
 εἰς τὴν κληρωτίδα τοῦ δικαστηρίου εἰς ὃ διοικητικῶς ὁ Νομὸς
 ὑπάγεται, τόσα μόνον ὀνόματα ὅσα ἀναλογοῦσιν εἰς τὰς ἐπαρ-
 χίας τὰς ὑπαγομένους εἰσέτι εἰς τὴν αὐτὴν δικαστικὴν περιφέ-
 ρειαν, ἄλλως τε ἀφοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, οἱ τῆς ἐ-
 παρχίας Λευκάδος ὑποψήφιοι ἔνορκοι τίθενται εἰς τὴν κληρω-
 τίδα τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, δὲν μένουσι
 πλέον διὰ τοὺς εἰς τὸ ἀρθρ. 20 ἐκτεθέντας λόγους νὰ τεθῶσιν
 εἰς τὴν κληρωτίδα Κερκύρας εἰμὴ τὰ ὑπολειπόμενα ὀνόματα

μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ὀνομάτων τῆς ἀναλογίας τῆς ἐπαρχίας Λευκάδος.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους, μολονότι πρὸ καιροῦ ἤδη τίθενται εἰς τὴν κληρωτίδα τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν 48 ὀνόματα ἐκ μέρους τοῦ Νομοῦ τούτου, δὲν ἡγέρθησαν εἰσέτι αἰτήσεις ἀναιρέσεως ἔνεκα τοῦ ἀνωτέρω λόγου, ἀλλ' ἂν τοιαῦται ἐγερθῶσι δὲν δύνανται διὰ τοὺς λόγους τούτους νὰ ἔχωσι τὴν ἐλαχίστην ἰσχύν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Ὅτι τὸ ἐγκλητήριον πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ διαλαμβανόμενον ἐν τῷ βουλευματι τῆς παραπομπῆς κακούργημα, ἄλλως ἄκυρον ἐστὶ.

Ἀριθ. 1522. (τηλεγράφημα) Τῇ 26 Μαΐου 1870.

Εἰσαγγελέα Κακουργιοδικῶν Τριπύλειος.

Δικαίωμα ἀναιρέσεως ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἔχει μόνον Εἰσαγγελεὺς Ἀρείου Πάγου (ἄρθρ. 481 Ποιν. Δικονομ.), ἄλλως τε ἐκ τῶν ἄρθρ. 464, 272 καὶ 458 § 1 ἐξάγεται ὅτι τὸ ἐγκλητήριον πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ἐνδιαλαμβανόμενον ἐν τῷ τῆς παραπομπῆς βουλευματι κακούργημα, ἂν δὲ καὶ κατὰ τὴν συνεδρίαν ἀναφανῶσι περιστάσεις ἀλλοιοῦσιν τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως, δύνανται τότε τὸ δικαστήριον νὰ θέσῃ ζήτημα, συμφώνως μὲ τὰ ἐκ τῆς συζητήσεως προκύπτοντα γεγονότα, ὅταν ἐκ τούτων δὲν προκύπτῃ ἄλλου εἶδους κακούργημα. Καλῶς ἐπομένως τὸ δικαστήριον ἡκύρωσεν ἐγκλητήριον, οὐδὲ δύνανται νὰ ζητηθῇ ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναιρέσεις.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Ὅτι αἱ παραβιάσεις τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 6 καὶ 10 τοῦ περὶ ἰχθυοτροφείων νόμου τοῦ 1839 ὑπάρχοντι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Πταιματοδικῶν.

Ἀριθ. 1562.

Τῇ 11 Ἰουνίου 1870.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν.

Μελετήσαντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 314 ἀπόφασιν τοῦ παρ' ᾧ δια-

τελεῖτε δικαστηρίου, δι' ἧς ἐκηρύχθη τοῦτο ἀναρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀναφερομένης πράξεως, δὲν εὔρομεν λόγον ἵνα αἰτήσωμεν τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς, καθόσον ὀρθῶς ἔκρινε τὸ δικαστήριον, ὥς καὶ ὑμεῖς συνομολογεῖτε ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 8232 ὑμετέρᾳ ἀναφορᾷ, ὅτι ἡ ἐν τῷ κλητηρίῳ ὑμῶν θεσπίσματι περιγραφομένη πράξις προνοεῖται, ὥς πταῖσμα χαρακτηριζομένη, ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 6 καὶ 10 τοῦ ἀπὸ 23 Μαρτίου 1839 νόμου ἰσχύοντος μέχρι τοῦ νῦν, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 9 Μαΐου 1853 νόμου ΣΔ'.

Τούτου τεθέντος ἡ πράξις ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Πταισματοδικείου, κατὰ τὸ ἄρθρον 333 τῆς Ποιν. Δικονομίας, δὲν ἐφαρμόζεται δὲ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ὥς περιέχουσα δῆθεν ἐξαιρέσιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου τούτου, ἡ τοῦ ἄρθρ. 373, ἥτις ἐννοεῖ πταίσματα ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Πλημμελειοδικῶν κατὰ τὰς περιπτώσεις τὰς προνοούμενας ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 40 καὶ 45 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Ἐνεκα τούτων ἐπιστρέφομεν ὑμῖν τὴν δικογραφίαν διὰ τὴν περαιτέρω ἐνέργειαν πρὸς ἐκπεραίωσιν τῆς ὑποθέσεως.

Ὁ Ἀντισαγγελεὺς

Ἰω. Α. Τυπάλδος.

Εἰς ποίαν περίπτωσιν τὸ Πλημμελειοδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ δισταγμῶν ἢ ἐρίδων ἀναφυομένων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ποινικῆς ἀποφάσεως;

Ἀριθ. 1563.

Τῇ 12 Ἰανουαρίου 1870.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπεξελθόντες τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8384 ὑμετέρας ἀναφορᾶς ὑποβληθεῖσαν δικογραφίαν, δὲν εὔρομεν λόγον ἵνα ζητήσωμεν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 252 ἀποφάσεως τῶν παρ' οἷς διατελεῖτε Πλημμελειοδικῶν, διότι τότε μόνον τὸ Πλημμελειοδικεῖον καθίσταται ἀρμόδιον ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ δισταγμῶν ἢ ἐρίδων ἀναφυομένων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ποινικῆς ἀποφάσεως, ὅταν ἡ ἑρὶς ἢ οἱ δισταγμοὶ προέρχωνται ἐκ διατάξεων αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Πλημμελειοδικείου τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ ἐκ-

τελεσθῇ ἡ ἀπόφασις. Τοιαύτη ἦτο ἡ περίπτωσις ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν περὶ τῆς ἡ ὑπ' ἀριθ. 33 τοῦ ἔτους 1844 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

I. A. Τυπάλδος.

Πότε ζητεῖται ἀναίρεσις ἀποφάσεως ἕνεκα ἀναρμοδιότητος; Πότε ζητεῖται κανονισμὸς ἀρμοδιότητος;

Ἀριθ. 1797.

Τῇ 8 Αὐγούστου 1870.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13617 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλλωμεν, ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ ἐκτιθεμένη διάκρισις τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν εἶναι ἀκριβής, καθόσον ἡ κανονίζουσα τὴν ἀρμοδιότητα ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου μηδενίζει τὴν ἐσφαλμένην περὶ τοῦ ἐναντίου ἀπόφασιν τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου, ἐπίσης ὥσάν αὕτη ἀνῃρεῖτο προσβαλλομένη λόγῳ ἀναρμοδιότητος. Δημοσιεύονται αἱ περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς ὅλαι αἱ λοιπαὶ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ πᾶς ὅστις ἐπὶ ἄλλης ἀναλόγου ὑποθέσεως ἤθελεν ἀμφισβᾶλλει ὡς πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς ἐπιληπτέας ἀρχῆς, βεβαίως ἤθελεν ἀνατρέξει εἰς τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ οὐχὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν κατωτέρων δικαστηρίων πρὸς λύσιν τῆς ἀμφισβολίας αὐτοῦ· αὗται ὅμως εἶναι δευτερεύουσαι καὶ κατ' ἡμᾶς ἐπουσιώδεις σκέψεις. Ἀναγκάζομεθα δὲ ἐκ τῆς ἐπαναληπτικῆς πᾶραγγελίας τοῦ Ὑπουργείου νὰ ἐξηγήσωμεν ἐνταῦθα τὸν κύριον λόγον τῆς διαφωνίας ἡμῶν, ὃν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 13617 ἐγγράφον ἡμῶν δὲν ἐκρίνομεν πρέπον νὰ ἀναπτύξωμεν ἐξελέγχοντες δῆθεν ὡς μὴ σύμφωνον μὲ τὸν νόμον τὴν αἵτησιν τοῦ Ὑπουργείου. Ὁ λόγος δ' οὗτος εἶναι τὸ ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως ὅπως τὸ Ὑπουργεῖον διατυποῖ αὐτήν. Τῷ ὄντι ἡ ποινικὴ ἡμῶν δικονομία ἀναφέρει ὡς λόγον ἀναιρέσεως τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων τὴν ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων ἐξ ἀναρμοδιότητος, ἀλλὰ προδήλως ἐννοεῖ τὴν περίπτωσιν κατ' ἣν ἀναρμόδιον δικαστήριον δικάζει ἐπὶ τῆς οὐ-

σίας τῆς εἰς τὸν κύκλον τῶν καθηκόντων αὐτοῦ μὴ ὑπαγομένης ὑποθέσεως. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ τὸ Ὑπουργεῖον ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀναίρεσιν ἀποφάσεως, δι' ἧς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον χωρὶς νὰ ἐπιληφθῇ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως. Κατὰ τοιούτων καθαρῶς προπαρascευαστικῶν ἀποφάσεων δὲν χορηγεῖ ὁ νόμος τὸ ἔκτακτον μέσον τῆς ἀναίρεσεως, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐὰν ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἀπόφασις δὲν ᾖ ὁρθή, θέλει τὴν ἐξελέγξει ὡς τοιαύτην ἡ ἀπόφασις τῆς ἀρχῆς εἰς ἣν ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη, καὶ μεταξὺ τῶν δύο ἀρνούμενων τὴν ἐκτῶν ἀρμοδιότητα θέλει δικάσει ὁ Ἀρειος Πάγος, ἐπὶ τῆς περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος αἰτήσεως. Πρὶν ὅμως ὑπάρξῃ ἡ περὶ τῆς ἰδίας ἀναρμοδιότητος ἀπόφασις τῆς ἀρχῆς εἰς ἣν ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη, δὲν ὑπάρχει μὲν ἀφ' ἐνὸς ποινικὴ ἀπόφασις ἵνα ἐπιτραπῇ κατ' αὐτῆς ἀναίρεσις, εἶναι δὲ ἀφ' ἐτέρου πρόωρος ἡ ἐπέμβασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐνῶς ἐὰν ἡ τοῦ πρώτου ἀναρμοδίου κηρυχθέντες δικαστηρίου ἀπόφασις εἶναι ὁρθή, ἡ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου προσφυγὴ ἤθελεν ἐπιφέρει ματαίαν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νομοθέτου ἀντικειμένην χρονοτριβήν. Ἐνεκα τούτων δὲν ἐγκρίνομεν νὰ ζητήσωμεν ἡμεῖς τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμίᾳ Πλημμελειοδικῶν, ἐφ' ὅσον δὲν μᾶς ὑποχρεοῖ πρὸς τοῦτο ρητὴ διαταγὴ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Πυῖον εἶναι τὸ κατὰ τὸ ἀρθρ. 13 τοῦ περὶ ἐγγείου φόρου νόμου ΣΟΒ' ἀρμόδιον δικαστήριον, τὸ δικάζον τοὺς μὴ ἀποστειλαντας τῷ Οἰκονομικῷ Ἐφόρῳ τὰ στελέχη τῶν διπλοτύπων ἐνοικιαστᾶς;

Ἀριθ. 1850.

Τῇ 19 Αὐγούστου 1870.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶντες εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 5185 ὑμετέραν ἀναφορὰν, πρᾶκτομεν ὅτι ἡ διαφωνία ὑμῶν πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν πηγάζει ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀρθρ. 13 τοῦ νόμου ΣΟΖ', καθ' ὃ ἡ ἐν αὐτῷ ὀριζομένη χρηματικὴ

ποινή ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου χωρὶς νὰ ὀρίζηται τοῦτο ρητῶς, ἐνῶ δὲ ὡς τοιοῦτο ἡ ὑπ' ἀριθ. 502 ἀπόφασις τοῦ ἐν Καλάμαις δικαστηρίου θεωρεῖ τὸ Πλημμελειοδικεῖον, ὑμεῖς ἀπεναντίας θεωρεῖτε ὡς ἀρμόδιον τὸ πολ. δικαστήριον, ἡ γνώμη ὅμως τοῦ ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικείου φαίνεται ὀρθοτέρα διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 13 τοῦ ΣΟΖ' νόμου ἀπειλουμένη ποινή εἶναι μία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Ποιν. Νόμου ὀριζομένων ἐπανορθωτικῶν (Ποιν. Ν. ἀρθρ. 4), κατὰ κανόνα δὲ ὅστις ἀποτελεῖ μίαν τῶν κυρίων βάσεων τοῦ ἡμετέρου δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, αἱ ὑπὸ τοῦ Ποιν. Νόμου ὀριζόμεναι ποιναὶ ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῶν ποιν. δικαστηρίων (Ὁργαν. Δικαστ. 29).

Ἀληθῶς καὶ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἔχουσιν ἐνίοτε τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιβάλλειν ποινὰς, τοῦτο ὅμως εἰς τὰς ὑπὸ τῆς Πολ. Δικονομίας ρητῶς ὀριζόμενας ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, μετὰξὺ δὲ τῶν περιπτώσεων τούτων καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 13 τοῦ νόμου ΣΟΖ' προνοουμένης οὐδεμία ὑπάρχει σχέσις ταυτότητος ἀναλογίας. Αἱ ποιναὶ τὰς ὁποίας ἐπιβάλλουν τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἢ ἀφορῶσι παραβάσεις τοῦ πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐν γένει καὶ ἰδίως πρὸς τὰ πολιτικὰ αὐτὰ δικαστήρια ὀφειλομένου σεβασμοῦ, εἰς δὲ τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται αἱ περιπτώσεις τῶν ἀρθρ. 146 ἀριθ. 2 καὶ 3 καὶ τοῦ ἀρθρ. 205 τῆς Πολ. Δικονομίας ἃς μνημονεύετε εἰς τὴν ἐκθεσιν ὑμῶν, ἡ ἀποτελοῦσι μέσα καταναγκασμοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ὑποθέσεων τὰς ὁποίας εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τούτων ὑπάγουσι ρηταὶ διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁποῖαι εἰσὶ λ. χ. αἱ περιπτώσεις τῶν ἀρθρ. 432, 360, 883 κλπ. τῆς Πολ. Δικονομίας. Ὅτι οὐδεμία ἀναλογία ὑπάρχει μετὰξὺ τῶν ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἐπιβαλλομένων ποινῶν καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 13 τοῦ νόμου ΣΟΖ' ὀριζόμενης εἶναι πρόδηλον, καθόσον αὕτη δὲν ἀφορᾷ τὴν ἐξασφάλισιν ὑπηρεσίας ἀναγομένης εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων. Τοῦ φορολογικοῦ νόμου εἰδικῶς παραπέμποντος εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, τὰς περὶ παρα-

δόσεως τῶν διπλοτύπων βιβλίων ἀγωγὰς τοῦ Δημοσίου κατὰ τῶν ἐνοικιαστῶν, ἀρκετὰ σαφῶς ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Νόμου ΣΟΖ ὀρίζει τὴν χρηματικὴν ποινὴν ὡς συνέπειαν ὀλιγωρίας τῶν ἐνοικιαστῶν ἢτοι συνέπειαν ἀξιοποίνου πράξεως, ἀναλόγου πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 483 καὶ 487 τοῦ Ποιν. Νόμου προνοουμένας καὶ οὐχὶ μέσον ἀναγκαστικὸν πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, κυρίως σκοπούσης τὸ ζήτημα τῆς διακατοχῆς τῶν βιβλίων καὶ διαταττούσης τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν πρὸς τὸ Δημόσιον, ὅπερ ὀλοτελῶς ἀποκλείεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρ. 13, καθ' ἣν ἡ χρηματικὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ ἂν ἤδη τὰ βιβλία παρεδόθησαν εἰς τὸν ἔφορον μετὰ τὴν πενταήμερον προθεσμίαν τοῦ νόμου. Ἐὰν τις ἐπὶ τέλους παραθέσῃ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 13 πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ νόμου ΣΟΖ' οὐδὲν δύναται νὰ διστάσῃ εἰς τὸ νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν ὡς συνέχειαν τῶν προηγουμένων ποιν. διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 11, τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογὴ ἀναμφισβητήτως ὑπόκειται εἰς τὰ ποινικὰ δικαστήρια. Θεωροῦντες ὅθεν ὀρθὴν τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν δοθεῖσαν ἐρμηνείαν τοῦ νόμου ΣΟΖ', δὲν κρίνομεν εὐλογον νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἰω. Α. Τυπάλδος.

Τὸ Συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν, ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ ἐνὸς ἐκ τῶν παρπεμφθέντων διὰ τοῦ βουλευματος τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἀποφασίσαν καὶ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς συγκατηγορουμένους, ὑπερέβη τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ;

Ἀριθ. 2044.

Τῇ 14 86ρίου 1870.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2552 ὑμετέρας ἀναφορᾶς μελετήσαντες τὰ ὑπ' ἀριθ. 187/2050 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν παρ' οἷς διατελεῖτε Ἐφετῶν, δὲν ἐγκρίνομεν νὰ ζητήσωμεν ἡμεῖς τὴν ἀναίρεσιν αὐτοῦ, καθόσον τὸ συμβούλιον μεταρρυθμίσαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 217 βούλευμα τοῦ ἐν Λευκάδι Πλημμελειοδικῶν, ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ τοῦ Χ. Φ. καὶ ὡς πρὸς τοὺς μετὰ τούτου συγ-

κατηγορουμένους, καὶ τοὶ μὴ ἀνακόψαντας τὸ κατ' αὐτῶν βούλευμα, δὲν ἔπραξεν ὑπέρβασιν καθηκόντων κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθροῦ 477 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Καθ' ἃ ἐκ τῆς ῥήσεως τῆς διατάξεως ταύτης ἐξάγεται καὶ καθ' ἃ ἡ νομολογία ἡρμήνευσεν αὐτήν, ὑπέρβασις καθηκόντων ὑπάρχει ὅταν ἀρχὴ τις ἀποφαίνεται περὶ πράξεων προσώπων μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς, ἢ περὶ πραγμάτων περὶ ὧν δὲν ἔχει ἐκ τοῦ νόμου ἀρμοδιότητα, οὐδέτερον δὲ τούτων συντρέχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Καθ' ἡμᾶς τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του, διότι ἐπελήφθη τῆς καταδιώξεως τῶν μετὰ τοῦ Χ. Φ. συγκατηγορουμένων αὐτεπαγγέλτως ἤτοι ἄνευ ἀνακοπῆς καὶ διότι ἔθηκεν αὐτοὺς εἰς θέσιν χείρονα τῆς ὑπὸ τοῦ βουλευματος τῶν Πλημμελειοδικῶν ὀρισθείσης, ἀλλ' ἐνφ' ὧν προφανῶς τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν δὲν ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ ὡς ἐκ τῆς δικαιοδοσίας τῶν εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον παραπεμφθέντων προσώπων, καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου ἐφ' οὗ ἀπεφάνθη, ἀφ' ἑτέρου ἢ αὐτεπάγγελτος ἐνέργεια τοῦ συμβουλίου δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 13 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐξουσίαν τοῦ συμβουλίου τούτου· τοσοῦτον δὲ μᾶλλον ἢ ἐξάσκησις τῆς ἐξουσίας ταύτης φαίνεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀναγκάσια καὶ νόμιμος, καθόσον ἀποδιδομένης εἰς τοὺς τρεῖς συγκατηγορουμένους μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, ἀφοῦ τὸ συμβούλιον τακτικῶς καὶ νομίμως διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ Χ. Φ. ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος περὶ τοῦ νομικοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς πράξεως καὶ παρέπεμψε τὸν ἀνακόπτοντα εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν Κακουργιοδικῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ χωρίσῃ τὴν διαδικασίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἰδίας πράξεως, ὡς πρὸς τοὺς ἑτέρους δύο συναυτουργούς. Ἄν ὅπως δήποτε ὅμως, οἱ εἰς δίκην παραπεμφθέντες νομίζωσιν ὅτι διὰ τοῦ βουλευματος τῶν Ἐφετῶν παραβιάζονται οἱ τύποι τῆς διαδικασίας δίδοντες χώραν εἰς ἀναίρεσιν τοῦ βουλευματος, ἀπόκειται εἰς αὐτοὺς νὰ προσφύγῃσι εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον.

Ὁ Ἀντίπαγγέλτος

Ἰω. Α. Τυπάλδος.

Δύναται ὁ κατηγορούμενος ν' ἀποσυρθῇ· ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου μετὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας καὶ πρὸ τῆς ἀπολογίας του δηλῶν ὅτι θέλει νὰ δικασθῇ ἐρήμην; Ἡ δίκη αὕτη θεωρεῖται ἐρήμην καὶ ἂν τὸ Δικαστήριον ἀναφέρῃ ὅτι ἀποφαίνεται κατ' ἀντιμωλίαν.

Ἄριθ. 2085.

Τῇ 23 Ὀβρίου 1870.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν.

Ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀντίγραφον τῆς ὁποίας ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 6192 ὑμετέραν ἀναφορὰν, γνωρίζετε ἤδη ὅτι τὸ ἀνώτατον τοῦτο δικαστήριον, ἐπιμένον εἰς πολυχρόνιον καὶ σταθερὰν νομολογίαν, σύμφωνον καὶ μὲ τὸ γράμμα τοῦ νόμου καὶ μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπιστημῆς, θεωρεῖ ὡς ἐρήμην δικαζόμενον τὸν κατηγορούμενον, ὅστις ἀποσύρεται τοῦ ἀκροατηρίου καὶ μετὰ τὴν ἑναρξιν τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας χωρὶς νὰ ὑποβάλλῃ τὴν ἀπολογία αὐτοῦ καὶ δηλοῖ ὅτι θέλει νὰ δικασθῇ ἐρήμην. Διὰ τῆς αὐτῆς δὲ ἀποφάσεως ἐδέχθη ὁ Ἀρειος Πάγος, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ καταδικασθεὶς θεωρεῖται ὡς ἐρήμην δικασθεὶς, καὶ τοι τοῦ δικαστηρίου ἀναφέροντος ὅτι ἀποφαίνεται κατ' ἀντιμωλίαν. Τὸ δικαστήριον λοιπὸν τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν, συμμορφωθὲν ἐντελῶς μὲ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 843 ἀποφάσεώς του, οὐδὲν ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του καὶ οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ νόμου παρεβίασεν, ὥστε οὐδὲν ἔχομεν ἵνα ἐνεργήσωμεν ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16192 ὑμετέρας ἀναφορᾶς.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ι. Α. Τυπάλδος.

Ὁ πταισματοδίκης δικάζων τινα ἐπὶ παραβάσει ἀστυνομικῶν διαταγῶν τοῦ δημάρχου, καὶ ἀκυρώσας τὰς διατάγας ταύτας, ὑπερέβη τὰ δικαστικὰ αὐτοῦ καθήκοντα;

Ἄριθ. 2086.

Τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1870.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν.

Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει τοῦ ἄτι· ὁ δήμαρχος Μυλάοντος ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ ἐξέδοτο τὴν δ' καὶ τὴν ε' διατάξιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 15 ε. ε. ἀστυνομικῆς αὐτοῦ διαταγῆς, ἡ ἀκύρω-

σις αὐτῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου. Μυλάοντος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς γενομένη καθ' ὑπέρβασιν τῶν δικαστικῶν τούτου καθηκόντων, διότι ὁ πταισματοδίκης καθήκον εἶχε καὶ ἀρμοδιότητα, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ τῇ ὑποβληθείσῃ αὐτῷ ἐνστάσει περὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἰσχύος τῆς ἀστυνομικῆς διατάξεως, ἐφ' ἧς ἐστήριζετο ἡ κατὰ τοῦ καταδιωχομένου κατηγορία, καθόσον ὡς ὅρος τῆς κολασίμου πράξεως ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 697 τοῦ Ποιν. Νόμου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ ὑπαρξίς διατάξεως ἐκδιδομένης παρὰ τῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητος· ἐγειρομένης δὲ ὡς πρὸς τοῦτο ἀμφισβητήσεως, ἀρμοδία πρὸς λύσιν αὐτῆς εἶναι ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάγεται, καὶ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ καταδιωχομένου, ἔνεκα τούτου μὴ ἐγκρίνοντες νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πταισματοδικείου, σὰς ἐπιστρέφομεν τὰ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 19724 ὑμετέραν ἀναφορὰν ἐπισυνημμένα ἔγγραφα.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἰω. Τυπάλδος.

Συμβόλαιον δι' οὗ ἐγγυᾶται τις καλὴν διαγωγὴν ἄλλου καὶ ὑπόσχεται νὰ πληρῶσῃ ὠρισμένον χρηματικὸν ποσὸν ἐν περιπτώσει παραβάσεως, ὑπόκειται εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἀξίας;

Ἀριθ. 2103. (τηλεγράφημα) Τῇ 28 Ὀκτωβρίου 1870.

Εἰσαγγελέα Χαλκίδος.

Ἐπειδὴ δὲν πρόκειται περὶ ἀντικειμένου ὑποβαλλομένου εἰς τὴν φορολογίαν ὥστε νὰ γείνη χρῆσις χαρτοσήμου ἀξίας, ἥτοι δὲν πρόκειται περὶ χρημάτων ἢ εἰδῶν, περὶ ὧν μέλλει νὰ συνταχθῇ συμβόλαιον, ἀλλὰ περὶ ἐγγυητικοῦ καλῆς διαγωγῆς, ἡ δὲ ὑπόσχεσις τῶν πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν ἐν περιπτώσει παραβάσεως, καὶ τὸ ἔνεκα ταύτης ἐνέχυρον δὲν ἀποτελεῖ τὸ κύριον τοῦ συμβολαίου ἀντικείμενον, ὁρθῶς τὸ ὕπουργετον τῶν Οἰκονομικῶν ἀπεφάνθη.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Κ. Προβελέγγιος.

Περὶ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων εἰς τοὺς ἐνόρκους.

Ἀριθ. 2128. (τηλεγράφημα) Τῇ 6 Νοεμβρίου 1870.

Εἰσαγγελέα Πλημμελειοδικῶν Μεσολογίου.

Πλὴν κυρίου ζητήματος τίθενται ἐνόρκους γεγονότα ἔχοντα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου ἐπιρροὴν εἰς καταλογισμόν καὶ ἐπιμέτρησιν ποινῆς (ἄρθρ. 429, 430 Ποιν. Δικονομ.), δὲν τίθενται δὲ τ' ἀφορῶντα τὴν ἐξάλειψιν ἀξιοποίνου ἤτοι ὑποβάλλονται ἐνόρκους πλὴν κυρίου ζητήματος τὰ ἀφορῶντα τὰ ἄρθρα 81—112 Ποιν. Νόμου, οὐχὶ δὲ τ' ἀφορῶντα τὰ ἄρθρα αὐτοῦ 113—122, ἐν οἷς καὶ ἀπόδοσις κλαπέντων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Τὰ δυνάμει ἰδιαιτέρας συμβάσεως μεταξὺ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου καὶ ἰδιώτου ἀπηλλαγμένα εἰσαγωγικοῦ τέλους εἶδη, ἀπαλλάσσονται καὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ δημοτικοῦ φόρου;

Ἀριθ. 2148.

Τῇ 12 Νοεμβρίου 1870.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν.

Ἐπὶ τοῦ τεθέντος μοι ζητήματος «ἂν δυνάμει τοῦ 9 ἄρθρου τῆς μεταξὺ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς ἐλληνικῆς μεταλλευτικῆς ἐταιρίας συμβάσεως, τῆς κυρωθείσης διὰ τοῦ ἀπὸ 21 Νοεμβρίου 1869 νόμου ΤΜΑ', ἐν γένει δὲ καὶ τοῦ δασμολογίου τοῦ 1857, αἱ μηχαναὶ καὶ τὰ μεταλλευτικὰ καὶ σιδηροδρόμου ἐργαλεῖα τῆς ἐλλήν. μεταλλευτικ. ἐταιρίας, τὰ εἰσαχθέντα ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς διὰ τοῦ λιμένος τῆς Κύμης, δὲν ῥῆναι ἐλεύθερα καὶ τοῦ δημοτικοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους, τοῦ ἐπιβαλλομένου διὰ τοῦ 13 ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Κυμαίων τοῦ ἐγκριθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Νοεμβρίου 1866 Β. διατάγματος καὶ εἰσπραττομένου πρὸς κατασκευὴν ἀποβάθρας καὶ τοῦ λιμένος Κύμης», λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρω τὰ ἀκόλουθα. Τὸ ἄρθρον 9 τῆς ῥηθείσης συμβάσεως λέγον «εἰς τὴν ἐταιρίαν ἐπιτρέπεται διὰ τὰ πρῶτα πέντε ἔτη ἐλευθέρᾳ τέλους εἰσαγωγὴ εἰς ὅλας τὰς διὰ τὰς ἐργασίας τῆς μεταλλεύσεως

τοῦ ἐθνικοῦ μεταλλείου τῶν γαιανθράκων χρησίμους μηχανὰς καὶ ἐργαλεῖα», ἐννοεῖ προφανῶς τὰ πρὸς ὄφελος τοῦ Δημόσιου εἰσπραττόμενα δημόσια τέλη, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ δημοτικά. Τοῦτο ἐξάγεται α') ἐκ τοῦ ὅτι ὅταν λέγωμεν τέλη εἰσχωγῆς ἐννοοῦμεν ὁασμολογικῶς ἐν γένει τὰ ἐπὶ τῶν συνόρων εἰσπραττόμενα εἰσχωγικὰ τέλη πρὸς ὄφελος τοῦ Δημόσιου, ὡς ὁ τελωνειακὸς νόμος καὶ τὸ ὁασμολόγιον μαρτυρεῖ· διὰ τὰ συμπεριληφθῶσιν ἐπομένως ὑπὸ τῇν ὀνομασίαν ταύτην καὶ τὰ δημοτικά τέλη, πρέπει· ῥητῶς γὰρ ἐνδιχαμβάνη ὁ νόμος καὶ περὶ τούτων· β') τοῦτ' αὐτὸ ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ σύμβασις αὕτη συνετάχθη μεταξὺ τῆς ἐταιρίας καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὅστις εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημόσιου, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν δήμων, ἐνῶ οἱ δημοτικοὶ φόροι καὶ τὰ δημοτικά τέλη ἐπιβάλλονται διὰ τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὸν δῆμον δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἐγκρίνονται διὰ Β. διατάγματος· τῇ προτάσει καὶ ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅπου δὲ ὑπάρχει δι' αὐτὰ ἀνάγκη νόμου, ὁ νόμος ὑποβάλλεται εἰς τὰς βουλὰς διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ὅστις καὶ συνυπογράφεται εἰς τὸν νόμον, ὥστε τὸ ἄρθρον 9 τῆς ῥηθείσης συμβάσεως δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφ' ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ ῥηθέντος δημοτικοῦ φόρου, ἐπομένως ἡ προκειμένη περίπτωσις κανονίζεται σαφῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13 ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τὸ ἐπικυρώσαν αὐτὸ Β. διάταγμα. Τὸ ψήφισμα δὲ τοῦτο καὶ τὸ ῥηθέν Β. διάταγμα λέγον «ἐμπορεύματα», δὲν ἐννοεῖ τὰ πρὸς πώλησιν καὶ ἀγορὰν ὠρισμένα, καὶ ἐπομένως δὲν ἐξαιροῦνται τὰ μὴ τοιαῦτα ἐργαλεῖα καὶ αἱ μηχαναὶ τῆς ῥηθείσης ἐταιρίας; Διὰ τῆς λέξεως «ἐμπορεύματα» ἐννοοῦνται κατὰ τὴν τελωνειακὴν ἑρμῆσιν ὅλα τὰ ἀντικείμενα κατεργασμένα ἢ ἀκατέργαστα τὰ ἐπιτήδεια πρὸς ἀγορὰν καὶ πώλησιν, ἐξαιρουμένων τῶν μεταχειρισμένων εἰδῶν ἐνδυμασίας, στολισμοῦ ἢ καθαριότητος καὶ λοιπῶν παρομοίων τούτοις πρὸς ἄμεσον ἀτομικὴν χρῆσιν τῶν ὁδοιπόρων, ἐπιβατῶν, τῶν πληρωμάτων τῶν πλοίων ἢ ἀγωγιατῶν, ὡς ὁ περὶ τελωνείων νόμος τοῦ χρότους καὶ ἰδίως τὸ 2 αὐτοῦ ἄρθρον τῆς

19. Μαρτίου τοῦ 1843 καὶ τὸ ρηθὲν δασμολόγιον τῆς 19 Ἰουνίου 1857 ἐπιμαρτυροῦσιν ἐπομένως ἐπειδὴ αἱ μηχαναὶ καὶ τὰ ἐργαλεῖα εἶναι ἐπιτήδεια πρὸς ἀγορὰν καὶ πώλησιν, συμπεριλαμβάνονται καὶ ταῦτα εἰς τὴν ἔκφρασιν «ἐμπορεύματα». Ἐπειδὴ ὅμως ἡ § ε' τοῦ ρηθέντος δημοτικοῦ ψηφίσματος καὶ τὸ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1866 Β. διάταγμα, διαλαμβάνοντα, τὸ μὲν πρῶτον «δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἀντὶ τῶν ἀντιστοιχούντων εἰσαγωγικῶν τελῶν διὰ τὰ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγόμενα ἐμπορεύματα», διὰ τῶν ἐκφράσεων δὲ τούτων δηλοῦται προφανῶς, ὅτι εἰσπράττεται τὸ δέκα τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων ἐκείνων τῆς εἰσαγωγῆς, ἐφ' ὧν εἶναι ἐπιβεβλημένον, κατὰ τὸ δασμολόγιον τοῦ 1857 δημόσιον τέλος, διότι ἐπὶ τούτου μόνον ὑπάρχει ἀντιστοιχία τοῦ δημοσίου τέλους πρὸς τὸ ἐπιβαλλόμενον δημοτικόν, κατὰ δὲ τὸ ρηθὲν δασμολόγιον εἰς δὲ τὸ ρηθὲν ψήφισμα ἀναφέρεται, «μηχαναὶ γεωργίας ἐν γένει καὶ ὅμοιαι σύνθετοι πρὸς χρῆσιν ἐργοστασιῶν βιομηχανικῶν εἶναι ἐλεύθεροι τέλους» ἥτοι δὲν εἶναι ἐπιβεβλημένον δημόσιον τέλος, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει, οὔτε ἀντιστοιχία δημοτικοῦ πρὸς δημόσιον τέλος. Τὰ δὲ ἐργαλεῖα εἰς τὴν λέξιν αἰδηρὸς κατεργασμένος τοῦ δασμολογίου, ὑποβάλλονται εἰς τέλος δημόσιον, ὥστε εἰς αὐτὰ ὑπάρχει ἡ ἀπαιτούμενη ὑπὸ τοῦ ψηφίσματος καὶ τοῦ ρηθέντος διατάγματος ἀντιστοιχία πρὸς εἰσπραξίν τοῦ δημοτικοῦ φόρου, ἀντὶ δὲ τὸ δημόσιον, διὰ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐταιρίας συμβάσεως, ἀπῆλλαξε ταύτην τῆς πληρωμῆς τοῦ δημοσίου τέλους, ἥτοι ἐδωρήσατο αὐτῇ τὸ ρηθὲν τέλος, τοιοῦτόν τι ὅμως δὲν ἔλαβε χώραν ἐκ μέραυς τοῦ δήμου. Διὰ ταῦτα θεωρῶ ὅτι αἱ ρηθεῖσαι μηχαναὶ τῆς ἐλληνικῆς μεταλλευτικῆς ἐταιρίας αἱ εἰσαχθεῖσαι διὰ τοῦ λεγόμενος Κύμης εἶναι ἐλεύθεροι τοῦ ρηθέντος δημοτικοῦ τέλους, ὑποβάλλονται δὲ εἰς τὸ τέλος τῶν δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν ἀντιστοιχούντων εἰσαγωγικῶν τελῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ δασμολογίου τοῦ 1857 τὰ τῆς ρηθείσης ἐταιρίας ἐργαλεῖα τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τέλος δημόσιον κατὰ τὸ ρηθὲν δασμολόγιον.

Ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς διαρκείας τῶν περιοριζουσῶν τὴν ἐλευθερίαν ποινῶν, λογίζεται ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 2189

Τῇ 20 Νοεμβρίου 1870

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐπὶ τοῦ τεθέντος ἡμῖν ζητήματος, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13926 ὑμετέρου ἐγγράφου, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀπαντήσω ὅτι κατὰ τὰς ῥητὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἡ ἀρχὴ τῆς ποινικῆς διαρκείας τῶν προσκαίρων ποινῶν τῶν περιοριζουσῶν τὴν ἐλευθερίαν λογίζεται, ἐὰν μὲν ὁ κατὰδικος εὐρίσκηται εἰς προσωρινὴν φύλαξιν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ καταδίκη ἐγένεν ἀμετάκλητος, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ λογίζεται αὕτη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἂν ὁ κατὰδικος δὲν μετεχειρίσθῃ καὶ ἐνδίκον μέσον κατ' αὐτῆς, ἢ μεταχειρισθῇ τοιοῦτον κατάρθρωσε δι' αὐτοῦ τὴν ἐλάττωσιν τῆς εἰς αὐτὸν καταγνωσθείσης ποινῆς, ἐὰν δὲ ὁ καταδικασθεὶς δὲν εὐρίσκηται εἰς προσωρινὴν φύλαξιν, ἡ ἀρχὴ τῆς ποινικῆς διαρκείας λογίζεται ἀφ' ἧς ἡμέρας οὗτος φυλακισθῇ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ποινῆς. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ περὶ ὧν πρόκειται διατελοῦσιν ἐκτὸς τῶν φυλακῶν συνεπεία τῆς μήπω ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἐκτελεσθείσης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ἡ ποινὴ δὲν δύναται κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρον νὰ λογισθῇ ἀρχομένη, εἰμὴ ἀφ' οὗτου οὗτοι φυλακισθῶσι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Ἐπιτρέπεται Βασιλ. χάρις τῆς καταγνωσθείσης χρηματικῆς ποινῆς.

Ἀριθ. 2207.

Τῇ 27 Νοεμβρίου 1870.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐπὶ τοῦ τεθέντος μοι ζητήματος, ἂν κατὰ Νόμον ἐπιτρέπεται χάρις τῆς καταγνωσθείσης χρηματικῆς ποινῆς, λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀπαντήσω τὰ ἐπόμενα. Τὸ ἄρθρον 548 τῆς Ποιν. Δικονομίας λέγον γενικῶς «ἡ καταγνωσθεῖσα ποινὴ ἀναιρεῖται ἐντελῶς . . . διὰ βασιλικῆς χάριτος καθ' ὅσον τοῦτο ἀπηγγέλ-

θη διὰ τοῦ περὶ χάριτος διατάγματος», δὲν κάμνει οὐδεμίαν διάκρισιν μεταξύ χρηματικῆς ποινῆς καὶ ποινῆς περιοριζούσης τὴν ἐλευθερίαν, ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐπειδὴ οὐδὲ λόγος ὑπάρχει τοιαύτης διακρίσεως, διὰ τοῦτο ἐπιτρέπεται κατὰ νόμον χάρις τῆς καταγνωσθείσης χρηματικῆς ποινῆς, ἀλλ' ἡ χάρις αὕτη δὲν δύναται ν' ἀπονεμηθῇ εἰμὴ ἐνὸς ἢ χρηματικῆς ποινῆς διατηρεῖ τὸν χαρακτῆρα ταύτης, καθὼς δὲ ἐπὶ τῆς περιοριζούσης τὴν ἐλευθερίαν ποινῆς χάρις δὲν δύναται ν' ἀπονεμηθῇ μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ποινῆς, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν χρηματικῶν ποινῶν δὲν δύναται νὰ γίνῃ πλέον λόγος περὶ χάριτος μετὰ τὴν ἐκτίσιν τῆς χρηματικῆς ποινῆς. Διὰ τῆς ἐκτίσεως τῆς χρηματικῆς ποινῆς τὰ πληρωθέντα χρήματα ἀποβάλλουν τὸν ποινικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα, γίνονται ἰδιοκτησία τοῦ Δημοσίου καὶ διατίθενται οὐχὶ κατὰ τὰ περὶ χάριτος διατεταγμένα, ἀλλὰ κατὰ τὰς περὶ διαθέσεως τῆς δημοσίου περιουσίας διατάξεις τῶν κειμένων νόμων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Ἐν τόπῳ ὅπου ὑπάρχουσι πλείοτε τοῦ ἐνὸς εἰρηνοδικεῖα, πρέπει νὰ ᾔηται καὶ πλείοτεροι τῶν πέντε δικηγόρων διωρισμένοι, διὰ νὰ μὴ δύνανται νὰ παρίστανται καὶ δικολάβοι;

Ἀριθ. 2210.

Τῇ 2 Δεκεμβρίου 1870.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης

Ἐπὶ τῆς ἐπισημειώσεως τοῦ Ὑπουργείου τούτου ἐπὶ τῆς ἀναφοράς τῶν δικολάβων Ἀργούς, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ν' ἀπαντήσωμεν ὡς ἀκολούθως.

Οἱ κκ. δικολάβοι ὑποστηρίζουν, ὅτι διὰ νὰ ἀποκλεισθῶσι τῆς δικολαβίας ἀπὸ τὰ εἰρηνοδικεῖα Ἀργούς πρέπει νὰ ὑπάρχουν δέκα δικηγόροι, διότι ἀφοῦ διὰ τὸ ἐν ἀπαιτοῦνται πέντε, ἐπεταὶ ὅτι διὰ τὰ δύο ἀπαιτοῦνται δέκα, ἀλλὰ ὁ νόμος δὲν διακρίνει μεταξύ ἐνὸς καὶ δύο, ἀλλὰ διαλαμβάνει ἀπλῶς ὅτι ὁσάκις παρὰ τινι τῶν εἰρηνοδικεῶν δὲν ὑπάρχουσι πέντε δικηγόροι τότε ἐπιτρέπεται νὰ παρίσταται ἐνώπιον αὐτοῦ πᾶς Ἕλλην κλπ. Ἐπειδὴ δὲ εἰς ἕκαστον τῶν ἐν Ἀργεῖ εἰρηνοδικεῶν εἶναι πέν-

τε διωρισμένοι δικηγόροι, ἂν καὶ οἱ αὐτοὶ καὶ εἰς τὸ ἐν καὶ εἰς τὸ ἄλλο, μὴ ἀπαγορεύοντος τοῦ νόμου τὸν διορισμὸν τοῦ αὐτοῦ δικηγόρου εἰς πλείοτερα δικαστήρια, μὴ διαλαμβάνοντος δὲ τὴν αὐξήσιν τῶν δικηγόρων ὡσάκεις ὑπάρχουσι δύο εἰρηνοδικεῖα. Διὰ τοῦτο θεωροῦμεν τὴν γνώμην τῶν δικολάβων μὴ ὀρθῶς ἔχουσιν, ἄλλως τε οἱ δικολάβοι θέλουσι νὰ ἐξάξωσι τὸ συμπέ-
 ρασμα τοῦ διπλασίου ἀριθμοῦ ἐκ τοῦ πνεύματος δῆθεν τοῦ νό-
 μου, ἀλλ' ἡ 2 § τοῦ περὶ παραστάσεως διὰ πληρεξουσίων καὶ
 συνηγόρων ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ πταισματοδικῶν νό-
 μου διαλαμβάνει ῥητῶς ὅτι ἡ μὲν διὰ δικηγόρου παράστασις
 εἶναι διάταξις ἐξαιρετικὴ, ὡς τοιαύτη δὲ δὲν ἐπιδέχεται ἐπέ-
 κτασιν ὡς ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ νόμου, ἀλλὰ περιορίζεται μό-
 νον εἰς τὰ ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Ἐπὶ δικῶν τῶν πρὸς κατασκευὴν προκυμειῶν ταμείων, τίς παρίσταται ἐπὶ
 δικαστηρίου, αἱ ἐπὶ τῶν ἔργων ἐπιτροπαὶ ἢ οἱ δήμαρχοι;

Ἀριθ. 2227.

Τῇ 4 Δεκεμβρίου 1870.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν

Ἐπὶ τοῦ τεθέντος μοι ζητήματος διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Νοεμ-
 βρίου ὑπ' ἀριθ. 23188 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τούτου, «ἂν
 ἐπὶ δίκης τοῦ λιμένος Σπετσῶν, κατὰ τὸν περὶ αὐτοῦ νόμου ΟΗ'
 τῆς 3 86ρίου 1864, τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τοῦ λιμένος
 πρέπη νὰ διορίσῃ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἢ ἡ ἐφορευτικὴ τοῦ
 ἔργου τοῦ λιμένος ἐπιτροπὴ», ὑπὲρ ἧς φαίνεται συνάδει μάλ-
 λον ὁ ὑπουργικὸς περὶ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ λιμένος κανονισμὸς,
 λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ παρατηρήσωμεν τ' ἀκόλουθα. Ὁ ῥη-
 θεὶς κανονισμὸς φέρει ὑπογραφὴν μόνον τῶν δύο ὑπουργῶν, καὶ
 ἐπομένως δὲν ἀποτελεῖ διάταγμα, τοιοῦτος δὲ ὑπουργικὸς κα-
 νονισμὸς ἰσχύει τότε μόνον, ὅταν συνάδῃ πρὸς τὸν ἰσχύοντα νό-
 μον, ἄλλως ἢ διάταξις αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπὸ τοῦ
 δικαστηρίου ὑπ' ὄψιν. Ὁ νόμος ΟΗ' λέγων ἐν τῇ 4φ αὐτοῦ ἀρ-
 θρῳ «ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου θέλει ἐνεργηθῇ κατὰ τὰ περὶ δημο-
 σίων ἔργων διατεταγμένα, θέλει δὲ ἐφορεύσει ἐπ' αὐτοῦ ἐπι-

τρόπῃ συγκεκλιμένη ἐκ τοῦ δημάρχου ὡς προέδρου, ἐνὸς μέλους διοριζομένου παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἐνὸς ἑτέρου ἐκλεγομένου παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Σπετσῶν», ἀποδίδει εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην καὶ τὸ δικαίωμα τῆς παραστάσεως ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ; φρονῶ ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ταύτης παραστάσεως, διότι ἄλλο ἐστὶν ἐφορεία ἐπὶ τῶν ἔργων καὶ ἄλλο παράστασις ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ λιμένες, ἐπομένως καὶ ὁ λιμὴν Σπετσῶν, καθὼς καὶ τὰ παράλια εἶναι τοῦ Δημοσίου, ἀντιπρόσωπος δὲ τοῦ Δημοσίου εἶναι ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ἔπρεπε παρ' αὐτοῦ νὰ γίνηται ὁ διορισμὸς τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου, προκειμένου περὶ δίκης ἀφορώσης τὸν λιμένα Σπετσῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ δῆμος Σπετσῶν ἔχει ἄμεσον συμφέρον εἰς τὴν κήθαρσιν τοῦ λιμένος τούτου καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν καὶ ἐπισκευὴν τῆς προκυμαίης, τὸ δὲ Δημόσιόν ἀδυνατεῖ νὰ καταβάλῃ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τοῦτο ἔξοδα, καθόσον μάλιστα ἐπρόκειτο περὶ συμφέροντος ἐνδικοφέροντος μᾶλλον τὸν δῆμον, ὁ ῥηθείς ΟΗ' νόμος ἐπέτρεψε νὰ εἰσπράττηται ὁ ἐν αὐτῷ δικλαμβανόμενος δημοτικὸς φόρος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐπιβληθέντος διὰ τοῦ νόμου τούτου εἵδους τῶν φόρων, καὶ ὡς ῥητῶς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀρθρ. 2 καὶ 3, τοῦ μὲν δικλαμβανόντος ὅτι ἡ εἰσπραξίς τῶν φόρων τούτων θέλει γίνεσθαι μετὰ τοῦ Δημοσίου, τοῦ δὲ ἐπιτρέποντος εἰς τὸν δῆμον Σπετσῶν νὰ δανεισθῇ τὰ ἀπαιτούμενα κεφάλαια διὰ τὴν ἐνέργειαν καὶ ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου, ἐπὶ τῇ ἐγγυήσει τῶν ἀνωτέρω φόρων, καὶ δι' αὐτῶν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν τε κήθαρσιν τοῦ λιμένος καὶ τὴν κατασκευὴν καὶ ἐπισκευὴν τῆς προκυμαίης, ἔπειτα ὅτι ὁσάκις πρόκειται οὐχὶ περὶ ἰδιοκτησίας τοῦ λιμένος καὶ τῆς ἀκτῆς, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἔργου τῆς κήθαρσως ἢ τῆς ἐπισκευῆς, ὡς καὶ περὶ τῶν δικληφθέντων δημοτικῶν φόρων ὁ νομοθέτης κατέστησεν ἀντιπρόσωπον διὰ τὰς δίκας ταύτας τὸν δῆμον, ὅστις ἐπομένως διὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διορίξῃ τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον. Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὴν ἐμὴν πεποιθήσιν ἐπὶ τοῦ λίαν ἀμφισβητουμένου τούτου ζητήματος, θεωρῶ δὲ ὅτι ἤθελον εἶναι ἀσφαλέστερον,

ἂν ἠδύνατο νὰ γείνη ἐφαρμογὴ καὶ εἰς τὴν παροῦσαν περίστα-
σιν, τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ἀπὸ 29 Δεκεμβρίου 1865 νόμου, ἥτοι ἂν
τῇ προτάσει τοῦ ἀρμοδίου δημοτικοῦ συμβουλίου ἐφηρμόζοντο
καὶ ὡς πρὸς τὸν λιμένα Σπέτσων αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 3—7
τοῦ ῥηθέντος νόμου, ὅτε δυνάμει καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ δια-
τάγματος τῆς 10 Δεκεμβρίου 1868 ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ
δύναται νὰ διαρίσῃ τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Οἱ μεταδάντες εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν Ἕλληνες καὶ βοηθήσαντες ἐν πολέμῳ, ὡς
ἐθελονταί, ξένην Κυβέρνησιν, ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κατὰ
τὸ ἄρθρ. 23 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου ἀποβαλόντων τὴν τοῦ Ἕλληνος ιδιό-
τητά.

Ἀριθ. 2266.

Τῇ 19 Δεκεμβρίου 1870.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος «ἂν οἱ τυχὸν μεταδάντες εἰς Γαλλίαν
Ἕλληνες ἐθελονταί, δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν κατηγο-
ρίαν τῶν ἄνευ βασιλικῆς ἀδείας ἀναδεχθέντων ξένην στρατιω-
τικὴν ὑπηρεσίαν, οἵτινες ἀποβάλλουσι τὴν τοῦ Ἕλληνος
ιδιότητά κατὰ τὸ ἄρθρον 28 συνδυασμένον μετὰ τὸν § 2 τοῦ ἄρ-
θρου 23 τοῦ ἀστυκοῦ ἐλληνικοῦ νόμου,» λαμβάνομεν τὴν τιμὴν
ν' ἀπαντήσωμεν ὅτι ἐκ τοῦ κειμένου τῶν ῥηθέντων ἄρθρων καὶ
ιδίως τοῦ ἄρθρ. 28 διαλαμβάνοντος; ἀναδεχθεὶς δημοσίαν
ὑπηρεσίαν παρὰ ξένη Κυβερνήσει καὶ οὐχὶ προσφερθεὶς πρὸς ἀνα-
δοχὴν δημοσίας ὑπηρεσίας παρὰ ξένη Κυβερνήσει, ἐξάγεται ὅτι
οὐχὶ οἱ ἀπλῶς τυχὸν μεταδάντες εἰς Γαλλίαν Ἕλληνες πρὸς
ἀναδοχὴν γαλλικῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἀλλ' οἱ γενόμενοι
δεκτοὶ παρὰ τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως, καταταχθέντες ὁρι-
κῶς εἰς τὸν γαλλικὸν στρατὸν καὶ ἐκπληρώσαντες τοὺς περὶ ὁ-
ριστικῆς κατατάξεως ὁρους τοῦ γαλλικοῦ νόμου, ἥτοι στρατιωτι-
κὸν ὅρκον κλπ. κατὰ τοὺς ἐκεῖ ἰσχύοντας νόμους, οὗτοι ἀποβάλ-
λουσιν τὴν τοῦ Ἕλληνος ιδιότητά συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 28 συν-
δυασμένον μετὰ τὸν § 6' τοῦ ἄρθρ. 23 τοῦ ἀστυκοῦ ἐλληνικοῦ νόμου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Δύναται ὁ ἀσθενὴς κατὰδικος νὰ μεταφερθῇ εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν πρὸς νοσηλείαν; Ὁ χρόνος καθ' ὃν διαμένει πρὸς νοσηλείαν ἐν τῇ ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ συνυπολογίζεται εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ποινῆς; Ἐπιτρέπεται ἀναστολή ἢ διακοπὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς;

Ἀριθ. 88.

Τῇ 12 Φεβρουαρίου 1871.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1945 καὶ ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου ε. ε. ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τούτου λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρω, ὅτι δὲν ὑπάρχει μὲν ῥητὴ διάταξις νόμου διατάττουσα τὴν μεταφορὰν εἰς ἰδιαιτέρον ἐκτὸς τῆς φυλακῆς οἴκημα πρὸς νοσηλείαν τοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς καθηργμένου κατὰδίκου, ὅταν οὗτος ἀσθενήσῃ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἡ ἐν ταῖς φυλακαῖς διαμονὴ τοῦ ἤθελε φέρεи βλάβην ἀνήκεστον εἰς τὴν υἰεῖαν αὐτοῦ, ἢ διαφορὰ ὅμως τῆς ποινῆς τῆς περιορίζουσας τὴν ἐλευθερίαν, ἀπὸ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, ὁ σκοπὸς τῶν περιορίζουσων τὴν ἐλευθερίαν ποινῶν καὶ ἡ φιλανθρωπία ὑπαγορεύουσι τὴν τοιαύτην μεταφορὰν, λαμβανομένων ὅμως ὅλων τῶν προφυλακτικῶν μέτρων πρὸς ἀποφυγὴν δραπετεύσεως. Τοῦτ' αὐτὸ ἐλάβανε χώραν καὶ ἐν Γαλλίᾳ πρὸ τοῦ νόμου τοῦ μηνὸς Ἀνεμῶδους ἔτους βου διὰ τῶν ἀρθρῶν 15 καὶ 16 τοῦ ὁποῖου ἀπηγορεύθη ῥητῶς ἡ ἐπὶ ἰδιωτικῆς οἰκίας ἐκτὸς τοῦ δημοσίου νοσοκομείου νοσηλεύσεις τῶν τοιούτων. Ἐπειδὴ ὅμως παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχουσι δημόσια νοσοκομεῖα ὅπου ὑπάρχουσι καὶ φυλακαί, διὰ τοῦτο εἰς τὰ μέρη ταῦτα ἀναγκαιῶς πρέπει νὰ μεταφέρηται ὁ ἀσθενὴς κατὰδικος καὶ εἰς μέρη μὴ ὄντα δημόσια νοσοκομεῖα. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τῆς τοιαύτης μεταφορᾶς πρὸς νοσηλείαν τοῦ ἀσθενοῦντος δὲν ἀφίεται οὗτος ἐλεύθερος ἀλλὰ μεταφέρεται μόνον ἀπὸ τὸ κοινὸν τῆς φυλακῆς κατὰστημα εἰς ἄλλο ὑγιέστερον μέρος, εὐρισκομένου πάντοτε τούτου ὑπὸ περιορισμὸν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐλευθερίας, καμμία δὲ τοῦ νόμου διάταξις δὲν ἐπιτρέπει τὴν διακοπὴν ἢ ἀναστολὴν ἀρξομένης ἐκτελέσεως, διὰ τοῦτο θεωροῦμεν τὸν τοιοῦτον χρόνον ἐν τῷ τόπῳ τῆς νοσηλείας συνυπολογιζόμενον εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς ποινῆς, καὶ κατὰ τοῦτο δὲν μᾶς φαίνεται ὀρθῶς ἔχουσα ἡ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δια-

ταπτομένη ἀναστολή ἢ διακοπή τῆς ἐκτελέσεως ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 961 τῆς 24 Ἰανουαρίου 1870 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ὡς ἔστω

Κ. Προβελέγγιος.

Εἰς πόας περιπτώσεις δικάζονται ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς καὶ οἱ χωροφύλακες;

Ἀριθ. 163.

Τῇ 3 Μαρτίου 1871.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1345 ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑμετέρου ἐγγράφου, περὶ αἰτήσεως ἀναίρεσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 93 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδικῶν, σὺν ἀπαντῶμεν ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 46 τοῦ περὶ στρατιωτικῆς ποιν. νομοθεσίας νόμου, ρητῶς διαλαμβάνει ὅτι, «οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς καὶ οἱ χωροφύλακες ὑπάγονται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια μόνον διὰ τὰ πλημμελήματα καὶ κακουργήματα τὰ προβλεπόμενα καὶ τιμωρούμενα ὑπὸ τοῦ β' τμήματος τοῦ τετάρτου βιβλίου τοῦ παρόντος νόμου, ἐξαίρεσει τῶν ἄρθρων 238 § 4, 250 καὶ 252 § 3» τὸ δὲ ἄρθρ. 205 τὸ ἐνδιαλαμβανόμενον εἰς τὸ β' τμήμα τοῦ 4ου βιβλίου προβλέπει καὶ τιμωρεῖ τὴν περὶ ἧς πρόκειται πρᾶξιν, διὰ τοῦτο δὲν ἐγκρίνομεν νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀναίρεσιν τοῦ διαληφθέντος βουλευμάτος ὡς καλῶς ἔχοντος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Αἰτήσαντος ἀναίρεσιν τοῦ βουλευμάτος ἐνὸς τῶν κατηγορουμένων, ὁ Ἄρειος Πάγος ἀποφασίζει ὡς πρὸς αὐτὸν μόνον ἢ καὶ ὡς πρὸς τοὺς μὴ ζητήσαντας ἀναίρεσιν συγκατηγορουμένους; Ὁ μὴ ζητήσας ἀναίρεσιν δύναται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου δοθέντα χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν συγκατηγορουμένων;

Ἀριθ. 205.

Τῇ 23 Μαρτίου 1871.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1137 ὑμετέρου ἐγγράφου, σὺν ἐκθέτομεν τὰ ἀκόλουθα. Ὁ Ἄρειος Πάγος ἀνῆρσε τὸ ὑπ' ἀριθ. 384 π. ε. βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν καὶ

μετερρύθμισε τὸ ὑπ' ἀριθ. 784 π. ε. βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν ὡς πρὸς τοὺς Α. καὶ Β. οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὸν Γ., διότι οἱ μὲν ἐζήτησαν ἀναίρεσιν ὁ δὲ Γ. δὲν ἐζήτησε τοιαύτην, ἐπομένως ὁ "Αρειος Πάγος περιωρισμένος ὢν νὰ ἀποφασίζῃ ἐπὶ μόνον τῶν αἰτήσεων ἀναίρεσεως τῶν κατηγορουμένων, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφασίσῃ περὶ κατηγορουμένου μὴ αἰτήσαντος ἀναίρεσιν. "Οπερ δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὁ "Αρειος Πάγος δικαζομένης τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως τῶν δύο πρώτων, δὲν δύναται πολὺ ὀλιγώτερον νὰ τὸ πράξῃ ἤδη, ὅτε δὲν πρόκειται περὶ οὐδεμιᾶς αἰτήσεως ἀναίρεσεως ἀφωρώσης τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἄλλως τε δὲ δὲν μᾶς φαίνεται οὐδ' ἀναγκασία ἡ παρέμβασις τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς ἄρσιν τοῦ ταιούτου προσκόμματος, διότι ὅ,τι ὁ "Αρειος Πάγος ἐπράξεν ὡς πρὸς τοὺς δύο, τοῦτο δύναται νὰ πράξῃ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὡς πρὸς τὸν τρίτον. Ὁ "Αρειος Πάγος παραπέμπων μετὰ τὴν ἀναίρεσιν διὰ λόγον κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον, ἐξέλαβε τὰ πραγματικὰ γεγονότα ὡς ἐκτίθενται ἐν τῷ βουλευμάτι καὶ ἐπὶ τούτων ἐφήρμοσε τὸ κατάλληλον ἄρθρον, ἀλλ' ὅταν τὰ γεγονότα δὲν μεταβάλλωνται, δύναται καὶ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, καὶ τοι τοῦ βουλευματος παραπέμψαντος δι' ἕτερον ἄρθρον νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ κατάλληλον, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ εἰσαγγελέως εἴτε αὐτεπαγγέλτως, ἀφοῦ ὡς γνωστὸν ὁ παρὰ τῶν συμβουλίων γενόμενος χαρακτηρισμὸς δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸς διὰ τὸν δικαστὴν τῆς οὐσίας, ὅστις δύναται δίδων τὸν κατάλληλον χαρακτηρισμὸν τῶν γεγονότων δι' ἃ ἐγένετο παραπομπή, νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἀρμόδιον ἄρθρον. Διὰ τοῦτο φρονοῦμεν α) ὅτι πρέπει νὰ προσκληθῶσιν ἵνα δικασθῶσιν κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν καὶ οἱ τρεῖς κατηγορούμενοι καὶ β) ὅτι δύνασθε ὑμεῖς κατηγοροῦντες νὰ ζητήσητε νὰ τιμωρηθῇ καὶ ὁ Γ. δυνάμει τοῦ περὶ δωροδοκίας ἁρθρου τοῦ Ποιν. Νόμου, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ὑπάρχει οὐδ' ὡς πρὸς αὐτὸν συνέργεια πλαστογραφίας καὶ ὅτι ἐφαρμόζεται καὶ ὡς πρὸς αὐτὸν τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς πρὸς τοὺς δύο ἄλλους δοθείς χαρακτηρισμὸς τῆς πράξεως.

Τὸ συμβόλαιον περὶ ἀνανεώσεως τοῦ δανείου ὑπόκειται εἰς τὸ τέλος τῆς ἀξίας ; Τὸ περὶ παρατάσεως τῆς πρὸς πληρωμὴν τοῦ δανείου προθεσμίας συμβόλαιον εἰς ποῖον τέλος χαρτοσήμου ὑποβάλλεται ;

Ἀριθ. 275.

Τῇ 10 Ἀπριλίου 1874.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετιῶν.

Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1350 ὑμετέρας ἀναφορᾶς φρονοῦμεν, κ. Εἰσαγγελεῦ, ὅτι πρὸς λύσιν τῆς ἀπορίας τοῦ συμβολαιογράφου Κ. Γρυπάρη, πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ συμφωνία ἣτις ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῶν συμβολαίων, περὶ ὧν πρόκειται. Καὶ ἐὰν μὲν αὕτη περιορίζεται εἰς τὴν ἀπλὴν ὁμολογίαν τῆς Τραπεζῆς, ὅτι παρατείνεται ὁ διὰ τοῦ ἀρχικοῦ συμβολαίου ὀρισθεὶς χρόνος τῆς καταβολῆς τοῦ δανείου, δύναται τὸ νέον συμβόλαιον νὰ ὑποβληθῇ εἰς χαρτόσημον τᾶξως. Ἄν ὅμως δι' αὐτοῦ συνομολογῇται ἀνανέωσις τοῦ χρέους, τὸ νέον συμβόλαιον ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀριθ. 1 τοῦ ἀρθρ. 29 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, διότι ἐνῷ ὁ νόμος οὗτος οὐδαμοῦ διακρίνει μεταξὺ συμβολαίων συνομολογήσεως καὶ συμβολαίων ἀνανεώσεως τοῦ χρέους, ἀφ' ἑτέρου ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς ἡ συμφωνία τῆς ἀνανεώσεως ἐπιφέρει τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ ἀρχικοῦ δανείου καὶ σύστασιν νέας ὀφειλῆς. Ὡστε ἐνῷ καταργεῖται τὸ ἀρχικὸν συμβόλαιον, ὡς τίτλος τῆς ἀπαιτήσεως μένει τὸ συμβόλαιον τῆς ἀνανεώσεως τοῦ χρέους. Ἀληθῶς ὁ νόμος δὲν ὑποβάλλει εἰς τὰ τέλη τοῦ συμβολαίου περὶ συστάσεως τοῦ δανείου τὴν ὁμολογίαν περὶ τῆς ἐξόφλησεως τούτου, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνανέωσιν συνομολογεῖται παρεκτός τῆς καταργήσεως ἣτις ἀντιστοιχεῖ πως πρὸς τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ἀρχικοῦ χρέους καὶ ἡ σύμβασις τῆς δόσεως τοῦ δανείου εἰς τὸν αὐτὸν ὀφειλέτην ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους, καὶ τοι ὑπὸ διάφορον χρόνον καταβολῆς· καθόσον δ' ἀφορᾷ τὴν φορολογίαν τῆς κυκλοφορίας τοῦ κεφαλαίου διὰ τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου, ἡ ἀνανέωσις τοῦ δανείου ἔχει τὸν αὐτὸν χαρακτήρα μὲ τὴν εἰσπραξίν τοῦ ἀρχικοῦ δανείου καὶ τὴν εἰς νέον δάνειον κατάθεσιν τοῦ εἰσπράχθέντος κεφαλαίου. Εἶναι δὲ κατὰ τοῦτο ἀδιάφορον, ὅτι τὸ πρόσωπον

πρὸς ὃ δίδεται τὸ δάνειον εἶναι ὁ αὐτὸς ὀφειλέτης, παρ' οὗ εἰσε-
πράχθη τὸ δανειζόμενον κεφάλαιον.

Ὁ Ἀντιστράτηγος
I. A. Τυπάλδος.

Ὁ δήμαρχος ὅστις ἐκ προθέσεως παρέλειψε νὰ ἐγγράψῃ εἰς τὸν κατὰ τὸ
ἄρθρ. 38 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου κατάλογον πρόσωπα ἔχοντα τὰ πρὸς τοῦ-
το προσόντα, τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρ. 66 τοῦ αὐτοῦ νόμου;

Ἀριθ. 338.

Τῇ 27 Ἀπριλίου 1871.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Καλάμαϊς Πλειμμελειοδικῶν.

Κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8732 ὑμετέρου τηλεγραφήματος ἡ
Εἰσαγγελία τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν δύναται ν' ἀπαντήσῃ ὀριστι-
κῶς ἐπὶ τοῦ δι' αὐτοῦ ὑποβαλλομένου ζητήματος, μὴ ἔχουσα
ὑπ' ὄψιν τὰ γεγονότα τῆς ὑποθέσεως καὶ τοὺς λόγους ἐφ' ὧν
τὸ Πλημμελειοδικεῖον στηριχθὲν ἐθεώρησε μὴ ἀξιόποινον τὴν
πράξιν τοῦ δημάρχου. Ἀφηρημένως τιθεμένου τοῦ νομικοῦ ζη-
τήματος, «ἂν ἡ ὑπὸ τοῦ Δημάρχου ἐκ προθέσεως ἐν τῷ κατὰ τὸ
ἄρθρον 38 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου συντακτέῳ καταλόγῳ παράλει-
ψις προσώπων ἐχόντων τὰ παρὰ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα
τιμωρεῖται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ αὐτοῦ νόμου,»
δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ καταφατικῶς, καθόσον τὸ μὲν ἄρθρ.
65 ἐδ. α' προνοεῖ ρητῶς τὴν κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 21
τοῦ αὐτοῦ νόμου παράλειψιν τῆς ἐγγραφῆς ἐκλογέων ἐναντίον
τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ δὲ περὶ ἧς πρόκειται διάφο-
ρος περίπτωσις τῆς παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ ἐκλογικοῦ
νόμου δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 65 ἐδ. α', οὔτε
εἰς ἄλλην τινὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ Ποιν. Νόμου, καθὼς ἐν τῷ
ἄρθρῳ 66 ἐννοεῖται.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Κ. Προβελέγγιος

Τὰ ἐπὶ τῶν ὡς ληστῶν συλληφθέντων εὐρεθέντα πράγματα, δύνανται νὰ λά-
θωσιν οἱ συλλαβόντες αὐτοὺς πολῖται ἢ στρατιῶται ὡς λείαν τοῦ πο-
λέμου;

Ἀριθ. 344.

Τῇ 30 Ἀπριλίου 1871.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν

Σὰς ἀποστέλλομεν ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθ. 54 ε. ε. ἀπο-

φάσεως περί κανονισμού ἀρμοδιότητος, μετὰ τῆς σχετικῆς δικογραφίας τῶν προανακρίσεων τῶν τε πολιτικῶν καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, θέλετε δὲ παρατηρήσει εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς καὶ εἰς τὴν περὶ κανονισμού τῆς ἀρμοδιότητος αἴτησιν τῆς Εἰσαγγελίας, ὅτι ἀπεφύγαμεν τὴν χρῆσιν πάσης φράσεως, καθ' ἣν ἢ εἰς τὸν ἀντιμοίραρχον Ν. ἀποδιδομένη ὑπεξαίρεσις ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ, ὡς στηριζομένη εἰς δικαίωμα τῶν συλλαβόντων τοὺς ληστὰς πολιτῶν καὶ στρατιωτῶν πρὸς κυριότητα τῶν ἐπὶ τῶν συλληφθέντων εὐρεθέντων πραγμάτων, ὡς λείας δῆθεν τοῦ πολέμου. Οἱ συλληφθέντες δὲ εἶναι πολέμιοι, ἀλλὰ πολῖται, εἴτε ἡμεδαποὶ εἴτε ἀλλοδαποὶ, χαίροντες τὸ δικαίωμα τῆς προστασίας τῶν νόμων τῆς πολιτείας, ὡς ὑπόδικοι ὀφείλοντες λόγον τῆς ἀποδιδομένης αὐτοῖς κατηγορίας πρὸς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον καὶ ἔχοντες δικαίωμα νὰ υπερασπισθῶσι κατὰ τοιαύτης κατηγορίας· καὶ αὐτῶν δὲ τῶν αἰχμαλωτιζομένων πολεμίων τὰ κινητὰ πράγματα, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἰδιωτικὴν αὐτῶν δεσποτείαν, δὲν ὑπόκεινται κατὰ τὸ νεώτερον δίκαιον τοῦ πολέμου ἀδιακρίτως καὶ ἀνεξαίρετως εἰς τὸ ἀρχαῖον ἔθιμον τῆς λεηλασίας. Τὰ ἐπὶ τῶν ὡς ληστῶν καταδιωκομένων εὐρισκόμενα πράγματα δύνανται μόνον νὰ κατασχεθῶσι παρὰ τῆς συλλαμβανούσης στρατιωτικῆς δυνάμεως, ἵνα παραδοθῶσιν εἰς τὴν ἀνακριτικὴν ἀρχήν, καὶ ἐὰν μὲν οἱ ὑποπτοὶ τῆς ληστείας ἀθωωθῶσιν, ἀποδοθῶσιν εἰς τούτους, ἐὰν δὲ καταδικασθῶσιν καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν εὐρεθέντα ἀναγνωρισθῶσιν ὡς ἀντικείμενα ἀξιοποίνου πράξεως ἀνήκοντα εἰς τοὺς ἐκ ταύτης παθόντας, διαταχθῇ ἢ εἰς τοὺς ἰδιοκτήμενας ἀπόδοσις.

Κατὰ ταῦτα ἡ ἰδιοποίησις τοιούτων πραγμάτων ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ μάλιστα ἀξιώματικου τῆς χωροφυλακῆς, ἔχωντος χαρακτῆρα ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπεξαίρεσις πραγμάτων ἀνήκόντων μὲν εἰς τὴν κατοχήν τῶν συλληφθέντων ὑπόπτων ἢ κεκρυγμένων ληστῶν, παραδοτέων δὲ εἰς τὴν δικαστικὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλ' ἀφοῦ βεβαιωθῇ ἡ πρόθεσις τοῦ ἀξιώματικου, τοῦ νὰ ἀποστερήσῃ αὐτῶν τὸν ἰδιοκτήμονα διὰ τῆς ἀρνήσεως τοῦ νὰ παραδῶσῃ ταῦτα εἰς τὴν

ἀρμοδίαν ἀνακριτικὴν ἀρχήν. Ὅθεν εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, νὰ ἐπιστήσητε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως εἰς τὴν βεβαίωσιν τῶν ὄρων τῆς ἀξιοποίνου πράξεως, καθόσον ἐκ τε τῆς ὑμετέρας ἀναφορᾶς καὶ ἐκ τῆς δικογραφίας τῆς προανακρίσεως τῶν τε πολιτικῶν καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, φαίνεται ὅτι ἡ εἰς τὸν καταδιωκόμενον ἀντιμοίραρχον ἀποδιδρυμένη πρᾶξις ἐχαρακτηρίσθη ὡς ὑπεξαίρεσις, ἐπὶ τῷ ὑποτιθεμένῳ δικαιώματι τῶν συλλαβόντων τοὺς ληστὰς στρατιωτῶν καὶ πολιτῶν εἰς κυριότητα τῶν ἐπὶ τῶν ληστῶν εὐρεθέντων πραγμάτων, ὡς λείας τοῦ πολέμου καὶ ἐπὶ τῇ ἀρνήσει τοῦ αὐτοῦ ἀντιμοιράρχου ἵνα εἰς τούτους ἀποδώσῃ τὰ αὐτὰ πράγματα.

Ὁ Ἀντισαγγελεὺς

I. A. Τυπάλδος.

Ὅτι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ πρόεδρος οὔτε αὐτεπαγγέλτως οὔτε κατ' αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος διορίζει δικηγόρον αὐτοῦ, εἰ μὴ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 140 τοῦ δικαστικοῦ οργανισμοῦ.

Ἀριθ. 376.

Τῇ 8 Μαΐου 1871.

Πρὸς τὸν κ. πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπιστρέφουμεν τὸ ὑπ' ἀριθ. . . . ἔγγραφόν σας μετὰ τὴν παρατήρησιν ὅτι τὰ μὲν ἄρθρα 26 καὶ 423 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐφαρμόζονται μόνον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, οὐχὶ δὲ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅπου ὑπάρχει εἰδικὸν ἄρθρον τὸ 492 § 2 τὰ ἐναντία διαλαμβάνον· ὥστε ἐνώπιον αὐτοῦ ὁ πρόεδρος οὔτε αὐτεπαγγέλτως οὔτε κατ' αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος δύναται νὰ διορίσῃ δικηγόρον· τοῦτ' αὐτὸ διαλαμβάνει καὶ ἡ Ποινικὴ Δικονομία τῆς Βαυαρίας ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Βάλτερ περὶ αὐτῆς σελ. 435 εἰς τὸν τελευταῖον στίχον· τὰ δὲ ἄρθρα 139 καὶ 140 τοῦ Ὁργανισμοῦ ἀπαιτῶσι, νὰ ἀπετάνηται ὁ ἀναιρεσεῖων εἰς τοὺς δικηγόρους καὶ κανεῖς ἐξ αὐτῶν νὰ μὴ ἐδέχθῃ τὴν ὑπεράσπισίν του, τοιοῦτον δὲ τι δὲν συνέβη ἐνταῦθα. Ἡ περὶ διορισμοῦ αἴτησις διαλαμβάνει ὅτι εἶναι ὁ καταδικασθεὶς πένης, ἂν δὲ θελήσωμεν νὰ ἐφαρμόσωμεν καὶ εἰς τὰς ποινικὰς δίκας τὰς περὶ πενήτων διατάξεις τῆς Πολ. Δι-

κονομίας, ἀνάγκη τότε ναὶ ὑπάρχωσιν ὅλα τὰ ὑπὸ τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαιτούμενα ἢ τοῦλάχιστον τὰ τοῦ ἀρθρ. 486 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἀλλὰ κανὲν τούτων δὲν ἐτηρήθη εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, καθ' ἣν μάλιστα ἡ αἵτησις ἐγένετο οὐχὶ ὑπὸ τοῦ διαδίκου, ἀλλ' ὑπὸ δικηγόρου μὴ βεβαιούντος ὅτι ἔχει εἰδικὴν πληρεξουσιότητα πρὸς τοῦτο, οὐδὲ ἐπισυνάπτοντος τὸ πληρεξούσιόν του. Διὰ τοῦτο φρονῶ ὅτι ἡ αἵτησις εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Κ. Προβελέγγιος.

Πῶς ὑπεγράφοντο αἱ διαθῆκαι ἐν Ἑπτανήσῳ πρὸ τῆς ἐνώσεως; Πῶς ὑπογράφονται μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν;

Ἀριθ. 402.

Τῇ 13 Μαΐου 1871.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν.

Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 287 ὑμετέρας ἀναφορᾶς παρατηροῦμεν ὅτι τὸ ζήτημα περὶ οὗ πρόκειται, περιστρέφεται εἰς τὸν ὀρισμὸν τῆς λέξεως φύλλον κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθρ. 883 τοῦ Ἰονίου Ἀστυχοῦ κώδικος καὶ τοῦ τροπολογήσαντος αὐτὸ νόμου ΜΓ τοῦ Ζ' κοινοβουλίου. Καὶ εἰς μὲν τὴν κοινὴν καθὼς καὶ εἰς τὴν νομικὴν γλῶσσαν ἡ λέξις καθ' ἑαυτὴν σημαίνει τὸ ὁλοσχερὲς τεμάχιον χάρτου, ὅπερ δίπτυχον παρουσιάζει, τέσσαρας σελίδας τοῦ ἡμετέρου χαρτοσήμου, οὕτως εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν λέγομεν ὅτι ἐν φύλλον τυπογραφικοῦ χάρτου ἀποτελεῖ τὰς τέσσαρας σελίδας τοῦ πωλουμένου ὁλοσχεροῦς τεμαχίου. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ παρὰ τοῖς Γάλλοις ὁ ἀντίστοιχος ὅρος τοῦ νόμου feuille, εἰς τὸν Ἰόνιον νόμον ὅμως ἐφ' ὅσον ἡ λέξις ἀναφέρεται εἰς τὰ δεδεμένα βιβλία τῶν συμβολαιογράφων τῆς πρώτης Ἰονίου πολιτείας μεταβάλλει σημασίαν, καὶ προφανῶς σημαίνει δύο σελίδας, ἤτοι τὰ δύο πρόσωπα ἐκάστης πτυχῆς τοῦ χάρτου, διότι καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν εἰς τὰ δεδεμένα βιβλία, ὡς ἐν φύλλον ἐννοῦμεν οὐχὶ πλέον τὸ ὁλόκληρον τεμάχιον τοῦ πρὸς τύπωσιν χρησίμου χάρτου, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην πτυχὴν ἐκ δύο σελίδων, καὶ εἰς τὴν πρακτικὴν τῶν Ἰονίων νόμων ἐκάστη πτυχὴ τοῦ συμβολαιογραφικοῦ βιβλίου ἐθεωρεῖτο ὡς χωριστὸν τεμάχιον καὶ ἴδιον φύλλον, φέρον ἴδιαν ἐπὶ κεφα-

λης σφραγίδα, ἰδίον ἀριθμὸν καὶ μονογραφὴν τῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἡμετέρου χαρτοσήμου εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐκλείπει ὁ λόγος δι' ὃν εἰς τὸν νόμον ΜΓ' τοῦ 7ου καὶ ΝΒ' τοῦ 8ου Κοινοβουλίου ἡ λέξις φύλλον ἐσήμαινε τὰς δύο σελίδας ἐκάστης πτυχῆς βιβλιοδετημένου χάρτου, καὶ εἰς τὰς διαθήκας τὰς γραφομένας ἐπὶ χαρτοσήμου ὡς φύλλον πρέπει νὰ θεωρῇται τὸ ὅλον ἐκ τεσσάρων σελίδων τεμάχιον τοῦ χάρτου, τοῦ ὁποίου τὸ ἡμίφυλλον δὲν δύναται ν' ἀποχωρισθῇ καὶ ἀντικατασταθῇ δι' ἄλλου χωρὶς νὰ ᾖναι προφανῆς καὶ αὐταπόδεικτος ἡ ἀλλοίωσις τοῦ ἐγγράφου.

Ὑπὸ τὴν τελευταίαν ταύτην ἔποψιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 105 ε. ε. ἀπόφασις τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν εἶναι ἴσως πλημμελής, καθόσον ἐφαρμόζει καὶ εἰς τὰς ἐπὶ χαρτοσήμου γραφομένας διαθήκας τὴν ἔννοιαν τὴν ὁποίαν εἰς τὸν Ἰόνιον νόμον εἶχεν ἡ λέξις φύλλον ἀναφερομένη πρὸς τὰς συντασσόμενας ἐπὶ τῶν βιβλίων τῶν συμβολαιογράφων τῆς Ἰονίου πολιτείας, ἀλλ' ἡ ὀριστικὴ ἐρμηνεία τοῦ νόμου ἀπόκειται εἰς τὰ δικαστήρια καὶ ἐπὶ ζητήματος, ἐκ τῆς λύσεως τοῦ ὁποίου ἐξήρτηται ἡ ἀκύρωσις τῶν πλείστων, ὡς ἀναφέρετε, ἐκ τῶν ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις συντασσόμενων διαθηκῶν, ἡ Εἰσαγγελία δὲν δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην ἐπιτρέπουσα εἰς τοὺς συμβολαιογράφους τὴν ἐξακολούθησιν πρακτικῆς, ἥτις κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖτε δικαστηρίου ἤδη ἐπήνεγκε τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑποβληθείσης αὐτῇ διαθήκης. Τούτου ἕνεκα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ εἰς πᾶν ἡμίφυλλον τοῦ χαρτοσήμου ὑπογραφή τοῦ διαθέτου, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ τοὶ ἄσκοποι καὶ περιττὴ, δὲν ἐπιφέρει βεβιαίως τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαθήκης, θεωροῦμεν ἀσφαλέστερον τὸ νὰ ὀδηγήσῃτε τοὺς κατὰ τὴν περιφέρειαν ὑμῶν συμβολαιογράφους, ἵνα συμμορφωθῶσι μετὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, μέχρις οὐ διὰ σταθερᾶς νομολογίας τῶν δικαστηρίων καθιερωθῇ ἡ ἐναντία ἀρχὴ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ἰονίου νόμου.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἰω. Τυπάλδος.

Διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εὐρισκομένους διαδίκους, ἀπὸ πότε ἀρχεται ἡ πρὸς ἀνακοπὴν τῶν κατ' αὐτῶν ἐκδοθεισῶν ἐρήμην ἀποφάσεων προθεσμία;

Ἀριθ. 407.

Τῇ 14 Μαΐου 1871.

Πρὸς τὸ Σ. Υπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐπιστρέφων ἐπισυνημμένως τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐν Σμύρνῃ προξενείου πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐπισημειωτικῆς ὑπ' ἀριθ. 248 διαταγῆς τοῦ Υπουργείου, ὑποβάλλω ὅτι δι' ἐπανειλημμένων ἀποφάσεων ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεφάνθη, ὅτι τὸ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1836 διάταγμα ἀφορᾷ τοὺς ἐρήμην δικαζομένους καὶ ἐντὸς τοῦ Βασιλείου, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν διαμένοντας, δι' οὓς ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως. Ὡστε κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν νομολογίαν, τὰ συμφέροντα τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμενόντων ὑπηκόων οὐδὲνα διατρέχουσι κίνδυνον ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 145 καὶ 152 τῆς Πολ. Δικονομίας, συνδυαζομένων πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 18 Ἰουλίου 1836 διατάγματος. Ἐκ τοῦ ἐναντίου δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐκτεθειμένα τὰ δικαιώματα τῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ διαμενόντων ἀντιδίκων τῶν ἐρήμην δικαζομένων καὶ φευγόντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, διότι διαρκούσης τῆς ἀποδημίας αὐτῶν καθίσταται ἀνέφικτος ἡ κοινοποίησις τῆς ἀποφάσεως πρὸς ἐναρξιν τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς, καὶ ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψιν παρίσταται ἡ ἀνάγκη νομοθετικοῦ μέτρου περὶ τοῦ ὁποίου ἐπιφυλάσσομαι νὰ ὑποβάλλω ἰδίαν ἐκθεσιν.

Ὁ Εἰσαγγελὴς

Κ. Προβελέγγιος.

Τῇ τῶν κ. ζητεῖται ἡ ἀρτις συγκρούσεως δικαιοδοσία; Καταλαβόντος ἑκτιμῶς γῆπεδον δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ μηχανικοῦ τῆς πόλεως, ἡ περὶ διαταράξεως τῆς κατοχῆς δίκη, εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχὰς ἢ εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια ὑπάγεται;

Ἀριθ. 413.

Τῇ 19 Μαΐου 1871.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐν Ἀηξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας ὁ Χ. Κλαδάς κατέλαβε γῆπεδον ὑπὸ τῶν Β. καὶ Ν. Κλαδά κατεχόμενον, ὡς ἀνήκον εἰς

τὴν κυριότητα αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ οὗτοι τὴν 12 Μαρτίου ε. ε. ἐνήγαγον τὸν πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδικῶν ἐπὶ παρανόμῳ ἀπὸ τῆς κατοχῆς ἀποβολῇ. Συζητουμένης δὲ τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὴν 16 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὁ ἐναγόμενος ἀντέταξε τὴν ἔνστασιν τοῦ ὅτι ἡ κυριότης τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου μετεβίβασθη αὐτῷ δι' ἀποφάσεως τοῦ μηχανικοῦ τῆς πόλεως, δυνάμει τῶν περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν διατάξεων τῶν ἀπὸ 9 Ἀπριλίου καὶ 12 Νοεμβρίου 1836 Β. διαταγμάτων. Ἀλλὰ τὸ Πρωτοδικεῖον θεωρήσαν τὰ διατάγματα ταῦτα ὡς μὴ ἔχοντα ἐν Κεφαλληνίᾳ ἰσχὺν, ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν καὶ παρεδέξατο τὴν ἀγωγὴν, διατάξαν τὴν εἰς τὴν διακατοχὴν ἐγκαταστάσιν τῶν ἐναγόντων. Καίτοι κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης γενομένης ἐφέσεως, ὁ Νόμαρχος Κεφαλληνίας θεωρῶν τὴν διαφορὰν ὡς ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, ἡγειρεν αἰτήσεις περὶ ἄρσεως συγκρούσεως, ἣν ἐκοινοποίησε πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέα καὶ ὑπέβαλε πρὸς τὰ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείων, τοῦτο δὲ διεβίβασε πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέα πρὸς ἐνέργειαν τῶν περαιτέρω.

Τούτου ἕνεκα δυνάμει τῶν ἄρθρ. 6 καὶ ἐπομ. τῆς Πολ. Δικονομίας τροπολογηθέντων διὰ τοῦ ἄρθρ. 101 τοῦ Συντάγματος, εἰσάγοντες εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τὴν προκειμένην ἄρσιν συγκρούσεως, καὶ

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἄρσεως συγκρούσεως αἴτησις κοινοποιεῖται πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα, παρ' ᾧ εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ διαφορά, ἐφ' ἣ ἡ σύγκρουσις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Νομάρχου Κεφαλληνίας προκύπτει, ὅτι ἡ ἄρσις συγκρούσεως ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέα, ἀφ' οὗ ἤδη τὸ δικαστήριον ἐκεῖνο ὀριστικῶς ἀπεφάνθη ἐπὶ τῆς εἰσαχθείσης ἐνώπιον αὐτοῦ διαφορᾶς διὰ τῆς ἀγωγῆς τῶν Β. καὶ Ν. Κλαῖδα, καὶ

Ἐπειδὴ αἱ ἐν τῇ ἀγωγῇ ταύτῃ διαλαμβανόμεναι αἰτήσεις περὶ ἀνακτήσεως κατὰ τῆς καθ' ἑαυτὰς θεωρούμεναι ἀποτελεῦσι τὸ ἀντικείμενον διαφορᾶς ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν

τακτικῶν δικαστηρίων, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ διὰ τῆς ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου ἐγερθὲν νομικὸν ζήτημα περὶ τῆς ἰσχύος καὶ ἐφαρμογῆς τῶν περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν διαταγμάτων ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ εἶναι ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀγωγῆς, ἂν δὲ ἢ οὐ ὀρθῶς περὶ τούτου ἀπεφάνθη τὸ δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 315 ἀποφάσεως, εἶναι ζήτημα ὑπαγόμενον εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀνωτέρων δικαστηρίων, εἰς ἃ δύναται καὶ προσφύγῃ διὰ νομίμων μέσων ὁ ἔχων συμφέρον διὰδίκος.

Προτείνομεν ν' ἀποφανθῇ ὁ Ἀρειος Πάγος, ἀπορρίπτων τὴν αἴτησιν τοῦ Νομάρχου Κεφαλληνίας, ὅτι ἀρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τῆς διαφορᾶς ἐπὶ τῆς ἀπὸ 12 Μαρτίου 1871 ἀγωγῆς τῶν Β. καὶ Ν. Κλαδᾶ κατὰ τοῦ Χ. Κλαδᾶ περὶ ἀποβολῆς ἐκ τῆς διακατοχῆς εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Τὸ ἀρθρ. 24 τοῦ Ποιν. Νόμου, τὸ διατάσσον τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἐκπτώσιν τοῦ ἐν ταύτῃ πλημμελήσαντος ὑπαλλήλου, ἀφαρμύζεται καὶ εἰς τοὺς στρατιωτικούς;

Ἀριθ. 450.

Τῇ 29 Μαΐου 1874.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεᾶ τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12075 ἀναφορᾶς ἡμῶν ἀπαντῶμεν, ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 1 ἐδ. 3 τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμου ΡΟΗ' καὶ 190 τῷ περὶ στρατιωτικῆς ποιν. νομοθεσίας νόμου Φ4Β' ἐξάγεται, ὅτι τὸ ἀρθρὸν 24 τοῦ Ποιν. Νόμου δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν, ἀλλ' ὅλαι αἱ πράξεις αἱ προκρούμεναι ὑπὸ τοῦ β' τμήματος τοῦ αὐτοῦ νόμου Φ4Β' ἤθελον συνεπιφέρει τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐκπτώσιν τοῦ ἀξιωματικοῦ συνάμα μετὰ αἷς ἐροληματικῆς ἢ ἐπανορθωτικῆς ποινῆς, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὰς ῥητάς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ὅς ἡ σπέρσις τοῦ βαθμοῦ διατάσσεται ῥητῶς ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ ποιν. νόμου εἰς ὁρισμένας περιπτώσεις.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Αηξάσης τῆς ποινῆς τοῦ ἐπὶ πλημμελήματι καταδικασθέντος, ἀπολύεται οὗτος, ἐνῷ εἰσέτι ἡ περὶ ἀναιρέσεως αὐτῆς τοῦ ἐστὶν ἐκκρεμῆς·

Ἀριθ. 614. (τηλεγράφημα) Τῇ 6 Ἰουλίου 1871.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτρσις Ἐφετῶν.

Καταδικασθεὶς εἰς ἐξάμηνον φυλάκισιν, τεθεὶς εἰς φυλακὰς καὶ ζητήσας ἀναιρέσιν, ὡς διαλαμβάνει τηλεγράφημα, δὲν ἔχει δικαίωμα αἰτεῖν μετὰ 10 ἡμέρας ἐξελθεῖν τῶν φυλακῶν, διότι καταδίκη εἰς ἐξάμηνον φυλάκισιν ἐκτελεῖται μετὰ τὴν δημοσίευσιν ἀποφάσεως Πλημμελειοδικῶν· ἡ δὲ ἀναιρέσις τοῦ οὐ μόνον δὲν ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται μάλιστα ἡ φυλάκισις τοῦ εἰς ὅρος τοῦ παραδεκτοῦ αὐτῆς. Χειρόγραφον τηλεγράφημα ἐνδιελάμβανε πιστεύω ἐξαήμερον φυλάκισιν καὶ ἐρωτᾶται, ἂν μετὰ παρέλευσιν ἐξαήμερου φυλακίσεως ἔχει δικαίωμα ὁ καταδικασθεὶς αἰτεῖν ἀπόλυσίν του καὶ τοῖς ὑπαρχούσης ἐκ μέρους τοῦ αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἥς δὲν παραιτεῖται. Παρ' ἐμοῦ ζήτημα λύεται ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος. Διατάξεις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 17 Ποιν. Νόμου ἐφαρμόζονται μόνον εἰς περίπτωσιν προφυλακίσεως, εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην ἐφαρμόζεται ἡ § 2 αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει προφυλάκισις, αἱ δὲ καταδίκες ἐπὶ πλημμελημάτων ἐκτελοῦνται ἅμα γίνουσι τελεσίδικοι (ἄρθρ. 405 Ποιν. Δικον.), τελεσίδικοι δὲ καθίστανται μετὰ παρέλευσιν προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς (ἄρθρ. 479. Ποιν. Δικον.), τοιαύτη μάλιστα τελεσιδικία ἀπαιτεῖται διὰ τὸ παραδεκτὸν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως αὐτῶν, διὰ τοῦτο ἡ φυλάκισις μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως θεωρεῖται πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς γενομένη καὶ ἐφαρμοστέα ἐστὶν ἡ § 2 τοῦ ἄρθρου 17 Ποιν. Νόμου. Ἄν ἄλλως καὶ εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις ἤθελεν ἐφαρμόζεσθαι ἡ § 1 τοῦ ἄρθρ. 17, ἤθελεν ἐπέρχεται τὸ ἀτόπημά· νὰ μένη εἰς τὰς φυλακὰς ὁ καταδικασθεὶς πλεον τοῦ παρὰ τοῦ νόμου ὁρισμένου χρόνου, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν διὰ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ ὁ καταδικασθεὶς ἤθελεν ἐπιτύχει τὴν ἐλάττωσιν τῆς ποινῆς του.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Μεταξύ πολλῶν συνεπιλαβομένων καὶ ἐπίσης ἀρμοδίων δικαστικῶν ἀρχῶν
τίς προτιμᾶται;

Ἀριθ. 634.

Τῇ 10 Ἰουλίου 1871.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Ι. Ὀρλάνδος πλοίαρχος τοῦ πλοίου ἡ *Εὐνομία*, ἐφ' οὗ κατὰ
τὴν 31 Ἰουνίου ε. ε. συνέβη πυρκαϊὰ δι' ἐκρήξεως πυρίτιδος καὶ
ἀπωλέσθησαν ἐκ τούτου διάφοροι ἐπιβάται, ἐζήτησε κανονισμόν
ἀρμοδιότητος διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐπελήφθησαν τῆς ἀνακρίσεως
τῆς ὑποθέσεως ταύτης, αἱ τε ἐν Σύρῳ ἀνακριτικαὶ ἀρχαὶ καὶ
ἐκεῖναι τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, ἐξαιτούμενός νά
κηρυχθῶσιν ἀρμοδίαι αἱ ἐν Σύρῳ ἀνακριτικαὶ ἀρχαὶ πρὸς ἐξα-
κολούθησιν τῆς ἀνακρίσεως ταύτης, δι' οὓς λόγους ἐκθέτει ἐν
τῇ ἀπὸ 30 Ἰουνίου ε. ε. αἵτησιν τοῦ.

Γενομένης δὲ συνοπτικῆς ἀνακρίσεως, προσέφυεν ὅτι γενικὴ
μὲν ἀνάκρισις πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ὑπαιτίων τοῦ τοιούτου συμ-
βάντος ἐγένετο κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἤτοι τὴν 22 Ἰουνίου
ε. ε. παρὰ τε τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν Σύρου καθὼς καὶ ἐν Σπέ-
τσαις ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τῆς ὑπομοιραρχίας, εἰδικὴ ὁμῶς κατὰ
τοῦ κατηγορουμένου ἀνάκρισις ἐνηργήθη ὑπὸ μόνου τοῦ ἐν Ναυ-
πλίῳ ἀνακριτοῦ, ἐκδόντος κατὰ τοῦ ρηθέντος Ὀρλάνδου τὴν 25
Ἰουνίου ε. ε. τὸ ὑπ' ἀριθ. 1106 ἔνταλμα συλλήψεως, ὅπερ διὰ
τηλεγραφήματος τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας ἀνεκοινώθη τῷ ἐν Σύ-
ρῳ Εἰσαγγελεῖ, πρὸς ἐνέργειαν αὐτοῦ, ἐστάλη δὲ ταχυδρομικῶς
εἰς αὐτὸν τὴν 28 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἄρθρον 31 τῆς Ποιν. Δικονομίας διαλαμβάνον
ὅτι μεταξύ πολλῶν συνεπιλαβομένων καὶ ἐπίσης ἀρμοδίων δι-
καστηρίων προτιμᾶται ἡ πρότερον καλέσασα τὸν ἐγκαλούμενον
ἢ διατάξασα τὴν φυλάκισιν αὐτοῦ, ἐννοεῖ τὴν ἐνέργειαν οὐχὶ
τῆς γενικῆς προκακρίσεως πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ὑπαιτίων ἀθε-
μίτου τινος πράξεως, ἀλλὰ τὴν εἰδικὴν τὴν ἀπευθυνομένην κατὰ
τοῦ ὑποτιθεμένου ὑπαίτιου τῆς πράξεως ταύτης, καὶ ἔπειδὴ
εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν μόνῃ ἡ ἐν Ναυπλίῳ ἀνακριτικὴ
ἀρχὴ ἐξέδοτο κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἔνταλμα συλλήψεως.
Διὰ ταῦτα εἰσάγων τὴν προκειμένην αἵτησιν περὶ κανονισμοῦ

ἀρμοδιότητος, ἐξαιτοῦμαι νὰ κηρυχθῶσιν αἱ ἀνακριτικαὶ Ναυπλίας ἀρχαὶ ἀρμοδίαὶ πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἀνακρίσεως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

K. Προβελέγγιος.

Ἡ τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ συντάγματος τρίμηνος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευ-
ματος προφυλάξις τοῦ ἐπὶ πολιτικῷ ἐγκλήματι κατηγορουμένου, ἀρ-
χεται ἀπὸ τοῦ βουλευματος τῶν Πλημμελειοδικῶν ἢ ἀπὸ τοῦ τῶν
Ἐφετῶν,

Ἀριθ. 998.

Τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1871.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐπὶ τοῦ τέθέντος ἡμῖν πρὸς λύσιν ζητήματος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4450 καὶ ἀπὸ 24 76ρίου 1871 ἡμετέρου ἐγγράφου, σὰς ἀπαντῶμεν, κ. Εἰσαγγελεῦ, ὅτι κατὰ τε τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, καθὼς καὶ κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐθνικοσυσκελεύσει δοθεῖσαν ἐπὶ τοῦ κειμένου τοῦ ἀρθρ. 6 τοῦ συντάγματος ἐρμηνείαν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὑπαίτης ἐγένετο δεχτὸν ὑπὸ τῆς Ἐθνικοσυσκεύσεως τὸ ἀρθρον τοῦτο, ἢ ἐν αὐτῷ ὀριζομένη τρίμηνος προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ οὐχὶ τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν. Καὶ λέγομεν μὲν τοῦ γράμματος τοῦ νόμου, διότι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀρθρον ρητῶς λέγει «οὐδέποτε ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων τούτων ἢ προφυλάξις δύναται νὰ παραπεταθῇ πλέον τῶν δύο μηνῶν ἀνευ δικαστικῷ βουλευματοῦ, ὑποκειμένου καὶ τούτου εἰς ἀνακοπήν, οὐδὲ μετὰ τὸ βούλευμα πέραν τῶν τριῶν μηνῶν.» Καὶ ὅτι μὲν τὸ ἀρθρον τοῦτο λέγον βούλευμα, ἐννοεῖ τὸ βούλευμα τῶν Πλημμελειοδικῶν, καθίσταται ἀναμφισβήτητον ἐκ τοῦ ὅτι τὸ βούλευμα περὶ οὗ ὁ λόγος ὑποβάλλεται διὰ τῆς πρώτης ρηθείσης φράσεως εἰς ἀνακοπήν, εἰς ταύτην δὲ ὑποκείμεται μόνον τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν. Ὅτι δὲ ἀρχεται κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου ἀπὸ τοῦ τούτου βουλευματος ἢ προθεσμία τῶν τριῶν μηνῶν εἶναι ἐπίσης προδηλον καὶ διότι οὕτως ἔχει τὸ γράμμα τοῦ νόμου, καὶ διότι ἐν ὁμοθεσίᾳ ἤθελε ν' ἀρχίσῃ ἢ προθε-

σμία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν ἢ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, ἢ θελεν εἶπει «ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας ἢ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ αὐτῆς βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν.» Εἰπὼν δὲ ἀπὸ τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ἐννοεῖ προφανῶς κατὰ τὸ ρηθὲν αὐτοῦ γράμμα νὰ ἀρχῇται ἡ ρηθεῖσα προθεσμία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ βουλευματος. Ἄν δὲ ἤθελεν ὑποτεθῇ ὅτι ὑπάρχει μὴ μόνον ταῦτα ἀμφιβολία τίς ὥς ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ νόμου, αὕτη αἵρεται λαμβανόμενου ὑπ' ὄψιν τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου. Ὁ νομοθέτης θέλων νὰ προστατεύσῃ τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐπὶ πολιτικαῖς ἐγκλήμασι προφυλακισμένων, ἀπέναντι τοῦ ἀπεριορίστου τῆς προφυλακίσεως, ἐξαρτωμένης κατὰ τὴν Ποινικὴν Δικονομίαν ἐκ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιμελείας ἢ ἀμελείας τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν, καὶ ἐνεκα τούτου λίαν ἐπικινδύνου εἰς τὰς τοιούτους εἰδους κατηγορίας, εἰς ἃς ὡς ἀφορώσας τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως μέγα αὕτη ἔχει τὸ ἐνδιαφέρον, ἠθέλησε νὰ περιορίσῃ τὴν προφυλάκισιν διὰ μέσου μὴ ἐξαρτωμένου ποσῶς ἐκ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιμελείας ἢ ἀμελείας τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν καὶ πρὸς τοῦτο ὥρισε ρητῶς ἐν τῷ νόμῳ προθεσμίας μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ὁποίων, ἂν ὁ ὑπόδικος δὲν ἤθελεν ἕως τότε καταδικασθῇ, νὰ ἀπολύηται ἀναγκασίως τῆς προφυλακίσεως. Ἄν λοιπὸν παραδεχθῶμεν τὴν ἐναρξίν τῆς προθεσμίας ἀπὸ τοῦ βουλευματος τοῦ Ἐφετερίου τοῦ ἐκδοθησομένου ἐπὶ τῆς κατὰ τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀνακοπῆς, τότε προφανῶς ὑποπίπτομεν εἰς ἄτοπον, ἀφ' οὗ ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ προφυλάξῃ τὸν διὰ πολιτικὸν ἐγκλήματι προφυλακισμένον διὰ τῆς ρηθείσης διατάξεώς του, ἐξαρτωμένης τότε τῆς διαρκείας τῆς προφυλακίσεως ἐκ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιμελείας ἢ ἀμελείας τοῦ εἰσαγγελεῶς εἰς τὸ νὰ εἰσαγάγῃ ταχύτερον ἢ ἀργότερον τὴν ρηθεῖσαν ἀνακοπὴν εἰς τὸ συμβούλιον, καὶ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιμελείας ἢ ἀμελείας τοῦ συμβουλίου εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀνακοπῆς ταύτης διὰ

τὸν λόγον τοῦτον καὶ διότι καὶ αὐτὴ ἡ ἀνακοπὴ ἐπετράπη καὶ εἰς τὰ τοιούτου εἶδους βουλευόμενα ὑπὸ τοῦ ρηθέντος ἄρθρου, οὐχὶ πρὸς βλάβην ἀλλὰ πρὸς ὠφέλειαν τοῦ πολιτικῶς προφυλακισμένου, ὁ νομοθέτης διέταξε ρητῶς καὶ δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ διατάξῃ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοπούμενου, εἰμὴ νὰ ἀρχηται ἡ ρηθεῖσα προθεσμία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευόμενου τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ οὐχὶ ποτὲ ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας ἢ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευόμενου τῶν Ἐφετῶν.

Τοιαύτη τέλος ἐρμηνεία ἐδόθη ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐγένετο δεκτὴ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος περικοπὴ τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ συντάγματος. Εἰς τὸ τέλος τῆς συζητήσεως τοῦ ρηθέντος βου ἄρθρου προκειμένης ψηφοφορίας ἐπὶ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος περικοπῆς, ὁ κ. Χρηστόπουλος εἶπε, «Νὰ ἐξηγηθῇ καλῶς τοῦτο· ἰδοὺ τί ἐννοοῦμεν, ὅτι ἐκτὸς τῶν δύο μηνῶν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευόμενου θὰ παρέλθωσι καὶ τρεῖς μῆνες ἀκόμῃ», ὁ δὲ πρόεδρος θέσας μετ' αὐτὰ τὸ ζήτημα εἶπεν «ἡ πρότασις ἐννοεῖ ὅτι ἂν ἐκεῖνος κατὰ τοῦ ὁποίου ἐκδίδεται βούλευμα παραπομπῆς δὲν δικασθῇ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευόμενου, ν' ἀποφυλακίζηται» (ἴδε ἐπίσημον ἐφημερίδα τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, τομ. 5 σελ. 83 στήλη 2). Ἐκ τῆς ἐρμηνείας δὲ ταύτης, καὶ ἐξ ὅλων τῶν ἐπὶ τοῦ ἄρθρου τούτου συζητήσεων ἐξάγεται, ὅτι ἡ Ἐθνοσυνέλευσις διὰ τῆς ρηθείσης περικοπῆς ἐνόησε νὰ περιορίσῃ τὴν προφυλάκισιν τῶν ἐπὶ πολιτικοῖς ἐγκλήμασι κατηγορουμένων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται αὕτη νὰ διαρκέσῃ πλέον τῶν πάντε μηνῶν, ἀπακτίσασα νὰ ἐκδίδηται τὸ βούλευμα ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς προφυλακίσεως καὶ ἂν πρόκηται νὰ παραταθῇ πέραν αὐτῶν ἡ προφυλάκισις, νὰ μὴ δύναται νὰ παραταθῇ αὕτη πλέον τῶν τριῶν εἰσέτι μηνῶν τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ρηθέντος βουλευόμενου. Πρὸς τὴν ἐρμηνείαν δὲ ταύτην ἀντίκειται ὅλως ἡ ἀντίθετος τῆς ἡμετέρας γνώμη καὶ διὰ τοῦτο θεωροῦμεν αὐτὴν ὅλως ἐσφαλμένην καὶ ἐντελῶς ἀπορριπτέαν. Ἐπὶ τῆς τελευταίας δὲ ὑμῶν ἐρωτήσεως σὰς ἀπαντῶμεν, ὅτι αἱ εἰσχυγελικαὶ ἀρχαὶ δὲν

ἔχουσι ἀνάγκην βουλευμάτων τῶν δικαστικῶν συμβουλίων ἵνα ἐνεργήσωσι σύμφωνα μετὰ τὴν νομικὴν αὐτῶν περὶ τούτου πεπο-
θησιν. Δύνανται δὲ ἂν ἀμφιβάλλωσιν νὰ ἀναφερθῶσιν εἰς τὰ ἁρ-
μόδια δικαστικὰ συμβούλια, εἰς ἃ ὀφείλουσιν ἀναγκαστικῶς νὰ ὑπο-
βάλλωσι τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καθ' ἣν περιπτώσιν αἱ προφυλα-
κισμένοι τὰ ἐναντία αὐτῶν φρονούντες ἀναφερθῶσιν εἰς αὐτά.

Ο. Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

"Οτι δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ Νόμου διὰ παραβίασιν δια-
τάξεως τινος, ὅταν ἐκ τῆς ἀποφάσεως δὲν ἐξάγεται ὅτι ἐπροτάθησαν
γεγονότα προκαλοῦντα τὸν δικαστὴν εἰς ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύ-
της. "Οτι ἐὰν ἐπροτάθησαν τῷ ὄντι τοιαῦτα γεγονότα, δύναται ὁ διάδι-
κος νὰ ζητήτῃ ἀναίρεσιν διὰ τὸ ἀναίτιολόγητον τῶν πραγματικῶν αὐτοῦ
ἰσχυρισμῶν.

Ἀριθ. 1005. Τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1871.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης
Συνεπεία τῆς ἀπὸ 23 λήγοντος μηνὸς διαταγῆς τοῦ Σ. Ὑ-
πουργείου, ὑποβάλλομεν ὅτι καθ' ἃ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1004 ἀ-
ποφάσεως τοῦ εἰρηνοδικοῦ τῆς νοτίου πλευρᾶς Ἀθηνῶν καὶ ἐξ
αὐτῶν τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ α. τμήματος τῆς πόλεως
ὑποβαλλομένων ἐγγράφων ἐπιβεβαιοῦται, δὲν ἐπροτάθη πᾶρά
τούτου κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐκδότου τῆς ἐφη-
μερίδος τῆς «Ἀλφῆς», ὅτι τὰ ἐν αὐτῇ καταχωρισθέν ἐγγράφον τοῦ
ὑπαστυνόμου ἦτο ἐπίσημος ἐπανόρθωσις τῆς εἰς τὴν ἐφημερίδα
πρότερον δημοσιευθείσης ψευδοῦς εἰδήσεως. Ὁ ὑπαστυνός σή-
μερον ἰσχυρίζεται διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 813 ἀναφοράς αὐτοῦ πρὸς
τὴν διεύθυνσιν, ὅτι τὸ ἐγγράφον ἐκεῖνο ἦτο ἀπλῆ παρὰκλήσις
πρὸς κατὰδειξιν τοῦ συντάκτου τῆς ψευδοῦς εἰδοποιήσεως, μὴ
ἀποσταλεῖσα πρὸς τὸν ἐκδότην πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῇ ἐφημε-
ρίδι· ἀλλ' ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς δὲν φαίνεται ὑποβληθεὶς σα-
φῶς εἰς τὴν κρίσιν τοῦ εἰρηνοδίκου, καθόσον ἐν τῇ ἀποφάσει
ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἐπρότεινε ἀπλῶς καὶ μόνον ὅτι δὲν
εἶναι ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ δικαίωμα καταχωρίσεως. Ἐπὶ τῇ
βάσει ταύτης μόνης τῆς ἀντιρρήσεως ἐξεταζομένη ἡ ἀπόφασις
τοῦ εἰρηνοδίκου, δὲν δύναται νὰ ἐξελεγχθῇ πλημμελῆς, ὥς πα-

ραβιάζουσα τὸ ἄρθρον 63 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως νόμου, καθόσον δὲν ἐπροτάθησαν γεγυμένα δυνάμενα νὰ προκαλέσωσι τὸν εἰρηνοδίκην εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης. Ἄν τυχὼν ὁ ἐναγόμενος ἐπρότεινε τοιαῦτα, ἢ ἂν ὑπέβαλε τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι τὸ πρὸς τὸν ἐχδότην ἀποσταλὲν ἔγγραφον δὲν ἦτο προσδισ-
σμένον ἵνα δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος, ἡδύνατο ὁ ἐναγόμε-
μενος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, διότι ἐν αὐτῇ δὲν αἰτιολογεῖται ἡ ἀπορριψὶς τῶν πρὸς γκαμτικῶν αὐτοῦ ἰσχυ-
ρισμῶν, οὐδὲ τῷ ἐπετράπη ἡ ἀπόδειξις τούτων. Ἐὰν ὅμως ζη-
τήσωμεν ἡμεῖς τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ Νόμου, ὁ Ἄρειος Πάγος ὀφείλει νὰ λάβῃ ὡς ὁμολογούμενον ὅτι ὁ ἐναγόμενος δὲν ἐπρό-
τεινεν ἰσχυρισμοὺς ἄλλους, ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει ἐκτεθει-
μένων, καθ' ἣν ἐπρότεινε μόνον ὅτι δὲν ὀφείλει ἀποζημιῶσιν εἰς τὸν ἐχδότην τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ ταύτῃ ἐκλεί-
πει καὶ ὁ λόγος τοῦ ἀναιτιολογήτου καὶ ὁ λόγος τῆς παραδιά-
σεως τῶν περὶ ἀποδείξεως ὀρισμῶν τοῦ νόμου ὥστε δὲν ὑπάρ-
χει λόγος ἀναίρεσεως καὶ θὰ ἀπορριφθῇ ἀπλῶς ἡ περὶ ἀναίρε-
σεως αἴτησις τοῦ εἰσαγγελέως, με ἀποτελεσμα ἀντίθετον τοῦ
σκοπομένου διὰ τῆς παραγγελίας τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν
Υπουργοῦ.

Ἡ κυριωτέρα ἔλλειψις τῆς διεξαγωγῆς τῆς προκειμένης ὑπο-
θέσεως ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ὑπάρχει εἰς τὸν τρόπον, καθ' ὃν
διετυπώθη ἡ ὑπεράσπισις τοῦ ἐναγομένου, διότι μὴ γινώσκων
τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας περὶ ἀπαντήσεως εἰς τὴν
ἀγωγὴν, δὲν ὑπερησπίσθη ὡς, εἶδει. Εἶκαι καλὸν λοιπὸν νὰ συ-
στηθῇ εἰς τοὺς κκ. ὑπαστυνόμους, ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι ζητῶσι
τὴν ὀδηγίαν νομομαθοῦς τινος, ὅπως παριστάμενοι εἰς τὰ δικα-
στήρια ὑποβάλλωσι τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῶν συμφῶνως μετὰ τὰς
διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας.

Κ. Προβελέγγιος.

Χαροφύλακες καταδικασμένοι μετὰ στρατιωτικῶν διὰ πράξεις ὑπὸ τοῦ κοι-
νοῦ ποιν. νόμου τιμωρουμένης, εἰς ποῖα δικαστήρια ὑπάγοντα.

Ἀριθ. 1068.

Τῇ 8 Ὀκτωβρίου 1871.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑποεργετῶν τῆς Δικαιοσύνης.

Συνεπεὶα τῆς ἀπὸ Ἰανουαρίου μηνὸς διαταγῆς τοῦ Σ. Ὑ-

πουργείου, ἐπιστρέφοντες τὸ ὑπ' ἀριθ. 22056 ἐγγράφον τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργείου μετὰ τῶν ἐπίσυναρμένων ἐγγράφων, σπεύδομεν ν' ἀναφέρωμεν, ὅτι ἀληθῶς ὁ Ἀρείος Πάγος μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 32 ἀποφάσεώς του, δι' ἧς ἐκήρυξεν ἀρμόδια τὰ τακτικά δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν κατηγορίας κατὰ χωροφύλακος καταδιωκομένου μετὰ στρατιωτικῶν, ἐνεκα πράξεως ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ νόμου τιμωρουμένης, μετέβαλε γνώμην ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 98 ε. ε. ἀπόφασί αὐτοῦ, ἀλλὰ κατόπιν ταύτης ἐξεδόθησαν αἱ ὑπ' ἀριθ. 136 τῆς 21 Αὐγούστου ε. ε., 161 τῆς 18 Σεπτεμβρίου ε. ε. καὶ 166 τῆς 18 Σεπτεμβρίου ε. ε. δι' ὧν ἐπανελθὼν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ νομολογίαν παραδέχεται σταθερῶς, ὅτι ἀρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τοσούτων ἀποθέσεων εἰσὶ τὰ τακτικά ποινικά δικαστήρια. Ἡ τελευταία αὕτη νομολογία φαίνεται ἀλλοτριωμένη πρὸς τὸ γράμμα τοῦ ποινικοῦ στρατιωτικοῦ νόμου, καθόσον ἡ § α' τοῦ ἀρθρ. 64 ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐστηρίχθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 98 ε. ε. ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου προδήλως ἀφορᾷ στρατιωτικούς, οἵτινες ἐξαίρουνται τῆς στρατιωτικῆς δικαιοδοσίας ἐνεκα τῆς θέσεως αὐτῶν (ἦτοι κατεστάσεως ἀργίας, ἀπουσίας κτλ.) καθ' ἣν στιγμὴν ἐξετελέσθη ἡ ἀξιόποινος πράξις, ὅπερ δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ χωροφυλάκων, τῶν ὁποίων ἡ δικαιοδοσία ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον, ὁσάκις πρόκειται περὶ παραβάσεως τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ νόμου. Τοῦτο καθίσταται ἐτι σαφέστερον ἐκ τοῦ κειμένου τοῦ γαλλικοῦ νόμου, ἐξ οὗ ἐλήφθη ἡ ἀνωτέρω παρατεθείσα διάταξις τοῦ ἀρθρ. 64 τοῦ ἡμετέρου νόμου καὶ ἐν ᾧ ἀναγνώσκεται *est par leurs positions au moment de l'exécution de l'action punissables*. Κατὰ τὴν αὐτὴν γαλλικὴν ποινικὴν νομολογίαν, ἡ τακτικὴ ποινικὴ δικαιοδοσία τῶν χωροφυλάκων ὑπάγεται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια, ἀλλ' ὁ ἡμέτερος νόμος περιέχει ἐναντίαν διάταξιν ἐν τῷ ἀρθρ. 46, ὥστε προφανῶς τὸ ἀρθρ. 64 τοῦ περὶ στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας νόμου, οὐδεμίαν ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ ἀρθρ. 46, ἀποτελεῖ ἐξάρεσιν τοῦ ἀρθρ. 60, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ οὐχὶ τοὺς χωροφύλακας, ἀλλὰ τοὺς στρατιωτικούς, οἵτινες ἐ-

χοῦσι τὴν τακτικὴν αὐτῶν δικαιοδοσίαν ἐπὶ ἀξιοποίνων πράξεων εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια, καὶ ἐκτάκτως ἕνεκα τῆς θέσεως αὐτῶν, καθ' ὃν χρόνον ἐξετελέσθη ἡ ἀξιόποινος πράξις, ἡδύναντο νὰ ὑπαχθῶσι κατὰ τὸ ἄρθρον 60 εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια.

Ὁ Ἀντιστράτηγος
I. Α. Τυπάλδος.

“Οτι διαταχθεῖς ἐξαιρέτως ὑποθήκης ἐπὶ τῇ μονομερεῖ αἰτήσῃ τινος ἄνευ ἀντιδικίας, τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν ὁ ὑποθηκοφύλαξ ὑποχρεοῦται νὰ θεωρήσῃ τελεσίδικον καὶ ἐξαλείψῃ τὴν ὑποθήκην.

Ἀριθ. 1184.

Τῇ 28 Ὀκτωβρίου 1874.

Πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήκαις Πρωτοδικαῖς κ. Εἰσαγγελέα.

Διαβιβάζεται μετὰ τῶν ἐπισυνημμένων ἐγγράφων, ὅπως δώσῃ εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα τὰς ἀναγκαῖας ὁδηγίας. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ περαιτέρω ἀλληλογραφίας γνωστοποιοῦμεν αὐτῷ, ὅτι κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην ὁ ὑποθηκοφύλαξ ὀφείλει νὰ θεωρήσῃ ὡς τελεσίδικον τὴν ἐπισυνημμένην ὑπ' ἀριθ. 2576 ἀπόφασιν τῶν Πρωτοδικῶν, διότι ἂν καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 997 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡδύνατο νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς ἀφορῶσα τὴν περίστασιν, καθ' ἣν διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ἐκπλειστηριασματος ἐξοφλοῦνται ὁλοσχερῶς αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἐγγεγραμμένων ἐνυποθήκων δανειστῶν, μολοντοῦτο δὲ εἶναι ἀρμόδιος ὁ ὑποθηκοφύλαξ νὰ ἐξελέγξῃ τὴν ὀρθότητα τῆς ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν. Ἀφοῦ δὲ τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται, ὅτι ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ Κ. Ἀραβαντινοῦ ὑποβληθείσης αἰτήσεως δὲν ὑπῆρχε περίπτωσις ἵνα ζητηθῇ ἡ ἐξάλειψις δι' ἀγωγῆς ἀπευθυνομένης κατὰ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐνυποθήκων δανειστῶν, ἐπὶ τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ διέταξε τὴν ἐξάλειψιν τῶν ὑποθηκῶν ἐπὶ τῇ μονομερεῖ αἰτήσῃ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἡ ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς μόνον τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀνακοπῆς τρίτου, ὅπερ ὅμως δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, εἰμὴ ἐὰν ῥητῶς διαταχθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου εἰς ὃ εἰσῆχθη ἡ ἀνακοπὴ τοῦ τρίτου (Πολ. Δικον. ἄρθρ. 241): δύναται ὅθεν τῆς ἐπισυνημμένης ἀποφάσεως δικαιοῦται ὁ ἀναφερόμενος, ἵνα

ζητήσῃ τὴν ἐξάλειψιν τῶν ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν καὶ χωρὶς νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἀπόφασιν πρὸς τοὺς δυνάμενους νὰ ἔχωσι τὸ τῆς τριτανικοπῆς δικαίωμα, ὁ δὲ ὑποθηκοφύλαξ ἀπαλλάσσειται πάσης εὐθύνης διὰ τὰς συνεπειὰς τῆς ἐξάλειψως τῶν ὑποθηκῶν, ἀφοῦ αὕτη διετράχθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου θεωρήσαντος ὡς τελεσιδικον τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ.

Ο Ἀντισταγχευς

Ἰω. Α. Τυπάλδος.

Πότε ζητεῖται κανονισμὸς ἀρμοδιότητος; Ὅταν ἀρμόδιον πρὸς ἐνδίκαν ὑποθέσειώς τινος δικαστήριον κηρύττεται ἀναρμόδιον, ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσέως;

Ἀριθ. 1211.

Τῇ 3 Νοεμβρίου 1869.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 24248 καὶ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου ε. ε. Ὑμετέρου ἐγγράφου, περὶ τοῦ ἂν φρονῶμεν, ὅτι ἐπὶ τῆς κατὰ τοῦ ἐν ἀορίστῳ ἀδείᾳ ἀνθυπασπιστοῦ τοῦ πεζικοῦ Φ. Α. κατηγορουμένου ἐπὶ ἐξυβρίσει ἀνωτέρου ποινικῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἐκηρύχθη τὸ στρατοδικεῖον ἀναρμόδιον, εἶναι ὁ Ἄρειος Πάγος ἀρμόδιος νὰ ἐπιληφθῇ ταύτης καὶ νὰ προσδιορίσῃ δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 46 τῆς Ποιν. Δικονομίας τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, παρατηροῦμεν, ὅτι διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἀφορμὴ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, πρέπει ἡ ὑπόθεσις νὰ εἰσῆχθῃ εἰς δύο δικαστήρια καὶ νὰ ᾔναι ἀμφίβολος ἢ νὰ ἀμφισβητῇται ἡ ἀρμοδιότης αὐτῶν. Καὶ ἀμφίβολος μὲν εἶναι ἡ ἀρμοδιότης, ὅταν εἰσπληθῇ τῆς ὑποθέσεως εἰς τὰ δύο δικαστήρια, δὲν ἐξεδόθη ὑπ' αὐτῶν εἰσέτι ἀπόφασις περὶ τῆς ἀρμοδιότητός των, ἀμφισβητούμενη δὲ ἀφοῦ ταῦτα δικάσωσι περὶ αὐτῆς, κηρυττόμενα ἀρμόδια ἢ ἀναρμόδια. Ἐπειδὴ δὲ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις δὲν εἰσῆχθη παρὰ εἰς ἓν καὶ μόνον δικαστήριον (τὸ στρατοδικεῖον) ὅπερ ἀπεφάνθη ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, δὲν εἰσῆχθη δὲ εἰς ἕτερον καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχει καὶ ἑτέρου δικαστηρίου ἀπόφασις περὶ τῆς ἀρμοδιότητός του, διὰ τοῦτο δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος κατὰ τὸ ἀρθρ. 46 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἤθελεν ἀπορρίψῃ τὴν τυχὸν γενομένην αἵτησιν κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος.

Ἐπειδὴ δὲ, καθ' ἃ καὶ ὑμεῖς παρατηρεῖτε, δὲν χωρεῖ οὐδ' ἀναθεώρησις, οὐχὶ διότι δὲν εἶναι ὀριστικὴ τοῦ στρατοδικείου ἡ ἀπόφασις ἢ κηρύττουσα αὐτὸ ἀναρμόδιον, ἀλλὰ διότι καίτοι ὀριστικῆς οὕσης τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως, τὸ ἄρθρ. 58 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας δὲν λέγει ὡς τὸ ἄρθρ. 74 § 2 τοῦ Γαλλικοῦ στρατιωτικοῦ νόμου lorsque les règles de competence ont été violées, εἰς ἣν ἔκφρασιν συμπεριλαμβάνεται ὡς λόγος ἀναιρέσεως ἢ τε ἀρμοδιότης καθὼς καὶ ἡ ἀναρμοδιότης, ἀλλὰ λέγει « ὅτι λόγον ἀναιρέσεως ἀποτελεῖ ἡ ἀναρμοδιότης, ἥτοι ὅταν τὸ στρατιωτικὸν δικαστήριον, ἀναρμόδιον ὄν, κηρύξῃ ἑαυτὸ ἀρμόδιον. Διὰ τὴν λόγον τοῦτον φρονοῦμεν ὅτι ἡ μόνη διεξαγωγή εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν εἶναι ἡ ἀποστολὴ τῆς δικογραφίας καὶ ἡ εἰσαγωγή τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, καὶ ὅταν τοῦτο ἀποφανθῇ ἐπίσης ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, νὰ αἰτηθῇ τότε ὁ κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Κατὰ τίνα τρόπον συλλαμβάνονται στρατιωτικοὶ καταδικώμενοι διὰ πράξεις τιμωρουμένας ὑπὸ τῶν κοινῶν δικαστηρίων;

Ἀριθ. 16.

Τῇ 13 Ἰανουαρίου 1872.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐπιστρέφομεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 138 ἐπισημειωτικὸν ὑμῶν ἔγγραφον ἀπαντῶντες τὰ ἐξῆς.

Τὸ ἄρθρον 217 τῆς Ποιν. Δικονομίας (ἐπομένως καὶ ἡ ἐρμηνεύουσα τοῦτο ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης) δὲν κατηγορήθη διὰ τῶν νεωτέρων διατάξεων τῶν ἄρθρ. 70, 71, 72 καὶ 73 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ὡς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἐκλαμβάνει, καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἄλλα ἀντικείμενα κανονίζουν τὰ ρηθέντα τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας ἄρθρα καὶ ἄλλο ἀντικείμενον κανονίζει τὸ ρηθὲν 217 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἥτοι τὰ μὲν ἄρθρ. 70 καὶ 71 προνοοῦσι περὶ τῆς προφυλακίσεως πάντων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν στρα-

τοδικείων, διατάττοντα τὸ μὲν 70 ἄρθρον νὰ συλλαμβάνηται ὁ τοιοῦτος ἐν περιπτώσει ἐπ' αὐτοφώρῳ πλημμελήματος ἢ κακουργήματος ἄνευ διαταγῆς τοῦ ἀνωτέρου αὐτοῦ, τὸ δὲ 71 νὰ μὴ συλλαμβάνηται ὁ τοιοῦτος, ὅταν δὲν πρόκηται περὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκλήματος, ἄνευ διαταγῆς τοῦ ἀνωτέρου αὐτοῦ. Τὰ δὲ ἄρθρ. 72 καὶ 73 προνοοῦντα περὶ τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν πρόκειται εἴτε στρατιωτικὴ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ νὰ εἰσέλθῃ, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τῆς ἐπ' αὐτοφώρῳ πράξεως, εἰς πολιτικὸν κατὰστημα πρὸς βεβαίωσιν πλημμελήματος ἢ κακουργήματος ἢ πρὸς σύλληψιν τινὸς ὑπαγομένου εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοδοσίαν (ἄρθρ. 72), εἴτε νὰ εἰσέλθῃ ἡ πολιτικὴ ἀρχὴ εἰς στρατιωτικὸν κατὰστημα πρὸς βεβαίωσιν πλημμελήματος ἢ κακουργήματος, ἢ πρὸς σύλληψιν τινὸς ὑπαγομένου εἰς τὴν κοινὴν δικαιοδοσίαν, ἄνευ διακρίσεως ἂν ὁ συλληφθησόμενος εἶναι ιδιώτης ἀπλοῦς ἢ στρατιωτικός, περὶ δὲ τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν πρόκειται νὰ συλληφθῇ στρατιωτικός ἐκτὸς στρατιωτικοῦ καταστήματος μὴ ὑπαγόμενος εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοδοσίαν, ἡ στρατιωτικὴ ποινικὴ νομοθεσία δὲν ποιεῖ οὐδένα λόγον, κανονίζεται δὲ ἡ περίπτωση αὕτη ὑπὸ μόνον τοῦ ἄρθρ. 217 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Fuché εἰς τὸ περὶ τῆς γαλλικῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας σύγγραμμά του γνωματεύει, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 88 τῆς γαλλικῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 71 τῆς ἡμετέρας, εἶναι γενικὴ, ἐφαρμοζομένη εἰς πάντα ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικὸν ὑπαγόμενον ἢ μὴ εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοδοσίαν. Ἀλλὰ τὸ διαληφθὲν 88 ἄρθρον τῆς γαλλικῆς στρατιωτικῆς νομοθεσίας, δὲν ἔχει τὴν περιορισμένην τοῦ ἡμετέρου νόμου διάταξιν «οὐδεὶς τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν στρατοδικείων» ἀλλὰ *tous militaires* κτλ. Ἡ δὲ ἐκ τούτου προκύπτουσα διαφορὰ μετὰ τῆς γαλλικῆς καὶ ἡμετέρας νομοθεσίας στηρίζεται εἰς τὸν λόγον, ὅτι ὁ μὲν Γάλλος νομοθέτης μὴ διαλαβὼν τι ἐν τῇ Ποιν. Δικονομίᾳ περὶ τῆς συλλήψεως τῶν στρατιωτικῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια, ὥφειλε νὰ διαλάβῃ ἐν γένει περὶ τούτου ἐν τῇ μετὰ ταῦτα ἐκδοθείσῃ στρα-

τιωτικῇ ποινικῇ νομοθεσίᾳ αὐτοῦ, ἐνῷ ὁ ἡμέτερος κανονίσας ἀρμοδίως ἐν ἄρθρῳ 217 περὶ προφυλακίσεως τῶν στρατιωτικῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια, δὲν εἶχεν ἀφορμὴν νὰ κάμῃ περὶ τούτου ἀναρμοδίως μνείαν ἐν τῇ στρατιωτικῇ ποινικῇ νομοθεσίᾳ. Διὰ τοὺς λόγους τούτους εἵμεθα τῆς γνώμης ὅτι τὸ ἄρθρον 217 ἔχει καὶ σήμερον τὴν αὐτὴν ἰσχύν, ἣν εἶχε καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας νόμου, καθὼς καὶ ὅτι ἡ περὶ τοῦ ἄρθρου τούτου ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1838 ἔχει καὶ τὴν σήμερον πλήρη ἐφαρμογὴν, ὡς ἐρμηνεύουσα ὀρθῶς τὰ ἄρθρα 216 καὶ 217 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἰω. Α. Τυπάλδος.

Πότε ἀρχεῖται ἡ διάρκεια τῆς ποινῆς ἐπὶ πλημμελημάτων;

Ἀριθ. 46.

Τῇ 20 Ἰανουαρίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν.

Επιστρέφεται τὸ ὑπ' ἀριθ. 288 ἐγγραφόν σας μὲ τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀναφορᾷ σας ταύτῃ γνώμη σας εἶναι ὀρθή, διότι τὸ μὲν ἄρθρ. 17 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου λέγει ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς ποινικῆς διαρκείας προσδιορίζεται, ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς δὲν εὐρίσκεται εἰς προσωρινὴν φύλαξιν, ἀφ' ἧς ἡμέρας οὗτος φυλακισθῇ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ποινῆς του, ἥτοι ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τὸ δὲ ἄρθρον 405 τῆς Ποιν. Δικονομίας λέγει ὅτι ἅμα κατασταθῇ τελεσίδικος ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἐκτελεῖται ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως. Τελεσίδικος δὲ εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ ἀπόφασις ἅμα ἐκδοθῇ ἀνεκκλήτως, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως (ἄρθ. 479 Ποιν. Δικον.). Διὰ τοῦτο ἐπὶ πλημμελημάτων ἡ ποινικὴ διάρκεια ἀρχεῖται ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκδοθῇ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις καὶ τεθῇ ὁ καταδικασθεὶς εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Ὅτι ἡ ἀγωγή παραπόνων κατὰ τοῦ καταλόγου τῶν ἐνόρκων ἐπιδίδεται τῷ Νομάρχῃ. Ὅτι εὐρεθέντων βασιμῶν τῶν παραπόνων, τὰ ἔξοδα ἐπιβάλλονταί τῷ Δημόσιῳ.

Ἀριθ. 150.

Τῇ 10 Φεβρουαρίου 1872.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Σ. Ὑπουργείου.

Μελετήσαντες τὰ συνημμένα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 9538 ἔγγραφον τοῦ Σ. Ὑπουργείου, φρονοῦμεν ὅτι δὲν ὑπάρχει νόμιμος λόγος ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 547 π. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν καθόσον κατεδικάσθη τὸ Δημόσιον εἰς τὰ δικαστικά ἔξοδα, διότι οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις παραβιάζεται διὰ τούτου. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ νόμου 4B' τοῦ 1848 ἡ ἀγωγή παραπόνων κατὰ τοῦ καταλόγου τῶν ἐνόρκων ἐπιδίδεται εἰς τὸν Νομάρχην τὸν ἔχοντα συμφέρον. Εἰς τὴν προκειμένην ὅμως δίκην ἡ ἀγωγή ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν Νομάρχην Ἀρκαδίας ὡς μόνον ἀντίδικον τοῦ ἐνάγοντος, καὶ περὶ τούτου δὲν ἐγένετο ἐνστάσις οὔτε ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν οὔτε ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν. Ἄν ὁ Νομάρχης ἀπηύθυνεν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἔγγραφον ὑπόμνημα, παρέστη οὐχ ἥττον διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὡς διάδικος, οὐ μόνον διότι κατὰ τοῦ Νομάρχου ἀπηυθύνετο ἡ ἔφεσις, ἀλλὰ καὶ διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ νόμου 4B' ὁ Νομάρχης ἔχει τὸ δικαίωμα ὡς διάδικος νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸ δικαστήριον δι' ἐγγράφου ὑπομνήματος τὰς ἐνστάσεις ἢ ἀντιρρήσεις αὐτοῦ κατὰ τῆς ἐφέσεως. Ἀφοῦ δὲ ἡ κατὰ τοῦ Νομάρχου ἀπευθυνομένη ἔφεσις ἐκρίθη βάσιμος, αἱ δὲ ἀντιρρήσεις τοῦ ἐφεσιβλήτου Νομάρχου ἀπερρίφθησαν ὡς ἀβάσιμοι, ἔπεται ὅτι ὀρθῶς καὶ νομίμως κατεδικάσθη τὸ Δημόσιον εἰς τὰ δικαστικά ἔξοδα. Μὴ ὑπάρχοντος ἄλλου διαδίκου ἐκτὸς τοῦ ἐνάγοντος Βεῖχοπούλου καὶ τοῦ Νομάρχου, καὶ ἀπαλλασσομένου τούτου, καθ' ὃ φρονεῖ τὸ Σ. Ὑπουργεῖον, τὰ δικαστικά ἔξοδα ἤθελον εἶς ἀνάγκης καταψηφισθῇ εἰς βάρος ἢ τοῦ νικήσαντος ἐκκαλοῦντος, ἢ τῶν μηδόλως ὡς διαδίκων κλητευθέντων μηδὲ παραστάντων προσώπων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα διεγράφησαν ὑπὸ τοῦ Νομάρχου. Ἀλλ' ἑκατέρα τῶν συνεπειῶν τούτων ἀντίκειται προφανῶς εἰς τὸ δίκαιον καὶ εἰς τὸν νόμον. Μόλα ταῦτα

ἐὰν τὸ Σ. Ὑπουργεῖον ἐπιμένει εἰς τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9538 ἐγγράφου ἐκτεθειμένην γνώμην θέλομεν ζητήσῃ τὴν ἀναάρεσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν ὑπὲρ τοῦ Νόμου, ἅμα λάβωμεν ἐπὶ τούτῳ διαταγὴν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

I. A. Τυπάλδος.

Ὅτι γενομένης μηνύσεως ἐπὶ πλαστογραφίᾳ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐκλογῆς, ὁ Εἰσαγγελεὺς δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀμέσως ὅλας τὰς ἀνακριτικὰς πράξεις καὶ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητα τῶν πρακτικῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ κατάρχῃ αὐτὰ πρὸ τῆς ἐξελέγξεως τῆς ἐκλογῆς ὑπὸ τῆς Βουλῆς. Ὅτι ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ προβαίνει εἰς ἀνάκρισιν καὶ καταδίωξιν καὶ διαρκούσης τῆς ψηφοφορίας.

Ἀριθ. 221.

Τῇ 7 Μαρτίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2944 καὶ ἀπὸ 2 Μαρτίου 1872 ὑμετέρου ἐγγράφου, δι' οὗ ἐξαιτεῖσθε τὴν λύσιν τῶν ἐν αὐτῷ τεθέντων μοι δύο ζητημάτων, ἀποφρίνομαι, ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου, ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς γενομένης αὐτῷ καταμηνύσεως περὶ πλαστογραφίας πρακτικῶν τῆς ἐκλογῆς, δὲν κωλύεται ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ ἐνεργήσῃ ἀμέσως ὅλας τὰς ἀνακριτικὰς πράξεις πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἀνακάλυψιν τοῦ πράξαντος, δύναται προσέτι νὰ βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ ὡς πλαστοῦ κατηγόρουμένου πρακτικοῦ διὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιθέσεως τῆς ὑπογραφῆς του, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ τὸ κατάρχῃ καὶ παραλάβῃ εἰς τὸ γραφεῖον του, διότι τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐξελέγξιν τῆς βουλευτικῆς ἐκλογῆς ἥς ἀποτελεῖ ἀναγκαῖον στοιχεῖον. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐξελέγξεις τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν εἰσὶν ἐκ τῶν τὰ μαλα κατεπειγουσῶν ὑποθέσεων, ὡς ἀφορῶσαι τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ νομοθετικοῦ τῆς βουλῆς σώματος, τὸ δὲ περὶ οὗ ὁ λόγος πρακτικὸν εἶναι ἀπόλυτον στοιχεῖον πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἐξελέγξεως τῆς βουλευτικῆς ἐκλογῆς ἣν ἀφορᾷ τὸ κατηγορούμενον πρακτικόν, διὰ ταῦτα πρέπει νὰ προηγήται ἢ ὑπὸ τῆς βουλῆς χρήσις τοῦ διαληφθέντος πρακτικοῦ, ἀπὸ ἐκείνην τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, ἥτις, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ Εἰσαγγελέως πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, αἰτοῦντος τὴν μετὰ τὴν ἐξέ-

λεγξιν ἀποστολὴν τοῦ ῥηθέντος πρακτικοῦ, θέλει λαμβάνει αὐτὸ μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐξελέξεως, πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς δικαιοσύνης. Ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ζητήματος, σὰς ἀπαντῶμεν ὅτι θέλετε πράττει ὅ,τι ὁ νόμος διακελεύει, πρὸς ὃν δὲν ἀπομακρύνεται σχεδὸν ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου, διαλαμβάνουσα ὅτι ὅταν ἡ δημοσία τάξις τὸ ἀπαιτῇ ἡ πρόκηται περὶ βαρέως ἐγκλήματος, ἡ εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ θέλει προχωρεῖ εἰς τὴν ἀνάκρισιν καὶ καταδίωξιν καὶ κατὰ τὰς τέσσαρας τῆς ψηφοφορίας ἡμέρας.

Ὁ Ἀντιστράτηγος

Γω. Α. Τυπάλδος.

Περὶ δημοσιεύσεως διὰ τοῦ τύπου τῶν αποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ εἰσπράξεως τῶν πρὸς τοῦτο τελῶν.

Ἀριθ. 223.

Τῇ 9 Μαρτίου 1872.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 2605 ἐγγράφῳ τοῦ Σ. Ὑπουργείου, τίθενται ἡμῖν δύο ζητήματα α') ἂν δὲν ἦναι προτιμώτερον νὰ ὁρισθῶσι κατ' ἀποκόπην εἰς δραχ. 12 τὰ πρὸς τοῦ ἐπισπεύδοντος τὴν συζήτησιν προκαταβλητέα δικαιώματα τῆς ἐκτυπώσεως τῆς αποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ β') ἂν ἡ διὰ τῆς προκαταβολῆς εἰς χεῖρας τοῦ γραμματέως εἰσπραξίς τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων δὲν ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις δι' ὧν καθιερῶνται τὸ ἐν ἐνεργείᾳ σύστημα τῆς εἰσπράξεως ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ταμιῶν. Ἀρχομαι ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἐκ τῆς λύσεως τοῦ ὁποίου ἐξήρηται ἡ διάγνωσις τῆς νομιμότητος τοῦ προτεινομένου συστήματος. Ὑποβάλλω δὲ ὡς πρὸς τοῦτο ὅτι τὸ ὑποτιθέμενον ἐν ἐνεργείᾳ σύστημα, διότι πραγματικῶς οὐδὲν σύστημα εἰσπράξεως εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ, δὲν διαγραφεται ἐξ οὐδενὸς νόμου ἢ διατάγματος, διότι δὲν ἐφαρμόζονται σήμερον οὐδὲ αἱ περὶ ἐκκαθαρίσεως καὶ καταλογισμοῦ τῶν ἐξόδων τῆς ποινικῆς δικασίας διατάξεις τοῦ ἀπὸ 11 Μαρτίου 1835 Β. διατάγματος. Ἀλλ' ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐθνικοῦ τυπογραφείου, ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως νόμου ἢ διατάγματος ἔχουσα δικαίωμα πρὸς τοῦτο, ἐκκαθαρίζει τὰ δι' ἐκάστην ἀπόφασιν ὀφειλόμενα δικαιώματα, καὶ

σημειοῖ τὸ πρὸς ἑκτισιν αὐτῶν ὑπόχρεον πρόσωπον, χωρὶς νὰ κηρύσσωνται ἐκτελεστοὶ παρ' ἄλλης τινὸς ἀρχῆς οἱ παρὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ τυπογραφείου συντασσόμενοι κατάλογοι. Καὶ καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὰ ἐξόδα τῆς τυπώσεως τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου προνοεῖ τὸ ἄρθρ. 72 ἀριθ. 5 τοῦ ἀπὸ 17 Ὀκτωβρίου 1834 Β. διατάγματος περὶ ποινικῆς διατιμήσεως, παραπέμπον εἰς τὸ ἄρθρον 504 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ τότε τὸ Δημόσιον καταδικάζεται εἰς τὰ ἐξόδα τῆς ἀναιρουμένης ποινικῆς ἀποφάσεως, ἡ εἰσπραξις τῶν τυπωτικῶν δύναται νὰ γείνη ἐπὶ τῇ βάσει τριμηνιαίων καταλόγων καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἐκκαθαρίσεως, διαγραφῆς κλπ. τῶν ἐξόδων τῆς ποινικῆς διαδικασίας Β. διατάγματος. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον τῆς εἰσπραξέως καὶ ἡμεῖς προτείνομεν ὡς πρὸς τὰς ποινικὰς ἀποφάσεις. Καθόσον ὅμως ἀφορᾷ τὰς πολιτικὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν ἔχομεν διάταξιν νόμου οὐδὲ διατάγματος κανονίζουσιν τὸν τρόπον τῆς εἰσπραξέως τῶν τυπωτικῶν, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἁρθρου 839 τῆς Πολ. Δικονομίας. Διὰ τοῦ προταθέντος λοιπὸν παρ' ἡμῶν συστήματος δὲν πρόκειται νὰ μεταβληθῇ νόμιμόν τι καὶ ἐν ἐνεργείᾳ ὑπάρχον σύστημα εἰσπραξέως τῶν τυπωτικῶν, ἀλλὰ μόνον νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ διάταξις αὕτη τοῦ νόμου, καθ' ἣν ἡ τύπωσις τῆς ἀποφάσεως πρέπει νὰ γίνηται δαπάνη τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου. Ἀσφαλέστερον ἤθελεν εἶσθαι, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἀντιρρήσεως καὶ δυσχερείας, ἐὰν ἡ προκαταβολὴ τῶν τυπωτικῶν τῆς ἀποφάσεως ἐπεβάλλετο εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα τὴν συζήτησιν, διὰ Β. διατάγματος κανονίζοντος τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθρ. 839 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἄλλ' ἴσως καὶ ἄνευ διατάγματος ἐπιτύχει ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ προτεινομένου μέτρου, ζητουμένης τῆς προκαταβολῆς τῶν τυπωτικῶν συνάμα μετὰ τῶν τελῶν τῆς σημερινῆς.

Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὸν κατ' ἀποκοπὴν προσδιορισμὸν τῶν τυπωτικῶν εἰς δραχ. 12 δι' ἐκάστην ἀπόφασιν, βεβαίως ἤθελε δι' αὐτοῦ καταστῆ πολὺ εὐχερεστέρα ἡ δοσοληψία καὶ ἡ ἐξακρίβωσις τῶν λογαριασμῶν τοῦ γραμματέως καὶ τοῦ εἰσαγγελέως

μετὰ τοῦ διαδίκου καὶ μετὰ τοῦ τυπογράφου. Ἄλλ' ἕκαστος διὰδικος ὀφείλει μόνον τὴν δαπάνην ἣτις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν τύπωσιν τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ διαφορᾶς, καὶ ἡ εἴσπραξις ποσοῦ ἀνωτέρου τοῦ ὀφειλομένου κατὰ νόμον, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς καταπίεσις, ὥστε ἂν καὶ ἡ μετὰ τὴν τύπωσιν ἐκκαθάρισις τοῦ πραγματικῶς ὀφειλομένου παρουσιάζει δυσχερείας τινὰς εἰς τὴν ἐξέλεγχιν τῆς διαχειρίσεως τῶν ὑπαλλήλων, εἶναι οὐχ ἥττον προτιμωτέρα ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς νομιμότητος καὶ τῆς ἀκριβείας. Ταῦτα ὑποβάλλων παρακαλῶ τὸ Σ. Ὑπουργεῖον ἵνα εὐαρεσθηθῇ καὶ διατάξῃ τὰ περὶ τοῦ πρακτέου.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἰω. Τυπάλδος.

Ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν Πλημμελειοδικῶν; Ταύτης τὴν ἐκτέλεσιν ἀναστέλλει ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως;

Ἀριθ. 318. (τηλεγράφημα) Τῇ 30 Μαρτίου 1872.

Εἰσαγγελία Πλημμελειοδικῶν Ναυπλίου.

Ἀφοῦ ἡ καταδικαστικὴ τῆς οὐσίας ἐπὶ πλημμελήματι ἀπόφασις δὲν ἀναστέλλεται διὰ τῆς ἀναιρέσεως, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀρθρ. 405 καὶ 459 παραβαλλομένων πρὸς τὸ ἀρθρ. 479, πολὺ ὀλιγώτερον ἀναστέλλεται ἀπόφασις μὴ ὀριστικὴ τοῦ πλημμελειοδικείου, καθ' ἧς δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ἀναιρέσις, ὡς τὸ ἀρθρ. 479 διαλαμβάνει.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Ὁ Ἄρσιος Πάγος ἐκανόνισε τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικάσοντος ὑπὸ θεσιν τινα Δικαστηρίου. Κατόπιν ἐπὶ ὁμοίου ζητήματος ἀπεφάσισεν ἀντιθέτως. Ἡ πρότερον κανονισθεῖσα ἀρμοδιότης, καίτοι ἐσφαλμένη, εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην.

Ἀριθ. 319.

Τῇ 30 Μαρτου 1870.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6544 καὶ ἀπὸ 27 Μαρτίου 1872 ὑμετέρου ἐγγράφου, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ν' ἀποφανθῶμεν ὡς ἀκολούθως. Περὶπτώσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος ὑπάρχει ὡσάκις δι' ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πταῖσμα, πλημμέλημα ἢ κα-

κούργημα ἢναι ἀμφιβολός ἢ ἀμφισβητηταί ἢ ἀρρυθριότης πολλῶν μὴ ὑποκειμένων ἀλλήλοις δικαστηρίων, οὐδὲς δὲ ἀρχικῶς τοιαύτης τῆς περὶ ἧς πραγματεύεται τὸ ὑμέτερον ἐγγράφον ὑποθέσεως τοῦ ἐνώματάρχου Γ. Μ., ἐζητήθη κανονισμός τῆς ἀρρυθριότητος. Ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος κανονίσας τὰ περὶ αὐτῆς ἐκήρυξεν ἀρμόδια τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 98 τῆς 3 Αὐγούστου 1870 ἀποφάσεώς του. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος, μετέβαλλεν ἀκολούθως νομολογίαν κηρύξας ἐπὶ ἄλλων ὑποθέσεων, ὅπου ὑπῆρχε τὸ αὐτὸ ζήτημα, ἀρμόδια τὰ κοινὰ δικαστήρια, καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην νομολογίαν ὡς νεωτέραν καλὸν εἶναι νὰ ἀκολουθῶσι τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια, ὡς αἰεὶ παρουσιασθῶσι εἰς αὐτὰ τοιοῦτου εἶδους νέαι ὑποθέσεις, ἀλλ' εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ὅπου ὁ Ἄρειος Πάγος ἐκήρυξεν ἅπας ἀρμόδια τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια, ἢ ἀποφασίς αὐτοῦ, ὡς κανονιστικὴ τῆς ἀμφισβητηθείσης ἀρρυθριότητος, εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰ δικαστήρια ταῦτα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέργγιος.

Δύνανται ἡ Κυβέρνησις νὰ ὑποχρῆθῃ ὅτι κατὰ ξένου ὑπηκόου καθ' οὗ διὰ βουλευμάτος ἐπαύσε πρὸς κίρον περὶ αὐτῶν καταδίωξις, δὲν θέλει ἐνεργηθῇ νέα τοιαύτη καὶ ἂν παρουσιασθῶσιν ἀποδείξεις νῆαι ;

Ἀριθ. 363.

Τῇ 24 Ἀπριλίου 1870.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπισημειώσεως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἐπισυνάψω ὡς ἀντίγραφον τῆς ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τοῦ κ. Φ. Νόελ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ νὰ ἀπορυνθῶ ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν αἰτήσεως τοῦ κ. Πρεσβευτοῦ τῆς Μεγάλης Βρετανίας ὡς ἀκολούθως.

Διὰ τοῦ βουλευμάτος τοῦ Ἐφετερίου ἐπαυθῇ ἡ περὶ αὐτῶν καταδίωξις τοῦ κ. Νόελ, διότι ὑπῆρχον μὲν ἐνδείξεις τινὲς κατ' αὐτοῦ, δὲν ἦσαν ὁμῶς ἀποχρῶσκι ὥστε νὰ στηρίχθῃ εἰς αὐτὰς κατηγορία. Διὰ τοῦ βουλευμάτος τούτου νῆα καταδίωξις κατὰ

τοῦ κ. Νόελ δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ, εἰ μὴ ὅταν ἡ κατ' αὐτοῦ ὑπάρξασα ἀλλὰ μὴ ἱκανὴ κριθεῖσα ὑποψία ἐνισχυθῇ διὰ νέων ἀποδείξεων, μὴ προϋποβλημένων εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ δικαστηρίου, ἐπιτραπῇ δὲ αὕτη ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου. Αἱ προϋπάρξασαι καὶ εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ δικαστηρίου προϋποβληθεῖσαι ἐνδείξεις κατὰ τοῦ κ. Νόελ ἐνδιαλαμβάνονται ἐν τῷ ρηθέντι βουλευματι τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, ἀφοῦ δὲ ἡ ἐγκαίρως ἐνεργηθεῖσα τακτικὴ ἀνάκρισις δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀνεύρῃ ἄλλας ἰσχυροτέρας ἀποδείξεις, δὲν εἶναι πιθανὸν ὅτι θέλουν ἀνευρεθῇ τοιαῦται εἰς τὸ μέλλον, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Εἰσαγγελεὺς δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ περαιτέρω καταδίωξιν, εἰ μὴ ἀφοῦ τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, εἰς ὃ ὁ Εἰσαγγελεὺς κατὰ τὸ ἄρθρ. 253 τῆς Ποιν. Δικονομίας ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ τὰς τυχαίως ἀνακαλυπτομένας ἀποδείξεις, ἐπιτρέψῃ αὐτήν. Ἀλλ' ἂν καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καὶ σχεδὸν βεβαιότητα, τοιαῦται περαιτέρω ἀποδείξεις δὲν θέλουν ἀναδειχθῇ ἐν τῷ μέλλοντι εἰς τὴν εἰδικὴν ταύτην περίπτωσιν, δὲν δύναται ὅμως κατ' ἐμὴν γνώμην ἡ Κυβέρνησις νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι ὁ κ. Νόελ δὲν θέλει καταδιωχθῇ καὶ ἂν ἀνακλυθῶσι τυχὸν εἰς τὸ μέλλον νέαι ἀποδείξεις, διότι μία τοιαύτη ὑπόσχεσις ἀντιβάνει προφανῶς εἰς τὸ ρηθὲν ἄρθρ. 253 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν διαλαμβανόμενη φράσις, ὅτι πᾶσα περαιτέρω καταδίωξις ἐξαρτᾶται οὐχὶ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως, ὅστις ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ὑπάγεται εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου, δὲν εἶναι ὀρθή, διότι πρῶτον τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης δὲν δύναται νὰ δώσῃ διαταγὴν ἀντιβαίνουσαν εἰς τὸν νόμον, δεύτερον διότι ἡ περαιτέρω καταδίωξις ἐπιτρέπεται παρὰ μόνου τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου, τρίτον διότι ἂν καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς ὑποβάλλῃ κατὰ τὸ ρηθὲν ἄρθρον εἰς τὸ συμβούλιον τὰς τυχὸν ἀνακαλυπτομένας ἀποδείξεις, ἵνα ἀποφασίσῃ τοῦτο ἂν ἐπιτρέπηται περαιτέρω καταδίωξις, ἡ ὑποβολὴ αὕτη ἐνεργεῖται παρ' αὐτοῦ ὑποχρεωτικῶς, διαλαμβάνοντος τοῦ ρηθέντος ἄρθρου, ὅτι οὗτος ὀφείλει νὰ ὑπο-

βάλη προτοῦ τὰς νέας ἀποδείξεις εἰς τὸ συμβούλιον, αἱ διαταγαὶ δὲ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης εἶναι μὲν ἰσχυραί, ὅταν ᾖναι σύμφωνοι μὲ τὸν νόμον, δὲν εἶναι ὁμως ὑποχρεωτικαὶ διὰ τοὺς Εἰσαγγελεῖς ὅταν αὐταὶ ἀντιβαίνωσιν εἰς τὸν νόμον καὶ μάλιστα ὅταν ὁ νόμος ὑποχρεῷ αὐτοὺς νὰ ἐνεργήσωσι πρᾶξιν τινα, ὡς ἐνταῦθα, ἡ δὲ διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου ἀντιβαίνει εἰς τὴν τοιαύτην τοῦ Εἰσαγγελέως ὑποχρέωσιν. Διὰ τοὺς λόγους τούτους, ἡ Κυβέρνησις δύναται μὲν κατ' ἐμὴν γνώμην νὰ ὑποσχεθῇ συμφώνως μὲ τὸν νόμον, ὅτι περαιτέρω κατὰδίωξις τοῦ κ. Νόελ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑποβληθεισῶν ἡδη τοῖς δικαστηρίοις ἀποδείξεων, δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι δὲν θέλει καταδιωχθῇ ἐπὶ τῇ τυχαίᾳ ἀνακκλύψει νέων ἀποδείξεων, περιστάσιν ἢ ἄλλως κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς δὲν θεωρεῖ διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους πιθανήν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Κ. Προβελέγγιος.

“Ὅτι γενομένης αἰτήσεως παραπομπῆς λόγῳ ἐξαρέσεως τῶν δικαστῶν, οὗτοι καίτοι κοινοποιήσῃς αὐτοῖς τῆς περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως, δὲν ἀπέχουσι τῶν ἔργων των ἂ, δὲ, εἰλοποιηθῶσι παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀριθ. 447.

Τῇ 8 Μαρτίου 1872.

Πρὸς τοὺς παρ' Ἐφέταις κκ. Εἰσαγγελεῖς.

Πολλοὶ τῶν ἐπὶ ἐκλογικαῖς πλημμελήμασι κατηγορουμένων ἐμφανιζόμενοι ἐνώπιον τοῦ δικάσοντος δικαστηρίου κατὰ τὴν δικάσιμον, προτείνουσι διαφόρους ἐνστάσεις ἐν αἷς καὶ τὴν τῆς ἀναβολῆς τῆς δίκης, ἀφοῦ δὲ τὸ δικαστήριον ἀπορρίψῃ αὐτάς, ἀποσύρονται πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς οὐσίας καὶ καταδικάζόμενοι ἐρήμην, ἀνακόπτουσι τὴν ἐκδοθεῖσαν κατ' αὐτῶν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, ἵνα δὲ καὶ αὐθὺς παρεμποδίσωσι τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης, καίτοι γνωρίζοντες ὅτι ἐξαιρέσεις τῶν δικαστῶν δὲν συγχωρεῖται, ἀφοῦ τις ἀνελάβῃ τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, ἐκτὸς ὅταν δύναται ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι τῆς ἐξαίρεσεως ἡ αἰτία μετέπειτα ἀνεφύη ἢ ἐφθασεν εἰς γνῶσιν τοῦ ἐξαίρουντος, περίπτωσις ἥτις δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος δι-

κας, ἐγείρουσι μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς δικασίμου τῆς ἀνακοπῆς, αἰτήσεις παραπομπῆς λόγῳ ἐξαίρεσεως, τὰς ὁποίας δὲν ἀπευθύνουσιν εἰμὴ μετὰ παλὺν χρόνον ὕστερον πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέα, κοινοποιοῦσι δὲ ἀμέσως διὰ κλητῆρος τοῖς καθ' ὧν ἡ περὶ παραπομπῆς αἰτήσεις δικασταῖς, οἵτινες θεωροῦντες ἐχυτοὺς ὑποχρέους ν' ἀπέχῳσι τῆς δίκης ἀπὸ τῆς τοιαύτης μὴ νομίμου κοινοποιήσεως, συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ στρεψοδίκου τῶν κατηγορουμένων σκοποῦ.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ κκ. δικασταὶ δὲν ὀφείλουσι ν' ἀπέχῳσι τῶν ἔργων των ἐπὶ δίκης, ἥς οἱ κατηγορούμενοι αἰτοῦσι τὴν παραπομπήν, εἰμὴ ἀφοῦ ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς εἰδοποίησιν αὐτοὺς περὶ τῆς γενομένης αἰτήσεως παραπομπῆς, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρ. 64, 48, 49 τῆς Ποιν. Δικονομίας, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ παραγγείλητε τοῖς κκ. παρὰ Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελεῦσι ἵνα ὑποστηρίζωσιν εἰς τοιαύτας περιπτώσεις των πρὸς τῆς δίκης, διὰ τῆς μὴ ἀποχῆς τῶν δικαστῶν καθ' ὧν ἐγένετο ἡ παράνομος κοινοποίησις τῆς περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως ἐπὶ τῆς τοιαύτης δίκης, μέχρις οὐ λάβῳσι νόμιμον κοινοποίησιν ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἵνα οὕτω τηρουμένου τοῦ νόμου ματαιοῦται ὁ στρεψόδικος σκοπὸς τῆς παρὰ τὸν νόμον ἀναβολῆς τῶν τοιούτων δικῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Πότε ἀθωοῦται διὰ τοῦ βουλευματος ὁ κατηγορούμενος καὶ πότε διατάσσεται ἡ πρὸς καιρὸν παύσις τῆς καταδιώξεως; Ποία τὰ κατὰ τῶν τοιούτων βουλευμάτων ἑνδίκαια μέσα;

Ἀριθ. 498.

Τῇ 17 Μαΐου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπατῶντες εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 1901 τῆς 13 Μαΐου ε. ε. ὑμετέρον ἔγγραφον, ἀποφαινόμεθα, κ. Εἰσαγγελεῦ, ὅτι εἵμεθα σύμφωνοι μετὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἐκφερομένην ὑμετέραν γνώμην. Τὸ ἄρθρ. 253 τῆς Ποιν. Δικονομίας συνέχεται μετὰ τὸ ἄρθρ. 252 αὐτῆς. Κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο, διὰ ν' ἀποφκνθῇ τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνη κατηγορία, πρέπει

νά μὴ ὑπάρχωσι παντάπασι. ἐνδείξεις κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχωσιν οἱ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενοι ἄλλοι λόγοι οἱ ἀναιροῦντες τὴν ποινὴν, ὅταν δὲ ὑπάρχωσι μὲν τοιαῦται ἐνδείξεις, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀποχρῶσαι, ὥστε νὰ ὑποστηρίχθῃ ἡδὴ εἰς αὐτάς κατηγορία, τὸ ῥηθὲν τῶν Πλημμελειοδικῶν συμβούλιον ἀποφαίνεται προσωρινὴν παῦσιν τῆς ἀνακρίσεως. Κατὰ τῶν βουλευμάτων τούτων, εἰς μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 252 ὁ Εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς, κατὰ δὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 253 ἔχει τὸ τοιοῦτον τῆς ἀνακοπῆς δικαίωμα ὃ τε Εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ κατηγορούμενος, δύνανται δὲ προσέτι ἀμφότεροι νὰ προσφύγωσιν εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον, πρὸς ἀναίρεσιν τῶν τοιούτων βουλευμάτων, ἂν ὑπάρχῃ λόγος τις τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 263 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀναφερομένων. Παρελθούσης ὅμως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν καὶ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας ἢ ἀπορριφθείσης τῆς τε ἀνακοπῆς καὶ ἀναίρεσεως αὐτῶν, τὰ βουλευμάτων ταῦτα καθίστανται ὑποχρεωτικὰ καὶ ἀμετάκλητα διὰ τε τὸν Εἰσαγγελέα καὶ τὸν κατηγορούμενον, καὶ καθὼς ὁ Εἰσαγγελεὺς δὲν δύναται πλέον νὰ καταδιώξῃ τὸν κατηγορούμενον ὑπὲρ οὗ ὑπάρχει βούλευμα τοιοῦτον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνῃ κατηγορία, οὕτω καὶ ὁ κατηγορούμενος μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ῥηθειςῶν προθεσμιῶν ἢ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἀναίρεσεως, δὲν δύναται πλέον νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ βουλεύματος, δι' οὗ διατάσσεται ἡ προσωρινὴ παῦσις τῆς ἀνακρίσεως, ἀφοῦ κατέστη ὡς πρὸς αὐτὴν ὁριστικὸν καὶ ἀμετάκλητον. Μόνον χάριν τοῦ δημοσίου συμφέροντος ἐπιτρέπεται εἰς τὸν Εἰσαγγελέα νὰ καταδιώξῃ ἐκ νέου ἔνεκα τῆς αὐτῆς πράξεως τὸν κατηγορούμενον, ἀλλὰ καὶ τότε μόνον ὅταν ἡ κατ' αὐτοῦ ὑπάρξασα ἀλλὰ μὴ ἱκανὴ κριθεῖσα ὑποψία ἐνισχυθῇ διὰ νέων ἀποδείξεων, μὴ προϋποθεβλημένων εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ δικαστηρίου, καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ Εἰσαγγελεὺς ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ πρῶτον τὰς νέας ἀποδείξεις εἰς τὸ συμβούλιον καὶ νὰ περιμένη μέχρις οὗτου ἀποφασίσῃ αὐτὸ, ἂν ἐπιτρέπηται περαιτέρω καταδιώξις.

"Οτι ὅλας ἐν γένει αἱ πειθαρχικαὶ ἀποφάσεις ὑποκείνται εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου.

Ἀριθ. 500.

Τῇ 18 Μαΐου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν.

"Οτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 305 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων νόμου ἀφορᾷ ὅλας ἐν γένει τὰς πειθαρχικὰς ἀποφάσεις, ἥτοι τὰς ἐκδιδόμενας ὑπὸ τε τῶν δικαστικῶν συμβουλίων κατὰ τὸ ἄρθρ. 300 καὶ ὑπὸ τοῦ παρὰ Πλημμελειοδικαίς Εἰσαγγελέων, τῶν Προέδρων, τῶν Εἰρηνοδικῶν κλπ. προκύπτει ἀδιστακτικῶς ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 307 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἣτις ὑποτίθῃσιν ὡς ὑποβαλλομένας εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου καὶ τὰς ἀποφάσεις τὰς ἐκδιδόμενας κατὰ τὸ ἄρθρ. 298, τὸ ὅποτον ἀφορᾷ τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν τῶν προέδρων τῶν δικαστηρίων, τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ τῶν εἰσαγγελέων. Ἀποῦ δὲ κατὰ τὸ ἄρθρ. 307 τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μεταρρυθμίσῃ πᾶσαν πειθαρχικὴν ἀπόφασιν ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐκδοθεῖσαν κατὰ τὸ ἄρθρ. 298 συνδυασμένον μετὰ τοῦ ἄρθρ. 97 τοῦ εἰρημένου νόμου, ὀφείλετε βεβχίως νὰ ὑποβάλλητε τὰς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 6876 ὑμετέρᾳ ἀναφορᾷ μνημονευόμενας πειθαρχικὰς ἀποφάσεις εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου, πρὶν ἢ προβῇτε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

I. Α. Τυπάλδος.

"Οτι πρὸς εἰσπραξίν τῶν δημοτικῶν φόρων ἐπιτρέπονται τὰ πρὸς εἰσπραξίν τῶν δημοσίων φόρων ὠρισμένα καταναγκαστικὰ μέσα.

Ἀριθ. 502.

Τῇ 18 Μαΐου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν.

Τὸ ἄρθρον 16 τοῦ περὶ δημοτικῶν φόρων νόμου ΕΗ (1847), ἐπεκτείνει εἰς τὴν εἰσπραξίν τῶν δημοτικῶν φόρων τὰ καταναγκαστικὰ μέσα, ἅτινα ἐπιτρέπονται ἐκ τῶν περὶ καθυστερούντων νόμων ἐν γένει, ἄνευ διακρίσεως τῶν ἰσχυόντων κατὰ τὴν ἐκδοσίν τοῦ νόμου ΕΗ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἐκδοθησομένων.

Δυνάμει λοιπὸν τῆς γενικῆς ταύτης διατάξεως, φρονοῦμεν ὅτι καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ΥΛΤ' ἐπιτρεπόμενα καταναγκαστικὰ μέσα πρὸς εἰσπραξίν τῶν δημοσίων, δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι διὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν δημοτικῶν φόρων, καὶ ἡ ἐξάσκησις αὐτῶν ὑπόκειται εἰς μόνους τοὺς περιορισμοὺς τοὺς ὁποίους ὁ νόμος ΥΛΤ' ὀρίζει ὑπὲρ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

I. A. Τυπάλδος.

Περὶ ἐκτελέσεως ἐν Ἑλλάδι καθ' Ἑλληνος ἀποφάσεως ἁλλοδαποῦ δικαστηρίου.

Ἀριθ. 549.

Τῇ 24 Μαΐου 1872.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐπιστρέφεται πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης τὸ ὑπ' ἀριθ. 6997 ἔγγραφόν του, πρὸς ὃ λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀπαντήσω, ὅτι κατ' ἐμὴν γνώμην, ἂν ἡ μετὰ τῆς Αὐστρίας ἰσχύουσα συνθήκη δὲν διαλαμβάνῃ εἰδικὴν διάταξιν περὶ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ὑποθέσεως, δύνανται τὸ Ὑπουργεῖον νὰ ἐκδώσῃ ἔγγραφον εἰς τὸν ἀναφερόμενον, πιστοποιοῦν ὅτι αἱ ἀποφάσεις Αὐστριακῶν δικαστηρίων καθ' Ἑλληνος, τελεσίδικοι κατασταῶσι, ἐκτελοῦνται ἐν Ἑλλάδι ἅμα κηρυχθῶσιν ἐκτελεσταὶ παρὰ τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, δὲν δύνανται δὲ ταῦτα νὰ ἀρνηθῶσι τὴν ἐκτέλεσιν, ὅταν αἱ ἀποφάσεις αὗται δὲν ἀντιφάσκουν εἰς ἀποδεδειμένα πράγματα, ἢ δὲν ἀντιβαίνωσι εἰς ἡμεδαποὺς ἀπαγορευτικοὺς νόμους, κατὰ τὰ ἄρθρα 858, 869, καὶ 860 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

K. Προβελέγγιος.

Ὅτι ἡ κατὰ βουλεύματος ἐπὶ κακουργήματι αἵτησις ἀναιρέσεως ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, οὐχὶ ὁμως καὶ ὅταν ἐγένετο ἑναρξίς τῆς δίκης.

Ἀριθ. 531 καὶ 554.

Τῇ 25 καὶ 27 Μαΐου 1872.

Εἰσαγγελέα Ἐφετῶν Ναυπλίου.

Ἐπὶ κακουργήματι αἵτησις ἀναιρέσεως κατὰ βουλεύματος ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, ἀφοῦ ἔχῃ τοιαύτην ἢ κατ' ἀποφάσεως καταδικαστικῆς ἐπὶ κακουργήματι αἵτησις ἀναιρέσεως.

“Αν ὅμως εἶχεν ἀρχίσει δίκη παρόντος τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἐξετάσθησαν μάρτυρες, μεθ’ ὃ ἀνεβλήθη διὰ προσαγωγὴν κρειττόνων ἀποδείξεων καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένετο παρ’ αὐτοῦ αἵτησις ἀναίρεσως, ἡ δίκη δύναται νὰ προοδεύσῃ.

‘Ο Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

“Οτι ἀναβληθείσης τῆς δίκης διὰ προσαγωγὴν κρειττόνων ἀποδείξεων, δύναται μὲν νὰ γείνῃ αἵτησις περὶ ἀποφυλακίσεως ἐπὶ ἐγγυήσει, ἀρμόδιον ὅμως πρὸς τοῦτο ἐστὶ τὸ συμβούλιον καὶ οὐχὶ τὸ δικαστήριον.

Ἀριθ. 590.

Τῇ 3 Ἰουνίου 1872.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

‘Ο Κ. Ζ. κατηγορούμενος ἐπὶ ζωοκλοπῇ εἰσήχθη εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς κατ’ αὐτοῦ κατηγορίας, ἀναβληθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως διὰ προσαγωγὴν κρειττόνων ἀποδείξεων, ἐζητήσατο κατόπιν παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τὴν δι’ ἐγγυήσεως ἀπόλυσίν του, τοῦτο δὲ ἐξέδωκε τὴν ὑπ’ ἀριθ. 96 ἀπόφασίν του, δι’ ἧς παρεδέχθη τὴν αἵτησιν τοῦ κατηγορουμένου προφυλακισμένου ὄντος καὶ διέταξε τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἠτήσατο ὁ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς, ἀλλ’ ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀναίρεσως αἵτησις του ἐστὶν ἀπαράδεκτος καθὼ ἀναρμοδίως γενομένη ὑπ’ αὐτοῦ, ἐζητήσαμεν ἡμεῖς τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως διὰ τὸν ἐξῆς λόγον· διότι ἂν καὶ κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν δύναται κατὰ τὴν ἀνώτερω περίστασιν, καθ’ ἣν ἀναβάλλεται ἡ δίκη διὰ προσαγωγὴν κρειττόνων ἀποδείξεων, νὰ γείνῃ αἵτησις περὶ ἀποφυλακίσεως ἐπὶ ἐγγυήσει μέχρι τῆς ἐκ νέου ὑποβολῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ δικαστήριον, ἀρμόδιον ὅμως πρὸς τοῦτο εἶναι τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ οὐχὶ τὸ πλημμελειοδικεῖον. Ὑποβάλλοντες ὅθεν τὴν προκειμένην αἵτησιν εἰς τὸ δικαστήριον ἐξαιτούμεθα τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

‘Ο Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Ἵπαρχόντων πολλῶν κατηγορουμένων ὧν ἡ υπεράσπισις εἶναι διηρημένη·
κατὰ τίνα τρόπον ἐνεργεῖται ἡ κλήρωσις τῶν ἐνόρκων;

Ἀριθ. 593.

Τῇ 7 Ἰουνίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Κυλάμας Πλειμμελειοδικῶν

Ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 260 ε. ε. ἐγγράφου ὑμῶν ἀπαντῶμεν ὡς ἀκολούθως. Ἄν οἱ δεκαπέντε κατηγορούμενοι δὲν συμφωνήσωσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς ἐξαίρεσεως τοῦ εἰς αὐτοὺς ἀναλογοῦντος ἀριθμοῦ ἐνόρκων, θέλει προσδιορισθῇ διὰ κλήρου ἡ τάξις καθ' ἣν ἕκαστος τῶν κατηγορουμένων θέλει ἐνεργήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐπιτρεπόμεναι ἐξαίρεσεις ἀναβαίνουν μόνον εἰς τὸν ἀριθμὸν ἑξ, ἐνῷ οἱ κατηγορούμενοι εἶναι δεκαπέντε, διὰ τοῦτο ὁ πρόεδρος θέλει ἐρωτᾷ τὸν πρῶτον κατὰ τὴν τάξιν κατηγορούμενον, ἂν θέλῃ νὰ ἐξαίρεσῃ τὸν πρῶτον κληρούμενον ἐνόρκον ἢ ὄχι, καὶ ἂν οὗτος μεταχειρισθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως, ἐπειδὴ ἕκαστος τῶν κατηγορουμένων δὲν δύναται νὰ ἐξαίρεσῃ κατ' ἀναλογίαν εἰ μὴ ἓνα μόνον, διὰ δὲ τῆς ἐξαίρεσεως τοῦ ἑνὸς ἐξήντησεν οὗτος τὸ δικαίωμά του, δὲν θέλει ἐρωτᾶται τοῦ λοιποῦ, ἀλλὰ θέλει ἔρχεται ἡ ἐρώτησις τοῦ προέδρου πρὸς τὸν κατὰ τάξιν ἐρχόμενον δεύτερον κατηγορούμενον. Ἄν δὲ ὁ πρῶτος κατὰ τὴν τάξιν κατηγορούμενος δὲν ἐνεργήσῃ ἐξαίρεσιν τοῦ κληρουμένου ἐνόρκου, τότε θέλει ἐρωτᾶται ὁ δεύτερος, τρίτος, τέταρτος κλπ. μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ 15 καὶ ὁ τυχὸν ἐξαίρων ἓνα τῶν ἐνόρκων δὲν ἐρωτᾶται πλέον κατὰ τὰς ἐπομένους ἐξαίρεσεις, θέλει δὲ ἐνεργεῖ ὁ πρόεδρος τὴν περὶ ἐξαίρεσεως ἐρώτησιν, τῶν πάντοτε τὴν τάξιν τῆς κληρώσεως, παράλειπομένου τοῦ ἀπαξ ἐνεργήσαντος τὴν ἐξαίρεσιν κατηγορουμένου μέχρις οὐ ἐξαντληθῇ ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἑξ ἐνόρκων. Οὕτως λύει τὸ ζήτημα καὶ ὁ Faustin Hélie εἰς τὸ περὶ ποινικῆς νομολογίας σύγγραμμά του (ἀριθ. 3261 τῆς δευτέρας ἐκδόσεως) καὶ τοιαύτῃ συνέπειαι ἐξάγεται ἐκ τῆς νομολογίας τοῦ τε Ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας καὶ ἐκείνης τοῦ ἡμετέρου Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Κ. Προβελέγγιος

Εἰς ποίας περιστάσεις οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ ἄλλοι στρατιωτικοὶ δικάζονται ὑπὸ τῶν κοινῶν δικαστηρίων καὶ εἰς ποίας ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν;
 Ἀριθ. 596. Τῇ 7 Ἰουνίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδικῶν.

Διαβιβάζομεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 10454 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν μετὰ τῶν ἐπισυνημμένων καὶ παρατηροῦμεν, ὅτι εἰς τὸ ἄρθρ. 61 ἐδ. α. τοῦ περὶ στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας νόμου ὡς ἐξομοιούμενοι μὲ στρατιωτικούς ἐννοοῦνται οὐχὶ οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς (ἄρθρον 2 τοῦ περὶ συστάσεως χωροφυλακῆς διατάγματος), ἀλλ' οἱ ὑπονοούμενοι ἐν τῷ ἐδαφίῳ τρίτῳ τοῦ § 1 τοῦ ἄρθρ. 43, ὅποιοι εἶναι οἱ ὑπάλληλοι τῆς στρατιωτικῆς δικαιοσύνης, οἱ στρατιωτικοὶ ὅπλοποιοί, φύλακες, τεχνῖται, μουσικοί, φαρμακοποιοὶ τοῦ στρατοῦ κλπ. οἵτινες ἔχουσι τὴν τακτικὴν αὐτῶν δικαιοδοσίαν εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια, ἐπὶ ἐξαίρεσει δ' ὑπάγονται εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 60. Τῆς διατάξεως ταύτης καθιεροῦται ἐξαίρεσις ἐν τῷ ἄρθρῳ 61 ἐδ. α, ὅταν τινὲς ἐκ τῶν συνεργῶν ἢ συναιτίων στρατιωτικῶν, οἱ μὲ στρατιωτικούς ἐξομοιούμενοι, ἐξαίρουνται τῆς στρατιωτικῆς δικαιοδοσίας διὰ τὴν θέσιν των κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως, θέσιν δηλαδὴ ἀργίας, ἀδείας, ἀπουσίας κτλ. Οἱ χωροφύλακες ὅμως καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς (ἄρθρ. 2 τοῦ περὶ χωροφυλακῆς διατάγματος), ἔχουσι τὴν τακτικὴν αὐτῶν δικαιοδοσίαν εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια, ἀδικακρίτως τῆς θέσεως εἰς ἣν εὐρίσκονται (ἐνεργείας, ἀπουσίας, ἀδείας κτλ.) Κατ' ἐξαίρεσιν ὑπάγονται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 46 τοῦ περὶ στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας νόμου. Τὸ ἄρθρ. 61 ἐδ. 1 τοῦ νόμου τούτου δὲν ἐφαρμόζεται λοιπὸν ὅταν ὡς συναιτίοι τῆς αὐτῆς πράξεως συγκατηγοροῦνται στρατιωτικοὶ τῶν λοιπῶν σωμάτων μετὰ χωροφυλάκων, ἀλλὰ στρατιωτικοὶ ἢ ἐξομοιούμενοι μὲ στρατιωτικούς, ἐξ ὧν οἱ μὲν δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 43 ὑπάγονται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια, οἱ δὲ ὑπάγονται εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια δυνάμει τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, διὰ τὴν

θέσιν αὐτῶν ἦτοι ὡς μὴ διατελοῦντες ἐν ἐνεργείᾳ ἢ ὡς ὄντες διαγεγραμμένοι ἀπὸ τοὺς ἐλέγχους τοῦ στρατοῦ λ. χ. ὡς λοιποτάκται κλπ. Συμφώνως πρὸς τὴν γνώμην ταύτην εἶναι καὶ ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπὸ πολλοῦ χρόνου.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς
Γ. Α. Τυπάλδος.

Ἀποβιάσαντος τοῦ ἐπιτρόπου ἀπηγορευμένου τινός, ὅστις μετὰ τὴν ἀπαγόρευσιν μετέβαλε τόπον κατοικίας, ποῖον δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον νὰ διορίσῃ ἐπίτροπον ἀντὶ τοῦ ἀποβιάσαντος, τὸ τῆς νέας κατοικίας τοῦ ἀπηγορευμένου ἢ τὸ δικαστήριον ὅπερ διέταξε τὴν ἀπαγόρευσιν καὶ διώρισε τὸν πρῶτον ἐπίτροπον;

Ἀριθ. 657. (τηλεγράφημα) Τῇ 17 Ἰουνίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος γυνὴ ὕπανδρος οὖσα, εἶχε κατοικίαν τὴν τοῦ ἀνδρός, ὅτε ἔπαθεν ἐκ φρενοβλαθείας καὶ ἔνεκεν τούτου ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως δίκη ἔλαβε χώραν εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας αὐτοῦ, καὶ παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἐγένετο ὁ διορισμὸς τοῦ ἐπιτρόπου οὗ κατοικία ἡ τῆς ἀπαγορευομένης, μεταβολὴν δὲ τῆς τοιαύτης κατοικίας δὲν δύναται αὕτη νὰ ἐνεργήσῃ ἀπαιτοῦντος πρὸς τοῦτο τοῦ ἀρθροῦ 92 τοῦ ἀπὸ 29 8βρίου 1836 νόμου μετοίκισεν καὶ πρόθεσιν ἦν δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀπηγορευμένη γυνή, διὰ τοῦτο προκειμένου περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου ἀντὶ τοῦ ἀποβιάσαντος, θεωροῦμεν πρὸς τοῦτο ἀρμόδιον τὸ δικαστήριον, ὅπου ἐγένετο ὁ διορισμὸς τοῦ ἀποβιάσαντος ἐπιτρόπου, εἰς ὃ καὶ ἀπεβίωσεν οὗτος, καὶ ἐν περιπτώσει τοῦ ἀρθρ. 649 τῆς Πολ. Δικονομίας τὸν παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελεῖα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Κ. Προβελέγγιος.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ μηχανικοῦ μεταρρυθμίσαντος τὰ σύνορα οἰκοπέδων, μεταδίδει ὀριστικῶς τὴν κυριότητα τεμαχίου ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον γείτονα; Ὁ ἐνδιαφερόμενος γείτων δύναται νὰ προσβάλῃ τοῦ μηχανικοῦ τὴν ἀπόφασιν; Τὸ τακτικὸν δικαστήριον ἢ ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ εἶναι ἀρμόδια νὰ δικάσῃ; Ὁ δυνάμει τῆς ἀποφάσεως τοῦ μηχανικοῦ καταλαμβάνων οἰκόπεδον ἄλλου, διαταράττει τὴν κατοχὴν αὐτοῦ;

Ἀριθ. 665.

Τῇ 20 Ἰουνίου 1872.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν

Εἰς τὴν πόλιν Ληξουρίου τῆς Κεφαλληνίας ὁ μηχανικὸς με-

ταρρυθμίζων τὰ σύνορα δύο παρακειμένων οικοπέδων, μέρος τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ὡς τεμαχίον, ἀπέδωκεν εἰς τὸν γείτονα, οὕτως δὲ νομίζων, ὅτι διὰ τῆς πράξεως τοῦ μηχανικοῦ ἀμέσως ἀπέκτα τὴν κυριότητα τοῦ τεμαχίου, ἐπεχείρησεν ἐπ' αὐτοῦ πράξεις διακατοχῆς. Ὁ κύριος τοῦ γηπέδου ἐκίνησεν ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν ἀγωγὴν περὶ διαταράξεως διακατοχῆς. Τὸ Πρωτοδικεῖον ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ νόμου καθ' ὃν αἱ διατάξεις τῶν περὶ οἰκοδομῶν Β. Διαταγμάτων τοῦ ἔτους 1836 καθίστανται ἐφαρμοστέαι καὶ εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, παρεδέχθη τὴν περὶ διαταράξεως κατοχῆς ἀγωγὴν, ἐπὶ τῷ λόγῳ τοῦ ὅτι τὰ Β. διατάγματα ἐκεῖνα δὲν ἔχουν ἰσχὺν νόμου ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἐγένετο ἔφεσις ἐνώπιον τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν, συγχρόνως δὲ ὁ Νομάρχης Κεφαλληνίας ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελεᾶ ἄρσιν συγκρούσεως, ἰσχυριζόμενος ὅτι τὰ δικαστήρια ἦσαν ἀναρμόδια ἵνα ἀποφανθῶσιν ἐπὶ τῆς περὶ διαταράξεως κατοχῆς ἀγωγῆς. Εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπεβλήθη ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἣτο δὲ τοσοῦτον προδήλως ἀνυπόστατος ἡ ἄρσις τῆς συγκρούσεως τοῦ κ. Νομάρχου Κεφαλληνίας, ὥστε ἐνόμισα ὅτι ἦτο ματαιοπονία τὸ νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ὅπερ ἡγείρεν ὁ κ. Νομάρχης. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ Σ. Ὑπουργεῖον ζητεῖ ἐκ νέου πληροφoρίας, ἀπαντῶ, ἵνα ὑποβάλῃ εἰς τὴν κρίσιν αὐτοῦ, ὅτι ὁ Νομάρχης Κεφαλληνίας δὲν διακρίνει τὰ ὅρια τῆς δικαστικῆς καὶ τῆς διοικητικῆς ἀρμοδιότητος, ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐγερθείσης διαφορᾶς, α') διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν εἰσήγετο ἀγωγὴ περὶ διαταράξεως κατοχῆς καὶ ἐπ' αὐτῆς βεβαίως ἦτο ἀρμοδία ἵνα ἀποφανθῇ ἡ δικαστικὴ ἀρχή. Ἄν ἡ πράξις δὲν ἀπετέλει διατάραξιν, διότι δυνάμει τοῦ διατάγματος τοῦ 1836 εἶχεν ὁ γειτῶν ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ μηχανικοῦ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἀμέσως εἰς τὴν διακατοχὴν τοῦ τεμαχίου, τοῦτο ἀπετέλει λόγον ἵνα ἀπορροφηθῇ ἡ ἀγωγὴ ὡς ἀβάσιμος, οὐχὶ δὲ ἵνα ἀρνηθῇ τὸ δικαστήριον νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς. β') διότι ἂν τὸ Πρωτοδικεῖον ἔσφαλὲ παραδεχθὲν τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τῷ λόγῳ,

ὅτι εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους δὲν ἔσχυε τὸ διάταγμα τοῦ 1836, τοῦτο παρῆχε λόγον μεταρρυθμίσεως τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ἁνωτέρου δικαστηρίου, οὐχὶ δὲ καὶ λόγον ἄρσεως συγκρούσεως· γ') διότι ἡ περὶ ἄρσεως συγκρούσεως αἵτησις τοῦ Νομάρχου ἐγένετο καὶ ἀτάκτως, διότι κοινοποιηθεῖσα εἰς τὸν παρὰ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέα μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐφέσεως, δὲν ἐπέφερε τὴν ἀναστολὴν τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν. Κατ' οὐσίαν δὲ ἡ κρίσις τοῦ κ. Νομάρχου περὶ τοῦ δικαίου τοῦ γείτονος τοῦ καταλαβόντος τὸ τεμάχιον δὲν εἶναι ὀρθή· δ') διότι καὶ κατ' αὐτὸ τὸ διάταγμα τοῦ 1836 εἶναι ζήτημα ἀμφισβητούμενον, ἂν ἡ ἀπόφασις τοῦ μηχανικοῦ καθ' ἑαυτὴν ἀφαιρῇ τὴν κυριότητα ἀπὸ τοῦ κατόχου καὶ μεταβιβάσῃ αὐτὴν εἰς τὸν γείτονα. Ὁ Ἄρειος Πάγος ἐξέδοτο δύο ἀποφάσεις συμφώνους μὲ τὴν γνωμοδότησίν μου ὑπὲρ τῆς ἀρνητικῆς λύσεως τοῦ ζητήματος. Δὲν μένει ὅμως ἀμφιβολία περὶ τούτου μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ νόμου τοῦ 1868, καθ' ὃν ἡ ἀπόφασις τοῦ μηχανικοῦ καθίσταται ὀριστικὴ ἐὰν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν κοινοποίησιν αὐτῆς δὲν προσβληθῇ παρὰ τοῦ κυρίου τοῦ τεμαχίου, οὐδὲ κατορθωθῇ παρ' αὐτοῦ νὰ καταστήσῃ τὸ τεμάχιον ἄρτιον· ε') διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθ' ὃ ἐκ τῆς δικογραφίας προκύπτει, ὁ γείτων ὑπὲρ οὗ ἀποφαίνεται ὁ κ. Νομάρχης, εἶχε τὴν ἀξίωσιν διὰ μόνῃς τῆς ἀποφάσεως τοῦ μηχανικοῦ, ἄνευ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς, ἄνευ τῆς προηγουμένης ἀποζημιώσεως τοῦ κυρίου τοῦ γηπέδου, νὰ λάβῃ αὐτὸ ἀμέσως εἰς τὴν κατοχὴν του.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων τὸ Σ. Ὑπουργεῖον παρατηρεῖ, ὅτι αἱ παρατηρήσεις τοῦ κ. Νομάρχου Κεφαλληνίας ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι ἐντελῶς ἄσκοποι.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς
Ἰω. Τυπάλδος.

Ἐνορκοὶ περιποιῶντες εἰς ἑαυτοὺς ἀθέμιτον ὄφελος δι' ἀπειλῆς τῆς τοῦ ἐνόρκου ἐξουσίας· ἦται ἐκδιάζοντες, δυνάμει τίνος νόμου τιμωροῦνται;
Ἀριθ. 704. (τηλεγράφημα) Τῇ 4 Ἰουλίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν.

Ἐνορκοὶ ἐκπληροῦσι δημόσια ἔργα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὑπάλλη-

λοι, διὰ τοῦτο ὁ νόμος διακρίνει τοὺς ἐνόρκους ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους, καὶ ὅπου θέλει νὰ τιμωρήσῃ καὶ τοὺς πρῶτους καὶ τοὺς δευτέρους λέγει «οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ οἱ ἐνόρκοι» ὡς ἐν ἄρθρῳ 456 Ποιν. Νόμου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἄρθρον 369 ἀναφέρει μὲν τοὺς ὑπαλλήλους δὲν κάμνει δὲ μνεῖαν τῶν ἐνόρκων, δὲν δύνανται οἱ τελευταῖοι νὰ καταδιωχθῶσι δυνάμει τοῦ ἄρθρου 369 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐκτὸς ἂν ἐξετελέσθῃ ἡ πράξις ἥτοι ἔλαβον δι' ἀπειλῆς τῆς τοῦ ἐνόρκου ἐξουσίας τὰ ἐκδρασθέντα, ὅτε δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ τελευταία γενικὴ διάταξις τοῦ ἄρθ. 368 Ποιν. Νόμου ἔχουσα «μεταχειριζόμενος ἄλλας ἀπειλάς.»

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Προβελέγγιος.

Ὅτι τὰ καθήκοντα τοῦ βουλευτοῦ εἶναι ἀσυμβίβαστα μὲ τὴν θέσιν δημοτικού ἀστυνομίου.

Ἀριθ. 769.

Τῇ 21 Ἰουλίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδικῶν.

Ἐν ἄρθρῳ 72 τοῦ Συντάγματος ὑπὸ τὸν ὅρον πολιτικὴ ὑπηρεσία, ὡς ἀντίθετον τοῦ στρατιωτικῆ, περιλαμβάνεται καὶ ἡ δημοτική. Προκειμένου δὲ περὶ δημοτικοῦ ὑπαλλήλου ὑπὸ τοῦ βασιλέως διοριζομένου εἰς τὴν ἐμμισθον θέσιν ἀστυνομίου, ἡ θέσις αὕτη εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ τὰ καθήκοντα τοῦ βουλευτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 72 τοῦ Συντάγματος καὶ 6 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, ἀδιάφορον ἂν ὁ διορισθεὶς παραιτηθῇ τοῦ μισθοῦ.

Ὁ Ἀντεἰσαγγελεὺς

Ι. Α. Τυπάλδος.

Ὑπὸ τίνος ἄρθρου τιμωρεῖται ἡ πλαστογραφία πινακίων δικαστηρίου;

Ἀριθ. 768.

(τηλεγράφημα)

Τῇ 21 Ἰουλίου 1872.

Εἰσαγγελεῖα Τριπόλεως.

Πλαστογραφία πινακίου προνοεῖται ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 4 τοῦ ἄρθρου 248 Ποιν. Νόμου, ἐν ᾧ τὸ τοιοῦτον ἀνάγεται οὐχὶ εἰς τοὺς καταλόγους βαπτίσεων, ἀλλὰ εἰς βιβλία ἀπειργασμένα ὑπὸ τὴν πίστιν τῆς δημοσίας ἀρχῆς καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 ὅπου προνοεῖται περὶ πρακτικῶν τῶν δικαστηρίων.

Ὁ Ἀντεἰσαγγελεὺς

Ι. Α. Τυπάλδος.

Τίνες εἰσὶν αἱ κατὰ τὰς δικαστικὰς διακοπὰς δικαζόμεναι ὡς κατεπείγουσαι ὑποθέσεις;

Ἀριθ. 839.

Τῇ 19 Αὐγούστου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν.

Κατεπείγουσαι ὑποθέσεις κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 καὶ 6 τοῦ περὶ δικαστικῶν διακοπῶν νόμου, θεωροῦνται ὅσαι δὲν δύναται ν' ἀναβληθῶσι ἄνευ πιθανῆς βλάβης τῶν συμφερόντων τῶν διαδίκων, καὶ κηρυχθῶσιν ὡς τοιαῦται ὑπὸ τοῦ τμήματος τῶν διακοπῶν. Ἐπομένως αἱ ὑποθέσεις περὶ ὧν προνοεῖ τὸ ἄρθρον 49 τοῦ περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων νόμου, εἶναι μὲν φύσει κατεπείγουσαι, δὲν δύνανται ὅμως καὶ νὰ δικασθῶσι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διακοπῶν, ἐὰν δὲν κηρυχθῶσιν ὡς τοιαῦται ὑπὸ τοῦ τμήματος τοῦ δικαστηρίου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νόμος θεωρεῖ αὐτὰς λίαν κατεπειγούσας καὶ ὀρίζει σύντομον διαδικασίαν, νομίζομεν ὅτι τὰ συμβούλια ὀφείλουσι νὰ διατάττωσι τὴν συζήτησιν αὐτῶν κατὰ τὰς διακοπὰς.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ι. Α. Τυπάλδος.

Περὶ παραγραφῆς τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων.

Ἀριθ. 840.

Τῇ 19 Αὐγούστου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπιστρέφομεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 14747 ἔγγραφόν σας μετὰ τὴν παρατήρησιν, ὅτι τὸ ζήτημα ὅπερ μᾶς ὑποβάλλετε, λύεται σαφῶς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 549 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ὀρίζει τὴν προθεσμίαν τῆς παραγραφῆς τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, τῶν ἀνεκκλήτων κατασταθεισῶν, αἱ δ' ἐν αὐτῷ ὀριζόμεναι προθεσμίαι, ἄρχονται κατ' αὐτό, ἀφοῦ κατασταθῶσι τελεσιδικοί.

Ἐπειδὴ δὲ ἐφ' ὅσον ἡ ἐρήμην ἀπόφασις δὲν ἐκοινοποιήθη ἡ προθεσμία τῆς τελεσιδικίας δὲν δύναται νὰ τρέχῃ, διότι οὔτε νὰ ἐκτελεσθῇ δύναται, οὔτε ὁ καταδικασθεὶς λαμβάνει γνῶσιν αὐτῆς, ὅπως μεταχειρισθῇ τὰ κατ' αὐτῆς ἔνδικα μέσα, ἔπεται ὅτι ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, ἐφ' ὅσον δὲν κοινοποιήθῃ, ἀνανεώνει μόνον τὴν παραγραφὴν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς, καὶ δὲν ὑπάγεται

εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 549 περὶ παραγραφῆς τῶν τελεσιδικίων ποινικῶν ἀποφάσεων.

Ἐν τοσοῦτῳ ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἐπιστρεφομένου ἐγγράφου παρτηροῦμεν, ὅτι πολλὰ ἐρήμην ἀποφάσεις τῶν παρ' οἷς διατελεῖτε Πλημμελειοδικῶν, πεμφθεῖσαι εἰς τοὺς οἰκείους Εἰρηνοδίκας διὰ νὰ κοινοποιηθῶσιν εἰς τοὺς κατηγορουμένους, ἔμειναν ἀκοινοποίητοι πλέον τοῦ ἔτους, καὶ τοὶ ἀφορῶσαι πράξεις κατ' ἐγκλησιν τιμωρουμένας, καὶ ὑπαγομένας ἐπομένως εἰς ἐνιαύσιον παραγραφὴν, σὰς παρακκλοῦμεν, κ. Εἰσαγγελεῦ, νὰ μᾶς πληροφορήσητε, πόσαι τοιαῦται ἀποφάσεις ἐστάλησαν πρὸς κοινοποίησιν, εἰς ποίους ὠρισμένως Εἰρηνοδίκας καὶ ἀπὸ πότε καὶ διὰ ποίους λόγους δὲν ἐγένετο ἡ κοινοποίησις αὐτῶν.

Ἐπὶ τέλους δὲ θέλετε μᾶς ἀνακοινώσαι τί ἐνηργήσατε μέχρι τοῦδε πρὸς τιμωρίαν τῶν ὀλιγωρησάντων τούτων δικαστικῶν ὑπαλλήλων.

Ὁ Ἀντισαγγελεῦς

Ιω. Α. Τυπάλδος.

Ὁ ἀντίδικος τοῦ κλητεύσαντος μάρτυρά τινα, δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν παραίτησιν τοῦ κλητεύσαντος ἀπὸ τῆς ἐξετάσεως τοῦ μάρτυρος;

Ἀριθ. 842.

Τῇ 19 Αὐγούστου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπιστρέφεται τὸ ὑπ' ἀριθ. 302 ἐγγραφόν σας μετὰ τὴν παρὰ τήρησιν, ὅτι διὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς μέσον ἀποδείξεως ἡ κατάθεσις μάρτυρός τινος, πρέπει οὗτος νὰ ἐξετασθῇ, καὶ τότε μόνον ἡ ἐξομολόγησις αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἀποδεικτικὸν μέσον, τοῦ ὁποίου ἀμφότεροι οἱ διάδικοι δύνανται νὰ κάμωσι χρῆσιν κατὰ τὸ συμφέρον ἐκάστου· ἐφ' ὅσον λοιπὸν μάρτυς τις δὲν ἐξετασθῇ, οὐδὲν δικαίωμα ἀποκτᾷ ὁ διάδικος ὁ καθ' οὗ προσάγεται οὗτος καὶ ἐπομένως δύναται νὰ παραιτηθῇ ἀπολύτως αὐτοῦ ὁ κλητεύσας τὸν μάρτυρα τοῦτον.

Τοιούτῃ εἶναι φρονοῦμεν ἡ ἀληθὴς ἐρμηνεία τοῦ νόμου, καθ' ἧς καὶ ὑμεῖς ἐκθέτετε ἐν τῷ ἐπιστρεφομένῳ ἐγγράφῳ σας.

Ὁ Ἀντισαγγελεῦς

Ιω. Τυπάλδος.

Ὁδηγίαι πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ νὰ λαμβάνωσι μέρος ὡς ἑνορκοὶ οἱ Δήμαρχοι, οἱ δημαρχιακοὶ πάρεδροι καὶ ἀστυνόμοι.

Ἀριθ. 850.

Τῇ 23 Αὐγούστου 1872.

Πρὸς τοὺς κκ. Εἰσαγγελεῖς τῶν ἐν Ναυ.π.λῳ, Πάτραις καὶ Κερκύρα Ἐφετῶν.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 46 τοῦ Δικαστ. Ὁργανισμοῦ, ἑνορκοὶ δὲν δύνανται νὰ ᾔναι ἐκτὸς ἄλλων καὶ οἱ δῆμαρχοι, δημαρχιακοὶ πάρεδροι καὶ ἀστυνόμοι, καὶ ὅμως πολλὰ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων τῶν συνόδων ἀνῆρέθησαν καὶ ἀναιροῦνται διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ὡς κληρωθέντων καὶ λαβόντων μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν αὐτοῦ, προσώπων δικτελούντων εἰς τοιαύτας δημοτικὰς ὑπηρεσίας.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ προλάβωμεν τοιαῦτα ἀτοπήματα, τὰ ὅποια ἐνίοτε εἰσχωροῦσιν πρὸς βλάβην καὶ ζημίαν τῆς δικαιοσύνης, ὡς καὶ αὐτῶν τῶν κατηγορουμένων, θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ σῶς παρτηρήσωμεν, ὅτι ἅμα ὁρισθῇ ἡ σύστασις κακουργιοδικείου καὶ γείνη ἡ κλήρωσις τῶν ἐνόρκων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ὁφείλετε νὰ ζητήσητε παρὰ τῶν τῆς περιφερείας σας Νομαρχῶν ἀκριβῆ κατὰλογον τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἐκάστου Νομοῦ δικατελούντων δημάρχων, δημοτικῶν παρέδρων καὶ ἀστυνόμων, ὅπως ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἐνεργήσῃτε ὅ,τι νόμιμον, ἵνα μὴ συμπεριλαμβανῶνται εἰς τὰ δικαστήρια τῶν ἐνόρκων πρόσωπα περιβεβλημένα μὲ τοιαύτας δημοτικὰς λειτουργίας, συνάμα δὲ ἀποστέλλητε εἰς τοὺς παρ' ὑμῶν ὑποκτασταθησομένους Εἰσαγγελεῖς τῶν ἐντὸς τῆς περιφερείας σας συστατινομένων τυχὸν ἄλλων κακουργιοδικίων ἀπόσπασμα τοῦ κατὰλόγου, καθόσον ἀνάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἐκάστου, ὅπως οὗτοι ἐνεργῶσιν ὅ,τι νόμιμον πρὸς πρόληψιν τῶν ἀτοπημάτων τῶν ὑποδεικνυομένων ἐν τῇ παρούσῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἐνίοτε συμβαίνει νὰ γίνηται μεταβολὴ εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνόδων τῶν κακουργιοδικείων, θέλετε παρκαλέσῃ τοὺς κκ. Νομάρχας ὅπως ἀπαγγέλλωσι πρὸς ὑμᾶς ἐγκρίτως τοιαύτας τυχὸν μεταβολὰς καὶ οὕτω προληφθῇ πᾶσα ἀφορμὴ δυναμένη ἐκ τειούτων λόγων νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ἀναίρεσιν.

Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς ν' ἀναγγέλλητε ἐκάστοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας καὶ ἐγκρίως τὰς ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου ἐνεργείας σας, καὶ σὺς εἰδοποιοῦμεν, ὅτι ὁ παρὰ τῷ ἐνταῦθα Ἐφετεῖῳ κ. συναδελφός σας ἐνήργησεν ἤδη σύμφωνα μὲ τὰ ἀνωτέρω παραγγελλόμενα.

17. 1872. 17. 1872. 17. 1872. Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς
 Γ. Α. Τυπάλδος.

Ὅτι ἐν τοῖς δικαστικοῖς βουλευμάσι πρέπει ν' ἀντιγράφονται ὁλόκληρα τὰ μνημονευόμενα ἄρθρα.

Ἀριθ. 870.

Τῇ 29 Αὐγούστου 1872.

Πρὸς τοὺς τὰρ' Ἐφέταις κκ. Εἰσαγγελεῖς.

Ἐν τῷ ἀντιγράφῳ βουλευμάτος συμβουλίου Ἐφετῶν, τῷ κοινοποιηθέντι πρὸς τοὺς εἰς δίκην παραπεμφθέντας κατηγορουμένους, ἀντὶ νὰ παρατεθῶσι καθ' ἃ διατάσσει ὁ νόμος τὰ ἄρθρα τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐπὶ παρὰβάσει τῶν ὁποίων παρπεμφθήσαν οὗτοι, ἐτέθη ἀπλῶς, — «Ἐπειδὴ αἱ πράξεις δι' ἃς παραπεμπτέοι εἰσὶν οἱ μνησθέντες ἀνωτέρω κατηγορούμενοι προβλέπονται καὶ τιμωροῦνται ἀπὸ τ' ἄρθρα 56, 363 καὶ λοιπὰ, ἅτινα χάριν συντομίας παραλείπονται».

Τοῦ βουλευμάτος τούτου ἐζητήθη ἀντίρρῃς ὑπὸ τῶν παραπεμφθέντων καὶ ὁ Ἀρειὸς Πάγος δι' ἀποφάσεώς του ἐσχάτως ἐκδοθείσης ἀνῆρσεν αὐτὸ, στριχθεὶς εἰς τὸ ἄρθρον 263 § 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ διέταξε τὴν ἐν τῷ βουλευμάτι παρὰθεσιν τῶν ἄρθρων τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ταῦτα φέροντες εἰς γνῶσιν ὑμῶν, σὺς παρακαλοῦμεν νὰ ἐπιστήσητε τὴν προσοχὴν τῶν ἐντὸς τῆς περιφερείας σας διατελούντων γραμματέων Ἐφετῶν, Πλημμελειοδικῶν καὶ Πτάισματοδικῶν, ὅπως τοῦ λοιποῦ καὶ ἐπὶ οἰαδήποτε προφάσει μὴ συμβῇ τοιαύτη οὐσιώδης ἑλλειψις, ἥτις καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ εἰς τὴν ταχεῖαν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης προσκόμματα φέρει, καὶ τοὺς ἀμαρτάνοντας δικαστικούς γραμματεῖς εἰς πειθαρχικὴν καταδίωξιν δύναται νὰ ὑποβάλλῃ.

Ἐφιστῶμεν δὲ τὴν ἰδιαιτέραν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τοιούτου εἵδους ἑλλείψεων, ὥς καὶ δι' ὑμῶν τὴν τῶν παρὰ Πλημμελειο-

δίκαις κκ. Εισαγγελέων, καὶ σὰς παρακκλοῦμεν ὁσάκις ἀνακκ-
λύπτετε τοιαῦτα ἀσύγγνωστα παραπτώματα, νὰ προκαλῆτε
τὴν πειθαρχικὴν κατὰδίωξιν τοῦ ἀμαρτάνοντος δικαστικοῦ ὑ-
παλλήλου.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς.

Ι. Α. Τυπάλδος.

Κταργηθείσης ποινικῆς τινος διατάξεως διὰ μεταγενεστέρου νόμου, ὁ πρὸ
τοῦ νόμου τούτου παραβάσας αὐτὴν καὶ μετὰ τὸν νόμον δικαζόμενος,
τιμωρεῖται;

Ἀριθ. 945.

Τῇ 7 Ἰουλίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν.

Διευθύνομεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 481 ἔγγραφον τοῦ Δημάρχου Μυ-
λάοντος καὶ παρακκλοῦμεν ν' ἀνακοινώσῃτε αὐτῷ ἐξ ὀνόματος
ἡμῶν, ἐπιστρέφοντες αὐτῷ καὶ τὰ συνημμένα, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ.
73 ἀπόφασις τοῦ Πταισματοδικείου Μυλάοντος μᾶς φαίνεται
ὀρθή, αἱ δ' ἐν αὐτῇ ἐκτεθεῖσαι ἀρχαὶ ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς δια-
τάξεως τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ Πιν. Νόμου, κατὰ τὸ ὅποιον ποινὴ
δὲν καταγινώσκεται πλὴν εἰς ἐκεῖνας μόνον τὰς πράξεις καὶ
ἐλλείψεις κατὰ τῶν ὁποίων νόμος τις ὥρισε προηγουμένως ἐρη-
τὴν ποινὴν.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατὰ γενικὸν κανόνα οἱ νόμοι δὲν ἔχουσι
ἀναδρομικὴν δύναμιν, καὶ ὅτι ἐπομένως καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμέ-
νου ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις τῆς ἀστυνο-
μικῆς διατάξεως ἐξετελέσθη ὑπὸ τὸ κράτος ἀπειλουμένης ποι-
νῆς, κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν ἔπρεπε
καὶ νὰ τιμωρηθῇ, ἀδικόφως ἂν πρὸ τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς ἐ-
μετριάσθη διὰ μεταγενεστέρας διατάξεως ἢ εἰς αὐτὴν ἐπιβαλ-
λομένη ποινὴ ἢ καὶ κατηργήθη τὸ ἀξιόποινον αὐτῆς.

Ἀλλὰ τοιαῦται ἀρχαὶ περὶ μὴ ἀναδρομικῆς δυνάμεως τῶν
νόμων, ἰσχύουσιν ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης,
ἀντίκεινται εἰς τὸ πνεῦμα τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἰσότητος,
τὸ ὅποιον διέπει τὰς νεωτέρας ποινικὰς νομοθεσίας, καὶ ἰδίως
τὸν ἡμέτερον ποινικὸν νόμον, διὸ ἀναμφισβήτητος ἀρχὴ κα-
θιερώθη παρὰ τε τῆς θεωρίας καὶ τῆς νομολογίας ἀπάντων τῶν

δικαστηρίων, ὅτι οὐδέποτε ἐν τῇ ποινικῇ δικαιοσύνῃ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ προγενεστέρα καὶ αὐστηροτέρα ποινικὴ διάταξις, ὅταν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως, δι' οἰονδήποτε λόγον θεωρήθῃ ἀναγκαῖον νὰ τροποποιηθῇ ἢ ἐλαττωθῇ ἢ ἐγκληματικότης αὐτῆς, ἢ νὰ καταργηθῇ τὸ ἀξιόποινον αὐτῆς, ὅπως ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγένετο, ἀκυρωθείσης ἢ καταργηθείσης τῆς ἀστυνομικῆς διατάξεως, ἐπὶ παραβάσει τῆς ὁποίας εἰσῆχθη εἰς δίκην ὁ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 73 ἀποφάσει τοῦ Πταισματοδικείου Μυλᾶντος ἀναφερόμενος κατηγορούμενος.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἰω. Α. Τυπάλδος.

Περὶ τιμωρίας τῶν προξενούντων φθορὰς εἰς δάση ἢ δενδροφυτείας.

Ἀριθ. 995.

Τῇ 20 Σεπτεμβρίου. 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπιστρέφομεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 22534 ἔγγραφόν σας καὶ παρτηροῦμεν, ὅτι ἡ § 5 τοῦ ἀρθρ. 422 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀναφέρεται προφανῶς εἰς δενδροφυτείας, γενομένας ὑπὸ ἀνθρωπίνων χειρῶν, καὶ οὐχὶ εἰς τὰς φυομένας ἐκ τύχης ἢ ἐκ τῶν περιστάσεων, ὡς εἶναι ἅπαντα τὰ ἡμέτερα δάση.

Ἀφ' ἐτέρου τὸ ἀρθρ. 11 τοῦ ἀπὸ 4 Ἰουλίου 1836 διατάγματος ἀναφέρεται, ὡς ἐκ τοῦ ῥήματος αὐτοῦ προκύπτει, εἰς μόνους τοὺς ποιμένας οἵτινες κατὰ παράβασιν ἀστυνομικῶν δασονομικῶν διατάξεων ζημιοῦσιν ἢ βλάπτουσι τὰ δάση, ἐπομένως οἱ ὁρίσμοι αὐτοῦ δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν, εἰμὴ εἰς τὰς φθορὰς καὶ βλάβας τὰς γενομένας εἰς τὰ δάση ὑπὸ τῶν ποιμένων καὶ κατὰ παράβασιν ῥητῶν ἀπαγορευτικῶν δασονομικῶν διατάξεων.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων φρονῶ, ὅτι πᾶσα φθορὰ γενομένη εἰς δάσος παρ' ἄλλων προσώπων, τιμωρεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1836 διατάγματος, καὶ τῶν ἀρθρῶν 421 καὶ 422 § 6 τοῦ Ποιν. Νόμου συνδυασμένων.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἐπ. Λουσιώτης.

Περὶ καθαριότητος κτημάτων ἐν εἰς ὑπάρχουσι λιμνάζοντα ὕδατα.

Ἀριθ. 1096.

Τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπιστρέφω πρὸς ὑμᾶς πάντα τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα μοι ὑπεβάλατε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12130 τῆς 4 τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου ἔγγραφου σας, διότι οὐδένα λόγον βάσιμον εὐρίσκω, ὅπως ζητήσω τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 184 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Πειραιῶς. Καὶ ἀληθῶς μὲν ἡ εἰρημένη ἀποφασίς εἶναι κατ' ἐμὴν πεποιθήσιν λανθασμένη, καθόσον ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀγροῦ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ προσωπικῶς ὑπεύθυνος, διὰ τὰς παραβιάσεις τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 80 τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836, ἀλλὰ ὡς ἐξήγαγον ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου καὶ τοῦ κατηγορητηρίου τοῦ δημοσίου κατηγόρου, οὐδόλως ἐπρόκειτο ἐν τῇ δίκῃ ἐκείνῃ περὶ παραβιάσεως προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 80, καθόσον τὸ μὲν ἄρθρον ὀρίζει, ὅτι αἱ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ ἀναγκάζουν τοὺς ἰδιοκτῆτας, εἰς τῶν ὁποίων τὰ κτήματα εὐρίσκονται λιμνάζοντα ὕδατα, νὰ τὰ καθαρίζωσι, διὰ δὲ τοῦ κατηγορητηρίου ἐκατηγορήθη ὁ Γ. Σ. ὅτι ἡρνήθη νὰ καλύψῃ τοὺς λάκκους τοῦ ἀγροῦ του καὶ ἐνεκ τούτου ἐγεννήθησαν ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν δημοσίαν ὑγείαν ἀναθυμιάσεις. Ἐπίσης ἐφαρμογὴν δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι τὰ ἀρθρ. 579 καὶ 697 τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι ταῦτα προϋποθέτουσι τὴν ἐκδοσιν ἀστυνομικῆς διατάξεως περὶ καθαριότητος ἢ ἄλλων πράξεων, ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν ὁποίων δύνανται νὰ γεννηθῶσιν ἐπιβλαβεῖς ἀναθυμιάσεις, ὁ δὲ λόγος ὃν ἐπικαλεῖται ὁ δημόσιος κατήγορος, ὅτι προσεκάλεσε νομίμως τὸν Γ. Σ. καὶ ἄλλους νὰ καλύψωσι τοὺς κατὰ τὸ φαληρικὸν ἀλίπεδον λάκκους τῶν ἀγρῶν των, οὐδόλως δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν ῥητῆς ἀστυνομικῆς διατάξεως.

Συνεπεία τῶν ἀνωτέρω φρονῶ, ὅτι δὲν ὑπάρχει περίπτωσις νὰ ζητήσω τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 184 ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Πειραιῶς. Ἐὰν δὲ ἡ ἀρμοδία ἀστυνομικὴ ἀρχὴ προτιθῇται νὰ προλάβῃ ἀποτελεσματικῶς τὸν κίνδυνον τὸν δυνά-

μενον νὰ προέλθῃ εἰς τὴν δημοσίαν ὑγείαν ἐκ τῆς ἀνοίξεως λαί-
κων ἐν τῷ φαληρικῷ ἀλιπέδῳ, ὀφείλει νὰ ἐκδώσῃ ῥητὴν περὶ
τούτου ἀστυνομικὴν διάταξιν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς νὰ κατα-
διώξῃ ἀκολούθως τοὺς παραβάτας ἢ τοὺς ἀρνούμενους νὰ συμ-
μορφωθῶσι μὲ τὰ ἐν αὐτῇ διατασσόμενα.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἐπ. Λουριώτης.

Ὅτι ἀκυρωθέντος τοῦ ἐγκλητηρίου λόγῳ ἐλλείψεως ὅρου τοῦ νόμου, ὁ εἰ-
σαγγελεὺς εἰσάγει ἐκ νέου τὴν ὑπόθεσιν, εἴτε συμπληρῶν τὸ ἐγκλητη-
ριον, εἴτε ἀπὸ ζήτητη παρὰ τοῦ Συμβουλίου τὸν προσήκουτα χαρ-
κτηρισμὸν τῆς πράξεως.

Ἀριθ. 1138.

Τῇ 21 86ρίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀναιρεθείσης ὑπὲρ τοῦ Νόμου τῆς ὑπ' ἀριθ. 92 ε. ε. ἀπο-
φάσεως τῶν ἐν Σύρῳ Συνέδρων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 159 ε. ε. ἀπο-
φάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ ἡμῶν, πέμπῳ ὑμῖν
τὴν δικογραφίαν τοῦ Σ. Γ. καὶ ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως
τοῦ Ἀρείου Πάγου. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ Συνέδρων,
διὰ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, παρὰδέχεται ῥητῶς ἐν τῇ τε-
λευταίᾳ σκέψει αὐτῆς, ὅτι διὰ τὴν ἀκυρότητα τοῦ ἐγκλητη-
ρίου ὁ κατηγορούμενος δὲν ἠδύνατο νὰ δικασθῇ κατὰ τὴν ἡ-
μέραν ἐκείνην, διότι οὐδεμία ἠδύνατο νὰ τῷ ἐπιβληθῇ ποινὴ,
μὴ φερούσης τῆς πράξεως ποινικὸν χαρακτῆρα, διὰ τὴν ἔλλει-
ψιν τῶν λέξεων «ἄνευ ἀποζημιώσεως», ἐκ τούτου δ' ἔπεται, ὅτι
ὁ κατηγορούμενος Σ. Γ. δύναται νὰ εἰσχωρῇ ἐκ νέου εἰς δίκην
δυνάμει ἐγκλητητηρίου περιέχοντος πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς
πράξεως δι' ἣν κατηγορεῖται, ἥτοι τῆς ὑπεξαίρεσεως, καὶ ὅτι
ἡ ἀπόφασις τῶν Συνέδρων οὐδόλως ἀποτελεῖ δεδικασμένον, δυ-
νάμενον ν' ἀντιταχθῇ παρ' αὐτοῦ κατὰ τὴν νέαν ἐκδίκασιν τῆς
ὑποθέσεως.

Ἐπομένως νομίζομεν ὅτι δύνασθε, κ. Εἰσαγγελεῦ, νὰ εἰσα-
γάγητε ἐκ νέου τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Ἐκκουρ-
γιοδικείου, εἴτε προσθέτοντες ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ τὰς λέξεις
«χωρὶς ἀποζημιώσεως», εἴτε ζητοῦντες δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 263

της Ποιν Δικονομίας, ὅπως τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν χαρακτηρήσῃ προσηκόντως τὴν πράξιν δι' ἣν παρεπέμφθη εἰς δίκην.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἐπ. Δουριώτης.

Οἱ δημαρχικοὶ πάρεδροι δύνανται νὰ παρίστανται ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικείων ὡς δικολάβοι;

Ἀριθ. 1159.

Τῇ 27 Ἰουλίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἐπιστρέφομεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 4494 ε. ε. ἔγγραφόν σας ἀπαντώντες, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1836 διατάγματος, ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικείων δύναται νὰ παρίσταται πρὸς ὑπεράσπισιν ἄλλοτρίων ὑποθέσεων πᾶς Ἕλλην καταστημένος ἐν τινι δήμῳ τοῦ Βασιλείου, μάλιστα δὲ κατὰ τὸ ἐδ. 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, καὶ μὴ Ἕλληνες καὶ μὴ καταστημένοι ἐν τινι δήμῳ δύνανται νὰ παρίστανται ἐνώπιον αὐτῶν ὡς καὶ τῶν ἐμποροδικείων κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένας περιπτώσεις. Ἐντεῦθεν ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ τοιοῦτοι οὐδένα δημόσιον χαρακτηρισμὸν φέρουσι καὶ διὰ τοῦτο παρ' αὐτῶν οὔτε προσόν τι ἀπαιτεῖται, οὔτε ὅρκος ὑπηρεσίας, ὅτι δὲ δὲν ἔχουσι δημόσιον χαρακτηρισμὸν προκύπτει καὶ ἐκ τούτου, ὅτι αἱ περὶ πειθαρχικῶν ποινῶν διατάξεις τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, οὐδόλως δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι κατ' αὐτῶν, ὡς παρεδέχθη καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ πολλῶν ἀποφάσεών του. Ἀναμφισβητήτου λοιπὸν ὄντος ὅτι οἱ ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικείων ἐμφανιζόμενοι δικολάβοι δὲν ἔχουσι χαρακτηρισμὸν δικαστικοῦ ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρέτου, ἔπεται ὅτι οὐδόλως κωλύονται καὶ οἱ δημαρχικοὶ πάρεδροι νὰ ἐμφανίζωνται ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικείων καὶ ὑπερασπίζονται ἄλλοτρίας ὑποθέσεις, καθόσον μάλιστα τὸ ἄρθρον 276 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, θεωρεῖ ἀσυμβίβαστα τὰ ἔργα τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν, μὲ ἄλλην δικαστικὴν, διοικητικὴν ἢ δημοτικὴν ὑπηρεσίαν, τὸ δὲ 76 τοῦ περὶ δήμων νόμου ἀπαγορεύει νὰ ἐκλέγωνται δήμαρχοι ἢ πάρεδροι μόνον οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἱ ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικοί, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ δημόσιοι διδασκαλοὶ. Τυχῶντα συνάδουσι πληρέστατα μὲ

τάς διασαφήσεις τὰς ὁποίας ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος ἐ-
δώσατε πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Μεσολογίῳ πρωτοδικῶν.

Ἐν τῇ 15^ῃ Ἰουλίου 1872. Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἐπ. Λουριώτης.

Περὶ παραγραφῆς τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων.

Ἀριθ. 1221.

Τῇ 7 Νοεμβρίου 1872.

Πρὸς τὸ Σ. Υπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης

Ἐλαβον ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ ἔγγραφα τὰ διαβιβασθέντα μοι
διὰ τῆς ἀπὸ 1 Νοεμβρίου ἐπισημειώσεως τοῦ Υπουργείου τού-
του, ἐπὶ τῆς ὁποίας λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀπαντήσω τὰ ἐπό-
μενα ἐπὶ τοῦ τεθέντος μοι ζητήματος. Τὸ ἄρθρον 549 τῆς
Ποιν. Δικονομίας, τὸ ὁποῖον ὀρίζει τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς
τῶν ποινικῶν ἀνεκκλήτων ἀποφάσεων, διατάσσει, ὅτι αἱ τῶν
πταισματοδικῶν ἀποφάσεις παραγράφονται μετὰ δύο-ἔτη ἀφοῦ
κατασταθῶσι τελεσίδικοι. Ἡ ἔννοια τοῦ ἁρθρου τούτου εἶναι
ὅτι μετὰ παρέλευσιν τοῦ ὀρισθέντος χρόνου ἡ ἀπόφασις δὲν δύ-
νεται πλέον νὰ ἐκτελεσθῇ, ἡ δὲ παραγραφή φέρει ὡς ἀποτέλε-
σμα, ὅτι ὁ καταδικασθεὶς ἀπαλλάσσεται τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ
ποινῆς, εἴτε σωματικῆς, εἴτε χρηματικῆς. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν
ταύτην ἡ παραγραφή ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφά-
σεως, ἥτις τοῦ λοιποῦ οὐδὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα, ἐξαι-
ρουμένων μόνον τῶν ἀνικανοτήτων τῶν τυχόν ἀπαγγέλθεισών
δι' αὐτῆς ἢ τῆς στέρησεως τῶν πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν ἐκείνων
δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν νόμον θεωροῦνται συνέπειαι
τῆς ποινῆς καὶ αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ ἄρθρον 550 τῆς Ποιν. Δικο-
νομίας καὶ μετὰ τὴν παραγραφὴν τῆς ἀποφάσεως διατηροῦνται.

Ἡ παραγραφή δύναται νὰ διακοπῇ ἐπὶ μὲν τῶν ποινῶν τῶν
περιορίζουσιν τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν διὰ τῆς συλλήψεως
καὶ φυλακίσεως τοῦ καταδικασθέντος, ἐν περιπτώσει δὲ δραπε-
τεύσεως αὐτοῦ, ἡ παραγραφή κατὰ τὴν γνώμην τῶν δοκιμω-
τέρων συγγραφέων καὶ ἰδίως τοῦ Le Graverent (τόμ. Β'. σελ.
776) καὶ τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας (ἀποφ. τῆς 20 Ἰου-
λίου 1827) δὲν τρέχει εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δραπετεύ-
σεως, ὁ δὲ χρόνος τῆς προγενεστέρας ἐκτεθείσης ποινῆς δὲν λο-

γίσκεται εἰς τὴν παραγραφὴν. Ἐπὶ δὲ τῶν χρηματικῶν ποινῶν ὡς καὶ τῶν προστίμων ἡ παραγραφὴ δὲν διακόπτεται, εἰμὴ διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ περὶ καταδιώξεως τῶν δημοσίων ὀφειλετῶν νόμου ἐπιτετραμμένων μέσων, δηλ. τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ἢ τῆς κατασχέσεως τῆς περιουσίας τοῦ καταδικασθέντος (ὄρα **Faustin Hellie** τομ. 9 § 768 καὶ **Massabiau** § 2396), λέγω δὲ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ἢ τῆς κατασχέσεως, διότι κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον, ἄρθρ. 864 Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀπλή ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν, τότε μόνον διακόπτει τὴν παραγραφὴν, ὅταν μετ' αὐτὴν ἐπαχθῇ ἡ κατὰσχέσις ἢ ἡ κράτησις.

Κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον, ἄρθρ. 551 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἄρθρον 642 τῆς Γαλλικῆς, μόναι αἱ διὰ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ἀπαγγελθεῖσαι πολιτικαὶ ἀποζημιώσεις παραγράφονται κατὰ τὴν προθεσμίαν τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ ἀστυκοῦ νόμου. Εἰς ταύτας δὲ πρέπει νὰ προστεθῶσι καὶ τὰ ἐπιδικασθέντα δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τὰ τέλη τῆς σημαίνσεως, διότι ὑπάρχει ὁ αὐτὸς λόγος ὅπως ἐφαρμοσθῶσιν ἐπ' αὐτῶν αἱ περὶ παραγραφῆς τοῦ ἀστυκοῦ νόμου ἀρχαί. Τοιαῦται εἶναι αἱ ἀρχαὶ αἱ διέπονται τὴν παραγραφὴν τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, ἐπομένως ἡ γνώμη ἣν ἐξέφρασεν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις Ἐφέταις Ἀντεισαγγελεὺς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1380 τῆς 19 Ἀπριλίου ε. ε. ἐπισημειώσεως, ὅτι αἱ πταισματοικαὶ ἀποφάσεις αἱ ἐπιβάλλουσαι τὴν ποινὴν τοῦ προστίμου δὲν παραγράφονται ἐντὸς δύο ἐτῶν, ἀλλὰ αὐταὶ ἐκκαθαρισθῶσι καὶ σταλῶσιν πρὸς τὸν ἀρμόδιον εἰσπράκτορα πρὸς εἴσπραξιν, δὲν μοὶ φαίνεται οὔτε λογικὴ οὔτε ὀρθή. Ἐκ τοῦ ὅτι τὰ πρόστιμα ἀνήκουσιν εἰς τὸν δῆμον δὲν ἔπεται ὅτι ἀποβάλλουσι τὸν χαρακτῆρα τῆς ποινῆς, διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι τὰ ἀποσπάσματα τῶν ἀποφάσεων ἀφοῦ ἐκκαθαρίσθησαν διεβιδάσθησαν πρὸς τὸν εἰσπράκτορα. Τὸ πρόστιμον εἶναι πάντοτε ποινή, ὅπως καὶ ἡ χρηματικὴ ποινή ἡ ἐπιδικαζομένη πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμόζονται ἀνεξαίρετως αἱ ἀρχαὶ ὡς ἀνωτέρω ἐξέθηκα. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ παρὰ τῷ Ἐφετείῳ Πατρῶν Ἀντεισαγγελεὺς, ἐπικαλεῖται τὸν περὶ λογιστικοῦ τοῦ κράτους νόμον ὡς καὶ τὸν

περί καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του, ἀλλ' οὐδεμίαν διάταξιν αὐτῶν ἡδυνήθηεν νὰ εὕρω δικαιολογοῦσαν αὐτήν.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς
Ἐπ. Λουριώτης.

Δύναται ἡ Κυβέρνησις νὰ παύῃ τοὺς δικηγόρους;

Ἀριθ. 1236.

Τῇ 10 Νοεμβρίου 1872.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 16023 τῆς α' τοῦ ἀρξαμένου Νοεμβρίου ἐγγράφου, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἐκθέσω, ὅτι βεβαίως ὁ Δικαστικὸς Ὁργανισμὸς ἐν ἀρθρ. 309 χορηγεῖ τὸ δικαίωμα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον νὰ προκαλέσῃ τὴν παῦσιν παντὸς καταδικασθέντος ἢ ἀθωωθέντος δικαστικοῦ ὑπαλλήλου.

Οἱ δικηγόροι θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου νόμου ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι, ὡς γίνεται δὴλον ἐκ τῶν ἀρθρῶν 136 καὶ 142 τοῦ Δικαστ. Ὁργανισμοῦ καὶ ἐκ πλείστων ἄλλων διατάξεων, καὶ ὡς ἀπεφάνητο ἐσχάτως τὸ δικαστήριον τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν δι' ἀποφάσεώς του αἰτιολογημένης, τῆς ὑπ' ἀριθ. 954 τῆς 20 τοῦ παρελθόντος 7θρίου, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ἣν ὁ δικηγόρος Κ. Π. ἤγειρε κατὰ τοῦ Δημοσίου διὰ τῆς ὁποίας ἐζήτηι ἀποζημιώσεις, διότι ἡ Κυβέρνησις μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἐν ἔτει 1861 Ναυπλιακῆς στάσεως ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς ἐξασκήσεως τοῦ δίκηγορικοῦ ἐπαγγέλματός του. Τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Κ. Π. ἀποφηνάμενον ὅτι οἱ δικηγόροι, καθὼ δημόσιοι ὑπάλληλοι, δύνανται ὅπως καὶ οὗτοι νὰ παυθῶσιν ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἐνεκα λόγων ὧν ἡ ἐκτίμησις ἀφίεται εἰς τὴν κρίσιν ταύτης, ἀφοῦ οὐδεμία ὑπάρχει διάταξις ἀπχγορεύουσα τὴν παῦσιν αὐτῶν.

Οὕτως, ἂν καὶ ἐν ἀρχῇ ἀναγνωρίζω τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς Κυβερνήσεως, δὲν δύναμαι ὅμως ἀφ' ἐτέρου ν' ἀποφανθῶ ἄλανθάς τως, ἐὰν ὑπάρχωσι λόγοι δυνάμενοι νὰ δικαιολογήσωσι τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου τούτου ὡς πρὸς τὸν δικηγόρον Σ. Ε. ὅς τις κατηγορηθεὶς ἐπὶ διαφόροις σοβαραῖς πράξεσιν ἠθωώθη ὑπὸ τῶν ἐνόρκων, καθόσον οὐδεμίαν γνῶσιν ἔχω τῶν ἐκ τῆς δημοσίας συζητήσεως προκυψάντων περιστατικῶν.

Μόνοι οἱ λαβόντες μέρος δικαστικοὶ λειτουργοὶ εἰς τὴν ἐκδί-
κασιν τῆς δίκης ἐκεῖνης δύναται νὰ ἐκφράσωσιν ἂν καίτοι ἀ-
θωωθέντος τοῦ Σ. Ε. ὑπάρχωσιν ὅμως λόγοι καθιστῶντες αὐτὸν
ἀνάξιον νὰ μετέρχεται τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα. Φρονῶ δὲ
ὅτι καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις κ. Εἰσαγγελεὺς εἴ-
ναι ὁ ἀρμοδιώτερος ν' ἀποφανθῇ περὶ τούτου, καθόσον εἰς τὴν
δικαιοδοσίαν αὐτοῦ διεπράχθησαν τὰ ἐγκλήματα διὰ τὰ ὅποια
κατηγορήθη ὁ Σ. Ε. καὶ ἐνηργήθη ἡ κατ' αὐτοῦ ἀνάκρισις, ὡς
ἐπίσης εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ἐδικάσθη οὗτος καὶ ἡθώθη
καὶ ἐπομένως νομίζω ὅτι ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς διαβιβάζων πρὸς τὸ
Ἵπουργεῖον τὰ ἔγγραφα τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ὀφείλει νὰ
ἐκφράσῃ ἐπ' αὐτῆς τὴν γνώμην του, ἐκ τῆς ὁποίας ἡδύνατο τὸ
Ἵπουργεῖον νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὰ περαιτέρω.

Τοῦτο δὲ λέγω διότι ἐκ τῶν ἐγγράφων τὰ ὅποια μοι διεβί-
βάσθησαν καὶ κατόπιν τῆς ἀθώσεως τοῦ Σ. Ε. ἤθελεν εἰσθαῖ
τολμηρὸν νὰ ἐκφράσω γνώμην μὴ λαβὼν γνώσιν, οὔτε τῆς ἀνα-
κρίσεως, οὔτε τῶν διατρεξάντων κατὰ τὴν δημοσίαν συζήτησιν
τῆς κατηγορίας, οὔτε τῶν ἐκ τῆς διαδικασίας τῆς ἀποδείξεως
ἀναπτυχθέντων περιστατικῶν. Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὰ ἐν τῇ ἀνα-
φορᾷ τοῦ Η. Π. ἐκτιθέμενα, θεωρῶ αὐτὰ δευτερεύοντος λόγου
ἄξια, καὶ μόνον ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν παύθῃ ὁ Σ. Ε. ἐκ
τῶν ἔργων τοῦ δικηγόρου δυνάμενα νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, ἀλλὰ
καὶ τότε τακτικώτερον ἀποβαίνει νομίζω νὰ προηγηθῇ ἡ πει-
θαρχικὴ αὐτοῦ καταδίωξις, καὶ μετὰ τοῦτο νὰ προβῇ τὸ Ἵ-
πουργεῖον, δυνάμει τῆς ἐξουσίας ἣν χορηγεῖ αὐτῷ τὸ ἄρθρον 307
τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, εἰς οἷονδ' ἡπότε νομίσει κα-
τάλληλον μέτρον κατὰ τοῦ Σ. Ε.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς
Ἐπ. Λουριώτης.

Ἀπειθούντων τῶν κλητευθέντων μαρτύρων ἢ κατηγορουμένων νὰ ἐμφανί-
σθωσιν ἐνώπιον τοῦ ἐπισκόπου ἐνεργοῦντος ἀνακριτικὰ καθήκοντα, κατὰ
τίνα τρόπον θέλει ἐνεργηθῇ ἡ βίαία προσαγωγή αὐτῶν;

Ἀριθ. 1237.

Τῇ 10 Νοεμβρίου 1873.

Πρὸς τὸ Σ. Ἵπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Διελθὼν ἅπαντα τὰ ἔγγραφα τὰ διαβιβασθέντα μοι διὰ τῆς

ὕπ' ἀριθ. 16291 τῆς 4 τοῦ ἀρξαμένου μηνὸς Νοεμβρίου ἐπισημειώσεως τοῦ Ὑπουργείου τούτου, λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀπαντήσω τὰ ἐπόμενα.

Κατὰ τὴν δι' ἀτάξιν Θ' τοῦ τμήματος δευτέρου τοῦ ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1852 νόμου περὶ ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκόπων, οἱ κατὰ τόπους ἐπίσκοποι ἔχουσι δικαστικὰ τε καὶ ἀνακριτικὰ καθήκοντα ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραβάσεων καὶ παρεκτροπῶν τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν των κληρικῶν, ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ἀναγκαίως ὅτι πρέπει νὰ ἔχωσι τὰ μέσα νὰ ἐκτελῶσι τὰ δικαστικὰ καὶ ἀνακριτικὰ ταῦτα καθήκοντα.

Σιωπῶντος δὲ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος νόμου περὶ τῶν διατυπώσεων τῶν τηρητέων εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν δικαστικῶν τούτων καθηκόντων, φρονῶ ὅτι λογικὸν εἶναι ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὰς διατάξεις τῆς ἡμετέρας Παιν. Δικονομίας περὶ κλητεύσεως τῶν τε κατηγορουμένων καὶ μαρτύρων.

Κατὰ τὰς διατάξεις αὐτάς (ἄρθρ. 197), ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἢ οἱ μάρτυρες κλητευθέντες δὲν ἐμφανισθῶσιν, ὁ ἀνακριτὴς ἐκδίδει κατ' αὐτῶν ἐντάλμα συλλήψεως καὶ διατάσσει τὴν διὰ βίας προσαγωγὴν των, τὰ δὲ ἐντάλματα ταῦτα ἐκτελοῦνται ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς. Ἐπὶ τῇ βίσει τούτων φρονῶ, ὅτι εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν περὶ ἧς πρόκειται, ὁ Σ. ἐπίσκοπος Κεφαλληνίας δύναται νὰ ἐκδώσῃ ἐντάλματα συλλήψεως κατὰ τῶν μαρτύρων τῶν ἀπειθούντων νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐνεργοῦντος καθήκοντα ἀνακριτοῦ, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν καὶ τὴν βιαίαν προσαγωγὴν τῶν μαρτύρων ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς διὰ τοῦ ἀρμοδίου Νομάρχου.

Ὁ Ἀντισταγελὺς

Ἐπ. Λουριώτης.

Πότε ἀναβάλλεται ἡ ἐκτέλεσις ποιν. ἀποφάσεως, γενομένης προτάσεως περὶ χάριτος; Φρονούντες οἱ σύνεδροι ὅτι ἐκ πλάνης οἱ ἔνοχοι ἐκήρυξαν ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον, τί πρέπει νὰ πράξωσι;

Ἀριθ. 1286.

Τῇ 21 Νοεμβρίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Διεξελθὼν τὴν διχογραφίαν, ἣν μοὶ ἀπεστείλατε διὰ τοῦ ὑπ

ἀριθ. 7213 τῆς 29 Σεπτεμβρίου ε. ε. ἐγγράφου σας, παρρησιαστικῶς ὅτι οὐδὲν ἐξ αὐτῆς προκύπτει δυνάμενον νὰ δώσῃ ἀφορμὴν νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι οἱ ἐνοργοὶ ἐπλανήθησαν κηρύξαντες ἔνοχον τὸν Γ. Σ. ἐνῶ πράγματι ἦτο ἀθῶος, καθόσον μάλιστα ὁ παρὰ Κακουργιοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς ὑπεστήριξε τὴν κατηγορίαν καὶ τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου. Δὲν προτίθεται ὁμῶς ἐνταῦθα νὰ προβῇ εἰς ἐκτεταμένην ἐρμηνείαν τῶν ἀναφερομένων ζητημάτων ἐπὶ τοῦ ἀρθρ. 548 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ στήριζόμενος φαίνεται ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἀπέλυσεν τῶν φυλακῶν τὸν κατὰδικον ἐκεῖνον, διότι τὸ ζήτημα κεῖται ὑπ' ὄψιν τοῦ Ἰπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, τὸ ὁποῖον ὅσον οὕτω πρόκειται ν' ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτοῦ. Περιορίζομαι ὅθεν νὰ ἐξετάσω δύο ἕτερα ζητήματα, ἅπερ γεννῶνται ἐκ τε τῶν ἐνεργειῶν τῶν κκ. συνέδρων καὶ τοῦ παρὰ Κακουργιοδικαῖς κ. Εἰσαγγελέως.

Τὸ ἀρθρ. 444 τῆς Ποιν. Δικονομίας προβλέπει ῥητῶς τὴν περὶπτωσιν εἰς ἣν εὐρέθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων ὡς πρὸς τὸν Γ. Σ., θεωρήσαν τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπαγγελθεῖσαν ἐτυμηγορίαν ὡς πεπλανημένην ἢ ὡς ἐξ ἀπάτης προσελθοῦσαν καὶ διατάσσει τί πράττεται ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν. Ἐπομένως οἱ κκ. σύεδροι οὐδὲν ἄλλο λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν, ὡφείλαν νὰ συμμορφωθῶσιν ἀκριβῶς μὲ τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ νόμου, ν' ἀναβάλωσι τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεώς των καὶ νὰ παραπεμφῶσι τὴν κατὰ τοῦ εἰρημένου Γ. Σ. κατηγορίαν εἰς νέαν συζήτησιν, κατὰ τὴν προσεχῇ σύνοδον τῶν Κακουργιοδικῶν καὶ οὐχὶ ν' ἀπευθύνωσιν αἵτησιν περὶ χάριτος στηριζομένης εἰς τὸν λόγον, ὅτι κατὰ τὴν ἑαυτῶν πεποιθήσιν ἡ ἐτυμηγορία ἦν πεπλανημένη.

Ἀλλὰ τὰ μέγιστα ἐσφαλὲς ὁ παρὰ Κακουργιοδικαῖς κ. Εἰσαγγελεὺς ἀπολύσας τῶν φυλακῶν τὸν εἰς τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς καταδικασθέντα Γ. Σ. συνεπιᾶ τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων συστάσεως.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου περιορίζομαι εἰς δύο μόνον παρατηρήσεις. Τὸ ἀρθρον 548 τῆς Ποιν. Δικονομίας δὲν καθιεροῖ νέον τι ἐνδικον μέσον ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος, δυνάμενον

ν' ἀπαίτησιν τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῇ ποινῆς, ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ εἰρημένου ἄρθρου, μὲ ἄλλους λόγους δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἀρμόδιος Εἰσαγγελεὺς ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

Ἀναβολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς ἐπὶ ποινῶν ἐγκληματικῶν ἐννοεῖ ὁ νόμος, ὅταν ὁ καταδικασθεὶς ἐξακολουθῇ νὰ διατελῇ εἰς ἡν κατὰστασιν ἦτο πρὸ τῆς ἀπαγγελθείσης κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεως. Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐπὶ κακούργηματι καταδικασθέντες εἰσὶ πάντοτε προφυλακισμένοι, ἔπεται ὅτι οὗτοι δὲν παρὰδίδονται ἀπλῶς εἰς τὰς φυλακὰς τῶν καταδίκων, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσι νὰ μένωσιν εἰς τὰς ἐξεταστικὰς ὡς ὑπόδικοι, μέχρι οὗ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς περὶ χάριτος αἰτήσεως ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς.

Τοιαύτην ἐρμηνείαν, φρονοῦμεν, ἠγνόησε νὰ δώσῃ καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15383 τῆς 18 Δεκεμβρίου 1869 ἐγκυκλίου του, εὐρισκομένης ἐν τῇ συλλογῇ τῶν κκ. Θανοπούλου καὶ Κρασσά ἐν σελίδι 745.

Πᾶσα δὲ ἐναντία ἐρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου 548 τῆς Ποιν. Δικονομίας δυνάται νὰ φέρῃ εἰς πλεῖστα ὅσα ἀτοπήματα, ὡς ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως συνέβη, ἀφ' ἐκεῖνος ἐλευθέρου τοῦ Γ. Σ. πρὸ ἑξ ἡδὴ μηνῶν, καίτοι καταδικασθέντος εἰς εἰρκτὴν, καὶ οὐδὲν ἐνεργηθέντος μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῆς περὶ χάριτος αἰτήσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων.

Τὴν παροῦσάν μου θέλετε ἀνακοινῶσαι πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεὰ τοῦ διαλυθέντος Κακούργιοδικείου Τριπόλεως τῆς Α' συνόδου ε. ε. πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν του, καὶ ἐπιστήσητε τὴν προσοχὴν σας, ὅπως τοῦ λοιποῦ μὴ συμβαίνωσι τοιαῦτα δικαστικὰ ἀτοπήματα εἰς τὰ Κακούργιοδικεῖα τῆς περιφερείας σας.

Ὁ Ἀντισάγγελος

Ἐπ. Λουριώτης.

Πότε ζητεῖται κανονισμὸς ἀρμόδιότητος;

Ἀριθ. 1362.

Τῇ 8 Δεκεμβρίου 1872.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 23285, 22937 τῆς 13 τοῦ Νοεμβρίου ε. ε. ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τούτου, λαμβάνω τὴν

τιμήν νά πληροφορήσω αὐτό, ὅτι παραπεμφθέντος ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 833 ε. ε. βουλευ-
ματος τοῦ συμβουλίου αὐτοῦ, τοῦ ἐν ἀορίστῳ ἀδείξ ἀνθυπασπι-
στοῦ Φ. Α., δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ ὅπως ζητηθῇ παρὰ τοῦ Ἀρείου
Πάγου ὁ κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος δυνάμει τοῦ ἀρθρου 46
τῆς Ποιν. Δικονομίας, τὸ ὁποῖον ὡς ἔλαβον ἀφορμὴν νά ἀνα-
φέρω ἄλλοτε ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1211
τῆς 3 Νοεμβρίου 1871 ἐγγράφου μου, ὑποθέτει ἢ ὅτι ἡ ὑπόθε-
σις εἰσήχθη εἰς δύο διαφορά δικαστήρια καὶ εἶναι ἀμφίβολος ἢ
ἀμφισβητεῖται ἡ ἀρμοδιότης αὐτῶν, ἢ ὅτι ἀμφότερ' ἀπεφάνθη-
σαν ἀρμόδια ἢ ἀναρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμῶς τὸ μὲν στρατοδικεῖον ἐθεώρησεν
αὐτὸ ἀναρμόδιον νά ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως, τὸ δὲ συμβούλιον
τῶν πλημμελειοδικῶν, εἰς ὃ παρεπέμφθη αὕτη, παρέπεμψε τὸν
Φ. Α. ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου· ἐπομένως οὐδεμίᾳ περίπτωσις
ὑπάρχει ὅπως ζητηθῇ ὁ κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος, τὴν ὁ-
ποῖαν ἄλλως ὁ Ἀρειος Πάγος ἤθελεν ἀπορρίψει. Τούτων ἕνεκα
καὶ μὴ ἔχων οὐδὲν νά ἐνεργήσω, ἀναφερόμενος δὲ καὶ εἰς ὅσα
προεξέθεσα ἐν τῷ ἄνω μνησθέντι ἐγγράφῳ μου, ἐπιστρέφω πρὸς
τὸ Ὑπουργεῖον ἅπαντα τὰ διαβιβασθέντα μοι ἔγγραφα.

Ὁ ἄνω μνησθέντι ἐγγράφῳ μου ἀνταποκρινόμενος ὁ Ἀντεισαγγελεὺς.

Ἐπ. Λουριώτης

Πότε καὶ τίνι τρόπῳ ἀναβάλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποιν. ἀποφάσεως, γενο-
μένης προτάσεως περὶ χάριτος; Πότε ἀποβάλλουσι τὴν ἰσχὺν αὐτῶν
τὰ ἐντάλματα φυλακίσεως; Ἀναβαλλομένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποιν.
ἀποφάσεως διὰ τὴν κατὰ τὸ ἀρθρ. 548 πρότασιν χάριτος, τί γίνεται
ὡς πρὸς τὴν νόμιμον ἀπαγόρευσιν; Ἀπορριφθείσης τῆς περὶ χάριτος
προτάσεως, ἀπὸ πότε λαμβάνει χώραν ἡ ἐναρξὶς τῆς διαρκείας τῆς ποινῆς;
Ἀριθ. 1419. Τῇ 18 Δεκεμβρίου 1872.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 17545 ἔγγραφον ὑμῶν, λαμβάνω
τὴν τιμήν νά ἀναφέρω, ὅτι τὰ ἐντάλματα φυλακίσεως τὰ ἐκ-
δοθέντα κατὰ τὴν προανάκρισιν, τῶν ὁποίων ἡ ἰσχὺς δὲν ἔπαυσε
κατ' αὐτὴν εἴτε ὀριστικῶς εἴτε προσωρινῶς, δὲν ἀποβάλλουσι
τὴν ἰσχὺν αὐτῶν εἰ μὴ ἂν ὅταν ὁ δι' αὐτῶν προφυλακισθεὶς

ἀθωωθῇ (ἄρθρ. 398, 447 καὶ 542 τῆς Ποιν. Δικονομ.); 6') ὅταν καταδικασθεῖς, γίνηται ἐκτέλεσις τῆς κατ' αὐτοῦ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ γ') ὅταν ἀναβληθεῖς τῆς ἐκτελέσεως διὰ τῆς περὶ χάριτος αἰτήσεως τοῦ δικαστηρίου ἢ τοῦ Εἰσαγγελέως κατὰ τὸ ἄρθρ. 548 § 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἀπονέμῃ πρὸ ταύτης ἡ βασιλικὴ χάρις. "Ὅτι διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως δι' ἧς καθίσταται ἀσυμβίβαστος ἡ περαιτέρω προφυλακίσις καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἀπλῆς δημοσιεύσεως τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ἀποβάλλει τὴν ἰσχὺν τοῦ τὸ ἐνταλμὰ τῆς φυλακίσεως, ἐξαίρεται οὐ μόνον ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει διατάξεις τὰ ἐναντία διατάττουσα; ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ῥητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 554 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καθὼς καὶ ἐκ τοῦ πνεύματος, αὐτῆς τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀπαιτοῦντος τὴν αὐστηροτέραν τοῦ προφυλακισθέντος στέρῃσιν τῆς προσωπικῆς τοῦ ἐλευθερίας, καὶ οὐχὶ τὴν ἄνευ ταύτης ἀπόλυσιν τοῦ προφυλακισθέντος, ἀφοῦ δὲ τὸ ἄρθρ. 548 § 2 διαλαμβάνει ῥητῶς ὅτι αἵτησις περὶ χάριτος ἀναβάλλει τότε μόνον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς, ὅταν τὰ ἀρμόδια δικαστήρια ἢ οἱ ἀρμόδιοι εἰσαγγελεῖς ὑποστηρίξωσι τὴν αἵτησιν ἢ αὐτεπαγγέλτως κάμουν πρότασιν περὶ χάριτος, ἔπεται ὅτι ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ καὶ τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ καταδικασθέντος, περὶ ἧς οὐδεὶς ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραγράφῳ λόγος γίνεται. "Ἄν ἡ ἔννοια αὕτη δὲν συνήγετο προφανῶς ἐκ τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων, ὁ νομοθέτης ἤθελε βεβαίως ῥητῶς διατάξῃ τὴν ἰσχὺν τῆς προφυλακίσεως μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, ἵνα μὴ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ῥηθέντος ἄρθρου 548 § 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας ματαιοῦται διὰ τῆς φυγοδικίας ἢ ἀπόρριψις τῆς περὶ χάριτος αἰτήσεως καὶ ἵνα προφυλάξῃ τὴν κοινωνίαν τῶν ἐκ τούτου προελευσομένων δυσaráστων συνεπειῶν. Ἀλλὰ τί γίνεται ὡς πρὸς τὴν νόμιμον ἀπαγόρευσιν; Αὕτη εἶναι συνέπεια οὐχὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς τελεσιδίκου καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς, (ἄρθρον 2 τοῦ ψηφίσματος τῆς 31 Ὀβρίου 1862 περὶ καταργήσεως τοῦ πολιτικοῦ θανάτου καὶ

ἄρθρ. 25 τοῦ Ποιν. Νόμου), ἐπομένως ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως οὐδόλως ἀφορᾷ αὐτήν. Τί δὲ ὡς πρὸς τὴν δαπάνην τῆς διατροφῆς; Ἀφοῦ ὁ καταδικασθεὶς δὲν μεταφέρεται εἰς τὴν τῶν καταδίκων φυλακὴν, ἀφοῦ ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως καὶ ὁ καταδικασθεὶς μένει ὑπὸ τὸ κράτος τῆς προφυλακίσεως, ἔπεται ὅτι αὕτη θὰ προκαταβάλληται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀλλὰ τέλος τί γενήσεται ἂν ἀπορριφθῇ μετὰ πολὺν χρόνον ὕστερον ἢ περὶ χάριτος αἰτήσις; ἀπὸ πότε θέλει λάβει τότε χώραν ἡ ἐναρξίς τῆς ποινικῆς διαρκείας; Ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως γίνεται ἵνα ἐνασκήται ὁλοσχερῶς τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως πρὸς ὄφελος τοῦ καταδικασθέντος καὶ οὐχὶ πρὸς βλάβην αὐτοῦ, διὰ τοῦτο τὸ μὲν ἄρθρον 17 τοῦ Ποιν. Νόμου ρητῶς διαλαμβάνει, ὅτι ὅταν ὁ καταδίκος εὐρίσκηται εἰς προφυλάκισιν, ἡ ἀρχὴ τῆς ποινικῆς διαρκείας προσδιορίζεται ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ καταδίκη ἐγένεν ἀμετάκλητος, μὴ μεταχειρισθέντος ὅμως τοῦ καταδίκου κανὲν ἔνδικον μέσον ἐναντίον τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, κατ' ἐξαίρεσιν τότε ἡ ποινικὴ διαρκεία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν δημοσιεύεται ἡ ἀπόφασις, καὶ ἂν τυχὸν ἤθελε μεταχειρισθῇ κατ' αὐτῆς ὁ ἐπίτροπος τῆς ἐπικρατείας ἔνδικόν τι μέσον καὶ ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ ἀποτέλεσμα τούτου. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει ἐπίσης καὶ ὅταν ὁ καταδικασθεὶς εἰς τοιαύτην περίπτωσιν μετεχειρίσθῃ ἔνδικόν τι μέσον καὶ δι' αὐτοῦ κατῴρῳσε τὴν ἐλάττωσιν τῆς εἰς αὐτὸν καταγνωσθείσης περιοριστικῆς τῆς ἐλευθερίας ποινῆς. Κατὰ τῆς ρητῆς δὲ τοῦ ἁρθροῦ τούτου διατάξεως δὲν διαλαμβάνει ἐξαίρεσιν τινὰ τὸ ἄρθρ. 548 § 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Κ. Προβελέγγιος

Ὁ Εἰρηοδίκτης δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀνάκρισιν ἀνευ παραγγελίας τοῦ Εἰσαγγελέως;

Ἀριθ. 1447.

Τῇ 28 Δεσίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ζακύνθῳ Πλημμελειοδικῶν.

Διευθύνοντες ὑμῖν τὴν πρὸς ὑμᾶς ὑπ' ἀριθμὸν 1577 αἴτησιν

τοῦ δημάρχου Ζακύνθου, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ν' ἀνακοινώσητε ἐξ ὀνόματός μας πρὸς τὸν κ. δήμαρχον Ζακυνθίων, ὅτι οὐδένα λόγον εὐρίσκομεν ὅπως ζητήσωμεν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐσωκλείστου ὑπ' ἀριθ. 338 ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου.

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 149 καὶ 155 τῆς Ποιν. Δικομίας, αἱ ἐγκλήσεις καὶ μηνύσεις γίνονται παρὰ τῶν δημοσίων ἀρχῶν τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων καὶ πέμπονται παρ' αὐτῶν παραχρῆμα εἰς τὸν ἀρμόδιον Εἰσαγγελέα, ὅστις κατὰ τὸ ἐπόμενον ἄρθρον 156 ὀφείλει νὰ διευθύνῃ τὰς ἀναγκαίαις προσκλήσεις πρὸς ἕνα τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ πρὸς συλλογὴν τῶν περὶ τοῦ πράξαντος ἀποδείξεων. Τὸ ἄρθρ. 157 ὀρίζει κατὰ ποίας περιπτώσεις οἱ ἀρμόδιοι ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι δύνανται, καὶ μετὰ τὴν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα γενομένην μὴνυσιν καὶ χωρὶς νὰ περιμένωσιν ἄλλην περὶ τούτου πρόσκλησιν, νὰ ἐπιχειρῶσι τὰς εἰς τὰ ἄρθρ. 136—138 καὶ 159 εἰρημέναις πράξεις. Τέλος τὸ ἄρθρον 184 ὅπερ ἐφαρμόζεται ἐφ' ὅλων τῶν τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων, ῥητῶς διατάσσει ὅτι ὁ ἀνακριτὴς δὲν δύναται νὰ ἐνεργῇ αὐτεπαγγέλτως ἀλλὰ μόνον κατὰ παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως. Ἐκ τῶν ἄρθρων τούτων ῥητῶς προκύπτει, ὅτι ὁ δήμαρχος Ζακυνθίων ἅμα ἔπεμψε τὴν περὶ ἧς πρόκειται μὴνυσιν πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα καὶ δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῶν περιπτώσεων περὶ ὧν προνοεῖ τὸ ἄρθρον 157, δὲν ἠδύνατο ἄνευ ῥητῆς παραγγελίας αὐτοῦ νὰ προβῇ εἰς οὐδεμίαν ἀνακριτικὴν πράξιν. Ἐὰν δὲ εἶχε πληροφορίας νὰ ὑποβάλλῃ περὶ τῆς καταγγεληθείσης πράξεως, ἢ ἐὰν ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἐξέτασις μαρτύρων τινῶν ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ πρὸς ἀνακάλυψιν αὐτῆς, ἠδύνατο καὶ ὥφειλε ταῦτα πάντα νὰ φέρῃ εἰς γνῶσιν τοῦ Εἰσαγγελέως, ὅπως οὗτος διατάξῃ τὰ δέοντα, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ προβῇ οἰκοθεν εἰς τὴν ἐνέργειαν ἀνακριτικῶν πράξεων, καὶ οὕτω νὰ συμβῇ τὸ ἀτόπημα ὅπερ ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως συνέβη, τουτέστι δύο ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι νὰ ἀνακρίνωσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ ἔχοντος τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀνακρίσεως καὶ κατὰ παραγγελίαν

τοῦ ὁποίου ἐνεργοῦσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι [ἄρθρ. 17 Ποιν. Δικ.]. Ταῦτα δὲ πάντα δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας νόμου, δι' ὧν ὀρίζονται τὰ ἐν γένει ἀστυνομικὰ καθήκοντα τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν.

Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὰς ἐνεργείας τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, παρατηροῦμεν αὐτῷ, ὅτι ἦτο πάντῃ περιττὸν ὅπως τὸ συμβούλιον κηρύξῃ ἄκυρον τὴν ὑπὸ τοῦ δημάρχου Ζαχυνθίων ἐνεργηθεῖσαν προανάκρισιν. Αἱ ἀνακριτικαὶ πράξεις αὐτοῦ καὶ τοι γενόμεναι αὐτεπαγγέλτως ἔπρεπε νὰ παραπεμφθῶσιν εἰς τὸν ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον εἰς ὃν ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς εἶχεν ἀναθέσει τὴν προανάκρισιν, ὅπως ληφθῶσιν ὑπ' ὅψιν παρ' αὐτοῦ καὶ ὁδηγηθῇ εἰς τὰς περαιτέρω ἐνεργείας του, ἐὰν ἡδύναντο αὐταὶ νὰ συντελέσωσι εἰς ἀνακάλυψιν τῆς καταγγελλείας πράξεως, ἄλλως νὰ μείνωσιν ἐν τῇ δικογραφίᾳ χωρὶς νὰ γείνη οὐδεμίᾳ χρῆσις αὐτῶν.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἐπ. Λουριώτης.

Παραλείψαντος τοῦ δικαστηρίου ν' ἀπαγγεῖλῃ στέρησιν πολιτικῶν δικαιωμάτων, τίς εἶναι ἀρμόδιος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, ὁ τοῦ Ἀρείου Πάγου Εἰσαγγελεὺς, ἢ ὁ τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν δικαρίου ;

Ἀριθ. 2.

Τῇ 1 Ἰανουαρίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἠλείᾳ Πλειμμελειοδικῶν.

Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ λάβητε ὑπ' ὅψιν τὴν παροῦσαν καὶ μᾶς χορηγήσῃτε τὰς δεούσας πληροφορίας, ἀνακοινόνοντες πρὸς ἡμᾶς, ἐὰν ἐγένετο ἀνακοπή κατὰ τῆς ἐν τῇ παρούσῃ σημειουμένης ἀποφάσεως, ἥς ἀντίγραφον θέλετε μᾶς ἀποστείλει.

Παρατηροῦμεν δὲ ὑμῖν ὅτι ἐὰν ἀληθῶς τὸ Πλειμμελειοδικεῖον παρέλειψε νὰ καταψηφίσῃ στέρησιν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἐνῷ ὥφειλε νὰ πράξῃ τοῦτο, ἀρμόδιος ὅπως ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἵνα ὁ Ἀρειος Πάγος ἐφαρμόσῃ ὀρθῶς τὸν νόμον, εἴθε ὑμεῖς δυνάμει τῶν ἄρθρων 406 καὶ 407 § 11 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἀλλὰ τοῦτο ἐντὸς προθεσμίας τῆς ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 359 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθόσον ἡ ἀρμοδιότης ἡμῶν ὅπως ζητήσωμεν τὴν ἀναίρεσιν τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων

περιορίζεται στενῶς εἰς τὰς περιπτώσεις τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τῶν ἄρθρων 477 καὶ 481 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ὁ Ἀντεῖσαγγελεὺς

Ἐπ. Λουριώτης.

Ὅτι οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι δύνανται νὰ παρίστανται ὡς δικολάβοι ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικείων, οὐχὶ ὅμως καὶ ὡς συνήγοροι ἐνώπιον τῶν Πταισματοδικείων.

Ἀριθ. 37.

Τῇ 13 Ἰανουαρίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πλημμελειοδικῶν.

Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ν' ἀνακοινώσητε ἐξ ὀνόματός μας πρὸς τὸν αἰτοῦντα Α' δημαρχικὸν πάρεδρον τοῦ δήμου Αἰτωλικοῦ, ὅτι οἱ ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικείων παριστάμενοι δικολάβοι, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1847 διατάγματος, δὲν εἶναι περιβεβλημένοι μὲ δημοσίον τινα χαρακτηῖρα, οὔτε εἰδικά τινα προσόντα ἀπαιτοῦνται παρ' αὐτῶν, οὔτε διορίζονται παρὰ τῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ θεωροῦνται ὡς ἄπλοῖ πολῖται. Τούτων τεθέντων ἔπεται ὅτι τὸ ἄρθρον 276 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, τὸ ὅποιον θεωρεῖ ἀσυμβίβαστα τὰ ἔργα τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ὑπηρέτου μὲ πᾶσαν ἄλλην δημοσίαν ἢ δημοτικὴν ὑπηρεσίαν, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν κατὰ τὴν προκειμένην περίπτωσιν, καθὼς ἐπίσης ἐφαρμογὴν δὲν ἔχει τὸ ἄρθρον 76 τοῦ περὶ δήμων νόμου, ὅπερ ἀπαγορεύει νὰ ἐκλέγωνται δήμαρχοι ἢ πάρεδροι οἱ δημοῖσιοι ὑπάλληλοι. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς πταισματικὰς, ἐπειδὴ ὁ δήμαρχος εἶναι καὶ δημοσίος κατήγορος καὶ ὑπάλληλος ἀνακριτικὸς, βεβαίως δὲν δύναται νὰ παρίσταται ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικείου, πρὸς ὑπεράσπισιν τοιούτων ὑποθέσεων, εἰς ἃς ὅπως δῆποτε συνέπραξε δυνάμει τοῦ δημοσίου χαρακτηῖρός του ἐν φέρει.

Ὁ Ἀντεῖσαγγελεὺς

Ἐπ. Λουριώτης.

Παραλείψαντος τοῦ δικαστηρίου νὰ διατάξῃ τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας κλπ. ἐκπτώσιν τοῦ καταδικασθέντος ὑπαλλήλου διὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο εἰς τὴν συνεπείᾳ ἀνακοπῆς τοῦ καταδικασθέντος δίκην κατ' ἀντιμωλίαν;

Ἀριθ. 150.

Τῇ 12 Φεβρουαρίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ἠλείᾳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπιστρέφοντες ὑμῖν τὸ ὑπ' ἀριθ. 582 ἐγγραφόν σας μετὰ

τῶν συνημμένων παρατηροῦμεν ὑμῖν ὅτι δυνάμει τῆς ἐγκλείσου ὑπ' ἀριθ. 1711 ἀποφάσεως τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖτε δικαστηρίου ὁ δῆμαρχος Μυρτουντίων ἐκηρύχθη ἔνοχος ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρ. 38 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου, ἥτις κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ προτελευταίου ἐδαφίου τοῦ ἀρθρ. 66 ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ νόμου, καθόσον δὲν προβλέπεται εἰδικῶς αὕτη ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀρθρου.

Ὅρθως ἄρα τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἐφήρμοσε κατ' αὐτοῦ τὴν ποινὴν τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου. Ἀλλὰ τὸ ἀρθρον τοῦτο παρὰπέμπει ῥητῶς εἰς τὸ ἀρθρον 24 κατὰ τὸ ὅποῖον ἡ καταδίκη τῶν ἐν τέλει διὰ πρᾶξιν ἀναγομένην εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν τῶν κλπ. συνεπιφέρει τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἐκπτῶσιν καὶ τὴν στέρησιν ὅλων τῶν μετὰ τῆς ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας συνημμένων δικαιωμάτων, καὶ περὶ τῆς διαρκείας τῆς προσκαίρου ταύτης ἀνικανότητος ἀποφασίζει τὸ δικαστήριον ἐν τῇ ἀποφάσει του, ἐπομένως ἔπρεπε κατὰ τοῦ εἰρημένου δημάρχου νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 24, ὡς ὀρθῶς ὑπεστήριξεν ἡ μειονοψηφία τοῦ Πλημμελειοδικείου.

Ἀλλὰ ἂν καὶ ἡ ἀπόφασις ἦναι λανθασμένη κατὰ τοῦτο, ἀνευ ἀποτελέσματος ἀποβαίνει, δι' οὗς λόγους ἐξεθέσαμεν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 2 ε. ε. ἐσωκλείστῳ ἐπισημειώσεσιν, νὰ ζητήσωμεν τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν αὐτῆς.

Τοιαύτη αἵτησις ὅπως φέρῃ ἀποτελέσματα ἔπρεπε νὰ γίνῃ παρ' ὑμῶν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 359 τῆς Ποιν. Δικονομίας ὀριζομένης προθεσμίας, καὶ ἀπορίας ἄξιον εἶναι πῶς παραλείψατε νὰ πράξητε τοῦτο ἔκτοτε.

Ὅπως δὴποτε ὅμως παρὰγγέλλομεν ἡδὴ ὑμᾶς, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ κατ' ἐρήμην καταδικασθεὶς δῆμαρχος Μυρτουντίων ἀνακόψῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν, νὰ ζητήσητε κατὰ τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν, ἐν περιπτώσει καταδίκης, ὅπως ἐφαρμοσθῇ κατ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἀρθρον 24 τοῦ Ποιν. Νόμου. Ἐὰν δὲ τὸ δικαστήριον ἀπορρίψῃ τὴν αἵτησιν ταύτην, ὅπερ δὲν πιστεύομεν, νὰ σπεύσητε καὶ ζητήσητε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀπο-

φάσεως ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας τοῦ ἄρθρ. 359 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὅπως ἐνεργήσωμεν τότε τὰ δέοντα.

Κατὰ πᾶσαν δὲ περίπτωσιν παρκαταλοῦμεν ὑμᾶς νὰ καταβά-
λητε τοῦ λοιποῦ πᾶσαν τὴν προσοχὴν σας, ὅπως ἐν ὁμοίᾳ περι-
πτώσει ζητῆτε ἐμπροθέσμως τὴν ἀνάγκησιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ
παρ' ᾧ διατελεῖτε δικαστηρίου κατὰ τὰς περιπτώσεις τὰς ὑπὸ
τοῦ νόμου προβλεπομένας, ὅπως εὕρισκόμεθα εἰς θέσιν νὰ ὑπο-
στηρίζωμεν ἀποτελεσματικῶς ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου δικαστη-
ρίου τὴν ὀρθὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐρμηνεῖαν τῶν διατάξεων τῆς ἡ-
μετέρας ποινικῆς νομοθεσίας.

Ὁ Ἀντισαγγελεὺς
Ἐπ. Λουριώτης.

Τοῦ ἀντιπροσώπου Μονῆς ἐνεργήσαντος τὸν τρυγετὸν ξένων μελισσίων ὡς
ἀνηκόντων εἰς τὴν Μονὴν, καὶ καταστρέψαντος αὐτὰ ἕνεκεν τοῦ ἀνεπι-
τηδείου τρόπου τοῦ τρυγετοῦ, εὐθύνεται ἡ Μονὴ διὰ τὰς ζημίας ταύτας
ἀπέναντι τοῦ ἰδιοκτῆτου ;

Ἀριθ. 249.

Τῇ 2 Μαρτίου 1872.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας

Ἐπιστρέφομεν ὑμῖν τὸ ὑπ' ἀριθ. 2573 ἔγγραφόν σας μετὰ
τῶν ἐγκλείστων καὶ λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ παρατηρήσωμεν,
ὅτι ἐὰν ἔχωνται ἀληθείας καὶ ἀποδειχθῶσι δικαστικῶς τὰ ἐν
τῇ προκειμένῃ αἰτήσει θεραπείας ἐκτιθέμενα, ὅτι δηλαδὴ ὑπὸ
τὴν ιδιότητα τοῦ ἡγουμένου, ὁ πρῶν τοιοῦτος Π. ἐνήργησε
τὸν τρυγετὸν τῶν μελισσίων τῶν αἰτούτων, ὡς διὰ τοῦ συμβούλου
Ι. Α. καὶ τοῦ Ι. Φ., καὶ ἰδίως ὅτι τὸ μέλι καὶ τὸν κηρὸν μετέ-
φερεν εἰς τὴν Μονὴν καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὰς ἀποθήκας αὐτῆς,
καὶ ὅτι ἡ καταστροφὴ τῶν μελισσίων προῆλθεν ἐκ τοῦ ἀνεπιτη-
δείου τρόπου τοῦ τρυγετοῦ καὶ τῆς κακῆς χρήσεως τῶν κυψε-
λῶν, οὐδεμία ἀμφιβολία δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὅτι ἡ Μονὴ θέλει
καταδικασθῇ ν' ἀποδώσῃ εἰς τοὺς αἰτοῦντας τὴν ἀξίαν τῶν
ἀφαιρεθέντων καρπῶν καὶ τῶν καταστραφέντων μελισσίων, κα-
θόσον πᾶσα πρᾶξις ἐνεργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ὡς ἀντιπρο-
σώπου τῆς Μονῆς, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ὠφελήθη ὅπως δῆποτε
αὕτη, ἐπιβαρύνει αὐτὴν ταύτην τὴν Μονήν. Ἐπομένως ἐπὶ τοῦ
προκειμένου τὸ ζήτημα εἶναι ὅλωςπραγματικόν, ἡ δὲ πρὸς ἀπο-

ζημίωσιν υποχρέωσις τῆς Μονῆς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀποδείξεως τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν αἰτούντων.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς
Ἐπ. Λουριώτης.

Κατὰ τῖνα τρόπον ἐκβιάζεται ἡ εἴσπραξις τῶν δημοτικῶν φόρων καὶ τῶν εἰσοδημάτων τῶν Δήμων ;

Ἀριθ. 295.

Τῇ 7 Μαρτίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστρεφομένης ἐπισημειώσεώς σας ὑπ' ἀριθ. 2603, σὰς πληροφοροῦμεν ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ περὶ δημοτικῶν φόρων ΕΗ' νόμου τῆς 22 Δεκεμβρίου 1847, ἡ ἐκβίασις τῆς ἀποτίσεως τῶν καθυστερούντων δημοτικῶν φόρων γίνεται ὡς καὶ ἡ τῶν δημοσίων, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ καθυστερούντων δημοσίων ὀφειλετῶν. Φόροι δὲ εἰσὶν οἱ ἔμμεσοι καὶ ἄμεσοι, περὶ ὧν πρόνοιε τὸ ἄρθρ. 27 τοῦ περὶ συστάσεως τῶν δήμων διατάγματος τοῦ 1833 καὶ ὁ προμνησθεὶς νόμος ΕΗ', ἐπομένως μόνον τὰ ἐκ τοιούτων φόρων εἰσοδήματα τῶν δήμων δύνανται νὰ εἰσπραχθῶσι κατὰ τὰς διατάξεις περὶ καταδιώξεως τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου. Καθόσον ὅμως ἀφορᾷ τὰ λοιπὰ εἰσοδήματα τῶν δήμων καὶ ἰδίως, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὰ ἐξ ἐνοικιάσεως κτημάτων προερχόμενα, ταῦτα βεβαίως δὲν δύνανται νὰ ὑπαχθῶσι εἰς τὴν ἀνωτέρω κατηγορίαν, καθόσον οὔτε φόροι λογίζονται, οὔτε διάταξις τις τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων νόμων ἢ ἄλλων μεταγενεστέρων ἐπέτρεψε νὰ γίνηται ἡ εἴσπραξις αὐτῶν ὅπως καὶ ἡ τῶν φόρων. Ἐν τῇ τοιαύτῃ σιωπῇ τοῦ νόμου ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἐκβίασις τῆς πληρωμῆς τοιούτων εἰσοδημάτων καὶ προσόδων τῶν δήμων, πρέπει νὰ γίνηται κατὰ τὰς κοινὰς διατάξεις τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας.

Τὴν γνώμην μας ταύτην ὑποστηρίζει καὶ τοῦτο, ὅτι προτιθέμενον τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ ὑπαγάγῃ τὴν ἐκβίασιν τῶν ἐξ ἄλλων λόγων προερχομένων εἰσοδημάτων τῶν δήμων εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ ΕΗ' νόμου, κατήρτισε πρὸ καιροῦ καθ' ἃ ἐπληροφορήθημεν τοιοῦτον

νομοσχέδιον, ὅπερ ὁμῶς μέχρι τοῦδε δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὴν νομοθετικὴν κύρωσιν.

Ὁ Ἀντιστασιφεύς

Ἐπ. Λουριώτης.

Προθεσμία πρὸς ἀνακοπὴν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατοικοῦντας διαδίκους
Ἀριθ. 300.

Τῇ 9 Μαρτίου 1873.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Τὸ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1836 διάταγμα τροποποιῆσαν τὸ ἄρθρ. 596 τῆς Πολ. Δικονομίας ὥρισεν ἐν τῷ ἐδαφίῳ 2 αὐτοῦ, ὅτι ἐὰν ὁ διάδικος κατοικῇ εἰς ἄλλον τόπον (παρὰ τὸν τῆς καθέδρας τοῦ δικαστηρίου) καὶ δὲν διώρισεν ἀντίκλητον, δύναται νὰ κάμῃ ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ἐρήμην κατ' αὐτοῦ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἐντὸς ὁκτῶ ἡμερῶν ἀφ' ἧς ἐγινεν ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 195 καὶ 196.

Διὰ τοῦ ἐδαφίου τούτου τοῦ διατάγματος τοῦ 1836 ἡννόει βεβαίως ὁ νομοθέτης νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ εἰς τὴν ἀνακοπὴν τὰς γενικὰς περὶ προθεσμιῶν διατάξεις, ἥτοι ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἐρήμην δικασθεὶς κατοικεῖ μὲν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου, ἢ πρὸς ἀνακοπὴν ὁκταήμερος προθεσμία νὰ ἐπεκτείνηται ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας του, εἰ δὲ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, εἰς τὰς ὁκτῶ ἡμέρας τῆς ἀνακοπῆς νὰ προστίθεται καὶ ἡ προθεσμία τῶν τριῶν ἢ τῶν ἑξὶ μηνῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 541. Καὶ τοιαύτην ἐρμηνείαν ἔδωκαν μέχρι τινὸς τὰ ἡμέτερα δικαστήρια εἰς τὸ διάταγμα τοῦτο, ὅτε ὁ Ἀρειος Πάγος κατὰ τὸ 1867, παρατηρήσας ὅτι τὸ διάταγμα, ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ὁ διάδικος δὲν κατοικεῖ εἰς τὴν ἑδραν τοῦ δικαστηρίου καὶ δὲν διώρισεν αὐτόθι ἀντίκλητον, τάσσει προθεσμίαν ὁκταήμερον λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 195 καὶ 196 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὰ ὁποῖα ὀρίζουσι περὶ ἐπεκτάσεως τῶν προθεσμιῶν διὰ τοὺς κατοικοῦντας ἐντὸς μὲν τῆς Ἑλλάδος, μακρὰν δὲ τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντας, ἀπεφάνητο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 360 τοῦ 1867 ἀποφά-

σεώς του, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ εἰρημένου διατάγματος οὐδεμία ὀρίζεται προθεσμία πρὸς ἀνακοπὴν διὰ τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος κατοικοῦντας διαδίκους τοὺς κατ' ἐρήμην δικασθέντας, καθόσον τὸ μνησθὲν διάταγμα δὲν παραπέμπει εἰς τὸ ἄρθρ. 541 ὡς πρὸς τὴν διὰ τὴν ἀνακοπὴν ἐπέκτασιν τῆς προθεσμίας, ὅπως ἐπὶ ἐφέσεως, ἐπὶ ἀναψηλαφίσεως δίκης καὶ ἐπὶ ἀναιρέσεων ἀναφέρονται τὰ ἄρθρ. 754, 793 καὶ 816, καθ' ἃ εἰς τὴν συνήθη προθεσμίαν πρὸς χρῆσιν τῶν εἰδικῶν τούτων μέσων, πρέπει νὰ προστίθεται καὶ ἡ ἐν τῷ ἄρθρ. 541 διαλαμβανομένη. Τὴν γνῶμην ταύτην τοῦ Ἀρείου Πάγου ἠσπασθήσαν ἔκτοτε ἅπαντα τὰ ἡμέτερα δικαστήρια καὶ διὰ τοῦτο καθιερώθη ἡδὴ σταθερὰ νομολογία, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατοικοῦντες δύνανται μέχρι τῆς τριακονταετοῦς παραγραφῆς ν' ἀνακόψωσι τὰς κατ' αὐτῶν ἐκδοθείσας κατ' ἐρήμην ἀποφάσεις. Βεβαίως δὲ ἄτοπον εἶναι νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τοιοῦτος ἦν ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου, καὶ προφανῶς ἐν τῷ διατάγματι τῆς 18 Ἰουλίου 1836 παρέλειψε νὰ μνημονεύσῃ τὸ ἄρθρ. 541, ὅπως ἔπραξεν ἐν ἄλλαις ὁμοίαις περιστάσεσιν ἅς ἀνωτέρω μνημονεύω.

Τὰ ἀνωτέρω λαμβάνω ἀφορμὴν νὰ ἐκθέσω πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἐκ δίκης τινὸς δικασθείσης ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτοῦ τῆς παρελθούσης Πέμπτης, ἧς τὸ ἱστορικὸν ἔχει οὕτω. Ὁ Α. κατοικῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τῆς συζύγου του κατοικοῦσης ἐν Σμύρνῃ περὶ διαζεύξεως. Τὸ Πρωτοδικεῖον ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐδικάσθη ἡ ὑπόθεσις ἐξέδωκε προδικαστικὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν καὶ μετὰ τὴν διεξαγωγὴν αὐτῶν, δικάσαν ἐρήμην τῆς ἐναγομένης, παρεδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐκήρυξε διαλελυμένον τὸν γάμον. Ὁ ἐνάγων ἐκοινοποίησε τὴν ἀπόφασιν πρὸς τὸν παρὰ πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελέα διὰ τὴν ἐν Σμύρνῃ διαμένουσαν σύζυγόν του, καὶ ἐπειδὴ ἡ νομολογία τῶν δικαστηρίων παραδέχετο τότε ὅτι ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ διαμένοντας ἡμεδαποὺς παρατείνεται ἐπὶ τρεῖς μῆνας κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 541, (ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐδικάσθη πρὸ τοῦ 1866 πρὶν ἔτι ὁ Ἀρειος Πάγος ἀποφανθῇ ὀριστικῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος

τούτου), ὁ ἐνάγων μετὰ παρέλευσιν τῆς τριμῆνου προθεσμίας ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ὀκταημέρου τῆς ἀνακοπῆς, νομίσας ὅτι ἡ ἀπόφασις εἶχε κατασταθῇ τελεσιδίκως, ὑπέβαλεν αὐτὴν πρὸς τὸν ἀρμόδιον ἀρχιεπίσκοπον μετὰ τοῦ ἐπιδότηρίου, ὅπως κηρύξῃ καὶ οὗτος τὸν γάμον θρησκευτικῶς διαλελυμένον ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ὁ ἐνάγων Α. ἐπίστευσεν οὕτω ὅτι οἱ δεσμοὶ τοῦ γάμου τοῦ ἦσαν ὀριστικῶς λελυμένοι, διὸ μετὰ παρέλευσιν πέντε ἡ ἕξ ἐτῶν συνέρχεται εἰς δευτέρον γάμον καὶ μετὰ τῆς δευτέρας συζύγου του ἀποκτᾷ τέκνα. Ἐσχάτως ὅμως ἐπ'ἀνελθούσης τῆς πρώτης συζύγου ἐν Ἑλλάδι, ἐνάγεται παρ' αὐτῆς ὁ σύζυγος ζητούσης διατροφὴν. Ὁ Α. ἀντιτάσσει τὴν κατ' ἐρήμην καὶ κατ' αὐτὸν τελεσιδικὸν ἀπόφασιν, τὴν κηρύξασαν διαλελυμένον τὸν γάμον, ἀλλ' ἡ πρώτη σύζυγος ὠφελουμένη ἐκ τῆς σιωπῆς τοῦ διατάγματος τοῦ 1836, καὶ ἐκ τῆς νεωτέρας νομολογίας τῶν δικαστηρίων, ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν κατέστη τελεσιδίκως, μὴ ὀρίζοντος τοῦ νόμου προθεσμίαν πρὸς ἀνακοπὴν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντας. Καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ὑπεβλήθη ἐκ νέου εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συνεδρίαν. Φρονῶ δὲ ὅτι τὸ ἀνώτατον δικαστήριον θέλει ἐμμείνει εἰς τὴν νομολογίαν ἣν καθιέρωσε διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 360 τοῦ 1867. Τὸ περίεργον δὲ εἶναι, καθ' ὃ ἐξετέθη κατὰ τὴν συζήτησιν, ὅτι καὶ ἡ πρώτη σύζυγος ἐτέκνοποίησεν ἐσχάτως, ὥστε ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος ἀνὴρ οὐ μόνον ἔχει ἤδη δύο συζύγους, ἀλλὰ καὶ κατὰ νομικὴν πρόληψιν θεωρεῖται πατὴρ τέκνων, εἰς τὴν γέννησιν τῶν ὁποίων βεβαίως δὲν συνετέλεσε. Τὸ ἄτοπον εἶναι προφανὲς καὶ οὐδὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐμμείνω ἵνα ἀποδείξω τὸ ἀδικαιολόγητον τοιαύτης ἐν τῇ νομοθεσίᾳ μας ἀνωμαλίας.

Ἦδη μάλιστα ὅτε αἱ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Τουρκίᾳ προξενικῶν δικαστηρίων ἐφέσεις δικάζονται ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐδρεύοντος Ἐφετείου, συχνάκις ὁ ἔχων συμφέρον νὰ στρεψοδικήσῃ διάδικος δικάζεται κατ' ἐρήμην καὶ οὕτω σταματᾷ τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης ὠφελούμενος ἐκ τῆς ἀτελείας τοῦ νό-

μου. Ταῦτα φέρων εἰς γνῶσιν τοῦ ὑπουργείου θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν του ἐπὶ τοιούτου σπουδαίου ἀντικειμένου καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ἐπέμβασιν αὐτοῦ, ὅπως νομοθετικῶς ἀνακληθῇ ἡ ἀτέλεια αὕτη τοῦ ἀπὸ 18 Ἰουλίου 1836 διατάγματος. Τοῦτο φρονῶ δύναται νὰ γείνη δι' ἀπλῆς παραθέσεως τοῦ ἀρθρ. 541 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐν τέλει τοῦ ἐδαφίου 2 τοῦ μνησθέντος διατάγματος ἢ διὰ προσθήκης τρίτου ἐδαφίου συντεταγμένου οὕτω, «§ 3 ἐὰν ὁ ἀνακλόπτων διάδικος διατρίβῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, προστίθεται εἰς τὴν συνήθη προθεσμίαν τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ ἡ ἐν τῷ ἀρθρῳ 541 διαλαμβανόμενη ἐπέκτασις τῆς προθεσμίας.

Ἐν τῇ ἐκτετακτικῇ ἐκφρασῇ τοῦ ἀπὸ 18 Ἰουλίου 1836 διατάγματος ὡς ἀνωτέρω.

Ἐπ. Λουριώτης.

Ἰδιωτικὴ κατηγόρια. Πότε παρίσταται ἰδιώτης κατήγορος; Δύνανται νὰ ἐνεργῶσι ταυτοχρόνως ὅτε Εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ ἰδιώτης κατήγορος;

Ἀριθ. 323.

Τῇ 10 Μαρτίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφεσιῶν.

Ἐπιστρέφοντες συνημμένως ᾧδε τὴν σταλεῖσαν ἡμῖν δικογραφίαν προσθέτομεν τ' ἀκόλουθα. Διὰ δύο τηλεγραφημάτων ἀπήντησα ἤδη ὑμῖν ὅτι ἐκδοθέντος τοῦ βουλευματος τῶν ἐν Καλάμαις Πλημελειοδικῶν, ὁ Εἰσαγγελεὺς ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ μὲ αὐτό. Ἡ γνώμη τοῦ ρηθέντος Εἰσαγγελέως, ὅτι τὸ ρηθὲν βούλευμα δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸν δι' αὐτόν, διότι ἐξ ἑνὸς μὲν ἡ φράσις «ἰδιώτου κατηγόρου» τοῦ ἀρθρου 250 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐννοεῖ ἀναγνωρισθέντα ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ἰδιώτην κατήγορον, ἐξ ἄλλου δὲ τὰ ἀρθρα 295 καὶ ἐπομ. τῆς αὐτῆς Ποιν. Δικονομίας ἀπαίτοῦντα διὰ πᾶσαν πράξιν τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου, νὰ ἐγκρίνηται ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως, καὶ μὴ διαλαμβάνοντα διάταξιν ὑποχρεωτικὴν διὰ τὸν Εἰσαγγελέα παρέχουν αὐτῷ τὸ δικαίωμα τῆς ἀρνήσεως καὶ τῆς ματαιώσεως ἐπομένως τῆς κατηγορίας, ἡ γνώμη λέγομεν αὕτη δὲν εἶναι ὀρθή, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρου 280 § τελευταῖος. Κατ' αὐτὸ ὅταν ὁ Εἰσαγγελεὺς θεωρῇ, τὴν καταγγελλθεῖσαν πράξιν μὴ παρέχουσαν ἀφορμὴν πρὸς κατηγορίαν, καὶ ἀποποιη-

θῇ πᾶσαν κατὰ τοῦ ἐγκαλουμένου ἐνέργειαν, ὁ ἐγκαλῶν δύναται νὰ παρασταθῇ ὡς ἰδιώτης κατῆγορος, δίδον δὲ τὸ δικαίωμα, τὸ ἄρθρον τοῦτο, εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα νὰ παρασταθῇ ὡς ἰδιώτης κατῆγορος, ἐπιβάλλει προφανῶς εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀναγνώρισῃ αὐτὸν ὡς τοιοῦτον. Ὅταν δὲ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Εἰσαγγελεὺς νομίζῃ, ὅτι ὁ παριστάμενος δὲν ἔχει κατὰ τὸν νόμον δικαίωμα, τότε ἀποφασίζει τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν περὶ τούτου κατὰ τὸ ἄρθρον 250 τῆς Ποιν. Δικονομίας, τοῦ ὁποῦ ἡ ἔκφρασις «ἰδιώτου κατηγόρου» ἐννοεῖ οὐ μόνον τὸν ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ἀναγνωρισθέντα, ἀλλὰ πάντα ἔχοντα κατὰ τὸν νόμον τὸ δικαίωμα πρὸς κατηγορίαν, καὶ τοῦ ὁποῦ τὴν τοιαύτην ἰδιότητα ἀμφισβητεῖ ὁ Εἰσαγγελεὺς, τὸ βούλευμα δὲ τῶν Πλημμελειοδικῶν εἶναι ὑποχρεωτικὸν διὰ τε τὸν Εἰσαγγελέα καὶ τὸν παριστάμενον ὡς ἰδιώτην κατῆγορον.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν ὑμετέραν γνώμην τοῦ νὰ προστιθῇται ὁ ἰδιώτης κατῆγορος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως γενομένην κατηγορίαν, ἀπαντῶ τὰ ἀκόλουθα.

Ἡ ἐξ ἀδικήματός τινος πηγάζουσα δημοσία ἀγωγὴ ἐνασκεῖται εἴτε ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως, εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐκ τῆς ἀθεμίτου πράξεως ἀδικηθέντος, καὶ ὁ μὲν Εἰσαγγελεὺς ὢν ὁ πρὸς τοῦτο γενικὸς πληρεξούσιος τῆς κυρίως διὰ τοῦ ἀδικήματος πρόσβαλλομένης κοινωνίας, εἶναι ὁ τακτικὸς καὶ καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις ἀρμόδιος πρὸς ἐνάσκησιν αὐτῆς, ὅταν δὲ οὗτος γενομένης πρὸς αὐτὸν ἐγκλήσεως δὲν ἐνεργῇ αὐτήν, θεωρῶν τὴν περίπτωσιν ὡς μὴ δίδουσαν ἀφορμὴν πρὸς κατηγορίαν, ἢ ἀμελῇ ἐν γένει νὰ κάμῃ ἐναρξίν ἀνακρίσεως, δύναται τότε ὁ ἀδικηθεὶς νὰ ἐνασκήσῃ τὴν δημοσίαν ἀγωγὴν συμφώνως πρὸς τ' ἄρθ. 24 καὶ 280 § 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ δημοσία ἀγωγὴ εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ ἅμα ἐνασκηθῇ παρ' ἑνὸς τούτων, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἐνασκήσεως αὐτῆς καὶ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου, διὰ τοῦτο ὁσάκις μὲν ὑπάρξῃ περίπτωσις τῆς ἐνασκήσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀδικηθέντος, ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀποκλείεται τῆς κατηγορίας, περιοριζόμενος τότε εἰς τὰ τοῦ ἀντιπρόσωπου τοῦ νόμου καθή-

κοντα, ἀναλαμβάνει δὲ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τότε μόνον τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ τὰ ἔργα, ὅταν ὁ ιδιώτης κατήγορος παραιτηθῇ τῆς κατηγορίας (ἄρθρον 24 § τελευταῖος καὶ 304 § τελευταῖος), ὅταν δὲ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐνασκή τὴν δημοσίαν κατηγορίαν, ὁ ἀδικηθεὶς δὲν δύναται ἐπίσης πλέον νὰ ἐνεργήσῃ ιδιωτικὴν κατηγορίαν, διὰ τε τὸν ῥηθέντα λόγον καὶ διότι ὁ νόμος ἐπιτρέπει εἰς αὐτὸν τὴν ιδιωτικὴν κατηγορίαν ἐν ἀρνήσει τοῦ Εἰσαγγελέως, χάριν εὐχερεστεράς ἐπιτυχίας τῶν ιδιωτικῶν τυχὸν αὐτοῦ ἀπαιτήσεων, τὰς ὁποίας ἐν περιπτώσει τῆς ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐνεργουμένης κατηγορίας ἐπιτυγχάνει, διὰ τῆς παραστάσεως αὐτοῦ ὡς πολ. ἐνάγοντος. Διὰ τοῦτο ὁ νόμος οὐδέναν λόγον ποιεῖ περὶ τοιαύτης τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ παρενθέσεως. Διὰ τοὺς λόγους τούτους, ὡσάκις εἴτε ὁ Εἰσαγγελεὺς εἴτε ὁ ἀδικηθεὶς ἐνοσκει τὴν δημοσίαν ἀγωγὴν, ἢ πρὸς αὐτὴν ἐνέργεια τοῦ ἐτέρου κατὰ προσθήκην ἢ παρέμβασιν εἶναι πεπιττὴ καὶ ἀπαράδεκτος κατὰ τὸν νόμον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Κ. Προβελέγγιος.

Ὅτι οἱ μοναχοὶ δὲν δύνανται νὰ διαθέτωσιν ὡς βούλονται τὴν περιουσίαν των, ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὴν Μονήν.

Ἀριθ. 340.

Τῇ 17 Μαρτίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Ἐπιστρέφων τὴν ὑπ' ἀριθ. 2739 ὑμετέραν ἐπισημείωσιν, λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀπαντήσω εἰς τὰς δι' αὐτῆς τεθείσας μοι ἐρωτήσεις τὰ ἐπόμενα.

Κατὰ τὴν νεαρὰν ε' κεφ. ε' τοῦ Ἰουστινιανοῦ (Ἀρμεν. Β. Σ. τίτλ. Δ. § 2), ὁ βουλούμενος νὰ εἰσέλθῃ εἰς μοναστήριον ὀφείλει νὰ διαθέσῃ πάντα τὰ πράγματά του καθ' ὃν βούλεται τρόπον, διότι μετὰ τὴν εἰσοδὸν του, πάντα τὰ ἑαυτοῦ ἀνήκουσι τῇ Μονῇ καὶ οὐκ ἔστι κύριος αὐτῶν κατ' οὐδένα τρόπον.

Κατὰ τὴν αὐτὴν νεαρὰν (Ἀρμεν. αὐτόθι § 3), ἐὰν ὁ μοναχὸς εἰσελθὼν εἰς τὴν Μονὴν ἀφιέρωσέ τι εἰς αὐτήν, ἔχει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀδιάσπτον καὶ κυρίαν τὴν γνώμην νὰ διοικῇ ὅπως βούλεται ὅσα μετὰ ταῦτα προσεκτήσατο, ἐὰν ὅμως μηδὲν κατ' ἀρχὰς προσέφερεν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ δύο τρίτα διαθέ-

τει ὁ μοναχός, τὸ δὲ ἕτερον τρίτον προσκληροῦται εἰς τὴν Μονήν.

Τοιαῦταί εἰσιν αἱ διατάξεις τὰς ὁποίας εὐρίσκομεν ἐν τῇ πολιτικῇ ἡμῶν νόμῳ περὶ τῆς ἰδιαίτερας περιουσίας τῶν μοναχῶν. Ἡ Ἱερὰ ὁμῶς Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 358 καὶ ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου 1834 ἐγκυκλίου της, ἀπευθυνομένης πρὸς τοὺς κατὰ τὴν ἐπικράτειαν Σ. μητροπολίτας καὶ ἐπισκόπους (τὰ μοναστηριακὰ ὑπὸ Α. Μάμουκα σελ. 103), ἐξετάζουσα τὰ περὶ ὧν πρόκειται ζητήματα, ἀπεφάνθη ἔτι κατηγορητικώτερον ἐπ' αὐτῶν, βασιζομένη ἐπὶ τῶν ἀπὸ πολλῶν ἤδη αἰώνων καθεστῶτων καὶ ἰσχυόντων ἐκκλησιαστικῶν κανόνων.

Κατὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον λοιπόν, οὐδεὶς μοναχός ἔχει ἄδειαν νὰ διαθέτῃ τὴν περιουσίαν του, εἴτε κινητὴν εἴτε ἀκίνητον ὡς βούλεται, ἢ νὰ ἀφήσῃ αὐτὴν ἢ μέρος αὐτῆς εἰς συγγενεῖς ἢ σχετικούς, ὡς ἀνήκουσαν, προσθέτει ἢ ἐγκύκλιος, εἰς τὸ μοναστήριον, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἀπέκτησε αὐτὴν ὁ μοναχός. Τὸ ἄρθρ. Β' τῆς ἐγκυκλίου ὑποχρεοῖ τοὺς ἡγουμένους νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ὅπως μὴ μοναχός τις ἀποξενόνη εἴτε ἁμέσως εἴτε ἑμμέσως τὴν περιουσίαν του, τὴν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνει νὰ θεωρῇ ὡς ἰδιοκτησίαν τοῦ μοναστηρίου.

Διὰ τοῦ ἄρθρ. Δ' ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς μοναχοὺς νὰ ἔχωσι πᾶσαν ὁποιανδήποτε ἰδιοκτησίαν ἢ ν' ἀποκτήσωσιν ἰδίον τι κτῆμα, καθὼς ἐπίσης καὶ νὰ ἀπολαμβάνωσι τὴν ἐπικαρπίαν ἐφ' ὅρου ζωῆς ἢ πρὸς καιρὸν κτήματός τινος ὑπὸ τοῦ μοναστηρίου ἐνοικιαζομένου. Τέλος διὰ τῶν ἄρθρ. Ε' καὶ Σ' ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς μοναχοὺς πᾶς ἄμεσος ἢ ἑμμέσος τρόπος εἰς ἰδιαίτεραν ἀποθησαύρισιν καὶ διατάσσεται ὅπως πᾶς ὁ θέλων νὰ ἐνδυσθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, νὰ διαθέτῃ πρότερον τὴν ἰδίαν ἀκίνητον ἢ κινητὴν περιουσίαν ὡς βούλεται, διότι κατὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, εἰσερχόμενος εἰς τὸ μοναστήριον, πᾶν ὅ,τι φέρει μεθ' ἑαυτοῦ λογίζεται κτῆμα ἀναφαίρετον τοῦ μοναστηρίου.

Τ' ἀνωτέρω ἐκτεθέντα λύουσι, κ. Νομάρχα, πληρέστατα τὰ ζητήματα, ἅτινα μοι ἐθέσατε διὰ τῆς ἐπιστρεφομένης ἐπιστημειώσεώς σας.

Ὁ Ἀντισταγγελεὺς

Ἐπ. Λουριώτης.

Ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον δύναται νὰ λάβῃ ἀδείαν πρὸς ἐκδόσιν πλειόνων τῆς μιᾶς ἐφημερίδων;

Ἀριθ. 382.

Τῇ 20 Μαρτίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Ἐπιστρέφωμεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 3355 ε. ε. ἔγγραφόν σας καὶ παρατηροῦμεν ὑμῖν, ὅτι ὁ περὶ τύπου νόμος οὐδὲν ἄπαγορεύει εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον νὰ ἐκδίδῃ πλείονα φύλλα ἐφημερίδος, ἐπομένως μὴ ὑπαρχούσης τοιαύτης ἀπαγορευτικῆς διατάξεως, φρονοῦμεν ὅτι διοικητικῶς δὲν δύναται τοῦτο νὰ ἐμποδισθῇ, ἄλλως δὲ δὲν βλέπομεν καὶ τὸν λόγον τοιαύτης ἀπαγορεύσεως, ἐὰν ὁ ἐκδότης ἔχει τὰ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, καὶ ἄρκετὰ χρήματα ἢ ἱκανοὺς συνδρομητάς ὥπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν δαπάνην τὴν ἀπαιτουμένην διὰ τὴν ἐκδοσιν πολλῶν συνάμα ἐφημερίδων. Μόνῃ ἢ ἐξέτασις τῶν προσόντων ἐνδιαφέρει τὴν ἀρχήν, τὰ λοιπὰ ἀποβλέπουσι τὰ συμφέροντα τοῦ ἰδιώτου τοῦ ἀναδεχομένου τὴν ἐκδοσιν πλειόνων ἐφημερίδων, εἰς τὰ ὁποῖα οὐδὲν δικαίωμα ἢ καθήκον ἔχει ν' ἀναμιγνύηται ἡ ἀρχή.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ἐπ. Λουριώτης.

Περὶ ὑπολογισμοῦ τῶν προθεσμιῶν.

Ἀριθ. 385.

Τῇ 20 Μαρτίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Κυπαρησσίᾳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπιστρέφεται τὸ ὑπ' ἀριθ. 2636 ἔγγραφόν σας μετὰ τὴν παρατήρησιν, ὅτι αἱ προθεσμίαι λογίζονται πάντοτε οὐχὶ ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐπιούσαν τῆς κοινοποιήσεως καὶ λήγουσιν εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν. Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἦν καθιερωτὶ τὸ ἄρθρον 193 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς ποινικὰς ὑποθέσεις, ἃν καὶ δὲν ὑπάρχῃ περὶ τούτου διάταξις. Τὸ ἄρθρ. 163 τῆς Ποιν. Δικονομίας ὀρίζει ὅτι ἡ ἐπίδοσις γίνεται εἰς τὸν κατηγορούμενόν τουλάχιστον 24 ὥρας πρὸ τῆς ἐν αὐτῇ τῇ προσκλήσει πρὸς ἐμφάνισιν ὀρισμένης δικασίμου ἡμέρας, ἐὰν δὲ εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς προθεσμίας συμπεριλαμβάνετο καὶ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν γίνεται ἡ ἐπίδοσις, δὲν θὰ ἐχορηγοῦντο πλήρεις 24 ὥραι πρὸς ἐμφάνισιν τοῦ κατηγορουμένου. Ὁμοίαν διάταξιν

ἔχει καὶ τὸ ἄρθρον 190 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, τὸ δὲ 338 τὸ ὅποτον ὀρίζει τὴν προθεσμίαν τῆς ἀνακοπῆς διατάσσει, ὅτι αὕτη πρέπει νὰ γείνη τὸ βραδύτερον ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως, ἡ δὲ λέξις βραδύτερον ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν τοῦλάχιστον τῶν προμνησθέντων ἄρθρων. Ἐπὶ τέλους δὲ παρατηροῦμεν ὑμῖν, ὅτι κατ' ἀρχὴν αἱ διατάξεις τῆς ποινικῆς νομοθεσίας πρέπει νὰ ἐρμηνεύωνται κατὰ τὸν ἐπιεικέστερον διὰ τοὺς κατηγορουμένους τρόπον καὶ ἐπομένως ὀρθὸν καὶ δίκαιον εἶναι νὰ δίδηται εὖρεϊα ἐρμηνείας εἰς τὰς διατάξεις αὐτῆς περὶ ὑπολογισμῶν τῶν προθεσμιῶν.

Ὁ Ἀντισταγγεύς

Επὶ Λουριώτης.

Ὅτι διὰ νὰ ἐγγραφῇ τις εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐνόρκων δήμου τινός, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ᾖναι δημότης τοῦ δήμου τούτου, ἀλλὰ μόνον πολίτης Ἑλλήν ἐγκατεστημένος ἐν τῷ δήμῳ, εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐνόρκων τοῦ ὁποίου ἐγγράφεται.

Ἀριθ. 387.

Τῇ 22 Μαρτίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Ἡ ἐκπλήρωσις τῶν χρεῶν τοῦ ἐνόρκου δὲν εἶναι δικαίωμα, ἀλλὰ καθήκον δημόσιον (*munus publicum*), εἰς τὸ ὅποτον πάντες οἱ πολῖται καλοῦνται, ὅχι μόνον δυνάμει τῆς ιδιότητος τοῦ πολίτου ἀλλὰ καὶ συνεπείᾳ προσόντων τινῶν ὀρισμένων, διὰ τοῦτο ὁ νόμος οὐδὲν ἄλλο ἀπῆτησε πρὸς ἐκπλήρωσιν χρεῶν ἐνόρκου ἢ νὰ ᾖναι τις πολίτης Ἑλλήν καὶ νὰ ἔχη τὰ προσόντα τὰ διαλαμβανόμενα εἰς τὸ ἄρθρον 45 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων. Ἐντεῦθεν δὲ προφανῶς ἐπεταί, ὅτι ἡ ἐν τοῖς καταλόγοις ἐγγραφὴ τῶν ἐνόρκων, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὸν τόπον ἐνθα ἐξασκοῦσι τὰ ἀστυκὰ ἢ πολιτικὰ αὐτῶν δικαιώματα.

Εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1848 νόμου δι' οὗ ἐτροποποιήθησαν τ' ἄρθρ. 50 καὶ 51 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ἀναφέρει ὅτι ὁ δήμαρχος χρεώσται καθ' ἑκαστον ἔτος ν' ἀναθεωρῇ τὸ μέρος τοῦ ἐπαρχιακοῦ καταλόγου, τὸ περιέχον τοὺς ἔχοντας προσόντα δημότας του, καὶ ἐντεῦθεν ἡδύνατο νὰ ἐξαγάγῃ τις, ὅτι μόνοι οἱ ἐν τοῖς δημοτολογίοις ἐγ-

γεγραμμένοι δημόται πρέπει νὰ καταγράφωνται ἐν τῷ καταλόγῳ ἐκάστου δήμου, οὐχὶ δὲ καὶ ἑτεροδημόται κατοικοῦντες διαρκῶς ἐν αὐτῷ καὶ ἔχοντες τὰ προσόντα τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ Δικαστικοῦ Ὁργανισμοῦ. Ἀλλὰ τοιαύτη δὲν δύναται νὰ ᾖ ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρου τούτου, 1ον διότι τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ νόμου ὀρίζει ὅτι καταγράφονται ὑπὸ τοῦ δημάρχου ἐν ἰδιαιτέρῳ καταλόγῳ εἰς ἕκαστον δήμον, ὅσοι ἀνεγνωρίσθησαν ὅτι ἔχουν κατὰ τὸ ἄρθρ. 45 τοῦ Ὁργανισμοῦ τὰ προσόντα τῶν ἐνόρκων, ἄρα καὶ οἱ μὴ δημόται τοῦ δήμου, ἀφοῦ ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ τὴν ἰδιότητα ταύτην ὅπως ἐγγραφῇ τις ὑπὸ τοῦ δημάρχου ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ καταλόγῳ, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ ἔχῃ τὰ τοῦ ἐνόρκου προσόντα. 2ον διότι τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ αὐτοῦ νόμου διαγράφον τί πρέπει νὰ περιέχουν οἱ κατάλογοι, δὲν κάμνει χρῆσιν τῆς λέξεως δημότης, ὅπερ ἦτο φυσικὸν εἰάν μόνον οἱ δημόται ἐκάστου δήμου ἔπρεπε νὰ ἐγγράφωνται ἐν τοῖς καταλόγοις ὑπὸ τοῦ δημάρχου, ἀλλὰ τῆς λέξεως *πολίτης*, ὅπερ ἐμφαίνει ὅτι πᾶς πολίτης μὴ δημότης τοῦ δήμου περὶ οὗ συντάσσεται ὁ κατάλογος δύναται νὰ συμπεριληφθῇ ἐν τοῖς καταλόγοις. 3ον διότι τὸ ἄρθρον 9 τοῦ αὐτοῦ νόμου παραπέμπει, ὅταν ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν ἐνόρκων δὲν συμπληρωθῇ, εἰς τὸ ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου 1837 Β. διάταγμα· κατ' αὐτὸ δὲ τὸ διάταγμα ὁσάκις ἐν τῇ περιφερείᾳ διοικήσεώς τινος δὲν εὐρίσκονται ἀρκετοὶ πόλῃται διὰ νὰ ἀπαρτισθῇ ὁ κατάλογος τῶν ἐνόρκων, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν συμπληροῦται ἐξ ἐκείνων τῶν *ἡμεδαπῶν κατοίκων τῆς διοικήσεως* ὅσοι κλπ. καὶ ἐν τῇ § 2 εἰάν πρὸς ἀπάρτισιν τοῦ καταλόγου τῶν ἐνόρκων δὲν *εὐρεθῶσιν ἱκανοὶ κάτοικοι, ἔχοντες κλπ.* ὥστε καὶ ἐνταῦθα ὁ νόμος οὐδόλως ἔχει ὑπ' ὄψιν τοῦ τὴν δημοτικότητα τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ τὴν κατοικίαν καὶ τὰ προσόντα.

Τὸ ἄρθρ. 11 ἀναφέρει ἐπίσης τὴν λέξιν *δημότης* καὶ χορηγεῖ δικαίωμα εἰς αὐτοὺς νὰ κάμωσιν ἐνστάσεις κατὰ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ ἐγγεγραμμένων, τοῦτο ὅμως δὲν δηλοῖ ὅτι μόνον οἱ δημόται ἐγγράφονται ἐν τοῖς καταλόγοις ἐκάστου δήμου, μετεχειρίσθη δὲ ὁ νόμος τὴν λέξιν *δημότης*, διότι συνήθως οὗτοι

εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ γνωρίζωσιν ἐὰν ἐν τοῖς καταλόγοις ἐνεγράφησαν ἀνίκανοι ἢ παρελήφθησαν ἱκανοί.

Ὅτι δὲ τὰ ἀρθρ. 3 καὶ 11 τοῦ νόμου τῆς 9 Ἰουλίου 1848 δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι τὴν περιοριστικὴν ἐννοίαν ἣν ἀποδίδετε ὑμεῖς, κ. Νομάρχα, εἰς αὐτά, προκύπτει προσέτι καὶ ἐκ τούτου, ὅτι τὰ ἀκυρωθέντα ἀρθρ. 50, 51, 52 καὶ λοιπὰ τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ οὐδαμοῦ πειοῦσι λόγον περὶ δημοτῶν, ἀλλὰ περὶ κατοίκων καὶ πολιτῶν, ἰδίως δὲ τὸ ἀρθρ. 50 λέγει ρητῶς, ὅτι «ὁ κατάλογος ὁ ὑπὸ τοῦ ἐπαρχοῦ σχεδιασθεὶς περιέχει ἐκείνους ἐκ τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας, ὅσοι κλπ.»

Ὁ δὲ νόμος τοῦ 1848 οὐδὲν ἄλλο προέθετο ἢ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν ἀρχικὴν σύνταξιν τῶν καταλόγων τῶν ἐνόρκων ἀπὸ τοῦς ἐπαρχοῦς εἰς τοῦς δημάρχους, οἵτινες εἰς ἄμμεσον σχέσιν εὐρισκόμενοι μετὰ τῶν κατοίκων τῶν δήμων των, εἶναι εἰς κρεῖττονα θέσιν τοῦ ἐπαρχοῦ νὰ συντάττωσι τοιοῦτους καταλόγους καὶ ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ ἐπαρχικὰ συμβούλια εἰς τὰ νομαρχιακὰ. Προφανῶς ὅμως ὁ νόμος τοῦ 1848 οὐδόλως ἐννόησε νὰ μεταβάλλῃ τὸ παράπαν τὴν ιδιότητα ἢ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἐγγραφτέων ἐν τοῖς καταλόγοις, ὅπως ἀπ' ἀρχῆς ὥρισαν αὐτὰ τ' ἀκυρωθέντα ἀρθρα τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ προμνησθέντα ἀρθρα 3 καὶ 11 τοῦ νόμου τούτου ἔχουσι περιωρισμένην ἐννοίαν, οὐδὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα ἔχει τοιαύτη ἐρμηνεία, ἀφοῦ κατὰ μὲν τὸ ἀρθρ. 5 τοῦ νόμου ὁ Νομάρχης ἀναθεωρῶν τοὺς ἐπαρχιακοὺς καταλόγους ἐγγράφει εἰς αὐτοὺς τοὺς πολίτας ὅσοι ἀπέκτησαν τὰ προσόντα τῶν ἐνόρκων ἢ εἶχον παραληφθῇ, καὶ ἀφοῦ κατὰ τὸ διάταγμα τῆς 22 Ἰανουαρίου 1837 δύνανται, ὡς εἶδομεν, νὰ συμπληρωθῶσιν οἱ κατάλογοι ἐξ ἐκείνων τῶν ἡμεδαπῶν κατοίκων τῆς διοικήσεως, ὅσοι κλπ. ἐντεῦθεν δ' ἐπεταὶ ὅτι ἂν ὁ δήμαρχος δὲν ἐγγράψῃ εἰς τοὺς παρ' αὐτοῦ συντασσομένους καταλόγους, εἰμὴ τοὺς δημότας του, οὐδὲν ὅμως ἀπαγορεύει εἰς τὸν Νομάρχην νὰ συμπληροῖ αὐτοὺς, ἐγγράφων τοὺς παραλειφθέντας πολίτας καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ, ἔχοντας τὰ τοῦ νόμου προσόντα.

Ἐπὶ τέλους δὲ παραπέμπομεν ὑμᾶς, κ. νομάρχα, εἰς τ' ἀρθρ. 58 καὶ 63 τοῦ Δικαστ. Ὁργανισμοῦ. Τὸ 58 διατάσσει ὅτι κατὰ τὴν κληρώσιν πρὸς διορισμὸν τεσσάρων ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων, βάλλονται εἰς τὴν κληρωτίδα τὰ ὀνόματα μόνων τῶν πολιτῶν ὅσοι κατοικοῦντες εἰς τὸν τόπον τῶν συνεδριάσεων, εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸν γενικὸν κατάλογον, τὸ δὲ 63 ἐν τέλει αὐτοῦ, ὅτι ὁ πρόεδρος ἀναπληροῖ διὰ νέας κληρώσεως τοὺς ἐλλείποντας ἐνόρκους ἐκ τῶν ἄλλων πολιτῶν τῶν κατοικούντων εἰς τὸν τόπον τῆς συνόδου κλπ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι ἡ ιδιότης τοῦ δημότου δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία ὅπως ἐγγραφῇ τις ἐνόρκος εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ δημάρχου συντασσομένους καταλόγους. Προκείμενου περὶ ἐκπληρώσεως καθήκοντος καὶ οὐχὶ περὶ ἐνασχέσεως δικαιώματος, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ νόμος δὲν ἐνόησε νὰ καταστήσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ δυσχερὴ καὶ ἐπιζήμιον, ἀναγκάζων τὸν πολίτην νὰ μεταβῇ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δήμου του, ὅπως ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντα ἐνόρκου, ἀλλὰ νὰ κανονίσῃ οὕτω πως τὰ πράγματα, ὥστε ἕκαστος πολίτης ἔχων τὰ τοῦ νόμου προσόντα, νὰ δύναται νὰ ἐκπληρῶῃ τὰ τοῦ ἐνόρκου καθήκοντα ἐν τῷ τόπῳ τῆς μονίμου διαμονῆς του. Ἐννοεῖται δὲ, κ. Νομάρχα, ὅτι ἤθελεν εἶσθαι λίαν ἐπιζήμιον, ἀδικον καὶ καταπιστικὸν συνάμα, ἔαν καθήγηταί, δικηγόροι, ὑπάλληλοι, ἔμποροι καὶ λοιποὶ τοιοῦτοι, ἐγκαταστημένοι ἐν Ἀθήναις καὶ μὴ ὄντες δημόται τοῦ δήμου Ἀθηναίων, ἀναγκάζωνται νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς ἐδρας ἄλλων κακουργιοδικειῶν, ἐντὸς τῆς περιφερείας τῶν ὁποίων κεῖνται οἱ δῆμοί των, ὡς λ. γ. ἐν Ναυπλίῳ, ἐν Πάτραις, ἐν Κερκύρᾳ, ἵνα ἐκπληρῶσι χρεὴ ἐνόρκου.

Τὸ ἐπιχείρημα δὲ τὸ ὅποιον συνάγετε, ὅτι δύναται ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον νὰ ἐκλεχθῇ συνάμα ἐνόρκος καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ δήμῳ ἐνθα εἶναι ἐγγεγραμμένος δημότης καὶ ἐπομένως νὰ κληρωθῇ ἐνόρκος συγχρόνως εἰς δύο Κακουργιοδικεῖα, δὲν θεωροῦμεν ἰσχυρὸν, καθόσον ὅταν ἐγγραφῇ τις εἰς τοὺς καταλόγους δύο δήμων, δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν διαγραφὴν του ἐκ τοῦ ἐνὸς καταλόγου καὶ ἐν περιπτώσει κληρώσεως εἰς δύο κακουργιοδι-

κεῖα τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ ἐκ τοῦ ἐνός, ὡς ἐκπληρῶν χρέη ἐνόρκου παρὰ τῷ ἐτέρῳ.

Ὁ Ἀντίσαγγελεὺς.

Ἐπ. Λουριώτης.

Παραφρονήσαντος κατηγορουμένου τινός πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, τί πρέπει νὰ ἐνεργηθῇ;

Ἀριθ. 695.

Τῇ 1 Ἰουνίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν.

Ἔλαβον ὑπ' ὄψιν μου τὸ ὑπ' ἀριθ. 311 ε. ε. ὑμέτερόν ἐγγραφον καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ὑποβαλλομένην μοι ἀπόφασιν τῶν αὐτόθι συνέδρων ὑπ' ἀριθ. 21 τῆς παρελθούσης συνόδου, ἐπ' αὐτῶν δὲ παρατηρῶ τὰ ἐπόμενα. Κατὰ τὸ ἀρθρ. 86 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου, πρᾶξις τις δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς ἐκείνους οἵτινες πάσχουσιν ἀπὸ μανίαν, παραφροσύνην, ἢ ἐν γένει ἀπὸ ὁποῦνδήποτε βλάβῃν τοῦ νοός, ἀποκλείουσιν παντὶ ἁπασιν τὴν ἐλευθέραν τοῦ λογικοῦ χρῆσιν.

Ἐπομένως τὸ πρῶτον ὅπερ πρὸ παντὸς ἄλλου ἔπρεπεν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως νὰ ἐξακριβωθῇ, ἦτο ἔὰν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κατηγορούμενος διετέλει ἐν καταστάσει διανοητικῆς βλάβης καὶ καθ' ὃν χρόνον ἐξετέλεσε τὴν πράξιν δι' ἣν κατηγορεῖται, διότι τούτου βεβαιωθέντος, τὸ ἀρμόδιον συμβούλιον ἠδύνατο ν' ἀποφανθῇ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορουμένου, δυνάμει τοῦ ἀνωτέρω ἀρθροῦ τοῦ Ποιν. Νόμου.

Σήμερον ὅμως καὶ παρελθόντος τοσούτου χρόνου καθίσταται βεβαίως ἀνέφικτόν νὰ βεβαιωθῇ ἡ διανοητικὴ κατάστασις τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως, καὶ ἐπομένως ἡ νῦν διανοητικὴ αὐτοῦ κατάστασις δὲν δύναται ἴσως νὰ ὠφελήσῃ αὐτόν, διότι μόνῃ ἡ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ἀποδεδειγμένη καὶ ἀναμφισβήτητος βλάβη τοῦ νοός ἀποκλείει τὸν καταλογισμόν, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ μεταγενεστέρως ἐπελθοῦσα διατάραξις τῶν νοητικῶν τοῦ δυνάμεων. Ἀλλ' εἶναι δυνατόν νὰ προσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου παράρρων, νὰ ἐπιβληθῇ ποινὴ εἰς κατηγορούμενον μὴ δυνάμενον νὰ υπερασπισθῇ καὶ νὰ ἐννοήσῃ τί ἐστὶ καταδίκη; καὶ τὸν δὲ τὸ ἀ-

ποτέλεσμα καὶ ὁ τελικὸς σκοπὸς τοιαύτης ἀποφάσεως; Οὕτως ἔχοντων τῶν πραγμάτων, ἐννοεῖτε, κ. Εἰσαγγελεῦ, ὅτι καὶ ἀπάνθρωπον καὶ σκληρὸν ἤθελεν εἶσθαι νὰ προσαχθῇ ὡς κατηγορούμενος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἄνθρωπος βεβλαμμένος ἔχων τὰς φρένας καὶ διεξαχθῇ ποινικὴ κατ' αὐτοῦ δίκη. Ταῦτα βεβαίως ἔχων ὑπ' ὄψιν του τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἀπέσχε νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τοῦ μνησθέντος κατηγορίας, καὶ διέταξε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21 ἀποφάσεώς του τὸν διορισμὸν ἀντιλήπτορος, οὐχὶ βεβαίως διότι ὁ ἀντιλήπτωρ δύναται ν' ἀντιπροσωπεύσῃ ἐν ποινικῇ δίκῃ παράφρονα, οὔτε νὰ δώσῃ λόγον ἀντ' αὐτοῦ τῶν πράξεών του, ἀλλὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ βεβαιωθῇ δικαστικῶς καὶ ἀναμφισβητήτως ἡ διανοητικὴ κατὰστασις αὐτοῦ τούτου τοῦ κατηγορουμένου καὶ κατὰ πόσον εἶναι ἐπιδεκτικὸς καταλογισμοῦ. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων διευκολύνει οὕτω τὰ μέγιστα τὴν θέσιν ὑμῶν, ὑποδεικνύουσα ὑμῖν τί ὀφείλετε νὰ πράξῃτε. Τὰ ἀρθρ. 658 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας διαγράφουσι τὰ περὶ ἀπαγορεύσεως ἔνεκα βλακείας, παραφροσύνης ἢ μανίας. Πρὸς ἐκτέλεσιν λοιπὸν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καθῆκον ἔχετε νὰ προκαλέσητε τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ εἰρημένου καὶ τὸν διορισμὸν ἀντιλήπτορος αὐτοῦ, κατὰ τὰς ἀνωτέρω παρατεθειμένους διατάξεις τοῦ νόμου. Ἐὰν δὲ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν ἀποδειχθῇ ἡ φρενοβλάβεια αὐτοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν κηρυχθῇ εἰς κατὰστασιν ἀπαγορεύσεως, τότε δικαιοῦσθε, συνεννοούμενος μετὰ τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς, νὰ παραδώσῃτε αὐτὸν εἰς τὸ φρενοκομεῖον ἢ εἰς νοσοκομεῖόν τι, ἐὰν ὁ φρενοβλαβὴς δὲν ᾔηναι ἐπικίνδυνος καὶ ἡ νόσος αὐτοῦ δὲν ἀπειλῇ τὴν διατάραξιν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας καὶ ἡσυχίας. Συνάμα δὲ ὀφείλετε τότε εἰσάγοντες τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν ἐνώπιον τοῦ Κακούργιοδικείου, νὰ ζητήσητε δυνάμει τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν, ὅπως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀναβάλλῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας μέχρις ἐντελοῦς θεραπείας του, ἀνατρεπομένης τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως συμφώνως μὲ τὸ ἀρθ. 670 τῆς

Πολ. Δικονομίας. Δύνασθε δὲ, κ. Εἰσαγγελεῦ, νὰ συμβουλευθῇτε ἐπωφελῶς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὸ περὶ ποινικοῦ δικαίου σύγγραμμα τοῦ Adolphe Cheveau καὶ Hellie Faustin κεφ. 13 de la Demence καὶ τὸν Massabiau Manuel du Procureur du Roi τόμ. 2 § 1294 καὶ ἐπ. Ταῦτα ἀπαντῶν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου σας, παρραγγέλλω ὑμᾶς νὰ ἐνεργήσητε ὅσον τάχιστα τὰ δέοντα, σύμφωνα μὲ τ' ἀνωτέρω, καὶ νὰ μοὶ ἀναγγείλητε ἐν χειρὶ τῷ δέοντι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας, καθόσον ἡ ὑπηρεσία μου ἐνδιαφέρεται νὰ μάθῃ τὴν ἔκβασιν αὐτῆς.

Ὁ Ἀντισαγγελεὺς

Ἐπ. Λουριώτης.

Ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐντολῆς ταύτης. Ὅτι διαλυθείσης ἐμπορικῆς ἐταιρίας, ὁ ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτῆς ἀναλαβὼν ὑποχρεώσεις, εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος δι' αὐτάς. Ὅτι ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ κάμῃ ἀνακοπὴν κατὰ τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς ἀπειλουμένης προσωπικῆς κρατήσεως, ἀλλ' ἡ ἀνακοπὴ δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν.

Ἀριθ. 720.

Τῇ 6 Ἰουνίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Ἐπιστρέφομεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 4236 ἐγγραφόν σας καὶ παρατηροῦμεν ὑμῖν, ὅτι ἡ διάλυσις τῆς ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ροῦ-Σερπιέρη, οὐδόλως δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὰς σχέσεις καὶ τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ἀνεδέχθη ἡ ἐταιρία αὕτη διὰ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου τῆς πρὸς τὸν ἐνοικιαστὴν τοῦ δημοτικοῦ φόρου τοῦ δήμου Λαυρίου, ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν αὐτῆς μένει προσωπικῶς ὑπεύθυνος πρὸς ἀπότισιν τῶν ὀφειλομένων φόρων ὁ τότε ἀντιπροσωπεύων τὴν ἐταιρίαν. Καθόσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερον ζήτημα παρατηροῦμεν ὑμῖν, ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρ. 51 τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων προσόδων τῆς 29 Μαΐου 1871, ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ κάμῃ ἀνακοπὴν κατὰ τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς ἀπειλουμένης κατ' αὐτοῦ προσωπικῆς κρατήσεως, κατὰ τὰς ἐν τῷ αὐτῷ ὀριζομέναις περιπτώσεις, ἀλλὰ κατὰ τὸ 3 ἐδάφιον τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου ἡ ἀνακοπὴ αὕτη δὲν ἀναστέλλει, πλὴν ἐὰν τὸ δικαστήριον διατάξῃ τὴν ἀναστολὴν καὶ τοῦτο ἐπὶ πλειστηριασμοῦ κινητῆς ἢ ἀκινήτου περιουσίας.

Ὁ Ἀντισαγγελεὺς

Ἐπ. Λουριώτης.

Τὴν περὶ ἐξαίρεσεως τοῦ Προξένου αἵτησιν ποῖον δικαστήριον δικάζει; Ποία ἢ πειθαρχικὴ ἐξουσία τοῦ προέδρου προξενικοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων;

Ἀριθ. 782.

Τῇ 15 Ἰουνίου 1873.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Οἱ πρόξενοι (ὡς πρόεδροι δικαστηρίων) κατὰ τὸ ἄρθρ. 55 τοῦ περὶ δικαιοδοσίας καὶ καθηκόντων τῶν προξενικῶν ἀρχῶν νόμου ΤηΔ, ἐξαίρουνται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 36—45 τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι τὸ αὐτὸ ἄρθρον 55 παραπέμπει ρητῶς εἰς τὸ ἄρθρ. 45 τῆς Πολ. Δικονομίας. Κατ' αὐτὰς δὲ, προκειμένου λόγῳ περὶ ἐξαίρεσεως πολυμελοῦς δικαστηρίου, τὸ αὐτὸ δικαστήριον δικάζει τὴν ἐξαίρεσιν (ἄρθρ. 46 τῆς Πολ. Δικονομίας), ἄρα τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 καὶ ἐπ. συντεθειμένον ἐκ δύο παρέδρων καὶ τοῦ γραμματέως ἢ ἄλλου ἀναπληρωτοῦ (ἄρθρ. 6 τοῦ νόμου ΤηΔ) δικάζει περὶ τῆς ἐξαίρεσεως τοῦ προξένου, διότι ἢ περὶ ἐξαίρεσεως αἵτησις οὐδὲν ἑτερόν ἐστίν ἢ ἐνστάσις παρὰ κωλύουσα τὴν πρόοδον τῆς δίκης, ἢτοι ἀναβλητικὴ (ἄρθρ. 39 καὶ 582 τῆς Πολ. Δικονομίας), περὶ δὲ τῶν ἀναβλητικῶν ἐνστάσεων τὸ δικαστήριον δικάζει εἰς ὃ εἰσακτέα ἐστίν ἡ δίκη. Τὸ αὐτὸ προξενικὸν δικαστήριον θέλει δικάσῃ περὶ τῆς προτεινομένης ἐξαίρεσεως τοῦ προξένου, καὶ ὅτε οὗτος κατὰ τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 13 πρόκειται νὰ δικάσῃ περὶ πολιτικῆς ἀπαιτήσεως δρ. 100 ἢ ἥττονος ποσοῦ, καὶ ἐὰν ἄλλως εἴπῃ τις ὅτι οὐχὶ ὡς πρόεδρος τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' ὡς εἰρηνοδίκης δικάζει τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις ἀνεκκλήτως (ἄρθρ. 37 καὶ 47 τῆς Πολ. Δικονομίας).

Ἡ ἔλλειψις Εἰσαγγελέως δὲν ἀντίκειται τοῖς εἰρημένοις περὶ ἀρμοδιότητος τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου, διότι καὶ τὴν ἐξαίρεσιν ἐμποροδίκου δικάζει τὸ ἐμποροδικεῖον, ὅπως ὅλας τὰς ἐνστάσεις, τοσούτοι χωρὶς εἰσαγγελέως (Carre Pr. Civ. Q. 1365 καὶ ἄρθ. 46 Πολ. Δικονομίας).

Ὁ πρόξενος δικάζει κατὰ τὸ ἐδ. 6' τοῦ ἄρθ. 13 τοῦ νόμου ΤηΔ καὶ τὰ ἐντὸς τῆς περιφερείας αὐτοῦ πραττόμενα πταίσματα, φανερόν δὲ ἐστίν ὅτι ἡ ἐξαίρεσις αὐτοῦ ὡς τοιούτου δικά-

ζεται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ οὐχὶ τῆς Ποινικῆς, διότι τὸ ἀρθρ. 55 τοῦ νόμου ΤηΔ μόνον εἰς τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας περὶ ἐξαίρεσεως τῶν πολιτικῶν δικαστῶν παρὰπέμπει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διότι πλὴν τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου οὐδὲν ἕτερον ὑπάρχει, δὲν σφάλλομεν, νομίζομεν, ὑποστηρίζοντες ὅτι ὁ πρόξενος ἀνεκκλήτως δικάζει κατὰ τὸ ἐδ. α' καὶ β' τοῦ εἰρημένου ἀρθρου 13 πολιτικὰς τε καὶ ἀστυνομικὰς παραβάσεις οὐχὶ ὡς εἰρηνοδίκης ἢ πταισματοδίκης, ἀλλ' ὡς μέλος προϊστάμενον τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου, ἔχων, ὥσπερ ἐν πολλοῖς καὶ ὁ πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν (ἀρθ. 165 καὶ 634 τῆς Πολ. Δικονομίας), ἐξουσίαν καὶ δικαιοδοσίαν ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων καὶ ἀστυνομικῶν παραβάσεων, καὶ διὰ τοῦτο τὸ δικαστήριον οὐ προϊσταται δικάζει καὶ περὶ τῆς ἐξαίρεσεως αὐτοῦ ἐπὶ δίκης περὶ πταισματος.

Πειθαρχικὴν ἐξουσίαν κατὰ τῶν ὡς πληρεξουσίων τῶν διαδίκων παρισταμένων πολιτῶν δὲν ἔχει ὁ πρόξενος ἢ τὸ προξενικὸν δικαστήριον, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐξουσίαν ἣν παρέχουσιν αὐτῷ τὸ ἀρθρὸν 132 τοῦ ἀπὸ 10 Νῆριου 1836 διατάγματος περὶ τῶν παρὰ τοῖς εἰρηνοδίκαις δικηγόρων, ὅπερ ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμόζεται καὶ κατὰ τῶν παρὰ τοῖς προξενικοῖς δικαστηρίοις, πρὸς δὲ καὶ τὸ ἀρθρὸν 165 καὶ ἐπομ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ο' Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι δὲν δύνανται νὰ μετέρχωνται τὸ ἔργον τοῦ δικολάβου.

Ἀριθ. 908.

Τῇ 21 Ἰουλίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεᾶ τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ἐπαναληπτικὴν ἐρώτησιν ὑμῶν, «ἐὰν οἱ δήμαρχοι καὶ ἄλλοι δημοτικοὶ ὑπάλληλοι δύνανται νὰ παρίστανται ὡς δικολάβοι ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικείων καὶ πταισματοδικείων», τουτέστιν ἐπὶ ζητήματός οὐ τὴν λύσιν δυσχερῆ κατέστησεν ἡ ἀτέλεια τοῦ διατάγματος τοῦ 1836 ἐπὶ βλάβῃ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας.

Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 276 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστη-

ρίων ἐλήφθη ἐκ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ δικαίου· τὸ δίκαιον δηλονότι τοῦτο διέκρινε τὸν συνήγορον ἢ δικηγόρον (advocatus) τοῦ πληρεξουσίου δίχης (procucator litis), καθόσον ὁ μὲν συνήγορος μόνον ἠδύνατο συνηγορεῖν τῷ πελάτῃ διαδίκῳ παρόντι, ὁ δὲ πληρεξούσιος καὶ ἀπόντα τὸν διάδικον ἀντιπροσώπευεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, πράττων ὅ,τι ἂν αὐτὸς ὁ διάδικος παρὼν ἠδύνατο πράττειν, καὶ συνήγοροι μὲν ἦσαν οἱ δεδοκιμασμένην νομικὴν ἱκανότητα ἔχοντες, ἀπετέλουν δὲ ἰδίαν πᾶσιν προνόμια πολλὰ ἔχουσιν καὶ ὑποχρεώσεις δημοσίου ὑπαλλήλου, οἷον ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ὑπερασπίζεσθαι πᾶσαν δικαίαν ὑπόθεσιν, ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἀποβάλλειν πᾶσαν ἄδικον ὑπόθεσιν καὶ ἄλλαι ταύταις ὅμοιαι καὶ διεξάγειν αὐτὰς τιμίως καὶ ἐπιμελῶς ἐπὶ ἀπειλῇ ποινικῆς καταδιώξεως ἕνεκα πάσης παραβιάσεως τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως, πληρεξούσιος δὲ ἠδύνατο νὰ διορισθῇ πᾶς Ῥωμαῖος πλὴν τῶν γυναικῶν, τῶν δημοσίων ἢ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν διαχειριζομένων καὶ τῶν κληρικῶν (N. 1 § 11 Π. (50.13) B. (54.4) πρ. εἰσηγ. (4.10) N. 54, 56, 57, Π. (3.3) N. 7. κωδ. (2.13) καὶ σχ. B. (8.2) Νεαρά 123, κεφ. 6).

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων ἠντλησεν, ὡς εἴρηται, ὁ νομοθέτης ἡμῶν τὰς περὶ δικηγόρων καὶ ἰδίως τὰ ἄρθρα 237 καὶ 276. Ὁ δικηγόρος παρ' ἡμῖν εἶναι ὁ παρὰ Ῥωμαίοις συνήγορος καὶ πληρεξούσιος συνάμα, ἐνοῖ δηλονότι ἐν ἑαυτῷ ἀμφοτέρας τὰς ιδιότητας, εἶναι δηλ. δημόσιος ὑπάλληλος καὶ ὡς τοιοῦτος ἔχει ὥσπερ καὶ ὁ παρὰ Ῥωμαίοις προνόμια καὶ ὑποχρεώσεις, καὶ ὑπόκειται εἰς τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν τῶν δικαστηρίων, εἶναι δὲ καὶ πληρεξούσιος τουτέστιν ἐντολοδόχος δικῶν ἰδιωτικῶν καὶ ὡς τοιοῦτος ἀναδέχεται ὑποχρεώσεις πρὸς τοὺς πελάτας του καὶ ἀσχολίας παρακωλυούσας τὴν ἀκριβῆ καὶ ἐνδελεχῇ ἐκπλήρωσιν τῶν δημοσίων καθηκόντων καὶ μάλιστα τῶν καθηκόντων τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν. Ἐὰν λοιπὸν τὸ ἄρθρον 276 λέγη, ὅτι τὰ ἔργα τοῦ δικηγόρου δὲν συμβιβάζονται μὲ καμμίαν ἄλλην δικαστικὴν, διοικητικὴν, ἐκκλησιαστικὴν, στρατιωτικὴν ἢ δημοτικὴν ὑπηρεσίαν, ὁ λόγος τοῦ ἀσυμβιβάστου εἶναι οὐχὶ ἡ τοῦ δη-

μοσίου υπαλλήλου ιδιότητος, ἀλλὰ κυρίως τὸ δημόσιον συμφέρον, αἱ ἀνάγκαι τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, ἵνα μὴ, ὥς καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἔλεγον, περὶ τὰς δίκας ἀσχολούμενοι οἱ δημόσιοι υπάλληλοι, ῥαθυμῶσιν αὐτῆς, λέγει δὲ τὸ αὐτὸ ἄρθρον μόνον περὶ δικηγόρων οὐχὶ δὲ καὶ περὶ πληρεξουσίων ἄλλοτρίων δικῶν, διότι κατὰ τὸν ὀργανισμόν τῶν δικαστηρίων μόνοι αὐτοὶ ἠδύναντο νὰ ᾧσι πληρεξούσιοι. Ἡ διάταξις λοιπὸν τοῦ ἄρθρου 276 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ὡς ἐδική καὶ τὸ δημόσιον συμφέρον ἀφορῶσα, δὲν ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ εἰρημένου διατάγματος τῆς 10 Νεβρίου 1836, οὐδὲ ἠδύνατο νὰ τροποποιηθῇ, διότι ἂν ἐπετρέπετο τῷ δημάρχῳ καὶ τῷ δημοσίῳ κατηγόρῳ τὸ δικολαβεῖν, τότε πολλάκις οἱ τοιοῦτοι παριστάμενοι ὡς δικολάβοι, ἤθελον ἐπὶ βλάβῃ τῆς ὑπηρεσίας κωλύεσθαι τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ἔργου τοῦ ἀνακριτικοῦ υπαλλήλου καὶ τοῦ δημοσίου κατηγόρου καὶ πολλῶν ἄλλων, ἅπερ ἐν πολιτικαῖς δίκαις ἐκπληροῦσιν αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ (ἄρθρ. 888, 957 Πολ. Δικον.). Ὁ νομίζων κατηργημένον τὸ ἄρθρον 276 ὑπὲρ τῶν δικολάβων, διὰ τὸ λέγειν τὸ Β. διάταγμα, ὅτι πᾶς ἔλλην δύναται νὰ παρίσταται, ἀναγκασθῇσεται, νομίζομεν, νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι πρέπει τότε νὰ ἐπιτραπῇ τὸ δικολαβεῖν καὶ αὐτῷ τῷ εἰρηνοδίκῃ, καὶ τῷ κλητῇρι τοῦ εἰρηνοδικείου, καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ὅτι καὶ εἰσαγγελεῖς καὶ δικασταὶ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὸ γειτνιαζόν εἰρηνοδικεῖον καὶ μετέρχωνται τὸν δικολάβον. Ὁ δικολάβος ἂν δὲν ᾖ δικηγόρος, μετέρχεται ὅμως ἔργον δικηγόρου, τὸ ἔργον δ' αὐτοῦ καὶ οὐχὶ τὴν τοῦ δημοσίου υπαλλήλου ιδιότητα τοῦ δικηγόρου ἀσυμβίβαστον ἐννοεῖ, ὡς εἴρηται, νὰ εἴπῃ ἡ νομοθέτης.

Τοιαύτην ἔχοντες γνώμην, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ καταδιώξητε πειθαρχικῶς πάντα δημοτικὸν υπάλληλον μετερχόμενον τὸ ἔργον τοῦ δικολάβου, ἐπὶ ῥαθυμίᾳ ἢ κουφότητι, ἵνα οὕτω λάβωμεν ἀφορμὴν καὶ ὑποβάλωμεν καὶ τῇ σοφῇ τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσει τὸ περὶ τούτου ζήτημα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι οἱ εἰδικοὶ πάρεδροι τῶν χωρίων εἰσὶν ὑπάλληλοι δημοτικοὶ καὶ τιμω-
ροῦνται ὡς τιοιοῦτοι διὰ τὰς παραβάσεις τῶν καθηκόντων των.

Ἀριθ. 924.

Τῇ 28 Ἰουλίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπιστρέφωμεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 13474 ἔγγραφόν σας μὲ τὴν πα-
ρατήρησιν, ὅτι οἱ τῶν χωρίων εἰδικοὶ πάρεδροι εἶναι βοηθοὶ τοῦ
δημάρχου, καὶ οἱ μόνοι ἀρμοδίιοι νὰ ἐνεργῶσιν ἐντὸς τῶν χω-
ρίων των κατὰ τὰς παραγγελίας τοῦ δημάρχου, δὲν διαφέρουσι
δὲ τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου, ὡς πρὸς τὸν τοῦ δημοτικοῦ ὑπαλ-
λήλου χαρακτῆρα, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ δη-
μοτικοῦ νόμου καὶ ἰδίως τῶν ἀρθρων 39 καὶ 45 αὐτοῦ. Αἱ πα-
ραβάσεις τῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων, κατὰ τὸ ἀρθρον 493 τοῦ
Ποιν. Νόμου, τιμωροῦνται ὥσπερ καὶ αἱ τῶν δημοσίων ὑπαλλή-
λων, ἄρα καὶ αἱ τῶν εἰδικῶν παρέδρων παραβάσεις. Ἐὰν τὰ
ὑπὸ τῶν εἰδικῶν παρέδρων ὑπογεγραμμένα ἀποδεικτικὰ βεβαιου-
σιν, ὅτι κατὰ παραγγελίαν τοῦ δημάρχου ἐδημοσίευσαν αὐτοὶ
οἱ εἰδικοὶ πάρεδροι τὸ πρόγραμμα μετὰ τῶν ἐπιδιορθώσεων τοῦ
ἐκλογικοῦ καταλόγου, χωρὶς νὰ ἐνεργήσωσι τοιαύτην δημοσίευ-
σιν, εἴτε διὰ τοιχοκολλήσεως εἴτε διὰ κηρύξεως, ἢ δι' ἐκθέσεως
ἐν τῷ παρεδρείῳ ἢ ἄλλως πως (ἶδε καὶ ἀρθρ. 4 τοῦ Β. διατάγ-
ματος τοῦ 1834, ὁδηγίας περὶ δημαρρεσιῶν καὶ ἀρθρ. 8 τοῦ περὶ
βουλευτῶν νόμου τοῦ 1844), δύνανται νὰ καταδιωχθῶσι κατὰ
τὸ ἀρθρον 255 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, διότι ἡ ἐπὶ τῇ ἐπισημό-
τητι τῆς ἀρχῆς βεβαίωσις καὶ ἐπιμαρτύρησις δημοσιεύσεως, ἣν
ὁ δήμαρχος ἠδύνατο κατὰ τὰς εἰρημένους διατάξεις τοῦ περὶ
δήμων νόμου νὰ παραγγεῖλῃ τοῖς εἰδικοῖς τῶν χωρίων παρέ-
δροις, πλήρη ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ἐγκύρου καὶ νομίμου
τῆς δημοσιεύσεως, ἀφοῦ ὁ περὶ ἐκλογῆς τῶν βουλευτῶν νόμος
δὲν διατάσσει ἄλλως τὰ περὶ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ προγράμ-
ματος καὶ λοιπῶν καὶ διὰ τοῦτο ὁ κανὼν τοῦ δημοτικοῦ νόμου
καὶ ἐπὶ τούτου ἐφαρμόζεται (ἶδε καὶ ἀρθρ. 24 τοῦ περὶ τῶν
ἐπαρχιακῶν συμβούλων τοῦ 1837). ἄρα καὶ ἡ ἐν γνώσει ἐπὶ τῇ
ἐπισημότητι τῆς ἀρχῆς γενομένη ψευδὴς βεβαίωσις τῆς δημο-
σιεύσεως, τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 255 προβλεπόμενον ἐγκλημα τῶν

δημοσίων ἢ δημοτικῶν ὑπαλλήλων, ἐν οἷς, ὡς εἴρηται, καὶ οἱ δημοτικοὶ πάρεδροι εἰσὶν, ἀποτελεῖ. Εἰ δὲ ὁ χρέη κλητῆρος ἐκπληρῶν ἐνήργησε τὴν δημοσίευσιν καὶ οὐχὶ ὁ εἰδικὸς πάρεδρος, οὗτος δὲ πλαστὸν ἐξέδοτο ἐν γνώσει μαρτυρικὸν περὶ τῆς δημοσιεύσεως; τῆς γενομένης παρ' ἐκείνου ἐντὸς τοῦ χωρίου, οὐ προΐσταται ὡς δημοτικὴ ἀρχή, καταδιωκτέος εἶναι ὁ εἰδικὸς πάρεδρος κατὰ τὸ ἄρθρον 251 τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι τὸ μαρτυρικὸν τοιαύτης ἀρχῆς ἀρμοδίως νὰ βεβαιῶ τὰ ἐντὸς τοῦ χωρίου ἢ καὶ τοῦ παρεδρείου παρ' ἄλλων γεγόμενα, δὲν στερεῖται ἀποδείξεως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ὁ ἀνακριτὴς ὀφείλει νὰ ἐνεργῇ πάσας τὰς ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως παραγγελλόμενας ἀνακριτικὰς πράξεις.

Ἀριθ. 974. (τηλεγράφημα) Τῇ 21 Αὐγούστου 1873.

Εἰσαγγελία Πλημμελειοδικῶν Ἡλείας.

Κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 187 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὀφείλει ὁ ἀνακριτὴς κατὰ παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως νὰ ἐξετάσῃ μάρτυρας καὶ κατηγορουμένους, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 17 αὐτῆς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ κατὰ παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως ἐνεργεῖται ἡ ἀνάκρισις ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅστις κατὰ τὸ ἄρθρ. 97 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ ἀκριβῶς τὰς ὁδηγίας τοῦ Εἰσαγγελέως. Ἐξ ὧν δὲ τούτων ἐξάγεται, ὅτι ὁ ἀνακριτὴς παραγγελλόμενος ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως νὰ ἐνεργήσῃ ἐπιτοπίως ἀνακρίσεις, ὀφείλει ἐπὶ ἀπειλῇ πειθαρχικῆς καταδωρώσεως νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν, ἀντικείμενον δὲ ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου καθίσταται, μόνον ὅταν ὁ ἀνακριτὴς νομιζῇ περαιωμένην τὴν ἀνάκρισιν καὶ περιττὴν πᾶσαν ἄλλην ἐξέτασιν, ἢ τὸ πολὺ ἐὰν διαφωνῇ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα, ἀξιῶν ὅτι ἡ παραγγελλομένη ἀνάκρισις, ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου ἐνεργουμένη, θέλει μᾶλλον συντελέσει εἰς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας ἢ ἐὰν ἐπιτοπίως ἐνεργηθῇ, ἂν δὲ τὸ ἄρθρον 201 τῆς Ποιν. Δικονομίας παρέχῃ τὸ δικαίωμα τῷ ἀνακριτῇ νὰ ἐπιτρέπῃ τῷ εἰρηνοδίκῃ τῆς περιφερείας τοῦ τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων ἢ ἄλλην μεμονωμένην ἀνακριτικὴν πράξιν, ἢ

διάταξις αὕτη ἐφαρμόζεται, ὅταν ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἔχῃ παραγγελίαν παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως νὰ μεταβῇ αὐτοπροσώπως ἐπὶ τόπου καὶ ἐνεργήσῃ τὴν ἀνάκρισιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περιπτώσεις καθ' ἃς γίνεται παραπομπὴ δίκης ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον.

Ἀριθ. 1249.

Τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1873.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης διηύθυνεν ἡμῖν τὸ ὑπ' ἀριθ. 6686 ε. ε. ἔγγραφον ὑμῶν, ἵνα (ὡς λέγει) λάβωμεν αὐτὸ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐνεργήσωμεν ὅ,τι νόμιμον. Διὰ τοῦ ἐγγράφου σας αὐτοῦ, κ. Εἰσαγγελεῦ, φαίνεσθε μᾶλλον φοβούμενος τὴν ἀποπλάνησιν τῶν δικαστῶν δι' ἀθεμίτων μέσων διαφθορᾶς, παρὰ τὴν ἐκφόβιδιν αὐτῶν καὶ ἐπομένως τὴν ἔνεκα τούτου ἀποτυχίαν τῆς δίκης, ἐπικαλεῖσθε δὲ τὸν Hellie εἰς ὑποστήριξιν τοῦ ὅτι παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον δύναται νὰ γείνη καὶ ὅταν γεννῶνται ἀμφιβολίαι περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν δικαστῶν, καὶ ἀληθῶς λέγει τοῦτο ἐν σελ. 568 N^ο 4075, ἐνθα πραγματεύεται περὶ τῆς ἐννόμου ὑποψίας τῶν δικαστῶν suspicion legitime ἄλλ' ὁ λόγος οὗτος παρὰ μὲν τοῖς Γάλλοις δίδει χώραν εἰς παραπομπήν, διότι τὸ ἄρθρον 542 τῆς ποινικῆς αὐτῶν δικονομίας λέγει, ὅτι παραπομπὴ γίνεται διὰ λόγους δημοσίας ἀσφαλείας ἢ ἔνεκα νομίμου ὑποψίας, τὸ δὲ τῆς ἡμετέρας Ποιν. Δικονομίας ἄρθρον 60 λέγει μόνον, ὅτι παραπομπὴ γίνεται ἐὰν κινδυνεύῃ ἡ δημόσιος ἀσφάλεια, παραλείπει δὲ τὸ τῆς Γαλλικῆς οὐ cause de suspicion legitime. Παρ' ἡμῖν λοιπὸν ὁ αἰτούμενος τὴν παραπομπήν δύναται κατὰ τὸν Hellie N^ο 4074 νὰ ἐπικαλεσθῇ ὅσα ἐν αὐτῷ λέγει, ἥτοι μόνον ὅταν ἀπειληταί ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ δικαστηρίου, τοῦτέστι κινδυνεύωσιν οἱ δικασταὶ νὰ πάθωσι διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός των, δύναται νὰ διαταχθῇ ἡ παραπομπή, ὅταν δὲ ἐκουσίως ἐπηρεαζόμενοι, ὑποπτοὶ γίνωνται μεροληψίας, τότε μόνον λόγος ἐξαίρεσεως ὑπάρχει, ὅπου ἐξαίρεσις χωρεῖ. Τελευταῖοντες σὰς παρακαλοῦμεν ἂν ὑπάρχωσι τῷ ὄντι γεγονότα ὑποδεικνύοντα, ὅτι

ἡ ἀνεξαρτησία τῶν ἐνόρκων ἀπειλεῖται καὶ κίνδυνος ὑπάρχει ἄκοντες νὰ πράξωσιν, ὅ,τι ἡ συνείδησις τῶν ἀποκρούει ἐπὶ τῆς περὶ ἧς πρόκειται δίκης, νὰ συμπεριλάβητε ἐν ἐγγράφῳ περιέχοντι τὰ γεγονότα ταῦτα καὶ ἀπευθυνομένῳ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, πᾶν ὅ,τι τὸ ἄρθρ. 62 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀπαιτεῖ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τίνι τρόπῳ ζητεῖται ἡ παράπομπή δίκης ἐπὶ ὑποψίας ὅτι κινδυνεύει ἡ δημοσία ἀσφάλεια ἐκ τῆς συζητήσεως τῆς δίκης ἐν τῇ ἐδρᾷ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου;

Ἀριθ. 4291

Τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1873.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 60 § 3 καὶ 62 τῆς Ποιν. Δικονομίας, δὲν δύναται νὰ γίνη ἡ παραπομπή τῆς δίκης ἀπὸ τῶν φυσικῶν δικαστῶν τῶν κατηγορουμένων εἰς ἕτερον δικαστήν, εἰμὴ μόνον ἐπὶ ὑποψίας ὅτι κινδυνεύει ἡ δημοσία ἀσφάλεια ἐκ τῆς συζητήσεως τῆς δίκης, ἐν ᾧ τόπῳ ἐδρεύει τὸ κατὰ νόμον ἀρμοδίον δικαστήριον, μόνον δὲ κατὰ διαταγὴν ρητὴν τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης γραμματείας νὰ αἰτηθῇ παρὰ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως ἡ παραπομπή δύναται, τουτέστι ἐὰν τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, πρὸς ὃ κατὰ τὴν αὐτὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 62 χρεωστοῦν οἱ Εἰσαγγελεῖς νὰ πέμπωσι τὰς αἰτήσεις αὐτῶν περὶ παραπομπῆς ἡτιολογημένας καὶ ὑποστηριζόμενας δι' ἐγγράφων, ἐκτιμήσαν τοὺς λόγους καὶ τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα, ἀποφάνθῃ ὅτι πρέπει νὰ αἰτηθῇ ἡ παραπομπή καὶ διατάξῃ τὸν Εἰσαγγελέα νὰ αἰτήσῃ αὐτὴν παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Διὰ τοὺς λόγους τούτους νομίζομεν ἀναγκαῖον νὰ διατάξωμεν ρητῶς παρ' αὐτοῦ ἵνα αἰτήσωμεν τὴν παραπομπήν, πρὸς ὑποστήριξιν δὲ αὐτῆς νὰ προκληθῶσιν αἱ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἀρχαὶ τοῦ τόπου ὅπου ἐδρεύει τὸ δικαστήριον, ἀφ' οὗ παραπαμπτέα ἐστὶν ἡ δίκη εἰς ἕτερον, ὁ νομάρχης δηλαδὴ, ὁ δήμαρχος, ὁ μοιραρχος, ὁ ἀστυνόμος, νὰ γνωμοδοτήσωσι ἂν, ὡς ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν λέγει, ὑποψία ὑπάρχῃ διαταρά-

ξεως τῆς δημοσίου ἀσφαλείας, ἐν περιπτώσει ἀθώωσης πλειόνων ἢ καὶ ἐνὸς κατηγορουμένου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ ἀντεισαγγελεὺς, ἰσόβαθμος ὢν τοῦ δικαστοῦ, διοριζόμενος δικαστῆς, προκάζεται τῶν δικαστῶν οἵτινες διωρίσθησαν μετὰ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς ἀντεισαγγελέως ;

Ἀριθ. 1395.

Τῇ 17 Νεβρίου 1873.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης

Κατὰ τὴν § 3 τῆς ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου 1838 δηλοποιήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ὁ ἀντεισαγγελεὺς ἔχων τὸν βαθμὸν τοῦ δικαστοῦ (ἄρθρον 224 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων), διορισθεὶς δὲ ὕστερον δικαστῆς, προκάζεται τῶν δικαστῶν ἐκείνων, οἵτινες μετὰ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς ἀντεισαγγελέως διωρίσθησαν δικασταί, εἰ καὶ μετὰ τὸν διορισμὸν αὐτῶν ὡς δικαστῶν διωρίσθη δικαστῆς· διότι λέγουσα ἡ δηλοποίησις ἐκείνη, ὅτι γραμματεῖς καὶ εἰρηνοδίκαι, διοριζόμενοι πρωτοδίκαι, κάθηνται τελευταῖοι τῶν συνδικαστῶν αὐτῶν, διὰ τὸν λόγον τῆς ἐν τῷ νόμῳ λεπτῆς διακρίσεως μεταξὺ τοῦ βαθμοῦ αὐτῶν καὶ τοῦ τῶν πρωτοδικῶν (ἄρθρ. 225 καὶ 226 τοῦ αὐτοῦ ὀργ. τῶν δικαστηρίων), φαίνεται σιωπηρῶς δεχομένη, ὅτι ἀντεισαγγελεῖς ἔχοντες κατὰ νόμον τὸν αὐτὸν καθ' ὅλα βαθμὸν ὃν καὶ οἱ δικασταί (ἄρθρ. 224 τοῦ ὀργ. τῶν δικαστηρίων), πρέπει διορισθέντες δικασταί, νὰ προκάζηνται τῶν συνδικαστῶν αὐτῶν, ἐὰν πρὸ αὐτῶν διωρίσθησαν ἀντεισαγγελεῖς, καίτοι μετ' αὐτοὺς διορισθέντες δικασταί. Ἀλλὰ συνδυάζοντες τὰ ἄρθρ. 27, 42, 85 καὶ 232 τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, ἐσφαλμένην νομίζομεν τὴν γνώμην τοῦ κατὰ τὸ 1838 Ὑπουργοῦ, διότι ἐξ αὐτῶν ἐξάγεται ὅτι ὁ ἀρχαιότερος ὡς δικαστῆς προκάζεται καὶ οὐχὶ ὁ ἀρχαιότερον ἔχων τὸν αὐτὸν βαθμὸν, νεώτερος δὲ ὢν ὡς δικαστῆς, καὶ ὅτι τὸ ἄρθρον 27 λέγον «ὁ κατὰ τὸν βαθμὸν ἢ τὸν διορισμὸν ἀρχαιότερος δικαστῆς», ὡς ἐπεξηγηματικὸν τοῦ βαθμοῦ προστίθῃσι τὸ περὶ τοῦ διορισμοῦ, ὥσει ἔλεγεν, ὁ κατὰ τὸν βαθμὸν τούτεστι τὸν διορισμὸν ἀρχαιότερος δικαστῆς, ὅτι δὲ ἐπεξηγη-

ματική εἶναι ἢ προσθήκη αὐτῇ καὶ οὐδὲν ἕτερον σημαίνει ἢ ὅτι ὁ κατὰ τὸν διορισμὸν ὡς δικαστῆς ἀρχαιότερος προκαθῆται, ἀποδεικνύουσι τό τε ἄρθρ. 42, ὅπερ παραλείπει τὸ «κατὰ τὸν διορισμὸν» καὶ λέγει μόνον κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ὑπηρεσίας των καταλαμβάνουσιν οἱ δικασταὶ τὴν θέσιν· διότι ἂν ἀμφοτέρωθεν ἦσαν ταυτόσημα, ἤθελεν εἰπεῖ κατὰ τὸν βαθμὸν ἢ τὸν διορισμὸν, πρὸς δὲ καὶ τὸ ἄρθ. 85 τὸ λέγον μόνον, ὅτι ἡ ψηφοφορία γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐσχάτως μέχρι τοῦ κατὰ πρῶτον διορισθέντος δικαστοῦ. Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ καθ' ἡμᾶς ὀρθότερα λύσις τοῦ ζητήματος, περὶ τῆς ἀξιουμένης πρωτοκαθεδρίας τοῦ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἰσοβίου πρωτοδίκου προαχθέντος ἀντεισχυγελέως, νομίζομεν δὲ αὐτὴν καὶ ἀβλαβῆ ὅλως, διότι κατὰ τὸν Καγγεῖ, ὁ ἀξιὸς τῆς θέσεως αὐτοῦ δικαστῆς ἀλλοτρίου τὰ πρωτεῖα ζητεῖ καὶ οὐχὶ ἐν τοιαύτῃ ἀσέμῳ προτιμῇσει.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ ἀποφυλάκισως δυνάμει τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ συντάγματος τοῦ διὰ πολιτικὸν ἔγκλημα προφυλακισμένου.

Ἀριθ. 17.

Τῇ 10 Ἰανουαρίου 1874.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀπορριφθείσης τῆς περὶ ἀνακρίσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 566 π. ε. καὶ 509 βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν αἰτήσεως τῶν Α. Β. καὶ Χ. Κ., διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 254 π. ε. ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, πέμπω ὑμῖν τὴν σχετικὴν δικογραφίαν μετ' ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως ταύτης περὶ ἧς συγχωρήσκατέ μοι νὰ εἶπω ὑμῖν τινά.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου δι' αἰτιολογίας μακρᾶς ἀποφαίνεται, ὅτι τὸ ἀποδιδόμενον τοῖς κατηγορουμένοις ἔγκλημα εἶναι πολιτικὸν καὶ ὅτι ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον εἶπε τὸ ὑναντίον, ἀπορρίπτει δὲ τὴν αἴτησιν ἀνακρίσεως διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ ἀρμόδιος Εἰσαγγελεὺς καὶ οὐχὶ ὁ Ἀρειὸς Πάγος ὀφείλει νὰ διατάξῃ τὴν ἀποφυλάκισιν αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Συντάγματος, ἐὰν παρῇλθον οἱ πέντε μῆνες ἀπὸ τῆς προφυλάκισεως. Ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀνωτάτου δικα-

στηρίου τὸ ἔγκλημα τῶν κατηγορουμένων καθ' ἡμᾶς καταδικω-
κτέον ἐστὶ ὡς πολιτικόν, διότι αἱ διατάξεις τῶν βουλευμάτων
τῶν συμβουλίων τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ Ἐφετῶν ἐρμηνευτέαι
εἰσὶ κατὰ τὰς αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου
καὶ οὐχὶ πλέον κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν σκέψεις, ὥσπερ καὶ αἱ
δικτάξεις πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἐὰν ἐγένετο κατ' αὐτῆς ἔφε-
σις καὶ ἀπερρίφθη μὲν, ἀλλὰ δι' ἄλλας αἰτιολογίας, κατὰ τὰς
αἰτιολογίας τῶν Ἐφετῶν ἐρμηνεύονται (ἄρθ. 776 Πολ. Δικον.).
Οὕτω σκεπτόμενοι, νομίζομεν ἀποφυλαχιστέους τοὺς κατηγορου-
μένους, κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος. Καὶ αὕτη
μὲν ἐστὶν ἡ ἡμετέρα γνώμη, ἀλλ' ὑμεῖς θέλετε βεβαίως πρά-
ξει ὅ,τι νόμιμον νομίζετε. Ὅπως δὴ ποτε ὁμως ἀναγκάτιον κρίνο-
μεν, ἐπεὶ δὴ τοιαύτη εἶναι ἡ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπόφασις, νὰ
προκαλέσητε βούλευμα τοῦ διχαστικοῦ συμβουλίου περὶ τῆς ἀ-
ποφυλαχίσεως ἢ μὴ τῶν κατηγορουμένων, ὑποβάλλοντες αὐτῷ
καὶ τὰς ἐκτεθείσας σκέψεις. Πάντως δὲ νὰ ἐπισπεύσητε τὴν ἐκ-
δίκασιν τῆς κατηγορίας.

Ἡ Εἰσαγγελίς.

Λ. Παπαδιαμαντόπουλος.

Γενομένης ἀνακοπῆς κατ' ἐρήμην ποιν. ἀποφάσεως καὶ διαταχθεισῶν κρείτ-
τόνων ἀποδείξεων μεθ' ἃς ἐδικάσθη καὶ πάλιν ἐρήμην ὁ κατηγορούμενος,
δύναται οὗτος ν' ἀνακόψῃ τὴν δευτέραν ταύτην ἐρήμην ἀπόφασιν;

Ἀριθ. 55. (τηλεγράφημα) Τῇ 15 Ἰανουαρίου 1874.

Εἰσαγγελίαι τῶν ἐκ Καλάμας Πλημμελειοδικῶν.

Ὅταν ὁ ἐρήμην δικασθεὶς ἐμφανισθῇ ὑποστηρίζων τὴν ἀνα-
κοπὴν του, ἡ ἐρήμην ἀπόφασις ἀχυροῦται διὰ παντὸς (ἄρθρ. 339
Ποιν. Δικονομίας), ἐὰν δὲ δὲν ἐμφανισθῇ, ἡ ἐρήμην ἀπόφασις
ἀναλαμβάνει πλῆρες τὸ κύρος τῆς (ἄρθ. 341 Ποιν. Δικονομίας),
ὅπερ οὐδέποτε ἀπώλεσεν ἐντελῶς, ὡς ἀπόλλυσιν ὅταν ἐμφανί-
ζεται. Ἐπομένως ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τοῦ 339 ἄρθρου, ἐκ-
δοθείσης ἀποφάσεως διαταξάσης κρείττονας ἀποδείξεις καὶ ἑ-
πειτα ἄλλης ἐρήμην τοῦ ὑποδίκου, δύναται οὗτος ν' ἀνακόψῃ
αὐτήν. Ἀλλὰ διὰ τὸ ἀσφαλές, ἃς γίνῃ ἀνακοπὴ καὶ αἵτησις ἀ-
ναιρέσεως συγχρόνως κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, διότι ἄδη-

λος ἔτι ἐστίν· ἡ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου γνώμη τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

“Οἱ εἰς τοὺς πρέσβεις τῶν ξένων δυνάμεων δὲν κοινοποιῦνται ἀποφάσεις ἀπαγγέλλουσαι προσωπικὴν κρίτησιν, οὔτε ἐνεργεῖται κατ’ αὐτῶν προσωπικὴ κρίτησις ἢ κατὰσχεσις τῆς οἰκίας αὐτῶν καὶ τῶν ἐν αὐτῇ.

Ἀριθ. 71.

Τῇ 22 Ἰανουαρίου 1874.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν

Κατὰ τὸ ἄρθρον 26 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐξαίρουνται τῆς τακτικῆς δικαιοδοσίας ὅλοι οἱ ἄλλοδαποὶ, ὅσοι ἀπολαύουσι τοῦ ταῖς πρεσβείαις ἀνήκοντος δικαιώματος· τακτικὴν δὲ λέγων δικαιοδοσίαν ὁ ἡμέτερος νομοθέτης, ἐννοεῖ κατ’ ἡμᾶς, οὐ μόνον τὴν γενικὴν περὶ ἧς τὰ ἄρθρ. 16—18 καὶ 28 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν τῶν ἄρθρων 19—21, ἅρα οἱ πρέσβεις τῶν ξένων δυνάμεων, εἴτε ὡς κατοικοῦντες ἢ διαμένοντες ἐν Ἑλλάδι, εἴτε ὡς ἄλλοδαποὶ ἐν ἄλλοδαπῇ χώρᾳ διατρίβοντες θεωρηθῶσι, δὲν δύνανται ἄλλως νὰ ἐναχθῶσι καὶ δικασθῶσιν ἢ ὅσον καὶ ὅπως τὸ δικαίωμα τὸ ἀνήκον τῇ πρεσβείᾳ ἐπιτρέπει, ἀπέσχε δὲ ὁ ἡμέτερος νομοθέτης νὰ εἴπῃ τι περὶ τοῦ δικαιώματος τούτου, κατὰ πόσον δηλονότι συμβιβάζεται ταῖς διατάξεσι τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀφείς ὡς εἰκὸς τῷ λεγόμενῳ διεθνεί δικαίῳ νὰ κανονίζῃ ἐκάστοτε καὶ ὀρίζῃ τὰ περὶ τούτου. Δύνασθε μὲν ν’ ἀπέχητε τῆς ἐπιδόσεως ἀποφάσεως ἀπαγγελλούσης προσωπικὴν κρίτησιν κατὰ τοῦ πρέσβεως, διότι τὸ διεθνὲς δίκαιον καὶ ἐπομένως καὶ ἡ ἡμετέρα νομοθεσία, δὲν ἐπιτρέπει καταναγκασμὸν δικαστικὸν κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ πρέσβεως, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ εἰς πρόληψιν τοιοῦτου καταναγκασμοῦ, θέλει μόνον συντελέσει εἰς τὸ νὰ μείνῃ ἄγνωστος ἡ ἀπόφασις τῷ πρέσβει, καὶ οὐδόλως θέλει κωλύσει τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, διὰ κατασχέσεως μάλιστα περιουσίας αὐτοῦ ἀκινήτου ἢ καὶ κινητοῦ, ἐκτὸς τῆς οἰκίας αὐτοῦ εὐρισκομένης. Δέον λοιπὸν νὰ ἐνεργήσῃτε προσέτι, ὥστε οἱ κλητῆρες ν’ ἀπέχωσι καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, τὴν γενομένην τῷ

Εισαγγελεῖ, παντός καταναγκασμοῦ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως τοῦ πρέσβεως ἢ κατασχέσεως τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἢ τῶν ἐν αὐτῇ, ὡς μὴ ἐπιτρεπομένων τούτων κατὰ τὸ διέπον τὰς διεθνεῖς σχέσεις παρὰδεδεγμένον δίκκιον (ἴδε Heffters Völkewecht § 42, 212 καὶ 215).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ πράξις δὲν εἶναι κακούργημα οὔτε πλημμέλημα· ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀέκοψε τὸ βούλευμα ἰσχυρίζομενος ὅτι ἡ πράξις εἶναι πλημμέλημα. Ἡ τοιαύτη ἀνακοπὴ ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ βουλεύματος, ἥτοι τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ δι' ἐντάλματος φυλακισθέντος, κατηγορουμένου· Ἐντάλμα φυλακίσεως. Παῦσις τῆς ἰσχύος αὐτοῦ.

Ἀρ. 76.

Τῇ 22 Ἰανουαρίου 1874.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 229 τῆς Ποιν. Δικονομίας, τὸ περὶ φυλακίσεως ἐντάλμα περιέχει ἀκριβῆ σημείωσιν τοῦ περι οὗ ὁ λόγος πλημμελήματος ἢ κακούργηματος καὶ τῆς δικτάξεως τοῦ Ποιν. Νόμου· τὸ ἐντάλμα δὲ τοῦτο τοῦ ἀνγκριτοῦ (ἄρθρ. 228) ἀπόλυσιν τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ διὰ βουλεύματος διατάττοντός τὴν ἀπόλυσιν τοῦ προφυλακισθέντος, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας (ἄρθρ. 261) ἢ τὴν ἀπόρριψιν τῆς γενομένης κατ' αὐτοῦ ἀνακοπῆς (ἄρθρ. 262).

Ἐὰν λοιπὸν τὸ ἐκδοθὲν κατὰ τῶν φοιτητῶν ἐντάλμα φυλακίσεως, ὅπερ δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, χαρκτηρίζη τὴν δημοσίαν συνάθροισιν πολλῶν φοιτητῶν ἐν οἷς καὶ οἱ προφυλακισθέντες, ὡς σκοποῦσιν τὴν ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἀρχῆς, ἢ ἐὰν τὴν ἀντίστασιν καθ' ἐκυτὴν κακούργημα ἀποκαλῇ, ἢ ἐὰν περὶ ἀντιστάσεως ἀπλῶς λέγῃ καὶ τὸ περὶ αὐτῆς ἄρθρ. 169 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀπλῶς ἀναφέρῃ ὡς παραβισθέν, χωρὶς νὰ ὀρίζῃ ἂν διὰ βικιοπραγιῶν κατὰ προσώπου ἢ μόνον δι' ἀπειλῶν ἐγένετο, οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ὅτι ἡ ἀντίστασις ὡς κακούργημα περιέχεται ἐν τῷ ἐντάλματι τῆς φυλακίσεως, καὶ τὸ βάσιμον ἢ ἀνυπόστατον καὶ τῆς πράξεως ταύτης ὡς κακούργημα, μόνᾳ τᾷ δικαστικῇ συμβούλιᾳ τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ Ἐρετῶν ἀρμόδια

εἰσὶ ν' ἀποφανθῶσιν· ἐπομένως τοῦ ἐντάλματος τῆς φυλακίσεως διατηροῦντος τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ διὰ τὴν ἀνασταλτικὴν δύναμιν τῆς γενομένης ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὁ ἀνακόψας αὐτὸ Εἰσαγγελεὺς δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφυλακίσῃ τοὺς προφυλακισμένους, ἂν κατ' αὐτὸν ἡ ἀνάκρισις πλημμέλημα ἀπεδείκνυε τὴν ἀντίστασιν καὶ οὐχὶ κακουργημα. Ἐὰν δὲ ἐν τῷ ἐντάλματι τῆς ἀποφυλακίσεως μόνη ἡ στάσις ὡς κακουργημα χαρακτηρίζεται, ἡ δὲ ἀντίστασις ὡς δι' ἀπειλῶν γενομένη ρητῶς ἐν αὐτῷ λέγεται (ἄρθρ. 169 § 2 Π. Ν.), οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ὅτι τὸ ἐντάλμα τῆς φυλακίσεως ὥφειλε κατὰ νόμον νὰ μὴ συμπεριλάβῃ τὴν ἀντίστασιν καὶ ἐξυβρίσιν ἀλλὰ μόνον τὴν στάσιν, συμπεριληφθεῖσάν ὅμως καὶ τῶν τριῶν πράξεων, ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀνακόψας τὸ βούλευμα αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν ἀντίστασιν καὶ ἐξυβρίσιν, ἀκριθέστερον ἤθελε πράξει ἐὰν δὲν ἡ κύρου αὐτὸς τὸ ἐντάλμα τῆς φυλακίσεως ἀποφυλακίζων τοὺς κατηγορουμένους, ἀλλ' ἀνέμενε τὴν ἐκδοσιν βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν ἀκυροῦντος τὸ ἐντάλμα ὡς παράνομον, διότι τοῖς δικαστικοῖς συμβουλίοις δέδοται παρὰ τοῦ νόμου τὸ κρίνειν περὶ τοιοῦτων παρανομιῶν, καὶ ἀφοῦ τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν δὲν διέταξε τὴν ἀποφυλάκισιν διὰ τὸ ἄκυρον τοῦ ἐντάλματος, ἀλλὰ δι' ἑλλειψιν ἀποδείξεων περὶ ὅλων τῶν πράξεων καὶ κατὰ τοῦ βουλεύματος τούτου ἐγένετο ἀνακοπή, μόνον τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν δύναται ν' ἀκυρώσῃ τὸ ἐντάλμα, καθόσον ἐξεδόθη παρ' αὐτοῖς διὰ πλημμελήματα ἀντιστάσεως καὶ ἐξυβρίσεως. Ἐὰν δὲ μὴ ἐξεδόθη ἐντάλμα φυλακίσεως διὰ τὴν πρᾶξιν τῆς ἀντιστάσεως καὶ ἐξυβρίσεως, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν πρᾶξιν τῆς στάσεως, τότε καλῶς ἀποφυλακίσθησιν, ἀφοῦ δὲν ἀνεκόπη τὸ βούλευμα ὡς πρὸς τὴν πρᾶξιν τῆς στάσεως· διότι οὐδὲν ὑπάρχει τότε δικαιολογεῖν τὴν κράτησιν αὐτῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς, πρὸ τῆς ἐκδόσεως βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, παρὰπέμποντος τοὺς κατηγορουμένους ἵνα δικασθῶσιν ἐπὶ κακουργήματι ἀντιστάσεως, καὶ διατάττοντος κατὰ πρῶτον τὴν προφυλάκισιν αὐτῶν διὰ τὴν ἀντίστασιν, ἣν οὔτε ὁ ἀ-

νακριτῆς διάταξεν οὔτε τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν λέγομεν, εἰν ἀληθὲς τὸ ἐκ τοῦ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν ἐγγράφου τοῦ παρὰ Πλημμελειοδίκαις ἐξαγόμενον, περὶ τῆς κατηγορίας καὶ τῆς προφυλακίσεως τῶν φοιτητῶν ἐπὶ τρισὶ πράξεσιν.

Ἐὰν δὲ τοῦναντίον ἐπὶ στάσει μόνον κατηγορήθησαν καὶ προφυλακίσθησαν, ὡς ὁ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς λέγει, ἣν ὁ παρὰ Πλημμελειοδίκαις ὡς ἀντίστασιν διὰ τῆς πρὸς τὸ συμβούλιον προτάσεως ἐχαρακτήρισε, τὸ δὲ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀπεφάνητο, ὅτι ἡ πράξις οὔτε στάσις ἐστὶν οὔτε ἀντίστασις, διὰ τῆς ἀνακοπῆς κατέστη ἀρμόδιον τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν νὰ χαρακτήρισῃ τὴν πρᾶξιν στάσιν, κἂν ὁ ἀνακόψας Εἰσαγγελεὺς ἀπεδέξαστο τὸ βούλευμα καθόσον λέγει, ὅτι ἡ πράξις δὲν εἶναι στάσις, ἀνέκοψε δ' αὐτὸ καθόσον ἀποφαίνεται ὅτι ἡ πράξις δὲν εἶναι οὔτε ἀντίστασις· διότι τὴν ἀπόφασιν τοῦ συμβουλίου δὲν ἀποτελεῖ ἡ κρίσις αὐτοῦ περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς πράξεως, ἀλλ' ἡ κρίσις περὶ τοῦ ὑποστατοῦ ἢ ἀνυποστάτου τῆς πράξεως, καὶ ὅτε ἡ κρίσις αὕτη προσβάλλεται δι' ἀνακοπῆς, τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν δύναται νὰ χαρακτήρισῃ τὴν πρᾶξιν ἐκ τῶν ἀποδείξεων ὅπως νομιμώτερον κρίνει, κακούργημα ἢ πλημμέλημα ἀποφαινόμενον αὐτὴν, κἂν ὁ ἀνακόπτων Εἰσαγγελεὺς ὑποστηρίξῃ ὅτι εἶναι πλημμέλημα καὶ κατὰ τοῦτο μόνον ἀνακόπται τὸ βούλευμα (ἄρθρα 267, 270 καὶ 272 τῆς Πρλ. Δικονομίας). Ἐὰν λοιπὸν ἀληθῶς περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως ἀπεφάνητο τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ βουλεύματος μετεβιβάσθη ἡ ὅλη δίκη εἰς τὸ ἀνώτερον συμβούλιον καὶ ἀνεστάλη ὅλως ἡ ἐκτέλεσις τοῦ βουλεύματος ἐκείνου καὶ ἐπομένως παρὰ νόμῳ οἱ κατηγορούμενοι ἀπεφυλακίσθησαν πρὸ τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν ἐπὶ τῆς γενομένης ἀνακοπῆς. (ἄρθρ 261 καὶ 262 Ποιν. Δικον.).

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 640 ἐγγράφου ὑμῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

"Οτι πάντες οἱ ἐν τῷ ὀριστικῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ ἐγγεγραμμένοι λογίζονται ἱκανοὶ νὰ ψηφοφορήσωσιν.

Ἀριθ. 106. (τηλεγράφημα) Τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1874.

Νομάρχην καὶ Πρόεδρον Πρωτοδικῶν Καλαμῶν.

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 7, 23, 25 καὶ 73 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, πάντες οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸν ὀριστικὸν καὶ τελεσίδικον ἐκλογικὸν κατάλογον λογίζονται ἱκανοὶ ψηφοφορήσαι, ἀφοῦ δὲν ἔγεινεν ἐν καίρῳ ἡ ἔνστασις· αὕτη εἶναι ἡ γνώμη μου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

"Οτι ἡ ἐγχώριος περιουσία τῆς Ἑπτανήσου εἶναι δημοτική· "Οτι πάντα τὰ εἰσοδήματα τῶν δήμων καὶ οὐχὶ μόνον οἱ φόροι εἰσπράττονται διοικητικῶς καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως.

Ἀριθ. 139.

Τῇ 19 Φεβρουαρίου 1874.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ ἐγχώριος περιουσία τῆς Ἑπτανήσου, δημοτικὴ οὖσα κατὰ τὰ ἄρθρα 11—13 τοῦ ΡΝ νόμου, ἀπολαύει τῆς αὐτῆς προστασίας, ἣν καὶ ἡ τῶν λοιπῶν τοῦ κράτους δήμων τοιαύτη περιουσία ἀπολαμβάνει. Ἄν λοιπὸν δύναται αὕτη γὰρ εἰσπράττεται παρὰ τῶν ὀφειλετῶν αὐτῆς διοικητικῶς καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, δύναται καὶ ἐκείνη· εἰ δὲ μὴ δύναται ἡ τῶν δήμων, οὐδὲ ἡ ἐγχώριος περιουσία τῆς Ἑπτανήσου δύναται.

Βέβαιον μὲν εἶναι, ὅτι οἱ δημοτικοὶ φόροι καὶ ἔρανοι διοικητικῶς εἰσπράττανται, ὥσπερ καὶ τὰ δημόσια χρέη (ἄρθ. 32 ἐδ. γ' τοῦ περὶ συστάσεως τῶν δήμων νόμου καὶ ἄρθ. 16 τοῦ περὶ τῶν δημοτικῶν φόρων νόμου τοῦ 1847). Ζήτημα ὅμως ἐπιδεκτικὸν ἀντιθέτου λύσεως ἐστὶ τοῦτο, ἂν οἱ νόμοι οὗτοι τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν ἐφαρμόζουσιν ἐπὶ εἰσπράξεων δημοτικῶν φόρων, ὥς τι χωρῶν κατὰ κκνόνα ἐπὶ πάσης δημοτικῆς ἀπαιτήσεως ὅσον καὶ ἐπὶ δημοσίαις, ἢ μᾶλλον ὥς τι κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ κοινοῦ δικαίου ὑπὲρ τῶν δημοτικῶν φόρων παραχωρούμενον. Τὸ πρῶτον καθ' ἡμᾶς ὀρθότερον τοῦ δευτέρου, διότι αἱ φόροι καὶ ἔρανοι οὐδὲν ἕτερον εἰσὶν ἢ συμπλήρωσις τῶν ἐκ τῆς λοιπῆς δημοτικῆς περιουσίας ἀνεπαρκῶν εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ δήμου.

εἰσοδημάτων, καὶ ἐπομένως ὅσον κατεπείγει ἡ εἰσπραξις ἐκείνων, τοσοῦτον καὶ οἱ τῶν λοιπῶν εἰσοδημάτων τοῦ δήμου κατεπείγουσαν καὶ ἀναγκαίαν καθίστησι τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν. Δὲν ἀντίκειται δὲ τούτοις, ὡς νομίζομεν, τὸ ἐδ. 12 τοῦ ἄρθρ. 999 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅταν δεχθῶμεν, ὅτι οἱ εἰρημένοι νόμοι, ὡς κανόνα χωροῦντα ἐπὶ πάσης δημοτικῆς εἰσπράξεως, ἐφαρμόζουσι τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν καὶ οὐχὶ ὡς ἐξαιρέσεις ὑπὲρ μόνων τῶν φόρων. Περὶ μόνων φορολογουμένων πραγματούονται ῥητῶς καὶ τὰ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1835 καὶ 14 Ἰουνίου 1837 διατάγματα καὶ ὅμως ἀμφοτέρω ἐν ἀρχῇ λέγουσιν, ὅτι ἐκδίδονται κατὰ τῆς καθυστερήσεως τῶν εἰσοδημάτων, ἵνα εἰσέρχωνται ἀγelliεπη πάντα ἀδιακρίτως τὰ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους προσδιωρισμένα εἰσοδήματα, ὡς κανὼν δὲ ἐκτέλεσεως χωρὼν ἐπὶ εἰσπράξεως ὅλων τῶν καθυστερούντων δημοσίων εἰσοδημάτων ἐφαρμόζεται ἡ κατὰ τοὺς εἰρημένους νόμους περὶ τῶν φορολογουμένων διοικητικὴ ἐκτέλεσις καθ' ὅλων τῶν δημοσίων ὀφειλετῶν καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Μαΐου 1855 νόμου (ἄρθρ. 2 καὶ 3 αὐτοῦ) καὶ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰουνίου 1853 περὶ ἀποτίσεως δημοσίου χρέους κλπ. (ἄρθρ. 13 καὶ 14 αὐτοῦ). Εἵπομεν ὅμως καὶ ἐπαναλέγομεν, ὅτι τὸ ζήτημα ἐπιδεκτικὸν ἐστὶ καὶ ἀντιθέτου λύσεως καὶ διὰ τοῦτο ἀναγκαίαν νομίζομεν τὴν νομοθετικὴν αὐτοῦ λύσιν ὑπὲρ τῶν δῆμων.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣΤΗΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΣ. Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣΤΗΣ.

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι τὸ προξενικὸν δικαστήριον ἀρμοδίως καταδικάζει τὸν ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου ἀτακτοῦντα ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

Ἀριθ. 140.

Τῇ 19 Φεβρουαρίου 1874.

Πρὸς τὸ Σ. Ἰπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 23 (1873) ἀπόφασις τοῦ ἐν Ἰσμαίλειῳ ἐλληνικοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου, ἡ καταδικάσασα τὸν ἕτερον τῶν δικάων, ὡς ἐξυβρίσαντα ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τὸν δικάζοντα ὡς πρόεδρον τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου πρόξενον, εἰς διετῆ φυλάκισιν, ἐξεδόθη καθ' ἡμᾶς ἀρμοδίως, διότι κατὰ τὰ ἄρθρ. 53 καὶ 54 τοῦ περὶ δικαιοδοσίας τῶν προξενικῶν ἀρχῶν νόμου τοῦ

1856, τὰ περὶ προέδρων κλπ. τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅσα δὲν ἀντίκεινται εἰς τὸν νόμον αὐτὸν καὶ δὲν προνοοῦνται ὑπ' αὐτοῦ, ἐφαρμόζονται καὶ ἐν τοῖς προξενικοῖς δικαστηρίοις· ἐπομένως καὶ τὰ ἄρθρα 165 καὶ 166 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὧν ἄνευ οὐκ ἔστι δυνατόν τοῖς προξένοις εὐπρεπῶς καὶ ἀθορύβως δικάζειν, ὁρθῶς ἐφαρμόσθησαν. Τοιαύτην δὲ ἔχοντες γνώμην ἀπέχομεν τοῦ νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀναίρεσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ὡς μὴ ἀρμοδίως ἐκδοθείσης.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πρὸς τοῦ Προέδρου περὶ προτιμήσεως δίκης.

Ἀριθ. 248

Τῇ 15 Μαρτίου 1874

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Κατὰ τὸ ἀπὸ 9 Φεβρουαρίου ε. ε. ἔγγραφον τοῦ Σ. Ὑπουργείου, προσκαλέσαμεν τὴν γνωμοδότησιν τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ προέδρου, ἣν ὑποβάλλομεν αὐτῷ. Καθ' ἡμᾶς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρ. 636 τοῖς ἄρθροις 621 καὶ 622 καὶ 735 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐξάγεται, ὅτι ἡ διαταγὴ τοῦ προέδρου, δι' ἧς συντέμενεται ἡ νόμιμος προθεσμία πρὸς ἐμφάνισιν, ὧφειλε νὰ γράφηται ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ διαδίκου, δι' ἧς αἰτεῖται ἡ τοιαύτη διαταγὴ, διότι τοῦτο ῥητῶς μὲν λέγει τὸ ἄρθρ. 636, ἐννοοῦσι δὲ καὶ τὰ εἰρημένα λοιπὰ ἄρθρα, ὡς λέγοντα ὅτι ἡ διαταγὴ καὶ ἐν πρωτοτύπῳ δύναται νὰ κοινοποιηθῇ τῷ ἀντιδίκῳ, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὸ τὸ πρωτότυπον τῆς διαταγῆς παραδίδεται τῷ ἀναφερομένῳ, ὡς γραφομένης ἐπὶ ἐγγράφου αὐτοῦ, τουτέστι τῆς ἀναφορᾶς. Διὰ τοῦτο δὲ, ὡς φαίνεται, οὐδὲν περὶ τοιούτων πράξεων ὀρίζει ἰδίως καὶ ὁ περὶ χαρτοσήμου νόμος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ἐπὶ πλημμελημάτων ἡ αἵτησις ἀναίρεσεως δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 340.

Τῇ 12 Ἀπριλίου 1874.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν.

Ἐξ ἀναφορᾶς πρὸς ἡμᾶς μανθάνομεν, ὅτι ὁ Θ. Κ. καταδικα-

σθεις εις εξαμνηνον φυλακισιν και επι τοσουτον κρατηθεις εν ταϊς φυλακαϊς, ζητεται παλιν να κρατηθη επι τοσουτον χρονον επι, επι οσον υπηρχεν εκκρεμης η κατα της ποινικης αποφασεως γενομενη παρ αυτου αιτησις αναιρεσεως, ης παρητηθη την 15 Νοεμβριου π. ε. Επειδη δε κατα το αρθρον 405 της Ποιν. Δικονομιας, η αποφασις εκτελεϊται αμα κατασταθη τελεσιδικος, ουδεμια δε διαταξις λεγει περι πλημμελημάτων οτι η αποφασις δεν εκτελεϊται εαν εγινε αιτησις αναιρεσεως, ωσπερ τουτο το αρθρ. 459 περι κακουργημάτων λεγει, ρητωσ δε το αρθρ. 17 του Ποιν. Νόμου οριζει, οτι η ποινή αρχεται, εαν ο καταδικασθεις δεν ευρισκηται εις προσωρινην φυλαξιν (ωσπερ επι του προκειμενου δεν ευρισκετο, προκειμενου λογου περι πλημμεληματος), αφ ης ημερας φυλακισθη προς εκπληρωσιν της ποινης, εξ όλων τούτων επεται καθ ημας αναγκαιως, οτι ο ειρημενος καταδικος εφυλακισθη ευθυς μετα την καταδικην του και εξηκολούθησε μένων εν ταϊς φυλακαϊς επι εξ όλους μηνας, εξετέλεσε την ποινήν του, και η γενομενη αιτησις αναιρεσεως, απου μάλιστα παρητηθη αυτης και δεν απελύθη εκ των φυλακων δι αυτην αλλ εξηκολούθησεν εκτελων την ποινήν του, ουδεμیان δύναται να εχη επιτροπήν και αδικον και παράνομον ηθελεν εισθαι να λογισθη ο κατα την διαρκειαν της εκκρεμότητος της αιτήσεως αναιρεσεως χρόνος, ως προσωρινή φυλαξίς, τουτέστιν ως προφυλάξις όπου ο νόμος προφυλάκισιν, δεν συγχωρεϊ.

Ο Εισαγγελεύς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Στρατιώτου πωλήσαντος πράγμα ανήκον εις τον στρατόν και πολιτου αγοράσαντος αυτό εν γνώσει, ποιον δικαστήριον εϊναι αρμόδιον να τους δικάση; Το της πωλήσεως και της αγορας εισι συναφή πλημμελήματα η διακεκρημένα απ άλλήλων;

Αριθ. 394

Τη 1 Μαΐου 1874

Προς τον κ. Εισαγγελέα των εν Αθήναις Εφετών.

Επιστρέφομεν το υπ αριθ. 2795 έγγραφόν σας και απαντουμεν τα εξης.

Παρά της Γάλλοις δεν θεωρούνται συναφή πλημμελήματα

τὸ τῆς πωλήσεως καὶ τὸ τῆς ἀγορᾶς, ἀλλὰ δύο διακεκριμένα ἀπ' ἀλλήλων, δικάζουσι δὲ τὸν μὲν στρατιώτην πωλητὴν τὸ στρατοδικεῖον, τὸν δὲ ἀγοραστὴν πολίτην τὸ κοινὸν δικαστήριον. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἔρουσι νόμον ῥητῶς παραπέμποντα τὸν πολίτην ἀγοραστὴν εἰς τὸ κοινὸν δικαστήριον, ἡμεῖς δὲ ἔχομεν μόνον τὸ ἄρθρ. 237 τῆς στρατιωτικῆς νομοθεσίας τὸ λέγον ἀορίστως, ὅτι δικάζεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἔχομεν δὲ ἔτι καὶ τὸ ἄρθρ. 47 τῆς αὐτῆς νομοθεσίας τὸ χρῆζον ἐρμηνείας. Διὰ τοῦτο καλῶς θὰ πράξητε, διαφωνοῦντες πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν τὸ λέγον ὅτι οἱ Γάλλοι λέγουσιν, ἐὰν ζητήσητε τὸν κανονισμόν.

Ο. Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐπιτρέπεται συντηρητικὴ κατάσχεσις ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ διαφορᾷ ἐκκρεμοῦς ἢ εἰσαχθησομένης εἰς ἀλλοδαπὸν δικαστήριον; Εἰς ποίας περιστάσεις δύναται ἀλλοδαπὸς νὰ ἐνάξη ἀλλοδαπὸν ἐνώπιον ἑλλην. δικαστηρίων; Δύναται ἡ δικαστ. ἐν Ἑλλάδι ἀρχὴ νὰ ἐπιτρέψῃ συντηρητικὴν κατάσχεσιν ὑπὲρ ἀλλοδαποῦ, ἐπὶ διαφορᾷ περὶ ἀθετήσεως συμφωνίας γενομένης καὶ ἐκτελεστέας ἐν ἀλλοδαπῇ;

Ἀριθ. 477

Τῇ 11 Μαΐου 1874.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Δὲν ἔχομεν νόμον ἐπιτρέποντα τὴν συντηρητικὴν κατάσχεσιν ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ διαφορᾷ ἐκκρεμοῦς ἤδη παρ' ἀλλοδαπῶ δικαστηρίῳ ἢ εἰσαχθησομένης εἰς τοιοῦτον δικαστήριον. Δὲν ἔχομεν νόμον ἐπιτρέποντα τὴν συντηρητικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ πάσης διαφορᾷ ἀναφυομένης ἐν Ἑλλάδι μετὰξὺ ἀλλοδαπῶν, διότι ἡ § 5 τοῦ ἄρθρ. 19 λέγει ῥητῶς, κατὰ τὸ γερμανικὸν κείμενον ἐρμηνευομένη, ὅτι ἡ κατάσχεσις διατάσσεται κατ' ἀλλοδαπῶν, κατὰ τῶν ὁποίων τὰ πράγματα δύναται νὰ κατασχεθῶσιν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, καὶ ἀληθῶς ἔχομεν ὑπὲρ τῶν ἡμεδαπῶν διάταξιν, καθ' ἣν ὁ ἀλλοδαπὸς δύναται νὰ καταδιωχθῇ δικαστικῶς παρ' ἡμεδαποῦ ἐνώπιον παντὸς ἐλληνικοῦ δικαστηρίου, ἐνεκα πάσης ὑποχρεώσεως συνομολογηθείσης ἐκτὸς ἢ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος (ἄρθρ. 28 Πολ. Δικονομίας), ἀλλὰ περὶ τῶν ἀλλοδαπῶν περιοριστικὴν ἔχομεν ἐτέραν διάταξιν, καθ' ἣν ἀλλοδαπὸς δύναται

νὰ ἐναχθῇ παρ' ἄλλοδαποῦ ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων μόνον καθ' ὧρισμένους ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 19 § 1—4, 20 καὶ 22 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας περιπτώσεις. Ἄρα κατὰ μόνους τὰς περιπτώσεις ταύτας προφανῶς ἐννοεῖ καὶ ἡ § 5 τοῦ ἄρθρ. 19 ὥσπερ καὶ τὸ παρὰπέμπον εἰς αὐτὴν ἄρθρ. 27 νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν συντηρητικὴν κατάσχεσιν, τοιαύτη δὲ περίπτωσις βεβαίως δὲν εἶναι ἡ μετὰξὺ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου καὶ τοῦ Schlimann διαφορὰ περὶ ἀθετήσεως συμφωνίας γενομένης ἐν Τουρκίᾳ μετὰξὺ αὐτῶν καὶ ἐκεῖ ἐκτελεστέας οὔσης κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, ὁρώσης δὲ καὶ ἀπαίτησιν ἀρχαιοτήτων ἐκεῖ εὐρεθισῶν.

Τὸ ἄρθρον 11 τῆς μετὰξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἀγγλίας συνθήκης καὶ τὸ ἄρθρ. 9 τῆς μετὰξὺ Ἑλλάδος καὶ Αὐστρίας, προφανῶς ἀρμόδια καθιστῶσι τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν διαφορῶν Ἀγγλῶν καὶ Αὐστριακῶν, ἀντικείμενον ἔχουσιν τὰ περὶ ἐμπορίας καὶ ναυτηλίας συναλλάγματα, τὰ ἐν Ἑλλάδι γενομένα ἢ ἐκτελεστὰ ὄντα κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, καὶ ὡς πρὸς αὐτὰς ἐξομοιοῦσιν αὐτοὺς τοῖς ἡμεδαποῖς, διότι καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τῶν συνθηκῶν καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν εἰρημένων διατάξεων τῶν συνθηκῶν δεικνύουσι τοῦτο. Ἄν δέ τις περαιτέρω θελήσῃ νὰ ἐκτείνῃ τὰς συνθήκας, δύναται μόνον τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀποκαταστημένους ἰδιοκτητὰς Ἀγγλοὺς καὶ Αὐστριακοὺς νὰ περιλάβῃ εἰς αὐτάς, οὐδέποτε ὅμως τοὺς ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ ἀποκαταστημένους καὶ περὶ πραγμάτων ἐρίζοντας, ἅτινα οὐδέποτε ἐνόησαν οἱ συμβαλλόμενοι νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, ὡς ἄλλοδαποὶ μὲν ἀμφοτέροι ὄντες, ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ δὲ συμφωνήσαντες κατὰ πρῶτον περὶ αὐτῶν καὶ ἐκεῖ ὁμολογήσαντες νὰ ἐκτελέσωσι τὰ συμπεφωνημένα, διότι περὶ τοιούτων διενέξεων οὔτε ἐπρονόησαν οὔτε συμφέρον εἶχον νὰ προνοήσωσιν αἱ συνθήκαι παρὰχωροῦσαι ἀμοιβαίως προνομίας καὶ ἀτελείας, χάριν αὐτῶν δὲ καὶ τι πλεον ἄρνεῖται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ὀρθοτέρα γνώμη ἐν Γαλλίᾳ τῷ ἄλλοδαπῷ ἐνάγοντι, ἄρνεῖται λέγομεν αὐτῷ τὸ νὰ καθιστᾷ ἀρμόδια τὰ γαλλικὰ δικαστήρια καὶ διὰ πολιτογραφήσεως ἑαυτοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἢ δι' ἐκ-

χωρήσεως τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ εἰς Γάλλον (Massé 2 n 190. 1. 196 Paris 5 juin 1829 et 11 Dec. 1847 S. V. 48. 2. 49. Cass. 26 Janu. 1833 Merlin Bep. v.).

Οὐδεμίαν λοιπὸν ἀρχὴν τοῦ δικαίου ἢ νόμον ἢ διάταξιν ἰσχύουσαν ὑπὲρ τῶν μᾶλλον εὐνομουμένων ἔθνων, καὶ ἐπομένως οὔτε τὸ ἄρθρ. 24 τῆς μετὰξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας συνθήκης, οὔτε τὸ ἄρθρ. 27 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ διὰ συνθηκῶν δύναται νὰ παραταθῇ ἢ ἐπὶ ἄλλοδαπῶν δικαιοδοσία τῶν ἡμετέρων δικαστηρίων, παραβαίνουσι τὰ δικαστήρια τῆς Ἑλλάδος, κηρυττόμενα ἀναρμόδια νὰ δικάσωσι τὴν μετὰξὺ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλεϊ ἐδρεύοντος Αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου καὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ ὑπηκόου Schlumann διαφορὰν, διότι τοιαύτην διαφορὰν οὐδὲ μετὰξὺ τούτου καὶ Ἀγγλοῦ ἢ Αὐστριακοῦ ἢ ἄλλου τινὸς ἄλλοδαποῦ ὤφειλον νὰ δικάσωσι. Καὶ ἐὰν ὁ ἄλλοδαπὸς κατοικῇ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐὰν ὑπαίτιος ἢ εἰς τινὰ κολασίμον πράξιν τελεσθεῖσαν ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ἀρμόδια εἰς ἐκδίδασιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς τοῦ ἄλλοδαποῦ, διότι τὴν γενικὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ ἔχει ὁ ἄλλοδαπὸς ἐν τῇ αὐτοῦ πατρίδι καὶ οὐκ ἐν ᾧ τόπῳ κατοικεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὰ κατ' ἐξάίρεσιν δὲ ἀρμόδια δικαστήρια τοῦ τόπου τῆς κολασίμου πράξεως ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰσὶ μόνον τὰ ἐν Τουρκίᾳ ἐγχώρια ἢ τ' Ἀμερικανικὰ προξενεῖα (ἄρθρ. 22 § 6 Πολ. Δικονομίας).

Σιωπηρῶς ὑποβάλλει ἑαυτὸν ὁ ἄλλοδαπὸς ἐναγόμενος παρ' ἄλλοδαποῦ ἐνώπιον ἀναρμοδίου νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν αὐτῶν ἡμεδαποῦ δικαστηρίου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 27 συνδυασμένον τῷ ἄρθρ. 24 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐχὶ διὰ τῆς ἐκλογῆς ὡς κατοικίας τοῦ τόπου ὅπου ἐδρεύει τὸ δικαστήριον, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀποχῆς αὐτοῦ τοῦ νὰ προτείνῃ τὸ ἀναρμόδιον, ὅπερ δέχεται τὸ δικαστήριον ὡς προταθέν.

Τὴν περὶ τῶν τεθέντων μοι ζητημάτων γνώμην μου ἔχθεις, δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι κατὰ τοὺς συγγραφεῖς καὶ δικαστήρια Γαλλικὰ ἀντιθέτως φαίνονται λύσαντα τὸ ζήτημα, ἐὰν ἐπιτρέπηται συντηρητικὴ κατάσχεσις ἄλλοδαποῦ κατὰ κακῆς πίστεως ἄλλο-

δαποῦ, ὡς ἐξασφαλιστικὸν μέτρον ἀπαιτήσεως δικαστέας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ (Dalloz v droit civil N° 332, 333). Ἀλλ' ἡ ἀντίθετος γνώμη, ὅτι οὐδόλως ἐπιτρέπεται, συγγραφῶν τε καὶ δικαστηρίων ἐπικρατεστέρα ἐστὶ καὶ ἡ ὀρθότερα καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν (Dalloz l. c. N° 331), οὕτως δ' ἔχοντος τοῦ ζητήματος, οὐδεὶς βεβχίως δύναται εὐλόγως νὰ ἐκφράσῃ παράπονא κατὰ τῶν δικαστηρίων, παραδεχομένων τὴν ἐτέραν τῶν δύο γνωμῶν καὶ μάλιστα τὴν ἐπικρατεστέραν καὶ ὀρθοτέραν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Λ. Παπαδιακμαντόπουλος.

Ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν.

Ἀριθ. 490.

Τῇ 17 Μαΐου 1874.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Σ. Ὑπουργεῖον.

Ὑποβάλλω πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τὴν σύνεπειά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4170 ε. ε. ἐγγράφου αὐτοῦ γενομένην γνωμοδότησιν τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμπληρῶν δὲ τὴν ἐκθεσιν τῆς γνωμοδοτήσεως ταύτης, τὴν παραλείπουσαν τὴν γνωμοδότησίν μου, λέγω προστιθέμενος τὰ περὶ αὐτῆς, ὅτι περιττὴν ἀπέδειξε μακρὰ πείρα καὶ ἐν Ἑλλάδι ὥσπερ καὶ ἐν Γαλλίᾳ, τὴν περὶ τὴν ἀπόπειραν διαδικασίαν τῆς ἡμετέρας Πολ. Δικονομίας, ἀντὶ δ' αὐτῆς καταργουμένης νομιζόμεν ἀναγκαῖον, νὰ δοθῇ ὥσπερ καὶ ἐν Πρωσσίᾳ ἐξουσία τοῖς δικαστηρίοις νὰ καλῶσιν ἐνώπιον αὐτῶν, ἐν οἰανδήποτε δίκῃ καὶ οὐ μόνον ἐν αἷς χωρεῖ σήμερον ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν καὶ κατὰ πάσαν στάσιν, τοὺς διαδίκους καὶ προσπαθῶσι νὰ συμβιβάζωσιν αὐτούς, ὡσάκεις δηλαδὴ κρίνουσι συμφερότερον τοῖς διαδίκοις τὸ συμβιβάζεσθαι τοῦ διακάζεσθαι, εἴτε διὰ τὸ ἀμφίβολον τῶν δικαίων αὐτῶν, εἴτε διὰ τὸ ἤδη προβλεπόμενον μακροχρόνιον τῆς διαδικασίας καὶ τὸ πολυδάπανον αὐτῆς, εἴτε καὶ διὰ τὴν περὶ τὴν λύσιν ζητήματος νομικοῦ διχογνωμίαν δικαστηρίων καὶ συγγραφῶν, ἥτις πολλάκις ἐκ τῆς τύχης μᾶλλον ἢ τῆς δικαιοσύνης ἡρτημένα καθίστησι τὰ δίκαια τῶν διαδίκων· παρέχοντος δὲ τοῦ νόμου τοιαύτην ἐξουσίαν τοῖς δικαστηρίοις, ἐκλείπει καὶ ὁ φόβος ὅτι οἱ δικασταὶ ἀποπειρώμενοι συμβιβασμοῦ κατὰ καθήκον ἐπιβε-

βλημένον αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ νόμου, θέλουσι διεγείρει ὑπονοίας με-
ροληψίας.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Οὗτε οἱ ἄμισθοι δημόσιοι ὑπάλληλοι δὲν δύνανται νὰ ἐκλεχθῶσι δήμαρ-
χοι ἢ δημοτικοὶ σύμβουλοι.

Ἀριθ. 517.

Τῇ 23 Μαΐου 1874.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλειμμελειοδικῶν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρου 276 τοῦ Δικαστικοῦ Ὁργα-
νισμοῦ καὶ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ περὶ δημαρχειῶν νόμου ἐξάγεται,
ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦτο λέγον, ὅτι δημόσιοι ὑπάλληλοι δὲν δύναν-
ται νὰ ἐκλεχθῶσιν οὐδὲ νὰ διατελῶσι δημοτικοὶ σύμβουλοι καὶ
δήμαρχοι, ἐννοεῖ εἴτε ἐμμισθοὶ εἴτε ἄμισθοι ὧσι, διότι οὐδε-
μίαν διάκρισιν ποιεῖ τὸ εἰρημένον 276 ἄρθρον. Ὑπηρετάς τοῦ
κράτους ἐννοοῦσι καὶ τ' ἄρθρα 64 καὶ 77 τοῦ περὶ δήμων νό-
μου, ἐξ ὧν ἐλήφθη τὸ εἰρημένον ἄρθρ. 3 ὡς καὶ τὸ 4, λέγοντα
«δημόσιοι ὑπάλληλοι», διότι ὑπηρετάς τοῦ κράτους λέγει ἐν
ἐκείνοις τοῖς ἄρ. 64 καὶ 77 τὸ πρωτότυπον Γερμανικὸν κείμενον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Συμφέρι τῇ δικαιοσύνῃ ἢ συγκρότησις τῶν Πλημμελειοδικείων ἐκ τριῶν μέ-
νον δικαστῶν τακτικῶν;

Ἀριθ. 724.

Τῇ 20 Ἰουλίου 1874.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ὑποβάλλω πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τὴν συνεπίστασιν τοῦ ὑπ' ἀριθ.
6949 ε. ε. ἐγγράφου αὐτοῦ συνταχθεῖσαν ἐκθεσιν γνωμοδοτή-
σεως τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, περὶ τοῦ ὑποβληθέν-
τος αὐτῇ ζητήματος «τοῦ νὰ συγκροτῶνται τὰ πλειμμελειοδι-
κεῖα ἀπὸ τρεῖς μόνον δικαστὰς τακτικούς.»

Ἐπειδὴ δὲ τὸ πρακτικὸν ἐσφαλμένως κατὰ τι ἐκτίθησι τὴν
γνώμην μου, ἀναγκάζομαι νὰ ἐκθέσω αὐτὴν δι' ἐγγράφου μου
πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον ἀκριβέστερον. Κατ' ἐμὲ, ἡ ἡμετέρα Ποιν.
Δικονομία ὀρθῶς ποιοῦσα παραλείπει τὴν περὶ ἐφέσεως κατὰ
τῶν ἀποφάσεων τῶν Πλημμελειοδικῶν διαδικασίαν τῶν Γάλ-
λων, ἀντιγράφει δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν περὶ ἐφέσεων διαδι-

κασίαν αὐτῶν κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν. Τὴν ἀνάγκην τῶν δύο βαθμῶν προεκάλεσεν ἐν Γαλλίᾳ, ἐπὶ μὲν πταισμάτων τὸ μονομελὲς τῶν πταισματοδικείων, ἐπὶ δὲ πλημμελημάτων τὸ τριμελὲς τῶν πρωτοβάθμιων πλημμελειοδικείων. Ὁ δὲ ἡμέτερος νομοθέτης τηρήσας τὸ μονομελὲς ἐκείνων, ἐτήρησε καὶ τὴν περὶ ἐφέσεως διαδικασίαν τῶν Γάλλων, ὀρίσας. δὲ ὅτι πάντα τὰ πλημμελειοδικεῖα ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι τοῦλάχιστον τέσσαρας δικαστὰς συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ προέδρου (ἄρθρ. 6 Ὁργαν. τῶν Δικαστ.), παρέλιπε τὴν περὶ ἐφέσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν διαδικασίαν τῶν Γάλλων, ὡς περιττὴν οὔσαν, ἀφοῦ δὲν δικάζουσι πρωτοβάθμως τρεῖς δικασταί, ἢ καὶ δύο καὶ εἰς πάρεδρος ἢ δικηγόρος ὥσπερ ἐν Γαλλίᾳ, ἀλλὰ πέντε δικασταί ἢ τέσσαρες καὶ εἰς πάρεδρος, ἢ καὶ τρεῖς δικασταί καὶ δύο πάρεδροι ἢ δικηγόροι, τουτέστι τόσοι ὅσοι ἐν Γαλλίᾳ δικάζουσι κατ' ἔφεσιν πλημμελειοδίκαι ἢ ἐφέται καὶ πάρεδροι ἢ δικηγόροι. Περιττὴ λοιπὸν ἡ ἔφεσις εἶναι, ὅταν πέντε εἰσὶν οἱ δικάζοντες περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου, ἀναγκασία δὲ ἡ σύμπραξις πέντε τοῦλάχιστον ἀνδρῶν πρὸς ἀκριβεστέραν ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων, περὶ ὧν ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν δικάζει, καὶ μάλλον ἐπιτυχῆς ἢ ἐξακριβώσις τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθωότητος, ὅταν πέντε κρίνωσι περὶ αὐτῆς καὶ μὴ τρεῖς μόνον. Εἰ δὲ πάσχη ἡ ποινικὴ δικαιοσύνη ἐκ τῆς προσλήψεως παρέδρων ἢ δικηγόρων, ἢ πρόληψις τοῦ ἐντεῦθεν κακοῦ οὐκ' ἐν τῷ περιορισμῷ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν εἰς τρεῖς, οὐδὲ ἐν τῇ ἐφέσει εὔρηται, ἀλλ' ἐν τῇ προνοίᾳ τοῦ ἔχειν πάντα τὰ πρωτοδικεῖα ἕνα πρόεδρον καὶ τέσσαρας ἢ πέντε δικαστὰς τοῦλάχιστον. Διὰ τοῦτο εἵπομεν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐπαναλέγομεν, ὅτι ἐπιβλαβῇ νομίζομεν πᾶσαν μεταρρύθμισιν τῆς ἡμετέρας Ποιν. Δικονομίας ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν τῶν πλημμελειοδικῶν, ἢ τὸ πολὺ κατὰ τοσοῦτον μόνον μεταρρυθμιστέον τὸ ἄρθρ. 61 τῆς Ποιν. Δικονομίας, «ὅ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρ. 60 ἀριθ. 1 καὶ 2 ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχων, ὡσάκις τόσοι δικασταί ἐξηρέθησαν, ὥστε νὰ ἔπεται ἀναγκασίως τὸ νὰ ληφθῶσιν ἐκ τῶν παρέδρων ἢ ἄλλων ἀναπληρωτικῶν ὑπαλλήλων πλεῖονες

τοῦ ἐνός», διότι ὅταν τέσσαρες δικασταὶ καὶ εἰς πᾶρεδρος ἢ δικηγόρος δικάζωσιν, ἢ κατὰ πλειονοψίαν ἐνοχὴ ἢ ἀθώωσις τοῦ κατηγορουμένου θέλει ἔχει ὑπὲρ ἐαυτῆς τόσας τούλάχιστον ψήφους δικαστῶν, ὅσας καὶ ἡ μειονοψηφία, ἐκ περισσοῦ δὲ τὴν ψήφον τοῦ παρέδρου ἢ ἄλλου ἀναπληρωτοῦ, καὶ τὴν πλειονοψηφίαν θέλουσι πάντοτε ἀποτελεῖ μᾶλλον δικασταὶ τακτικοὶ ἢ ἐπικουρικοὶ ὑπάλληλοι.

‘Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἡ κατὰ βουλευμάτων γενομένη αἴτησις ἀναίρεσως ἀναστέλλει τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως;

Ἀριθ. 818. (τηλεγράφημα) Τῇ 10 Αὐγούστου 1874.

Εἰσαγγελέα Πλημμελειοδικῶν Ναυπλίου.

Ἡ κατὰ τοῦ βουλευματος γενομένη ἀναίρεσις δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, κατ’ ἐμὴν γνώμην, διότι τὸ ἄρθρον 263 τῆς Ποιν. Δικονομίας δὲν λέγει ὅ,τι τὸ ἄρθρον 262 τῆς αὐτῆς περὶ τῆς ἀνακοπῆς.

‘Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ ἐκδίκασεως τῶν κατὰ τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου ἐνστάσεων καὶ τῶν κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐπιτροπῆς ἐφέσεων.

Ἀριθ. 876

Τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1874.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀγίου Πάγου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ’ ἀριθ. 739 ε. ε. ἀποφάσεώς του, ἐκδοθείτης ἐπὶ ἐφέσεων κατὰ τῶν ὑπ’ ἀριθ. 1—20 ἀποφάσεων τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ὀριζομένης ἐπιτροπῆς τοῦ δήμου Σπετσῶν, ἡκύρωσε τὰς ἀποφάσεις ταύτας καὶ παρέπεμψε τὴν ἐκδίκασιν τῶν κατὰ τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου Σπετσῶν ἐνστάσεων εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιτροπὴν νομίμως συγκεκροτημένην.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡττησάμεθα τὴν ἀντίρρουν α’) ἔνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων καὶ β’) ὑπὲρ τοῦ νόμου, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Διότι ὑπερβάσις καθηκόντων ὑπάρχει κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 §

3 καὶ 808 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅταν δικαστήριον παρενείρῃ ἑαυτὸ εἰς ἐντελῶς ξένα καὶ ἰδίως νομοθετικὰ καθήκοντα, ἐντελῶς δὲ ξένον καὶ νομοθετικὸν καθήκον ἐστὶ καὶ τὸ ἐξαίρου-
μενον τῆς δικαιοδοσίας τοῦ δικαστοῦ, καθόσον μόνος ὁ νομο-
θέτης δύναται νὰ ἀρῇ τὴν ἐκτέλεσιν.

Διότι τὸ ἄρθρ. 19 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου δὲν ἀφῆκε ἀπεριόρι-
στα τὰ καθήκοντα τοῦ πρωτοδικεῖου, ἀλλὰ περιώρισεν αὐτὰ
εἰς ἓν εἶδος ἀποφάσεων, ἃς ὀφείλει διὰ τὸ κατεπεῖγον τῆς συν-
τάξεως τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων νὰ ἐκδώσῃ, εἰπὼν ῥητῶς καὶ
ἐπιτακτικῶς, ὅτι «ὀφείλει ἐντὸς δέκα ἡμερῶν νὰ ἐκδώσῃ τὰς
ὀριστικὰς καὶ τελεσιδίκους ἀποφάσεις του ἐπὶ τῇ βάσει τῶν
ὑπαρχουσῶν ἀποδείξεων», ἅρα δύναταί τις εὐλόγως εἰπεῖν, ὅτι
τὸ πρωτοδικεῖον ὑπερέβη τὰ ὅρια τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, μὴ
πράξαν ὅ,τι τὸ ἄρθρον 19 διατάττει, ἀλλὰ διατάξαν διὰ τῆς
εἰρημένης ἀποφάσεως τὴν ἐκ νέου συγκρότησιν τῆς ἐπὶ τῶν ἐν-
στάσεων ἐπιτροπῆς καὶ οὕτω σφετερισθὲν ἐξουσίαν, ἣν ὁ νομο-
θέτης περιορίσας ὡς εἴρηται τὴν δικαιοδοσίαν καὶ κατὰ τὸ εἶ-
δος τῶν ἀποφάσεων, ἀρνεῖται αὐτῷ. Ἐξαίτοῦμαι δὲ, ἀναιρου-
μένης τῆς εἰρημένης διατάξεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφά-
σεως, νὰ διαταχθῇ τὸ πρωτοδικεῖον κατὰ τὸ ἄρθρον 832 τῆς
Πολ. Δικονομίας, ἵνα προβῇ εἰς τὴν ὀριστικὴν ἐκδίκασιν τῆς
ἐφέσεως, ἀφοῦ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 19 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἀρ-
μοδία δημοτικὴ ἀρχὴ κλητεύσῃ τοὺς ἐκκαλοῦντας.

Εἰ δὲ μὴ χωρὶς ἀναίρεσις ἕνεκα ὑπερβάσεως καθηκόντων, αἰ-
τοῦμαι αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους, 1) διότι
αἱ περὶ δικαιοδοσίας διατάξεις στενῆς εἰσὶν ἐρμηνείας, 2) διότι
παρελθουσῶν τῶν προθεσμιῶν τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ἐκλογικοῦ νό-
μου, δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ δικάσῃ ἡ ἐπιτροπὴ τὰς ἐνστάσεις,
3) διότι κατὰ τὴν αὐτὴν διάταξιν, ἀπὸς ἀποφασίζει ἡ ἐπι-
τροπὴ. Τούτου δὲ γενομένου, τὸ πρωτοδικεῖον δὲν ἡδύνατο νὰ
δικτάξῃ τὴν ἐκ νέου συγκάλεσιν τῆς ἐπιτροπῆς, ἀλλ' ὥφειλε
διὰ τοὺς εἰρημένους λόγους καὶ ἔτι μᾶλλον διὰ τὴν ἐπιβαλ-
λομένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 19 ἀνάγκην τοῦ ἀποφασίσαι
ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ὀριστικῶς περὶ τῶν ἐνστάσεων ἐπὶ τῇ βάσει

τῶν ὑπαρχουσῶν ἀποδείξεων, ὥφειλε, λέγομεν, ν' ἀκυρώσῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐπιτροπῆς διὰ κακὴν σύνθεσιν καὶ συγχρόνως, αὐτὸ περὶ τῶν ἐνστάσεων ἀποφασίζον, νὰ διατάξῃ τὰ αὐτὰ ἢ ἄλλα κατὰ τὰς ἀποδείξεις.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος·

Συντάκτης ἐφημερίδος, δικηγόρος ὢν, δύναται νὰ καταδιωχθῇ πειθαρχικῶς δι' ὑβρεῖς ἃς ἐδημοσίευσε κατὰ μέλους ξέντης ἡγεμονικῆς οἰκογενείας ; Ἡ πειθαρχικὴ τιμωρία ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, δύναται νὰ γείνη ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης :

Ἀριθ. 935.

Τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1874.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Μελετήσας, κ. Ὑπουργέ, τὸ ζήτημα περὶ οὗ προχθὲς ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τὴν ἔγγραφον ἠτήσατε προφορικῶς γνώμην μου, ὑποβάλλω αὐτὴν τῇ ὑμετέρᾳ κρίσει· καὶ

Αὐτὸν Ἀπαντῶ εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἂν ὁ συντάκτης τῆς ἐφημερίδος «Βουλὴ», δικηγόρος ὢν καὶ τοῦτο διὰ τῆς ὑπογραφῆς του ὡς δικηγόρου βεβαιῶν, δύναται δι' ὅσα ἔγραψεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 30 φύλλῳ τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος κατὰ τοῦ διαδόχου θρόνου φίλης ξέντης δυνάμεως νὰ καταδιωχθῇ καὶ τιμωρηθῇ πειθαρχικῶς ;

Κατ' ἐμὲ κριτὴν, ὑβρίζεται ὁ διάδοχος διὰ τοῦ φύλλου τῆς ἐφημερίδος ἐκείνης, διότι σπάταλος καὶ ἄσωτος ῥητῶς καλεῖται καὶ ἐξευτελιζεται παριστάμενος ὡς ἄνθρωπος ὢν, ὡς ἔχοντα ἀνάγκην χρημάτων, δύναται οἱ ἰδιῶται νὰ ἐμπορεύωνται καὶ μεταχειρίζωνται ὅπως θέλουσιν· ἡ δὲ ὕβρις διαδόχου ξένου ἡγεμόνος, μέλους βουλῆς ὄντος καὶ ἄλλας ἀρχὰς περιβεβλημένου, δύναται κατὰ τὰ ἄρθρα 12 καὶ 13 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως νόμου νὰ καταδιωχθῇ ποινικῶς ἐπὶ τῇ αἰτήσει αὐτοῦ ἢ καὶ τοῦ παρ' ἡμῖν πρέσβεως. Καὶ εἰ μὲν ἐγένετο τοιαύτη αἵτησις, ὥφειλε πρῶτον νὰ δικασθῇ ὁ ὑβρίσας καὶ μετὰ τὴν καταδικαστικὴν ἢ ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν ἡδύνατο κατὰ τὸ ἄρθρ. 309 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων νὰ τιμωρηθῇ πειθαρχικῶς κατὰ τὸ ὑμῖν δοκῶν καὶ διὰ πύσεως.

Ἀλλ' οὐδεμιᾶς γενομένης αἰτήσεως ἐπὶ ποινικῇ καταδικάζει,

ὁμολογῶ ὑμῖν, ὅτι ἀμφιβάλλω ἂν ἐπιτρέπηται διὰ πειθαρχικῆς καταδιώξεως νὰ καταστήσωμεν ἀντικείμενον συζητήσεως τὴν προσβολὴν τῆς τιμῆς τῆς Α. Ὑψηλ. τοῦ διαδόχου, ἀφοῦ διὰ τῆς σιωπῆς αὐτοῦ δεικνύει, ὅτι δὲν θέλει τοῦτο καὶ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως νόμου μόνον ἐπὶ αἰτήσῃ τῆς ὑβριθείσης ξένης ἀρχῆς ἐπιτρέπει τὴν δικαστικὴν ἐξέτασιν.

Εἰ δέ, μὴ βάσιμος φαίνεται ὑμῖν ἡ ἀμφιβολία μου, ἡ πειθαρχικὴ κατηγορία δύναται κατὰ τὴν γαλλ. νομολογίαν καὶ πρὸ πάσης ποινικῆς καταδιώξεως νὰ προβῇ, διότι ἡ πειθαρχικὴ δίκη ἀνεξάρτητος εἶναι τῆς ποινικῆς, καὶ ἡ ἔλλειψις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μιᾶς οὐδόλως κωλύει τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἐτέρας καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς, ἀμφότεραι δὲ αἱ ποιναὶ δύνανται νὰ ἐπιβληθῶσιν. Νομίζω δὲ ὅτι ἡ πειθαρχικὴ κατηγορία τοιαύτη τις πρέπει νὰ ᾖ.

Ὁ δικηγόρος ὁ ἐκφραζων δημοσίᾳ, ὥσπερ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος δικηγόρος, διὰ τοῦ τύπου, ἀναιτίως ὅλως, ὕβριν καὶ περιφρόνησιν πρὸς τὸν διάδοχον θρόνου σωτῆρος τῆς Ἑλλάδος γενομένου καὶ πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως καὶ πρότερον εὐεργετήσαντος καὶ νῦν εὐεργετοῦτος αὐτὴν, ἥτις περιφρόνησις δύναται, διεγείρουσα τὸ μῖσος ξένης βασιλείας καὶ τοῦ ξένου ἔθνους, νὰ παραλύσῃ τὰς ὑφισταμένας φιλικὰς σχέσεις καὶ διαταράξῃ ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν ἡσυχίαν ἢ ἀσφάλειαν τοῦ κράτους, παραβάτης καθίσταται οὐ μόνον τῶν διατάξεων τοῦ ποιν. Νόμου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἁρθρ. 148 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, τοῦ ἐπιβάλλοντος τοῖς δικηγόροις ὑποχρεώσεις, ἅς ὥσπερ οἱ Γάλλοι νομολογοῦσιν, ὀφείλουσι νὰ τηρῶσιν ἐν τοῖς δημοσίοις προφορικοῖς ἢ γραπτοῖς λόγοις αὐτῶν παντοῦ καὶ πάντοτε.

Βον Ἀπαντῶ εἰς τὴν ἐρώτησιν ὑμῶν, ἂν τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης δύναται ἀμέσως νὰ τιμωρήσῃ πειθαρχικῶς τὸν συντάκτην τῆς ἐφημερίδος δικηγόρον ;

Τὸν δικηγόρον τοῦτον, παρ' ἅπασιν τοῖς δικαστηρίοις τῶν Ἀθηνῶν διωρισμένον ὄντα, δύναται ὁ Ὑπουργὸς νὰ καλέσῃ ἀμέσως εἰς ἀπολογία καὶ τιμωρήσῃ πειθαρχικῶς κατὰ τὴν γνώμην τοῦ

κ. Οικονομίδου, ἣν ἀποδέχομαι, ὡς ὑποστηριζομένην ἐκ τοῦ συν-
δυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 298, 301 καὶ 307 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν
δικαστηρίων, καθ' ὃ ὁ ὑπουργὸς ἐξασκεῖ ἐπὶ πάντων τῶν δικα-
στικῶν ὑπαλλήλων πειθαρχικὴν ἐξουσίαν καὶ ἄνευ προηγουμένης
δικαστικῆς ἀποφάσεως, διότι τὸ μὲν ἀρθρον 298 λέγει ἀδια-
κρίτως, ὅτι καθ' ὅλας τὰς λοιπὰς περιπτώσεις δύναται ἡ ἐπι-
τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεία, νὰ ἐπιβάλλῃ πειθαρχικὰς ποινὰς,
τὸ δὲ ἀρθρ. 301 λέγει, κατὰ τὸ Γερμανικὸν κείμενον, ὅτι μόνον
(nun allein) ὁ Ὑπουργὸς ἐπιβάλλει κατὰ τῶν μελῶν τοῦ Ἀρείου
Πάγου πειθαρχικὰς ποινὰς, ὅπερ δηλοῖ πᾶσι τοῖς δικαστικοῖς
ὑπαλλήλοις ἐν οἷς καὶ οἱ δικηγόροι, καὶ αὐτὸς καὶ τὰ δικαστή-
ρια δύνανται νὰ ἐπιβάλλωσι, τὸ δὲ 307 ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς Δικαιο-
σύνης Γραμματεία ἔχει τὸ δικαίωμα αὐτεπαγγέλτως νὰ δια-
τάσῃ νέαν ἀνάκρισιν καὶ οὕτω ν' ἀποφασίσῃ κατὰ πρῶτον καὶ
τελευταῖον βαθμὸν περὶ πάντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμκντόπουλος.

Τὰ ἑλληνικὰ ἢ τὰ ὀθωμανικὰ δικαστήρια εἰσὶν ἀρμόδια νὰ δικάσῃ διαφο-
ρὰν μεταξὺ ὑπηκόων ἑλλήνων, κατοικούντων ἐν τῷ ὀθωμανικῷ, περὶ ἀ-
κινήτου ἐν τῷ ὀθωμανικῷ κράτει κειμένου; α') περὶ κατοχῆς· β') περὶ
κυριότητος.

Ἀριθ. 971.

Τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1874.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10877 ἐγγράφου τοῦ Σ. Ὑπουρ-
γείου, ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6057 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τῶν
Ἐξωτερικῶν, γνωμοδοτῶ τὰ ἑξῆς.

Ὁμολογεῖται ὑπ' ἀμφοτέρων, Μουσούρου καὶ Μιχαλοπούλου
διὰ τῶν ἀναφορῶν αὐτῶν, ὅτι ὁ Μιχαλόπουλος ἠγόρασε παρὰ
τοῦ Β. Ἀποστόλου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, τὸ ἐπίδικον ἡμισυ τῆς
ταβέρνας, ὅτι τοῦ ἀγοραστοῦ ὄντος ἑλληνοῦ, τὰ χοτζέτια (τί-
τλοι ἰδιοκτησίας) ἐγένοντο εἰκονικῶς ἐν ὀνόματι τῆς Ἐλισά-
βετ Ἀποστόλου, συζύγου τοῦ πωλητοῦ, ὡς φαίνεται ὅτι τὴν
νομὴν ἔσχεν ὁ ἀγοραστὴς καὶ ἐκαρποῦτο τὰ ἡμισυ τῆς ταβέρ-
νας, ὅτι δανεισθεὶς παρὰ τοῦ Μουσούρου παρέδωκεν αὐτῷ πρὸς

ἀσφάλειαν τὰ χοντζέτια τὰ ἐν ὀνόματι τῆς Ἑλισάβετ γενόμενα, ὅτι πτωχεύσαντος τοῦ ἀγοραστοῦ ἐπωλήθη διὰ πλειστηριασμοῦ δυνάμει προξενικῆς ἀποφάσεως τὸ ἥμισυ τῆς ταβέρνας. Ὁμολογεῖται δὲ ὡσαύτως, ὅτι ὁ ἀγοραστής Μιχαλόπουλος δὲν ἔχει χοντζέτιον ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, ἀλλὰ μόνον τὰ ἐν ὀνόματι τῆς Ἑλισάβετ Ἀποστόλου. Ἀμφισβητεῖται δὲ μεταξὺ αὐτῶν τοῦτο· ὁ μὲν Μουσουῖρος ἰσχυρίζεται ὅτι μετὰ τὸν πλειστηριασμόν ἡ Ἑλισάβετ Ἀποστόλου διὰ χοντζετίου παρεχώρησε τὴν δεσποτεῖαν τοῦ πλειστηριασθέντος τῇ Αἰκατερίνῃ Πολυζῶν, ἀδελφῇ τοῦ Ἰω. Πολυζῶν, ᾧ κατεκυρώθη τὸ κτῆμα καὶ συζύγῳ τοῦ Μουσούρου, περὶ δὲ τὸ 1865 ἢ 1866 ἐπώλησεν ἡ αὐτὴ Ἑλισάβετ τῷ δηλωθέντι ὑπὸ τοῦ Μουσούρου Μπακαλμπασῆ καὶ τὸ γεδίκιον τοῦ αὐτοῦ κτήματος, ἥτοι τὰ κινητὰ, μετὰ δὲ τὸν νέον περὶ ἰδιοκτησίας ἀκινήτων τῶν ξένων νόμον, ὁ Μπακαλμπασῆς ἐδῆλωσεν ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς, ὅτι τὸ γεδίκιον ἀνήκει τῷ Μουσούρῳ· ὁ δὲ Μιχαλόπουλος ἀξιοῖ ὅτι οὐδεμίᾳ μεταβίβασις ἐγένετο τοῦ ἡμίσεως τῆς ταβέρνας καὶ τῶν κινητῶν παρὰ τῆς Ἑλισάβετ καὶ ὅτι τὰ περὶ τούτων ἔγγραφα εἰσὶ πλαστά.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ὑπάρχει κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, Α' ὅτι ὁ Μιχαλόπουλος οὐδέποτε ἐγένετο κύριος τοῦ ἡμίσεως τῆς ταβέρνας, α) διότι κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀνίκανος ἦτο κατὰ τὸ Ὄθωμανικὸν δίκαιον τοῦ ἔχειν ἀκίνητον ἰδιοκτησίαν, καὶ β) διότι κατὰ τὸ αὐτὸ δίκαιον, κύριός ἐστιν, ὃν ὁ τίτλος τῆς ἰδιοκτησίας (τὸ χοντζέτιον) δεικνύει τοιοῦτον, τὸ δὲ χοντζέτιον ὡς εἴρηται ἐγένετο ἐν ὀνόματι τῆς Ἑλισάβετ Ἀποστόλου. Β' ὅτι ὁ αὐτὸς Μιχαλόπουλος ἔχων μόνον τὴν κατοχὴν καὶ κάρπωσιν τοῦ ἡμίσεως τῆς ταβέρνας, τὴν κατοχὴν καὶ κάρπωσιν δύναται δι' ἀγωγῆς ν' ἀπαιτήσῃ κατὰ τοῦ παρηνόμως λαβόντος καὶ κατακρατοῦντος αὐτήν· ἡ ἀγωγή δὲ αὕτη εἶναι προσωπικὴ καὶ οὐ διεκδικητικὴ τοῦ κτήματος καὶ ὡς τοιαύτη κινεῖται, ὅτε ὁ ἐναγόμενος τυγχάνει ὢν Ἕλληνα, οἷος ὁ Μουσουῖρος, ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου προξενικοῦ δικαστηρίου, διότι ὁ νέος νόμος τοῦ 1867, ὁ χρηγῶν τοῖς ξένοις τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας, ὑποβάλλει εἰς τὴν ἀρμοδιότητά

τῶν ὀθωμανικῶν δικαστηρίων, μόνον τὰς περὶ ἰδιοκτησίας καὶ ἄλλων ἐμπραγμάτων δικαίων ἀγωγὰς τῶν ξένων κατὰ ξένων, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς περὶ προσωπικῶν δικαίων, οἷον τὸ δικαίωμα τοῦ κατέχειν καὶ ἀπολαμβάνειν τοὺς καρποὺς ἀκινήτου κτήματος ἐστίν, οὗ τὴν ἰδιοκτησίαν δὲν ἔχει. Ἀγωγαὶ ἐν ἄλλοις λόγοις στηριζόμεναι ἐπὶ τίτλων ἰδιοκτησίας ἐν ὀνόματι ὑπηκόου Ὄθωμανοῦ πρὸ τοῦ νόμου τοῦ 1867 γενομένων, δὲν εἶναι πραγματικά ἀλλὰ προσωπικά, ὡς ἐχόντων τῶν ξένων δυνάμει τοιούτων τίτλων μόνον τὸ προσωπικὸν δικαίωμα τοῦ κατέχειν καὶ καρποῦσθαι τὸ πωληθέν, καὶ τὴν προσωπικὴν ἀπαίτησιν κατὰ τοῦ φαινομένου κυρίου Ὄθωμανοῦ ὑπηκόου, νὰ παραχωρήσῃ οὗτος τὸ κτῆμα, ὃ τινι ὁ ἐνάγων θέλει ἄλλῳ Ὄθωμανῷ ὑπηκόῳ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ ξένου. Μόνην λοιπὸν τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κτήματος πρὸς κατοχὴν καὶ ἀρπῶσιν δύναται ὁ Μιχαλόπουλος ν' ἀπαιτήσῃ διὰ προσωπικῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Μουσούρου, ὅστις ὡς ἐκ τῆς ἀλληλουχίας τῶν πωλήσεων, καὶ ἂν μὴ πλασται ᾖσιν, ἐξάγεται, ἠγόρασεν ἀληθῶς διὰ τοῦ Ἰωάννου Χ. Πολυζώη φαινομένου ὑπερθεματιστοῦ τὸ κτῆμα ἐπὶ πλειστηριασμοῦ. Γον' διεκδικητικὴν ἀγωγὴν ἔχει ἡ Ἐλισάβετ Ἀποστόλου ὡς Ὄθωμανὶς ὑπήκοος, ἐὰν πλαστή ᾖ ἢ ἡ παρ' αὐτῆς γενομένη τῇ Αἰκατερίνῃ Πολυζώη πώλησις ἢ ἐὰν ξένῃ ᾖ αὕτη καὶ ἐπομένως ἄκυρος ἢ πώλησις κατὰ τὸ ὀθωμανικὸν δίκαιον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀπόφασις προξενικοῦ δικαστηρίου προεδρευομένου ὑπὸ παρέδρου μὴ διαρισθέντος ἀναπληρωτοῦ τοῦ προξένου, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος; Εἶναι ἄκυρος ἀπόφασις μὴ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ γραμματέως καὶ μὴ βεβαιουμένου ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ πρὸς ὑπογραφήν κωλύματος τοῦ γραμματέως; Ἀπορριψέας τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως ἀνακοπῆς διὰ παράτυπον ἐπίδοσιν αὐτῆς, δύναται νὰ γείνη νέα ἀνακοπὴ, ὅταν δὲν παρῇλθῃ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία;

Ἀριθ. 1006.

Τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1874.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12489 ἐπισημειωτικοῦ ἐγγρά-

φου τοῦ Σ. τούτου Ὑπουργείου, ἐπὶ τοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπ' ἀριθ. 187 ἐγγράφου τοῦ προξένου Ἰσμαί-
λίου, ἀναφέρω τὰ ἑξῆς.

Κατ' ἐμὴν γνώμην, λόγος μὲν ἀναιρέσεως ὑφίσταται διὰ κα-
κὴν τοῦ δικαστηρίου σύνθεσιν (ἄρθρ. 807 § 1 Πολ. Δικον.), ὅτε
τὸ προξενικὸν δικαστήριον προεδρεύεται ὑπὸ παρέδρου μὴ διο-
ρισθέντος ἀναπληρωτοῦ τοῦ κωλυομένου ἢ ἐλλείποντος προξέ-
νου (ἄρθρ. 6 τοῦ Τ1Δ νόμου), ἄκυρος ὅμως καὶ μὴ οὔσα ἡ ἀ-
πόφασις δὲν εἶναι, διότι ὁ προεδρεύσας πάρεδρος τοῦ προξενικοῦ
δικαστηρίου δὲν στερεῖται τῆς ιδιότητος τοῦ δικαστοῦ, μόνον
δὲ ἡ ἔλλειψις τῆς τοιαύτης ιδιότητος καθίστησιν ἄκυρον καὶ
μὴ οὔσαν τὴν ἀπόφασιν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 759 § 2 τῆς Πολ. Δι-
κονομίας. "Αν λοιπὸν ὁ προεδρεύσας Βασίλειος Ῥαυτόπουλος
ἦτο πάρεδρος τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου, ἐκλελεγμένος κατὰ
τὰ ἄρθρα 13—15 τοῦ αὐτοῦ Τ1Δ νόμου, ὡς ῥητῶς ἢ ὑπ' ἀ-
ριθ. 3 ἀπόφασις τοῦ ἐν Ἰσμαίλῳ προξενικοῦ δικαστηρίου βε-
βαιοῖ καὶ ὁ πρόξενος Πύργος δὲν ἀρνεῖται, ὡς λέγων μόνον ὅτι
δὲν ἦτο διωρισμένος ἀναπληρωτῆς τοῦ προξένου, ἄκυρος διὰ
τοῦτο ἡ ἀπόφασις ἐκείνη δὲν εἶναι.

"Ακυρος καὶ μὴ οὔσα ἐστὶν ἡ ἀπόφασις ἐάν, ὡς ὁ αὐτὸς πρό-
ξενος βεβαιοῖ, οὔτε ὑπογεγραμμένος ἐν τῷ πρωτοτύπῳ αὐτῆς ἢ
ὁ λαβὼν μέρος γραμματεὺς, οὔτε τὸ κώλυμα τοῦ ὑπογράψαι
βεβαιουῖται ὑπὸ τοῦ προεδρεύσαντος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 261 τοῦ ὀρ-
γανισμοῦ τῶν δικαστηρίων συνδυασμένου τῷ ἄρθρῳ 759 § 2
τῆς Πολ. Δικονομίας, δι' ἔλλειψιν δηλονότι ἐξωτερικοῦ τύπου,
ἀλλ' ἡ ἀκυρότης αὕτη, κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον τῆς Πολ. Δικο-
νομίας χωρεῖ, ἐὰν γένηται αἴτησις περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀποφά-
σεως, παρὰ τοῦ καθ' οὗ ἐξεδόθη, ἐνώπιον τοῦ προξενικοῦ δικαστη-
ρίου, δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐκτελέσεως εἰσαχθεῖσα ἢ καὶ πρὸ
τῆς ἐκτελέσεως ἐν εἵδει ἀγωγῆς περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἀποφάσεως,
ἐπομένως ἐνόσφ σιωπᾶς ὁ καταδικασθεὶς, δὲν δύναται ὁ πρόξε-
νος ἢ τὸ προξενικὸν δικαστήριον ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐκτέλεσιν, ἐξ
ἐπαγγέλματος ἀποφαίνόμενοι καὶ χωρὶς τινὸς αἰτήσεως τὸ ἄκυ-
ρον αὐτῆς.

Περὶ δὲ τῶν ἐτέρων ζητημάτων ἡ ἐμὴ γνώμη ἐστὶν αὕτη. Τὸ ἐσφαλμένον κατ' οὐσίαν τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ ὁ κ. πρόξενος ἢ τὸ προξενικὸν δικαστήριον, ἐὰν δὲν χωρῇ πλέον τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον. Δὲν χωρεῖ δὲ τοῦτο ἐὰν ἐκπρόθεσμος κατέστη ὁ ἐναγόμενος, ἐὰν δὲ μηδέποτε τῷ ἐπεδόθη ἡ ἐρήμην ὑπ' ἀριθ. 3 ἀπόφασις, ἢ ἀπορρίψασα τὴν γενομένην ἀνακοπὴν ἀπόφασις τοῦ προξένου ὑπ' ἀριθ. 341 δὲν κωλύει αὐτὸν τοῦ νὰ ποιήσῃ χρῆσιν ἐκ δευτέρου τοῦ τῆς ἀνακοπῆς μέσου, διότι ἡ τοῦ προξένου εἰρημένη ἀπόφασις ἐρμηνευτέα ἐστὶν ὡς ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν ἀρθρ. 23—25 συνδυαζομένων τῷ ἀρθρῷ 44 τοῦ νόμου Τ'1Δ' ἐκδοθεῖσα, τουτέστιν ὅτι δι' αὐτῆς οὐδὲν ἕτερον ἀπεφάνητο ὁ πρόξενος ἢ ὅτι δὲν δέχεται τὴν ἀνακοπὴν πρὸς ἐπίδοσιν δι' οὗς ἀναφέρει λόγους ὧν εἰς καὶ οὗτος, ὅτι δὲν παρεδόθη τῷ προξένῳ ἡ ἀνακοπὴ εἰς διπλοῦν καὶ ἄκυρος διὰ τοῦτο οὖσα, δὲν δύναται νὰ παρακωλύσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, προσωρινῶς ἐκτελεστικῆς οὗσης καὶ κηρυχθείσης, ἀλλ' ὅτε ἡ ἀνακοπὴ ἀπορρίπτεται διὰ τοιοῦτον λόγον, τουτέστιν ὡς μὴ ἐπιδιοθεῖσα προσηκόντως τῷ προξένῳ πρὸς κλήτευσιν τοῦ ἀντιδίκου, δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ ἐὰν δὲν παρῆλθεν ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α'. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τίνες οἱ λόγοι οἱ προκαλέσαντες τὸν περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου νόμον ὑπὸ στοιχ. ΧΝΖ' τῆς 9ης Δεκεμβρίου 1877;

Ἀριθ. 1008.

Τῇ 8 Ὀκτωβρίου 1874.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ὑποβάλλων πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τὸ πρὸς με ὑπ' ἀριθ. 659 ε. ε. ἐγγράφον τοῦ κ. προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, μετ' ἀντιγράφου τῆς γνωμοδοτήσεως τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, προσθέτω τὰ ἐξῆς.

Ἡ προσθήκη δευτέρου τμήματος κατέστη πρὸ πολλοῦ ἀνάγκη καὶ διὰ τὸν διπλασιασμόν τῶν κατοίκων τῆς πρὸ τῆς ἐνώσεως

τῆς Ἑπτανήσου Ἑλλάδος καὶ διὰ τὴν ἔνωσιν ταύτην· διότι πλέον ἢ διπλάσιαι εἰσὶν αἱ σήμερον εἰσαγόμεναι ὑποθέσεις, τῶν κατὰ τὸ 1837 καὶ 1838, ἀλλ' ὅσον ἀναγκασία ἡ προσθήκη τοῦ δευτέρου τμήματος, τοσοῦτον καὶ ἐναντία τῷ σκοπῷ τῆς συστάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου κινδυνεύει ν' ἀποβῇ, ἐὰν δὲν ληφθῇ ἡ δέουσα νομοθετικὴ πρόνοια. Σκοπεῖ δὲ ἡ σύστασις αὐτοῦ κυρίως τὸ ὁμοιόμορφον τῆς νομολογίας, ἣτις ἦν, ἐστὶ καὶ ἔσται πάντοτε ἡ συμπλήρωσις τῆς νομοθεσίας· διότι οὐδὲν ὁ νόμος, εἰ μὴ ἔχη τὸν σοφὸν καὶ μόνιμον ἐρμηνευτὴν καὶ ἐξ ἀναλογίας τῶν κειμένων διατάξεων ἀναπληρωτὴν τῶν κενῶν καὶ ἄλλων ἀναποφεύκτων ἀτελειῶν τῆς νομοθεσίας. Τὸ σταθερὸν δὲ καὶ μόνιμον τῆς νομολογίας ἐννοήσας πρὸ πολλοῦ, ὅτι κινδυνεύει νὰ διαταραχθῇ διὰ τῆς προσθήκης δευτέρου τμήματος, κατέδειξα τοῦτο διὰ παραδειγμάτων τοῖς συναδέλφοις μου, ὑπέδειξα δ' αὐτοῖς, ὅτι μόνον τὸ ἐν ὁλομελείᾳ ἀποφασίζει ἐπὶ διαφωνίας τῶν δύο τμημάτων πρὸς ἄλληλα ἢ καὶ τοῦ ἐνὸς πρὸς ἑαυτὸ, δύναται νὰ σώζῃ τὸ μόνιμον τῆς νομολογίας καὶ τὴν ἐκ τῆς συχνῆς παλιμβουλίας ἢ διαφωνίας τῶν τμημάτων κινδυνεύουσιν ἀγαθὴν ὑπόληψιν τοῦ περὶ συστάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου θεσμοῦ, ὡς σοφοῦ καὶ σώζοντος τὸ σταθερὸν καὶ ὁμοιόμορφον τῆς νομολογίας. Μετὰ μελέτην δὲ μακρὰν ὅλου τοῦ δικαστηρίου ἐν συμβουλίῳ, συνετάχθη τὸ σπουδαιότερον πάντων τρίτον ἄρθρον τοῦ νομοσχεδίου. Ἡ ὁλομέλεια κατ' αὐτὸ ἀποφασίζει, ὅτε τοῦ ἀκυρωτικοῦ τμήματος ἡ γνώμη ἀντίκειται πρὸς τὴν σύμφωνον γνώμην δύο Ἐφετείων, ἢ εἰς τὴν γνώμην ἣν ἐξέφρασεν αὐτὸ τοῦτο τὸ τμήμα διὰ τῆς πρώτης ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεώς τοι, ἀπεδέξατο δὲ καὶ τὸ δεύτερον Ἐφετεῖον, ἀλλὰ τοῦτο, ὥσπερ καὶ ἡ διαφωνία τῶν δύο τμημάτων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος σπανιώτατα θέλουν παρίστασθαι· ἐπομένως ἡ ὁλομέλεια δὲν ἀποφασίζει ἀλλὰ μόνον τὸ ἀκυρωτικὸν τμήμα, Ἄ ὅτε τοῦτο ἀπορρίπτει τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτέρου Ἐφετείου, εἴτε διότι ἀποδέχεται ἡδη καὶ αὐτὸ τὴν σύμφωνον τῶν δύο Ἐφετείων γνώμην, εἴτε διότι ἀπεδέξατο τὸ δεύτερον Ἐφετεῖον τὴν τοῦ ἀκυρωτικοῦ τμήμα-

τος γνώμην· Β' ὅτε τὸ ἀκυρωτικὸν τμήμα ἀναιρεῖ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δευτέρου Ἐφετείου, δι' ἄλλον λόγον ἢ δι' ἐκεῖνον δι' ὃν ἀνῆρέθη ἡ τοῦ πρώτου Ἐφετείου ἀπόφασις. Ἐντεῦθεν δ' ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἀνάγκη τοῦ ἀποφασίζειν τὴν ὀλομελείαν τοῦ Ἀρείου Πάγου σπανιότερα θέλει παρίστασθαι ἢ ὅσον ὁ ἀναγινώσκων τὸ τρίτον τοῦ νομοσχεδίου ἄρθρον ἤθελε νομίσαι· διότι ὁσάκις τὸ ἀκυρωτικὸν τμήμα δύναται ν' ἀναιρῇ δι' ἄλλον λόγον, ἢ δι' ὃν ἀνῆρέθη ἡ τοῦ πρώτου Ἐφετείου ἀπόφασις, θέλει αὐτὸ ἀναιρεῖ διὰ τὸν νέον λόγον καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς ὀλομελείας θέλει ἀποβαίνει ὡς ματαία περιττή.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ νομοσχεδίου, δὲν νομίζω δὲ περιττόν, νὰ εἶπω καὶ τι πλεον· ὅπερ κατ' ἐμὲ καλὸν ἐστὶ καὶ ἀναγκαῖον.

Ἐν χώραις, κ. Ὑπουργέ, ὅπου ὁ γαλλικὸς περὶ τοῦ ἀκυρωτικοῦ θεσμὸς ἰσχύει, δύο διάφορα κρατοῦσι συστήματα· τὸ μὲν ἐν Γαλλίᾳ ἰσχύον ἐτήρησε τὰν θεσμὸν ἐντελῶς καθαρὸν, τὸ δὲ ἐν τῇ παρὰ τὸν Ῥῆνον Πρωσίᾳ ὅπου ὁ γαλλικὸς νόμος ἔτι κρατεῖ, ἥκιστα καθαρὸν κατέστησεν αὐτόν· διότι ἐν Γαλλίᾳ οὐδέποτε τὸ ἀκυρωτικὸν δικάζει τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ πάντοτε ἀναιρεῖ μόνον καὶ παραπέμπει εἰς ἕτερον Ἐφετεῖον, ἐν Πρωσίᾳ δὲ μετὰ τὴν πρώτην ἀναίρεσιν τὸ ἀκυρωτικὸν μεταβάλλεται εἰς Ἐφετεῖον καὶ δικάζει τὴν ὑπόθεσιν, πόσον δὲ προτιμώτερον ἐστὶ τὸ ἐν Γαλλίᾳ γινόμενον τοῦ ἐν Πρωσίᾳ, ἀπέδειξεν οὐ μόνον ἡ πείρα ἀλλὰ καὶ ἡ κοσμοῦσα τὸ ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας εὐχλεία ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀμεροληψίᾳ περὶ τὸ δικάζειν.

Τοῦ δικάζοντος τὴν ὑπόθεσιν ἡ συνειδήσις, ὅτι ἀδικεῖ αὐτὴν ἡ ἀκριβὴς τοῦ νόμου ἐρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ διὰ τὰς συνόδευούσας τὸ δίκαιον τοῦ διαδίκου περιστάσεις, ὥθει αὐτὸν πολλάκις εἰς διαστροφὴν τοῦ νόμου. Πλήρης δὲ ἀπονέμεται διὰ τοῦτο δικαιοσύνη, ὅταν ὁ μὲν δικαστὴς τοῦ νόμου, ὁ Ἀρειοπαγίτης, δὲν ἐπηρεάζεται ὑπὸ τοῦ πραγματικοῦ τῆς ὑποθέσεως ὡς ἄλλοτρίου τῆς ἀποφάσεώς του, ὁ δὲ δικάζων περὶ τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐπηρεαζόμενος ἐξ αὐτῆς, οὐδόλως δύναται νὰ βλάβῃ τὸν νόμον, καὶ δὲν βλάπτει βεβαίως, ὅταν ἔχῃ τὸν ἐξελεγχόντα τὴν περὶ τὸν νόμον στρεβλὴν κρίσιν αὐτοῦ.

Τοιαύτην ἔχοντες γνώμην περὶ τῶν δύο εἰρημένων συστημάτων, ὑποστηρίζομεν τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ δικάζῃ μετὰ τρίτην ἀναίρεσιν ὁ "Αρειος Πάγος καὶ οὐ μετὰ δευτέραν, διὰ τρεῖς λόγους, α') διότι ὁ "Αρειοπαγίτης μὴ ἔχων ἔργον τὸ δικάζειν τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐκτιμᾷν μαρτυρίας καὶ ἔγγραφα καὶ ἄλλα περιστατικά ὡς ὁ ἐφέτης, ἤττον τούτου ἐπιτυγχάνει περὶ τὴν ἐκτίμησης· β') διότι σπανιώτατα θέλει χωρεῖ καὶ τρίτη ἀναίρεσις καὶ οὕτω συνήθως τὸ Ἐφετεῖον ἐξ ἐπαγγέλματος οὕτως εἰπεῖν θέλει περαιοῖ τὴν ὑπόθεσιν καὶ οὐχὶ τὸ ἐρμηνεύειν τὸν νόμον κύριον ἔχον ἔργον δικαστήριον τοῦ "Αρείου Πάγου· γ') διότι ὅσον σπανιώτερον δικάζει ὁ "Αρειος Πάγος κατ' οὐσίαν, τοσοῦτον καθάρωτερος πάσης ἐπηρείας θέλει διατηρεῖσθαι ὁ περὶ συστάσεως τοῦ "Αρείου Πάγου θεσμός, ἐὰν δὲ ἐντεῦθεν καταστῇ κατὰ τι μείζων ἢ διὰ τὰ Ἐφετεῖα δαπάνη, βεβαίως ἐλάσσων θέλει ἀποβῇ καὶ ἡ διὰ τὸν "Αρειον Πάγον.

Μεταρρυθμιστέον λοιπὸν νομίζω τὸν νόμον τοῦ 1866, καθόσον θέλει μετὰ δευτέραν καὶ οὐ μετὰ τρίτην ἀναίρεσιν νὰ δικάζῃ τὴν ὑπόθεσιν ὁ "Αρειος Πάγος ὡς Ἐφετεῖον· εἰ δὲ τοῦτο μὴ εὐπρόσδεκτον, προτιμώτερος βεβαίως ἐστὶν τῶν ἐν Πρωτοδικείοις νενομοθετημένων περὶ τοῦ ἀκυρωτικοῦ, ὁ νόμος ὁ παρ' ἡμῖν περὶ δευτέρας ἀναίρεσεως κρατῶν καὶ μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ ἐτέρου τμήματος, ἥτις κατ' οὐδὲν θέλει διαταράξει τὸ ὁμοίωμα τῆς νομολογίας, ἐὰν τὸ τρίτον ἄρθρον τοῦ προκειμένου νομοσχεδίου ἐπιψηφισθῇ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀναιρεθείσης ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀποφάσεως πολιτικῆς, ἔχει ἡ ἀναίρεσις ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τοὺς διαδίκους ἢ διατηρεῖ τὸ κύρος τῆς ἡ ἀπόφασις ὡς πρὸς αὐτούς;

Ἀριθ. 1115

Τῇ 2 Νοεμβρίου 1874.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀναιρεθείσης κατ' αἵτησίν μου, συνεπεία τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9833 ἐγγράφου τοῦ Σ. Ὑπουργείου γενομένην, τῆς ὑπ' ἀριθ. 739 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ.

248 ε. ε. πολιτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑποβάλλω ἀντίγραφον ταύτης καὶ τὰ σχετικὰ ἔγγραφα, ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 13056 ἔγγραφον τοῦ Σ. Ὑπουργείου.

Ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, βλέπετε, Κ. Ὑπουργέ, ὅτι ἡ τῶν Πρωτοδικῶν ἀπόφασις ἀνῆρέθη μὲν, ἀλλὰ μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου, οὐχὶ δὲ καὶ δι' ὑπέρβασιν καθήκοντος, ὡς κατὰ πρῶτον λόγον ἠτησάμην, θέλων νὰ προκαλέσω ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑποχρεοῦσαν καὶ τοὺς διαδίκους καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον νὰ δικάσωσιν ἐκ νέου τὴν ἔφεσιν (ἄρθρ. 815 § 4 Πολ. Δικονομ.), χωρὶς νὰ ᾔναι ἀναγκαίη ἡ κατὰ τὸν κ. Νομάρχην Ἀργολίδος ἀδύνατος καταστᾶσα συγχάσεις τῆς ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων ἐπιτροπῆς.

Ἐπομένως δεόν νὰ συνέλθῃ ἐκ νέου ἡ ἐπιτροπὴ καὶ ἀποφασίσῃ κατὰ τὴν διάταξιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 739 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν, ὡς διατηρησάσης τὸ κύρος αὐτῆς ὡς πρὸς τοὺς διαδίκους καὶ μετὰ τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τὸ μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀνααιρεθῆναι αὐτὴν (ἄρθρ. 815 § 2 τῆς Πολ. Δικονομ.).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τὴν κατὰ τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν τῶν καταδίκων πειθαρχικὴν ἐξουσίαν ἔχει τὸ δικαστήριον ἢ ὁ Νομάρχης ὡς προϊσταμένη αὐτοῦ ἀρχή;

Ἀριθ. 1137.

Τῇ 13 Νοεμβρίου 1874.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν κατεδίωξε πειθαρχικῶς ἐνώπιον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν τὸν ἐπιστάτην τῶν ἐν Καλάμαις φυλακῶν τῶν καταδίκων, ἐπὶ παραβάσει τῶν καθήκοντων του, ἥτοι διότι ἐξετέλεσε ποινικὴν τιμὰ ἀπόφασιν τῶν Πλημμελειοδικῶν, φυλακίσας τὸν δι' αὐτῆς καταδικασθέντα, ἄνευ τῆς πρὸς τοῦτο παραγγελίας τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ χωρὶς ν' ἀποσταλῇ αὐτῷ ἀπόσπασμα τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ ταῦτα ἔπραξε κατὰ τὸ ἄρθρ. 559 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Ὁ δὲ Νομάρχης Μεσσηνίας ἀξίων ὅτι πειθαρχικὴν ἐξουσίαν κατὰ τοῦ δεσμοφύλακος τῶν καταδίκων ἔχει αὐτός, ὡς προϊσταμένη αὐτοῦ ἀρχή καὶ οὐχὶ τὸ δικαστή-

ριον, εἰς δ' ἐκαλεῖτο νὰ δικασθῇ, καὶ ὅτι ἐνεκ τούτου ὑφίστατο σύγκρουσις δικαιοδοσίας, ἤρε αὐτήν.

Ἐπειδὴ περὶ τοῦ κύρους τῆς ἀρθείσης συγκρούσεως ἀποφασί-
σαι ὁ Ἄρειος Πάγος, ὑποβάλλω ἐνώπιον αὐτοῦ τὰ σχετικὰ ἔγ-
γραφα καὶ προτείνω· α) ν' ἀποφανθῇ ὁ Ἄρειος Πάγος, ὅτι ἐπὶ
τοῦ προκειμένου δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ ἄρσεως συγκρού-
σεως δικαιοδοσίας διατάξεις τῆς Ποιν. Δικονομίας (ἄρθρ. 9 αὐ-
τῆς)· β) ν' ἀποφανθῇ ἀνυπόστατον τὴν ἀξίωσιν τοῦ Νομάρχου,
ὅτι αὐτὸς ἔχει τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Λόγος ἀναίρεσεως.

Ἀριθ. 1226.

Τῇ 40 Δεκεμβρίου 1874.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἀναίρεσις χωρεῖ ὅταν ἐκ πλάνης τὸ δικαστήριον δὲν εὕρισκῃ
διάταξιν τιμωροῦσαν τὴν πράξιν καὶ διὰ τοῦτο ἀθωώσῃ. Ἐὰν
δὲ εὕρισκῃ διάταξιν καὶ ἐρμηνεύον ἐσφαλμένως ἄλλην διάταξιν,
θεωρῇ αὐτὴν ὡς καταργήσασαν ἐκείνην, ἀθωώσῃ ἐνεκα ἐσφαλ-
μένης ἐρμηνείας τοῦ νόμου, τότε ἀναίρεσις δὲν χωρεῖ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Διαταχθεὶς ἀναστολῆς τῆς καταψηφισθείσης τινὶ ποινῆς, προκειμένου νὰ
γείνῃ ἐπανάληψις τῆς κατ' αὐτοῦ ἀνακρίσεως, ὁ ἀπολυθὴς οὗτος ἢ θὰ
μεταφερῇ εἰς τὰς φυλακὰς τῶν ὑποδίκων;

Ἀριθ. 1250.

(τηλεγράφημα)

Τῇ 14 Δεκεμβρίου 1874.

Εἰσαγγελεῖα Πλημμελειοδικῶν Χαλκίδος.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, σύμφωνα τῷ ἄρθρῳ 509
§ 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας, διέταξε τὴν ἀναστολὴν τῆς καταψη-
φισθείσης ποινῆς τῶν προσκείμενων δεσμῶν, τῶν δυνάμει βουλευ-
ματος προφυλακισθέντων Β. Κατσάρᾳ καὶ Γ. Καπελερῇ, (ὑπαρ-
χούσης περιπτώσεως ἐπαναλήψεως τῆς κατ' αὐτῶν ἀνακρίσεως),
ἡ παράγραφος δ' αὕτη ῥητῶς λέγει, ὅτι ἀναστέλλεται ἡ ἀποφα-
σισθεῖσα ποινὴ καταδίκων καὶ οὐχὶ ἡ ἐκτέλεσις βουλεύματος
δικτάξαντος τὴν προφυλάκισιν· προσθέτει δὲ ἡ αὕτη παράγρα-

φός, ὅτι ἀναστέλλεται ἡ κρίσις, ἐάν ἡδὴ δὲν ἐξετελέσθῃ· ἐπο-
μένως καὶ καθ' ὅσον δὲν ἐξετελέσθῃ θ' ἀνσταλῇ. Ἄρα οἱ εἰρη-
μένοι πρέπει νὰ μεταφερθῶσιν ἀπὸ τῶν φυλακῶν τῶν καταδί-
κων εἰς τὰς τῶν ὑποδίκων καὶ οὐχὶ ν' ἀπολυθῶσι, θὰ τοῖς ἀρχι-
ρεθῶσι δὲ καὶ τὰ δεσμὰ (ἄρθρ. 9 τοῦ Ποιν. Νόμου).

Ἡ Εἰσαγγελία

Α. Παππαδιαμαντόπουλος.

Ὁ ἀδικηθεὶς δύναται νὰ καταδιώξῃ ὁ ἴδιος καὶ κατηγορήσῃ ἰδιωτικῶς κατὰ
πάντας περιπτώσεις;

Ἀριθ. 1262. (τηλεγράφημα) Τῇ 19 Δεκεμβρίου 1874.

Εἰσαγγελέα Πλημμελειοδικῶν Σύρου.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρ. 24, 280 καὶ 301 τῆς Ποιν.
Δικονομίας ἐξάγεται, ὅτι ὁ ἀδικηθεὶς δύναται κατὰ πάντας πε-
ρίπτωσιν, τοῦτέστιν εἴτε καταδιώκει ἢ εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ εἴτε
μή, νὰ καταδιώξῃ ὁ ἴδιος καὶ κατηγορήσῃ ἰδιωτικῶς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παππαδιαμαντόπουλος.

Ὁδηγεῖν πρὸς καταδίωξιν κατηγορουμένων ἐπὶ προσηλυτισμῷ.

Ἀριθ. 41.

Τῇ 10 Ἰανουαρίου 1875.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀποστέλλω ὑμῖν τὸ ὑπ' ἀριθ. 16179 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουρ-
γείου τῆς Δικαιοσύνης καὶ τὰ συνημμένα αὐτῷ ἔγγραφα, ἧτοι
τὸ ὑπ' ἀριθ. 7846]6968 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκ-
κλησιαστικῶν πρὸς τὸ τῆς Δικαιοσύνης, τὸ ὑπ' ἀριθ. 2896 ἔγ-
γραφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν
Ὑπουργεῖον, καὶ τὸ συνημμένον αὐτῷ ὑπ' ἀριθ. 495 τοῦ μητρο-
πολίτου Ἀθηνῶν, εἴτε δὲ τὴν ἀπὸ 11 Σεπτεμβρίου 1874 ἀνα-
φορὰν διαφόρων πολιτῶν πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑ-
πουργεῖον, ἵνα ἐνεργήσῃτε πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖον πρὸς δικαστικὴν
βεβίωσιν τοῦ ἀποδιδόμενου τοῖς ἐν τοῖς ἔγγραφοις ἐκείνοις κα-
τενομαζομένοις προσηλυτισμοῦ.

Οἱ καταγγέλλοντες ἱερωμένοι καὶ λαϊκοί, ὀφείλουσι νὰ προσ-
κληθῶσιν, ἵνα ὀρίσωσιν ἀκριβῶς ὅσα ἀορίστως λέγουσι περὶ τῆς
ἐπὶ προσηλυτισμῷ ἐτεροδιδασκαλίας, τῆς ἐπὶ προσηλυτισμῷ χο-
ρηγίας χρημάτων καὶ πάντων ὅσα λέγονται καὶ κηρύττονται

δημοσίᾳ καὶ γράφοντάς ἕκαστὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Περὶ δὲ τῆς πράξεως τοῦ προσηλυτισμοῦ ἀρκεῖ νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὑμῖν τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ συντάγματος καὶ τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ περὶ ἐξυ-
βρίσεως κλπ. νόμου, καθ' ὃ ἅ) πᾶσα γινωστὴ θρησκεία εἶναι ἀνε-
κτὴ, ἐὰν μὴ ἔχη ἔργον τὸν προσηλυτισμόν, β') πᾶσα γινωστὴ
θρησκευτικὴ αἵρεσις τοιοῦτον ἔχουσα ἔργον, τουτέστι τὸ τοῦ
προσηλυτισμοῦ, τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρ. 198 τοῦ Ποιν. Νό-
μου, γ') θρησκευτικὴ αἵρεσις φέρουσα τὸ ὄνομα «Ἑλληνικὴ
Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία», ἄγνωστος ἐστὶν αἵρεσις καὶ τιμωρητέα
ὡς ἀθέμιτος ἐταιρία κατὰ τὸ ἄρθρ. 222 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἐπιστῶμεν δὲ τὴν προσοχὴν ὑμῶν καὶ ἐπὶ τοῦ σκοποῦ ὃν
προτίθεται ἡ κατὰ τὴν ἐφημερίδα «*Λύγην*» ὑπὸ Ἑλλήνων ιε-
ραποστόλων ἐκδιδομένη ἐφημερίς «*Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς*»,
ἀναγράφουσα αὐτὸν ἐπὶ κεφαλίδος, τουτέστιν ἐπὶ τοῦ σκοποῦ
τούτων τοῦ ἀναμορφῶσαι διὰ μεταρρυθμίσεως τὴν ἐκκλησίαν.

Ὅσον δὲ ἐνεστὶ ταχύτερον θέλετε ἀνακοινῶσαι ὑμῖν τὸ ἐξ-
γόμενον τῆς ἀνακρίσεως.

ΠΡΟΚΑΙΜΕΝΟΥ ΠΕΡΙ ΔΙΚΗΣ

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Προκαίμενου περὶ δίκης ἐπὶ συκοφαντίᾳ ἐνώπιον τοῦ στρατοδικείου, καὶ ἀνα-
βληθείσης ταύτης ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ἐνεργηθῇ ἀνάκρισις πρὸς βεβαίω-
σιν τοῦ ἀληθοῦς ἢ μὴ τῆς προσάψεως, ὑπὸ τίνος ἀρχῆς καὶ τίνι τρόπῳ
θέλει ἐνεργηθῇ ἡ ἀνάκρισις αὕτη.

Ἀριθ. 208.

Τῇ 25 Φεβρουαρίου. 1875.

Πρὸς τὸ Σ. Υπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Στοιχεῖον τῆς συκοφαντίας εἶναι τὸ ψευδὲς τῆς προσάψεως
καὶ διὰ τοῦτο ἐξ ἐκείνων τῶν περιστατικῶν, ἅτινα ὀφείλουσι
κατὰ τὸ ἄρθρ. 123 τῆς στρατιωτικῆς ποιν. νομοθεσίας νὰ ἐξα-
κριβωθῶσιν, ὅταν ὁ ἐπὶ συκοφαντίᾳ κατηγορούμενος ἰσχυρίζεται,
ὅτι ἀληθὴς ἢ ἐτέρῳ προσαφθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἀξιόποινος πράξις,
διότι ἡ ἐντελής ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας ταύτης ἀπαλλάττει
αὐτὸν πάσης ποινῆς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 32 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως κλπ.
νόμου, ὅπερ ὡς διάταξις τοῦ ποινικοῦ νόμου χωρεῖ ἐπὶ συκοφαν-
τίᾳ καὶ ἐνώπιον τῶν στρατοδικείων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 257 τῆς
στρατιωτικῆς ποιν. νομοθεσίας.

Ἡ κοινὴ Ποιν. Δικονομία χώραν ἔχει καὶ ἐνώπιον τῶν στρατοδικείων, καθ' ὅσον δὲν ἀντίκειται τῇ στρατιωτικῇ ποινικῇ νομοθεσίᾳ καὶ τῷ στρατιωτικῷ συμφέροντι, διότι ἐκ τῆς κοινῆς ποινικῆς δικονομίας ἐξήντησεν ὁ νομοθέτης τῆς στρατιωτικῆς νομοθεσίας τὰς διατάξεις αὐτῆς, καθ' ὅσον τὸ στρατιωτικὸν συμφέρον δὲν ἀπῆτει τὴν κατάργησιν ἢ τροποποίησιν αὐτῆς, ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ 32 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως καὶ τύπου νόμου ἐνεστὶν ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ἀληθείας τῆς προσάψεως δι' ἀνακρίσεως, οἷαν διατάττει τὸ ἄρθρον 307 τῆς κοινῆς ποιν. δικονομίας καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως ταύτης, ἐφαρμογὴ ἐστὶ τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως καὶ τύπου νόμου καὶ ἐπομένως οὐδόλως ἀντίκειται τῇ στρατιωτικῇ νομοθεσίᾳ.

Τὸ ἄρθρον 307 τῆς Ποιν. Δικονομίας, λέγον ἀνακρίσιν, ἐννοεῖ ἀπόφασιν. στηριζομένην ἐπὶ ἀνακρίσεως κυρίως ἢ καὶ προανακρίσεως ἢ καὶ ἐπ' οὐδεμιᾶς προδικασίας, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρ. 142, 143 καὶ 160 τῆς αὐτῆς δικονομίας, καθ' ὃ τὸ ψευδὲς τῆς προσαπτομένης πράξεως, εἰ μὲν πταῖσμα τυγχάνη οὐσχα, δύναται συνεπεῖα προανακρίσεως ἢ καὶ χωρὶς τινος προδικασίας ν' ἀποφασισθῇ, εἰ δὲ πλημμέλημα ἐστὶ, καὶ μετὰ προδικασίαν ἀποφασίζεται. ὅθεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 4 ἀπόφασις ἀναβαλοῦσα δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 307 τῆς κοινῆς ποιν. δικονομίας τὴν ἐπὶ συκοφαντίᾳ δίκην, πρὸς τὸ τέλος, ὡς λέγει, τοῦ νὰ ἐνεργηθῇ ἀνακρίσεις πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἂν ἢ πρόσαψις ἦναι ψευδῆς ἢ οὐ, δὲν ἐννοεῖ κυρίαν ἀνακρίσιν ἀλλ' ἀπόφασιν τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, ὅτι ψευδῆς ἢ πρόσαψις, στηριζομένην καὶ ἐπὶ προανακρίσεως ἢ ἐπὶ οὐδεμιᾶς προδικασίας, ἐὰν τοῦτο ὁ νόμος ἐπιτρέπη.

Ἀρμοδίᾳ ἀρχῇ τοῦ ἀποφαίνεσθαι, εἴτε συνεπεῖα προδικασίας ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, τουτέστι χωρὶς τινος προδικασίας, ἂν μὴνυσίς τις ἀληθῆς ἢ ψευδῆς ἦ, εἴτε μετὰ κυρίαν ἀνακρίσιν, ἂν ἀπεδείχθῃ ἐξ αὐτῆς ἢ δὲν ἀπεδείχθῃ ἢ προσαπτομένη τινι πράξι, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν εἶναι κατὰ τὰ ἄρθρ. 82, 98 καὶ 99 τῆς στρατιωτικῆς ποιν. νομοθεσίας, ἐπομένως κατὰ τὰ προειρημένα ἢ ὑπ' ἀριθ. 4 ἀπόφασις τοῦ στρατοδικείου οὐδόλως κωλύει τὸν Ὑπουργὸν θὰ ἐνεργήσῃ ὅπως τὸ ἄρθρ. 82

ἐπιτρέπει αὐτῷ, εἴτε ἀπορρίπτων τὴν μήνυσιν μετὰ προδικασίαν ἢ καὶ χωρὶς τινος προδικασίας, εἴτε διατάττων αὐτὸς κυρίαν ἀνάκρισιν καὶ μετ' αὐτὴν ἀποφαινόμενος περὶ τῶν προσαπτομένων τῷ κατηγορουμένῳ πράξεων.

Αἱ ἀποφάσεις αὗται τοῦ Ὑπουργοῦ εἰ καὶ δὲν ἔχουσι τὴν ἰσχὺν τοῦ δεδικασμένου, ἣν ἔχουσι τὰ δικαστικὰ βουλευμάτῃ, τὰ ἀποφαινόμενα τελεσιδικίως ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνη κατηγορία, ἔχουσιν ὅμως τὴν ἰσχὺν τῶν βουλευμάτων, δι' ὧν παύει πρὸς καιρὸν ἢ περὶ αὐτῶν κατὰδιώξεις, ὥσπερ δὲ τὰ τοιαῦτα βουλευμάτῃ, οὕτω καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, αἱ ἐκδιδόμεναι εἴτε κατὰ τὸ ἄρθρ. 82 ἐδ. 3, εἴτε κατὰ τὸ ἄρθρ. 99 ἐδ. 2 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ἀρκοῦσιν εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ψευδοῦς τῆς μηνύσεως ἢ προσάψεως καὶ εἰς πρόδον τῆς ἐπὶ συκοφαντίᾳ κατηγορίας, ἐκτὸς ἐὰν προκυψάσῃ νέων ἀποδείξεων, ἐπὶ μὲν βουλευμάτων ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπὶ δὲ παραπομπῆς ἐνώπιον στρατοδικείου ὁ Βασιλ. ἐπίτροπος, αἰτήσῃται τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, ἵνα νέαν κατὰδιώξιν προκαλέσῃ (ἴδε Chassari Traité des delits ect de la parolè ect. I. p. 484 N° 639 II. p. 370. Not. 2. Dalloz vol. 15 N° 92, N° 103. 3).

Αὕτη εἶναι, κ. Ὑπουργέ, ἡ γνώμη μου, ἣν αἰτεῖτε ἵνα ἐκθέσω ὑμῖν. Τοιούτην δὲ ἔχων γνώμην περὶ τῆς ἀποφάσεως, δὲν δύναμαι νὰ αἰτήσω τὴν ἀντίρρησην αὐτῆς δι' ὑπέρβασιν καθήκοντος ἐνεκὰ ἀναρμοδιότητος, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιστρέφω πρὸς τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3019 ε. ε. ἐγγράφου ὑμῶν διαβιβασθεῖσάν μοι διχογραφίαν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Φυλακισθὲς τις πρὸς ἐκτέλεσιν ἐρήμην τελεσιδικίας ἀποφάσεως, ἀνέκοψεν αὐτὴν προσβάλλων ὡς πλαστὸν τὸ περὶ τῆς ἐπιδόσεως ταύτης ἀποδεικτικόν. Τὸ δικαστήριον διατάξαν ἀνάκρισιν περὶ τῆς πλαστότητος καὶ ἀναβάντων τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀνακοπῆς, διέταξε τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ ἀνακόπτοντος. Ὑπάρχει διὰ τοῦτο λόγος ἀναιρέσεως;

Ἀριθ. 274.

(τηλεγράφημα)

Τῇ 10 Μαρτίου 1875.

Εἰσαγγελέα Π.λημμελειοδικῶν Δαρίας.

Ν' ἀπέχητε τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, διότι ὁ λόγος δὲν ἀνα-

φέρειτε ἐν τῷ τηλεγραφῆματι, δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Ἀλλως τε καὶ ὀρθὴν νομίζομεν τὴν ἀπόφασιν κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 321 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ 455 τῆς Πολιτικῆς, καθ' ἃ ὅταν τὸ ἐγγράφον ᾖναι ἀναγκασθῇ πρὸς ἀπόφασιν τῆς κυρίως δίκης, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς ἀνακοπῆς, ἀναβάλλεται προσωρινῶς ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἐγγράφου. Τὸ δικαστήριον δηλ. ἡδύνατο κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, νὰ θεωρήσῃ ὡς δὴλον ἂν ἡ ἀνακοπὴ ᾖναι δεκτὴ ἢ μὴ, μέχρι τῆς περαιώσεως τῆς ποινικῆς καὶ συνεπῶς νὰ διατάξῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως.

Ὁ Εἰσαγγελεῦς.

Α. Παπαδικαμντόπουλος.

Τίνι τρόπῳ αἰτεῖται ὁ κανονισμὸς ἀρμοδιότητος;

Ἀριθ. 379

Τῇ 2 Ἀπριλίου 1873.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 46 καὶ 47 τῆς Ποιν. Δικονομίας, δὲν δύναμεθα νὰ ζητήσωμεν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸν κανονισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος, χωρὶς αἰτήσεως βεβαιούσης τὴν ἀνάγκην τοῦ τοιούτου κανονισμοῦ, τουτέστιν, ὅτι ἡ Ἑλένη.. ἔλαβεν ἐν γνώσει τῆς κλοπῆς τὰς 35 δραχμὰς, (ἄρθρ. 72 § 5 συνδυασμένον τῷ ἄρθρ. 74 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου)· διότι κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 12 ἐγγράφον τοῦ ἀντεισηγητοῦ τοῦ Στρατοδικείου, ἔλαβεν αὕτη τὸ ποσὸν τοῦτο ἄνευ προηγουμένης συνεννοήσεως καὶ χωρὶς ἰδιοτελῆ σκοπὸν· δύναται δὲ νὰ καταδιωχθῇ καὶ τιμωρηθῇ κατὰ τὰς εἰρημέναις διατάξεις, ἐὰν ἐν γνώσει τῆς κλοπῆς ἔλαβε τὰς 35 δραχμὰς. Τὸ πρὸς ἡμᾶς ἀπευθυνόμενον ἐγγράφον οὐχὶ αἰτήσιν πρὸς τὸν Εἰσαγγελεῖα περὶ κανονισμοῦ τοιαῦτα βεβαιούσαν, ἀλλ' ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ περιέχει, δι' ἧς κηρύττονται ἀναρμόδια τὰ στρατιωτικὰ ποιν. δικαστήρια καὶ διατάσσεται ἡ παραπομπὴ τῆς δικογραφίας πρὸς ἡμᾶς, ὅπως κανονισθῇ ἡ ἀρμοδιότης, τουτέστι διατάσσεται νὰ γείνη πρὸς ἡμᾶς αἵτησις περὶ κανονισμοῦ, ἥτις δὲν ἐγένετο.

Ἐπιστρέφοντες ὅθεν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τὴν δικογραφίαν,

παρακαλοῦμεν νὰ διαβιβασθῇ αὕτη ἡμῖν δι' αἰτήσεως νομίμως συντεταγμένης καὶ ἀποχρώντως βεβαιωμένης.

Ο Ἐισαγγελεύς:

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Φαλαγγίτης ἀξιωματικὸς δύναται νὰ ἐξασκῇ τὰ ἔργα δικηγόρου ;

Ἀριθ. 404.

Τῇ 16 Ἀπριλίου 1875.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Συμφώνως πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3180 ε. ε. ἐπιστημειωτικὸν ἔγγραφον τοῦ Σ. τοῦτου Ὑπουργείου, ἐκθέτομεν τὴν γνώμην ἡμῶν ὡς ἐξῆς·

Τὸ ἄρθρ. 276 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀσυμβίβαστον ἀποφαίνεται τὸ ἐκτελεῖν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἔργα δικηγόρου καὶ στρατιωτικοῦ, οἱ δὲ φαλαγγίται ἐν ἀδείᾳ διαρκῶς ἢ κάλλιον εἰπεῖν διὰ παντός διατελοῦντες σήμερόν, κατὰ τοὺς νόμους ΤΟΖ' καὶ ΣΘ', οὐδεμίαν ἀληθῶς ἐκτελοῦσι στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ τιμῆς θέσεις καὶ οὐχὶ ὑπηρεσίας κατέχουσιν, (ἄρθρ. 2 καὶ 18 ἐδ. 2 τοῦ ἀπὸ 18]30 Σεπτεμβρίου 1835 Β. διατάγματος), καὶ τιμῆς μισθοὺς ὡς συντάξεις καὶ προβιβασμούς διὰ τὰς κατὰ τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα ἐκδουλεύσεις αὐτῶν ἀπολαμβάνουσι κατὰ τοὺς εἰρημένους νόμους καὶ οὐχὶ διὰ παρούσας ὑπηρεσίας, ἃς οὐδόλως παρέχουσιν. Ἐπομένως καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, ὁ φαλαγγίτης δύναται νὰ ἐξακολουθῇ δικηγορῶν παρὰ τοῖς δικαστηρίοις.

Ο Ἐισαγγελεύς:

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Διὰ τίνος ποινῆς τιμωρεῖται ἡ ἀρνησις τῶν μελῶν τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὸ νὰ καταχωρίσωσιν ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἐνστάσεις τῶν ὑποψηφίων ;

Ἀριθ. 434.

Τῇ 27 Μαρτίου 1875.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 60 ε. ε. ἀποφάσεώς του, κατεδίκασεν ἐπὶ παραβάσει τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου τοὺς Γ. Γ. κλπ. εἰς φυλάκισιν τριῶν μηνῶν ἕκαστον καὶ εἰς στέρησιν τῶν πολιτικῶν αὐτῶν δικαιωμάτων ἐπὶ πέντε ἔτη.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν δι' ὑπέρβασιν καθη-
κόντων ἢ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡττησάμεν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Διότι καθ' ὑπέρβασιν καθήκοντος κατὰ τὸ ἄρθρον 477 τῆς
Ποιν. Δικονομίας ἐπέβλεπε ποινὴν στέρησεως τῶν πολιτικῶν δι-
καιωμάτων διὰ πράξιν, ἣν οὐδεὶς νόμος τιμωρεῖ τοιοῦτον εἶδει
ποινῆς. Διότι κακῶς ἡρμηνεύθη καὶ ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρον 66
τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου, ὅπερ τιμωρεῖ εἰς πενταετῇ
στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων μόνον τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ
τούτῳ παραβάσεις τῶν διατάξεων τοῦ Ποιν. Νόμου, οὐχὶ δὲ
καὶ τὴν περὶ ἧς πρόκειται πράξιν ἀρνήσεως τοῦ νὰ καταχωρί-
σῃσι τὰ μέλη τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς ἐν τοῖς πρακτικοῖς
ἐνστάσεις τῶν ὑποψηφίων καὶ θέσωσι τὰς σφραγίδας των ἐπὶ
τῶν καλπῶν, διότι τοιαύτη πράξις, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ δικαστήριον
δέχεται, τιμωρεῖται μόνον κατὰ τὸ ἄρθρον 65 τοῦ περὶ ἐκλο-
γῆς νόμου μὲ φυλάκισιν καὶ χρηματικὴν ποινὴν.

Εἰσάγων τὴν αἵτησιν ταύτην εἰς τὸ δικαστήριον ἐξαίτουμαι
τὴν παραδοχὴν αὐτῆς κλπ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐποχρεῖται ὁ γραμματεὺς ν' ἀποδώσῃ τὸ παράβολον, ὅταν ἡ δεχθεῖσα τὴν
αἵτησιν ἀναίρεσεως ἀπόφασις παρέλπει νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ;

Ἀριθ. 472.

Τῇ 7 Μαΐου 1875.

Πρὸς τὸν κ. γραμματεῖα τῶν ἐν Παραρτισίδι Πλημμελειοδικῶν.

Διαβιβάζοντες ὑμῖν ἐγκλείστως τὴν ἀναφορὰν τοῦ Π. Κ. σῆς
παρ᾿ ἀγγέλλομεν, ἵνα κατὰ τὸ ἄρθρ. 496 τῆς Ποιν. Δικονομίας
ἀποδώσῃτε αὐτῷ τὸ παρ' αὐτοῦ κατατεθὲν παρ' ὑμῖν παράβολον
ἐκ δραχμῶν πεντήκοντα· διότι κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον, δεκτῆς
γενομένης τῆς αἵτησεως ἀναίρεσεως, ἀποδίδονται τὰ κατὰ τὸ
ἄρθρον 485 παρακατατεθέντα χρήματα καὶ ἂν τὸ δικαστήριον
ἐλησμόνησε νὰ ἀναφέρῃ περὶ τῆς ἀποδόσεως αὐτῶν εἰς τὴν ἀ-
πόφασιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἢ τὸ Πρωτοδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ ἔφεισιν κατὰ πειθαρχικῆς ἀποφάσεως εἰρηνοδικείου ;

Ἀριθ. 510.

Τῇ 8 Μαΐου 1875.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 184 τοῦ 1873 ἀποφάσεώς του, ἐξηφάνισε τὴν ὑπ' ἀριθ. 79 ἰδίου ἔτους ἀπόφασιν τοῦ εἰρηνοδικείου Ξηροχωρίου, ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ δι' αὐτῆς πειθαρχικῶς τιμωρηθέντος διὰ παύσεως πέντε μηνῶν δικολάβου Γεωργ. Ἰωαννίδου, καὶ ἀπήλλαξε τοῦτον τῆς τιμωρίας ταύτης.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν Πλημμελειοδικῶν τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡτησάμην διὰ τὸν ἐξῆς λόγον.

Διότι διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀνρμόδιως ἐδικάσθη ἔφειςιν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 79 τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδικείου Ξηροχωρίου, δι' ἧς ὁ εἰρηνοδίκης, πολιτικὴν δικάζων ὑπόθεσιν, ἐπέβαλε πειθαρχικὴν ποινὴν τῷ πληρεξουσίῳ τῶν ἐναγόντων ὡς δικηγόρῳ, καὶ ἐξηφάνισθη ἀπόφασις πολιτικοῦ δικαστηρίου ἣν μόνον τὸ Πρωτοδικεῖον ἀρμόδιον ἦν νὰ δικάσῃ (ἄρθρ. 529 § 2 καὶ 203 Πολ. Δικονομίας).

Εἰσάγων ὅθεν εἰς τὸ δικαστήριον τὴν αἴτησιν ταύτην ἐξαιτοῦμαι τὴν παραδοχὴν αὐτῆς κλπ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Το περὶ χάριτος Β. διάταγμα συνεπάγεται καὶ τὴν ἀνάκτησιν τῶν πολ. δικαιωμάτων, ὧν τὴν στέρησιν ἀπεφάνητο ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ;
Περὶ στέρησεως πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν δικαιωμάτων ἐν γένει.

Ἀριθ. 585.

Τῇ 28 Μαΐου 1875.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Πρὸ ἡμερῶν προφορικῶς μὲ προεκαλέσατε, κ. Ὑπουργέ, νὰ ὑποβάλω τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ ζητήματος, «Εἰ τὸ περὶ χάριτος Β. διάταγμα συνεπάγεται καὶ τὴν ἀνάκτησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ὧν τὴν στέρησιν ἐπὶ πενταετίαν ἀπεφάνητο ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ῥητῶς ἢ καὶ σιωπηλῶς συγγινώσκον τὴν στέρησιν». Πρὸ τοῦ Συντάγματος δυνατὸν ἦν εἰπεῖν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ ἀμνηστεύειν, ἡδύνα-

το διὰ διατάγματος ν' ἀπαλλάξῃ τὸν καταδικασθέντα, διὰ στάσιν λ. χ. ἢ ἐγκλήματα κατὰ τὰς δημοτικὰς ἢ ἄλλας πολιτικὰς ἐκλογὰς, τῶν τε ποινῶν καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ διάταγμα τότε δὲν ἦτο χάριτος, ἀλλ' ἀμνηστείας διάταγμα, διότι δι' ἀμνηστείας δυνατόν νὰ παύσῃ ἡ καταδίωξις οὐ μόνον ὑποδίκων, ἀλλὰ καὶ τελεσιδίκως καταδικαζομένων. Ἀλλὰ μετὰ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1864 τὸ ἀπονέμον τῷ Βασιλεῖ μόνον τὸ δικαίωμα τοῦ χαρίζειν, μεταβάλλειν καὶ ἐλαττοῦν τὴν ποινὴν, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ἀπονέμειν ἀμνηστείαν, εἰμὴ ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἐπὶ τούτων τῇ συμπράξει ὅλου τοῦ Ὑπουργείου, ἢ βασιλικῇ χάρις οὔτε ῥητῶς οὔτε καὶ σιωπηλῶς δύναται, ὡς νομίζω, νὰ ἀπαλλάξῃ τῆς καταψηφισθείσης στερήσεως τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21—23 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀναφερομένων δικαιομάτων. Ἡ βασιλικὴ χάρις πῆς ποινῆς διαφέρει κατὰ τοὺς ποινικολόγους οὐσιωδῶς τῆς ἀποκαταστάσεως εἰς δίκαια, ὧν ἡ ἄσκησις ἐνδιαφέρει τὴν κοινωνίαν πᾶσαν. Ἡ μὲν ἔργον εἶναι ἐλέους καὶ φιλανθρωπίας, ἡ δὲ ἔργον δικαιοσύνης καὶ ὡς τοιοῦτον ὑπόκειται τῇ ἐξετάσει καὶ κρίσει τῶν δικαστηρίων. Ὁ Βασιλεὺς, λέγουσι, δύναται νὰ ἐλεῇ, δὲν δύναται ὅμως ἐπὶ βλάβῃ τῆς κοινωνίας, νὰ κηρύττῃ ἀνεξετάστως ἱκανοὺς τῆς ἀσκήσεως δημοσίων πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν δικαίων ἀνθρώπους, οἵτινες ἀνάξιοι ἐκρίθησαν ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαστηρίου, ἐὰν μὴ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου μετὰ ἀκριβοῦς ἐξέτασιν ἄξιοι κριθῶσιν τῶν δικαίων ἐκείνων.

Αὐτὸ δὲ τοῦτο ὀφείλομεν, λέγουσι, νὰ εἰπώμεν καὶ ἐπὶ προσκαίρου στερήσεως τῶν δικαιομάτων ἐκείνων· τουτέστιν ὅτι δὲν παύει ἡ στέρησις, εἰ μὴ παρέλθῃ ὁ μετ' ἀκριβοῦς δικαστικὴν ἐξέτασιν ὀρισθεὶς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὡς ἀναγκαῖος εἰς ἐπανόρθωσιν τοῦ κατηγορουμένου χρόνος.

Ἡ ἐπὶ ὀρισμένῃ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἢ τοῦ νόμου χρόνῳ στέρησις τῶν δημοσίων, πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν δικαιομάτων, κατ' οὐδὲν, λέγουσιν, ἕτερον ἢ κατὰ τοῦτο καὶ μόνον διαφέρει τῆς ἰσοβίου στερήσεως, ὅτι ὀρισμένον ἔχει ἐξ ἀρχῆς τὸν χρόνον τῆς ἀποκαταστάσεως, καὶ ἄμεσον κατὰ τὴν λήξιν τοῦ χρόνου τὴν

ἀποκατάστασιν (ἴδε καὶ τὸ ἡμέτ. ἄρθρ. 23 τοῦ Ποιν. Νόμου). Ὡς περ δὲ ἡ ἰσόβιος στέρησις συνέπεια τῆς καταδίκης εἶναι, τὸ κοινωνικὸν συμφέρον ὁρῶσα, οὕτω καὶ ἡ πρόσκαιρος στέρησις· καὶ ἂν ἐκείνης δὲν δύναται διὰ χάριτος ὁ καταδικασθεὶς ν' ἀπαλλαγῇ, δὲν δύναται καὶ ταύτης ἄλλως ἢ δι' ἀποκαταστάσεως νὰ γίνῃ ἡ ἀπαλλαγὴ, ἐὰν τύχῃ νὰ ἦναι μακροτέρα τῆς πενταετίας (ἴδε τὰ ἡμέτ. ἄρθρ. 23 ἐν τέλει, 24, 189—191) Ποιν. Νόμου). Εἰ δὲ μὴ ἡ μακροτέρα, ἐκλείπει μὲν ἡ ἀνάγκη τῆς διὰ Β. διατάγματος ἀποκαταστάσεως (ἴδε τὰ ἡμέτ. ἄρθρ. 565 καὶ 568 Ποιν. Δικον.), ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ κατασταθῇ ἄξιος ὧν ἐστερήθη δημοσίων, πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν δικαίων, τῷ χρόνῳ τῷ ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαστοῦ ὁρισμένῳ. Ὁ νόμος, ὁ ἀπαγγέλλων κατὰ τινος ἰσόβιον στέρησιν τῶν δικαίων τούτων, πράττει τοῦτο διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ χρόνου τῆς ἐπανορθώσεως αὐτοῦ· ὁ δὲ ἀπαγγέλλων κατὰ τινος πρόσκαιρον στέρησιν ὅλων ἢ τινων τῶν εἰρημένων δικαίων, δέχεται ὡς ἀρχοῦντα πρὸς ἐπανόρθωσιν τὸν χρόνον ὃν ὀρίζει, ἀμφοτέρω ὁμῶς ἀναγκαίαν καὶ ἀναπόφευκτον ἀποφαίνονται τὴν παρέλευσιν χρόνου πρὸς ἀνάκτησιν τῶν δικαίων· οὐδὲν λοιπὸν πλὴν τοῦ χρόνου δύναται νὰ καταστήσῃ ἄξιον τὸν ἀνάξιον κριθέντα διὰ δικαστικῆς ἀσφατέως τῆς ἀσκήσεως τῶν δημοσίων, πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν δικαίων. Ἀληθῶς ἡ πρόσκαιρος στέρησις αὐτῶν, διανομή τῆς ἀσκήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου λέγεται (ἴδε τὰ ἡμέτ. ἄρθρ. 23 καὶ 24 Ποιν. Νόμου) καὶ εἶναι, ὡς ἐκ τούτου ἐξάγεται, ὅτι ἅμα παρελθόντος τοῦ ὁρισμένου ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ χρόνου τῆς διακοπῆς, ἡ ἀνάκτησις τῶν δικαίων ἐπανέρχεται χωρὶς διατάγματος περὶ ἀποκαταστάσεως· ἀλλὰ καὶ ἡ πρόσκαιρος στέρησις αὐτῇ ἀναγκαίαν καθίστησι τὴν παρέλευσιν χρόνου ἀρχοῦντος πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἐξ αὐτῆς ἐντυπώσεων, ὃν ἀρμοδιώτατος πάντων νὰ ὀρίσῃ ὁ δικαστὴς εἶναι, ὁ τὸν πράξαντα καὶ τὴν πράξιν καὶ τὰ, ἐξ αὐτῆς ἐντυπώσεις κάλλιον παντὸς ἄλλου γνοῦς ἀπὸ τῆς ἀνακρίσεως καὶ συζητήσεως.

Τὴν γνώμην ταύτην ὑποστηρίζουσα, κατ' ἐμέ, φαίνεται μάλλον ἡ ἡμετέρα νομοθεσία.

Καὶ ἐπὶ μὲν τῶν ἰσοβίων ἀποτελεσμάτων τῆς ποινῆς, τὸ ἀδύνατον τῆς παύσεως αὐτῶν διὰ τῆς Βασιλικῆς χάριτος, ἐξάγεται ἐκ τῶν συνδυασμένων ἄρθρ. 564, 565 καὶ 548 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι τὸ μὲν ἄρθρ. 564 ῥητῶς λέγει, ὅτι τὸ τέλος τῆς ποινῆς δὲν συνεπάγεται καὶ τὴν παῦσιν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, καὶ μάλιστα τῆς στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ ἰδιαιτέρων τιμῶν, ἐννοοῦν προφανῶς τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀναφερόμενα, προστίθῃσι δέ, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα παύουσι μόνον διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως.

Τὸ δὲ ἄρθρ. 565 ῥητῶς λέγει, ὅτι ὁ διὰ παράγραφης ἀπαλλαγῆς τῆς ποινῆς χρήζει ἀποκαστάσεως εἰς κατὰπαυσιν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς. Τὸ δὲ ἄρθρ. 548 φαίνεται λέγον, ὅτι διὰ τῆς παράγραφης ἀναιρεῖται ἡ ποινὴ, ὅσον καὶ διὰ τῆς Βασιλικῆς χάριτος. Λέγομεν δέ, ὅτι φαίνεται λέγον τοῦτο, διότι οὐδεμίαν διάκρισιν ποιεῖται μετὰ τὴν χάριτος καὶ παράγραφης. Καὶ ἂν διὰ τοῦ θανάτου παύωσι τὰ ἀποτελέσματα, οὐχὶ νόμῳ, ἀλλὰ πράγματι παύουσι, διότι αἰτία τούτου εἶναι οὐχὶ τὸ ἄρθρ. 548, ἀλλ' ὁ ἐκλιπὼν ἄνθρωπος. Οὐδεὶς λοιπὸν νόμος, ὡς φαίνεται, ἀπονέμει τῷ Ἡγεμόνι τὸ χαρίζεσθαι διὰ διατάγματος τὰ ἰσοβία ἀποτελέσματα τῆς ποινῆς, ἀλλὰ μόνον τὴν ποινὴν.

Ἐπὶ δὲ τῶν πρόσκαιρῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ποινῆς, τῶν καταψηφιζομένων κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, ὅτε μὲν ἀπὸ 2½ μηνῶν μέχρι 2½ ἐτῶν (ἄρθρ. 23 καὶ 24 Ποιν. Νόμου), ὅτε δὲ ἀπὸ πέντε ἐτῶν μέχρι δέκα ἢ ἀπὸ δέκα μέχρι εἴκοσι (ἄρθρ. 139—191), τὸ ἀδύνατον τῆς παύσεως αὐτῶν διὰ τῆς Βασιλικῆς χάριτος ἐξάγεται, ὡς μοι δοκεῖ, ἐκ τῶν συνδυασμένων ἄρθρων 564, 548 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι τὸ μὲν ἄρθρ. 564 ὡς κανὼν ἀνευ ἐξαιρέσεως τίθῃσι τοῦτο, ὅτι τὸ τέλος τῆς ποινῆς δὲν συνεπάγεται τὴν παῦσιν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς.

Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 548, διὰ β. χάριτος οὐδέν, ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν, πλὴν τῆς ποινῆς χαρίζεται, τὸ δὲ ἄρθρον 23 τοῦ Ποιν. Νόμου τὴν πρόσκαιρον στέρησιν τῶν ἐν αὐτῷ δικαίων δὲν λέγει

ποινήν ἀλλὰ συνέπειαν τῆς ποινῆς, ὡς ἀποτέλεσμα δὲ τῆς ποινῆς διατάσσεται ἡ στέρησις ὧλων ἢ τινῶν τῶν ἐν τοῖς ἄρθρ. 21 καὶ 23 ἀναφερομένων δικαίων καὶ ὅταν ὁ νόμος λέγῃ, ὅτι ἡ κατὰ δίκην εἰς ποινήν σωματικὴν ἢ χρηματικὴν ἐπιφέρει ἢ συνεπάγεται ἢ ἐπάγεται τὴν στέρησιν (ἄρθρ. 24 Ποιν. Νόμου καὶ ἄρθρ. 62 καὶ 66 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου)· πρὸς δέ, κατὰ τὸν Ποιν. Νόμον, καὶ ὅταν ὁ νόμος μετὰ τῆς σωματικῆς ἢ χρηματικῆς ποινῆς ἐπιβάλλῃ καὶ στέρησιν τῶν εἰρημένων δικαίων, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ποινῆς ἐκείνης δοκεῖ ἐπιβάλλειν αὐτὴν (ἄρθρ. 23, 189—191 Ποιν. Νόμου καὶ 65 § 3 καὶ 4 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου)· ὅτι δὲ τοῦτο ἐννοεῖ τὸ εἰρημένον ἄρθρ. 65, ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ τοῖς ἄρθρ. 62 καὶ 66 τοῦ ἰδίου νόμου περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν. Διὰ τοὺς λόγους δὲ αὐτοὺς ὑποστηρικτέον μᾶλλον νομίζω, ὅτι τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 548 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸ σύνταγμα ἐκδιδόμενον Β. διάταγμα, τὸ χαρίζον τὴν ποινήν, δὲν δύναται νὰ χαρίσῃ καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς, καὶν πρόσκαιρα ὦσιν, ἀλλ' εἰ μὲν μακρότερα ἦναι τῶν πέντε ἐτῶν, χωρεῖ ἀποκαταστάσεις ὡς ἐπὶ τῆς ἰσοβίου στέρησεως, κατὰ τὴν γνώμην γάλλων ποινικολόγων ὁρθὴν οὔσαν καὶ καθ' ἡμᾶς, ὡς μὴ ἀντικειμένην τῇ ἡμετέρᾳ ποιν. νομοθεσίᾳ, διότι, ὡς ὁρθῶς λέγουσιν, οἱ ἡττον ἀνάξιοι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρῶνται ὑπὸ τοῦ νόμου ἡττον ἀποκαταστατέοι τῶν μᾶλλον ἀναξίων κριθέντων διὰ τοῦ νόμου (ἄρθρ. 189—191 Ποιν. Νόμου)· εἰ δὲ πενταετῇ τ' ἀποτέλεσμα τῆς ποινῆς (ἄρθρ. 62, 65, καὶ 66 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου) ἢ καὶ βραχυχρονιώτερον (ἄρθρ. 23 ἐν τέλει καὶ 24 Ποιν. Νόμου), ἐκλείπει μὲν, ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν, ἡ ἀνάγκη τῆς ἀποκαταστάσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ κατασταθῇ τῷ ὀρισμένῳ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ χρόνῳ ἄξιός ὢν ἐστερήθη, ὡς ἀνάξιός, δικαίων. Ἄν ἡ καταδίκη καὶ μόνη ἀνάξιον καθίστησι τῶν δημοσίων δικαίων τὸν ἰσοβίως στερηθέντα, ὁ αὐτὸς λόγος καὶ τὸν πρόσκαιρως στερούμενον ἀνάξιον καθιστᾷ. Καὶ ἂν ὁ αὐτὸς λόγος, διατὶ ὁ μὲν νὰ μὴ ἀποκαθίσταται χωρὶς δικαστικῆς ἐξετάσεως ἐὰν ἀποκαταστατέος καὶ πότε (ἄρθρ. 565

Ποιν. Δικονομ.), ὁ δὲ καὶ ἐναντίον τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, ὀρίζουσης τὸν χρόνον τῆς στερήσεως, νὰ λογίζεται διὰ βασιλικῆς χάριτος προῶτως ἄξιος τῆς ἀνακτήσεως ὧν ἐστερήθη δικαίων ; Ἐὰν δὲ ἐπὶ προσκαίρου στερήσεως οὐ μείζονος τῶν πέντε ἐτῶν δὲν ἦναι δυνατὴ ἡ ἀποκατάστασις (ἄρθρ. 565 Ποιν. Δικονομίας), οὐδόλως διὰ τοῦτο τίθεται εἰς ἥττονα μοίραν τοῦ ἰσοβίως στερουμένου τῶν δικαίων ὁ προσκαίρως στερούμενος αὐτῶν, ἀφοῦ μετὰ πέντε ἔτη ἢ καὶ ἐν βραχυτέρῳ χρόνῳ ἀποκαθίσταται δυνάμει τῆς ὀρίζουσης αὐτὸν ἀποφάσεως, χωρὶς ἄλλης ἐξετάσεως πλὴν τῆς γενομένης κατὰ τὴν καταδίκην. ("Ιδε περὶ τούτου, ὅτι σοφιστικὴ μᾶλλον ἢ ἀληθὴς ἡ γενομένη διάκρισις μεταξὺ νομίμων ἀνικανοτήτων καὶ ἀνικανότητων ἅς ὁ δικαστὴς δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἀπαγγεῖλῃ, καὶ ὅτι δι' ἀποκαταστάσεως δυνατόν ἀμφότερα τὰ εἶδη τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ποινῆς νὰ παύσωσιν, *Cur de Cod. pénal; et lecons de législation criminelle par A. Bertauld καὶ Traité de l'Instruc. crimin. par F. Helie vol. 8 N° 4091—4103*).

Τὴν ὡς μᾶλλον καὶ ἐμὴν γνώμην ἐκθεῖς, κ. Ὑπουργέ, ὀφείλω νὰ ὑπενθυμίσω ὑμῖν, ὅτι ἐναντίους ἔχω Γάλλους συγγραφεῖς καὶ ἀπόφασιν τινὰ τοῦ ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας τοῦ 1827, ὧν οἱ μὲν ὑποστηρίζουσιν, ὅτι καὶ διὰ τοῦ περὶ Βασιλικῆς χάριτος διατάγματος, δύναται ἀπαλλαγῆναι τὸν καταδικασθέντα τῆς ἰσοβίου καὶ προσκαίρου στερήσεως τῶν πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν δικαιωμάτων, ὅταν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ταύτην περιλαμβάνῃ τὸ διάταγμα, οἱ δὲ ἔτι περαιτέρω προβαίνοντες, δέχονται ὅτι καὶ αὕτῃ ἡ ἀπλὴ χάρις τῆς καταδίκης συνεπάγεται τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς στερήσεως τῶν δικαίων ἐκείνων, ἐὰν μὴ ἐξαιρῇ ῥητῶς αὐτήν. Ἄλλοι ποινικολόγοι συγγραφεῖς οἷοι ὁ Trelley, Demolombe, Fouvart, de Langlade καὶ ἕτεροι λέγουσι, στηριζόμενοι ἐπὶ ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας τοῦ 1825 καὶ ἀπόφασίς τις τοῦ αὐτοῦ ἀκυρωτικοῦ τοῦ 1849 ἐν τῇ σχεπτικῇ αὐτῆς ἀποφαίνεται, ὅτι μόνῃ (seule) ἡ ἀποκατάστασις (yehabilitation) ἀπαλλάσσει τῆς καταψηφισθείσης στερήσεως τῶν πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν δικαίων. Ταῦτα δὲ μᾶλλον ὑποστη-

ρίζον φαίνεται καὶ τὸ ἄρθρ. 564, ὡς εἴρηται, τῆς ἡμετέρας Ποιν. Δικονομίας, ἣτις ἐν πολλοῖς ἄλλοις ἐκτίθησι τὰ περὶ χάριτος καὶ ἀποκαταστάσεως καὶ διαφέρει τῆς Γαλλικῆς.¹

Προφορικῶς προεκκαλέσατέ με, κ. Ὑπουργέ, νὰ ἐκφράσω γνώμην καὶ περὶ τοῦ ἐπομένου ζητήματος, «Εἰ τις δι' ἀποφάσεως καταδικασθῆις, ἕνεκα πλημμελήματος κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς διαπραχθέντος, εἰς φυλάκισιν καὶ στερήσιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ, τυχὼν δὲ ὕστερον χάριτος τοῦ ὑπολοίπου τῆς ποινῆς τῆς φυλακίσεως διὰ Β. διατάγματος, ἀποκατεστάθῃ διὰ τοῦ διατάγματος τούτου εἰς τὰ δίκαια, ὧν διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐστερήθη». Κατὰ τὸ ἄρθρ. 548 τῆς ἡμετέρας Ποιν. Δικονομίας, εἴτε ποινὴ ἐστὶν ἡ καταψήφισις τῆς στερήσεως τῶν δικαίων, εἴτε συνέπεια ποινῆς, δὲν ἀπηλλάγη αὐτῆς διὰ τοῦ εἰρημένου διατάγματος, ὡς οὐδὲν περὶ αὐτῆς περιλαμβάνοντος, διότι τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο λέγει ῥητῶς, ὅτι ἡ καταγνωσθεῖσα ποινὴ ἀναιρεῖται διὰ Βασιλικῆς χάριτος, καθ' ὅσον τοῦτο ἀπηγγέλθη διὰ τοῦ περὶ χάριτος διατάγματος. Εἶναι ποινὴ ἡ στερησις ; Δὲν ἐχαρίσθη ὡς μὴ ἀπαγγεληθεῖσα διὰ τοῦ διατάγματος. Εἶναι συνέπεια ποινῆς ; (καὶ εἶναι τοιαύτῃ κατ' ἐμὲ), ἔμεινε βαρύνουσα τὸν καταδικασθέντα εἰς αὐτήν, διότι δὲν ἐχαρίσθη.²

Ἄλλὰ ποία ἡ ἔννοια τῶν διατάξεων τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου περὶ τῆς στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ; Σημαίνουσι τὴν στερήσιν ὅλων τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου δικαίων, ἢ μόνον τὴν στερήσιν τῶν δικαίων τοῦ ἐκλέ-

¹ Ο κ. Εἰσαγγελεὺς ἐποίησε μεταγενεστέρως εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς γνωμοδοτήσεως τὴν ἐξῆς σημείωσιν, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ἐξερχομένων ἐγγράφων τῆς Εἰσαγγελίας.

Σημ. Τῇ ἐκτεθείσῃ γνώμῃ περὶ τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας ἀντικειμένην τὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογίαν εὗρισκω. Τίς ἡ ὀρθότερα ; Ὁμολογῶ, ὅτι δυσχερὲς ἐστὶν εἰπεῖν ἐσφαλμένην τὴν νομολογίαν. Ταῦτα δὲ λέγω, ὠριμώτερον σκεφθεῖς.

² Σημ. Τὴν διὰ χάριτος ἀποκατάστασιν σύμφωνον τῇ ἡμετέρᾳ Ποιν. Δικονομίᾳ λέγει σταθερὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογία (πολ. ἀποφ. 60 τοῦ 1854, 417 τοῦ 1857, 442 καὶ 305 τοῦ 1862).

γζειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἐν ταῖς βουλευτικαῖς καὶ δημοτικαῖς καὶ ἄλλαις πολιτικαῖς ἐκλογαῖς ; Περὶ τοῦτου ὀφείλω νὰ εἰπῶ τὴν ἐμὴν γνώμην, ὡς σχέσιν ἔχοντος πρὸς τὸ ζήτημα περὶ οὗ πρόκειται.

Τὸ ἄρθρ. 62 τοῦ αὐτοῦ νόμου τιμωρεῖ τὸν δῆμαρχον τῇ στέρησει τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ πενταετίαν. Ἄν δὲ τοῦτο σημαίνει τὴν στέρησιν τοῦ ἐκλέγεσθαι καὶ ἐκλέγειν ἐν πάσαις ταῖς πολιτικαῖς καὶ δημοτικαῖς ἐκλογαῖς καὶ ἐπομένως τὴν ἀποβολὴν τοῦ πλημμελήσαντος δημάρχου, σύμφωνα εἶναι τὸ ἄρθρ. 62 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου τοῖς ἄρθροις 493 καὶ 24, πρὸς δὲ καὶ τῷ ἄρθρῳ 487 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου. Ἄλλ' ἂν τὴν στέρησιν ὅλων τῶν ἐν ἄρθρ. 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου δικαίων, ὑπερβολικὴ καὶ ἀνοίκειος ἢ ποινὴ τοῦ ἄρθρ. 62 εἶναι.

Τὸ ἄρθρ. 65 § 3 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἄρθρ. 194 τοῦ Ποιν. Νόμου. Μετριώτερον δὲ εἶναι κατὰ τὴν ποινὴν τῆς φυλακίσεως, ὡς τοῦ μὲν ἢ φυλάκισις τριῶν μηνῶν μέχρις ἐνὸς ἔτους καὶ ἕξ μηνῶν μέχρις δύο ἐτῶν, τοῦ δὲ ἄρθρ. 194 τοῦ Ποιν. Νόμου ἢ φυλάκισις, ἕξ μηνῶν μέχρι πέντε ἐτῶν. Μετριώτερον καὶ κατὰ τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἂν ταῦτα τὸ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἐν ἐκλογαῖς, μετριώτερον δὲ καὶ ἂν ἡ στέρησις αὕτη, στέρησις τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου δικαίων ᾗναι· διότι τὸ ἄρθρ. 194 καταψηφίζει στέρησιν τοιαύτην δέκα μέχρις εἴκοσι ἐτῶν. Ἄλλ' ἂν τὴν στέρησιν ὅλων τῶν δικαίων τῶν ἄρθρ. 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐπὶ πενταετίαν ὁ νομοθέτης τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἠννόει, ἥθελε τὸ εἶπῃ, ἄλλως τε παρατηρητέον, ὅτι τὸ ἄρθρ. 194 λέγον περὶ νοθεύσεως, ἀποκρύψεως, ἀφανίσεως καὶ μεταλλαγῆς ψηφοδελτίων, ἀπραχτεῖ σήμερον. Ἐτιμώρει δὲ τῇ στέρησει τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου δικαίων, ὡς περὶ πλαστογραφίας, λέγον (ἄρθρ. 22).

Τοῦ ἄρθρ. 66 § 2, εἴτε τὸ πρῶτον εἴτε τὸ δεύτερον σημαίνει, ἡ στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ πεναετίαν, μετριώτερον εἶναι τῶν στερήσεων τῶν ἄρθρ. 181—194 Ποιν. Νόμου. Περὶ δὲ τῆς σχέσεως τοῦ 66 ἄρθρου τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου

πρὸς τὸ 192 τοῦ Ποιν. Νόμου, ποῦ μὲν μετριώτερον τὸ 192 ποῦ δὲ τὸ 66 § 2.

Τὰ δὲ ἄρθρ. 202—257 συνεπάγονται τὰς στερήσεις τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Ποιν. Νόμου ἰσοβίως, τὰς δὲ τοῦ ἄρθρ. 23 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀπὸ ἑξ μηνῶν μέχρι ἑξ ἐτῶν. Τὰ ἄρθρα 261—264 δὲν συνεπάγονται στέρησιν δικαίων. Τὸ 271 ὡσαύτως δὲν συνεπάγεται. Τὸ 322 εἰ μὲν περὶ κακουργήματος πρόκειται, συνεπάγεται, εἰ δὲ περὶ πλημμελήματος οὐ. Τὸ δὲ ἄρθρ. 330 οὐ. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρ. 66 § 1 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου προστίθῃσι «καὶ αἱ λοιπαὶ διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου ἐφαρμόζονται ἂν λάβωσι χώραν κατὰ τὰς ἐκλογάς», ἡ δὲ § 2 αὐτοῦ λέγει «ἡ ἐπὶ τινι τῶν πράξεων τούτων καταδίκη συνεπάγεται καὶ εἰς βαθμὸν πλημμελήματος στέρησιν πέντε ἐτῶν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων». Οὕτω δὲ ὅλαι αἱ παραβάσεις τοῦ Ποιν. Νόμου συνεπάγονται τὴν στέρησιν τῶν δικαίων τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι πάντως, τῶν δὲ στερήσεων τῶν ἄρθρ. 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἂν τοῦτο σημαίνῃ ἡ στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ὅπερ ἀπίθανον πιστεύθηται, τουτέστι ὅτι ταῖς βαρυτάταις στερήσεσι τῶν ἄρθρ. 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐννοεῖ νὰ τιμωρήσῃ ὁ ἐκλογικὸς νόμος καὶ ὕβρεις ἐκλογέων ἢ ῥαβδισμοὺς αὐτῶν ἢ ἀπειλὰς οἰασδήποτε καὶ βιαιοπραγίας μὴ ἐξαναγκάζουσας τὴν ψῆφον. Αἱ εἰρημέναι διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου εἶναι αἱ περὶ τῶν πράξεων τῶν μνημονευομένων ῥητῶς ἐν τῇ § 1 τοῦ ἄρθρ. 66 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου. Ἐξέθηκα δὲ τὰ περὶ αὐτῶν, διὰ νὰ καταδείξω τὸ ἀσυμβίβαστον αὐτῶν καὶ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 66, ἂν στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων σημαίνῃ στέρησιν ὅλων τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου δικαίων.

Ἀμφιβάλλω, καὶ λίαν, ἂν ἡ στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 62, 65 καὶ 66, τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου περιλαμβάνῃ ὅλα τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀναφερόμενα δίκαια, διότι οὔτε φύσει πολιτικὰ δίκαια εἶναι ταῦτα πάντα, ἀλλὰ ἄλλα πολιτικὰ, ἄλλα ἀσυχὰ, καὶ ἄλλα συγγενικά, ὡς τὸ ἀπὸ 20 Μαΐου 1836 Β. διάταγμα

ονομάζει αὐτά, οὐδὲ ἤθελε παραλείψει ὁ νομοθέτης, ἂν ταῦτα ἐννόει, νὰ τὸ εἴπῃ, ὅτι δηλαδὴ στεροῦνται τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου δικαίων, ἅπερ ὁ αὐτὸς ἐκλογικὸς νόμος ἐνεθυμήθη ἐν τοῖς ἄρθρ. 2 καὶ 4 αὐτοῦ. Ἀπίθανος δὲ φαίνεται μοι ἡ ὑπόθεσις, ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ τιμωρήσῃ τῇ βάρυτάτῃ στερήσει ὅλων τῶν ἐν τοῖς ἄρθρ. 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου δικαίων πᾶσαν οἰκονομήσαν καὶ ὁσονδὴποτε ἐλαφρὰν παράβασιν τοῦ Ποιν. Νόμου. Ἀλλὰ μήπως ἄλλος τις νόμος ὀρίζει τὰ πολιτικὰ δίκαια ; Οὐδεὶς ξένος νόμος ἢ σύνταγμα κατὰ τὸν Dalloz· οὐδεὶς ἐγγώριος, ὅσον ἐγὼ γινώσκω, πλην τοῦ διατάγματος ἐκείνου τοῦ 1836 τοῦ λέγοντος, ὅτι τὰ τῶν ἄρθρων 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου δίκαια εἶναι πολιτικά, ἀστυκὰ καὶ συγγενικά· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν ὀρίζει ποῖα ἕκαστα αὐτῶν. Βεβαίωτατον ὅμως εἶναι καὶ ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως, ὅτι ὁ στερηθεὶς τῶν πολιτικῶν δικαίων, στερεῖται τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἐν ταῖς ἐκλογαῖς (Helie N° 1266, 185, 186 καὶ 1247 Cod. Penal)· διότι ὅταν ὁ νόμος περὶ πολιτικῶν δικαίων ὀρίζῃ, οἷα εἰσὶ τὰ τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἐν βουλευτικαῖς ἐκλογαῖς, αἱ ἐν αὐτῷ διαταττόμεναι ποιναὶ στερήσεως πολιτικῶν δικαιωμάτων, καὶ χωρὶς νὰ κατονομάζωνται ταῦτα, τὴν στέρησιν περιλαμβάνουσι βεβαίως τῶν δικαίων περὶ ὧν ὁ νόμος. Πρὸς δὲ καὶ διότι ἡ στέρησις τῶν δικαίων τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ὀρίζεται ἐν τῷ ἄρθρῳ 109 τοῦ γαλλικοῦ Ποιν. Νόμου, ὅπερ κατὰ λέξιν μεταφράσας ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἐν ἄρθρῳ 189 Ποιν. Νόμου, ἐξέφρασε τὴν ἐκεῖ νομοθετουμένην στέρησιν τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι τοῖς «στερεῖται ὅλων τῶν δημοσίων δικαίων», ἅπερ σημαίνουσι μᾶλλον τὰ τοῦ γαλλικοῦ ἢ τὴν στέρησιν τῶν ἄρθρ. 21 καὶ 23 τοῦ ἡμετέρου Ποιν. Νόμου, διότι ἂν τοῦτο ἐσήμαινον ἤθελε τὸ εἶπει ὁ νομοθέτης ὡς τὸ εἶπεν ἐν τοῖς ἀμέσως ἐπομένοις ἄρθρ. 190 καὶ 191 τοῦ Ποιν. Νόμου. Ἄρα τὸ *droits civils ou politiques* τῶν ἄρθρ. 34 καὶ 109 τοῦ Cod pèn, δημόσια δίκαια τοῦ ἄρθρ. 189 Ποιν. Νόμου καὶ πολιτικὰ δίκαια τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, σημαίνουσι βεβαίως τὰ δίκαια τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι.

Ἄλλ' οὐ μόνον ταῦτα ἀλλὰ καὶ τὸ γαλλικὸν σύντάγμα τοῦ 1848 καὶ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ ἔτους γερμανικὰ συντάγματα, τῇ στερήσει τῶν πολιτικῶν δικαίων τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι τιμωροῦσι τὰς ἰδίας τῶν ἐκλογ. νόμων παραβάσεις. Ὁ δικαστὴς διὰ τὸ ἀόριστον καὶ ἀμφίβολον τῆς ἐννοίας τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐφαρμόζῃ τὰ τοῦ Ποιν. Νόμου ἄρθρα 189, 190 καὶ λοιπὰ, ὅσα συνεπάγονται τὴν στέρησιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου δικαίων, καὶ ἐπ' αὐτῶν μὲν νὰ προσθέτῃ μόνον ὡς ἐπιβοηθητικὴν οὕτως εἰπεῖν τὴν περὶ τῆς στέρησεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων διάταξιν τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, νὰ ἐφαρμόζῃ δὲ αὐτὴν ὡς κυρίαν καὶ μόνην διάταξιν περὶ στέρησεως δικαίων ἐπὶ παραβάσεων ἐν ταῖς ἐκλογαῖς, καθ' ὧν δὲν χωροῦσιν αἱ στέρησεις τῶν ἐν τοῖς ἄρθρ. 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου δικαίων. Ἀποφασίς λοιπὸν καταψηφίζουσα μόνον στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων κατὰ τὰ ἄρθρ. 62, 65 καὶ 66 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, ἀσφαλῶς οὐδὲν ἕτερον, ὡς ἐγὼ νομίζω, καταψηφίζει, ἢ στέρησιν τοῦ δικαίου τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἐν βουλευτικαῖς, δημοτικαῖς καὶ ἄλλαις πολιτικαῖς ἐκλογαῖς.

κατὰ γερμανικὸν νόμον τοῦ 1848. Οὐδὲν ἕτερον. Εἰσαγγεῖλος

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ στέρησεως πολιτικῶν δικαιωμάτων.

Ἀριθ. 615.

Τῇ 31 Μαΐου 1875.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 585 ἀπὸ 28 Μαΐου π. ε. πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο γνωμοδοτήσῃ μου, εἶπον πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τοῦτο, «ἀλλ' οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ καὶ τὸ γαλλικὸν σύνταγμα τοῦ 1848 καὶ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ ἔτους γερμανικὰ συντάγματα τῇ στερήσει τῶν πολιτικῶν δικαίων τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι τιμωροῦσι τὰς ἰδίας τῶν ἐκλογικῶν νόμων παραβάσεις.» Καὶ ἀληθῶς ταῦτα λέγουσιν, οὐχὶ ὁμῶς τὰ συντάγματα τοῦ 1848, ἀλλ' ὁ ἐκλογικὸς νόμος τῆς Γαλλίας τοῦ 1849 καὶ οἱ τοῦ αὐτοῦ ἔτους νόμοι τῶν πολλῶν ἐπικρατειῶν τῆς Γερμανίας, οἷον τοῦ Ὁλ-

δεμβούργ, Μεγάλου δουκάτου τοῦ Cotha, δουκάτου τοῦ Ἀρ-
βούργου, τῆς Γερμανικῆς ἐπικρατείας ὅλης καὶ ἄλλων κρατῶν.

Καὶ ὁ μὲν γαλλικὸς ἐκλογικὸς νόμος λέγει ἐν ἀρθρῷ 100
«ὁ ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα ψηφοφορήσας τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν
ἕξ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν», ἐν δὲ ἀρθρ. 101 «τῇ αὐτῇ ποινῇ
τιμωρεῖται ὁ πολλάκις ψηφοφορήσας», ἐν δὲ ἀρθρ. 102 «ἡ ὑπε-
ξαίρεσις κατὰ τὴν ἀπαρίθμησιν ψηφοδελτίων, ἡ προσθήκη ἢ
μεταβολὴ αὐτῶν ἢ ἡ ἀπαγγελία ἄλλων ἀντ' ἄλλων τῶν ἐν τοῖς
ψηφοδελτίοις γεγραμμένων ὀνομάτων, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν
ἐνὸς μέχρι πέντε ἐτῶν καὶ χρηματικὴν ποινὴν 500 — 1000
φράγκων».

Τὰ δὲ λοιπὰ ἀρθρα 104—113 τιμωροῦν τὴν παράνομον εἰσο-
δὸν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκλογῆς, τὴν δωροδοκίαν ἐν αὐτῷ, τὴν
διατάραξιν αὐτῆς καὶ τὸν ἐπηρεασμὸν τῆς ἐλευθερίας τῆς ψη-
φοφορίας, τὴν εἰσβολὴν διὰ βίας εἰς τὴν ἐκλογὴν, τὰς ὑβρεῖς
κατὰ τῶν ἐπιτετραμμένων αὐτήν, μὲ φυλάκισιν καὶ χρηματικὴν
ποινὴν. Μετὰ τὰς διατάξεις δὲ ταύτας τὸ ἀρθρ. 116 λέγει μό-
νον «ἡ δυνάμει τῶν προηγουμένων διατάξεων γενομένη κατα-
δίκη συνεπάγεται τὴν στέρησιν τοῦ δικαίου τοῦ ἐκλέγειν καὶ
ἐκλέγεσθαι, ἡ δὲ στέρησις αὕτη ἀπὸ ἐνὸς μέχρι πέντε ἐτῶν
ἀπαγγέλλεται διὰ τῆς ἀποφάσεως». Τιμωροῦσι δηλ. τὰς πα-
ραβάσεις τοῦ ἀρθρ. 65 § 3 καὶ 4 τοῦ ἡμετέρου ἐκλογικοῦ νό-
μου καὶ ἄλλας παραβάσεις ὁμοίας ταῖς παραβάσεσι τοῦ ἡμετέ-
ρου Ποιν. Νόμου, τῇ στέρησει τοῦ δικαίου τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκ-
λέγεσθαι.

Ὅτι δὲ οἱ Γάλλοι διακρίνουσι τὰ *droits civiques* τῶν δημο-
σίων ὑπηρεσιῶν, ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ Ποιν. Νόμου αὐτῶν, οἷον
τῶν ἀρθρ. 113, 123 καὶ ἄλλων.

Ar. 113... sera puni d' interdiction des droils de citoyen et
de toute Fonction ou emploi public pendant cinq ans au moins.

Ar. 123... qui pourra de plus etre condamne a l'interdiction
des droils civiques et de tout emploi public pendant dix ans au plus.

Οἱ δὲ ἐκλογικοὶ νόμοι, τοῦ μὲν Ὀλδεμβούργου ἐν § 12 τιμω-
ρεῖ τὴν δωροδοκίαν τῇ στέρησει τοῦ δικαίου τοῦ ἐκλέγειν καὶ

ἐκλέγεσθαι, ἰσοβίως ἢ προσκαίρως κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ· τοῦ δὲ Cotha ἐν § 10 λέγει, ὅτι τῇ στερήσει τοῦ δικαίου τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἀπὸ 4—12 ἐτῶν, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένης ποινῆς, τιμωροῦνται οἱ πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες ψήφους, οἱ πλέον ἢ ἅπαξ ψηφοφοροῦντες, καὶ καθόλου οἱ ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἐκλογῆς ἀσυγχώρητα κατὰ νόμον μέσα μεταχειριζόμενοι· ἰδίως δὲ τῇ τοῦ αὐτοῦ δικαίου τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι στερήσει τιμωροῦνται, οἱ δι' ἀπειλῶν βλάβης ἢ δι' ὑποσχέσεων ἀθεμίτου κέρδους ἐπηρεάζοντες τὴν ψᾶφον τῶν πολιτῶν ἢ δι' ἄλλων ἀσυγχωρήτων πράξεων νοθεύοντες τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς, ἐπὶ σκοπῷ ἐκδικήσεως τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν στέρησιν τοῦ δικαίου τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἀπὸ 4—12 ἐτῶν ὁ τῆς γερμανικῆς ἐπικρατείας ἐκλογικὸς νόμος καὶ ἀπὸ 2—10 ἐτῶν ὁ τοῦ Ἀμβούργου κατὰ τῶν αὐτῶν πράξεων ἀπαγγέλλουσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος·

Τὸ ἀναρμόδιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ; *Εἰς τὸν νόμον*

Ἀριθ. 644.

Τῇ 7 Ἰουνίου 1875.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν, οὐδεὶς δύναται νὰ προτείνῃ ὡς λόγον ἀναιρέσεως τὸ ἀναρμόδιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν, διότι τοσαύτας καὶ τοιαύτας παρέχει πᾶσιν ἀνεξαιρέτως ἐγγυήσεις, ὅσας οὐδὲν ἄλλο δικαστήριον κοινὸν ἢ στρατοδικεῖον, traité de la just. crim. par F. Hélie 2eme edit. vol. 5 N° 2334—2339.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἡμετέρα ποινικὴ δικονομία, ἐπὶ μὲν ἀποφάσεων πλημμελειοδικῶν καὶ πταισματοδικῶν ἐπιτρέπει τὴν ἀναιρέσιν ἕνεκα ἀναρμοδιότητος αὐτῶν (ἄρθρ. 360 καὶ 407 Ποιν. Δικ.), ἐπὶ δὲ ἀποφάσεων τῶν συνέδρων οὐδόλως (ἄρθρον 458 Π. Ν.), τοῦθ' ὅπερ δείκνυσιν, ὅτι τῶν μὲν περιωρισμένη ἢ ἀρμοδιότης, ὡς μὴ παρεχόντων πάσας τὰς ἐγγυήσεις, τοῦ

δὲ Κακουργιοδικεῖου ἀπεριόριστος, διὰ τὸ πλήρες τῶν ὑπὲρ παν-
τός ὑποδίκου ἐγγυήσεων τῆς δικδικασίας αὐτοῦ.

Ἄλλως τε τὴν δι' ὑπέρβασιν καθηκόντων ἐξ ἀναρμοδιότη-
τος ἀναίρεσιν δύναται ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς
νὰ αἰτήσῃ, ὅπου καὶ οἱ διάδικοι ἠδύναντο, εἰ ἐμπροθέσμως ὑπέ-
βαλλον τὴν περὶ ἀναίρεσεως αἵτησιν αὐτῶν, κατὰ δὲ ἀποφάσεως
τῶν συνέδρων καὶ ἐμπροθέσμως αἰτήσαντες οἱ διάδικοι τὴν ἀναί-
ρεσιν, δὲν ἠδύναντο ὡς λόγον ἀναίρεσεως νὰ προτείνωσι τὴν ἀ-
ναρμοδιότητα αὐτῶν, διότι ὡς εἴρηται τοιοῦτον λόγον δὲν πε-
ριέχει τὸ ἄρθρον 485 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Συνομολογοῦμεν Ὑμῖν, κ. Ὑπουργέ, ὅτι αὐστηρὰ εἶναι ἡ ποινὴ
ἢ ἐπιβλήθηεσα τῷ περὶ οὗ πρόκειται ὑποδεκκνεῖ, διότι ἀληθῶς
αὐστηρὸς ἐστὶν ὁ ἡμέτερος ποινικὸς νόμος, τιμωρὼν ἐξ Ἰσου τὸν τε
ἐκ φιλανθρωπίας πολλάκις ἐπιλήσμονα γενόμενον τοῦ πρὸς τὸν
νόμον σεβασμοῦ καὶ τὸν τοῦτον παραβαίνοντα, οὐχὶ ἐξ εὐγενοῦς
αἰσθημάτος ἀλλ' ἐκ θηριώδους ἀπανθρωπίας ψευδομαρτυροῦντα
κατὰ τοῦ ἀθώου κατηγορουμένου, καὶ ἄξιον ὄντα νὰ ὑποκύψῃ
καὶ τῇ ποινῇ ἣν οὗτος διὰ τῆς ψευδομαρτυρίας κινδυνεύει νὰ
ὑποστῇ. Οἱ λόγοι οὗτοι δὲν δύνανται βεβαίως νὰ διαθέσωσι
τὸν Ἀρειὸν Πάγον ὑπὲρ τῆς παραδοχῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως,
ὅπου ὡς εἴρηται δὲν χωρεῖ, λόγοι ὅμως εἰσὶ κατ' ἐμὴν γνῶ-
μην δυνάμενοι νὰ ὑποστηρίξωσιν αἵτησιν περὶ χάριτος, ἣν ὑ-
ποβαλόντες ἤδη τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Δικαιοσύνης παρακκαλοῦ-
μεν, ἵνα καὶ ὑμεῖς ὑποστηρίξῃτε δι' ὅσων ἡ στρατιωτικὴ ὑπη-
ρεσία ἀξιοσύστατον τὸν κατὰδικον ὑποδεκκνέει καθίστησιν.

Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως Κακουργιοδικῶν λό-
γῳ ὑπερβάσεως καθηκόντων ἕνεκεν ἀναρμοδιότητος.

Ἀριθ. 645.

Τῇ 7 Ἰουνίου 1875.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8212 π. ε.
ἐγγράφου ἀπέστειλέ μοι τὴν ὑπ' ἀριθ. 165 (1874) ἀπόφασιν

τῶν ἐνταῦθα συνέδρων, ἐπὶ τῷ αἰτῆσαι με τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς δι' ὑπέροχσιν κατηκόντων ἐνεκεν ἀναρμοδιότητος. Ἐκ τούτου ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ αἰτήσω παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν τὴν δικογραφίαν ἵνα μελετήσω αὐτήν. Μελετήσας δ' αὖτὴν ἠρνήθη μὲν νὰ πράξω ὅ,τι ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἠύχετο, καὶ δικαίως, χάριν φιλάνθρωπίας· διότι ἀρμοδίως δικάζει τὸ Κκαουργιοδικεῖον πάντας καὶ πολίτας καὶ στρατιώτας, καὶ διὰ τὸ πλήρες τῶν ἐγγυήσεων ἃς παρέχει τοῖς δικαζομένοις. Οὐδενὶ ὁ νόμος (ἄρθρ. 458 Ποιν. Δικονομ.) παρέχει ὡς λόγον ἀναίρεσεως τὸ ἀναρμόδιον τοῦ δικαστηρίου. Τοῦτο λέγουσιν οἱ Γάλλοι, τοῦτο καὶ ἡ ἡμετέρα νομοθεσία ἢ ἐπιτρέπουσα μόνον ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸ ἀναρμόδιον (ἄρθρ. 330 καὶ 407 τῆς Ποιν. Δικονομίας), οὐχὶ καὶ ἐπὶ κακουργημάτων οἷον τὸ προκείμενον τῆς ψευδομαρτυρίας, ἐφ' ᾧ διὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ὁ περὶ οὗ πρόκειται ὑποδεκανεὺς κατεδικάσθη

Ο. Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδικμαντόπουλος.

Ὅς συνέδρος λαβὼν μέρος εἰς τὴν ἀναιρεθεῖσαν διαδικασίαν, δύναται νὰ λάβῃ μέρος ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν;

Ἀρτ. 672.

(τηλεγράφημα)

Τῇ 17 Ἰουνίου 1875.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 458 τῆς Ποιν. Δικονομίας, παρὰπέμπουσα εἰς τὸ ἄρθρ. 416 αὐτῆς, ἀποκλείει τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν παραπομπὴν τοῦ κατηγορουμένου δικαστᾶς, τοιοῦτοι δὲ προφανῶς δὲν εἶναι οἱ λαβόντες μέρος ὡς συνέδροι εἰς τὴν ἀναιρεθεῖσαν διαδικασίαν ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν, ἐπομένως τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν κωλύει αὐτοὺς νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν μετὰ τὴν ἀναίρεσιν νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν ὡς συνέδροι.

Τὸ τηλεγράφημα κατὰ προφανὲς λάθος περιλαμβάνει ἐρώτησιν περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 1651 § 5 Ποιν. Δικονομίας, ἐπειδὴ δὲ τοιοῦτον ἄρθρον δὲν ὑπάρχει, νομίζομεν δὲ ὅτι ἐρω-

τάτε περί τῆς ἐννόιας τοῦ ἄρθρ. 51 § 5 Ποιν. Δικονομίας ἀ-
πὸντῶμεν καὶ ὡς πρὸς τοῦτο.

Καθ' ἡμᾶς ἡ § 5 τοῦ ἄρθρου 51 ἐννοεῖ τὴν περίπτωσιν καθ'
ἣν ὁ συμπράξας ὡς μέλος κατωτέρου δικαστηρίου εἰς τὴν ἀνά-
κρισιν ἢ ἀπόφασιν αὐτοῦ καλεῖται, ἀνώτερος δικαστὴς γενόμε-
νος, νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ιδίας του ἀποφάσεως ἢ τοῦ ιδίου βου-
λεύματος καὶ τῆς λοιπῆς δίκης, τουτέστιν ὡς πλημμελειοδίκης
περὶ ἀποφάσεως ἢ ἀνακρίσεως, ἣν ὡς πταισματοδίκης ἐνῆργη-
σεν· τοῦτο δὲ ἐξάγομεν καὶ ἐκ τῆς συμπαραβολῆς τοῦ αὐτοῦ ἄρ-
θρου πρὸς τὸ ἀντιστοιχοῦν αὐτῷ ἄρθρον 36 § 5 τῆς Πολ. Δι-
κονομίας. Ἀλλὰ περὶ τούτου ἁρμοδιώτερον ἔσται ν' ἀποφασίσῃ
τὸ δικαστήριον, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος προτείνῃ τὴν ἐξαίρεσιν
συνέδρου τινός, ὡς λαβόντος μέρος εἰς τὴν ἀναιρεθεῖσαν ἀπόφα-
σιν τῶν συνέδρων. Λόγος δὲ ἀναιρέσεως διὰ κακὴν σύνθεσιν βε-
βαίως δὲν ὑπάρχει ἐὰν δὲν προταθῇ ἡ ἐξαίρεσις, καθ' ἡμᾶς δὲ
ὡς εἵπομεν καὶ λόγος ἐξαίρέσεως δὲν ὑπάρχει.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος.

Τίνι τρόπῳ αἰτᾶται πρὸς πομπὴν δίκης εἰς ἄλλο δικαστήριον, λόγῳ ἐξαίρε-
σεως ὁλόκληρου τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου;

Ἀριθ. 757.

Τῇ 2 Ἰουλίου 1875

Εἰσαγγελεῖα Πλημμελειοδικῶν Τριπόλεως.

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 60 § 1, 63 καὶ 64, 47 καὶ
48 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὅταν ὁλόκληρον δικαστήριον ἐξαίρη-
ται, πρέπει νὰ αἰτῇται παρὰ τοῦ ἐξαίρουντος ἢ εἰς ἄλλο δικα-
στήριον παραπομπὴ τῆς δίκης, ἢ αἵτησις νὰ περιέχῃ βεβαιου-
μένους τοὺς λόγους τῆς ἐξαίρέσεως, ν' ἀπευθύνηται δὲ πρὸς τὸν
παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεῖα καὶ ἐπομένως τῷ Εἰσαγγε-
λεῖ τούτῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ ἐπιδίδῃται. Οἱ δὲ δικασταὶ
ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀπέχουσι τῶν καθηκόντων αὐτῶν, ἀφ'
ἧς στιγμῆς εἰδοποιηθῶσι παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου
Πάγου. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μὴ δεχθῇτε τὴν αἵτησιν, ὡς ἀναρ-
μοδίως ἀπευθυνομένην πρὸς ὑμᾶς, καὶ νὰ προβῇτε εἰς τὴν ἐκ-
δίκασιν τῆς ὑποθέσεως. Δεχθέντες δὲ αὐτὴν καὶ εἰδοποιήσαν-

τες ἡμᾶς περὶ τούτου τηλεγραφικῶς, ὀφείλετε ν' ἀποστείλητε ἡμῖν τὴν αἴτησιν, ἵνα ἐν γνώσει γεγόμενοι αὐτῆς πράξωμεν ὅ, τι δέον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πρόεδρος Πρωτοδικῶν δύναται νὰ ᾔηται συνάμα καὶ ἀνακριτῆς;

Ἀριθ. 831. (τηλεγράφημα) Τῇ 18 Ἰουλίου 1875.

Εἰσαγγελία Πλημμελειοδικῶν Χαλκίδος.

Τὰ καθήκοντα τοῦ προέδρου δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστα τοῖς τοῦ ἀνακριτοῦ (ἄρθρ. 42 καὶ 247 Ποιν. Δικονομίας), ὀφείλων δὲ ὁ πρόεδρος κωλυμένου ἢ μὴ ὑπάρχοντος ἀνακριτοῦ, νὰ διορίσῃ ἄλλον, ἵνα μὴ παρακωλύηται ἐπὶ βλάβῃ τῆς δικαιοσύνης ἢ ἐν καιρῷ βεβαιώσις τῶν ἀξιοποίνων πράξεων, οὐδὲν παραβαίνει καθήκον διορίζων αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνακριτὴν ἐν ἐλλείψει ἄλλων δικαστῶν, τουτέστιν ἐκπληρῶν αὐτὸς καθήκοντα ἀνακριτοῦ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πότε ἄρχεται ἡ διάρκεια τῆς ποινῆς; Ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως ἐπὶ πλημμελημάτων ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν;

Ἀριθ. 927. (τηλεγράφημα) Τῇ 14 Αὐγούστου 1875.

Εἰσαγγελία Πλημμελειοδικῶν Καλάμας.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 17 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς δὲν εὐρίσκηται εἰς προσωρινὴν φύλαξιν, ἡ ἀρχὴ τῆς διαρκείας τῆς ποινῆς λαμβάνει χώραν ἀφ' ἧς ἡμέρας πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ποινῆς φυλακισθῇ. Ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως ἐπὶ πλημμελημάτων δὲν ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, ὥς ἐπὶ κηκουργημάτων (ἄρθρ. 405 καὶ 459 Ποιν. Δικον), ἄρα ἐπὶ πλημμελημάτων ὁ καταδικασθεὶς δύναται μὲν καὶ αἰτήσας τὴν ἀναίρεσιν νὰ φυλακισθῇ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ποινῆς, ἀλλὰ τότε ὁ χρόνος τῆς ποινῆς του, διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως ἀνασταλτικὴν δύναμιν, ἄρχεται ἀπὸ τῆς φυλακίσεως καὶ οὐδόλως διακόπτεται, ἀλλ' ἀπὸ τῆς φυλακίσεως ἐξακολουθεῖ λογίζομενος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Κηρυξίας της Τραπεζης κεκλεισμένους τοὺς ἀνοικτοὺς αὐτῆς λογαριασμοὺς κατὰ τὸ $\frac{1}{5}$ καὶ προκειμένου νὰ δηλώσωσιν οἱ πιστοῦχοι τὴν ἀποδοχὴν τῶν περιορισμῶν τῆς πρώτης συμφωνίας, ἡ περὶ τούτου πράξις τοῦ συμβολαιογράφου ὑπόκειται εἰς τὸ τέλος τῆς ἀξίας;

Ἀριθ. 963.

Τῇ 21 Αὐγούστου 1875.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλῳ Ἐφετῶν.

Τὸ συμβούλιον τῆς Τραπεζης δύναται κατὰ βούλησιν νὰ κηρύττῃ κεκλεισμένους τοὺς ἀνοικτοὺς λογαριασμοὺς καὶ εἰσπράττῃ τὰ ἐξ αὐτῶν ὀφειλόμενα (ἄρθρ. 27 τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς), δυνάμενον δὲ κατὰ τὸ ὅλον, δύναται καὶ κατὰ τὸ μέρος, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατὰ τὸ πέμπτον, νὰ κλείῃ τοὺς ἀνοικτοὺς λογαριασμοὺς, περιορίζον αὐτοὺς εἰς τὰ τέσσαρα πέμπτα, καὶ εἰσπράττῃ τότε κατὰ τὸ καταστατικὸν τὸ ἕτερον πέμπτον ἂν ἤδη κατεβλήθῃ. Ἐπομένως δυνατὸν εἰπεῖν, ὅτι ἡ πράξις ἣν παρηγγέλθη ὁ συμβολαιογράφος νὰ συντάξῃ, δὲν εἶναι μὲν σύμφωνον, ἀλλὰ δῆλωσις μᾶλλον, ὅτι ἀποδέχονται οἱ πιστοῦχοι τοὺς περιορισμοὺς τῆς πρώτης συμφωνίας, δι' ἣν ἐπληρώθη τὸ χαρτόσημον ἀξίας, καὶ καταβλητέον μόνον εἶναι τὸ τῆς τάξεως τοῦ ἀρθροῦ 26 § 1 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, ὡς προκειμένου λόγου περὶ ἐγγράφου μὴ ὑποκειμένου εἰς τὸ τέλος τῆς ἀξίας. Τοῦτο δὲ σύμφωνον φαίνεται καὶ πρὸς τὸν εἰρημένον νόμον, καθ' ὃν διὰ τὴν αὐτὴν συμφωνίαν οὐδέποτε καταβάλλεται διπλοῦν χαρτόσημον ἀξίας ἀλλ' ἅπαξ, καὶ μόνον χαρτόσημον τάξεως δίδεται διὰ πᾶν ὅ,τι ἄλλο ὀρξ αὐτὴν, ἥτοι πληρωμὴν (ἄρθρ. 22 § 4 καὶ ὁ τοῦ αὐτοῦ νόμου) ἢ ἄλλην τροποποίησιν τῆς συμφωνίας πρὸς ἓν μέρος κατάργησιν αὐτῆς.

Δυνατὸν ὅμως εἰπεῖν καὶ τοῦναντίον, ὅτι δηλαδὴ διὰ τῆς πράξεως τοῦ συμβουλίου πρέπει μᾶλλον νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐκηρύχθησαν κεκλεισμένοι ὅλοι οἱ ἀνοικτοὶ λογαριασμοί, συμφώνως τῷ ἀρθρῳ 27 τοῦ καταστατικοῦ, ὑπεχρεώθη δὲ ἡ διοίκησις τῆς Τραπεζης νὰ ἀνανεώσῃ, ἥτοι νὰ συνάψῃ νέας συμφωνίας μετὰ τῶν αὐτῶν πιστούχων, δι' ἀνοικτῶν λογαριασμῶν μέχρι τῶν τεσσάρων πέμπτων τῶν πρώτων πιστώσεων, ἐν ἐντὸς ὧρισμένου ὑπὸ τοῦ συμβουλίου χρόνου δηλώσωσι τὴν περὶ τούτου θέ-

λήσιν των καὶ ἐπομένως περὶ ἀνανεώσεως χρόνου ἤτοι νέας συμφωνίας προκειμένου λόγου, ἐφαρμοστέον τὸ ἄρθρον 29 εἶναι καὶ καταβλητέον τὸ χαρτόσημον ἀξίας τῶν $\frac{4}{5}$ τῆς ἀρχικῆς συμφωνίας ἐκ νέου.

Ἐπειδὴ δὲ δεκτικὴ καὶ τῆς τοιαύτης ἐρμηνείας εἶναι ἡ ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου τῆς Τραπεζῆς, δέον ὁ συμβολαιογράφος νὰ πράξῃ ὅ,τι ὀρθώτερον αὐτῷ δοκεῖ καὶ οἱ ἔχοντες συμφέρον δύνανται νὰ προσφύγωσιν εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν αἰτούμενοι ὅ,τι δίκαιον νομίζουσιν (ἄρθρ. 48 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου καὶ ψήφισμα τῆς Ἐθνικῆς συνέλευσεως τῆς γ' Σεπτεμβρίου ΣΤ' § Β').

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Εἰς ποίαν περίπτωσιν λογίζεται εἰς τὸν χρόνον τῆς ποινῆς τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐκκρεμότητος τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως;

Ἀριθ. 1004. (τηλεγράφημα) Τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1875.

Νομάρχην Μισηνίας

Ἐὰν ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐξετέλεσε τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν ἀμὰ δημοσιευθεῖσαν, καὶ μετηνέχθῃ ὁ καταδικασθεὶς ἀπὸ τῶν φυλακῶν τῶν ὑποδίκων εἰς τὰς φυλακὰς τῶν καταδίκων, λογιστέον ἐστὶ καὶ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐκκρεμότητος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως εἰς τὸν χρόνον τῆς ποινῆς, διότι ἄλλη εἶναι ἡ προφυλάκισις καὶ ἄλλη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς τῆς φυλακίσεως (ἄρθρ. 12 Π. Νόμου καὶ ἄρθρ. 552—554 Ποιν. Δικον.), καὶ δις οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποστῇ τὴν αὐτὴν ποινὴν, ἔστω καὶ ἐν μέρει, ἀλλ' ἀπαξ μόνον. Εἰ δὲ ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ μένῃ ἐν ἡ ἡτὸ καὶ πρὸ αὐτῆς φυλακῇ τῶν ὑποδίκων καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐκκρεμότητος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, λογιστέος ὁ χρόνος οὗτος ὡς προφυλάκισις καὶ οὐχὶ ὡς φυλάκισις (ἄρθρ. 17 § 1 Ποιν. Νόμου), διότι ἡ προφυλάκισις ἐξακολουθεῖ μέχρι τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως, δὲν εἶναι δὲ ἀδικοιολόγητος ἡ μὴ ἐκτέλεσις, οὐδὲ δύναται εὐλόγως νὰ παραπενοηθῇ ὁ κατηγορούμενός διὰ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν,

ἀποῦ αὐτὸς αἰτήσας τὴν ἀναίρεσιν παρκαπονεῖται κατὰ τῆς ἀποφάσεως ὡς ἀδίκου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ τῆς ναυτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας.

Ἀριθ. 1041.

Τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1875.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ Ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7 ε. ε. ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τὸν ἐπὶ φθορᾷ ξένης ιδιοκτησίας κηρυχθέντα ἔνοχον Δ. Σ. εἰς δεκαπέντε ἡμερῶν παῦσιν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 78 ἀπόφασιν τοῦ ναυτοδικείου, καθ' ὅσον ἀπήγγειλε τὴν στέρησιν τοῦ μισθοῦ τοῦ κατηγορουμένου.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν αἰτοῦμεν διὰ τὸν ἑξῆς λόγον.

Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τῆς ναυτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ὅλος ὁ γαλλ. ναυτικὸς ποινικὸς νόμος τοῦ 1790 ἰσχύει παρ' ἡμῶν, πλὴν τῆς καταργήσεως ποινῶν τινῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ 11 ἄρθρῳ. Ὅρθως μὲν λοιπὸν ἐφήρμωσε τὸ Ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον τὸ ἄρθρον 54 τοῦ αὐτοῦ γαλλικοῦ νόμου, καθ' ὃ προκειμένου περὶ φθορᾷ ξένης ιδιοκτησίας ἡττονος ἀξίας τῶν δώδεκα λιτρῶν ἢ λιρῶν ἐπιβάλλεται πειθαρχικὴ ποινή, ἐπιβαλὼν τὴν τοῦ ἄρθρου α' τοῦ περὶ πειθαρχικῶν ποινῶν ἡμετέρου Β. διατάγματος τοῦ 1837 πειθαρχικὴν ποινὴν παύσεως δεκαπέντε ἡμερῶν, συνεπαγομένης κατὰ τὸ αὐτὸ διάταγμα καὶ τὴν στέρησιν τοῦ μισθοῦ, ἐσφαλμένως δὲ τὴν στέρησιν ταύτην θεωρήσαν πρόστιμον ἀπῆλλαξεν αὐτῆς τὸν κατηγορούμενον, διὰ τὸ ἄρθρον 261 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, καθ' ὃ ἐπὶ πταισμάτων οὐδέποτε ἐπιβάλλεται πρόστιμον, διότι οὔτε πρόστιμον εἶναι ἡ στέρησις ἐκείνη, ἣν ἡ παῦσις συνεπάγεται, οὔτε ἂν ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ πρόστιμον εἶχεν ἐφαρμογὴν τὸ εἰρημένον ἄρθρον 261, ὅπερ κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τῆς ναυτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας ἡδύνατο νὰ λάβῃ χώραν, ἂν ἡ προκειμένη πράξις δὲν προεβλέπετο ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος παρ' ἡμῶν ναυτικοῦ τῶν Γάλλων.

λων ποινικοῦ νόμου καὶ τοῦ εἰρημένου διατάγματος τοῦ 1837 καὶ δὲν ἐπεβάλλετο ὑπ' αὐτῶν πρόστιμον, διότι ἡ στρατιωτικὴ ποινικὴ νομοθεσία, καθ' ἃ ῥητῶς τὸ ἄρθρον 12 τῆς ναυτικῆς νομοθεσίας λέγει, χωρεῖ ὁσάκις πράξεις τις δὲν προβλέπεται ὑπ' αὐτῆς τῆς ναυτικῆς νομοθεσίας.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως κατὰ βουλεύματος παραπέμψαντος ἐπὶ πλημμελήματι ἀναστέλλει τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως;

Ἀριθ. 1043. (τηλεγράφημα) Τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1875.

Εἰσαγγελεῖα Πλημμελειοδικῶν. Πάτρας.

Κατ' ἐμὴν γνώμην δύνασθε νὰ προβῆτε εἰς ἐκδίκασιν ἐνώπιον Πλημμελειοδικείου, διότι κατ' ἐμὲ, ἐπὶ πλημμελημάτων ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως κατὰ τοῦ βουλεύματος δὲν ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν. Ὁ Ἄρειος Πάγος ἀγνοῶ ἂν ἔλυσε ποτὲ τοιοῦτον ζήτημα. Οὐδεμίαν ζημίαν διὰ τὸν κατηγορούμενον, ἂν δικασθῇ ὑπὸ πλημμελειοδικῶν, διότι δύναται αἰτῆσαι ἀναίρεσιν ἐνεχὰ ἀναρμοδιότητος κατ' ἀποφάσεως πλημμελειοδικῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Μεταφερθέντος τοῦ καταδικασθέντος ἀπὸ τὰς φυλακὰς τῶν ὑποδίκων εἰς τὰς τῶν καταδίκων ἅμα τῇ ἐκδόσει τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ συνεπεῖα ταύτης, ὁ χρόνος τῆς ἐκκρεμότητος τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἵτησεως λογίζεται εἰς τὸν χρόνον τῆς διαρκείας τῆς ποινῆς :

Ἀριθ. 1081.

Τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1875.

Πρὸς τὸν κύριον Νομάρχην Μεσσηνίας.

Εὐχαρίστως σπεύδω νὰ διευκρινήσω τὸ πρὸς ὑμᾶς τηλεγράφημά μου, ἀφοῦ ὡς ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7324 ὑμετέρου ἐγγράφου βλέπω δὲν ἐννοήσατε αὐτὸ καλῶς, ὡς ἐπεθύμουν καὶ προσεδόκουν. Ἡ § 1 τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ Ποιν. Νόμου λέγουσα, ὅτι ἡ ποινὴ ἀρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ κατὰδίκη ἐγένεν ἀμετάκλητος, ἐπιβάλλει τὸ χρέος τῷ εἰσαγγελεῖ νὰ μὴν ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν, ἣν μάλιστα καὶ νὰ ἐκτελέσῃ δὲν δύναται, ἀπόφασιν οὖσαν τῶν συνέδρων, κατὰ τὸ ἄρθρον 459 τῆς Ποιν. Δικονομίας,

πρὶν ἢ παρέλθῃ ἢ πρὸς ἀναιρέσιν προθεσμία ἢ ἡ γενομένη αἵτησις ἀναιρέσεως ἀπορριφθῇ. Ποία δὲ ἡ κατάστασις τοῦ καταδίκου μέχρι τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας ἢ τῆς ἐκδικάσεως τῆς αἰτήσεως ἐκείνης ; Κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρου 17 Ποιν. Νόμου δὲν ὑφίσταται βεβαίως τὰς συνεπείας τῆς καταδίκης, ὡς μὴ ἐκτελουμένης κατ' αὐτοῦ τῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ ἢ προφυλάκισις, ὡς καὶ πρὸ τῆς καταδίκης. Ἐὰν ὅμως ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν κατὰ παράβασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ τὸν διάγοντα ὡς προφυλακισμένον ὑπὸ ἀπλῆν μόνον φύλαξιν ἐν εὐκέρῳ ὅσον ἔνεστι τόπῳ, καὶ οὐχὶ ἐν τόπῳ ποινῆς κατακλείστω (ἄρθρ. 11 Ποιν. Νόμου) ὡς κατὰδικον, ἐλεύθερον δὲ δεσμῶν καὶ ἀπηλλαγμένον βαρυτάτων ἔργων, δεσμοῖς δεσμεύσῃ καὶ βαρυτάτα ἔργα ἀναγκάσῃ αὐτὸν τελεῖν (ἄρθρ. 9 Ποιν. Νόμου) ἢ καὶ ἤττον (ἀριθ. 11 Ποιν. Νόμου) ἢ ἡκιστα (ἄρθρ. 12 Ποιν. Νόμου) βαρέων ἔργων (ἄρθρ. 555 Ποιν. Δικονομίας), τότε, εἶπον καὶ λέγω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποστῇ δις ποινὴν, ἣν ἀπαξ καταδικάσθῃ νὰ ὑποστῇ, ἀλλὰ πρέπει εἰς τὸν χρόνον τῆς ποινῆς αὐτοῦ νὰ λογισθῇ καὶ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐκκρεμότητος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, διότι τὸ δις ὑφίστασθαι τὴν ποινὴν ὁλόκληρον ἢ καὶ ἐν μέρει, ἀντίκειται εἰς τε τὰς γενικὰς περὶ ποινῆς ἀρχὰς τοῦ ποινικοῦ δικαίου καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν § 1 τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἥτις δὲν λογίζει μὲν τὸν χρόνον τὸν μέχρι τοῦ ἀμετακλήτου τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν ποινὴν, ἀλλὰ λογίζει αὐτὸν ὡς χρόνον καθ' ὃν κατὰ τὴν αὐτὴν διάταξιν ὁ καταδίκος δὲν πρέπει νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς καταδίκης αὐτοῦ τὰς ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 10—12 ὀριζομένης, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθῇ φυλασσόμενος μόνον ὡς καὶ πρὸ τῆς καταδίκης. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐὰν αἱ φυλακαὶ ἦσαν ὅπως ἐννοεῖ αὐτὰς ὁ νομοθέτης τοῦ αὐτοῦ νόμου, δὲν θὰ ἦτο τόσον ἐπαχθὴς τῷ καταδίκῳ ὅσον εἶναι διὰ τὴν κακὴν κατάστασιν τῶν φυλακῶν, ὡς ἐπαχθὴς δὲ δέον στενώτατα νὰ ἐρμηνεύηται. Ἀρὰ ἂν ὑπέρβασιν καθήκοντος πρᾶττη ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐκτελῶν ἀπόφασιν καθ' ἧς ἐγένετο αἵτησις περὶ ἀναιρέσεως

παρὰ τοῦ προφυλακισμένου καταδίκου, ἡ ὑπέρβασις αὕτη οὔτε δίκαιον, οὔτε νόμιμον εἶναι, κατ' ἐμὲ κριτὴν, νὰ ἐπιτείνῃ κατὰ χρόνον τὴν καταψηφισθεῖσαν βαρυτάτην ποινὴν αὐτοῦ.

Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ διασάφησις τῆς διὰ τοῦ τηλεγραφήματος διαβιβασθείσης ὑμῖν γνώμης. Σήμερον δὲ γράφω καὶ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ἐρμηνεύων αὐτῷ τὴν § 2 τοῦ ἀρθροῦ 17 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὡς μὴ χωροῦσαν ὅτε περὶ καταδίκου πρόκειται προφυλακισθέντος ἤδη πρὸ τῆς καταδίκης, καὶ πλημμελήματος ποινὴ εἶναι ἡ καταψηφίζομένη, ἄλλως τότε χωροῦσαν ἀντ' αὐτῆς τὴν § 1 τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐκκρεμότητος τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, λογίζεται εἰς τὸν χρόνον τῆς ποινῆς, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ καταδικασθεὶς μετεφέρθη εἰς τὰς φυλακὰς τῶν καταδίκων συνεπεία τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 1082.

Τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1875.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἐκ τοῦ ἐσωκλείστου ἐγγράφου μου πρὸς τὸν Νομάρχην Μεσσηνίας, βλέπετε πῶς ἐννοῶ τὴν § 1 τοῦ ἀρθρ. 17 τοῦ Ποιν. Νόμου, διὰ δὲ τοῦ παρόντος ἀναγκαῖον κρίνω νὰ ἐκθέσω τοὺς λόγους, δι' οὓς θεωρῶ ἐπὶ τῆς προκειμένης γνωστῆς ὑμῖν ὑποθέσεως, ὅτι δὲν χωρεῖ ἡ § 2 τοῦ ἀρθρ. 17 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὡς ἐφαρμοζομένη ὅτε πρόκειται περὶ καταδίκων μὴ προφυλακισμένων, ἀλλὰ χωρεῖ ἡ § 1 τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ, ἂν ἐξετάσαντες εὔρητε ὅτι δὲν ἐξετελέσθη ἡ ἀπόφασις εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελεως, ἀλλ' ἔμεινεν ὁ καταδίκος ἐν ταῖς φυλακαῖς τῶν ὑποδίκων (ἀρθρ. 552) μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ περὶ ἀναιρέσεως.

Ὁ ἀναφερόμενος πρὸς ὑμᾶς Δι. Λ. ἦτο προφυλακισμένος ὅτε κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν ὑπὸ τῶν συνέδρων. Τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν προσέβαλε καὶ αὐτὸς δι' αἰτήσεώς του, ὡς τοῦτο ἐβεβαιώθη ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 τῆς 9 Ἰανουαρίου 1875 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν αὐτοῦ. Γενομέ-

νης αίτήσεως ἀναιρέσεως, ἢ κατ' αὐτοῦ ἀπόφασις δὲν ἦτο ἐκτελεστή κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀλλ' ὤφειλεν ὁ Εἰσαγγελεὺς ν' ἀπέχη πάσης ἐκτελέσεως καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ κατηγορούμενος νὰ μένῃ προφυλακισμένος μέχρι τῆς 9 Ἰανουαρίου 1875, ἀφ' ἧς ὀφείλει νὰ λογισθῇ ἡ ποινὴ τῆς δεκαμήνου φυλακίσεως, καὶ οὐχὶ ὡς αὐτὸς ἄξιοι ἀπὸ τῆς 22 Νοεμβρίου 1874. Ἀλλ' ἂν ἄλλαι εἰσὶν αἱ τῶν ὑποδίκων καὶ ἄλλαι αἱ τῶν καταδίκων φυλακαί, ἂν ἐν ταύταις ὑποβάλλωνται οἱ καταδίκαι εἰς τὰς ὀριζομένας ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ τοῦ ἄρθρ. 555 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐργασίας, ἂν ἀντὶ νὰ μένῃ προφυλακισμένος ἐν ταῖς φυλακαῖς τῶν ὑποδίκων, ἐλεύθερος πάσης ἐργασίας μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς αίτήσεως ἀναιρέσεως, ὡς τοῦτο ἐννοεῖ ἡ § 1 τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ Ποιν. Νόμου, κατὰ παράβασιν αὐτῆς ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐξετέλεσεν εὐθὺς μετὰ τὴν καταδίκην τὴν ἀπόφασιν μετενεγκῶν τὸν καταδίκον ἀπὸ τῆς τῶν ὑποδίκων φυλακῆς εἰς τὴν τῶν καταδίκων, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἀπὸ τῆς 2 Νοεμβρίου 1874 ἀδιακόπως ὑποβαλλόμενος εἰς τὰς τῶν εἰρημένων ἄρθρων ἐργασίας καὶ τὴν δίαιταν, διὰ τῆς ὑπερβάσεως ταύτης τῶν καθηκόντων τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς δὲν δύναται ὁ κατάδικος νὰ ὑποστῇ ποινὴν φυλακίσεως δώδεκα μηνῶν καὶ τινῶν ἡμερῶν, ἀντὶ δέκα μόνον μηνῶν, ἀλλὰ τότε καὶ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐκκρεμότητος τῆς αίτήσεως ἀναιρέσεως, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, πρέπει νὰ λογισθῇ εἰς τὴν δεκάμηναν φυλάκισιν, ὡς καὶ ὑμεῖς ἀπεφώνησθε ἤδη διὰ τοῦ πρὸς τὸν Νομάρχην ἐγγράφου. Σὺς ὑπεθυμίζω δὲ ὅτι καὶ κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον (ἄρθρον 405 καὶ 459 Ποιν. Δικονομίας) καὶ κατὰ τοὺς ποινικολόγους Γάλλους, μόνος ὁ Εἰσαγγελεὺς δύναται κατὰ τὸν νόμον νὰ ὀρίσῃ τὸ τέλος τῆς ποινῆς τοῦ καταδίκου, καὶ μόνος ὁ κατηγορούμενος δύναται ν' ἀντείπῃ αὐτῷ καὶ εἰσαγάγῃ τὴν μεταξ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως, ἔριν εἰς τὸ ἐκδόν τὴν ἀπόφασιν δικαστήριον, ἀλλότρια δὲ τῆς ἀρμοδιότητος τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς εἰσὶ τὰ περὶ τούτου. Ἴδε *Helie Theor. de Cod. Penal.* ἐκδόσιν Βουζελλῶν N° 401—403 καὶ 416.

Ἐκ τῶν ἐσωκλείστων ἐγγράφων, τὸ μὲν ἡμέτερον πρὸς τὸν Νομάρχην θέλετε ἀποστείλει, ἐκφράζοντες συνάμα οἰκνδήποτε γνώμην ἔχετε περὶ τῆς ἀποφυλακίσεως τοῦ ἀναφερομένου μετὰ τὴν προσήκουσαν ἐξέτασιν, περὶ ἧς ἀνωτέρω εἵπομεν ὡς ἀναγκαίας κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, τὸ δὲ τοῦ Νομάρχου πρὸς με ἐγγραφον θέλετε μοι ἐπιτρέψει, τὴν δὲ πρὸς ὑμᾶς ἀναφορὰν τοῦ καταδίκου θέλετε ἀποστείλει πρὸς τὸν αὐτὸν Νομάρχην.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἡ βουλὴ ἦτο ἀρμοδίᾳ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀνάκρισιν ἐπὶ τῆς ἐναντίον ὑπουργῶν καὶ ἐπισκόπων κατηγορίας ἐπὶ δωροδοκίᾳ; Ὁ Ἄρειος Πάγος ἡδύνατο νὰ ἐξετάσῃ τοῦτο καὶ νὰ κανονίσῃ τὴν ἀρμοδίαν πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἀνακρίσεως ἀρχήν;

Ἀριθ. 1407.

Τῇ 13 Νοεμβρίου 1875.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Β. Κ. Νικολόπουλος δι' αἰτήσεώς του ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ βουλὴ ἐνεργεῖ ἀνακρίσεις δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 80 τοῦ Συντάγματος περὶ δωροδοκίας δι' ἣν κατηγγέλθησαν τῇ βουλῇ αὐτός τε καὶ ὁ Ἰω. Βαλασσόπουλος, ὡς διαπραξάντες αὐτὴν ὅτε ἦσαν ὑπουργοί, ὁ μὲν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἐπὶ τῷ διορισθῆναι ἐπισκόπους τοὺς ἐσχάτως διορισθέντας τοιοῦτους, παρ' ὧν καὶ ἐδωροδοκῆθησαν κατὰ τὴν καταγγελίαν. Αἰτεῖται δὲ ν' ἀποφανθῇ ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν βουλήν ἀναρμοδίαν πρὸς ἀνάκρισιν τῆς εἰρημένης πράξεως καὶ παρὰπέμψῃ τὴν ἀνάκρισιν εἰς τὸ ἐνταῦθα δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἢ καὶ τὸ κατὰ τὸ ἀρθρ. 80 κληρωτέον δικαστήριον· οἱ δὲ λόγοι εἰσὶ δύο· α') διότι ἡ πράξις δὲν φέρει χαρακτῆρα πολιτικοῦ ἐγκλήματος ἐκ τῶν προβλεπομένων παρὰ τοῦ ἀρθρ. 80 τοῦ Συντάγματος, ἀλλὰ κοινοῦ πλημμελήματος Ὑπουργῶν καὶ Ἐπισκόπων, ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἐφετῶν· β') διότι καὶ ἂν φέρῃ τοιοῦτον χαρακτῆρα, ἡ βουλὴ ἔχουσα μόνον τὸ δικαίωμα τοῦ κατηγορεῖν, δὲν εἶναι καὶ ἀρμοδίᾳ πρὸς τὸ ἀνακρίνειν, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀρμόδιον εἶναι τὸ κατὰ τὸ ἀρθρον 80 τοῦ Συντάγματος συγκροτηθησόμενον δικαστήριον.

Ἐπειδὴ ὁ κανονισμὸς ἀρμοδιότητος χωρεῖ ὅταν ἀμφισβητήται ἢ ἀρμοδιότης δικαστηρίων ἢ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλων, καὶ ὅταν τὸ δικαστήριον ἢ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι ἐπελάβοντο ἤδη τῆς ποινικῆς διαδικασίας, κατὰ δὲ τὴν αἴτησιν οὐδέτερον τούτων ὑπάρχει, διότι οὐχὶ δικαστήριον ἢ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, ἀλλὰ τὸ νομοθετικὸν τῆς βουλῆς σῶμα ἐνεργεῖ τὴν ἀνάκρισιν δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 80 τοῦ Συντάγματος, ὁ λόγος δὲ οὗτος καὶ μόνος ἀρκεῖ πρὸς ἀπόρριψιν τῆς προκειμένης αἰτήσεως ὡς ἀπαράδεκτον. Ἄλλως, ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 80 καὶ 81 τοῦ Συντάγματος, αἱ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τῶν ὑπουργῶν διαπραττόμεναι παραβάσεις τῶν νόμων ἀφηρέθησαν τῆς δικαιοδοσίας ὅλων τῶν νόμῳ ἰδρυμένων δικαστηρίων καὶ ἀνετέθησαν τῇ βουλῇ ὡς κατηγορῶ καὶ δικαστηρίῳ κληρωτέῳ ὑπ' αὐτῆς, ἐπομένως ἀνεπίδεκτοι ἐξελέγχσεως εἰσὶν ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου αἱ ἀνακρίσεις καὶ αἱ πράξεις τῆς βουλῆς, ὅσας ὡς νομοθετικὸν σῶμα ἔχον αὐτὸ καὶ μόνον τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ, ἂν ὑπουργοὶ πρέπη νὰ κατηγορηθῶσιν ὡς παραβάται τῶν νόμων γενόμενοι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν, πρὸς τοῦτο ἐνεργεῖ καὶ πρὸς υποστήριξιν τῆς ἐνδεχομένης κατηγορίας, μόνῳ δὲ τῷ κληρωθησομένῳ ὑπὸ τῆς βουλῆς δικαστηρίῳ ἀπόκειται νὰ κρίνῃ ἂν ἡ εἰσαχθησομένη ἐνώπιον αὐτοῦ κατηγορία ἀρμοδίως καὶ συμφῶνως τοῖς ἀρθροῖς 80 καὶ 81 τοῦ Συντάγματος εἰσῆχθῃ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ εἰρημένα τὸ ἀρμόδιον τοῦ νομοθετικοῦ σώματος τῆς βουλῆς ἐπὶ τῆς ἐνεργουμένης κατὰ τοῦ αἰτοῦντος ἀνακρίσεως περὶ τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ ὡς ὑπουργῷ δωροδοκίας δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὐ ἡ κανονιστικὴ τῆς ἀρμοδιότητος ἐξουσία δὲν ἐκτείνεται πέραν τῶν νόμῳ ἰδρυμένων δικαστηρίων καὶ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων. Μόνον δὲ τὸ νομοθετικὸν σῶμα τῆς βουλῆς ἢ τὸ κληρωθησόμενον ὑπ' αὐτῆς δικαστήριον δύνανται ἀποφαίνόμενα, ὅτι ἡ δωροδοκία δὲν ἐπράχθη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τῶν ὑπουργῶν, νὰ παραπέμψωσι τὴν δίκην εἰς τὸ Ἐφετεῖον (Helie traite de la just crimin. vol 5. N° 604 καὶ vol 2

№ 878 καὶ αὐτὴ 47 charte constitutionnelle, ἀπαράλλαχτον τῷ ἡμετέρῳ 80 τοῦ Συντάγματος). Καὶ διὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους αἰτοῦμαι ἐπιβοηθητικῶς τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως ὡς ἀπαράδεκτου. Ἐν ἀπροσδοκῇτῳ δὲ ἐναντίᾳ περιπτώσει, αἰτοῦμαι νὰ μὴ προβῇ τὸ δικαστήριον εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν τῆς αἰτήσεως, ἵνα ἐνεργήσω τὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 47 ἀναγκαίαν ἀνάκρισιν πρὸς βεβαίωσιν τῶν λόγων αὐτῆς, ἣν παρέλιπον βέβαιος ὢν περὶ τοῦ ἀπαράδεκτου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τὸ Πλημμελειοδικεῖον δύναται νὰ δικάζῃ πταίσματα ;

Ἀριθ. 1434.

Τῇ 19 Νοεμβρίου 1875.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Κατὰ τὴν ἡμετέραν Ποιν. Δικονομίαν, πρὸς τὸ ἀνακρίνειν καὶ δικάζειν ἀρμόδιοι καὶ ὑπόχρεοι εἰσὶν, οἱ κατὰ τὸν τρόπον τῆς πράξεως ἐδρεύοντες ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ δικασταὶ (ἄρθρ. 29)· ἠδύναντο λοιπὸν ὅτε εἰρηνοδίκης καὶ τὸ Πλημμελειοδικεῖον νὰ δικάζωσι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 29 πταίσματα, πλημμελήματα καὶ κακουργήματα, ἂν δὲν περιώριζον τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν, τουτέστι τοῦ μὲν εἰρηνοδίκου τὸ ἄρθρ. 333 εἰς πταίσματα, τοῦ δὲ Πλημμελειοδικείου εἰς πλημμελήματα καὶ πταίσματα (ἄρθρ. 373).

Τὸ ἄρθρ. 29 δηλονότι τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ ὅλαι αἱ ἐπόμεναι τῶν ἄρθρ. 30—35 διατάξεις αὐτῆς ὀρίζουσι μόνον τὸ κατὰ τρόπον ἀρμόδιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὥσπερ καὶ τῶν λοιπῶν δικαστηρίων, τὸ δὲ κατὰ τὸ εἶδος τῆς ἀξιοποίνου πράξεως ἀρμόδιον τῶν δικαστηρίων τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὀρίζει μόνον τὸ ἄρθρον 373 καὶ οὐδεμίᾳ ἄλλῃ διάταξις· ἐπομένως τοῦ ἄρθρου τούτου λέγοντος ἀδιακρίτως, ὅτι τὸ Πλημμελειοδικεῖον δικάζει ὅλα τὰ κατ' ἄμεσον κλήσιν ἢ ἐκ παραπομπῆς εἰσαχθέντα πλημμελήματα καὶ πταίσματα, οὐδὲν τῶν ἄρθρων 29—35 τῆς Ποιν. Δικονομίας παραβιάζει τὸ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν, δικάζον πταῖσμα ἐντὸς τῆς περιφερείας αὐτοῦ πρᾶχθέν, ἀλλὰ ἀρμόδιον καὶ ὑπόχρεον εἶναι νὰ δικάσῃ αὐτὸ

κατὰ τὰ συνδουκσμένα ἄρθρα 29 καὶ 373 τῆς Ποιν. Δικονομίας, εἰς δι' ἀμέσου κλήσεως ἢ διὰ βουλευματος παράπλεμπτικοῦ εἰς αὐτὸ εἰσαχθῇ, εἰς δὲ τὸ ἄρθρον 161 λέγει, ὅτι δι' ἀμέσου κλήσεως εἰσάγονται πλημμελήματα ἢ πταίσματα, εἰς ὑπόκληται εἰς τοὺς Πλημμελειοδίκας, οὐδὲν ἕτερον ἐννοεῖ ἢ τοῦτο νὰ εἴπῃ, εἰς δηλαδὴ ὡς κατὰ τὸν τρόπον τῆς πράξεως ἀρμόδια, ὅπως ὀρίζουσι τὰ ἄρθρα 29—35 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Ὡσαύτως τὰ ἄρθρ. 143, 258, 259, 333, 352 καὶ ἐπόμε. οὐδὲν ἕτερον δεικνύουσιν ἢ ὅτι τὰ πταίσματα εἰσάγονται καὶ δικάζονται καὶ ἐν τοῖς πταισματοδικείοις, ὅταν ὁ Εἰσαγγελεὺς ἢ τὸ δικαστικὸν Συμβούλιον δὲν νομίζωσι προτιμότερον ὁ μὲν νὰ εἰσαγάγῃ, τὸ δὲ νὰ παραπέμψῃ τὸ πταῖσμα εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον (Maurer ἴδε καὶ τὸ σύγγραμμα *Dus griechische Volk* τομ. 2 σελ. 372, ὅπου εἴρηται ὅτι τὸ Πλημμελειοδικεῖον δικάζει (alle Vergehen und die dahin gebrachten Polizeieübontve tinngen) ὅλα τὰ πλημμελήματα καὶ τὰ εἰς αὐτὸ εἰσαχθέντα πταίσματα, παρεντίθησι δὲ, ὡς τοῦτο λέγον, τὸ ἄρθρον 373). Οὐδὲ ὅλως δὲ ἀντίκεινται τοῖς εἰρημένοις καὶ τὰ ἄρθρ. 360 καὶ 470 τῆς Ποιν. Δικονομίας, διότι κατ' αὐτὰ λόγος ἀναιρέσεως ὑπάρχει, ἂν ὁ μὲν εἰρηνοδίκης ἐδίκασε κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 333 πταῖσμα παρὰ τὸν ἐκτὸς τῆς περιφερείας αὐτοῦ, τὸ δὲ Πλημμελειοδικεῖον ἐδίκασε κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 373 πράξιν φέρουσαν σημεῖα κακουργήματος, ἀντὶ νὰ παραπέμψῃ αὐτὴν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν.

Καὶ ταῦτα εἰς ὃν Ἄρειος Πάγος περιορισθῇ εἰς τὸ γράμμα τοῦ ἄρθρ. 373, εἰς δὲ θελήσῃ νὰ ἀνατρέξῃ καὶ εἰς ἄλλας περὶ ἀρμοδιότητος διατάξεις καὶ ἀναιρέσῃ διὰ τὴν παράβασιν αὐτῶν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 35 τῆς Ποιν. Δικονομίας, (ἐπειδὴ ἡ διατάξις αὕτη λέγουσα, ὅτι τὸ ἀναρμόδιον τῶν δικαστηρίων ἀποφασίζεται ἐξ ἐπαγγέλματος κατὰ ὑποκατάστασιν τῆς δίκης, ἐννοεῖ τὸ κατὰ τὰς ἀμέσως προηγούμενας αὐτοῦ διατάξεις ἀναρμόδιον τῶν δικαστηρίων), θέλει ἀναιρέσει μόνον εἰς τὸ πλημμέλημα ἢ πταῖσμα, κατὰ παράβασιν τῶν περὶ τῆς κατὰ τὸν ἀρμοδιότητος διατάξεων τῶν ἄρθρων 29—35 εἰσέχθη,

τουτέστι ἐὰν εἰσῆχθῃ πταῖσμα ἐκτὸς τῆς περιφερείας τοῦ Πλημμελειοδικείου, πρᾶχθέν, οὐδόπως δ' ἐννοεῖ τὸ ἄρθρ. 407 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀνκιρετέχν ἀπόφασιν. Πλημμελειοδικῶν, δι-
κάσασχιν πταῖσμα ἐντὸς τῆς περιφερείας αὐτοῦ πρᾶχθέν, καὶ
σύμφωνα τῷ ῥητῷ γράμματι τοῦ ἄρθρου 373 τοῦτο πράξασχιν.

Καθ' ἡμῶς λοιπὸν ὁρθῶς εἶπεν, ὅ τι εἶπε περὶ τῆς ἀρμοδιό-
τητος τῶν Πλημμελειοδικῶν ὡς πρὸς τὰς πταισματοδικὰς πρ-
αχάσεις τῶν πορολογικῶν νόμων, ἡ ὑπ' ἀριθ. 6726 ἐγκύκλιος
τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης πρὸς τὸν παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγ-
γελέα, ἦν μετὰ τοῦ ἐγγράφου τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως
ἐπιστρέφωμεν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιακωντόπουλος.

Ὁ λαθὼν μέρος εἰς τὴν διατάξισαν κρείττους ἀποδείξεις ἀπόφασιν δικα-
στή, δύναται νὰ λάβῃ μέρος κατὰ τὴν ἐκ νέου εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέ-
σεως;

Ἀριθ. 1450. (τηλεγράφημα) Τῇ 20 Νοεμβρίου 1875.

Εἰσαγγελία Ἐφετῶν Ναυπλίου.

Δύναται, διότι τὸ ἄρθρον 416 τῆς Ποιν. Δικονομίας μόνον
τοῦ ἐχδόντος τὸ τῆς παραπομπῆς βούλευμα ἀποκλείει καὶ τὸν
ἀνακριτὴν, τοιοῦτος δ' ἐστὶ οὐχὶ ὁ τὴν περικιτέρω ἀνάκρισιν δικ-
τάττων δικαστής, ἀλλ' ὁ τὴν ἀνάκρισιν ἐνεργῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιακωντόπουλος.

Ὁ περὶ θανατώσεως τῶν εἰς καλλιεργημένης γαίας βοσκόντων ζώων νόμος,
ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ περιπλανώμενα ἐ κεκαυμένοις δάσεσι ζῶα;

Ἀριθ. 1475.

Τῇ 29 Νοεμβρίου 1875.

Πρὸς τὸν κ. Δασονόμον Κρεσσαινῶν.

Ἐὰν δὲν προσγίνεται βλάβη εἰς τὰ κεκαυμένα δάση ἐκ τῶν
περιπλανωμένων ζώων, δὲν χωρεῖ ὁ νόμος ΟΣ', ἀλλὰ μόνον ἐ-
φαρμόζεται τὸ ἄρθρον 3 τοῦ XII νόμου. ἐὰν δὲ βλάπτωνται, ἔ-
χει τὸ δικαίωμα ὁ δασονόμος ἀντὶ τοῦ ἰδιοκτήτου Δημοσίου ἐ-
νεργῶν γὰρ θανατῶσθαι αὐτὰ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ
νόμου ΟΣ', καθ' ἣ πρὸς τῇ ποινῇ τοῦ προστίμου, διδεται τὸ

δικαίωμα τῆς θανατώσεως τῶν ζώων εἰς τὸν ἰδιοκτήτην καὶ τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ, ἐπομένως καὶ πρὸς τῇ ποινῇ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου ΧΠ, δυνατόν νὰ φονεύωνται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ νόμου ΟΤ' ζῶα ἐὰν βλάπτωσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ ἐξαιρέσεως ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου.

Ἀριθ. 1538. (τηλεγράφημα). Τῇ 13 Δεκεμβρίου 1875.

Εἰσαγγελία Ἐφετῶν Κερκύρας.

Ἐὰν ἡ αἵτησις ἐξαιρέσεως ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου ἀπευθύνηται πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπεδόθη δὲ ὑμῖν πρὸς ἀποστολὴν ἢ ἐν ἀντιγράφῳ, περιέχῃ δὲ λόγον ἐξαιρέσεως ἀναφύοντα διζκρούσης τῆς δίκης ἢ τότε φθάσαντα εἰς γνῶσιν τοῦ ἐξαίρουντος πολιτικῶς ἐνάγοντος, κοινοποιήσατε αὐτὴν ἐξ ὀνόματός μου τοῖς συνέδροις ἵνα ἀπέχωσιν, ἀναβάλλοντες τὴν δίκην, πέμψατέ μοι δὲ ἀνυπερθέτως τὴν αἵτησιν (ἄρθρ. 47, 48, 52 § 2, 62 καὶ 64 Ποιν. Δικονομ.) Τούτων δὲ μὴ ὑπαρχόντων, προβῆτε εἰς τὴν δίκην. Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ τηλεγραφημάτωντός σας.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁθωμανοῦ ὑπηκόου, ναύτου ὀθωμανικῆς σημαίας πλοίου ἐλλιμενισμένου ἐν ἑλληνικῷ λιμένι, φονεύσαντος ἐντὸς τοῦ πλοίου αὐτοῦ ὀθωμανὸν ὑπηκόον, ναύτην ἑλληνικῆς σημαίας πλοίου, εἶναι ἀρμόδιαί αἱ ἑλληνικαὶ ἀρχαὶ ἐπιληφθῆναι ἀνακρίσεως;

Ἀριθ. 1540. (τηλεγράφημα) Τῇ 17 Δεκεμβρίου 1875.

Εἰσαγγελία Ἐφετῶν Κερκύρας.

Οἱ λιμένες, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ διεθνοῦς δικαίου καὶ πράγματι, μέρος ἀποτελοῦσι τοῦ Κράτους ᾧ ἀνήκουσιν. Τὸ ἄρθρον λοιπὸν 25 τῆς συνθήκης (μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, 27 Μαΐου 1855, περὶ ναυτιλίας καὶ ἐμπορίου), ὡς ἐξαιρέσις τοῦ κανόνος ἐκείνου, στενῶς ἐρμηνευτέον. Ἐπομένως ἐξαίρουν τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων μόνον ἄξιποίνους πράξεις, πραχθεῖσας μὲν ὑπ' ἀνθρώπων τοῦ πληρώματος πλοίου ὀθωμα-

νικῆς σημαίας καὶ ἐντὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ κατ' ἀνθρώπων πληρώματος ἄλλου πλοίου φέροντος ὀθωμανικὴν σημαίαν ἢ ἐπιβάτας ὀθωμανοὺς, οὐδόλως ἐξαιρεῖ, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἀξιόποινον πρᾶξιν πραχθεῖσαν κατὰ ἀνθρώπου πληρώματος πλοίου, φέροντος ἑλληνικὴν σημαίαν, εἰ καὶ ὁ παθὼν ὀθωμανὸς, διότι τοιοῦτον τι δὲν λέγει ἡ συνθήκη. Ἀγνοῶ τί τὸ ὑπουργεῖον φρονεῖ, οὗ τὴν γνώμην κάλλιστα ἐπράξατε προκαλέσαντες.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεων Πλημμελειοδικῶν, καὶ ὅτι ἀπορριφθείσης τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως ἡ ποινὴ λογίζεται οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 28. (τηλεγράφημα) Τῇ 10 Ἰανουαρίου 1876.

Εἰσαγγελία Πλημμελειοδικῶν Κυπριασσίας

Οἱ Κ. καὶ Μ. δι' αἰτήσεώς των παρκαπονοῦνται, ὅτι καταδικασθέντες εἰς φυλάκισιν ὑπὸ τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν, λήξασαν ἤδη, δὲν ἀπολύονται ὑφ' ὑμῶν ἀξιούντων, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς δὲν ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς φυλάκισεως, ἀλλ' ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπερρίφθη ἡ αἴτησις αὐτῶν περὶ ἀναιρέσεως. Ὅτι ἐσφαλμένος ὁ τοιοῦτος ὑπολογισμὸς καὶ ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς πρέπει νὰ λογισθῇ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐφυλακίσθησαν, διότι ῥητῶς τοῦτο λέγει ἡ § 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ διότι ἐπὶ πλημμελημάτων ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως δὲν ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, εἵπομεν ὑμῖν ἤδη διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Νοεμβρίου π. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 1379 ἐγγράφου μας, ᾧ ἐπισυνῆπτετο τὸ πρὸς τὸν Εἰσαγγελεᾶ Καλαμῶν ὑπ' ἀριθ. 927 ἔγγραφον ἡμῶν περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Ἐπαναλαμβάνοντες δὲ καὶ ἤδη τὰ αὐτὰ, παραλοῦμεν νὰ μᾶς ἀνακοινώσητε τηλεγραφικῶς ἂν ἔχῃται ἀληθείας ἡ ἀνκφορὰ τῶν εἰρημένων καὶ εἰ τοῦτο, εἰν ἀπεφυλακίσθησαν ἤδη.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τίς ἀναπληροῖ τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου κωλύμενον; Τίνα τὰ δικαιώματα τοῦ ἀναπληρωτοῦ;

Ἀριθ. 32. (τηλεγράφημα) Τῇ 10 Ἰανουαρίου 1876.

Εἰσαγγελεῖ Λευκάδος.

Ὁ νόμος μόνῃ τῷ γραμματεῖ ἀπονέμων τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς καὶ ἀποπομπῆς τῶν ὑπογραμματέων, οὐδενὶ δὲ τούτων ἀπονέμων ῥητῶς τὸ δικαίωμα ἐκεῖνο, ἐπὶ ἀπουσίᾳ τοῦ γραμματέως, ἀμφίβολον καθίστησι τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος περὶ οὗ ἐρωτῶμαι. Νομίζω ὅμως, ὅτι ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 122—124 τοῦ ὀργανισμοῦ, καθ' ἃ ὁ γραμματεὺς ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἐν περιπτώσει κωλύματος τὸν ἀναπληρωτὴν του, καὶ τοῦτο, ὅτι κατὰ τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν, ἐπὶ ἀπουσίᾳ ἄλλων προϊσταμένων, ὁ ἀρχαιότερος τῶν ὑφισταμένων ἀναπληροῖ αὐτόν, ἔχει δὲ ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ προϊσταμένου, ὧν ἄνευ οὐκ ἔστι δυνατόν ἐκπληρῶσαι προσηκόντως τὰ καθήκοντα τῆς διευθύνσεως καὶ ἐπιτηρήσεως, ὀφείλομεν μᾶλλον νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὸν γραμματέα ἀναπληροῖ ὁ ἀρχαιότερος ὑπογραμματεὺς, ἔχων τὸ δικαίωμα τῆς ἀποπομπῆς καὶ ἄλλων ἐκλογῆς. Ἄλλως μεγάλη μὲν δύναται νὰ προσγίνη βλάβη τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ γραφείου, ἐὰν ἢ μηδὲν ἔχῃ προϊστάμενον, ἢ προϊστάμενον ἔχῃ χωρὶς τινος ἐξουσίας ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ γραφείου· σπανίως δὲ θέλει γίνεσθαι κατὰχρησις τῆς ἐξουσίας αὐτῆς παρὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ ὑπογραμματέως, ἀναλογιζομένου ὅτι ὀφείλει λόγον τῶν πράξεών του τῷ γραμματεῖ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ ἐξαίρεσεως ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου.

Ἀριθ. 133. (τηλεγράφημα) Τῇ 6 Φεβρουαρίου 1876.

Εἰσαγγελία Πλημμελειοδικῶν Ναυπλίου.

Κατὰ τὰ ἀρθρα 60, 62—64, 47 καὶ 48 τῆς Ποιν. Δικονομ. ἡ ἐξαίρεσις ὁλοκλήρου δικαστηρίου ἢ τοσούτων δικαστῶν, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ συγκροτηθῇ δικαστήριον, δὲν δύναται ἄλλως ἢ δι' αἰτήσεως παραπομπῆς νὰ αἰτηθῇ, ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέα καὶ παρὰ τούτου καὶ

μόνου κοινοποιουμένης τοῖς δικασταῖς διὰ τοῦ προέδρου αὐτῶν. Ὑμεῖς λοιπὸν οὔτε νὰ δεχθῆτε ἔπρεπεν, οὔτε νὰ κοινοποιήσητε ὁφείλετε τὴν περὶ ἐξακρέσεως αἴτησιν τοῖς δικασταῖς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δύναται Εἰσαγγελεὺς Πλημμελειοδικῶν παρκαοῦσαι Εἰσαγγελεῖ Ἐφετῶν, ἐντελλομένῳ αὐτῷ τὴν σύλληψιν κατηγορουμένου τινος, ὃν οὗτος (ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν) μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ ἀπέλυτε, θεωρήσας αὐτὸν ἀπολυτέον;

Ἀριθ. 136.

Τῇ 9 Φεβρουαρίου 1876.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Διευθύνομεν πρὸς ὑμᾶς τὸ συνημμένον ὑπ' ἀριθ. 3020 ἔγγραφον τοῦ παρὰ Πλημμελειοδικαῖς κ. Εἰσαγγελέως, παρκαλοῦντες ν' ἀνακοινώσητε ἡμῖν ἀνυπερθέτως, εἰ ὑφίσταται μετὰ τῶν εἰσαγγελιῶν τῶν Ἐφετῶν καὶ Πλημμελειοδικῶν τοιαύτη ἔρις, οἷα ἡ φαινομένη ἐν τῷ παρόντι ἔγγραφῳ τοῦ παρὰ Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελέως, καὶ εἰ ἐὰν τοῦτο, νὰ ἐκθέσητε ἡμῖν πῶς τὰ πράγματα ἔχουσι. Καθῆκον δὲ ἡμῶν νομίζομεν ν' ἀπαιτήσωμεν ν' ἀπέχητε πάσης περαιτέρω ἐνεργείας, τὸ προκείμενον ζήτημα ὁρώσης, μέχρις οὗ μετὰ τὴν λήψιν τῶν ὑμετέρων πληροφοριῶν ἀποφανθῶμεν ἐπ' αὐτοῦ ὀριστικῶς. Διότι ἐὰν τὰ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ παρὰ Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως ἔχωνται ἀληθεῖς, ἢ ἀπαίτησις ὑμῶν ἃ ἀντίκειται, ὡς φαίνεται μοι, τῷ ἄρθρῳ 5 τοῦ συντάγματος τῷ προστατεύοντι ἐπιτακτικῶς τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν τοῦ πολίτου, ὅπερ λέγον, ὅτι ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν σύλληψιν ὀφείλει ὁ ἀνακριτὴς ἢ ν' ἀπολύσῃ ἢ νὰ ἐκδώσῃ τὸ τῆς φυλακίσεως ἔνταλμα, ἀπαγορεύει τὴν ἐκ νέου σύλληψιν καὶ προφυλάκισιν, ἐπὶ τῇ βίῳ τῶν αὐτῶν ἀνακριτικῶν πράξεων (ὡς ἡ τοῦ Εἰσαγγελέως ἀναφορὰ λέγει), περὶ ὧν ἀπεφάνητο ὁ ἀνακριτὴς ἀπολύσεως β') ἢ τοιαύτη ἀξίωσις ἀνατροπὴ ἐστὶν ἀνακριτικῆς πράξεως, τῆς περὶ ἀπολύσεως πράξεως τοῦ ἀνακριτοῦ. Ὁ δὲ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν δύναται μὲν νὰ δικτάτῃ τὴν ἐνέργειαν πράξεων μηκέτι ἐνεργηθεισῶν, οὐχὶ ὁμῶς καὶ τὴν ἀνάκλησιν ἢ τὴν ἀνατροπὴν πράξεων ἐνεργηθει-

σῶν ἤδη ὑπὸ τοῦ παρὰ Πλημμελειοδικῆς Εἰσαγγελέως, ἐντὸς τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, οἷα ἐστὶν ἡ γνωμοδότησις αὐτοῦ περὶ τῆς ἀπολύσεως τοῦ κατηγορουμένου, μεθ' ἣν ἐπῆλθεν ἡ περὶ ἀπολύσεως πράξις τοῦ ἀνακριτοῦ γ.) διότι οἱ Εἰσαγγελεῖς πράττουσι καὶ γνωμοδοτοῦσι περὶ τοῦ ἐξαγομένου τῶν ἐνέργηθεις ἄνακριτικῶν πράξεων· περὶ πράξεων δὲ καὶ οὐχὶ περὶ γνωμοδοτήσεων λέγει τὸ ἄρθρον 94 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, καὶ ἐπομένως λέγον τὸ αὐτὸ ἄρθρον, ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ὀφείλει, λαβὼν ῥητὴν ὁδηγίαν παρὰ τοῦ ἀνωτέρου του, νὰ ἐκτελῇ αὐτὴν ἀκριβῶς, ὁδηγίαν ἐννοεῖ τοῦ νὰ πράξῃ μηκέτι παρχῶν, καὶ οὐχὶ τοῦ νὰ γνωμοδοτήσῃ παρὰ τὴν πεποιθήσιν του. Τὸ πολὺ ὕπερ δυνάμεθα οἱ ἀνώτεροι Εἰσαγγελεῖς προκειμένου λόγου περὶ ἀπλῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ ὑφισταμένου νὰ πράξωμεν, εἶναι μόνον τὸ νὰ ὑποβάλωμεν αὐτῷ τὴν ἡμετέραν γνώμην καὶ ν' ἀπαιτήσωμεν κατ' αὐτὴν, ὡς ἡμετέραν γνώμην καὶ παρaxyγελίαν, νὰ αἰτήσῃ τι, ἐλεύθερος ὢν ἄλλως καὶ τότε νὰ γνωμοδοτήσῃ κατὰ τὴν ἐαυτοῦ πεποιθήσιν καὶ κρίσιν, κἂν ἐναντίαν τῆς ἡμετέρας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δυνατόν γενέσθαι, εἰ περὶ ἀντικειμένων πρόκειται περὶ ὧν οὐδὲν εἰσέτι ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἢ τοῦ δικαστηρίου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ποία ἡ ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἐπιτήρησις τῶν Εἰσαγγελέων; Ποία ἡ ἐπιτήρησις τῶν ἀνωτέρων Εἰσαγγελέων ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων Εἰσαγγελέων; Δύναται ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἑρετῶν ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὅπως οὗτος γνωμοδοτήσῃ ἐναντίον τῆς συνειδήσεώς του;

Ἀριθ. 148.

Τῇ 14 Φεβρουαρίου 1876.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀποστέλλων τὸ αἰτηθὲν μοι ἔγγραφον πρὸς τὸν παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέα, προσυποβλῶ κατὰ τὴν ὑμετέραν ἀπαίτησιν καὶ τὰς ἐμὰς παρρηγήσεις.

Ἄτοπος φαίνεται μοι ὅπως ἡ ἀξίωσις ταῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως τοῦ νὰ ἐκφράσῃ καὶ ὑποστηρίξῃ ὁ παρὰ Πρωτοδικῆς

Εισαγγελεύς, καλούμενος νὰ γνωμοδοτήσῃ περὶ τῆς προφυλακί-
σεως πολίτου, ἥτις ποινὴ ἀληθῶς ἐστὶ, ὅτι ἀντίκειται εἰς τὴν
συνείδησιν αὐτοῦ. Ἀποκός οὐχ ἤττον ἢ ἀξίωσις αὐτοῦ, νὰ προ-
καλέσῃ ἐκ νέου τὴν ἐκδοσιν ἐντάλματος συλλήψεως, πρὸς τὸν
σκοπὸν τοῦ νὰ παρασταθῇ αὐτὸς ὁ παρὰ τοῖς Ἐφετῆσι Εἰσαγγε-
λεὺς ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, καὶ αἰτήσῃται εἴτε αὐτὸς ἐν
ιδίῳ ὀνόματι, εἴτε διὰ τοῦ παρὰ Πλημμελειοδικαίς Εἰσαγγε-
λέως, γνωμοδοτοῦντος οὐχὶ κατὰ πεποιθήσιν ἰδίαν ἀλλ' ὅπως
αὐτὸς τῷ ὑπαγορεύσῃ, τὴν προφυλάκισιν τοῦ κατηγορουμένου,
καὶ ταῦτα ἐπὶ τῇ βάσει οὐχὶ νέων ἀνακριτικῶν πράξεων, ἀλλὰ
μόνον αὐτῶν τούτων περὶ ὧν ἐγνωμοδότησεν ἤδη ὁ παρὰ Πλημ-
μελειοδικαίς Εἰσαγγελεὺς καὶ ἀπεφάσισεν ὁ ἀνακριτὴς, ἐντὸς
τῶν ἀνεπιδέκτων πάσης ἐξελέγχεως καθηκόντων αὐτῶν, συμ-
φωνήσαντες ν' ἀπολυθῇ καὶ ἀπολύσαντες τὸν πολίτην. Ἀποπώ-
τερον δὲ τούτων φαίνεται μοι, τὸ τιμωρεῖσθαι πειθαρχικῶς
εἰσαγγελέα ἢ ἀνακριτὴν, διὰ τὴν δικαστικὴν αὐτῶν κρίσιν, ἢ
τὸν εἰσαγγελέα ὡς ἀπειθήσαντα, διότι ἐνόμισεν, ὅτι παρὰ νό-
μῳ παρὰγγελλόμενος νὰ πράξῃ, δὲν ὀφείλει νὰ ὑπακούσῃ.

Ὁ νόμος ἀνωτέρους τῶν εἰρημένων εἰσαγγελέων ἔταξε τὸν
Ὑπουργὸν καὶ τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέα. Κατὰ δὲ
τὸν *Helie traité de l'Just. crim.* τομ. 1 N° 532, ὁ μὲν Ὑπουρ-
γὸς ἐπιτηρεῖ τοὺς εἰσαγγελεῖς ἐνεργοῦντας τὰ καθήκοντα αὐ-
τῶν, ὡς πρὸς τὴν ἐντὸς τῶν ὅρων τῶν νόμων ἀκριβὴ ἐκτέλεσιν
αὐτῶν, καὶ προσκαλεῖ ἐν ἀνάγκῃ αὐτοὺς παρεκτρεπομένους εἰς
ἀκριβὴ τήρησιν τῶν νόμων, ὁ δὲ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πά-
γου, κατ' αὐτὸν μὲν περὶ τῆς γαλλικῆς νομοθεσίας γράφοντα,
ἐπιτηρεῖ τοὺς εἰσαγγελεῖς ἐκείνους, ὡς πρὸς τὸ νόμιμον τῶν
πράξεων καὶ αἰτήσεων αὐτῶν, καὶ προκαλεῖ αὐτοὺς εἰς διόρ-
θωσιν παντὸς ὅ,τι τοῖς νόμοις ἀντίκειται, κατὰ δὲ τὴν ἡμε-
τέραν νομοθεσίαν, ὡς καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς κ. Κωνσταντόπουλος
ὀρθῶς λέγει ἐν τῷ συγγράμματί του, ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ
Εἰσαγγελεὺς τοσαύτην καὶ τοιαύτην ἔχει ἐπιτήρησιν ἐπὶ τῶν
Εἰσαγγελέων τῶν Ἐφετῶν, καὶ δι' αὐτῶν ἐφ' ὅλων τῶν ἄλλων
Εἰσαγγελέων, ὅσην ἐκεῖνοι ἐπὶ τῶν παρὰ Πρωτοδικαίς Εἰσαγγε-

γελέων. Καὶ ὅμως ὁ παρὰ τοῖς ἐνταῦθα Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς, καὶ τοι ἐν καιρῷ διὰ τοῦ ἐπισυνημμένου ἐγγράφου μου παραγγελθεῖς ν' ἀπέχη ἀπὸ πάσης ἐνεργείας κατὰ τοῦ παρὰ Πλημμελειοδικαίς Εἰσαγγελέως ἐπὶ τῆς ἀναφυσίσης μεταξὺ αὐτῶν ἔριδος περὶ τοῦ νομίμου τῆς ἀξιώσεως αὐτοῦ, μέχρις οὐ ὀριστικῶς ἀποφανθῶ, προέβη εἰς πειθαρχικὴν τιμωρίαν ἐκείνου, ὡς παρὰ νόμῳ δῆθεν ἀπειθήσαντος, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἀπαντᾷ εἰς τὸ ἐγγράφον μου ἀξιῶν οὐδὲν ὀλιγώτερον ἢ ὅτι ὡς πρὸς τὰ τῆς ἀνακρίσεως εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνώτατος πάντων Εἰσαγγελεὺς.

Ταῦτα, κ. Ὑπουργέ, εἶνε τὸ ἱστορικὸν τῶν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῶν Εἰσαγγελέων διατρεξάντων, ὅπερ οὐχὶ περισσὸν ἐνόμισα νὰ καταστήσω ὑμῖν γνωστόν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δύναται χωρὶς νὰ μετέρχεται τὸν δικηγόρον ἐνώπιον εἰρηνοδικῶν καὶ πταισματοδικῶν; Ἀποτιάζοντος ἐνδὲς ἐκ τῶν πέντε παρ' εἰρηνοδικεῖν δικηγόρων, πληροῦνται ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου τοῦ ἀπαγορεύοντος τὴν παράστασιν μὴ δικηγόρων ὅπου εἶναι διωρισμένοι πέντε τοιοῦτοι;

Ἀριθ. 149.

Τῇ 14 Φεβρουαρίου 1876.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀπαντῶ ἐπὶ τῶν τεθέντων μοι δύο ζητημάτων καὶ τρίτου τινὸς ζητήματος, σχέσιν ἔχοντος πρὸς τὸ πρῶτον, ὅπερ τὰ ὑποβληθέντα μοι ἐγγράφα προκαλοῦσι με νὰ λύσω.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ τρίτου ζητήματος.

Κατὰ τὸ ἀρθρον 499 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἡ συζήτησις ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ πταισματοδικῶν γίνεται ὅλως προφορικῶς, ἐπομένως τὸ δικηγορεῖν παρ' αὐτοῖς, ἀδύνατον καθίσταται τοῖς στερουμένοις τῆς ἀκοῆς τασούτον, ὥστε νὰ μὴ ἀκούουσιν ἢ ὅσον εἰς τὸ οὖς τοῖς λέγουσι· διότι τὰ τῶν ἀντιδίκων προφορικῶς λεγόμενα δὲν δύνανται ν' ἀντικρούσωσιν ἐν καιρῷ, τουτέστι παραχρῆμα, οὕτω δὲ ἢ παριστάμενοι ὡς δικηγόροι ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ παραίτιοι γίνονται ἀνεπανορθώτου ζημίας τοῖς πελάταις αὐτῶν ἢ ἀπέχοντες τῆς παραστάσεως ἀχρηστοὶ καὶ ὀνόματι μόνον καὶ οὐχὶ πράγματι δικηγόροι ἔσονται. Τοσούτον δὲ ἀχρήστου ὄντος τοῦ Μ. Σ. κατὰ τὴν ὁμολογίαν

αὐτοῦ, ὡς μὴ ἀρνούμενου ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνεται τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ λεγομένων καὶ ὅτι διὰ τοῦτο δὲν παρίσταται, ἀλλὰ μόνον γραφικῶς οἰκοὶ ἐργάζεται, ὁ σκοπὸς τοῦ (ΝΓ' ἔτους 1847) νόμου τοῦ νὰ παρίστωσι τοὺς διαδίκους μόνον δικηγόροι, ἐὰν ὑπάρχουσι διωρισμένοι πέντε τοῦλάχιστον παρὰ τοῖς εἰρημένοις δικάστηρίοις, οὐδόλως πληροῦται, ὅτε καὶ εἰς ἐκ τῶν πέντε κωφὸς ὅσον ὁ εἰρημένος εἶναι, ὅτι δὲ ἀνέικανον τοῦ παρίστασθαι τὸν παντελῶς κωφὸν ἀποφαίνεται ὁ ὀρθρὸς λόγος, δεικνυσι καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον ἐν τῇ διατάξει 1 § 3 Π. (3. 4).

Ἀντίκειται δὲ τῷ σκοπῷ τοῦ αὐτοῦ νόμου, τοῦ ἐπιτρέποντος τὴν διὰ παντὸς Ἑλλήνος παράστασιν ὅτε δὲν ὑπάρχουσι διωρισμένοι πέντε τοῦλάχιστον δικηγόροι, ἐὰν ὁ εἰς τῶν παρὰ τῷ εἰρηνοδικεῖῳ Ἑράνης διωρισμένων πέντε δικηγόρων ἀπὼν ἐπ' ἀδείᾳ, ἐπ' ἀόριστον ἢ μακρὸν χρόνον μέλλει ν' ἀπουσιάζῃ.

Συμπεραίνοντες δὲ λέγομεν, ὅτι ἢ ὁ Μ. Σ. πρέπει νὰ παυθῇ ὡς ἀχρηστος ὅλως, ἢ ὁ ἀπὼν δικηγόρος νὰ μετατεθῇ εἰς ἄλλο εἰρηνοδικεῖον, καὶ ταῦτα ἵνα μὴ ἀπαγορεύηται ἢ διὰ παντὸς Ἑλλήνος παράστασις τῶν διαδίκων ἐκεῖ ὅπου ὁ νομοθέτης βεβαίως δὲν ἠθέλησε ν' ἀπαγορεύσῃ τοῦτο.

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου ζητήματος.

Ἀφοῦ ὁ εἰρημένος νόμος ῥητῶς ἀπαγορεύει τὴν διὰ μὴ δικηγόρων παράστασιν ὅπου πέντε δικηγόροι ὑπάρχουσι διωρισμένοι, καὶ τοσοῦτοι εἰσὶν οἱ παρὰ τῷ εἰρηνοδικεῖῳ Ἑράνης διωρισμένοι, νομίμως ἀπηγορεύθη τοῖς δικολάβοις τὸ παρίστασθαι.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Λ. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐκλέγει τοὺς ὑπαλλήλους τῆς εἰσαγγελίας, ὁ δὲ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τὸν διορισμὸν τῶν παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐλεγχομένων ὑπαλλήλων τῆς εἰσαγγελίας, εἴτε τὸ δικαστήριον ν' ἀρνηθῇ τὴν ὀρκισιν αὐτῶν.

Ἀριθ. 262 (τηλεγράφημα)

Τῇ 13 Μαρτίου 1876

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 117 τοῦ ὀργανισμοῦ, οἱ Εἰσαγγελεῖς λαμβάνουσι καὶ διαχειρίζονται τὰ ἔξοδα τῶν εἰσαγγελικῶν γρα-

φείων, ἐν οἷς καὶ ἡ μισθοδοσία τοῦ βοηθητικοῦ αὐτῶν, τουτέστι τῶν ὑπαλλήλων τῆς γραφικῆς τῶν εἰσαγγελιῶν ὑπηρεσίας, ἐκ τούτου δέ, ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς εἶναι ὁ ἐκ τῶν γραφικῶν ἐξόδων τῆς εἰσαγγελίας πληρώων τούς ὑπαλλήλους αὐτῆς καὶ οὐχὶ ὁ γραμματεὺς, ἐξάγεται, ὅτι αὐτὸς ἐκλέγει τὸ βοηθητικὸν προσωπικόν, οὗ αὐτὸς καὶ μόνος ἔχει καὶ τὴν ἀμεσον ἐπιτήρησιν εὐθυνόμενος διὰ πᾶσαν ἔλλειψιν περὶ αὐτήν. Ἄν δὲ ὁ γραμματεὺς παρίστανται αὐτοὺς εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ὀρκισιν, τοῦτο πράττει κατὰ διαταγὴν τοῦ Εἰσαγγελέως (ἄρθρον 97 ὄργαν. δικαστ.), ἵνα ὀρκισθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὡς ὑπογραμματεῖς ἐκλεχθέντες δυνάμει τοῦ ἄρθρου 117 τοῦ ὀργανισμοῦ ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ὡς βοηθοὶ αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ γραμματέως. Ὅπως δὲ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 123 ἐδ. 6' τοῦ ὀργανισμοῦ, τὸ δικαστήριον, κωλυομένου τοῦ γραμματέως καὶ τῶν ὑπογραμματέων, τῇ προτάσει βεβαίως τοῦ Εἰσαγγελέως, ὀρκίζει τοὺς ἀναπληρώσοντάς αὐτούς, οὕτω τῇ προτάσει αὐτοῦ πρέπει ἄνευ τινος ἐξετάσεως νὰ ὀρκίζῃ καὶ τοὺς διὰ τὸ γραφεῖον τῆς εἰσαγγελίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου προσλαμβανομένους· διότι ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως εἶναι ὅτι πᾶν ὅ,τι τὸ προσωπικὸν τῆς εἰσαγγελίας ὀρᾷ, ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως κανονίζεται, ὡς τούτου καὶ μόνου ἔχοντος, ὡς εἴρηται, πᾶσαν τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων τοῦ προσωπικοῦ τούτου, καὶ αὐτοῦ ὀφείλοντος εὐθύνας διὰ τὴν ἐκ τῆς διδομένης αὐτῷ ἐπιχορηγήσεως πληρωμὴν ἱκανοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ.

Υποβάλετε ταῦτα τῷ κ. προέδρῳ καὶ βεβαιώσατε αὐτὸν ἐξ ὀνόματός μου, ὅτι πρὸ μικροῦ ἔτι τῇ παραγγελίᾳ μου, ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ γραμματεὺς παρέστησεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου δημοσίᾳ συνεδριάζοντος τὸν παρ' ἐμοῦ ἐκλεχθέντα, καὶ χωρὶς τινος ἐξετάσεως ὥρτισεν αὐτὸν ἀμέσως ὁ κ. πρόεδρος, ὡς ὑπογραμματέα ἐκληροῦντα χρῆν γραμματέως τῆς εἰσαγγελίας.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Εἰς τῖνας περιστάσεις ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαιούται νὰ διατάτῃ τοὺς Εἰσαγγελεῖς τῶν Ἐφετῶν, οὗτοι δὲ ὀφείλουσι νὰ ὑπακούωσι; Δικαιοῦται ὁ ὑπόδικος νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκ τῶν φυλακῶν ἔξοδόν του, ὑπὸ φύλαξιν, πρὸς διευθέτησιν τῶν ὑποθέσεών του;

Ἀριθ. 204.

Τῇ 16 Μαρτίου 1876.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Διὰ τοῦ χθὲς σταλέντος μοι ὑπ' ἀριθ. 1415 ὑμετέρου ἐγγράφου ἐρωτᾶτε, α) ἂν τὸ ἀπὸ 12 Μαρτίου ε.ε. ἐγγραφόν μου περιλαμβάνῃ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 94 τοῦ ὀργανισμοῦ ῥητὴν παραγγελίαν, ἵνα ἐπιτρέπηται τῷ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ὀριστικῶς παραπεμφθέντι Χ. Ρ. ἡ ἐκ τῶν φυλακῶν ἔξοδος. Ἀπάντησις. Δὲν παρήγγειλα ὑμᾶς ἀλλὰ παρεκάλεσα ὡς πρὸς ἴσον κατὰ τὸν βαθμὸν γράφων, νὰ ἐπιτρέπητε τὴν ἔξοδον οὐχὶ πάντοτε καὶ χωρὶς λόγου τινὸς, ἀλλὰ μόνον ἐν ἀναποφεύκτῳ ἀνάγκῃ καὶ ὡσάκις ἡ φιланθρωπία ὑπαγορεύει τὴν ἔξοδον, πάντως δὲ ὑπὸ ἀσφαλῇ συνοδείᾳ, καὶ ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν συνεπείᾳ ἀναφορᾶς τοῦ εἰρημένου ὑποδίκου παραπονουμένου καθ' ὑμῶν ὡς ἐπιτρέποντος τὴν ἔξοδον τῷ ὡσαύτως ἐπὶ πλαστογραφίᾳ, ὡς νομίζω, καταδικωκομένῳ Α. Δ. χάριν τῶν ὑποθέσεών του, ἀρνούμενου δ' αὐτῷ τὴν ἔξοδον εἰς ἐπίσκεψιν τῆς ἐπιθανάτου συζύγου του καὶ διευθέτησιν σπουδαίων ὑποθέσεών του, ἃς ἀδύνατον εἶναι νὰ διευθετήσῃ ἐκ τῶν φυλακῶν. Ἐρωτᾶτε β) εἰς ποῖον νόμον στηρίζεται τὸ τοιοῦτον τοῦ ὑποδίκου δικαίωμα. Ἀπάντησις. Ἀντὶ τούτου ἔπρεπε μᾶλλον προκειμένου περὶ φιλανθρωπίας νὰ με ἐρωτήσητε, ἐὰν ὑπάρχῃ ἀπάνθρωπός τις νόμος ἀπαγορεύων ὅ,τι ἡ φιланθρωπία ὑπαγορεύει. Εὐτυχῶς τοιοῦτον νόμον μὴ εὗρών, παρεκάλεσα ὑμᾶς νὰ δεῖκνυσθε ἐξ ἴσου φιλάνθρωπος πρὸς ὅλους καὶ οὐχὶ τῷ μὲν νὰ ἀρνήσθε τὴν ἔξοδον, τῷ δὲ νὰ ἐπιτρέπητε αὐτήν. Τοῦτο δὲ λέγω ἐπράξατε, διότι καίτοι προκληθέντες δὲν ἀρνεῖσθε, ὅτι ἐπιτρέψατε τῷ Α. Δ. τὴν ἔξοδον. Τὸ ἄρθρον 234 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ αὐτῷ τῷ διατελοῦντι ἔτι ὑπὸ ἀνάκρισιν ἐπιτρέπει τὴν συγκοινωνίαν ἀδείᾳ τοῦ ἀνακριτοῦ ἢ Εἰσαγγελέως, ἐπομένως καὶ τὴν ἔξοδον, παρόντος θεβαίως πάντοτε ἐνὸς τῶν

ἐπίστατων, διότι ἡ παρουσία τούτου καὶ οὐχὶ ὁ τόπος τῶν φυλακῶν εἶναι τὸ δυνάμενον νὰ ματαιώσῃ πᾶν ὅ,τι δυνατόν νὰ παραβλάψῃ τὴν διεξαγομένην ἐτι ἀνάκρισιν. Μετὰ δὲ τὴν παραπομπὴν ἐλευθερώτερον συγκοινωνεῖ ὁ ὑπόδικος, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 273 τῆς αὐτῆς δικονομίας. Παρατηρητέον λέγει ὁ *Helie traité de l' Inst. crimin. N° 1984 καὶ 1985*, ὅτι ἡ προφυλάχισις δὲν πρέπει νὰ προβαίνειν πέραν τῆς στερέσεως τῆς ἐλευθερίας, ὅτι πᾶν ἐμπόδιον τῆς συγκοινωνίας τοῦ κατηγορουμένου μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, προσβολὴ ἐστὶ τῶν δικαίων τῆς φιλανθρωπίας, ὅτι ἂν ἡ συγκοινωνία τοῦ κατηγορουμένου ἐκτὸς τῶν φυλακῶν (*andehors*) ἔχῃ τὰς δυσχερίας τῆς, δὲν πρέπει διὰ τοῦτο νὰ καταστρέψωμεν δίκαιον νόμιμον, διὰ μόνον τὸν φόβον τῆς καταχρήσεως ἣν δύναται νὰ ἔχῃ.

Τελευταῖον ἐπικαλούμενοι τὸ ἄρθρ. 13 τῆς Ποιν. Δικονομίας, φαίνεσθε ἀξιούντες, ὅτι εἰς τὰ τῶν ἀνακρίσεων ὁ ἀνώτατος πάντων Εἰσαγγελεὺς ἐστὲ, καὶ μόνον τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν ὁμολογεῖτε ἀνώτερον ὑμῶν. Τὸ ἄρθρ. 13 λέγει τῷ ὄντι, ὅτι ἡ ὑπερτάτη διεύθυνσις τῶν περὶ τὴν ἀνάκρισιν ἐναπόκειται ὑπὸ τὸ κράτος τῶν Ἐφετῶν εἰς τὸν παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέα ἐντὸς τῆς περιφερείας του, τὸ δὲ ἄρθρ. 14 ὀρίζει τὸ δικαίωμα τῶν Ἐφετῶν ὡς δικαίωμα τοῦ διατάττειν ἀνακρίσεις περὶ πράξεων μηνυθεῶν καὶ ζητεῖν πάντοτε πληροφορίας περὶ τῆς διαταχθείσης προανακρίσεως, ἀλλὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 13 καὶ 14 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἔπρεπε νὰ συνδυάσῃτε τοῖς ἄρθροις 15—17 τῆς αὐτῆς δικονομίας καὶ τοῖς ἄρθρ. 93—97 τοῦ ὄργαν. τῶν δικαστηρίων, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τούτου ἠθέλατε εὑρεῖ τὴν ὀρθὴν λύσιν, ἄλλην ἢ ἣν εὗρίσκεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 13 τῆς Ποιν. Δικονομίας, μεμονωμένον λαμβάνοντες αὐτὸ ὑπ' ὄψιν, διότι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτῶν ἐξάγεται, ὅτι ἡ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς προΐσταται ὅλων τῶν Εἰσαγγελέων τοῦ κράτους, αὐτὸς δίδωσιν ὁδηγίας τοῖς παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεῦσιν καὶ ῥητὰς παραγγελίας ἐπὶ παντὸς ὅ,τι ὀρᾷ τὰ καθήκοντα τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, καθόσον τὰ ἄρθρ. 93, 94 καὶ 97 τοῦ ὄργανισμοῦ ἀδικακρίτως ἐπιτάττουσι τοῦτο, τοιαῦτα δὲ δικαίω-

ματὰ ἔχων ὁ παρὰ τῷ ἀνωτάτῳ δικαστηρίῳ Εἰσαγγελεὺς, τὴν ὑπερτάτην ἔχει ἐπιτήρησιν ἐπὶ τῶν Εἰσαγγελέων τῶν Ἐφετῶν καὶ δι' αὐτῶν ἐφ' ὅλων τῶν Εἰσαγγελέων, τὸ δικαίωμα δὲ τοῦτο τῆς ὑπερτάτης ἐπιτηρήσεως κατ' οὐδὲν μειοῖ τὸ τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, διότι οὐδεὶς ἀρνεῖται ὅτι τοῦτο μὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ διατάττειν ἀνακρίσεις, οἱ δὲ Εἰσαγγελεῖς τῶν Ἐφετῶν κατὰ τὰς εἰρημένους διατάξεις διευθύνουσι δυνάμει τοῦ νόμου καὶ χωρὶς παραγγελίας τοῦ ἀνωτέρου αὐτῶν Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου τὰ τῆς ἀνακρίσεως ἐλευθέρως, καὶ ὀφείλουσι διὰ τοῦτο εὐθύνας οὐχὶ βεβαίως διὰ τὰ ἔργα τῆς συνειδήσεως τουτέστι διὰ τὰς γνωμοδοτήσεις αὐτῶν περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ ὑποψίας ἐνοχῆς ἢ περὶ τῆς ἀθωότητος τῶν ὑποδίκων, ἀλλὰ περὶ παντὸς ὅ,τι ἀσύγνωστον ἀμέλειαν ἢ κουφότητα δείκνυσιν, οὐδεὶς ὅμως δύναται ν' ἀρνηθῇ ὡσαύτως ὅτι ὁ ἐπιτηρῶν αὐτοὺς ἐστὶν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς, ὅτι ἡ ἐπιτήρησις αὕτη ἀσχεῖται καὶ διὰ ῥητῶν παραγγελιῶν οὐτινος δήποτε, ἐκτὸς ἐπαναλαμβάνω νὰ εἴπω τῶν γνωμοδοτήσεων αὐτῶν πρὸς τὸν δικαστὴν καὶ τὸ δικαστήριον, καὶ ὅτι τὰς ῥητὰς παραγγελίας του ὀφείλουσι κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 94 τοῦ ὀργανισμοῦ νὰ ἐκτελῶσι ταχέως καὶ ἀκριβῶς, ἀπαλλοττόμενοι τῆς εὐθύνης τῆς παραγγελλομένης πράξεως, ἣν βεβαίως φέρει τότε μόνος ὁ παραγγέλλων ἀνώτερος Εἰσαγγελεὺς. Παρὰ τὴν δὲ ὑμῖν ὅτι τὴν γνώμην ταύτην ὑποστηρίζουσιν οἱ ἀκριβέστερον ἐγκύψαντες εἰς τὰ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς ἡμετέρας πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας συγγραφεῖς Φέδερ, Οἰκονομίδης καὶ Κωνσταντόπουλος ὁ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς, ὡς ἀναντίρρητον δὲ ἀποφαίνονται καὶ οἱ Γάλλοι, καίτοι μὴ ἔχοντες τὰς εἰρημένους διατάξεις τοῦ ὀργανισμοῦ ὁποίας ἡμεῖς ἔχομεν αὐτὰς, τὸ δικαίωμα τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τοῦ ἐπιτηρεῖν τοὺς Εἰσαγγελεῖς, ὅπως αἱ πράξεις καὶ αἰτήσεις αὐτῶν σύμφωνα τοῖς νόμοις ἐνεργῶνται· τουτέστι ἀναντίρρητον λέγουσι τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγὼ ἐπράξα, διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Μαρτίου ε.ε. ἐγγράφου μου πρὸς ὑμᾶς (Helie t. c. N° 532). Καὶ ταῦτα μὲν ἔκρινα καλὸν καὶ ἀναγκαῖον νὰ εἴπω, ἀπαντῶν ὑμῖν ἀπᾶς

διὰ παντός, εἰ καὶ ἀνοίξειον ἦν τὸ ὑμέτερον ἔγγραφον διὰ τὸ ὕψος αὐτοῦ ὡς ἔγγραφον κατωτέρου πρὸς ἀνώτερον καὶ προϊστάμενον, ἀλλ' ἐπράξα τοῦτο ἵνα μὴ πιστευθῇ, ὅτι χωρὶς λόγον ἢ παρὰ τὸν νόμον παρήγγειλα ἢ καὶ παρὰ καλῶ τοὺς ὑποδεστέρους μου. Προλαμβάνω δὲ νῦν εἶπω ὑμῖν, εἰ καὶ δικαίωμα ἔχω νῦν ἀπαιτῶ τὴν ταχείαν καὶ ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν παραγγелиῶν μου, οὐδὲ ὀφείλω περὶ αὐτῶν λόγον τοῖς ὑποδεστέροις μου, δὲν θέλω ὅμως ἀποφεύγει τὴν ἀξίαν λόγου συζήτησιν περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὅταν δι' ἐγγράφου, γεγραμμένου ὡς προσήκει τῷ ὑφισταμένῳ γράφειν πρὸς τὸν προϊστάμενον, προκαλοῦμαι ὑπὸ τοῦ παραγγελλομένου οὐχὶ νῦν ἐρίσω, ἀλλ' ἵνα συζητήσω.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι αἱ διαταγαὶ τῶν προϊσταμένων Εἰσαγγελέων πρὸς τοὺς ὑφισταμένους Εἰσαγγελεῖς δὲν ὑποβάλλονται εἰς τὴν κρίσιν τῶν δικαστηρίων.

Ἀριθ. 289.

Τῇ 19 Μαρτίου 1876.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 1473 ὑμέτερον ἔγγραφον, λέγω ὑμῖν ἐν συνόψει τὰδε. *Πρῶτον*, ὅτι κακὰ ἐπράξατε ἀποσιωπήσαντες ὅτι ἐγὼ ἠγνόουν καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἐγγράφου ὑμῶν ἐξάγεται ἐγινώσκετε ὅτι ἠγνόουν, τοῦτο δηλ. ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Χ. Ρ. διαμένει ἐν Πειραιεῖ, διότι τότε ἤθελον παραλείπει νῦν ἐπικαλεσθῶ τὴν φιλάνθρωπίαν, περὶ ἧς διδάσκει ἡμᾶς πολλὰ λέγων ὁ Γάλλος Helie, περιοριζόμενος εἰς τὸ νῦν ἀνακοινώσω ὑμῖν τὸ παράπονον αὐτοῦ ἵνα κρίνητε, ἂν ἦναι δυνατὸν νῦν ἴδῃ τὴν κινδυνεύουσιν, ὡς λέγει, σύζυγον αὐτοῦ. *Δεύτερον*, ὅτι ἄτοπος καὶ ἀξία μομφῆς ἐστὶν ἡ ἀπειλὴ ἡ ἐν τῷ εἰρημένῳ ἐγγράφῳ περιεχομένη, ὅτι τὴν ὑπόθεσιν ἐὰν ἐπιμείνω θέλετε ὑποβάλλει τῷ συμβουλίῳ τῶν Ἐφετῶν, διότι οὔτε τὸ ἀρθρ. 13 ὁ τὴν ἀτυχίαν ἔχει ἀπὸ τινων ἡμερῶν νῦν χρησιμεύῃ ὡς ὀχύρωμα κατὰ τοῦ προϊσταμένου, οὔτε ἄλλος τις νόμος ἐπιτρέπει νῦν ὑποβάλλωνται τοῖς δικαστηρίοις αἱ διαταγαὶ τῶν προϊσταμένων Εἰσαγγελέων πρὸς τοὺς ὑφισταμένους. Ἐλησμονήσατε ὡς φαίνεται, ὅτι τὰ περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων

καὶ βουλευμάτων εἶναι τῆς δικαιοδοσίας τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, καὶ τὰ δικαστήρια τότε μόνον δύνανται κατὰ παραχώρησιν τῆς νομολογίας νὰ ἐπεμβαίνωσιν, ὅταν προσφεύγῃ εἰς αὐτὰ ὁ κατὰδικος ἢ ὁ παραπεμθὴς ὑπόδικος (Chauveau et F. Helie theor. d. c. p. N° 401—403 καὶ 416, καὶ Κωνσταντόπουλος 853 ἐν τέλει, «ἐν περιπτώσει ἐρίδων περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δύνανται τὸ συμβούλιον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως, τουτέστιν ἐρίδων μεταξὺ Εἰσαγγελέως καὶ ὑποδίκου). *Τρίτον*, ὅτι ὀφείλετε πάντοτε εἰς τὰ ὑμέτερα ἔγγραφα νὰ μεταφέρητε ἀκριβῶς τὰς λέξεις μου, οἷαι εἰσὶ, καὶ οὐχὶ οὕτως ὥστε νὰ φαίνωμαι λέγων ὅ,τι δὲν εἶπον, διότι ἐγὼ μὲν καὶ διὰ τῶν δύο ἐγγράφων μου εἶπον, νὰ ἐπιτρέψῃτε νὰ ἐπισκεφθῇ ὁ ὑπόδικος σύζυγος, σύζυγον κινδυνεύουσιν καὶ ἐπιθάνον, ὑμεῖς δὲ ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἐγγράφῳ λέγετε, ὅτι εἶπον δῆθεν, ὅτι ἡ κατὰστασις τῆς προφυλακίσεως τοῦ παραπεμθέντος πρέπει νὰ ὑφίσταται ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς φυλακῆς εἰς συζυγικὰς ἐπισκέψεις, τουτέστιν εἰς ἐπισκέψεις διασκεδάσεως. *Τέταρτον*, ἐπειδὴ ὁ X. P. παραπονεῖται ὅτι δὲν φέρεσθε ἐξ ἴσου αὐστηρότατος πρὸς ὅλους τοὺς ὑποδίκους, ὡς ἐπιτρέποντες τῷ A. Δ. τὴν ἔξοδον ἣν αὐτῷ ἀρνεῖσθε, ἀναγκαῖον κρίνομεν νὰ πεμφθῶσιν ἡμῖν αἱ αἰτήσεις περὶ ἀδείας τοῦ τε Δ. καὶ τοῦ P. καὶ ἀνακοινώσητε ἡμῖν τοὺς λόγους δι' οὓς τῷ μὲν ἐδόθη ἡ ἀδεια τῷ δὲ οὐ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς·

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἡ Βασιλικὴ χάρις μὴ ὀρίζουσα τὴν ἀπόφασιν ἢ τὴν ποινὴν μετριάξει, πασῶν τῶν πρὸ αὐτῆς ἐκδοθεισῶν κατὰ τοῦ αὐτοῦ καταδίκου ἀποφάσεων μετριάξει τὴν ποινὴν. Ὑπαρχουσῶν πολλῶν ποινῶν κατὰ τοῦ αὐτοῦ καταδίκου, ἐν περιπτώσει συγχωνύσεως αὐτῶν ἢ μεταβολῆς διὰ B. χάριτος, ἡ ἐναρξὶς τῆς ποινῆς λογίζεται ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς πρώτης ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 291.

Τῇ 26 Μαρτίου 1876.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ὁρθῶς λέγετε, καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, ὅτι ἡ B. χάρις μὴ ὀρίζουσα τὴν ἀπόφασιν ἢ τὴν ποινὴν μεταβάλλει καὶ τῷ 1871 ἐκδοθεῖσα, καὶ τῶν δύο ἀποφάσεων τοῦ 1869 καὶ 1870

τὰς ποινὰς τῶν δεσμῶν εἰς ἑπτὰ ἔτων εἰρκτὴν μεταβάλλει. Ὁρθῶς δὲ φρονεῖτε καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, λέγοντες, ὅτι ἡ πσινὴ τῶν ἑπτὰ ἔτων τῆς εἰρκτῆς λογιστέα ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ 1869 καὶ οὐχὶ τῆς τοῦ 1870.

Οἱ δὲ λόγοι οἱ ὑποστηρίζοντες τοῦτο εἰσὶ κατ' ἐμὲ οἱ ἐξῆς. Τὸ ἄρθρον 109 τοῦ Ποιν. Νόμου προβλέπει μόνον τὴν περίπτωσιν τῆς συγχρόνου καταδίκης διὰ πολλὰς πράξεις, ὁμοίᾳ ἢ διαφόροις ποιναῖς τιμωρουμένας· κατὰ δὲ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ βαρυτέρα πράξις εἶναι ἐκείνη ἣτις βαρυτέρα ποινῇ κατὰ τὸ εἶδος τιμωρητέα ἐστίν, ἥδη δὲ πρόκειται περὶ πράξεων ἐπίσης βαρειῶν. Κατὰ τὴν μνησθεῖσαν διάταξιν, ἂν συγχρόνως ἐδικάζοντο αἱ πράξεις, ἤθελον ἐπιβληθῇ τῇ καταδικασθέντι τῇ 1869 καὶ 1870, διὰ τὰς δύο πράξεις ληστείας, οὔτε δέκα ἔτων δεσμὰ ὡς ἐπέβαλεν ἡ ἀπόφασις τοῦ 1869 διὰ τὴν μίαν ληστείαν, οὔτε δεκαοκτὼ ὡς ἐπέβαλεν ἡ ἀπόφασις τοῦ 1870 διὰ τὴν ἑτέραν ληστείαν, ἀλλὰ περισσότερον μὲν ἐκατέρου τῶν δύο ποσῶν τῶν ἔτων, οὐχὶ ὅμως καὶ πλέον τοῦ ἀνωτάτου ὅρου τῶν εἴκοσιν ἔτων. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, τί ὤφειλε νὰ πράξῃ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἂν δὲν ἐπήρχετο ἡ Β. χάρις καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν δύο ἀποφάσεων ἐκείνων, κατ' αἵτησιν τοῦ καταδικασθέντος ἢ καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως, ἢ συγχώνευσις τῶν δύο ποινῶν τῶν δεσμῶν τῶν 10 καὶ 18 ἔτων ἐπεδιώκετο; Ὁφείλε βεβαίως νὰ πράξῃ ὅ,τι ἐξ ἀγνοίας τῆς πρώτης ἀποφάσεως τοῦ 1869 παρέλιπε ν' ἀποφασίσῃ κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ τῇ 1870, τουτέστι νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν τῶν δέκα ἔτων ποινὴν τῆς ἀποφάσεως τοῦ 1869 εἰς 19 ἢ καὶ 20 ἔτων ποινὴν, καὶ ἡ κατ' ἐπέκτασιν ποινὴ αὕτη ἤθελον εἶναι ἡ τῆς ἀποφάσεως τοῦ 1869 καὶ ἔκτοτε ἤθελον λογίζεσθαι ὡς μία καὶ ἡ αὕτη ποινὴ αἱ διὰ τὰς δύο πράξεις ἐπιβληθεῖσαι καὶ εἰς 19 ἢ 20 ἔτη συγχωνευθεῖσαι ποιναὶ τῶν 10 καὶ 18 ἔτων. Ἐπελθούσης δὲ τῆς Β. χάριτος, ὀφείλομεν νὰ εἰπώμεν ὅ,τι καὶ τὸ δικαστήριον κατὰ τὰ εἰρημένα ἤθελον εἶπει, τουτέστιν ὅτι ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς πρώτης ἀποφάσεως τοῦ 1869 λογιστέα ἐστὶν ἡ ἑπταετής εἰρκτὴ εἰς ἣν μετεβλήθησαν

διὰ Β. χάριτος τὰ ἀπαγγεληθέντα διὰ τῶν δύο δικαστικῶν ἀποφάσεων δεσμᾶ· διότι κατὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ ἄρθρου 109 τοῦ Ποιν. Νόμου, μίαν ποινὴν ὤφειλε νὰ ὑποστῇ ὁ καταδικασθεὶς, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ 1869, ἥτοι τὴν δι' αὐτῆς ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν τῶν δέκκ ἐτῶν, δυνάμενην δὲ νὰ ἐπεκταθῇ δυνάμει τῆς ἀποφάσεως τοῦ 1870 οὐχὶ πλέον τῶν 10 ἐτέρων ἐτῶν τῶν δεσμῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐπιτρέπεται ἔκκλησις ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ προβουλευμάτων τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν ;

Ἀριθ. 336.

Τῇ 14 Ἀπριλίου 1876.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν α) τὴν ἀπὸ 26 Μαρτίου ε. ε. μῆνυσιν τοῦ Δ. Μ. κατοίκου Κερκύρας, δι' ἧς καταμηνύεται ὁ παρὰ τοῖς ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελεὺς πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν Κερκύρας ὡς ὑποπτος ὑπεξαίρεσεως καὶ αἰτεῖται νὰ ἐνεργηθῇ κατ' αὐτοῦ ἀνάκρισις τακτικῇ· β) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 πρᾶξιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Κερκύρᾳ Ἐφέταις Εἰσαγγελέως δι' ἧς ἀπεφάνητο οὗτος, ὅτι ἡ μῆνυσις δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον καὶ ὅτι δὲν ἐγκρίνει νὰ ἐνεργηθῇ ἐπ' αὐτῆς ἀνάκρισις· γ) τὸ ἀπὸ 10 Μαρτίου π. ε. ἔγγραφον «Προσφυγῆς» κατὰ τοῦ βουλευμάτος τούτου τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν, δι' οὗ αἰτεῖται νὰ μεταρρυθμισθῇ τοῦτο καὶ διαταχθῇ παρ' ἡμῶν ἀνάκρισις ἐπὶ τῆς μηνύσεως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἔκκλησιν κατὰ βουλευμάτων τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως ἐνώπιον τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, οὐδεὶς νόμος ἐπιτρέπει τῷ ἐγκαλοῦντι, διότι τὸ ἄρθρ. 280 καὶ 282 τῆς Ποιν. Δικονομίας μόνον κατὰ βουλευμάτων τοῦ παρὰ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ ἐπιτρέπουσι ταύτην ἔκκλησιν· τὰς διατάξεις δὲ ταύτας αἱ περὶ ἰδιαζούσης δικαιοδοσίας τῶν ἄρθρων 36—45 τῆς αὐτῆς Δικονομίας δὲν ἐπεκτείνουν καὶ κατὰ τῶν βουλευμάτων τοῦ παρ' Ἐφέταις

Εἰσαγγελέως, ὥς οὐδὲν λέγουσαι περὶ ἐκκλήσεως κατ' αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως, ἐπομένως ἀπαράδεκτος καθίσταται ἡ αἴτησις τοῦ Δ. Μ. περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἀπὸ 29 Μαρτίου ε. ε. βουλευµατος τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἑφετῶν.

Ἐπειδὴ ὁµως κατὰ τὸ ἄρθρον 116 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ἕκαστος δύναται ν' ἀναφέρῃ τὰ κατὰ τοῦ Εἰσαγγελέως παράπονα αὐτοῦ πρὸς τὸν προϋστάμενον Εἰσαγγελέα καὶ αἰτῆται τὴν διόρθωσιν, ἐπομένως καὶ παράπονον νὰ ὑποβάλῃ δύναται τῷ προϋσταμένῳ Εἰσαγγελεῖ κατὰ τοῦ ὑφισταμένου Εἰσαγγελέως, ὥς μὴ ὀρθῶς ἀρνούμενου νὰ ἐνεργήσῃ ποινικὴν καταδίωξιν κατὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ καταμνηνυθέντος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρ. 93 καὶ 94 τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, ὁ Εἰσαγγελεὺς ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνεργεῖν ἐλευθέρως καὶ κατ' ἰδίαν πεποιθήσιν, ἀλλ' ὅταν λαμβάνῃ ῥητὴν διαταγὴν παρὰ τοῦ προϋσταμένου αὐτοῦ, ὀφείλει καὶ ἀντίκειται τῇ πεποιθήσῃ αὐτοῦ νὰ ἐνεργήσῃ αὐτὴν, ἐπομένως καὶ εἰς ποινικὴν καταδίωξιν ὀφείλει παραγγελλόμενος νὰ προβῇ, καὶ διὰ προβουλεύματος ἡρνήθη αἰτούμενος παρὰ τοῦ παθόντος νὰ πράξῃ τοῦτο.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ προειρηµένα ἐξεταστέα εἰσὶ τὰ παράπονα τοῦ Δ. Μ. ὥς παράπονα κατὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἑφετῶν καὶ οὐχὶ ὥς λόγοι ἐκκλήσεως κατὰ τοῦ προβουλευµατος πρὸς μεταρρύθμισιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ οὐκ ὀρθῶς παραπονεῖται κατὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἑφετῶν, ὥς ἀρνούμενου νὰ προβῇ εἰς ποινικὴν καταδίωξιν τοῦ παρὰ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέως ἐπὶ τῇ ἐν τῇ ἀπὸ 26 Μαρτίου π. ε. μηνύσει του ἐκτεθειµένη πράξει, διότι καὶ ἂν ἀληθῶς ἀκύρως ἐνήργησεν ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐκεῖνος τὴν κατ' οἶκον αὐτοῦ ἔρευναν καὶ τὴν βιαίαν ἀνοιξιν τοῦ ἐν αὐτῇ κιβωτίου, δὲν ὑπάρχει διὰ τοῦτο καὶ μόνον λόγος πρὸς ποινικὴν καταδίωξιν ἀνωτέρου ὑπαλλήλου ἐπὶ ὑπεξαίρεσει τῶν ἐν τῷ κιβωτίῳ χρηµάτων, ἀφοῦ δὲν ἀναφέρει ἐν τῇ μηνύσει λόγους πιθανολογούτας, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, ὅτι τὸ κιβώτιον ὅτε βιαίως ἡ-

νεώχθη εὐρέθη περιέχον ὅσα χρήματα δὲν βεβαιοῖ ὅτι περιεῖχεν ἢ συνταχθεῖσα περὶ τούτου ἔκθεσις τοῦ Εἰσχυγγελέως καὶ γραμματέως τῆς Εἰσχυγγελίας, τοὺς δὲ σημειουμένους ἐν τῇ μνηύσει μάρτυρας ἐπικαλεῖται προφανῶς μόνον πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ἀπόντος αὐτοῦ καὶ τῶν συνοίκων ἐνηργήθη ἡ ἀνοιξίς τοῦ κιβωτίου. Ἀναξιόπιστος δὲ ὅλως εἶναι ὁ μνηνυτής, οὐ μόνον διότι οὐδὲν λέγει ὑποστηρίζων τὰς ὑπονοίας αὐτοῦ κατὰ τοῦ Εἰσχυγγελέως τῶν Πρωτοδικῶν, ἀλλὰ καὶ διότι καταδιωκόμενος ποι-νικῶς ἐπὶ ὑπεξαίρεσει τῆς περιουσίας τοῦ Σ. Μ. φ' τὸ κιβώτιον ἀνῆκε, συμφέρον ἔχει νὰ ἐπιρρίψῃ ἄλλῳ τὴν ὑπεξαίρεσιν τῶν χρημάτων, ἅπερ ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς ἐγγράφῳ αὐτοῦ, ἢ κατ' αὐτοῦ ἐνεργουμένη ἀνάκρισις ἐβεβαίωσεν ἤδη, ὅτι περιεῖχε τὸ κιβώτιον.

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτομεν τὴν κατὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 τῆς 29 Μαρτίου ε. ε. προβουλευματος τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Κερκύρᾳ Ἐφέ-ταις Εἰσχυγγελέως αἴτησιν τοῦ Δ. Μ. καὶ διατάττομεν τὴν πρὸς αὐτὸν κοινοποίησιν ἀντιγράφου τῆς παρούσης ἡμετέρας πράξεως.

Ὁ Εἰσχυγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Εἶναι καταδιωκτέος ὁ πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἀρνηθεὶς νὰ κα-λίσῃ εἰς συνεδρίασιν τὸ συμβούλιον, αἰτήσαντος τοῦτο τοῦ δημάρχου; Τίνες εἰσὶν αἱ ἀνώτεραι τοῦ προέδρου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀρχαί, ἃς ὀφείλει νὰ ὑπακούῃ οὗτος; Τίνα τιμωρίαν ὑφίσταται ὁ ἀπειθὴς εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου;

Ἀριθ. 348.

Τῇ 17 Ἀπριλίου 1876.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσχυγγελέα τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν.

Ἐντολὴν λαβόντες παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης νὰ μελετήσωμεν τὴν κατὰ τοῦ προέδρου τοῦ δημοτικοῦ συμβου-λίου Ἰστιάων ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμε-λειοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 257 ε. ε. καὶ τὴν δικογραφίαν, εἴτα δὲ ὁ-γίας πρὸς ὑμᾶς ἀποστείλωμεν, οἷας ἀναγκαίως νομίζομεν, πράτ-τοντες τοῦτο μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς δικογραφίας, παρατη-ροῦμέν ὑμῖν.

α') "Οτι καὶ ἂν ἡ ἄρνησις τοῦ προέδρου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ νὰ καλέσῃ αὐτὸ κατὰ τὴν γενομένην πρὸς αὐτὸν αἴτησιν τοῦ δημάρχου ἐτιμωρεῖτο κατὰ τὸ ἄρθρ. 480 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἡ κατηγορία καὶ ἡ ἀπόφασις πλημμελεῖς εἰσὶ· διότι τὸ ἄρθρον 480 χωρεῖ, ἐὰν ὁ ἀρνούμενος ὑπάλληλος προετράπη ἢ παρηγγέλθη παρὰ τοῦ ἀνωτέρου του νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ δημόσια καθήκοντα αὐτοῦ, ἡ δὲ κατηγορία καὶ ἡ ἀπόφασις λέγουσι μόνον, ὅτι προσηκόντως προετράπη, χωρὶς νὰ ὀρίζωσι παρὰ τίνας.

β') "Οτι ἀνώτεραι ἀρχαὶ τοῦ προέδρου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρ. 117 τοῦ περὶ δήμων νόμου ὁ Ἐπαρχος καὶ Νομάρχης, ὡς δ' ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων τῆς Νομαρχίας, αἱ ἀρχαὶ αὗται οὐδὲως προέτρεψαν ἢ παρήγγειλαν τὸν πρόεδρον εἰς ἐκπλήρωσιν καθήκοντος, ἀλλὰ τὸναντίον ὁ Νομάρχης ἐπεδοκίμασε τὴν διαγωγὴν τοῦ προέδρου, ὡς ὀρίσαντος τὴν ἡμέραν τῆς συγκαλέσεως τοῦ συμβουλίου προσηκόντως, διέταξε δὲ νὰ ἐπιτιμηθῇ ὁ δήμαρχος ὡς παραίτιος γενόμενος τοῦ μὴ συνελθεῖν τὸ συμβούλιον.

γ') "Οτι αἱ περὶ τὴν συγκαλέσιν καὶ συγκρότησιν τῶν δημοτικῶν συμβουλίων πρκαβιάσεις τιμωροῦνται μόνον πειθαρχικῶς ὑπὸ τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1836 Β. διατάγματος (ἶδε αὐτὸ ἐν φύλλῳ 31 (1836) τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως), τοῦ ἐκδοθέντος δυνάμει τοῦ 5ου ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 23 Ἀπριλίου 1836 Β. διατάγματος (ἶδε αὐτὸ ἐν φύλλῳ 18 τοῦ 1836), κυρωθέντος δὲ ὡς νόμου τοῦ κράτους διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Ἀπριλίου 1837 Β. διατάγματος (ἶδε αὐτὸ ἐν φύλλῳ 17 τοῦ 1837).

δ') "Οτι κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ εἰρημένου διατάγματος, ἐὰν ὁ πρόεδρος ἡμέλησεν ἢ ἡρνήθῃ νὰ συγκαλέσῃ τὸ συμβούλιον κατὰ τὰ ἄρθρ. 2 καὶ 3 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος, ἀποβάλλεται τῆς προεδρείας κατ' ἀπόφασιν τῆς προϊσταμένης Β. ἀρχῆς. Τὸ δὲ ἄρθρ. 3 § 1 λέγει ὅτι τὸ συμβούλιον συγκαλεῖται ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ ἄρθρου 53 τοῦ περὶ δήμων νόμου, τουτέστιν ὁσάκις, ὡς λέγει τοῦτο, ὁ πρόεδρος αὐτοῦ προσκληθῇ εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ δημάρχου. Τοῦ διατάγματος δὲ ἐπικρατεστέρου ὄντος τοῦ

Ποιν. Νόμου, ὡς νεωτέρου, τὸ ἄρθρ. 480 αὐτοῦ δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι μόνον τῇ ἀποβολῇ τιμωρεῖται ἡ τοιαύτη ἄρνησις, ἄρμοδιὰ δὲ νὰ ἀπαγγείλῃ αὐτὴν καὶ ἐπομένως νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἀρνήσεως, ἡ προϊσταμένη διοικητικὴ ἀρχὴ ἐστὶ καὶ οὐχὶ τὰ δικαστήρια.

Τὰς παρατηρήσεις μίου ταύτας παραγγέλλεσθε νὰ ὑποβάλητε τῷ δικαστηρίῳ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς τοῦ προέδρου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐλεύθεροι ὄντες ἄλλως νὰ ἐκφράσητε οἶαν γνώμην θέλετε περὶ τῆς κατηγορίας· διότι μόνον νὰ ὑποβληθῶσι δεόντως τῷ δικαστηρίῳ ἀπαιτοῦμεν. Ἐὰν δὲ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐπιμείνῃ τὸ δικαστήριον, παρακαλοῦμεν νὰ αἰτήσητε ἐν καιρῷ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ ἀνακοπῆς λειπομάρτυρος, συζητήσεως αὐτῆς, νέας κλητεύσεως καὶ βιαίας προσαγωγῆς λειπομαρτύρων.

Ἀριθ. 350.

Τῇ 17 Ἀπριλίου 1876.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἐβράδυνα ν' ἀπαντήσω εἰς τὸ ὑμέτερον ὑπ' ἀριθ. 1627 ἔγγραφον, διότι τὸ προοίμιον αὐτοῦ ἀναγνοὺς, ἐνόμισα ὅτι ἐκθεσις ἐστὶ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἄρτι ληξάσης συνόδου τοῦ Κακουργιοδικείου καὶ ἀνέβαλον, περὶ ἕτερα ἀσχολούμενος, νὰ προχωρήσω εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἐπιφυλασσόμενος νὰ πράξω τοῦτο ὕστερον· ἐκ τοῦ τελευταίου ὁμῶς ἐγγράφου ὑμῶν ἠννόησα, ὅτι περὶ ἀποριῶν πρόκειται καὶ ἀναγνοὺς τὸ πρῶτον ἔγγραφον καὶ μελετήσας τὰ δι' αὐτοῦ τιθέμενά μοι σπουδαῖα ἀληθῶς δικονομικὰ ζητήματα, ἐλυπήθην σφόδρα διὰ τὴν πλάνην μου.

Εἶδον τὸν νόμον ΣΗ' περὶ λειπομαρτύρων, παρέβαλον αὐτὸν πρὸς τὰς περὶ τούτων διατάξεις τῶν ἄρθρων 195—197 καὶ τῶν ἐν τῷ νόμῳ ΣΗ' μνημονευομένων ἄρθρων 381, 382, 338, 339 καὶ 341 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καὶ τὰς ἐκ τῆς συμπαραβολῆς ταύτης σκέψεις μου ὑποβάλλω ὑμῖν λέγων, ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου ζητήματος, ὅτι τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου ΣΗ' ἐπανάληψις

ἐστὶ τῶν ἄρθρων 337—339 καὶ 341 τῆς Ποιν. Δικονομίας, κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρουσιν, καθόσον τὸ μὲν ἄρθρον 339 αὐτῆς λέγει, ὅτι ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἐρήμην δικασθέντος γίνεται εἰς τὴν προσεχῆ συνεδρίαν, τὸ δὲ εἰρημένον ἄρθρ. 4 ὅτι ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἐρήμην δικασθέντος γίνεται καθ' ἣν ἡμέραν πρόκειται νὰ δικασθῇ ἡ κυρία ὑπόθεσις, ἐν ἣ παρέστη ὁ μάρτυς, καὶ μετὰ τὴν συζήτησιν αὐτῆς· τοῦτο δὲ προφανῶς, ἵνα μήτε ὁ μάρτυς ταλαιπωρῆται δις εἰς τὸ δικαστήριον ὁδεύων, μακρόθεν πολλάκις, ἀλλ' ἀπαξ μόνον ὡς μάρτυς καὶ διαδίκος συνάμα, μήτε ἡ δίκη ἐκ νέου ἀναβάλληται διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ μάρτυρος, τοῦθ' ὅπερ ἡδύνατο νὰ συμβῇ ἂν ἐσυζητεῖτο ἡ ἀνακοπὴ πρὸ τῆς κυρίας δίκης. Τᾶλλα δὲ ἐπαναλαμβάνονται τὰ τῶν εἰρημένων διατάξεων ῥητῶς, διότι ὅ,τι ἐννοεῖ τὸ ἄρθρ. 341 τῆς Ποιν. Δικονομίας λέγον, ἐὰν ὁ ἀνακόπτων δὲν ἐμφανισθῇ οὐδ' εἰς ταύτην, τουτέστι τὴν εἰρημένην ἐν τῷ ἄρθρ. 339 συνεδρίαν τῆς κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησεως, ἀπορρίπτεται ἡ ἀνακοπὴ ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος, τοῦτο ἐννοεῖ καὶ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου ΣΗ' λέγον, ὅτι γίνεται ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 341· ἀμφότερα δηλονότι ἐννοοῦσιν, ὅτι ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἐρήμην συζήτησις τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἥτις διὰ τοῦ ἄρθρ. 339 καὶ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου ΣΗ' ὕστερον ἐπὶ κακουργημάτων ὠρίσθη διὰ τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν, ἐὰν δὲν ἐμφανισθῇ ὁ ἀνακόπτων κατ' αὐτήν· οὐδόλως δὲ κωλύει τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου ΣΗ' τὴν κατ' ἀντιμωλίαν ἢ ἐρήμην συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς, καὶ ἡ ἐκδίκασις τῆς κυρίας ὑποθέσεως δι' οἷονδῆποτε λόγον ἐκ νέου ἀναβληθῇ, διότι κυρίαν λέγει τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἀντίθεσιν τῆς παρεμπιπτούσης ὑποθέσεως τῆς ἀνακοπῆς τοῦ λειπομάρτυρος, συζήτησις δὲ τῆς κυρίας ὑποθέσεως λέγεται πᾶσα ἐπ' αὐτῆς συζήτησις καὶ μέχρι ἀναβολῆς προέβη.

Ἐπὶ τοῦ β' ζητήματος.

Ἀπορριφθείσης τῆς ἀνακοπῆς, ἡ ἐρήμην ἀπόφασις καθίσταται τελεσιδίκος, διότι τὸ ἄρθρ. 341 εἰς ὃ ἀναφέρεται τὸ ἄρθρ.

4 τοῦ νόμου ΣΗ' ῥητῶς λέγει, ὅτι ἄλλη ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαρά-
δεκτος. Τοιαῦται δὲ ἀποφάσεις, ἐκδιδόμεναι παρὰ τῶν συνέδρων
χωρὶς τῆς συμπράξεως τῶν ἐνόρκων, ἐκτελοῦνται ὥσπερ καὶ αἱ
παρὰ Πλημμελειοδικῶν κατὰ τὰς. περὶ ἐκτελέσεως ἀποφάσεων
Πλημμελειοδικῶν διατάξεις τοῦ ἄρθρου 17 § 2 τοῦ Ποιν. Νό-
μου καὶ τοῦ ἄρθρου 351 καὶ οὐχὶ τοῦ 459 τῆς Ποιν. Δικονομ.
ἡ αἵτησις δὲ ἀναιρέσεως δὲν ἔχει ἐπ' αὐτῶν ἀνασταλτικὴν δύ-
ναμιν, διότι τοῦτο δὲν λέγει τὸ ἄρθρ. 351 ὡς λέγει τὸ 459.
Ἐνταῦθα δὲ νομίζω καλὸν καὶ ἀναγκαῖον νὰ ἐκφράσω ἣν ἔχω
γνώμην περὶ τῆς διαταγῆς τοῦ δικαστηρίου, ἵνα βίᾳ προσαχθῇ
ὁ μάρτυς εἰς ἐξέτασιν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 381 καὶ
382 τοῖς ἄρθροις 195—197 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐξάγεται
κατ' ἐμὲ, ὅτι ὥσπερ ἐν τῇ προδικασίᾳ προσβάλλεται ἡ κατὰ τοῦ
λείπομάρτυρος πρόστιμον ἀπαγγέλλουσα πράξις τοῦ ἀνακριτοῦ
καὶ ἀναιρεῖται παρ' αὐτοῦ, τὸ δὲ ἔνταλμα τῆς συλλήψεως καὶ
βιαίας προσαγωγῆς αὐτοῦ ἐκτελεῖται ἀμέσως καὶ οὐδὲν κωλύει
τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ (ἄρθρ. 197), οὕτω καὶ ἡ ταῦτα πράττουσα
ἀπόφασις παραχρῆμα ἐκτελεῖται κατὰ τὴν περὶ βιαίας προσα-
γωγῆς διάταξιν αὐτῆς καὶ μόνον κατὰ τὰ λοιπὰ ἀναστέλλε-
ται ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς, μέχρις οὐ ἐκδικασθῇ ἡ κατ' αὐτῆς ἀνα-
κοπὴ ἢ παρέλθῃ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία, τοῦτο δ' ἐξάγε-
ται ἐκ τε τοῦ ἄρθρ. 381 καθ' ὃ καὶ ἂν δὲν ἐνεκρίθῃ ἡ ἀναβολὴ
δύναται τὸ δικαστήριον νὰ προσαγάγῃ διὰ τῆς βίας τὸν ἀπολι-
πόμενον, τρυτέστι δύναται, ἐνῶ ἐξακολουθεῖ νὰ συνεδριάζῃ, νὰ
διατάξῃ τὴν προσαγωγὴν μάρτυρος ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ τυχὸν
διατρίβοντος, τοῦθ' ὅπερ ἀδύνατον ἦθελεν εἶναι ἐὰν καὶ ἡ τοι-
αύτη διάταξις ἐπιδεκτικὴ ἀνακοπῆς ἦτο, ὅπερ μόνον εἰς τὸ
ἄρθρ. 196 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀναφέρεται, καθ' ὃ ἀναιρεῖται
παρὰ τοῦ δικαστοῦ ἡ εἰς πρόστιμον καταδίκη, ὑποστηρίζεται δὲ
καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου ΣΗ', ὅπερ διὰ βίας προσκατέον
θεωρεῖ ἀδιακρίτως πάντα οὐ ἡ διὰ βίας προσαγωγή διετάχθη,
εἰ καὶ ἡ τυχὸν γενομένη ἀνακοπὴ αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 μη-
κέτι ἐδικάσθη.

Ἐπὶ τοῦ γ' ζητήματος.

Τὸ αὐτὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου ΣΗ' ἀπαιτεῖ νὰ κλητεύηται ἐκ νέου καὶ ὁ διὰ βίας προσακτέος, σύμφωνα δὲ τούτῳ θέλετε πράττει ἀνακοινοῦντες τοῖς ἐπιτετραμένοις τὴν διὰ βίας προσαγωγὴν ὅτι ἐκλητεύθη, καὶ παρκαλοῦντες αὐτοὺς νὰ παρκαλουθῶσι τὸν μάρτυρα καὶ συλλαμβάνωσιν, ἐὰν μάλιστα βλέπωσιν αὐτὸν μένοντα οἴκοι ἢ ἄλλην τρεπόμενον ὁδὸν, διότι δυσχερὲς ἄληθως εἰ μὴ καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ συλληφθῇ ἀκριβῶς κατὰ τὰς παρὰμονὰς τῆς δίκης.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι πρὸς καταδίωξιν ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ διατελοῦντος εἰς λιμενικὴν ὑπηρεσίαν, κατηγορουμένου διὰ πρᾶξιν μὴ τιμωρουμένην ὑπὸ τῆς ναυτικῆς νομοθεσίας, ἀρμόδια εἰσὶ τὰ κοινὰ ποινικὰ δικαστήρια.

Ἀριθ. 452.

Τῇ 20 Μαρτίου 1876.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸν Ν. Γ. Κ. ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ καταδιωκόμενον ἐπὶ ἐξυβρίσει τοῦ δημάρχου Μυκῶνου ἐκηρύχθησαν ἀναρμόδιοι νὰ δικάσωσιν οἱ τε Πλημμελειοδίκαι Σύρου καὶ αἱ ἀνακριτικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἐνταῦθα Ναυτοδικείου, οἱ μὲν διότι καθ' ὃ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ὑπάγεται εἰς τὸ Ναυτοδικεῖον, ὁ δὲ παρὰ τῷ Ναυτοδικεῖῳ βασιλικὸς ἐπίτροπος, διότι ὁ διατελὼν ἐν λιμενικῇ ὑπηρεσίᾳ ἀξιωματικὸς καὶ πράξας πλημμέλημα μὴ τιμωρούμενον ὑπὸ τῆς ναυτικῆς νομοθεσίας, ὑπάγεται εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 ἐδ. ζ' τοῦ νόμου ΧΝΘ' τοῦ 1861.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἐδ. ζ' τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου τούτου ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ ἄρθρ. 43 ἐδ. τελευταῖον καὶ ἄρθρ. 44 § α' τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, οἱ διαχειριζόμενοι δημοσίαν λιμενικὴν ὑπηρεσίαν ἀνεξαιρέτως ὑπάγονται εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια, ὅταν πρόκηται περὶ πλημμελήματος ἢ κακούργηματος μὴ τιμωρουμένου ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ ποινικοῦ νόμου ἄλλ' ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Ἐπομένως εἰς αὐτὰ ὑπάγονται καὶ οἱ κατὰ τὰ διατάγματα τῆς 14 Ὀβρίου 1852 καὶ τῆς 7 Ἰουνίου 1854 ἐν τοῖς κεντρικοῖς λιμεναρχείοις διοριζόμενοι ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἐν πᾶσι

τοῖς λιμεναρχείοις διοριζόμενοι ὑπάλληλοι ὑπαξιωματικοὶ καὶ ναῦται (ἄρθρ. 4 ἐδ. ζ' τοῦ νόμου ΧΝΘ').

Διὰ ταῦτα, προτείνομεν νὰ κηρύξῃ τὸ δικαστήριον τοῦτο, κανονίζον τὴν ἀρμοδιότητα, ἀρμόδια τὰ κοινὰ δικαστήρια καὶ ἰδίως τὸ ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικεῖον, ὅπως δικάσῃ τὴν εἰρημὲν ἡν κατηγορίαν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ποῖα τὰ στοιχεῖα τῆς ὑπεξαίρεσως; Ὅτι τὴν ὑπεξαίρεσιν τὰ στρατοδικεῖα δεόν νὰ τιμωρῶσι κατὰ τὸν κοινὸν ποινικὸν νόμον.

Ἀριθ. 525.

Τῇ 16 Ἰουνίου 1876.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἀπαντῶν, κ. Ὑπουργέ, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 12453 ὑμέτερον ἔγγραφον, λυποῦμαι ἀναγκάζόμενος νὰ ὁμολογήσω, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ὑποστηρίξω τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς ἀποσταλείσης μοι ἀποφάσεως, διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 17 ε. ε. ἀπόφασις τοῦ Α' διαρκοῦς στρατοδικείου κηρύττει α) ἀθῶον κλοπῆς τὸν πρῶν στρατιώτην Α. Γ. β') ἔνοχον ὑπεξαίρεσως μιᾶς στρατιωτικῆς χλαίνης ἀξίας ἡττονος τῶν εἴκοσι δραχμῶν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἁρθροῦ 693 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Τὸ ζήτημα τῆς ὑπεξαίρεσως ἐτέθη τοῖς στρατοδικαῖς ἐλλείπεις, διότι ἐλλείπouσι τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα τοῦ ἐγκλήματος, τουτέστι τὸ ὅτι χωρὶς ἀποζημιώσεως ἐσκόπει ν' ἀποστερήσῃ τὸν ἰδιοκτήμονα τῆς χλαίνης, καὶ τὸ ὅτι κατεκράτησεν αὐτὴν δι' ἑαυτὸν ἢ παρεχώρησεν εἰς ἄλλους ἐπὶ δικαιώματι ἰδιοκτησίας (ἄρθρ. 385 Ποιν. Νόμου), διότι ἂν ἡ ἀπόφασις λέγῃ ὅτι ἡρνήθη τὴν ἐπιστροφὴν τῆς χλαίνης, τοῦτο οὐδόλως ἐκφράζει, ὅτι κατεκράτησεν αὐτὴν δι' ἑαυτὸν, καθόσον δυνατόν εἶναι νὰ ἡρνήθῃ ἵνα καταστρέψῃ αὐτὴν ἀντεκδικούμενος καὶ τότε ἔχομεν φθορὰν ξένης ἰδιοκτησίας καὶ οὐχὶ ὑπεξαίρεσιν, ἢ διὰ νὰ συμφηφίσῃ χρηματικὴν ἀπαίτησιν ἣν εἶχε κατὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς χλαίνης καὶ οὐχὶ ἐπὶ σφετερισμῷ, ὃν ἐκφράζει ἡ χωρὶς ἀποζημιώσεως κατακράτησις δι' ἑαυτὸν. Αἱ τοιαῦται δὲ ἐλλεί-

ψεις οὐσιωδῶν στοιχείων καθιστῶσι τὴν πράξιν ἀναξιόποιον καὶ ἐπομένως οὐδὲ πρᾶξιν ὑπεξαίρεσεως ἔχομεν. Ἀλλὰ καὶ ἂν νομίμως ἐκηρύττετο ἔνοχος ὑπεξαίρεσεως δὲν εἶχεν ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 238 τῆς ἡμετέρας ποινικῆς στρατιωτικῆς νομοθεσίας, οὐδὲ παρὰ τοῖς Γάλλοις ἡδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρον 248. Παρ' αὐτοῖς καὶ παρ' ἡμῖν νομίζω καὶ ἐγώ, ὅτι τὸ στρατοδικεῖον ἡδύνατο νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν πράξιν κλοπὴν διότι ἂν ἐπετράπη τῷ Α. Ι. ξενιζομένῳ ἐν τῷ σταθμῷ Πειραιῶς νὰ καλυφθῇ τῇ χλαίνῃ, δὲν ἐδόθη διὰ τοῦτο εἰς κατοχήν, ἀλλὰ κάτοχος ἔμεινεν αὐτῆς ὁ ξενίζων αὐτὸν ἰδιοκτήτης· ἐπομένως αὐτογνωμόνως τὴν ἐπιούσαν ἐγερθεὶς τῆς κλίνης καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτήμονος τῆς χλαίνης, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς κατοχήν, ἵνα ἔχῃ αὐτὴν παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του. Ἀλλ' ἄφοῦ τὸ δικαστήριον ἄθῶον κηρύττει αὐτὸν κλοπῆς, ἔνοχον δὲ ὅτι ἠρνήθη τὴν ἐπιστροφὴν χλαίνης ἣν πρὸς ἰδίαν χρῆσιν ἔλαβε παρὰ τοῦ στρατιώτου, τοῦτο οὐδὲν ἕτερον εἶναι ἢ τὸ παρὰ τοῖς Γάλλοις λεγόμενον *pret à usage* τουτέστι χρησιδάνειον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ 1863 διὰ τῆς προσλήψεως καὶ αὐτοῦ εἰς τὸ ἄρθρον 408 τοῦ Cod. Pénal κατέστῃ τὸ πρῶτον τιμωρητέον κατ' αὐτὴν τὴν διάταξιν ὡς *abus de confiance* καὶ οὐχὶ ὡς κλοπὴ (ἴδε Helie Cod. Pen. N° 3154, 3155, 3160, 3559, 3560 ἐκδοσιν Βρυξελλῶν τοῦ 1845).

Ὁ Foucher (σελ. 792) λέγει ὅτι πολλὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια τὴν κατακράτησιν χρημάτων γενομένων παρὰ ὑπαξιωματικῶν, ἐπιφορτισθέντων τὴν διανομὴν αὐτῶν ὡς μισθῶν τυχόν, δὲν ἐθεώρησαν κλοπὴν ἀλλ' *abus de confiance* τουτέστιν ὑπεξαίρεσιν, καὶ ἐφήρμοσαν οὐχὶ τὸ 248 ἄρθρον τῆς στρατιωτικῆς νομοθεσίας αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ ἄρθρ. 408 τοῦ Cod Penal. Μέμφεται μὲν τὸν τοιοῦτον χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως, ἀλλ' ὡς νομίζω διὰ τοῦτο, ὅτι δὲν ἐθεώρησαν τὰ δικαστήρια τοὺς ὑπαξιωματικοὺς *comtables* ὑπολόγους, διὰ τὸ μὴ ὀρίζειν δῆθεν ῥητῶς αὐτοὺς τὸ ἄρθρ. 248, ὥσπερ τὸ ἐδ. 2 τοῦ ἡμετέρου ἄρθρου 238. Ἐὰν ὁμως ἐπρόκειτο περὶ πράξεως οἷα ἡ τοῦ στρατιώτου Α. Ι. καὶ τὸ ἄρθρον 248 ἦτο ὁποῖον τὸ ἡμέτερον 238

οὐσιωδῶς διαφέρον ἐκείνου, ἤθελε, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, μεμφθῇ τὴν ἀπόφασιν τοῦ στρατοδικείου, διότι τὸ μὲν ἄρθρον 248 καὶ τὸν σφετερισμὸν τῶν ὑπολόγων ἀληθῶς *abus de confiance* ὄντα (ἄρθρ. 448 Cod. Pen.) κλοπὴν λέγει, ὥσπερ καὶ τὸν σφετερισμὸν τῶν μὴ ἐκ καθήκοντος ὑπολόγων, τὸ δὲ ἡμέτερον 238 ὑπεξαιρέσειν λέγει τὴν τῶν ὑπολόγων πράξιν, κλοπὴν δὲ τὴν τῶν μὴ ἐκ καθήκοντος ὑπολόγων, καὶ ἐπομένως μόνους τοὺς ὑπολόγους τιμωρεῖ ἐπὶ ὑπεξαιρέσει τῇ αὐτοῦ ποινῇ, τοὺς δὲ μὴ τοιοῦτους τῇ ποινῇ ταύτῃ ῥητῶς τιμωρεῖ μόνον ἐπὶ κλοπῇ. Οὕτως δ' ἔχοντος τοῦ ἄρθρ. 238, δὲν ἔσφαλε κατ' ἐμὴν γνώμην τὸ στρατοδικεῖον ἀποσχὼν νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ποινὴν τοῦ ἄρθρου ἐκείνου κατ' ἀνθρώπου, ὃν ἄθῳν κλοπῆς ἐκήρυξεν (ἄρθρ. 1 Π. Ν.). Ἀναίρεσις λοιπὸν ὑπὲρ τοῦ νόμου πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 238 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας δὲν χωρεῖ, οὐ μόνον διότι καθ' ἃ ἄνωτέρω εἶπον καὶ ὑπεξαιρέσεις δὲν ὑφίσταται κατὰ τὸν νόμον διὰ τὴν ἔλλειψιν οὐσιωδῶν τῆς τοιαύτης πράξεως στοιχείων, ἀλλὰ καὶ διότι καὶ ὑφίσταται, πρᾶχθεῖσα ὑπὸ στρατιώτου μὴ ὄντος ἐκ καθήκοντος διαπεπιστευμένου τοῦ ὑπεξαιρεθέντος τὴν φύλαξιν καὶ παράδοσιν, τιμωρητέα εἶναι κατὰ τὸν κοινὸν ποινικὸν νόμον καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 238. Πρὸς δὲ καὶ δι' ἑτερόν τινα λόγον τοῦτον ὁ Foucher τὰς μεμπτέας κατ' αὐτὸν ἀποφάσεις, περὶ ὧν ἐν σελ. 792 λέγει, ἀνεπιδέκτους θεωρεῖ τῆς ἀκυρώσεως τῶν ἀνωτέρων δικαστηρίων, καὶ διὰ τοῦτο παρκινεῖ νὰ τίθενται τὰ ζητήματα τοῖς στρατοδικαῖς σύμφωνα τῷ ἄρθρῳ 248 τῆς στρατιωτικῆς νομοθεσίας, ἵνα δύναται τὸ Ἀναθεωρητικὸν ν' ἀκυροῖ τὴν ἀπόφασιν δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, ἐὰν τυχὸν τὸ στρατοδικεῖον καὶ τοὶ καταφατικῶς λύσαν τὰ ζητήματα ἐκεῖνα θεωρήσῃ οὐδὲν ἥττον τὴν πράξιν οὐχὶ τιμωρητέαν κατὰ τὸ ἄρθρον 248, ἀλλ' ὡς *abus de confiance*. Τούτων δὲ ἐμνήσθην ἵνα ὑποδείξω ὑμῖν, ὅτι δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ νόμου δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ νόμου, ἀντὶ τοῦ ἄρθρου 238 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ἀφοῦ τὸ στρατοδικεῖον ἐκήρυξεν ἄθῳν τὸν κατηγορούμενον κλοπῆς, θὰ ἐχώρει δὲ ἂν ἐκ

ρύττετο μὲν ἔνοχος κλοπῆς, ἐφηρμόζετο δὲ δι' οἰονδήποτε λόγον ὁ κοινὸς ποινικὸς νόμος ἀντὶ τῆς στρατιωτικῆς νομοθεσίας.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ συγχωνεύσεως ποινῶν.

Ἀριθ. 535.

Τῇ 18 Ἰουνίου 1876.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Πάτριας Ἐφετῶν.

Συμφωνῶ ὑμῖν, ὅτι δὲν δύνανται νὰ συγχωνευθῶσιν αἱ δύο ποιναὶ τῆς μηνιαίας καὶ τριμήνου φυλακίσεως, πρῶτον διότι τοῦτο χωρεῖ καὶ χωρὶς δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐὰν ὑπερβαίνωσιν αἱ δύο ποιναὶ τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς φυλακίσεως καὶ καθ' ὅσον μόνον ὑπερβαίνουσιν αὐτὸν, δεύτερον ἐὰν ὅταν καταδικάζεται καὶ ὑφίσταται τὴν δευτέραν ποινὴν δὲν ἔχη ἤδη ὑποστῇ τὴν πρώτην, οὐδέτερον δὲ τούτων ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπάρχει. Ἀρνούμενοι ὅμως τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεως, καλὸν νομίζομεν νὰ ὑποδείξητε τῷ καταδίκῳ, ὅτι δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ ἀρμόδιον ποινικὸν δικαστήριον αἰτούμενος τὴν μετρίασιν τῆς τριμήνου φυλακίσεως. καὶ αὐτῷ ἐναπόκειται ν' ἀποφασίσῃ ἄλλως παρ' ὅπως ἡμεῖς νομίζομεν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ὁ κατὰ τὰς ἐκλογὰς ἀπερίσκεπτος καὶ ἀσκόπως ἐκφραζόμενος κατὰ πῶν πολιτῶν, ἀνευ διακρίσεως μερίδος, ὑπάλληλος, δὲν εἶναι παρὰ βάτης τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, ἀλλὰ πειθαρχικῶς τιμωρητέος δι' ἀνάρμοστον διαγωγήν.

Ἀριθ. 553.

Τῇ 21 Ἰουνίου 1876.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογίῳ Πλημμελειοδικῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 183 ε. ε. ἀποφάσεώς του, ἐκήρυξεν ἔνοχον τὸν ἐπὶ ἐκλογικαῖς παραβάσεσι κηρυχθέντα ἔνοχον εἰρηνοδίκην Η. Σ. καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς φυλάκισιν εἴκοσιν ἡμερῶν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡτησάμεν δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ τελευταίου ἑδαφίου τοῦ ἀρθροῦ 66 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου, ἡ-

τοι διότι κατὰ τὴν διατάξιν ταύτην τιμωροῦνται αἱ παραβάσεις τῶν ἐν τῷ ἐκλογικῷ νόμῳ ὡρισμένων διατάξεων, ἐὰν δὲν προβλέπωνται εἰδικῶς παρ' αὐτοῦ, τουτέστιν αἱ παραβάσεις τῶν διατάξεων τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου αἱ μὴ εἰδικῶς τιμωρούμεναι ὑπ' αὐτοῦ. Διατάξιν δέ τινα τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ὅτι παρεβίασεν οὐδόλως λέγει, ἀλλ' ἀνάρμοστον τῷ δικαστῇ συμπεριφορὰν τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐξ ἀπερισκεψίας προελθοῦσαν, καθ' ἣν δέχεται, καὶ μόνον πειθαρχικῶς οὖσαν ἴσως τιμωρητέαν ἐνεκὰ κουφότητος, τῇ ποινῇ τῆς διατάξεως ἐκείνης τιμωρεῖ.

Εἰσάγοντες δὲ τὴν αἴτησιν ἡμῶν ταύτην εἰς τὸ δικαστήριον ἐξικιτούμεθα τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πληρεξούσιον ἔγγραφον μὴ ἀναφέρον τὴν κατοικίαν τοῦ παρέχοντος τὴν πληρεξουσιότητα εἶναι ἔγκυρον· Ὁ νόμιμος ἐπίτροπος δύναται νὰ δεχθῇ κληρονομίαν περιελθοῦσαν εἰς τὸν ἀνήλικον, ἂνευ γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ τῆς ἀδείας τοῦ δικαστηρίου;

Ἀριθ. 558.

Τῇ 22 Ἰουνίου 1876.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ ἀπὸ 9 Ἰουνίου ε. ε. γνωμοδότησις τῶν δικηγόρων Π., Κ. καὶ Ψ. εἶναι πλημμελής κατὰ τὴν λύσιν ἀμφοτέρων τῶν τεθέντων αὐτοῖς ζητημάτων τῶν ἐκτιθεμένων ἐν αὐτῇ, διότι ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου ζητήματος «ἐὰν τὸ ὑπ' ἀριθ. 483 τῆς 10]22 Μαρτίου 1876 πληρεξούσιον, τὸ παρὰ τοῦ ἐν Παρισίοις Ἑλλήνος ὑποπροξένου συνταχθὲν, ἢ συντεταγμένον κατὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντας τύπους», γνωμοδοτοῦσιν ὅτι ἔχει ὅλους τοὺς τύπους ὅσοι ἀπαιτοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 181 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀκριβές, διότι κατὰ τὴν εἰρημένην διατάξιν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως πρέπει πρὶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον νὰ φανερώνη πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν κατοικίαν τῶν συμβαλλομένων, τὸ δὲ πληρεξούσιον ἐκεῖνα δὲν ἀναφέρει τὴν κατοικίαν, οὔτε τοῦ ἐντολοδόχου ἐπιτρόπου, οὔτε τοῦ ἐπιτροπευομένου, οὐδὲ τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς, εἰ καὶ τοῦτο μὴ ἀρκοῦν, διότι δυνατόν νὰ ἔχη ἢ ἐπίτροπος νῦν ἄλλην κα-

τοικίαν. Ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ζητήματος, «ἐὰν ἡ νόμιμος ἐπίτροπος λαμβάνῃ τὴν κληρονομίαν τοῦ ἐπιτροπευομένου», βεβαίως οὖσιν ὅτι ἡ ἐπίτροπος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ χρήματα ἔγγραφα, πράγματα κλπ. παραλείπουν δὲ νὰ μνημονεύσωσι τοῦ ἀρθροῦ 73 τοῦ περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας κλπ. νόμου, καθὼς ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται νὰ δεχθῇ κληρονομίαν περιελθοῦσαν εἰς τὸν ἀνήλικον, χωρὶς γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου. Τοιαύτην δὲ οὖσαν ἀπέσχον νὰ κυρώσω διὰ τῆς ὑπογραφῆς μου, ἐπισυνάπτω δὲ τῇ ἐπιστροφόμενῃ γνωμοδοτήσει καὶ τὸ δοθέν μοι κατ' αἵτησίν μου παρὰ τοῦ δικηγόρου Κ. συμβολαιογραφικὸν πληρεξούσιον ἔγγραφον, ἐξ οὗ θέλετε πεισθῆ περὶ τοῦ εὐλόγου τῆς ἀρνήσεώς μου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Διαδικασία ἐφέσεων κατ' ἀποφάσεων τῆς ἐπὶ τῆς τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων ἐπιτροπῆς.

Ἀριθ. 565. (τηλεγράφημα) Τῇ 22 Ἰουνίου 1876.

Πρόεδρος Πρωτοδικῶν Μεσολογγίου.

Τοῦ ἀρθροῦ 19 λέγοντος, ὅτι δύναται νὰ γίνῃ ἔφεις ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ προγράμματος, νομίζω ὅτι ἔφεις γενομένη μετὰ τὸ πενθήμερον τοῦτο, ἀπαράδεκτος ἐστίν. Ἐὰν δὲ γένηται ἐντὸς τῆς πενθημερίας ταύτης, ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθη τῷ ἐκκαλοῦντι ἡ ἀπόφασις τῆς ἐπιτροπῆς, καθὰ διατάττει τὸ ἀρθρ. 18, δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀνταβολὴν ἐπὶ ὥρας ἢ μίαν ἢ δύο ἡμέρας, ἵνα ὁ ἐκκαλὼν λάβῃ ἀντίγραφον ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ἀποφάσεων καὶ ὑποστηρίξῃ δεόντως τὴν αὐτοῦ ἔφειν, πρὸς δὲ καὶ εἰς ποινικὴν καταδίωξιν τῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 66 § 3.

Τὸ αὐτὸ ἀρθρον 19 λέγον, ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον ὀφείλει ἐντὸς δέκα ἡμερῶν νὰ ἐκδώσῃ τὰς ὁριστικὰς καὶ τελεσιδίκους ἀποφάσεις του, ἀπαγορεύει ὡς νομίζω πᾶσαν αἵτησιν ἀναβάλλουσαν πέραν τοῦ δεκαημέρου τὴν δίκην περὶ τῆς ἐφέσεως, καὶ ἐπομένως γενομένης ἐνστάσεως κατὰ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ προγράμματος τοῦ ἀρθρ. 18 διὰ τὸ ἄκυρον αὐτῆς ἢ καὶ τὸ πλα-

στὸν, τὸ Πρωτοδικεῖον δύναται νὰ δικάσῃ περὶ τούτων ἐκ τῶν ἐνόντων ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ ἐκδώσῃ τὴν περὶ τῆς ἐφέσεως ὀριστικὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, μὴ παραβλαπτομένου ἐντεῦθεν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ καταμηνύσεως καὶ καταδιώξεως τῆς ἐπιτροπῆς, διότι ἄλλως ἤθελε καθίσταται ἀδύνατον νὰ ἐκδώσῃ ἐντὸς τῆς δεκαμερείας τὴν ἀπόφασίν του καὶ νὰ κατασταθῇ ἐν καιρῷ ὀριστικὸς ὁ κατάλογος (ἄρθρ. 21—23). Τοιαύτην ἔχων γνώμην δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι οὔτε ἀλόγως δύναταί τις ὑποστηρίζαι καὶ τὰναντία καὶ μάλιστα τοῦτο, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 18 ἡ δημοσίευσίς τοῦ προγράμματος πρέπει νὰ γένηται μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῶν ἀποφάσεων, καὶ ἐπομένως ἄκυρός ἐστίν, ὡς πρὸς ἐκείνους οἱς δὲν ἐκοινοποιήθησαν αἱ ἀποφάσεις πρὸ αὐτοῦ καὶ δεκταὶ αἱ ἐφέσεις αὐτῶν, κἂν γίνωνται μετὰ τὴν πενθημερίαν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Κωλυομένου καὶ τοῦ ἀναπληρωτικοῦ προέδρου, τίς τῶν συνέδρων θέλει λάβει τὴν θέσιν τοῦ προέδρου;

Ἀριθ. 608. (τηλεγραφῆμα) Τῇ 13 Ἰουλίου 1876.

Εἰσαγγελέα Πλημμελειοδικῶν. Σπάρτην.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ Ὁργανισμοῦ, κωλυομένου καὶ τοῦ ἀναπληρωτικοῦ προέδρου, λαμβάνει τὴν θέσιν του ἐκεῖνος τῶν συνέδρων, ὅστις προηγεῖται τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν εἰς τὸ διάταγμα τοῦ διορισμοῦ λαμβανομένην τάξιν, ὡς δ' ἐξάγεται ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ κειμένου, ὑπὸ «Διάταγμα» ἐννοεῖ τὸ ἄρθρον 37 τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, δι' ἧς διορίζονται οἱ σύεδροι, ὅθεν θέλει προεδρεύσει ἐκεῖνος ὅστις εὐθὺς μετὰ τὸν πρόεδρον κατονομάζεται ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ ἂν ἄλλως νεώτερος ᾖ κατὰ τὴν δικαστικὴν καθόλου ὑπηρεσίαν, ἐὰν δὲ δὲν διωρίσθησαν συγχρόνως, ὁ πρότερον διορισθεὶς θέλει προεδρεύσει· ἐὰν δὲ οὐδέτερος διωρίσθη δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ, ἀλλ' ἄμφότεροι ἐκπληροῦσι χρεὴ συνέδρων ὡς ἀναπληρωταὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ ὀργανισμοῦ, ὁ ἀρχαιότερος κατὰ τὴν δικαστικὴν καθόλου ὑπηρεσίαν προεδρεύσει.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀξιοματικὸς τῆς φάλαγγος δύναται νὰ ἐξασκῇ ἔργα συμβολαιογράφου ;
 Ἀριθ. 616. Τῇ 17 Ἰουλίου 1876.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀναφερόμενοι εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 404 ἔγγραφον ἡμῶν ἀπὸ 16 Ἀπριλίου π. ε. τοῦ ὁποίου ἀντίγραφον ἐπισυναπτομεν, θεωροῦμεν τὰ ἔργα τοῦ συμβολαιογράφου συμβιβάζόμενα μὲ τὴν θέσιν τὴν μᾶλλον τιμητικὴν καὶ οὐδόλως ἐνεργὸν τοῦ ἀξιοματικοῦ τῆς φάλαγγος· ἐν ἄλλοις δὲ λόγοις μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὸ ἀσυμβίβαστον τῶν ἔργων τοῦ συμβολαιογράφου πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀρθροῦ 276 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων ἀπολύσαν τοὺς συναιτίους διὰ τὸ κηρυχθῆναι ἐν ἄλλῃ συνόδῳ ἀθῶον τὸν αὐτουργόν, ἡρμήνευσε καλῶς τὸν νόμον ; Ἀπόφασις κακῶς ἐρμηνεύσασα τὸν νόμον καὶ ἀθῶσασα κατηγορούμενον εἶναι ἀναιρετία ; Ὁ Εἰσαγγελεὺς ζητήσας τὴν ἀναίρεσιν ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, ἀπολύει ἢ κρατεῖ τοὺς ἀθωωθέντας κατηγορουμένους ;

Ἀριθ. 617. (τηλεγράφημα) Τῇ 17 Ἰουλίου 1876.

Εἰσαγγελία Πλημμελειοδικῶν Μεσολογγίου

Κακὰ, ψυχρὰ καὶ ἀνάποδα ἡρμήνευσαν οἱ σύνεδροι τὰς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου περὶ τῆς σχέσεως τῶν συναιτίων καὶ συνεργῶν πρὸς τὸν αὐτουργόν, ἀπολύσαντες τοὺς συναιτίους διὰ τὸ κηρυχθῆναι ἐν ἄλλῃ συνόδῳ Κακουργιοδικεῖν τὸν αὐτουργόν ἀθῶον συνεπείᾳ ἐτυμηγορίας, ἥτις δυνατόν νὰ ᾖτο ἀθωωτικὴ διὰ λόγους καθιστῶντας ἀκατολόγιστον τὴν ἄλλως ἀξιοποιοῦν πρᾶξιν τῇ αὐτουργῇ ἐνόχῳ, μὴ δυναμένου δὲ νὰ κηραστήσῃ τοιαύτην καὶ ὡς πρὸς τοὺς συναιτίους καὶ συνεργούς. Ἀλλὰ προκειμένου λόγου περὶ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως κακῶς ἐρμηνεύσεως τὸν Ποιν. Νόμον καὶ οὐχὶ περὶ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως ἀπαγγελθείσης κατὰ λάθος δι' ἑλλειψιν ποινικῆς τινος διατάξεως, ἡ γενομένη παρ' ὑμῶν αἵτησις ἀναίρεσεως ἔσται κατ' ἐμὴν γνώμην ἀνωφελής. Τὸ ἀρθρον 542 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀφίνει εἰς ὑμᾶς νὰ κρίνητε, ἐάν, καίτοι ποιήσαντες ἀναίρεσιν, προτιμώτε-

ρον ἦναι νὰ ἀπολύσητε τοὺς ἀθωωθέντας ἢ νὰ κρατήσητε αὐτούς. Κατ' ἐμὴν δὲ γνώμην τὸ πρῶτον προτιμώτερον, διὰ τὸ ἀνωφελές, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῆς αἰτήσεως ὑμῶν. Ὅ,τι δὲ καὶ ἂν πράξητε παρακαλῶ νὰ μοὶ σταλῇ ἡ ὅλη δικογραφία ἵνα πράξω ὅ,τι δέον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τὸ ἄρθρον 487 τοῦ Ποιν. Νόμου, διὰ τῆς λέξεως βλάβη, ἐκ παραβάσεως τοῦ καθήκοντος ὑπαλλήλων προερχομένην, ἐννοεῖ τὴν ὑλικὴν μόνον βλάβην ἢ καὶ τὴν ἠθικὴν;

Ἀριθ. 748.

Τῇ 23 Αὐγούστου 1876.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Καλάμας Πλημμελειοδικῶν.

Περὶ τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως βλάβη (γερμανιστὶ Schaden) τοῦ ἄρθρου 487 τοῦ Ποιν. Νόμου, περὶ ἧς ἐρωτῶμαι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13221 ἐγγράφου ὑμῶν, ἐὰν δηλονότι σημαίνει μόνον τὴν ὑλικὴν ἢ καὶ τὴν ἠθικὴν βλάβην, λέγω, κρίνων ἐξ ὧσιν οἱ Γάλλοι λέγουσιν ἐπὶ πλαστογραφίας, ὅτι τὰ τοῦ ἄρθρ. 146 C. P. intention frauduleuse σημαίνουνσι l' intention de nuire à autrui, ἀλλ' ὅτι τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐρμηνεύηται πολὺ στενῶς· διότι δύναται τις νὰ βλάβῃ ἕτερον οὐ μόνον κατὰ τὴν περιουσίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀγαθὴν ὑπόληψιν· πρὸς δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐδ. 2 τοῦ εἰρημένου ἄρθρου, καθ' ὃ ἡ παράβασις τοῦ καθήκοντος τιμωρεῖται μετὰ πειθαρχικὴν ποινὴν, καὶ μὴ γένηται ἐπ' ὠφελείᾳ ἢ βλάβῃ ἄλλου, κρίνω μᾶλλον παραδεκτὸν, ὅτι τὸ ἐδ. 1 τοῦ ἄρθρου 487 χωρεῖ καὶ ἐπὶ σκοπῷ ἠθικῆς βλάβης γένηται ἢ τοῦ καθήκοντος παράβασις· διότι παράβασις τοιαύτη εὐκολώτερον φαίνεται μοι νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὸ ἐδ. α' μᾶλλον ἢ εἰς τὸ ἐδάφριον β'.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς εἰσαγαγὼν ἥπαξ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον δύναται νὰ φέρῃ αὐτὴν δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον; Τὸ συμβούλιον εἰς ὃ ὑπεβλήθη ἡ ὑπόθεσις μετὰ προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν, δύναται νὰ διατάξῃ τακτικὴν ἀνάκρισιν, ἀντιτείνοντος εἰς τοῦτο τοῦ Εἰσαγγελέως;

Ἀριθ. 759.

Τῇ 23 Αὐγούστου 1876.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Διελθὼν πολλάκις καὶ μελετήσας τὸ ὑπ' ἀριθ. 515 ε. ε.

βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, ὅπερ ἐστὶ λατὲ μοι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4641 ὑμετέρου ἐγγράφου, ἵνα αἰτήσω τὴν ἀναίρεσιν αὐτοῦ, εὐρίσκω αὐτὸ νόμιμον διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Α') διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 160 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἡ προεισαγωγικὴ ἀνάκρισις ἀποπεραίνεται κατ' ἐκλογὴν τοῦ Εἰσαγγελέως, εἴτε δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως ἐὰν ἡ πρᾶξις ᾗται πλημμέλημα ἢ πταῖσμα καὶ ὁ κατηγορούμενος παρὼν (ἄρθρ. 161), εἴτε ἀναφερομένου τοῦ Εἰσαγγελέως ἢ πρὸς τὸν ἀνακριτὴν ἢ πρὸς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον· ὑμεῖς δὲ προετιμήσατε τὴν εἰς τὸ συμβούλιον εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως, διὰ δὲ τῆς προτιμήσεως ταύτης κατεστήσατε ἀντικείμενον ἀποφάσεως τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τὰ περὶ τῆς προδικασίας καὶ δὲν δύνασθε, κατ' ἐμὲ κριτὴν, νὰ ἐπανέλθητε εἰς τὴν δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰσαγωγὴν τῶν κατηγορουμένων εἰς τὸ ἀκροατήριον (Hélie N° 2816).

Β') διότι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 160 καὶ 250 § 3 καὶ 251 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐξάγεται, ὅτι τὸ δικαστικὸν συμβούλιον ἐπιλαμβανόμενον τῆς ὑποθέσεως κατὰ πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως, καθίσταται κύριον τῆς ὅλης ὑποθέσεως καὶ δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς μεταξὺ Εἰσαγγελέως καὶ κατηγορουμένου διαφορὰς, καὶ διατάξῃ πᾶν ὅ,τι διαγράφει τὸ ἄρθρον 251 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἐπομένως καὶ ἀνάκρισιν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐὰν εὐρίσκη ὅτι ἡ πρᾶξις φέρει χαρακτῆρα κακουργήματος, διότι ἐν τῷ δικαίωματι τοῦ διατάττειν περαιτέρω ἀνάκρισιν ἔγκειται καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ διατάττειν ἀνάκρισιν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, ἂν οὐδεμία ἢ μόνον προεισαγωγικὴ ἀνάκρισις ἐνηργήθῃ.

Γ') διότι τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν ἀποφηνάμενον κατὰ τὴν ἀνεπίδεκτον ἐξελέγχεως ἐκτίμησιν τοῦ ἐξαγομένου τῆς προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως, ὅτι πρόκειται περὶ κακουργήματος δωροδοκίας προβλεπομένου ὑπὸ τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 456 τοῦ Ποιν. Νόμου, οὐδόλως ἔσφαλε διατάξαν κατ' αἵτησιν ἐνὸς τῶν καταδικωμένων ὅ,τι καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἠδύνατο νὰ διατάξῃ τουτέστι τακτικὴν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἀνάκρισιν, καὶ ἀπορρίψαν τὴν

πρότασιν ὑμῶν τοῦ νὰ κηρυχθῇ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ ἀποπε-
ρατωμένη ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ προεισαγωγικὴ ἀνάκρισις, ὡς
ἀντικειμένην τῇ § 3 τοῦ ἄρθρου 186 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Δ') διότι ἂν ὁ Εἰσαγγελεὺς δύναται κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ νὰ
θεωρήσῃ περιττὴν πᾶσαν ἐνέργειαν τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ ὁ ἀνακρι-
τὴς δὲν δύναται χωρὶς παραγγελίας αὐτοῦ νὰ ἐνεργήσῃ, τὸ δι-
κώσιον τοῦτο τοῦ Εἰσαγγελέως παύει ἀφοῦ διὰ βουλευμάτος
δικαχθῇ περαιτέρω ἀνάκρισις (ἄρθρ. 186 § 1 καὶ 3 συνδ. τῶ
ἄρθρ. 254 τῆς Ποιν. Δικονομίας).

Ε') διότι τὸ συμβούλιον οὐδὲως παραβιάζει τὸ ἄρθρ. 249
τῆς Ποιν. Δικονομίας διατάττον μετὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ Εἰ-
σαγγελέως ἀνάκρισιν ἄλλην ἢ ἣν αὐτὸς ἡτήσατο (Hélie N^o
2144).

Τελευτῶν ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι νομίμως μὲν ἐπράξατε
προβάντες εἰς προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν, ἀφοῦ μάλιστα δικασταὶ
ἀνώτεροι ἐνεπιστεύθησαν ὑμῖν Εἰσαγγελεῖ Ἐφεσθῶν ὄντι, ὅτι
ἀνώτερον ὡσαύτως δικαστὴν ἤκουσαν λέγοντα, ὅσα ἄλλος ἀνώ-
τερος δικαστικὸς ὑπάλληλος εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἤκουσε παρὰ τοῦ
πενθεροῦ τοῦ κατηγορουμένου, ὅτι δηλ. διὰ δώρων χρηματικῶν
ἐξηγόρασαν τὴν ψήφον δύο μελῶν τοῦ ἐκδόντος τὸ παῦσαν προ-
σωρινῶς τὴν κατ' αὐτοῦ καταδίωξιν βούλευμα συμβουλίου.
Ἀτελῶς δὲ ἐνηργήσατε μὴ καλέσαντες καὶ τοὺς κατηγορουμέ-
νους εἰς ὑπεράσπισιν κατὰ τῶν καταμαρτυρούντων καὶ μὴ
ἐξετάσαντες κατ' ἀντιπαράστασιν προεισαγωγικῶς καὶ διὰ τοῦ
ἀνακριτοῦ προέδρου τοὺς εἰρημένους δικαστικοὺς ὑπαλλήλους,
ὧν οἱ μὲν δύο ὁμολόγησαν ὅτι ἤκουσαν παρὰ τοῦ τρίτου, οὗ-
τος δὲ καὶ ὁ εἰπὼν αὐτῷ ἠρνήθησαν ὅτι εἶπον τι. Δὲν ἀμφι-
βάλλω δὲ ὅτι τὴν ἐξέτασιν ταύτην κατ' ἀντιπαράστασιν, ἥτις
πολὺ θέλει συντελέσει εἰς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας, θέλετε ἀ-
παιτήσῃ ἐν καιρῷ παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ προέδρου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Λ. Παπαδικμαντόπουλος.

Ἐν τοῖς βουλευμασι καὶ ταῖς ποινικαῖς ἀποφάσεσι καταχωρεῖται ἡ γνώμη τῆς μειονοφηρίας;

Ἀριθ. 879.

Τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1876.

Πρωτοδίκην Π. Μοσχούλαν. Εἰς Μεσολόγγιον.

Τὸ ἄρθρον 177 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁρᾷ μόνον τὰς πολιτικὰς ἀποφάσεις, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ βιβλίου Γ' αὐτῆς. Τὰς δὲ ποινικὰς ὁρᾷ τὰ τοῦ βιβλίου Γ' ἄρθρα τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἐν οἷς καὶ τὰ ἄρθρ. 281, 395 καὶ 453, καθ' ἃ δὲν συγχωρεῖται νὰ γίνηται ὅ,τι ἡ § 2 τοῦ ἄρθρ. 177 τῆς Πολ. Δικονομίας λέγει, διότι λέγοντα ὅ,τι καὶ τοῦτο λέγει, ὅτι δηλ. τὰ βουλευματα καὶ αἱ ἀποφάσεις ἐκδίδονται διὰ τῆς ψήφου τῶν πλειόνων, παραλείπουν τὰ περὶ καταχωρίσεως τῆς γνώμης τῆς μειονοφηρίας ἐν αὐτοῖς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἡ γνωμοδότησις τῶν ἐμπειροτεχνῶν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰ δικαστήρια; Πιστοποιητικὸν μὴ φέρον τοὺς διὰ τὰς γνωμοδοτήσεις ἐμπειροτεχνῶν ὁρισμένους τύπους, ἔχει ὁμοίαν μὲ ἐκείνας ἰσχύν;

Ἀριθ. 908.

Τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1876.

Πρὸς τὸν κ. πρόξενον τῆς Ἑλλάδος ἐν Τεργεστή.

Διευθύνομεν ὑμῖν τὴν ἐπὶ τοῦ τεθέντος τῷ Σ. Ὑπουργείῳ ζητήματός ἡμετέρων ἀπάντησιν.

Κατὰ τοὺς καίμενους νόμους παρ' ἡμῖν, ἡ γνωμοδοτήσις ἐμπειροτεχνῶν ὑποχρεωτικὴ εἶναι διὰ τὰ δικαστήρια καὶ παρέχουσα πλήρη ἀπόδειξιν, ἐὰν οἱ ἐμπειροτέχναι τρεῖς εἰσὶν καὶ διωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, δὲν ἐξηρέθησαν ὑπὸ τῶν διὰδίκων, ὠρισέθησαν ἐνώπιον αὐτοῦ ἢ τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ, ἐκτὸς ἐὰν οἱ διὰδικοὶ δὲν ἀπαιτήσωσι τὸν ὄρκον, συνέταξαν δὲ τὴν ἀπόφασίν των κατὰ τοὺς διαγεγραμμένους τύπους, ὁμοψήφως ἀποφηνάμενοι ἢ κατὰ πλειοψηφίαν (ἄρθρ. 291—298 Πολ. Δικονομ.). ἐπομένως πιστοποιητικόν, οἷον τὸ ἐν τῷ τεθέντι ζητήματι, δὲν εἶναι ὑποχρεωτικόν διὰ τὸν ἀντίδικον καὶ τὸ δικαστήριον οὐδ' ἀποτελεῖ ἀπόδειξίν τινα, ἔστω καὶ ἀσθενῇ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ καταδιώξεως τῶν παρὰ τὸν κανονισμόν τῶν φαρμακείων συνιστάντων
 φαρμακεία εἰς τόπον μὴ ὥρισμένον ὑπὸ τοῦ νομάρχου.

Ἀριθ. 828.

Τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1876.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν.

Κατὰ παραγγελίαν τοῦ Ὑπουργείου δίδομεν ὑμῖν τὰς ἐξῆς
 ὁδηγίας περὶ τοῦ νομίμου τῆς καταδιώξεως τῶν φαρμακοποιῶν
 Π. καὶ Ν.

Τὸν τόπον ἐν ᾧ ἐν πόλει ἢ κώμῃ ἢ χωρίῳ (ἄρθρ. 4 τοῦ ἀπὸ 5
 Σεπτεμβρίου 1861 Β. Δ. περὶ κανονισμοῦ τῶν φαρμακείων) δύ-
 νηται ὁ φαρμακοποιὸς νὰ ἔχῃ τὸ φαρμακεῖον αὐτοῦ, ὀρίζει κατὰ
 τὸ αὐτὸ διάταγμα καὶ ἰδίως τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου
 1834 Β. διατάγματος ὁ νομάρχης, συμφώνως πρὸς τὰς σχετι-
 κὰς τῶν κατοίκων ἀνάγκας, ὁ δὲ ἐναντίον τοῦ ἐγγράφου τοῦ
 νομάρχου ἔχων τὸ φαρμακεῖον αὐτοῦ ἐν τόπῳ ὃν δὲν ὥρισεν ὁ
 νομάρχης, μετέρχεται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ φαρμακοποιοῦ ὑπὲρ
 τὸν κανονισμόν τοῦ ἐπιτηδεύματος, τουτέστιν κατὰ παράβασιν
 τῶν διὰ Β. διατάγματος περὶ κανονισμοῦ τῶν φαρμακείων
 διατεταγμένων, καὶ καταδιωκτέος ἐπομένως ἐστὶ κατὰ τὸ
 ἄρθρ. 533 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὅπερ τῇ αὐτῇ ποινῇ τιμωρεῖ οὐ
 μόνον τοὺς χωρὶς ἀδείας μετερχομένους τὸ τοῦ φαρμακοποιοῦ
 ἐπιτήδευμα, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατὰ παράβασιν τῶν κανονισμῶν
 τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐνεργοῦντας αὐτό.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 533 ἐφαρμόζεται ἐπὶ παραβάσεων οὐ
 μόνον τῶν ὑφισταμένων κατὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Ποιν. Νόμου κα-
 νονισμῶν τῶν φαρμακείων, ἀλλὰ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν διὰ Β.
 διατάγματος ἐκδοθέντων καὶ διὰ τοῦτο περιττὸν ἦτο νὰ ὀρίσῃ
 τὸ ἀπὸ 5 Σεπτεμβρίου 1861 Β. Διάταγμα ποινὴν διὰ τὰς πα-
 ραβάσεις τῶν διατάξεων αὐτοῦ ἀφοῦ ὑπῆρχε ποινικὴ περὶ παρα-
 βάσεων τῶν κανονισμῶν διάταξις, τουτέστιν ἡ τοῦ ἄρθρου 533
 τοῦ Ποιν. Νόμου. Ὅτι δὲ ἐπιτήδευμα καὶ τὸ τοῦ φαρμακοποιοῦ
 ἐπάγγελμα, δεικνύει τό τε ἀπὸ 6 Ἰουλίου 1836 Διάταγμα καὶ ὁ
 ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1837 νόμος περὶ φόρου τῶν ἐπιτηδευμάτων.

Ἰσορροπία φαρμάκων καὶ ἄλλων φαρμάκων. Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐπάρχοντος γάμου νομίμου μεταξύ Ἑλλήνος καὶ ἀλλοδαπῆς, ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. νόμου νὰ γείνη καὶ γάμος πολιτικὸς κατὰ τοὺς νόμους ξένου κράτους; Ἀλλοδαπὴ συζευχθεῖσα Ἑλληνα κατὰ τοὺς Ἑλλ. νόμους, γίνεται Ἑλληνίς; Γάμος μὴ συναφθεὶς δι' ἱερᾶς εὐλογίας, εἶναι χρήσιμος τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις τοῦ Ἑλλήνος, ἐπικαλουμένοις ὑπὲρ ἑαυτῶν τὸν Ἑλληνικὸν νόμον;

Ἀριθ. 966.

Τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1876.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης

Κατὰ τοὺς νόμους τῆς Ἑλλάδος ἡ ἀλλοδαπὴ, Ἑλληνα συζευχθεῖσα, Ἑλληνίς γίνεται· ὁ δὲ γάμος καὶ αἱ μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων σχέσεις, καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντα Ἑλληνα, ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν νόμων ρυθμίζονται. Ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν δὲ νόμων διέπεται καὶ ἡ ἐκ διαθήκης ἢ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομία τοῦ Ἑλλήνος ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τελευτήσῃ (ἄρθρ. 4, 5 καὶ 21 τοῦ ἡμετέρου ἀστυκοῦ νόμου). Γάμος δὲ χωρὶς τῆς ἱερᾶς εὐλογίας κατὰ τοὺς κρατοῦντας ἐν Ἑλλάδι πολιτικοὺς νόμους, οὔτε τῶν τοῦ γάμου δικαίων τυγχάνει, οὔτε γάμος καὶ συνοικέσιον λέγεται, ἀλλὰ συμβιώσις ἐκτὸς γάμου (ἄρθρ. 142 Ἰονίου πολιτικοῦ Κώδικος καὶ νεαρὰ Λέοντος τοῦ σοφοῦ ωθ', ἥτις εὐρῆται καὶ ἐν τῇ ἐξαβίβλῳ Ἀρμενοπούλου (4. 4. 19). Ἄρα ὁ τοῦ Ἰταλικοῦ νόμου πολιτικὸς γάμος εἰς οὐδὲν χρήσιμος τῇ γυναικὶ, καὶ τοῖς τέκνοις τοῦ Ἑλλήνος ἐπικαλουμένοις τὸν ἐλληνικὸν νόμον ὑπὲρ ἑαυτῶν, ἐὰν μὴ καὶ γάμος δι' ἱερᾶς εὐλογίας συναφθῇ κατὰ τοὺς τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ὁρισμούς. Γενομένου ὅμως τοιοῦτου γάμου τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλλήνος, οὐδὲν ὑπάρχει τὸ καλὸν νὰ συνομολογηθῇ καὶ ὁ τοῦ Ἰταλικοῦ νόμου πολιτικὸς γάμος, ἐὰν ἀναγκαῖος κατ' αὐτὸν τὸν νόμον ἐστίν, εἰς ἐξασφάλισιν τῆς ἀκινήτου τυχὸν ὑπαρχούσης ἐν Ἰταλίᾳ οὐσίας τοῦ Ἑλλήνος ἢ ἄλλων ἐν Ἰταλίᾳ συμφερόντων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ νόμου διεπομένων τυχόν καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἀλλοδαποὺς Ἑλλήνας ἢ ἄλλους. Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου ε. ε. ἐγγράφου τοῦ Σ. Ὑπουργείου, δι' οὗ αἰτούμεθα ν' ἀνακοινώσωμεν αὐτῷ τὴν ἡμετέραν γνώμην ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τοῦ ἐν Βενετίᾳ ὑποπροξένου,

ἐὰν κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς νόμους, οὐδὲν ὑφίσταται κώλυμα εἰς ἐπιτέλεσιν πολιτικοῦ γάμου Ἑλλήνος καὶ ἀλλοδαπῆς κατὰ τὸν Ἰταλικὸν νόμον.

Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δύναται νὰ στηριχθῇ κατηγορία ἐπὶ μὴ δηλώσει ζῶων, ἄνευ πρωτοκόλλου ἀπαριθμήσεως;

Ἀριθ. 988

Τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1876

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαϊς Πλημμελειοδικῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 429 π. ε. ἀποφάσεώς του, ἀκυρῶσαν τὸ κλητήριον θέσπισμα τοῦ Εἰσαγγελεῶς τοῦ δικαστηρίου τούτου, διότι δὲν ἐστηρίζετο ἡ κατηγορία ἐπὶ πρωτοκόλλων ἀπαριθμήσεως ζῶων, ἡθώωσε τοὺς κατηγορουμένους.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἐζητήσαμεν διὰ τὸν ἐξῆς λόγον.

Διότι ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 5 καὶ ἐπ. τοῦ ΥΜ' νόμου τοῦ 1858 καὶ ἰδίως τοῦ ἀρθρ. 18 αὐτοῦ ἐξάγεται, ὅτι ἀπαρίθμησις τῶν ζῶων γίνεται καὶ πρωτόκολλα περὶ αὐτῆς συντάσσονται, ὅταν ἢ δυνατὴ ἢ ἀπαρίθμησις, ἐὰν δὲ δὲν συνταχθῶσι πρωτόκολλα καὶ ἀδύνατος ἢ ματαία ἐστὶν ἡ σύνταξις αὐτῶν διὰ τὸ παρελθεῖν πολλοὺς μῆνας, ὧν ἐντὸς πολλὰ ζῶα ἐξέλιπον, ἄλλα δὲ προσετέθησαν, δυνατόν δ' ἐστὶν ἄλλως ν' ἀποδειχθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν μὴ δηλωθέντων ζῶων, ἄτοπον νομίζω τὸ εἰπεῖν, ὡς φαίνεται λέγον τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὅτι κατὰ τὸν νόμον ΥΜ' ἀπαλλάσσεται τάχα ὁ ἐπιτήδειος περὶ τὸ κρύπτειν τὰ ζῶα του ποιμὴν καὶ ἄξιος βραβεύσεως ἐστὶ τῇ ἀτιμωρησίᾳ· ἀλλ' οὐ μόνον ἄτοπον, ἀλλὰ καὶ ἀπίθανον τοῦτο καὶ ὅπως ἀντιβαῖνον τοῖς ἀρθροῖς 16 καὶ 17 τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ὃ ὁ παραίτιος τῆς μὴ συντάξεως ὑπάλληλος ἢ ἀπαριθμητῆς τιμωρεῖται καὶ εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ δημοσίου ὑπόκειται, ἥτις οὐκ ἐστὶ δυνατόν ἄλλως ἀποδειχθῆναι ἢ διὰ μαρτύρων· μὴ κωλύοντος δὲ τοῦ νόμου τὸ διὰ μαρτύρων ἀποδειχθῆναι τὴν ἐκ τῆς ἐλλείψεως πρωτοκόλλων ζημίαν περὶ τὸν ἐπὶ τῶν ζῶων φόρον καὶ τιμωρεῖσθαι ποι-

νικῶς τοὺς ὑπαλλήλους, ταὐτὸ ὀφείλει εἰπεῖν καὶ περὶ τῶν μὴ δηλωσάντων κτηνοτρόφων, ὅτι τιμωροῦνται ποινικῶς καὶ ὑποχρεοῦνται καταβαλεῖν τὸν φόρον κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ αὐτοῦ νόμου, καὶ ὅταν ἀποκρῦπτωσι τὰ ζῶα των καὶ κατορθῶσι νὰ μὴ δύνανται πλέον νὰ βεβαιωθῶσι δι' ἀπαριθμήσεως οἱ φόροι, δυνατὸν ὅμως διὰ μαρτύρων καὶ ἄλλων μέσων ν' ἀποδειχθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποκρυβέντων ζώων καὶ ἐπομένως καὶ ὁ ὀφειλόμενος ἐπ' αὐτῶν φόρος· ἐν ἄλλοις λόγοις ὁ νόμος ΓΜ' δὲν ἀποκλείει τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα τοῦ ἄρθρου 93 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἀλλὰ προστίθῃσιν ἐκείνοις ὑπὲρ τοῦ δημοσίου καὶ ἕτερον ἀποδεικτικὸν μέσον περιβεβλημένον δημοσίου ἐγγράφου ἰσχύν, τουτέστι τὸ μέσον τῆς διὰ πρωτοκόλλου ἀπαριθμήσεως καὶ βεβαιώσεως τῶν ἀποκρυβέντων ζώων.

Εἰσάγοντες δὲ τὴν αἵτησιν ἡμῶν ταύτην εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξαιτούμεθα τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ ἢ τὸ τακτικὸν δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τοῦ δήμου ἀπαίτησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ 3 τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου (1851) ἀντικαταστήσαντος δραπέτην καὶ ἄπορον κληροῦχον;

Ἀριθ. 990.

Τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1876.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπὶ ἀγωγῆς τοῦ Ἰωάν. Δ. Ἀραχωδίτου, δι' ἧς ἰσχυρίζομενος, ὅτι ὡς ἐπιλαχὼν ἐν τῇ στρατολογίᾳ τοῦ ἔτους 1862 ἀντεκατέστησε τοὺς ὑπὸ τοὺς ἀριθμοὺς 7 καὶ 8 κληρωθέντας δραπέτας, οἵτινες εἰσὶν ἄποροι ὡς καὶ αἱ πατέρες αὐτῶν, ἡτεῖτο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ δῆμος Λιμναίων κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 9944 τῆς 12 Νοεμβρίου 1865 ἀπόφασιν τοῦ νομάρχου Ἀρχαδίας, ἣν ἀρνεῖται ὁ δήμαρχος τοῦ ἐναγομένου δήμου νὰ ἐκτελέσῃ, νὰ πληρώσῃ αὐτῷ δραχ. 500, ὅσας ἀπεφάσισεν ὁ νομάρχης σύμφωνα τῷ νόμῳ ΡΑΓ' (1851) περὶ στρατολογίας καὶ ναυτολογίας ἐντόκως, ἐξεδόθησαν δύο ἀποφάσεις τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν, ὧν ἡ μὲν ὑπ' ἀριθ. 145 (1868) ἐπεδίκασεν ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου τὴν ἀγωγὴν, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 297 (1869) ἐπὶ ἀνακοπῆς τοῦ δήμου,

διέταξεν ἀποδείξεις, ὅτι οἱ τε κληροῦχοι καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν στεροῦνται περιουσίας. Εἶτα ἡ ὑπ' ἀριθ. 302 (1874) ἀπόφασις δι' ἧς ἀνέβαλε νὰ δικάσῃ τὴν ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου (1873) ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος περὶ ἀνατροπῆς τῆς κατ' ἀνακοπὴν τοῦ ἐναγομένου δίκης, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ νομάρχης Λακωνίας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1404 τῆς 19 Μαρτίου 1874 ἐγγράφου αὐτοῦ πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέα ἀποφαινόμενος διοικητικὴν τὴν ὑπόθεσιν περὶ ἧς ἡ ἀγωγή, αἶρει τὴν σύγκρουσιν δικαστικῶν καθηκόντων πρὸς διοικητικά.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς κινήσεως τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, ἐὰν βάσιμος κριθῇ, ἡ δίκη ἐφ' ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 145 ἐρήμην ἀποφασίς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 297 παρεμπίπτουσα ἐξεδόθησαν, θεωρεῖται περατωμένη ἤδη ἀπὸ τῆς κινήσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀμετάκλητος ἔκτοτε ἡ ὑπ' ἀριθ. 145 ἀπόφασις, ὅθεν τὸ κύρος τῆς ἄρσεως συγκρούσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀπαρადέκτου τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, εἰ δὲ τοῦτο ὀρθόν, ὁ Ἄρειος Πάγος θέλει διατάξῃ τὴν πρόοδον τῆς περὶ ἀνατροπῆς δίκης καὶ ἀναβάλλει τὴν περὶ τῆς ἄρσεως ἀπόφασιν αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς.

Ἐπειδὴ οὐχὶ ὁ νομάρχης Λακωνίας ἀλλ' ὁ τῆς Ἀρκαδίας ἀρμόδιος ἦτο νὰ ἄρῃ τὴν σύγκρουσιν καὶ διὰ τοῦτο ἄκυρος ἡ παρ' ἐκείνου γενομένη ἄρσις, ἐστὶ δὲ ὁ τῆς Ἀρκαδίας ἀρμόδιος διότι τῇ περιφερείᾳ τοῦ δικαστηρίου Σπάρτης δύο διοικοῦσι νομάρχαι ὁ τῆς Λακωνίας καὶ ὁ τῆς Ἀρκαδίας, ὁ δὲ δῆμος Λιμναίων ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐπαρχίας Κυνουρίας, ἥτις διοικητικῶς ὑπάγεται εἰς τὸν Νομὸν Ἀρκαδίας.

Ἐπειδὴ ἡ εἰρημένη ἀγωγή δύο ἔχει βάσεις, α) τὴν ὑπ' ἀριθ. 9944 ἀπόφασιν τοῦ νομάρχου καὶ τὴν ἄρνησιν τοῦ δημάρχου τοῦ ἐκτελέσαι αὐτὴν, β) τὸ ἄπορον τῶν κληρούχων καὶ τῶν πατέρων αὐτῶν, τῶν βάσεων δὲ τούτων, τῆς μὲν πρώτης ἡ ἐξέτασις ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου, τῆς δὲ δευτέρας οὐ, ἀλλὰ τῆς ἀρμοδιότητος ἐστὶ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τοῦ νομάρχου. Ἐπομένως τὸ δικάζον δικαστῆριον πρέπει νὰ κηρυχθῇ ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ μόνην τὴν πρώτην βά-

σιν, τουτέστιν ἐὰν ἐκ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου τοῦ νομάρχου Ἀρκαδίας ἐξάγεται, ὅτι τό τε δημοτικὸν συμβούλιον καὶ ὁ νομάρχης Ἀρκαδίας ἀπεφάναντο καὶ ἂν οὗτος δι' αὐτοῦ σύμφωνα τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ νόμου ΡΑΓ' ἀποφασίζων μετερρύθμισε τὴν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀπόφασιν καὶ ἀμετακλήτως παρεδέξατο νὰ πληρωθῇ ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν τῷ Ἀραχωδίτῃ κατὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας αὐτοῦ· τὴν δὲ δευτέραν ἀρμόδιαι πρέπει νὰ κηρυχθῶσιν ἐν' ἀποφασίσωσιν αἱ εἰρημέναι διοικητικαὶ ἀρχαί (ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου ΡΑΓ').

Διὰ τοὺς λόγους τούτους καὶ δυνάμει τῶν ἄρθρων 4 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ 101 τοῦ Συντάγματος, ὑποβάλλοντες τῇ κρίσει τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν γενομένην ἄρσιν συγκρούσεως.

Προτείνουμεν ν' ἀναβληθῇ ἡ προκειμένη δίκη μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, ἢ νὰ κηρυχθῇ ἡ ἄρσις ἄκυρος διὰ τὸν δεύτερον λόγον ἢ ἀβάσιμος διὰ τὸν τρίτον λόγον, ὡς πρὸς τὴν μίαν τῶν δύο βάσεων τῆς ἀγωγῆς, καὶ διαταχθῇ ἡ ἐξακολούθησις ὡς πρὸς αὐτὴν τῆς δίκης ἐνώπιον τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν, βάσιμος δὲ ὡς πρὸς τὴν δευτέραν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἀρμόδιαι ὡς πρὸς αὐτὴν αἱ διοικητικαὶ ἀρχαί.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀθωωθέντος τοῦ αὐτουργοῦ διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀξιόποινος πράξις, τὸ διὰ τὸν αὐτουργὸν δεδικασμένον ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ διὰ τοὺς συνεργούς;

Ἀριθ. 1040.

Τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1876.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἡ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 127 ἀποφάσεως τῶν ἐν Μεσολογγίῳ συνέδρων ὑμετέρα αἵτησις ἀναίρεσεως ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 156 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς μὴ στηριζομένη εἰς ἄγνοίαν τοῦ δικαστηρίου ὅρου τινος τοῦ Ποιν. Νόμου. Μελετήσαντες δὲ τὴν δικογραφίαν δὲν εὐρίσκομεν λόγους νὰ ζητήσωμεν τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν, διότι προφανῶς ὁ δήμαρχος Π. Ρ. ἐκηρύχθη ἄθῳς διὰ πράξιν ἣν μόνος αὐτὸς καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἠδύνατο νὰ πράξῃ καὶ διὰ τὸ μὴ μετασχεῖν εἰς

τὰς ἐργολαβίας κατασκευῆς κρήνης καὶ ὀχετῶν καὶ οὐχὶ διὰ λόγους καθιστῶντας ἀκαταλογίστους αὐτῷ τὰς εἰρημένας πράξεις, ἐπομένως ἀδυνάτου ὄντος νὰ δεχθῇ τις ὅτι ὑπῆρξεν αὐτουργός, δὲν ἔσφαλε τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων εἰπὼν ὅτι τὸ δεδικασμένον ὑπὲρ τοῦ ὡς αὐτουργοῦ κατηγορουμένου δημάρχου δεδικασμένον ἀποτελεῖ καὶ ὑπὲρ τῶν ὡς συνεργῶν συγκατηγορουμένων αὐτῷ. Ἐν ἄλλοις λόγοις ἡ ὑπὲρ τοῦ δημάρχου ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων καὶ ἀποφάσεις τῶν συνέδρων ἀποφαίνονται ὅτι δὲν ὑφίσταται πρᾶξις ἀξιοποινος καὶ οὐχὶ ὅτι δύνατον νὰ ὑπῆρξεν, ἀλλ' αὐτουργός δὲν ἦτο ὁ ὡς τοιοῦτος κατηγορούμενος, ὅτε καὶ μόνον καὶ τοι ἄθωωθέντος τοῦ αὐτουργοῦ ἡδύναντο νὰ δικασθῶσιν οἱ ὡς συνεργοὶ κατηγορούμενοι, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸ ὑπὲρ τοῦ αὐτουργοῦ δεδικασμένον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Στρατιωτικοῦ καὶ πολίτου δικαζομένων ἐνώπιον κοινοῦ δικαστηρίου, καὶ τοῦ μὲν πολίτου κηρυχθέντος ἄθωου τοῦ δὲ στρατιωτικοῦ ἐνόχου, δόναται οὗτος πρὸ τῆς καταψηφίσεως τῆς ποινῆς νὰ προτείνῃ τὴν ἀναρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου, διὰ τὸν χωρισμὸν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πολίτου;

Ἀριθ. 1082.

Τῇ 20 Νοεμβρίου 1876.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Μελετήσαντες τὰ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13962 ὑμετέρου ἐγγράφου σταλέντα ἡμῖν ἔγγραφα, ἵνα ζητήσωμεν τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν, ἐὰν φρονῶμεν ὅτι ὑπάρχει λόγος, ἐπιστρέφωμεν αὐτὰ, διότι δύο ἤδη ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ ὑπ' ἀριθ. 71 τοῦ 1865 καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 86 τοῦ 1866 ἀπεφάναντο, ἡ μὲν ὅτι στρατιωτικὸς μετὰ πολίτου δικασθεὶς ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν καὶ κηρυχθεὶς ἐνοχός, ἀρμοδίως καταδικάζεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν νόμιμον ποινὴν, καὶ ἐὰν ὁ συνδικασθεὶς πολίτης κηρυχθῇ ἄθωος, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἡ πρότασις τοῦ στρατιωτικοῦ τοῦ νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ στρατοδικεῖον, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 86 ὅτι ὁ μετὰ τοῦ πολίτου εἰσαχθεὶς νὰ δικασθῇ εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον στρατιωτικὸς,

ἀρμοδίως δικάζεται ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐὰν τὸ δικαστήριον διὰ τὴν φυγοδικίαν τοῦ πολίτου χωρίσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ δίκην ἀπὸ τῆς τοῦ στρατιωτικοῦ, οὐδεμίαν δ' ἔχω ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ νομολογία αὕτη σταθερὰ ἐστίν ὡς ὀρθή, διότι ὁ διὰ τῆς ἐτυμολογίας τῶν ἐνόρκων κηρυχθεὶς ἔνοχος εἶναι ἤδη δεδικασμένος ἐντελῶς καὶ καταδεδικασμένος νομίμως, ὅτε δι' ἀθώωσέως τοῦ πολίτου ἀποχωρίζεται αὐτοῦ, συνέπεια δὲ τῆς καταδίκης ταύτης εἶναι ἡ ἐπιβαλλομένη ποινή· τουτέστι τὸ οὐσιῶδες τῆς δίκης μέρος εἶναι ἤδη ἐξηγλημένον καὶ τοῦτο ἐστίν ἡ περὶ τῆς ἐνοχῆς ἀπόφασις παρὰ Πλημμελειοδικαίς καὶ ἡ τῆς ἐνοχῆς ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων παρὰ τοῖς Κακουργιοδικαίς, ὡς τοῦτο ῥητῶς λέγει καὶ τὸ ἄρθρ. 397 τῆς Ποίν. Δικονομίας, καθ' ὃ καταδικασθέντος τοῦ ἐγκαλουμένου, γίνεται μετὰ ταῦτα συζήτησις περὶ τῆς ἐφαρμοστέας ποινῆς· διότι προσέτι καὶ ἐν Γαλλίᾳ τὸ Ἀκυρωτικὸν τ' αὐτὰ ἀποφαίνεται, οἷα καὶ ὁ ἡμέτερος Ἀρειος Πάγος, οὐ μόνον ὅταν πρόκηται περὶ κοινοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐγκλήματος στρατιωτικοῦ, λέγον ἀπαράδεκτον πᾶσαν ἔνστασιν ἀναρμοδιότητος ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν. Καὶ οἱ κατὰ τῆς νομολογίας τοῦ Ἀκυρωτικοῦ ὄντες Γάλλοι συγγραφεῖς ὑποστηρίζουσι μόνον τὸ δικαίωμα τοῦ κατηγορουμένου τοῦ νὰ προτείνῃ τὴν ἔνστασιν τῆς ἀναρμοδιότητος, ἀλλὰ καὶ ἂν περὶ ἐγκλήματος φύσει στρατιωτικοῦ πρόκηται, μόνον κατὰ τὴν ἑναρξίν τῆς συζητήσεως· ὁμολογοῦσι δὲ ὅτι δὲν δύναται νὰ μεταωβῇ ἡ ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων δι' ἐνστάσεως ἀναρμοδιότητος προτεινομένης μετ' αὐτὴν (*Helie traité d' instruct criminelle* N° 2338 καὶ 2380 ἐκδ. Παρισίων). Μετὰ τὴν ἐτυμολογίαν δὲ τῶν ἐνόρκων δι' ἧς ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ στρατιωτικὸς κοινοῦ ἐγκλήματος κλοπῆς, ἀθῶα δὲ ἡ συγκατηγορουμένη γυνή, ἐπροτάθη καὶ ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασις καὶ ἀπερρίφθη διὰ τῆς σταλείσης μοι ὑπ' ἀριθ. 40 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀμφίσῃ συνέδρων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Κατηγορηθέντος τινός ἐπὶ κακούργηματι, καταδικασθέντος δὲ ὑπὸ τοῦ Κα-
κουργιοδικείου εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ἢ ἔναρξιν τῆς ποινῆς ἀπὸ
τῆς ἐκδόσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως θὰ λογισθῇ ἢ ἀπὸ τῆς
ἐκδόσεως τῆς ἀπορριψάσης τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν ἀποφάσεως τοῦ
Ἀρείου Πάγου.

Ἀριθ. 1175.

Τῇ 14 Δεκεμβρίου 1876.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Οἱ ἐπὶ ἀποπεῖρα ἀναιρέσεως καταδικασθέντες τῷ 1874 εἰς
φυλάκισιν $2\frac{1}{2}$ ἐτῶν Γ. Π. καὶ Β. Σ., δι' ἀναφορὰς τῶν πρὸς
με ἀξιούσι νὰ λογισθῇ ἡ ποινὴ αὐτῶν ἀπὸ τῆς καταδίκης καὶ
μὴ ἀφαιρεθῇ ὁ χρόνος τῆς ἐκκρεμότητος τῆς περὶ ἀναιρέσεως
αἰτήσεως, διὰ τὸ καταδικασθῆναι εἰς ποινὴν πλημμελήματος
τουτέστι φυλάκισιν.

Ἡ πράξις αὐτῶν ἀληθῶς κακούργημα ἐστὶν ἐπαγόμενον προ-
φυλάκισιν, ἀλλ' ἂν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Ποιν. Νό-
μου καὶ τοῦ 459 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐμβατεύσωμεν, τὰ ἄρ-
θρα αὐτὰ ὑπὲρ τοῦ καταδίκου καὶ οὐδέποτε κατ' αὐτοῦ· διότι
τὸ ἄρθρον 17 ὑπὲρ τοῦ καταδίκου ὀρίζει προφανῶς νὰ ἐξακολουθῇ
ἡ προφυλάκισις, ἐὰν εἴχομεν ἄλλας διὰ τοὺς προφυλακισμένους
φυλακὰς, καὶ ἄλλας διὰ τοὺς φυλακισμένους, ὡς λέγει τὸ ἄρ-
θρον 552 καὶ ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 554—556 Ποιν. Δικο-
νομίας καὶ τῶν ἄρθρ. 9, 11 καὶ 12 τοῦ Ποιν. Νόμου, λογίζε-
ται δὲ καὶ ἡ προφυλάκισις ὡς χρόνος φυλακίσεως ἐὰν μὴ αἰ-
τήσῃ ἀνάρεσιν ὁ καταδικασθεὶς, ἀλλ' ἀφοῦ σήμερον διὰ τὴν
ἀθλίαν κατάστασιν τῶν ἡμετέρων φυλακῶν οὐδεμίᾳ διάκρισις
γίνεται μεταξὺ προφυλακισμένων καὶ φυλακισμένων, δὲν ἀντί-
κεῖται εἰς τὰς διατάξεις ἐκεῖνας ἐὰν λογίσωμεν, ἀντιθαίνει δὲ
ἄντικρυς εἰς τὸν φιλανθρωπικὸν σκοπὸν τὸν ὑπαγορεύοντα τὴν
διάταξιν 17 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐὰν μὴ λογίσωμεν τουτέστιν
εἰς τὸν χρόνον τῆς ποινῆς, ὅλον τὸν ἀπὸ τῆς καταδίκης, ἀφοῦ
εἰς φυλακὰς χεῖρονας καὶ τῶν φυλακῶν τοῦ νόμου ῥιπτόμενοι οἱ
καταδίκαι ὑφίστανται τὴν ποινὴν τῆς φυλακίσεως, ἐναντίον τοῦ
ἄρθρου 17. Καὶ ταῦτα μὲν νομίζω δίκαιον νὰ εἴπω ὑπὲρ ὅλων
τῶν καταδίκων, ὑπὲρ δὲ τῶν φυλακίσεως ἀξίων χριθέντων ὑπὸ

τοῦ Κακουργιοδικείου ὑπάρχει καὶ τοῦτο, ὅτι ἄδικος δεικνυ-
μένη ἢ προφυλάκισις αὐτῶν. ἤν ἤδη ὑπέστησαν, δέον νὰ μὴ
ἐπεκτείνηται καὶ πέραν τῆς ἀποφάσεως· ἀλλὰ ἡ ποινὴ αὐτῶν
τῆς φυλακίσεως νὰ λογίζεται ἀπὸ τῆς καταδίκης, θεωρουμέ-
νων ὡς μὴ εὐρισκομένων εἰς προσωρινὴν φύλαξιν καὶ ὡς ἐκτε-
λεσθείσης τῆς κατ' αὐτῶν ἀποφάσεως ἔκτοτε (ἄρθρ. 17 § 2
Ποιν. Νόμου).

Ταῦτα ἐνόμισα ἀναγκαῖον νὰ ὑποβάλω τῇ πεφωτισμένῃ κρί-
σει ὑμῶν, ἀναδεχόμενος τὴν εὐθύνην τῆς ἐμῆς γνώμης, ὅτι τοῖς
ἀναφερομένοις δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μὴ λογισθῇ ὁ ὅλος ἀπὸ τῆς
καταδίκης χρόνος ὡς ποινῆς χρόνος.

‘Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Κατηγορηθέντος τινὸς ἐπὶ πλημμελήματι, διὰ παράβασιν τῶν περὶ τύπου
διατάξεων, ἢ συναφεῖ μὲ κακούργημα παρ' ἄλλου πράχθην, καὶ κατα-
δικασθέντος συνεπῶς ὑπὸ τοῦ Κακουργιοδικείου, ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴ-
τήσις ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως; ‘Ο χρόνος τῆς ἐκκρε-
μότητος τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως λογίζεται εἰς τὴν διάρκειαν τῆς
ποινῆς;

Ἀριθ. 1205.

Τῇ 30 Δεκεμβρίου 1876.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Πάτριας Ἐφετῶν.

Ἡ γαλλικὴ ποινικὴ νομοθεσία διαφέρει τῆς ἡμετέρας κατὰ
ταῦτα· τ' ἄρθρα 373 καὶ 375 τῆς γαλλικῆς ποινικῆς δικονο-
μίας ἀνασταλτικὴν δύναμιν ἀποφαίνονται ἔχον τὸ ἐνδικὸν τῆς
ἀναιρέσεως μέσον, διὰ τὸ ἀνασταλτικὸν αὐτῆς κατὰ πάσης
ἀποφάσεως (ἴδε ἄρθρ. 23 Cod. Pénal), τῆς δὲ ἡμετέρας μόνον
τὸ ἄρθρον 459 λέγει τοῦτο περὶ αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατ' ἀ-
ποφάσεων τῶν Κακουργιοδικῶν, τὰ δὲ ἄρθρα 351 καὶ 405 ἀ-
ποφαίνονται ἐκτελεσθῆναι τὴν ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδικείου
καὶ πλημμελειοδικείου ἅμα κατασταθῇ τελεσίδικος, τουτέστι
μετὰ τὴν ἀνακοπὴν ἢ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προ-
θεσμίας· τὴν ἐκτέλεσιν λοιπὸν αὐτῶν δὲν ἀναστέλλει τὸ ἐνδι-
κὸν μέσον τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν, διότι
οὐ μόνον τὰ εἰρημένα ἄρθρα δεικνύουσι τοῦτο, ἀλλὰ καὶ οὐδε-
μία διάταξις τῶν περὶ ἀναιρέσεως λέγει τὸναντίον· τὸ δὲ ἄρθρ.

485 § 2 λέγον· ὅτι ὁ εἰς ποινὴν φυλακίσεως καταδικασθεὶς δε-
κτός ἐάν ἀποδεικνύῃ ὅτι εὐρίσκεται ἤδη (beveits) εἰς φυλάκι-
σιν, καὶ ὁρῶν κυρίως τοὺς ἐπὶ πλημμελήματι καταδικασθέντας,
(διότι τῶν εἰς ἐγκληματικὰς ποινὰς καταδικασθέντων, ὡς πάν-
τοτε αὐτῶν προφυλακισμένων, τὴν ἐν ταῖς φυλακαῖς ὑπαρξίν
βεβαίωσιν αὐτὴ ἡ ἀπόφασις, καὶ περιττὸν τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ
δεσμοφύλακος, ὅτι εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὰς φυλακὰς, τοῦθ' ὅπερ
σημαίνει ὅτι εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὰς φυλακὰς). βεβαίωσιν ὅτι ἡ ἐκ-
τέλεσις τῶν ἀποφάσεων τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν ἀναστέλλε-
ται διὰ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως. Ἐκ τούτων δ' ἐξάγεται
καθ' ἡμᾶς, ὅτι καὶ τὸ ἄρθρον 459 τοὺς ἐπὶ πλημμελήματι
παραπεμφθέντας νὰ δικασθῶσι εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον διὰ τὸ
εἶναι τυχὸν τὴν πράξιν παρόχασιν τῶν περὶ τύπου διατάξεων,
ἢ συναφῇ κακουργήματι παρ' ἐτέρου παρχθέντι, οὐδὲν ὅμως ὁρᾷ,
ἀλλὰ μόνους τοὺς ἐπὶ κακουργήματι παραπεμφθέντας καὶ κα-
ταδικασθέντας. Ἐὰν δὲ τὸ γαλλικὸν ἄρθρον 421 τῆς Ποιν.
Δικονομίας θεωρῇ προφυλακίσεως χρόνον τὸν διαρκούσης τῆς
ἐκκρεμότητος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατὰ πάσης ἀποφάσεως
διὰ τὸ ἄρθρον 373 αὐτῆς καὶ τὸ 23 τοῦ γαλλικοῦ Ποιν. Νόμου,
τὸ ἡμέτερον ὁμῶς ἄρθρ. 485 § 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας θεω-
ρεῖ αὐτὸν χρόνον τῆς ποινῆς τῆς φυλακίσεως, διὰ τὸ μὴ ἔχειν
ἀνασταλτικὴν δύναμιν τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεων
πλημμελειοδικῶν.

Εἰς ὑποστήριξιν δὲ τούτου παρίσταται ἡμῖν καὶ ἡ διαφορὰ
τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ γαλλικοῦ Ποιν. Νόμου καὶ τοῦ ἡμετέρου
ἄρθρ. 17 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθόσον τὸ μὲν λέγει, ὅτι πᾶσα
ποινὴ ἀρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας γένηται ἡ ἀπόφασις ἀμετάκλητος,
τὸ δὲ ἡμέτερον λέγει, ὅτι τοῦτο γίνεται ἐπὶ τῶν προφυλακισμέ-
νων τῶν αἰτησάντων ἐπὶ ματαίῳ ἀναιρέσιν, τῶν δὲ μὴ προ-
φυλακισμένων ἡ ποινὴ ἀρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας φυλακισθῶσι πρὸς
ἐκπλήρωσιν τῆς ποινῆς, καὶ τοῦτο λέγει ἀδιακρίτως εἰ ἤτησαν
ἢ μὴ ἤτησαν ἀναιρέσιν. Ὡς πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν Πλημμε-
λειοδικῶν ἀπήτησα ἤδη προκληθεὶς παρὰ πολλῶν Εἰσαγγελέων
νὰ λογιζέται καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐκκρεμότητος τῆς αἰτήσεως ἀναι-

ρέσεως εἰς τὴν ποινὴν, τοῦτο δὲ θέλω ἀπαιτεῖται καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπὶ πλημμελήματι παραπεμφθέντων καὶ καταδικασθέντων ὑπὸ τῶν Κακουργιοδικῶν. Τοῦτο δὲ λέγω, ὅτι μόνον ἀπήτησα καὶ ἀπαίτησῶ, διότι καὶ τὸ πρὸς ὑμᾶς ὑπ' ἀριθ. 1175 τῆς 14 Δεκεμβρίου 1876 ἔγγραφον δὲν ἀπαιτεῖται, ἀλλ' ἀνατίθῃσι τῇ ὑμετέρᾳ κρίσει τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἂν καὶ τῶν ἐπὶ κακουργήματι καταδικασθέντων καὶ μάλιστα τῶν ἐπὶ τοιούτῳ μὲν παραπεμφθέντων καὶ δικασθῶσιν, ἐπὶ πλημμελήματι δὲ καταδικασθέντων, πρέπει δι' οὓς λόγους ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔγγράφῳ ἐκτίθῃμι, ἐνόσω δὲν ἔχομεν οἰκίας διὰ τοὺς προφυλακισμένους, ἀλλὰ μόνον φυλακὰς καὶ ταύτας χείρονας τῶν κατὰ νόμον φυλακῶν, καὶ λογίζεται ὡσχύτως εἰς τὴν ποινὴν καὶ ὁ τῆς ἐκκρεμότητος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως χρόνος, καὶ ὡς σύμφωνον τοῦτο νομίζων τῷ φιλάνθρωπικῷ πνεύματι τῷ ὑπαγορεύσαντι τὸ ἄρθρ. 17 Ποιν. Νόμου, ἀνεδεξάμην πᾶσαν τῆς συμβουλῆς μου τὴν εὐθύνην· ταυτέστι δὲν ἐνόησα νὰ παραγγείλω, ἀλλὰ νὰ συμβουλευσῶ καὶ διὰ τῆς συμβουλῆς μου, εἰ δελητὴ ἐγένετο, ν' ἀπαλλάξω ὑμᾶς πάσης εὐθύνης, ὡς πράξαντας ὅ,τι ὁ προϊστάμενος ὑμῶν συνεβούλευσεν, διότι ἐπὶ τοιούτων ἀμφιβόλων ζητημάτων καλὸν τὸ λέγειν μόνον γνώμην. τὸν προϊστάμενον, οὐ μὴν καὶ τὸ ἐπιβάλλειν αὐτὴν τοῖς ὑφισταμένοις.

Ο. Εἰσαγγελεὺς τοῦ

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ ὑπὸ τοῦ Κακουργιοδικείου ἐπὶ θανατηφόρῳ τραύματι ὑπὸ ἐλαφρυντικᾶς περίστασις εἰς εἰκοσάμηνον φυλάκισιν καταδικασθεὶς, στερεῖται τῆς ἱκανότητος τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ;

Ἀριθ. 74.

Τῇ 29 Ἰανουαρίου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

Ἐπὶ τοῦ τιθεμένου μοι ζητήματος, ἐὰν ὁ Α. Κ. καταδικασθεὶς ἐπὶ θανατηφόρῳ τραύματι πραχθέντι μετὰ ἐρέθισιν παρὰ τοῦ παθόντος διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, ἤτοι ἐπὶ πᾶραβάσει τοῦ ἄρθρου 309 § 1 συνδυασμένου τοῖς ἄρθροις 307 § 1 καὶ 308 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου εἰς εἰκοσάμηνον φυλάκισιν, ἐστέρηθη συνεπῶς τῇ ποινῇ τῆς ἱκανότητος τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ (ἄρθρ. 23 § 1 Ποιν. Νόμου).

Ἡ ποινὴ χαρακτηρίζει τὸν τραυματισμὸν ἐὰν κακούργημα ἢ πλημμέλημα ἦ, τουτέστιν ἐὰν ἐγκληματικὴ ἢ κατὰψηφισθεῖσα ποινὴ, ἐγκλημα καὶ ἡ τοῦ τραυματισμοῦ πράξις, εἰ δὲ ἐπανορθωτικὴ πλημμέλημα. Κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 21 καὶ 23 ἡ ἐγκληματικὴ ποινὴ συνεπάγεται τὴν εἰρημένην στέρησιν, οὐ μὴν ἡ ἐπανορθωτικὴ, οἷα φυλάκισις ἐστὶ (ἄρθρ. 4 Ποιν. Νόμου), εἰ μὴ περί τινος τῶν τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Ποιν. Νόμου πλημμελημάτων πρόκειται, ἐν οἷς οὐκ ἐστὶν ὁ τραυματισμὸς, ἐπομένως δεκτὸς ἐστὶν εἰς τὸν στρατὸν ὁ εἰρημένος Α. Κ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ ἐπὶ ζωοκλοπῇ ἢ ζωοκτονίᾳ ὑπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου καταδικασθεὶς στερεῖται τῆς ἱκανότητος τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ;

Ἀριθ. 75.

Τῇ 29 Ἰανουαρίου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος περὶ οὗ ἐρωτῶμαι, ἐὰν δηλονότι ὁ ἐπὶ ζωοκλοπῇ εἰς φυλάκισιν παρὰ τῶν Πλημμελειοδικῶν καταδικασθεὶς στερεῖται τῆς τιμῆς τοῦ ὑπηρετεῖν καὶ ἐν τῷ στρατῷ ἢ τῷ ναυτικῷ.

Ὁ ἐπὶ κλοπῇ καταδικασθεὶς εἰς βαθμὸν πλημμελήματος στερεῖται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ, ἐὰν καταδικασθῇ τοῦλάχιστον εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν, καὶ ἡ ἀνικανότης αὕτη διαρκεῖ ἐφ' ὅσον ὀρίσει τὸ καταδικάσκον ποινικὸν δικαστήριον (ἄρθρ. 23 § 1 Ποιν. Νόμου καὶ διάταγμα ἀπὸ 20 Μαΐου 1836 περὶ μεταβολῆς ἄρθρων τινῶν τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ἄρθρ. 8 τοῦ περὶ στρατολογίας ἀπογραφικοῦ νόμου τοῦ 1837). Κλοπὴ δ' ἐστὶ καὶ ἡ ζωοκλοπὴ καὶ ἐπομένως καὶ ὁ ζωοκλόπος στερεῖται τῆς εἰρημένης ἱκανότητος ὅσον καὶ πᾶς ἄλλος κλέπτης. Καὶ τοῦτο μὲν ἀναντιρρήτως ἐκράτει πρὸ τοῦ νόμου περὶ ζωοκλοπίας καὶ ζωοκτονίας τῆς 9 Ἰουνίου 1848, ζητητέον δὲ, εἰ ὁ νόμος οὗτος μνημονεύων ἐν ἄρθρῳ πέμπτῳ μόνως τῆς στέρησεως τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ ἄρθρ. 21 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀνείλεν ὑπὲρ τοῦ ζωοκλόπου τὰς προειρημένους διατάξεις περὶ τῶν ἀνικανοτήτων τῶν προδεδειγμένων.

μένων ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 23 Ποιν. Νόμου. Κατ' ἐμὴν γνώμην οὐδόλως· διότι α) ὅλος ὁ περὶ ζωοκλοπίας καὶ ζωοκτονίας νόμος δείκνυσιν, ὅτι βαρύτερα τιμωρεῖ τὸν ζωοκλόπον ὥς καὶ τὸν ζωοκτόνον ἢ ὅσον ὁ ποινικὸς νόμος ἐτιμῶρει αὐτοὺς, τοῦτο δὲ δείκνυσιν ὅτι δὲν προσέθετο διὰ τοῦ ἀρθρου πέμπτου νὰ μετριάσῃ ὑπὲρ τοῦ ζωοκλόπου τὸν ἀριθμὸν τῶν συνεπειῶν τῆς ποινῆς ἃς ἐπάγεται ἢ τῆς κλοπῆς ποινὴ κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον· β) δὲν καταργεῖ τοὺς περὶ ζωοκλόπου ὥς κλέπτου προγενεστέρους νόμους, ἀλλὰ μᾶλλον προσθήκην αὐτοῖς ἀποτελεῖ (ἀρθρ. 1, «ὁ ζωοκλόπος ἢ ζωοκτόνος ἐκτὸς τῶν παρὰ τοῦ ποινικοῦ νόμου ὀριζομένων ποινῶν κλπ . . .», ἀρθρ. 8 «ἐπιφυλαττομένων καὶ τῶν λοιπῶν ποινικῶν ὀρισμῶν . . .»)· γ) ἄτοπον καὶ τὸ ὑποτεθῆναι ὅτι ὁ βαρύτερον παντὸς ἄλλου κλέπτου τιμωρούμενος ζωοκλόπος ἱκανὸς ἐκλήθῃ νὰ ὑπηρετῇ ἐν τῷ στρατῷ, ἐνῷ οἱ πολλοὶ ἐλαφρότερον αὐτοῦ τιμωρούμενοι ἄλλοι κλέπται ἀνίκαντοι εἰσίν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὑπάρχοντος ἐν τινι δῆμῳ δημοτικοῦ ἀστυνόμου, δύναται ὁ δήμαρχος νὰ καταδιώκῃ καὶ ν' ἀνακρίνη πταίσματα;

Ἀριθ. 179.

Τῇ 4 Μαρτίου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Δήμαρχον Πελλήνης.

Κατὰ τὴν Ποινικὴν Δικονομίαν (ἀρθρ. 21, 331) δύνανται ἀδιακρίτως ἀστυνόμος, δήμαρχος καὶ δημαρχικὸς πάρεδρος νὰ κατηγορῶσιν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου, τοῦτα δὲ καὶ κατὰ τὸν ὀργανισμὸν τῶν δικαστηρίων (ἀρθρ. 31)· ἐπομένως κατ' αὐτοὺς τοὺς νόμους, καὶ ὑπάρχοντος ἀστυνόμου δύναται νὰ κατηγορῇ ὁ δήμαρχος. Τούτοις δὲ δὲν ἀντίκειται κατ' ἐμὴν γνώμην τὸ ἀρθρον 85 τῶν ἀστυνομικῶν νόμων, ἀλλὰ μόνον λέγει ὅτι καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἤθελε γίνεσθαι· ὅτι δηλαδὴ ὅπου ὑπάρχει ἀστυνόμος, ὁ δήμαρχος δὲν ὀφείλει νὰ κατηγορῇ, ἀλλ' ὁ ἀστυνόμος πράττει τοῦτο κατὰ χρέος, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἀκυρὸς ἐὰν ὁ δήμαρχος προανακρίνη πταῖσμα ἢ κατηγορήσῃ ἐπὶ τούτῳ (ἀρθρ. 330 Ποιν. Δικονομ. δημόσιον κατηγορίαν ἀπαιτεῖ), οὔτε ὅτι τοῦ δημάρχου θέλοντος νὰ προανα-

κρίνη ἢ κατηγορήσῃ πταῖσμα προτιμᾶται αὐτοῦ ὁ ἀστυνόμος· διότι ταῦτα ἤθελον ἀντίκεισθαι εἰς τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τὸ ἄρθρ. 40 τοῦ περὶ δήμων νόμου, καθ' ὃ ὁ δήμαρχος διευθύνει τὰ τῆς ἐπιτοπίου ἀστυνομίας, πρὸς δὲ καὶ εἰς τὸ ἄρθρ. 21 τῆς Ποιν. Δικονομίας, περὶ ἧς τὸ ἄρθρ. 88 τῶν ἀστυνομικῶν νόμων ῥητῶς λέγον, ὅτι καθ' ὅλας ταύτας τὰς ἐργασίας χρεωστοῦν νὰ συμμορφῶνται κατὰ πάντα με τοὺς ὀρισμοὺς αὐτῆς, δείκνυσιν ὅτι κατ' οὐδὲν ἐσκόπει ὁ νομοθέτης διὰ τῶν ἀστυνομικῶν νόμων νὰ τροποποιήσῃ τὰς τῆς Ποιν. Δικονομίας διατάξεις. Ὑποστηρίζει δὲ τὰ εἰρημμένα καὶ αὐτὸς ὁ νομοθέτης Μάουρερ, ὅστις ἐν τῷ συγγραμμάτι αὐτοῦ περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, περὶ τοῦ ἄρθρ. 351 τῆς Ποιν. Δικονομίας λέγων τί πραγματεύεται, προτάττει, οὐχὶ ὡς αὐτοτελεῖ τὸν ἀστυνομόν, ἀλλὰ τὸν δήμαρχον, δημαρχικὸν πάρεδρον καὶ τελευτᾶτον τὸν ἀστυνόμον ὀνομάζει, ὡς ἀρμοδίους εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως· αὐτὸ δὲ τοῦτο πράττει λέγων καὶ περὶ τοῦ ἄρθρου 292 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 193 τῆς 26 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑμετέρου ἐγγράφου τεθέντος μοι ζητήματος, ἀν' ὑπάρχοντος ἐν τινὶ δήμῳ δημοτικοῦ ἀστυνομίου, δύναται ὁ δήμαρχος νὰ καταδιώκῃ καὶ ν' ἀνακρίνῃ πταίσματα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τὰ διατάττοντα περαιτέρω ἀνάκρισιν βουλευμάτα εἰσὶν ἀνακριτικὰ ἐγγραφα καὶ διὰ τοῦτο μένουσιν ἄγνωστα μέχρι περαιώσεως τῆς ἀνακρίσεως.

Ἀριθ. 200. (τηλεγράφημα) Τῇ 7 Μαρτίου 1877.

Εἰσαγγελία Ἐφεστῶν Ναυπλίου.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ πρὸ μιᾶς ὥρας ληφθὲν τηλεγράφημα.

Οὐδὲν λέγουσι τὰ ἄρθρ. 165 καὶ 273 περὶ βουλευμάτων, ἀλλὰ περὶ ἐγγράφων ἀνακριτικῶν, ἢ κατὰ τὸ Γερμανικὸν κείμενον περὶ πράξεων ἀνακριτικῶν, ἀλλ' ὅταν ἡ Ποιν. Δικονομία δὲν ἐπιτρέπῃ ἀνακοπὴν κατὰ βουλευμάτων διαταττόντων περαιτέρω ἀνάκρισιν, τοιαῦτα δὲ βουλευμάτα διατάττουσι συνήθως ποιοὶ καὶ περὶ τίνος πρέπει νὰ ἐξετασθῶσιν, ἢ ὅτι αὐτο-

ψία ἢ πραγματογνωμοσύνη καὶ ποία πρέπει νὰ ἐνεργηθῇ καὶ πολλὰ ἄλλα, ἅπερ γνωστὰ γινόμενα πρὶν ἢ ἐνεργηθῶσι, δυνατὸν εἶναι νὰ ματαιωθῶσι· διὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα βουλευμάτων μέρος ἀποτελοῦσι τῶν ἀνακριτικῶν πράξεων, καὶ διὰ τοῦτο ἄγνωστα μέχρι τῆς περαιώσεως τῆς ἀνακρίσεως πρέπει νὰ μείνωσι κατὰ τὰ εἰρημένα ἄρθρα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ πρὸς ἐκτέλεσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως πέραν τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους ἀπελαθεὶς ἄλλοδαπὸς δύναται ἐπανελθεῖν εἰς αὐτό;

Ἀριθ. 271.

Τῇ 23 Μαρτίου 1877.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 37 καὶ 188 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐξάγεται, ὅτι ἁδεῖα τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς δυνατὸν ἐπιτραπῆναι τῷ ἀπελαθέντι πέραν τῶν ὁρίων τοῦ κράτους ἄλλοδαπῷ, πρὸς ἐκτέλεσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐπανελθεῖν εἰς αὐτό. Ἀλλ' ἀμφίβολον, εἰ τοῦτο χωρὶς μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὀριζομένου τοῖς ἄρθροις 33 καὶ 34 τοῦ Ποιν. Νόμου χρόνου τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως τῶν δέκα ἐτῶν ἐπὶ κακουργήματος, οἷα ἢ προκειμένη πράξις τῆς κιβδηλείας, ἢ καὶ ἐντὸς αὐτῶν τῶν δέκα ἐτῶν. Νομίζομεν δὲ ὀρθότερον εἰπεῖν, ὅτι τὸ πρῶτον, ἐὰν δὲ διὰ τὸ μὴ διακρίνειν τὸ ἄρθρ. 188 τοῦ Ποιν. Νόμου εἰπώμεν ὅτι τὸ δεύτερον, τότε πάντως πρέπει νὰ διατελῇ ὢν ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν ὁ ἄλλοδαπὸς ὡς καὶ ὁ ἡμεδαπὸς ἐντὸς τοῦ κράτους ἐφ' ὅλην δεκαετίαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως (ἴδε καὶ Hélie Cod. Pen. ἐκδοσις Βρυξελλῶν Ν^ο 2279).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ ὑλοτομίας καὶ φόρου τῶν δασικῶν προϊόντων.

Ἀριθ. 294.

Τῇ 4 Ἀπριλίου 1877.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Παρνασσίδι Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 570 π. ε. βουλευμάτων του ἀπεφάνθη ὅτι καὶ ἄνως

δασικὸν προῖόν θεωρηθῇ ὁ ἐκ πρίνων ἐξαχθεὶς ὑπὸ χωρικῶν φλοιὸς ὀκαδῶν 62,000 καὶ ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων ἐμπόρων ἐπὶ μεταπώλῃσει ἀγορασθεὶς, ἀπηλλαγμένος μὲν παν-ὅς φόρου ἐστὶ, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου 1836 διατάγματος περὶ ὑλοτομίας καὶ φόρου ξυλείας, ὁ ἐκ πρίνων ἐξαχθεὶς φλοιὸς, καταδιωκτέος δὲ ποινικῶς διὰ τὴν χωρὶς τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 12 αὐτοῦ ἀναγκαίας ἀδείας τοῦ δασονόμου τοιαύτην ἐξαγωγὴν εἰσι-μόνον οἱ χωρικοὶ, οὐ μὴν οἱ ἔμποροι, καίτοι δὲν ἀρνεῖται ὅτι εἶχον ἐφοδιασθῇ μὲ δασονομικὴν ἀδειαν διὰ μόνον ὀκαδᾶς 36,073, καὶ οὕτω δέχεται ὅτι καίτοι ἐν γνώσει οἱ ἔμποροι ἀγοραστὰς ἦσαν ὅτι τὸ ὑπόλοιπον χωρὶς ἀδείας ἐξήχθη ὑπὸ τῶν χωρικῶν, οὐχ ἦττον παράνομος εἶναι ἡ ἐνεργηθεῖσα ἐν Σύρῳ ὅπου μετηνέχθη εἰς μεταπώλησιν κατάσχεσις καὶ ἐκποίησις τοῦ χωρὶς ἀδείας ἐξαχθέντος φλοιοῦ παρὰ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τῶν ἀδελφῶν Β. ἐπὶ παρανόμῳ ὑλοτομίᾳ κατηγορουμένων καὶ διέταξε τὴν ἐπιστροφὴν ἀπαντος τοῦ ἐκ δραχμῶν 4579 καὶ ⁶⁵/₀₀ ἐκπλειστηριάσματος.

Τοῦ βουλευμάτος τούτου ἡττησάμεθα τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθησαν αἱ §§ 10 καὶ 12 τοῦ ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου 1836 Β. διατάγματος περὶ ὑλοτομίας καὶ φόρου ξυλείας.

Διότι ἀντ' αὐτῶν ὀφείλε νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ § 16 τοῦ εἰρημένου διατάγματος, ἥτις ὑποβάλλουσα εἰς φόρον τὸ πρινοκόκκιον καὶ τὸν φλοιὸν ἀδιεκρίτως, καὶ τὸν ἐκ χαμαιπρίνων καὶ τῶν ριζῶν αὐτῶν φλοιὸν, οἷος ὁ περὶ οὗ πρόκειται, ὑποβάλλει προφανῶς εἰς φόρον.

Διότι θάμνοι εἰσὶν οἱ πρίνοι ἐξ ὧν ἐξάγεται τὸ πρινοκόκκιον τουτέστι χαμαίπρινοι.

Διότι ἡ § 4 συνδυαζομένη τοῖς §§ 12 καὶ 16 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος, καθ' ἃς δημεύεται ὁ χωρὶς ἀδείας ἐξαχθεὶς φλοιὸς καὶ τὸ ἐκπλειστηρίασμα ἐμβαίνει εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, εἴτε καθόσον ἀρκεῖ εἰς πληρωμὴν τοῦ φόρου, εἴτε καὶ ὅλον, ἐὰν δὲν

ἵνα δύνατον νὰ εὑρεθῇ ὁ ἰδιοκτήτης ἢ ὁ χωρὶς ἀδείας ἐξαγαγὼν, κακῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφηρμόσθη.

Διότι ἐπίσης ἐφηρμόσθησαν κακῶς ἡ αὐτὴ § 4, αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 10]22 Ἰουλίου 1836 νόμου περὶ τῶν κατὰ τὰ δάση ἀνομημάτων καὶ ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 74 συνδυασμένη τῇ § 15 τοῦ ἄρθρ. 72 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθ' ὅς ὤφειλε νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ κατηγορούμενοι ἔμποροι ἐπὶ συνεργείᾳ, ὡς ἀγοράσαντες ἐν γνώσει ἀντικείμενα ἀξιοπώλου πράξεως καὶ ἀνήκοντα τῷ δημόσιῳ ταμείῳ καθόσον ὑπέκειντο εἰς δήμευσιν.

Τὴν αἵτησιν ἡμῶν ταύτην ὑποβάλλοντες εἰς τὸ δικαστήριον ἐξαιτούμεθα τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

• Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι γενομένης αἰτήσεως ἀναίρεσεως κατὰ παραπεμπτικοῦ βουλευμῆτος δὲν πρέπει νὰ εἰσαγῇται ἡ κατηγορία πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως.

Ἀριθ. 307.

Τῇ 9 Ἀπριλίου 1879.

Πρὸς τοὺς παρ' Ἐφέταις κκ. Εἰσαγγελεῖς.

Εἴτε ἀναστέλλουσιν δύναμιν ἔχῃ ἡ αἵτησις ἀναίρεσεως κατὰ βουλευμῆτος, εἴτε μὴ ἔχῃ τοιαύτην κατὰ τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν, (διότι ἄλυτον εἰσέτι ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ τοιοῦτον ζήτημα), χρέος ἔχει ἡ εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ ν' ἀπέχῃ παντὸς ὅ,τι δύναται νὰ ματαιώσῃ τὸ ἐνδίκον τοῦτο μέσον τῶν διαδικίων, διότι ἀδίκον μὲν καὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νομοθέτου ἀντικείμενον τὸ δικάζεσθαι τὸν διὰ κακὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ποιν. Νόμου παρπεμφθέντα ἀθῶον, ἀκυρὸς δὲ κατ' ἐμὴν γνώμην ἡ διαδικασία τῶν Κακουργιοδικῶν ἡ στηριζομένη ἐπὶ βουλευμῆτος παραπέμποντος, ἐκδοθέντος ὑπὸ συμβουλίου κακῶς συντεθειμένου, ἀναρθεντος δὲ μετὰ τὴν διαδικασίαν ἐκείνην διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἢ δι' ἄλλον καὶ ὅπως ἀκυρωθέντος, ματαιοῦται δὲ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον καὶ ὅτε εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ παραπέμποντος βουλευμῆτος τῶν Πλημμελειοδικῶν ἢ Ἐφετῶν ἢ τοῦ κυροῦντος τὸ παραπέμπον βουλευμῆτος τῶν Ἐφετῶν, εἰσαγεται διὰ κλήσεως ἡ δίκη εἰς τὸ δικαστὴν δικαστήριον, πρὶν ἢ

παρέλθῃ ἢ πρὸς ἀναίρεσιν αὐτοῦ προθεσμία (ἄρθρ. 263, 479 καὶ 481 Ποιν. Δικονομ.).

Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ τούτων δέον, κκ. Εἰσαγγελεῖς, νὰ μὴ προβαίνητε εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλεύματος, πρὶν ἢ κοινοποιηθῇ αὐτὸ τοῖς ἐν τῷ ἄρθρ. 260 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀναφερομένοις διαδίκοις καὶ παρέλθῃ ἢ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία, ἢ ἐκδικασθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ γενομένη ἐμπροθέσμως αἵτησις ἀναίρεσεως τοῦ προσβιβαστομένου βουλεύματος. Ἐὰν δὲ τυχὸν ὑπάρχῃ τι δικαιολογοῦν τὴν ταχίστην εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως, ὀφείλετε ν' ἀνακοινῆτε ἡμῖν τοῦτο, ἵνα ὄντες ἐν γνώσει, προκαλῶμεν ὅσον ἔνεστι τάχιον τὴν ἐκδικασιν τῆς αἰτήσεως. Μόνον δὲ, ὅτε προφανῶς ἐκπρόθεσμος ἡ αἵτησις, δύνασθε εἰδοποιοῦντες ἡμᾶς περὶ τούτου νὰ προχωρῆτε εἰς ἐκδικασιν τῆς κατηγορίας.

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο παρακαλοῦμεν νὰ κοινοποιηθῇ καὶ πρὸς τοὺς Εἰσαγγελεῖς τῶν Πλημμελειοδικῶν τῆς περιφερείας σας.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ὁρίσθεις διὰ Β. διατάγματος νέας ἔδρας δημάρχου τινός, τὸ ἐν τῇ πρώτῃ ἔδρᾳ αὐτοῦ εἰρηνοδικεῖον δὲν μεταβάλλει ἔδραν, ἀνὰ Β. διατάγματος δὲν ὁρισθῇ καὶ τούτου νέα ἔδρα.

Ἀριθ. 372.

Τῇ 28 Ἀπριλίου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀναφερόμενοι εἰς τὸ σταλὲν ὑμῖν ὑπ' ἀριθ. 358 ἡμέτερον ἔγγραφον, ἐπαναλαμβάνομεν λέγοντες ὅτι ὁ εἰρηνοδίκης Τρικάλων σύμφωνα μὲ τὸ ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1839 Β. διάταγμα ἀπῆτει νὰ ἐδρεύῃ ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου ἐν Τρικάλοις καὶ οὐκ ὀρθῶς ἡ Εἰσαγγελία τῶν αὐτόθι Πρωτοδικῶν ἀπῆτει νὰ ἐξακολουθῇ ἐδρεύων δι' ὅλου τοῦ Ἀπριλίου ἐν Ξυλοκάστρῳ, διὰ τὸν λόγον ὅτι Β. διάταγμα τοῦ 1876 ὥρισε νὰ ἐδρεύῃ ὁ δήμαρχος ἀπὸ τῆς 1 Μαΐου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου ἐν τῇ ἄνω συνοικίᾳ τῶν Τρικάλων, ἀπὸ 1 δὲ Ὀκτωβρίου μέχρι τέλους Ἀπριλίου ἐν τῇ κατωπόλει Ξυλοκάστρῳ, ἀφοῦ τὸ αὐτὸ διάταγμα οὐδὲν λέγει περὶ τῆς ἔδρας τοῦ εἰρηνοδικεῖου, κατὰ δὲ τὸ ἀπὸ

16 Ὀκτωβρίου 1834 διάταγμα ἐκδοθὲν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ὁ ἀριθμὸς, αἱ καθέδραι καὶ ἡ δικαιοδοσία τῶν Εἰρηνοδικῶν θέλουν προσδιορισθῇ δι' ἰδιαίτερου διατάγματος, ὡς ἔδραν δὲ ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου ὥρισεν, ὡς εἴρηται, Β. διάταγμα τὰ Τρίκαλα, οὐδόλως δὲ ἀντίκεινται τούτοις, ὅτι δηλαδὴ ὅπως ἔδρευῃ καὶ ὁ εἰρηνοδίκης ἀπὸ 1 Μαΐου καὶ οὐχὶ ἀπὸ 1 Ἀπριλίου ἐν Τρικάλαις ἀπαιτεῖται Β. διάταγμα, τὸ ἄρθρον 250 τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τὸ 161 τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι τὸ μὲν λέγον ὅτι αἱ συνεδριάσεις γίνονται πάντοτε εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ προσδιωρισμένον τύπον, ἐννοεῖ κατὰ τὸ Γερμανικὸν κείμενον τὸ κατὰστημα τοῦ δικαστηρίου καὶ οὐχὶ τὴν ἔδραν, ὥστε οὐδὲ ἐν ἄλλῳ καταστήματι ἔξεστι συνεδριάζειν τὸ δικαστήριον, εἰ μὴ ῥητὸς νόμος ἢ ἐπιταγὴ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου διατάττῃ τοῦτο· τὸ δὲ, ἐπιτρέπει τῷ εἰρηνοδίκῃ νὰ συνεδριάξῃ μόνον εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, τὴν ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου πάντοτε ἢ ἐπιτοπίως ἐν τῷ τόπῳ περὶ οὗ ἡ ἔρις.

Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὅφιν παρακαλοῦμεν νὰ πράξῃτε σύμφωνα μὲ τὸ προσταλὲν ὑμῖν ἐγγραφον, τουτέστι νὰ προκληθῇ Β. διάταγμα σύμφωνον τῷ περὶ τῆς ἔδρας τοῦ δημάρχου διατάγματι ἐὰν τοῦτο ἐγκρίνητε, τουτέστιν ἐὰν δὲν παραβιάπτονται τὰ συμφέροντα τῆς ὑπηρεσίας τοῦ εἰρηνοδίκου παρατεινομένου τοῦ χρόνου τῆς ἐν Ξυλοκάστρῳ ἔδρας αὐτοῦ μέχρι 1 Μαΐου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἐν τῷ ἀεροσταθῶν κτελῶν, δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐξ αὐτοῦ βιαίαν ἀποπομπὴν δικηγόρου, ἐκτελοῦντος δημόσια καθήκοντα, ἥτοι ἔχοντος μέρος εἰς τὴν δίκην;

Ἀριθ. 376.

Τῇ 2 Μαΐου 1877.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Εὐθὺς μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4013 ἐγγράφου τοῦ Σ. Ὑπουργείου παρήγγειλα τῷ ἐν Σύρῳ Εἰσαγγελεῖ νὰ ἐξετάσῃ τὸν πρόεδρον τοῦ Κακουργιοδικείου περὶ τῶν ἐν αὐτῷ συμβάντων, ἐκθέσῃ δὲ ἡμῖν καὶ αὐτὸς ὁ Εἰσαγγελεὺς τὰ πράγματα ὅπως ἀντελήφθη αὐτῶν.

ἔχοντες δ' ὑπ' ὄψιν τὴν ἐκθεσιν τοῦ κ. προέδρου καὶ Εἰσαγγελέως καὶ ἀπόσπασμα τοῦ πρακτικοῦ τῆς συνεδριάσεως ἐπικυρωμένον ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῶν Κακουργιοδικῶν, νομίζομεν ὅτι ὁ κ. πρόεδρος ἤσκησε δικαίωμα ὅπερ παρέχη αὐτῷ τὸ ἄρθρ. 366 συνδυασμένον τῷ ἄρθρ. 181 τῆς Ποιν. Δικονομίας, διότι κατ' αὐτὰ καὶ τὸ ἄρθρ. 370 τῆς αὐτῆς δικονομίας ὁ πρόεδρος ἀστυνόμου καθήκοντα ἐκτελῶν, δύναται κατὰ παντός ἀδιακρίτως μὴ ἐξαιρουμένων μηδ' αὐτῶν τῶν ἐκτελούντων ἐν τῷ δικαστηρίῳ δημόσια καθήκοντα δικηγόρων, κλητῆρων καὶ ἄλλων θορυβούντων ἢ ἀνθισταμένων εἰς τὰς διαταγὰς αὐτοῦ νὰ διατάττῃ τὴν ἐπὶ 24 ὥρας κράτησιν αὐτῶν καὶ ὅτι ἐπομένως καὶ τὸ ἥττον τούτου δικαίωμα ἔχει κατὰ τῶν τοιούτων, τῆς ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου, λέγω, ἀποπομπῆς αὐτῶν διὰ τῆς βίας. Δὲν νομίζω δὲ διὰ τοῦτο πειθαρχικῶς τιμωρητέον τὸν πρόεδρον ἢ καὶ ἀνακλητέον καὶ ἀντικαταστατέον δι' ἄλλου, εἰ καὶ δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι ὁ κ. πρόεδρος καλλίτερον ἤθελε πράξει ἐὰν πρὸ τῆς ἀποπομπῆς ἐπενθύμιζε τῷ δικηγόρῳ τὸ δίκαιον αὐτοῦ, οὐ ἐπιλήσμων ἐφάνετο γενόμενος· τοῦτο λέγω, ὅτι ἂν ἐνόμιζεν ὅτι κακῶς ἀπερρίφθη ἢ πρότασις αὐτοῦ παρὰ τοῦ προέδρου ἡδύνατο νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ δικαστήριον (ἄρθρ. 365 Ποιν. Δικονομ.), ἀλλὰ διὰ τοιαύτην παράλειψιν, ἣν ἡδύνατο ὁ δικηγόρος νὰ προλάβῃ, ἀρκεῖ νομίζομεν ἀπλῶς παρατηρήσεις νὰ γείνωσι τῷ κ. προέδρῳ, ἵνα τοῦ λοιποῦ μετὰ πλείονος φειδοῦς καὶ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ προβαίνειν εἰς μέτρον τοιοῦτον κατὰ δικηγόρων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀναβλήθεισος τῆς ἐκδικάσεως τῆς ποινικῆς δίκης μέχρις ἐκδικάσεως τῆς δίκης περὶ τῆς προταθείσης πλαστότητος τοῦ ἐπιδιοτηρίου τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἡ ἐπὶ τῆς δευτέρας ταύτης δίκης ἀνάκρισις διακόπτει τὴν παραγραφὴν τῆς πρώτης.

Ἀριθ. 389.

Τῇ 6 Μαΐου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν.

Ἡ τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 429 ε. ε. ἀπράσις δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. ὑπὲρ τοῦ νόμου, ὁρθῶς κρίνουσα περὶ τῆς παρκαγραφῆς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Ἡ ἡμετέρα νομοθεσία δὲν γνωρίζει ἄλλας ἀνακρίσεις διακο-
πτούσας τὴν παραγραφὴν ἢ τὰς εἰρημένους ἐν τοῖς ἄρθροις 121
καὶ 122 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ τῷ ἄρθρ. 307 τῆς Ποιν. Δικονο-
μίας, τοιαύτη δὲ ἀνάκρισις οὐκ ἔστιν ἢ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1706
ἢ 1705 ἀποφάσεως διαταχθεῖσα ἀνάκρισις περὶ τῆς πλαστότη-
τος τοῦ ἐπιδοτηρίου τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Ἀλλὰ καὶ ἂν δε-
χθῶμεν, ὅτι ἀναστέλλεται ἡ παραγραφὴ καὶ ὅπου ὁ νόμος κω-
λύει τὴν πρόοδον τῆς ποινικῆς τοῦ κατηγορουμένου καταδιώ-
ξεως, εἴτε ῥητῶς (ἄρθρ. 333 καὶ 359 Ποιν. Νόμου) εἴτε καὶ
σιωπηρῶς ὡς ἐπὶ προδικαστικῶν ζητημάτων, τουτέστι ζητη-
μάτων ἀποτελούντων ἐν τῶν στοιχείων τοῦ ἐγκλήματος, ὡς οἱ
Γάλλοι δέχονται, οὔτε τοιοῦτο προδικαστικὸν ζήτημα ἐστὶ τὸ
περὶ τῆς πλαστότητος τοῦ εἰρημένου ἐπιδοτηρίου ζήτημα, ὡς
οὐδόλως ἐπηρεάζον τὴν ἐνοχὴν ἢ ἀθωότητα τοῦ κατηγορουμέ-
νου, καὶν τε κατὰφατικῶς καὶν τε ἀποφατικῶς λυθῇ, οὔτε νόμος
τις ῥητῶς διατάττει τὴν ἀναστολὴν τῆς ποινικῆς δίκης μέχρι
τῆς περαιώσεως τῆς περὶ τῆς πλαστογραφίας τοῦ ἐπιδοτηρίου
ἐκείνου, καὶ διὰ τοῦτο ἢ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1706 ἢ 1705 ἀπο-
φάσεως διαταχθεῖσα ἀναστολὴ οὐχὶ ἐκ τοῦ νόμου ἀλλ' ἐκ τοῦ
δικαστηρίου προέρχεται (ἴδε Κωνστανταπούλου ἐρμηνεῖαν 237
καὶ Hélie Traité de l' Inst. crim. N° 1071, 1073 ἐκδ. Παρισίων
δευτέρα). Μὴ ὄντος δὲ τοῦ κωλύματος ἐκ τοῦ νόμου, ἔπρεπεν ἡ
παραγραφὴ πρὸ τῆς συμπληρώσεως αὐτῆς νὰ διακοπῇ, εἴτε διὰ
τῆς περαιώσεως τῆς περὶ πλαστογραφίας δίκης καὶ τῆς ἐξακο-
λουθήσεως τῆς περὶ ἐξυβρίσεως, εἴτε διὰ προτάσεως πρὸς τὸ δι-
καστήριον περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1706 ἢ 1705 ἀπο-
φάσεως καὶ τῆς ἐκδικάσεως τῆς δίκης καὶ ἐκδόσεως περὶ τοῦ-
του ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, ἥτις οἷα καὶ ἂν ἦτο ἡθελε
διακόψει τὴν παραγραφὴν (ἄρθρ. 122 Ποιν. Νόμου), καὶ τούτων
μὴ γενομένων, ὀρθῶς ἐσκέφθη τὸ δικαστήριον κηρύξαν παραγε-
γραμμένην τὴν πράξιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου δύναται νὰ κάμνη παρατηρήσεις τοῖς δικασταῖς ἐπὶ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἑαυτῶν καθηκόντων ;

Ἀριθ. 405.

Τῇ 10 Μαΐου 1877.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Πολὺ ἐσκέφθην ἐλὼν δύναμαι νὰ ἐκτελέσω τὸ ὑπ' ἀριθ. 5157 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου, δι' οὗ ἀφίεται μοι ν' ἀπευθύνω ὅσας κρίνω ἀναγκαίαις παρατηρήσεις τῷ προέδρῳ τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων, ἀλλὰ οὐδὲν εὖρον παρέχον μοι τοιαύτην ἐξουσίαν, διότι οὐδεὶς νόμος ἐπιτρέπει τῷ Εἰσαγγελεῖ τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ κάμνη παρατηρήσεις τοῖς δικασταῖς ἐπὶ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἑαυτῶν καθηκόντων, οὐδὲ περιβέβλημαι πειθαρχικὴν ἐξουσίαν κατ' αὐτῶν ὥστε νὰ δύναμαι καὶ τοῦ ἡττονος αὐτῆς νὰ ποιήσω χρῆσιν, τουτέστιν ἀπλῶν παρατηρήσεων ἐπὶ ἐσπευσμένου κατὰ τι τῆς ἀσκήσεως τῶν ἑαυτῶν καθηκόντων, ὅπερ ἐπαναληθὲν κατὰ χρεῖς καθίσταται. Ἐν μόνον δικαίωμα ἔχω, ὡς νομίζω, νὰ διαβιβάσω δηλονότι παρατηρήσεις ἰδίας αὐτοῦ τοῦ ἐφ' ὧν τῶν δικαστῶν καὶ δικαστηρίων πειθαρχικὴν ἐξουσίαν ἔχοντος Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης (ἄρθρ. 298 § 4 ὄργαν. δικαστ.) κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ, ἢ καὶ τὸ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον σταλὲν περὶ τοῦ αὐτοῦ προέδρου ἔγγραφόν μου ν' ἀνακοινώσω αὐτῷ, ὡς ἔγγραφον παρατηρήσεις περιέχον ἐπιδοκιμαζομένους ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, ὡς ἰδίας αὐτοῦ οὕσας, πρὸς ὁδηγίαν τοῦ προέδρου ἐξ ὀνόματος πάντοτε καὶ κατ' ἐντολὴν τοῦ Ὑπουργοῦ.

Ταῦτα ἐνόμισα ἀναγκαῖον, κ. Ὑπουργέ, νὰ ὑποβάλω ὑμῖν πρὶν ἢ προβῶ εἰς ὅ,τι ἀναρμόδιον νομίζω ἑμαυτόν. Συναποστέλλω δὲ καὶ τὰ σταλέντα μοι ἔγγραφα, ἵνα κρίνητε καὶ ἀποφασίσητε ὅ,τι δεόν γενέσθαι.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ συμβολαιογράφος δύναται νὰ ᾔηται συνάμα καὶ διδάσκαλος ;

Ἀριθ. 479.

Τῇ 28 Μαΐου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶντες εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2197 π. ε. ὑμέτερον ἔγγραφον, ὡς πρὸς μὲν τὸ α' ζήτημα λέγομεν, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ

ἀπὸ 16 ὁρίου 1836 διατάγματος περὶ ἐρμηνείας τοῦ ἄρθρου 276 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων νόμου, τῶν διδασκαλικῶν ἔργων μὴ ὄντων ἀσυμβιβάστων μὲ τὰ ἔργα οἰουδήποτε δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, ἀδιακρίτως εἴτε δημόσιος εἴτε δημοτικός εἴτε ἰδιωτικός εἶναι ὁ διδάσκαλος, οἱ συμβολαιογράφοι δύνανται νὰ ᾔναι καὶ διδάσκαλοι. Ἐὰν δ' ἐκ τούτου παρακωλύωνται νὰ ἐκπληρῶσι προσηκόντως τὰ τοῦ συμβολαιογράφου ἢ διδασκάλου καθήκοντα, δύναται ἡ κυβέρνησις νὰ μὴ ἀναθέτῃ αὐτοῖς ἀμφότερα.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ β' ζήτημα, οἱ συμβολαιογράφοι οἱ ἐπὶ τῆς Ἰονίου Πολιτείας διορισθέντες ἔπαυσαν νὰ ᾔναι ἰσόβιοι, ὡς ὑποβληθέντες καὶ αὐτοὶ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, καθ' ἃς ὁ ἀριθμὸς τῶν συμβολαιογράφων παρ' ἐκάστῳ δικαστηρίῳ προσδιορίζεται παρὰ τῆς κυβερνήσεως, ἐπομένως καὶ νὰ περιορισθῇ δύναται ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, περιορισθέντος δὲ τοῦ ἀριθμοῦ, ὁ βασιλεὺς, ὡς διορίζων καὶ παύων τοὺς συμβολαιογράφους, δύναται νὰ παύσῃ οἰουσδήποτε κρίνει ἀναγκαῖον ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἐν οἷς καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Ἰονίου Πολιτείας διωρισμένοι ὡς παύσαντες, καθ' ἃ εἴρηται, νὰ ᾔναι ἰσόβιοι (ἄρθρ. 167, 169 καὶ 203 ὀργ. δικαστηρίων).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ καταδιώξεως τῶν ἐνοικιαστῶν ἀμελούντων νὰ ἀποστείλῃσι τῷ οἰκονομικῷ ἐφόρῳ τὰ στελέχη τῶν διπλοτύπων βιβλίων.

Ἀριθ. 497.

Τῇ 31 Μαΐου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπιστρέφωμεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 15042 ε. ε. ἔγγραφόν σας, διότι ὀρθὴν εὐρίσκομεν τὴν ἀπόφασιν τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὡς ὀρθῶς ἐρμηνεύσασαν τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1855 ὑπὸ στοιχ. ΣΟΖ' νόμου περὶ φορολογίας, καθ' ὃ εἰς τὸν ἔφορον ἀφίεται νὰ κρίνῃ ἂν ἀνεβλήθῃ ἡ ἀποστολὴ τῶν διπλοτύπων ἐπὶ βλάβῃ τοῦ δημοσίου καὶ κατ' αἵτησιν αὐτοῦ μόνον προβαίνει τὸ δικαστήριον εἰς καταδίωξιν. ἀδιακρίτως δὲ τὰ κατ' αἵτησιν καταδιωκό-

μενα πλημμελήματα παραγράφονται μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους ἀπραξίας (ἄρθρ. 120 § 2 Ποιν. Νόμου).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Συγκατηγορουμένου στρατιωτικοῦ μετὰ πολίτου ἐνώπιον κοινοῦ δικαστηρίου καὶ ἀθωωθέντος τοῦ πολίτου, τὸ δικαστήριον τοῦτο εἶναι ἀμόδιον νὰ δικάσῃ τὸν στρατιωτικόν;

Ἀριθ. 518.

Τῇ 4 Ἰουνίου 1877.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Μελετήσαντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 838 (1875) ἀπόφασιν τῶν Πλημμελειοδικῶν, οὐδένα λόγον εὑρομεν δυνάμενον νὰ ἐπαγάγῃ τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν αὐτῆς, διότι ἡ ἀπόφασις ἐδίκασεν ἀρμοδίως τὸν εἰρημένον στρατιωτικόν, ὡς συγκατηγορούμενον μετὰ πολίτου ὅτι ἐκ συστάσεως ἐξύβρισαν τὸν Α. Π. (ἄρθρ. 60 τῆς ἡμετέρας στρατιωτικῆς νομοθεσίας καὶ ἄρθρ. 96 τῆς Γαλλικῆς). Ἀρμοδίως δὲ ἐπιληφθέν τὸ Πλημμελειοδικεῖον τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατὰ τοῦ στρατιωτικοῦ κατηγορίας καὶ τοῦ συγκατηγορουμένου καὶ δικάσαν περὶ τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ἀθωότητος ἐκείνου, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κηρυχθῇ ἀναρμόδιον, διὰ τὴν ἀθώωσιν ταύτην τοῦ πολιτικοῦ, διότι ὁρθῶς παρετάθη ὡς εἴρηται ἡ διαδικασία τοῦ Πλημμελειοδικείου καὶ ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ διὰ τὸ συγκατηγορεῖσθαι μετὰ πολίτου, ὥριμος δὲ ἦτο εἰς ἀπόφασιν περὶ τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ ὅτε ἀπεχωρίζετο ὁ πολίτης ἀθωούμενος (ἴδε Κωνσταντόπουλον ἄρθρ. 372 ἐρμηνείας τῆς ἐλληνικῆς ποιν. νομοθεσίας καὶ ἀπόφασιν Ἀρείου Πάγου ὑπ' ἀριθ. 86 τοῦ 1866 καὶ Hélie traité d'instruct criminelle N° 2378—2380 ἐκδόσις Παρισίων). Αὐτὸ δὲ τοῦτο εἴπομεν ἤδη καὶ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1082 (1876) ἡμετέρου ἐγγράφου τοῦ διαβιβασθέντος διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης πρὸς τὸ τῶν Στρατιωτικῶν περὶ ἄλλης ἀποφάσεως Κκυουργιοδικῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀγωγὴν κοινότητος καθ' ἑτέρας κοινότητος περὶ τῆς νομῆς ὕδατος χειμάρρου, ἢ δικαστικὴ ἀρχὴ ἢ ἡ διοικητικὴ εἶναι ἀρμοδίᾳ νὰ δικάσῃ;

Ἀριθ. 550.

Τῇ 9 Ἰουνίου 1877.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Κάτοικοι τοῦ χωρίου Μουρλᾶ ἀξιοῦντες ὅτι ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ἔχουσι τὴν νομὴν τοῦ χειμάρρου τοῦ καλουμένου Γαῖδου-ροπιέχτου ἀποκλειστικὴν, καὶ ὅτι κάτοικοι τοῦ πέραν τῆς ἄλλης ὄχθης χωρίου Ἀγριδέϊκα διετάραξαν τὴν νομὴν αὐτῶν ποιήσαντες λάθρα χρῆσιν τοῦ ὕδατος τοῦ αὐτοῦ χειμάρρου, διὰ τῆς στροφῆς αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀγρούς των, δι' ἀγωγῆς των ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου Αἰγιαλείας ῥητήσαντο νὰ παύσωσιν οἱ ἀντίδικοι ποιοῦντες χρῆσιν τοῦ ὕδατος ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς. Καὶ τὸ μὲν εἰρηνοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 484 ε. ε. ἀπόφασίν του δι' ἧς διέταξεν ἀποδείξεις, ὃ δὲ νομάρχης τοῦτο μαθὼν καὶ ἀξιῶν ὅτι προκειμένου περὶ διαφορᾶς τοιαύτης μεταξὺ οὐχὶ ἰδιωτῶν ἀλλὰ κοινοτήτων, ἀρμοδίᾳ εἶναι ν' ἀποφασίσῃ ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ καὶ οὐχὶ ἡ δικαστικὴ, κατὰ τὰ ἐδάφια 34 καὶ 52 ἰδίως τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου 1845 Β. διατάγματος περὶ κατηκόντων τῶν νομαρχῶν κτλ. ἦρε τὴν σύγκρουσιν.

Ἐπειδὴ τὰ ἐδάφια ταῦτα ἢ ἄλλα τοῦ αὐτοῦ διατάγματος οὐδεμίαν ἀρμοδιότητα ἀπονέμουσι τῇ διοικητικῇ ἀρχῇ, ἀδιακρίτως δὲ ἀποφασίζει πάντοτε ὁ εἰρηνοδίκης κατὰ τὸ ἄρθρον 490 § ε' τῆς Πολ. Δικονομίας περὶ διαφορῶν ἀναγομένων εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος ἐπομένως καὶ περὶ τῆς προκειμένης διαφορᾶς, εἴτε ἄτομα εἴτε κοινότητες χωρίων ἀποτελοῦσιν οἱ διάδικοι ἐνάγοντες καὶ ἐναγόμενοι, διότι τοῦ χειμάρρου δυνατὸν νὰ δεσπόζωσιν ἰδιωτικαὶ καὶ κοινότητες, καὶ ἐπομένως καὶ τὴν νομὴν καὶ τὴν χρῆσιν νὰ ἔχωσιν αὐτοῦ ἀποκλειστικῶς (ἄρθρ. 15, 19 καὶ 20 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου).

Διὰ ταῦτα, ἰδόντες καὶ τὸ ἄρθρ. 9 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἄρθρ. 101 τοῦ συντάγματος.

Προτείνομεν ν' ἀκυρωθῇ ἡ περὶ ἄρσεως συγκρούσεως δικαιοδοσίας πράξις τοῦ νομάρχου, κηρυττομένης ἀρμοδίας πρὸς ἐκ-

δίκασιν τῆς προκειμένης διαφορᾶς τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς καὶ ἀναπεμπομένης ἐπομένως αὐτῆς εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Αἰγιαλείας.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ὁ μὴν ἐν ταῖς ποιναῖς καὶ ταῖς προθεσμίαις λογίζεται πρὸς 30 ἡμέρας.

Ἀριθ. 600.

Τῇ 18 Ἰουνίου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

Ὅρθῃ εἶναι ἡ ὑμετέρα γνώμη, καθ' ἣν ὁ καταδικασθεὶς τὴν 8 Ἀπριλίου εἰς δέμηνον φυλάκισιν ὤφειλε ν' ἀπολυθῇ τὴν 7 Ἰουνίου, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 16 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐννοεῖ βεβαίως νὰ μὴ λογίζωνται οἱ μῆνες ἀνίσως κατὰ τὸ χρονολόγιον, καθόσον μόνον περὶ τοῦ ἔτους λέγει τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ ἴσας ἡμέρας ἕκαστος αὐτῶν, τουτέστι νὰ λογίζωνται τόσα τριακοντήμερα ὅσοι εἰσὶν οἱ μῆνες οὓς λέγει ἡ ἀπόφασις ἢ εἰς μῆνας καταδικάσασα, καὶ τοῦτο διότι ἄλλως ἄνιστος ἦθελεν ἀποβαίνει ἡ ποινὴ τῶν εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν καὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καταδικασθέντων· ἐὰν π. χ. εἴπωμεν ὅτι ὁ μὴν ὁ ἔχων 31 ἡμέρας λογίζεται ἴσος 30 ἡμέραις, τότε θέλει συμβῇ τὸ ἄτοπον, καταδικασθέντων δύο διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν εἰς δέμηνον φυλάκισιν κατὰ τὴν 1 Δεκεμβρίου, τοῦ μὲν κατ' ἀντιμωλίαν τοῦ δὲ ἐρήμην, ἢ τοῦ κατ' ἀντιμωλίαν δέμηνος φυλάκισις νὰ λήξῃ τὴν 31 Ἰανουαρίου τουτέστι νὰ ἐξέλθῃ μετὰ φυλάκισιν ἐξήκοντα δύο ἡμερῶν, ἢ δὲ τοῦ ἐρήμην δικασθέντος ποινῇ, ἐκτελεσθείσης τυχὸν τῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας τὴν 1 Φεβρουαρίου, νὰ λήξῃ τὴν 2 Ἀπριλίου καὶ οὕτω νὰ ὑποστῇ φυλάκισιν κατὰ δύο ἡμέρας ἥττονα τοῦ ἑτέρου. Ἀνεξήγητον ἀληθῶς ἦθελεν εἶναι, ἐὰν τὴν ἐναντίαν παραδεχθῶμεν γνώμην, πῶς ὁ νομοθέτης ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ ὀρίσῃ τὸν μῆνα κατὰ ἡμέρας τριάκοντα ἀφοῦ πολλοὶ μῆνες ἔχουσιν ἡμέρας τριάκοντα μίαν, καὶ οὕτω καταστήσῃ ὥς εἴρηται ἄνισον πολλάκις τὴν ποινὴν τὴν ἐπιβληθεῖσαν ἐξ ἴσου πολλοῖς καταδικασθεῖσι διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν, ἐνῶ τοῦ σκοποῦ τοῦ νὰ ὑφίστανται πάντες οἱ τοιοῦτοι ἴσην κατὰ τὸν χρόνον τὴν ποινὴν

ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ λέγων, ὅτι ὁ Φεβρουάριος μὴν παρατείνεται πάντοτε κατὰ δύο ἔτι ἡμέρας οἱ δὲ ἔχοντες 31 ἡμέρας συντέμνονται εἰς 30, διότι οὕτω ἐὰν π. χ. ἐπὶ τοῦ εἰρημένου παραδείγματος κατὰ διαφόρους χρόνους ἐξτελεῖτο ἡ ἀπόφασις, ὁ μὲν κατ' ἀντιμωλίαν δικασθεὶς λογιζομένου τοῦ μηνὸς πρὸς 30 ἡμέρας ἤθελεν ἐξέλθει τὴν 30 Ἰανουαρίου, ὁ δὲ ἐρήμην καταδικασθεὶς ἤθελεν ἐξέλθει τὴν 2 Ἀπριλίου καὶ οὕτω ἀμφοτέροι ἤθελον ὑποστῆ τὴν αὐτὴν κατὰ τὸν χρόνον ποινὴν. Ὅτι δὲ οὕτως ἐρμηνευτέον τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ Ποιν. Νόμου ὑποστηρίζει οὐ μόνον τὸ ἐπιεικέστερον τῆς τοιαύτης ἐρμηνείας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄρθρον 194 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ αὐτὸ τὸ προῖσχύσαν καὶ ἰσχύον ἔτι ὡς πρὸς τὰς μὴ διαδικαστικὰς προθεσμίας Β. Διάταγμα, ὅπερ διὰ πολλῶν διατάξεων τοὺς δύο μῆνας λογίζει ἴσους ἐξήκοντα ἡμέραις καὶ τοὺς τρεῖς ἴσους ἑννεήκοντα ἡμέραις· τουτέστι κατ' αὐτὸ ἐὰν συνεφωνήθῃ τὴν 1 Δεκεμβρίου νὰ γείνη τι ἐντὸς δύο μηνῶν ἢ τριῶν παρὰ τῶν συμβαλλομένων, τοῦτο δύναται νὰ γείνη μέχρι τῆς 29 Ἰανουαρίου ἢ τῆς 28 Φεβρουαρίου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου δύναται, ἐκτελῶν τ' ἀστυνομικὰ αὐτοῦ καθήκοντα, νὰ διατάξῃ τὴν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου ἀποβολὴν δικηγόρου ἐκτελοῦντος ἔργα συνηγόρου;

Ἀριθ. 727.

Τῇ 20 Ἰουλίου 1877.

Πρὸς τὸ συμβούλιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ ἐν Σύρῳ δικηγόρος Α. Τ. διὰ τῆς ἀπὸ 20 Ἀπριλίου ε. ε. μηνύσεως αὐτοῦ ἐνώπιον ἡμῶν παρεπονέθη, ὅτι συμπράττων ἐν τῷ Κακουργιοδικεῖν Σύρου ὡς συνήγορος τῶν πελατῶν του κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13 Ἀπριλίου ἐνεστῶτος ἔτους, ἀπεβλήθη παρὰ νόμῳ τοῦ ἀκροατηρίου κατὰ διαταγὴν τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων Α. Γ. καὶ ἐξητήσατο τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ. Συνεπεία τῆς μηνύσεως ταύτης καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5586 ἰδίου ἔτους ἐγγράφου τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ πειθαρχικὴ τοῦ ἀνωτέρου προέδρου καταδίωξις, προσ-

εκαλέσαμεν αὐτὸν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 547 τοῦ αὐτοῦ ἔτους κατηγορητηρίου ἡμῶν εἰς ἀπολογίαὶν καὶ παρηγγείλαμεν τὴν εξέτασιν τῶν προταθέντων μαρτύρων.

Ἐπειδὴ ἔκ τε τῶν πρακτικῶν τῆς ἀνωτέρω συνεδριάσεως τοῦ Κκυργιοδικείου (ὧν ἀντίγραφον ὁλοσχερὲς ἐπισυνήφθη ἐν τῇ δικογραφίᾳ κατὰ παραγγελίαν ἡμῶν) καὶ τῶν καταθέσεων τῶν εξετασθέντων μαρτύρων, καὶ ἰδίως τῶν κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἐκείνην λαβόντων μέρος εἰσαγγελέως καὶ συνέδρων, προκύπτει ὅτι ὁ ἀνωτέρω πρόεδρος κατὰ παράβασιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἀπέβαλεν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου τὸν συμπράττοντα συνήγορον τοῦ κατηγορουμένου Α. Τ., δούς τὴν περὶ τούτου διαταγὴν εἰς τὸν παριστάμενον χωροφύλακα, ἥς τὴν ἐκτέλεσιν ὁ δικηγόρος ἐκείνος προέλαβε φυγὼν ἀμέσως τοῦ ἀκροατηρίου. Βεβαιοῦται δ' ὅτι αἰτίαι τῆς ἀνωτέρω ἀποβολῆς ὑπῆρξαν αἱ κατὰ τὴν εξέτασιν μάρτυρός τινος ὑπὸ τοῦ προέδρου παρατηρήσεις τοῦ ἀνωτέρω συνηγόρου πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦτον, αἵτινες προφανῶς παρεξηγήθησαν παρ' αὐτοῦ, ὥς καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ παρὰ Κκυργιοδικαίς εἰσαγγελεὺς εἶπε δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πρὸ τῆς ἀποβολῆς, ὅτε ἐδόθη εἰς αὐτὸν ὁ λόγος ὑπὸ τοῦ προέδρου διὰ τὰς παρατηρήσεις ἐκείνας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς συνδυασμένας διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 370 καὶ 365 καὶ ἐπόμε. τῆς Ποιν. Δικονομίας, τοιοῦτον δικαίωμα ἀποβολῆς ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου δὲν ἔχει κατὰ δικηγόρου ὁ πρόεδρος, ὅταν ὁ δικηγόρος ᾖ ἡναι ἐκ τῶν ἐκτελούντων δημόσια καθήκοντα ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Ἐπομένως παρκαθόμως καὶ ἐναντίον τοῦ πρέποντος διατάξας ὁ πρόεδρος Α. Γ. τὴν ἀποβολὴν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ δικηγόρου Α. Τ., πρέβη ἐξ ὀλιγωρίας τὰ ἀστυνομικὰ αὐτοῦ καθήκοντα, καὶ τιμωρητέος διὰ τοῦτο ἐστὶ πειθαρχικῶς κατὰ τὸ ἀρθρον 293 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων.

Διὰ ταῦτα καὶ κατὰ τὰ ἀρθρα 293 καὶ ἐπόμενα τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, καὶ ἐπιφυλασσόμενος ν' ἀπαντήσω τὰ δέοντα εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου γενησομένην προφορικὴν ἀπολογίαὶν τοῦ ἀνωτέρω κατηγορουμένου Α. Γ. προέδρου τῶν

ἐν Σύρῳ συνέδρων, προτείνω ἵνα ἐπιβληθῇ αὐτῷ ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς ἐπιπλήξεως, διὰ τὴν ἀνωτέρω παράθεσίν του, προσ-
ἔτι δὲ καὶ τὰ τέλη.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος,

Ὁ ἐκκαλῶν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κατατεθέντος προστί-
μου ὡς προῶπως κατατεθέντος, ἐνῷ ἡ ἔφεσις ἐστὶν ἐκκρεμῆς;

Ἀριθ. 730.

Τῇ 23 Ἰουλίου 1877.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Τοῦ ἀρθροῦ 772 τῆς Πολ. Δικονομίας λέγοντος, ὅτι τῆς συ-
ζητήσεως δέον νὰ προηγήται ἡ κατάθεσις τοῦ προστίμου, καὶ
ἐννοοῦντος προφανῶς ὅτι καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συζητήσεως
ἔξεστι κατατίθεσθαι, δυνατόν εἰπεῖν, ὅτι ἐπιστρέφεται κατ' αἵ-
τησιν τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς προῶπως κατατεθέν, ἐὰν καταβληθῇ
πρὸ τῆς κατὰ τὴν παραπομπὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου γενησομέ-
νης ἐνώπιον αὐτοῦ συζητήσεως τῆς ἐφέσεως, ἀλλὰ συνδυάζοντες
τὸ εἰρημένον ἀρθρον τῷ ἀρθρῷ 783 τῆς Πολ. Δικονομίας, δυ-
νατὸν ἐπίσης εἰπεῖν, ὅτι τὸ κατατεθέν ἀπαξ πρόστιμον ἀποδί-
δεται μόνον ἐὰν βάσιμος εὑρεθῇ ἡ ἔφεσις δικασθεῖσα, ἢ κατὰ
τοὺς συγγραφεῖς, ἐὰν παραιτήσῃται ὁ ἐκκαλῶν τὴν ἔφεσιν ἢ
ἐὰν καταργήσῃ τὴν δίκην διὰ συμβιβασμοῦ (Οἰκονομίδου ἐγ-
χειρ. § 236 σημ. ΙΑ. καὶ 9). Καὶ τὸ δεύτερον ὁρθότερον κατ'
ἐμὴν γνῶμην· διότι ἄτοπον τὸ ἀπαιτεῖσθαι τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ
προστίμου, τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐμμένοντος τῇ γενομένῃ ἐφέσει αὐ-
τοῦ καὶ τῇ γενησομένῃ συζητήσει αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου
Πάγου, καθ' ἃ ἡ ὑπ' ἀριθ. 172 ἀπόφασις αὐτοῦ διατάσσει,
ἀφοῦ μάλιστα κατὰ τὴν νομολογίαν θέλει πάντως καταδικασθῇ
εἰς τὸ πρόστιμον καὶ ἐὰν διὰ τὴν μὴ κατάβολήν αὐτοῦ, ἐρήμην
δικασθεῖς, καταδικασθῇ.

Τελευταῖον λέγω ὅτι καλὸν νὰ λυθῇ τὸ τοιοῦτον ζήτημα ὑπὸ
τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὃ δύναται νὰ ὑποβληθῇ ὡς ἀναγόμενον εἰς
δίκην κατ' ἔφεσιν, περὶ ἧς αὐτὸς θέλει νῦν ἀποφανθῇ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀπόφασις Ὀθωμανικοῦ δικαστηρίου κατὰ ὑπηκόου Ἑλλήνος ἐκδοθεῖσα εἶναι ἔγκυρος ; Δύναται νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴν Ἑλλην πρόξενος ; Ἐκδοθεῖσα καθ' ὑπηκόου Ὀθωμανοῦ, ὕστερον γενομένου ὑπηκόου Ἑλλήνος, ἔχει κύρος ; Δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς Ἑλλην πρόξενος ; Ἐπὶ ἐκτελέσεως ἀποφάσεως Ὀθωμανικοῦ δικαστηρίου, ἐνεργουμένης ὑπὸ Ἑλλήνος προξένου, ἰσχύουσι τὰ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως κρατοῦντα παρ' Ὀθωμανοῖς ;

Ἀριθ. 731.

Τῇ 23 Ἰουλίου 1877.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀπαντῶν εἰς τὰς ἀπορίας τοῦ κυρίου ὑποπροξένου, ἃς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν διὰ τοῦ τῆς Δικαιοσύνης διαβιβάζει μοι, ἐκφράζω γνώμην ὡς ἑξῆς.

Ἐὰν ὁ Π. Π. ὑπήκοος ἔτι διατελῇ ὢν Ὀθωμανός, ἢ ἐκτέλεσις τῆς κατ' αὐτοῦ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ Ὀθωμανικοῦ Ἐμποροδικαίου ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐκδόντος αὐτὴν δικαστηρίου, εἰ δὲ οὐδέποτε ἦν Ὀθωμανός ὑπήκοος, ἢ ἀπόφασις ἐκείνη ἄκυρος καὶ μὴ οὖσα καὶ ὡς τοιαύτης ὀφείλει ὁ ὑποπρόξενος ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐκτέλεσιν, εἰ δὲ ἦν ὑπήκοος Ὀθωμανός ὅτε ἐξεδόθη, ὕστερον δὲ ἐγένετο ὑπήκοος Ἑλλήν, ἢ ἀπόφασις κύρος ἔχει ὡς ἀρμοδίως ἐκδοθεῖσα, ἢ δὲ ἐκτέλεσις αὐτῆς ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ προξένου, ὡς ὄντος σήμερον ὑπηκόου Ἑλλήνος τοῦ καταδικασθέντος, θέλει δὲ ἀρνηθῇ τὴν ἐκτέλεσιν ἐὰν ὑπόκηται ἔτι εἰς ἀνακοπὴν τοιαύτη ἀπόφασις, κατὰ τὴν παρ' Ὀθωμανοῖς ἐπικρατοῦσαν διαδικασίαν, καὶ γένηται τοιαύτη ἀνακοπὴ ἐνώπιον τοῦ προξένου καὶ βάσιμος εὔρεθῇ, ἢ ἐὰν ὡς ἰσχυρίζεται ὁ καταδικασθεὶς ἀνετράπη κατὰ τοὺς Ὀθωμανικοὺς νόμους. Θέλει δηλονότι σεβασθῇ ὁ Ἑλλήν δικαστὴς τὰ κατὰ τοὺς νόμους ἐκείνους κερτημένα δίκαια τῶν δικδίκων, ὡς πρὸς τὸ κύρος τῆς Ὀθωμανικῆς ἀποφάσεως, διότι ἀμοιβαῖος σεβασμὸς ὀφείλεται ἐν Τουρίκῃ ἀμφοτέραις παρ' ἀμφοτέρων τῶν δικαιοδοσιῶν, ὅταν ἀρμοδίως ἀποφασίζουσιν.

Ὡς πρὸς τὴν ἐτέραν ἀπορίαν, ἐὰν ἰσχύωσι τὰ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως κρατοῦντα παρ' Ὀθωμανοῖς, ἐπὶ ἐκτελέσεως ἐνεργουμένης ὑπὸ τοῦ προξένου κατ' αἵτησιν Ὀθωμανοῦ, ἀποφάσεως Ὀθωμανικοῦ δικαστηρίου ἀπαγγελλούσης προσωπικὴν κρά-

τησιν κατὰ τοῦ ὑπηκόου Ἑλληνας, (ἐνάγοντος ὡς νομίζω ἡ-
τηθέντος καὶ καταδικασθέντος εἰς τὰ ἔξοδα ἢ ἄλλας τοιαύτας
ἀποζημιώσεις, ἴσως δὲ καὶ εἰς πληρωμὴν ἀνταγωγικῶν ἀπαι-
τήσεων), νομίζω ἐφαρμοστέους τοὺς ὀθωμανικοὺς νόμους ὡς πρὸς
τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ καταδικασθέντος Ἑλληνας δι' ἀκτημοσύ-
νην, οὐ μὴν ὡς πρὸς τὴν καταβλητέαν διατροφὴν αὐτοῦ ἐν τῇ
φυλακῇ, διότι τὸ μὲν πρῶτον οὐδενὶ ἀντίκειται τῶν παρ' ἡμῖν
νόμων δημοσίας τάξεως, τὸ δὲ ἀντίκειται τοῖς περὶ προσωπικῆς
κρατήσεως ἰσχύουσιν παρ' ἡμῖν νόμοις, οἵτινες δημοσίας τάξεως
εἰσὶν (ἄρθρ. 1010, 1011 καὶ 1016 Πολ. Δικονομίας).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ δήμαρχος ὅστις ἐνέγραψεν εἰς τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον ἀνήλικας, εἶναι
καταδικαστέος; Ἡ ὀριστικότης τοῦ καταλόγου δι' ἧς οἱ ἀνήλικες ἀπέ-
κτισαν τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφοφορῆσαι, ἀποκλείει τὴν καταδίωξιν τῶν
ἐγγραφάντων αὐτοὺς εἰς τὸν κατάλογον;

Ἀριθ. 828.

Τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφειτῶν.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς ἀ-
περρίψε μήνυσιν κατὰ δημάρχου καὶ τῶν δύο μελῶν τοῦ δημο-
τικοῦ συμβουλίου καταγγελλομένων, ὅτι ἐκ προθέσεως καὶ ἐν
γνώσει ἐνέγραψαν εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους παῖδιά μὴ
ἔχοντα τὴν νόμιμον ἡλικίαν, διὰ δύο λόγους, α) διότι διὰ τῆς
πράξεως ταύτης οὐδεμίαν προσγίνεται βλάβη, διὰ τὸ ἔχειν τοὺς
πολίτας τὸ δικαίωμα τῆς προσφυγῆς κατὰ τῶν ἐλλείψεων τῶν
εἰρημένων καταλόγων, εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχήν, ἢ εἰς ἐπιτρο-
πὴν δικάζουσιν τὰς ἐνστάσεις αὐτῶν καὶ διορθοῦσαν τοὺς ἐσφαλ-
μένους καταλόγους (ἄρθρ. 38 καὶ 41 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευ-
τῶν νόμου). β) διότι ἡ κρίσις τοῦ δημάρχου εἰς οὐδεμίαν ἄλλην
ἐξέλεγχιν ὑπόκειται ἢ ἐκείνην τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καὶ τῆς
ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων ἐπιτροπῆς.

Κατ' ἐντολὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, μελετήσας τὸ
περὶ οὗ πρόκειται ζήτημα ἐκτίθημι πρὸς ὑμᾶς τὴν περὶ αὐτοῦ
γνώμην μου. Οἱ λόγοι τοῦ παρὰ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεῖος
δὲν μοι φαίνονται ὀρθοί. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος λόγος περὶ τοῦ ἀ-

βλαβούς τῆς πράξεως δὲν μοι φαίνεται ὀρθός, διότι οἱ πολῖται πιστεύοντες εἰς τὴν δικαβεδικίωσιν τοῦ δημάρχου καὶ τῶν δημοτικῶν συμβούλων περὶ τῆς ἐνηλικιότητος πολλῶν ἐκλογέων, δυνατόν νὰ μὴ προσφύγῃσι δι' ἐνστάσεως εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, καὶ τότε τῶν καταλόγων ὀριστικῶν καθισταμένων, βουλευταὶ τῇ ψήφῳ παίδων 5 καὶ 10 καὶ 15 ἐτῶν ἀπείρων ἢ καὶ συνειδήσιν τῆς ἀσκήσεως τῶν ἐκλογικῶν δικαίων των μὴ ἔχόντων δυνατόν νὰ ἐκλεχθῶσι, καὶ ἰδοὺ τότε, ὅτι ἡ βλάβη ὑφίσταται τῇ πολιτείᾳ. Ὁ δὲ δεύτερος, δὲν μοι φαίνεται ὀρθός, διότι οὐχὶ κρίσις οἷα ἡ δικαστικὴ ἢ ἄλλη περὶ τῆς ἡλικίας εἶναι τοῦ δημάρχου καὶ τῶν συμβούλων, ἀλλὰ μᾶλλον ψευδὴς πιστοποίησις ἐπίσημος (ἄρθρ. 247, 240 καὶ 251 Ποιν. Νόμου) ἐν γνώσει ἐκδιδόμενη ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἐστὶν ἡ ἐν τῷ καταλόγῳ βεβαιώσεις, ὅτι τὰ παιδάρια ἐκεῖνα ἔχουσι τὴν νόμιμον ἡλικίαν τῶν 21 ἐτῶν, ἡ βεβαιώσεις καὶ ἐπιμαρτύρησις ἐν γνώσει αὐτῶν, μὴ ἀληθῆς οὖσα, περὶ τοῦ χρόνου τῆς γεννήσεως τῶν ἐκλογέων (ἄρθρ. 255 Ποιν. Νόμου), ἣν ὡς ἀρχὴ γινώσκουσα καλεῖται ἐπὶ τῇ βάσει προκαταρκτικῶν καταλόγων νὰ βεβαιώσῃ καὶ ἐπιμαρτυρήσῃ (ἄρθρ. 8 τοῦ εἰρημένου νόμου). δὲν μοι φαίνεται δὲ ὀρθὸν καὶ τὸ ἕτερον ἐπιχείρημα, ὅτι τὸ ψευδὲς τοῦ καταλόγου οὐδεμία δικαστικὴ ἀρχὴ δύναται νὰ ἐξελέγξῃ, ὡς τῆς ἐξελέγξεως τῇ ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων ἐπιτροπῇ ἀνατεθειμένης ὑπὸ τοῦ νόμου· α) διότι εἰ καὶ ἡ ἐξελέγξις τοῦ κύρους τῶν περὶ τὰς ἐκλογὰς βουλευτῶν πράξεων ἀνατίθεται εἰς τὰς ἐπὶ τῶν ἐκλογῶν ἀρχὰς καὶ τὴν βουλὴν, οὐδὲν ἤττον ῥητῶς τὸ ἄρθρον 67 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου λέγει, ὅτι πᾶσα ἀξιόποινος πράξις σχέσιν ἔχουσα μὲ τὰς ἐκλογὰς, καὶ προβλεπομένη εἴτε ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου εἴτε ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ, τιμωρεῖται καὶ ἐὰν ἐπικυρωθῇ ἢ ἀκυρωθῇ ἢ ἐκλογῇ· β) ἡ ὀριστικότης τοῦ καταλόγου, καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι ἀπρόσβλητον καθίστησι τοῖς παιδαρίοις τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν, δὲν παρεμποδίζει τὴν ποινικὴν καταδίωξιν τῶν πλαστοουργησάντων αὐτὸν, ὡς δὲ ἐμποδίζει καὶ τελεσίδικος πολιτικὴ ἀπόφασις στηριζομένη ἐπὶ πλαστοῦ ἐγγράφου τὴν ποινικὴν τῆς πλαστογραφίας καταδίωξιν, καὶ ἐὰν ὁ ἡττηθεὶς διά-

δικος παραιτήσεται τὸ τῆς ἀναψηλαφήσεως ἔνδικον μέσον (ἄρθρ. 785, 789 καὶ 791 Πολ. Δικονομ.) Τοιαύτην ἔχων γνώμην περὶ τοῦ καταδιωξίμου τῆς πράξεως περὶ ἧς πρόκειται, ἀναγκάστον νομίζω νὰ προῶν ἡ καταδίωξις μέχρι τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ ἐὰν ἀληθὲς ᾖ τὸ εἰρημένον ὑπὸ τοῦ πατρὸς Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, ὅτι σύμφωνα τῇ γνώμῃ αὐτοῦ ἐπανειλημμένως ἐνομολογήθη ἤδη.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐπιτρέπεται πολυγαμία τοῖς μὴ χριστιανοῖς,

Ἀριθ. 848.

Τῇ 20 Ἰουλίου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Κερκύρα Πλημμελειοδικῶν.

Τὸ ἄρθρον 144 τοῦ ἀστυκοῦ κώδικος τῶν Ἰονίων Νήσων λέγον, ὅτι τοὺς γάμους τῶν ἀλλοθρήσκων διέπουσιν οἱ περὶ αὐτῶν νόμοι καὶ ἔθιμα, ἐννοεῖ τοὺς γάμους μετὰ μιᾶς γυναικὸς καὶ οὐ μετὰ πολλῶν συγχρόνως, διότι τὴν πολυγαμίαν ἀπαγορεύουσι πᾶσιν ἀδιακρίτως τὰ ἄρθρα 627 καὶ 628 τοῦ Ἰονίου ποινικοῦ κώδικος, ὅμοια ὄντα τοῖς τοῦ ἡμετέρου ἁρθροῖς 283 καὶ 284. Ἐπομένως χωροῦσιν αἱ διατάξεις αὗται κατὰ παντὸς χριστιανοῦ ἢ μὴ χριστιανοῦ συνάπτοντος δεύτερον γάμον, ἐν ᾧ ἔτι ὑφίσταται πρῶτος ἔγκυρος γάμος, διότι ἀδιακρίτως περὶ παντὸς πολυγάμου λέγουσι καὶ οὐ μόνον περὶ χριστιανοῦ πολυγαμοῦντος. Ἀλλὰ ταῦτα λέγω, ἐὰν μὴ ἄλλως ἡρμηνεύθησιν οἱ εἰρημένοι Ἰόνιοι κώδικες, ὁ πολιτικὸς καὶ ποινικὸς, διότι ἐὰν ἐπὶ τῆς Ἰονίου πολιτείας ἐπετρέπετο τοῖς Ἰουδαίοις ἡ πολυγαμία, δυνάμει τοῦ ἁρθροῦ 144 τοῦ Ἰονίου κώδικος, καὶ δὲν ἐφηρμόζοντο αἱ περὶ πολυγαμίας διατάξεις τοῦ Ἰονίου ποινικοῦ κώδικος κατὰ Ἰουδαίων, εὐλογώτερον νομίζω νὰ ἀναμεινῶμεν τὴν διὰ νέου νόμου ἀπαγόρευσιν τῆς πολυγαμίας καὶ ἐν τοῖς Ἰονίοις νήσοις καὶ αὐτοῖς τοῖς μὴ χριστιανοῖς, διὰ τὸν λόγον ὅτι οὐ μόνον ἀμφίβολος τότε ἡ ἐννοία τοῦ ἁρθροῦ 144 καθίσταται, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ πάντως ἀναγκαία δολία προαίρεσις τῶν πολυγάμων Ἰουδαίων ἐλλείπει (ἄρθρ. 38 Π. Νόμου).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τὸ κατηγορητήριον ἀναφέρειν τὸ διαπραχθὲν πταῖσμα οὐχὶ δὲ καὶ τὴν παραβιασθεῖσαν διάταξιν, εἶναι ἔγκυρον; Ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ δύναται νὰ ἐκδώσῃ διάταξιν περὶ γεγονότος περὶ οὗ ὑπάρχει ἐν τῷ Ποιν. Νόμῳ διάταξις;

Ἀριθ. 1026.

Τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1877.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Ν. Σ. κατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Κερκύρᾳ πταισματοδικείου, ὅτι κατὰ τὴν 7 Ἰουλίου ε. ε. παρέβη τὴν ὑπ' ἀριθ. 286 ἀστυνομικὴν διακήρυξιν ἐκδοθεῖσαν νομίμως, τὴν ἀφορῶσαν τὴν πώλησιν πυρίτιδος, τὸ δὲ πταισματοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἤδη ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀριθ. 378 ε. ε. ἀπέλυσε τὸν κατηγορούμενον τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπὶ παραβάσει ἀστυνομικῆς διατάξεως κατηγορίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἠδύνατο νομίμως ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ νὰ ἐκδώσῃ διάταξιν ἀπαγορεύουσαν τὴν πώλησιν πυρίτιδος, ὑπαρχούσης περὶ τοιοῦτου γεγονότος ρήτηρς ἐν τῷ Ποιν. Νόμῳ διατάξεως, δι' ἧς τιμωρεῖται ὁ παραβάτης κατὰ τὸ ἄρθρ. 621 Ποιν. Νόμου.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἠτησάμην τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου διὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 24 τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας νόμου, καθ' ὃ ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῆς ἡ δημοτικὴ ἀστυνομία ἐδημοσίευσεν ὡς ἀστυνομικὴν διάταξιν τὴν περὶ ἀδείας πρὸς πώλησιν ποινικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 621 Ποιν. Νόμου, πρὸς δὲ καὶ διὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 145 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καθ' ὃ τὸ κλητήριον θέσπισμα ἀρκεῖ ν' ἀναφέρῃ ἐν γένει τὸ πταῖσμα καὶ δὲν ἀπαιτεῖται, ἵνα δεκτὴ ᾖ ἡ κατηγορία νὰ μνημονεύηται καὶ ἡ παραβιασθεῖσα διάταξις, καθόλου δ' εἴπειν, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, ἀλλ' ἔργον τοῦ δικαστοῦ εἶναι νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν οἰκείαν διάταξιν, ἐὰν τυχὸν ἄλλη τις παρὰ τὴν ἐφαρμοστέαν μνημονεύηται ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ, οὐδέποτε δ' ἔξεστιν αὐτῷ ν' ἀθώωσῃ διὰ τοῦτο τὸν κατηγορούμενον.

Εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον τὴν αἵτησιν ταύτην, ἐξαιτούμεθα τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Οἱ κληρονομοῦντες τοὺς θετοὺς γονεῖς τῶν παίδας, καὶ οἱ θετοὶ γονεῖς κληρονομοῦντες τοὺς θετοὺς παῖδας αὐτῶν, ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν πληρωμὴν τέλους ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν;

Ἀριθ. 1027.

Τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1877.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συνεπεία ἀνακοπῆς τοῦ Α. Π. κατ' ἀποφάσεως τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου, δι' ἧς ἐκεῖνος κατεδικάσθη νὰ πληρώσῃ τέλος χαρτοσήμου διὰ τὴν περιελθοῦσαν αὐτῷ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ θετοῦ πατρός του Α. Π. κληρονομικὴν μοῖραν καὶ τῆς ἀντιρρήσεως τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου, τὸ πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 963 ε. ε. ἀποφάσεώς του ἀπήλλαξε τὸν Α. Π. τῆς πληρωμῆς τοῦ περὶ οὗ πρόκειται τέλους.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡτησάμεν διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ ἀρθρ. 3 § 6 τοῦ νόμου ΡΙΓ'. τοῦ 1865 περὶ συγγενῶν ἐκ πλαγίου ἐξ αἵματος λέγον, ἐννοεῖ τοιούτους τοὺς ἐξ αἵματος ἀνιόντας καὶ κατιόντας ὡς ἐν τῇ § γ' ἐν ἣ περὶ αὐτῶν λέγει, καὶ οὐχὶ θετοὺς γονεῖς καὶ παῖδας, διότι ἂν καὶ αὐτοὺς ἐσχόπει ν' ἀπαλλάξῃ τοῦ τέλους, ἤθελε ρητῶς εἴπει τοῦτο, ὡς εἶπε καὶ περὶ συζύγων, τελεία δὲ υἱοθεσία μεταφέρουσα τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ πατρός εἰς τὸν θετὸν εἶναι συνήθως ἢ τῶν καὶ ἐξ αἵματος πάππων καὶ προγόνων θετῶν γονέων, ἢ δὲ τῶν ἐξωτικῶν εἶναι συνήθως ἀτελής. Ἄτοπον δὲ ἤθελεν εἶσθαι ὁ μὴ ἔχων δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας τοῦ ἀτελοῦς θετοῦ υἱοῦ ἀτελής θετὸς πατὴρ ν' ἀπαλλάττεται τοῦ φόρου κληρονομῶν ἐκ διαθήκης ἢ κληροδότημα λαμβάνων, οὐχ ἥττον δ' ἄτοπον ν' ἀπαλλάττεται ὁ ἀτελής θετὸς υἱὸς κληρονομῶν τὸν θετὸν καὶ τὸν φυσικὸν αὐτοῦ πατέρα, δις τοῦ φόρου, τουτέστι καὶ τῶν δύο κληρονομιῶν.

Εἰσάγων τὴν αἴτησιν ταύτην εἰς τὸ δικαστήριον ἐξαιτουμαι τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμάντοπουλος.

Ὁ ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ σκοπῇ σφετερισμοῦ τοῦ ὀφειλομένου τῷ δημοσίῳ δικαιώματος ὑλοτομήτας, τιμωρεῖται ;

Ἀριθ. 1028.

Τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1877.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Α. Μ. κατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Χαλκίδος, ὅτι κατὰ τὴν 19 Αὐγούστου ε. ε. μετέφερε πρὸς ἐκποίησιν ἐν τῇ θέσει Βρυσάκια τῆς Καστέλλας ξυλάνθρακας, ὑλοτομηθέντας ἄνευ δασονομικῆς ἀδείας παρ' αὐτοῦ, συνισταμένους ἐν ὅλῳ εἰς ὀκάδας 440 καὶ κάτασχεθέντας παρὰ δασονομικοῦ χωροφύλακος διὰ πρωτοκόλλου, τὸ δὲ πταισματοδικεῖον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 585 ε. ε. ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν αὐτὸν ἁθῶν τῆς προκειμένης κατηγορίας.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἠτησάμεθα ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀντίρρυσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Διότι καίτοι δεχομένη αὕτη ὡς ἀποδεδειγμένον, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ὑλοτόμησε χωρὶς καὶ λάβῃ ἀδείαν τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, ὡς ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν § 3 τοῦ περὶ ὑλοτομίας κλπ. διατάγματος τῆς 4 Δεκεμβρίου 1836, κηρύττει αὐτὸν ἁθῶν διὰ τὸν λόγον ὅτι κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ πταισματοδικίου δὲν ἐσκόπει νὰ σφετερισθῇ τὸ ὀφειλόμενον δικαίωμα, οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον παρεβίασε τὸ ἄρθρον 2 τοῦ περὶ τῶν εἰς τὰ δάση γενομένων ἀνομημάτων διατάγματος τῆς 10 Ἰουλίου 1836.

Διότι πᾶσα παραβίασις τῶν περὶ δασῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, οἷα καὶ ἡ ἀδεία πρὸς ὑλοτόμησιν, καθόσον δὲν ἀποτελοῦσι πλημμέλημα ἢ κακούργημα ἢ δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἁρθρου, τιμωρεῖται ὡς πταῖσμα, ἐπομένως εἰδὼν δὲν ἐσκόπει σφετερισμὸν τοῦ δημοσίου δικαιώματος καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐφηρμοζέτο ἡ § 11, ἣν παρατίθησι, τοῦ διατάγματος τῆς 4 Δεκεμβρίου 1836, χωρὶν οὐδὲν ἥττον εἶχε τὸ εἰρημένον ἄρθρον 2 τοῦ διατάγματος τῆς 10 Ἰουλίου 1836, ἴδε καὶ § 4 τοῦ διατάγματος τῆς 4 Δεκεμβρίου 1836.

Εἰσάγων τὴν αἴτησιν ταύτην εἰς τὸ δικαστήριον ἐξαίτουμαί τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δύνεται ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ νὰ κανονίσῃ τὸ πληρωτέον εἰς τὰς ἀμάξας μίσθωμα :

Ἀριθ. 1029.

Τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1877.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Ι. Ε. ὡς ἀμαξηλάτης κατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Ἀθηνῶν, ὅτι κατὰ παράβασιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 103 διατάξεως τῆς διευθύνσεως τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, τὴν 30 Ἰουλίου 1877 ζητηθεὶς νὰ μεταφέρῃ τινὰ διὰ τῆς ἀμάξης τοῦ ἐκ τῆς πλατείας τοῦ συντάγματος εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἐπὶ τῷ κανονισμένῳ ὑπὸ τῆς ἀστυνομικῆς διατάξεως μισθώματι, ἠρνήθη νὰ πράξῃ τοῦτο, ἀπειτήσας μίσθωμα ἀνώτερον κατὰ ἓν φράγκον. Ἀλλὰ τὸ πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1359 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν αὐτὸν ἄθῳον, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ προαναφερθεῖσα ἀστυνομικὴ διάταξις δὲν στηρίζεται εἰς νόμον, ἐπιτρέποντα ταῖς ἀστυνομικαῖς ἀρχαῖς νὰ προσδιορίζωσι τὸ μίσθωμα τῶν ἀμαξῶν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἠτησάμην τὴν ἀναίρεσέν, ὑπὲρ τοῦ νόμου, δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 48 § 3, 61 καὶ 62 καὶ τοῦ ἀρθροῦ 697 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθόσον ἐξ αὐτῶν, συνδυαζομένων τῷ ἀρθρῷ 82 καὶ ἄλλων τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, τοῖς ἀρθροῖς 15 καὶ 91 τοῦ περὶ δέμων νόμου, τοῖς ἀρθρ. 581, 584 καὶ 586 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ τῷ τῶν ἀγορανομικῶν διατάξεων ἀρθρῷ 26, ἐξάγεται ὅτι καὶ ὁ προσδιορισμὸς τοῦ μισθώματος τῶν ἀμαξῶν ἀνάγεται εἰς τὴν τοπικὴν καὶ ἀγορανομικὴν ἀστυνομίαν καὶ ἐπομένως ἡ ὑπ' ἀριθ. 103 ε. ε. ἀστυνομικὴ περὶ τούτου διάταξις ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητος τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς ἐξεδόθη, καὶ κατ' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν καὶ παράβασιν τῶν εἰρημένων διατάξεων ἀπερρήνατο τὸυναντίον ὁ πταισματοδίκης, κηρύξας ἄθῳον τὸν παραβάτην τῆς εἰρημένης ἀστυνομικῆς διατάξεως ἀμαξηλάτην.

Τὴν αἴτησιν ταύτην ὑποβάλλων εἰς τὸ δικαστήριον ἐξαιτούμαι τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ὁ δικαστικὸς γραμματεὺς λαβὼν παρὰ τῶν διαδίκων τὰ νόμιμα τέλη πρὸς σύνταξιν πρακτικῶν ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ μὴ συντάξας τοιαῦτα, ποινικῶς καταδιώκεται καὶ οὐχὶ πειθαρχικῶς.

Ἀριθ. 1030.

Τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1877.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Δ. Τ. κατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου Λαμίας, ὅτι διατελὼν γραμματεὺς παρὰ τῷ εἰρηνοδικεῖ Φαλάρων κατὰ τὸ ἔτος 1871 καὶ 1872, ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας καὶ πρὸς βλάβην τῆς ἐπικρατείας, παρέβη τὰ τῆς ἐπιτετραμμένης εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας καθήκοντα, ἥτοι λαμβάνων διὰ τὴν ἐπὶ χαρτοσήμου σύνταξιν ἐκάστου πρακτικοῦ δημοσιεύσεως ἀποφάσεως παρὰ τῶν διαδίκων λεπτὰ 50, δὲν συντάξε πρακτικὰ τινα τοιαῦτα κατὰ τὰ ἔτη 1871 καὶ 1872. Τὸ δὲ πλημμελειοδικεῖον ἐρήμην μὲν δικάσαν τὸν μνησθέντα, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς χρηματικὴν ποινὴν δραχμῶν ἑκατὸν πενήκοντα, εἰς τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐκπτώσιν καὶ πρόσκαιρον ἀνικανότητα ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας ἐπὶ ἓν ἔτος, ἐπὶ δὲ τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ ἀπέλυσεν αὐτὸν τῆς προκειμένης κατηγορίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 429 π. ε. ἀποφάσεως.

Ταύτης τὴν ἀνάρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἠτησάμην διὰ τὸν λόγον, ὅτι σφετερισμὸν χρήμάτων παραδοθέντων τῷ κατηγορουμένῳ γραμματεῖ εἰρηνοδικείου ὡς τελῶν χαρτοσήμου ὀφειλομένων τῷ κράτει διὰ τὴν σύνταξιν πρακτικῶν δημοσιεύσεως ἀποφάσεων εἰρηνοδίκου, ἐχαρακτήρισεν ὡς πειθαρχικὸν παράπτωμα, οὕτω δὲ παρεβίασε τὸ ἄρθρον 394 τοῦ Ποιν. Νόμου τὸ τιμωροῦν ποινικῶς τοιαύτην ἰδιοποίησιν, φυλακίσει τριῶν μηνῶν. Ὑποβάλλων δὲ τὴν αἴτησιν ταύτην εἰς τὸ δικαστήριον ἐξαιτουμαι τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν πταισματοδικείων περὶ βλάβης εἰς δένδροφυτεῖας καὶ σπαρτὰ εἰσιν ἀνέκκλητοι.

Ἀριθ. 1031.

Τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1877.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ πλημμελειοδικεῖον Τριπόλεως διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1390 καὶ

1394 ε. ε. ἀποφάσεων του δικάσαν ὡς ἐφετεῖον ἐπὶ βλάβῃ ξένης ἰδιοκτησίας καὶ παράβασει ἀστυνομικῆς διατάξεως, ἐκήρυξεν ἀθώους τοὺς διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 194 καὶ 195 π. ε. ἀποφάσεων τοῦ πταισματοδικείου Νυμφασίας κηρυχθέντας ἐνόχους καὶ καταδικασθέντας εἰς πρόστιμον.

Τῶν ἀποφάσεων τούτων ἡττησάμεθα τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐδίκασε περὶ ζημίας εἰς ἀμπέλους καὶ δένδρα διὰ βοσκῆς ποιμνίων, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν ὑπ' ἀριθ. 194 καὶ 195 (ἴδε τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων) καὶ τῶν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἀριθμοὺς ἐρήμην τῶν κατηγορουμένων ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, κατ' ἔφρεσιν κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων, καίτοι ἀνεκκλήτων οὓσων κατὰ τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ περὶ προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν κλπ. διατάγματος τῆς 31 Δεβρίου 1836, καὶ μεταρρυθμίσας αὐτάς, ἐκήρυξεν ἀθώους τοὺς δι' ἐκείνων καταδικασθέντας, οὕτω δὲ κακῶς ἡρμήνευσε τὴν εἰρημένην περὶ ἀνεκκλήτου τῶν τοιούτων ἀποφάσεων διάταξιν. Ὑποβάλλων δὲ τὴν αἴτησιν ταύτην εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξαίτουμαι τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Εἰσαγωγὴ ξένου ἁλατος εἰς τὸ Κράτος.

Ἀριθ. 1034.

Τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Καλάμῃσι Πλημμελειοδικῶν.

Τὸ περὶ διοικήσεως τῶν ἐθνικῶν ἀλυκῶν διάταγμα τῆς 11/23 Ἀπριλίου 1833, τὸ νόμου ἰσχὺν ἔχον, κρατεῖ καὶ σήμερον, διότι οὐδένα νεώτερον ἀντικείμενον αὐτῷ νόμον γινώσκω.

Τὸ ἄρθρον 17 αὐτοῦ λέγον «Πᾶσα παράβασις (τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἐξ ὀλοκλήρου εἰσαγωγῆς ξένου ἁλατος) παιδεύεται», ἐκφράζει ἀρκούντως, ὅτι τιμωρεῖται ἡ δικαστικῶς ἀποδοδεδειγμένη παράβασις· πρέπει λοιπὸν προηγουμένως ἀπόφασις δικαστικὴ νὰ κηρύξῃ ἔνοχον τῆς εἰρημένης παραβάσεως τὸν πλοίαρχον, ἵνα δημευθῇ τὸ ἅλας καὶ τὸ μετακομίσας αὐτὸ πλοῖον. Τὸ αὐτὸ δ' ἄρθρον λέγον, ποινὴν προστίμου ἴσου μὲ τὴν τιμὴν τοῦ ἁλατος, δείκνυσιν ὅτι τὴν δήμευσιν ἀποφαί-

νεται ὁ καὶ τὴν κυρίαν ποινὴν ἀποφαινόμενος, τουτέστιν ὁ πταισματοδίκης τοῦ τόπου ὅπου εἰσέχθη τὸ ξένον ἄλλας (ἄρθρ. 29 Ποιν. Δικονομίας). Τόπος δὲ τῆς ἐκτελέσεως τῆς τοιαύτης πράξεως θεωρητέος κατὰ πρόληψιν εὐλογον τοῦ δικαστοῦ, ὁ πλησιέστερος τῆς θαλάσσης ἐν ἣ συνελήφθη τὸ πλοῖον, μέχρις οὗ ἢ ἐπ' αὐτοῦ ἐνεργουμένη ἀνάκρισις δείξῃ, ὅτι ἄλλος ὁ τόπος τῆς εἰσαγωγῆς. Τούτου δὲ βεβαιωθέντος, δύναται ἀπ' εὐθείας νὰ εἰσαχθῇ ὁ κατηγορούμενος εἰς τὸ προκύψαν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως πταισματοδικεῖον, καὶ καλεσθέντων τῶν γνωστῶν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως μαρτύρων, δικασθῇ ὑπ' αὐτοῦ (ἄρθρ. 143 Ποιν. Δινομίας).

Ἄ. Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ὁ κληροῦχος πρὶν ἢ λάβῃ τὸν ὄρκον τοῦ στρατιώτου δὲν θεωρεῖται τοιοῦτος, καὶ φυγοστρατῶν δικάζεται ὑπὸ τῶν κοινῶν καὶ οὐχὶ τῶν στρατ. δικαστηρίων.

Ἀριθ. 1035.

Τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Καλάμας Πλημμελειοδικῶν.

Κατὰ τοὺς Γάλλους, ὁ κληροῦχος νεοσύλλεκτος πρὶν ἢ ὀριστικῶς ἱκανὸς κριθῇ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, δὲν λογίζεται στρατιώτης, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπάγεται εἰς τὰ στρατοδικεῖα· ἅμα δὲ κριθῇ ἱκανὸς, λογίζεται στρατιώτης καὶ ὡς τοιοῦτος ὑπάγεται εἰς τὸ στρατοδικεῖον ἐπὶ φυγοστρατίᾳ, ἐὰν καλούμενος νὰ μεταβῇ εἰς σῶμά τι στρατιωτικὸν ἀπειθήσῃ.

Κατὰ δὲ τοὺς παρ' ἡμῖν κειμένους νόμους. δὲν λογίζεται στρατιώτης πρὶν ἢ ὀρκισθῇ τὸν στρατιωτικὸν ὄρκον (ἄρθρον 3 καὶ 5 τοῦ περὶ στρατολογίας καὶ ναυτολογίας νόμου τῆς 1 Νοεμβρίου 1871), διὰ τοῦτο καὶ δικάζεται ὑπὸ τῶν κοινῶν δικαστηρίων ἐπὶ φυγοστρατίᾳ, ὡς ἐκ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐξάγεται, ὅπερ περὶ δικαστικῆς ἀποφάσεως λέγον, κοινοῦ δικαστηρίου ἐννοεῖ καὶ οὐχὶ στρατοδικείου, διότι τὰ κοινὰ δικαστήρια δικάζουσιν, ὃν ὁ νόμος ρητῶς δὲν ὑπήγαγεν εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν δικαιοδοσίαν τῶν στρατοδικείων. Τὸ ἄρθρον 220 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας χώραν ἔχει λοιπὸν μόνον ὅταν ὁ κληρωθεὶς ὀρκισθεὶς καὶ διαταχθεὶς ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας

στρατιωτικῆς ἀρχῆς νὰ μεταβῇ εἰς ὃ ὠρίσθη νὰ ὑπηρετήσῃ σῶμα, ἀπειθήσῃ. Ἄτοπόν τι βεβαίως ἔχει τοῦτο, τὸ νὰ τιμωρηθῇ ὁ μηκέτι ὀρκισθεὶς φυγόστρατος ποινῇ ἐνὸς τοῦλάχιστον μηνός, ὁ δὲ ὀρκισθεὶς τῇ ποινῇ ἐξ ὀνόμων ἡμερῶν, ἀλλὰ τὸ ἄτοπον τοῦτο νομίζω ὅτι δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν, ἀφοῦ ὁ περὶ ἐφεδρείας νόμος ΧΘ λέγει ὅτι ἐφαρμόζονται αἱ περὶ φυγοστρατίας διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου 1851 καὶ τοῦ ἄρθρ. 220 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας καὶ ἄλλως ἢ ὅπως εἶπον δὲν δύναμαι νὰ συμβιβάσω αὐτάς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Προσόντα τῶν μελῶν τῶν διὰ τὰς ἐκλογὰς ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν.

Ἀριθ. 1118. (τηλεγράφημα) Τῇ 25 Νοεμβρίου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδικῶν.

Ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου, ἐξάγεται ὅτι λέγον «δικαστικοὶ λειτουργοὶ παντὸς βαθμοῦ μέχρι τοῦ γραμματέως πρωτοδικῶν», ἐννοεῖ δικαστικούς λειτουργοὺς μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ γραμματέως, συμπεριλαμβανομένου καὶ τούτου καὶ τῶν ὁμοβάθμων αὐτοῦ ἐν οἷς καὶ οἱ εἰρηνοδίκαι· διότι ἐγγραπτέους λέγει καὶ τοὺς γραμματεῖς ταμείων καὶ τοὺς ὑποθηκοφύλακας καὶ συμβολαιογράφους, οἵτινες βεβαίως δὲν εἶναι ἀνώτεροι κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ γραμματέως πρωτοδικῶν καὶ τῶν εἰρηνοδικῶν, περὶ δὲ τούτων ῥητέον προσέτι ὅτι προϊστάμενοι εἰσὶ δημοσίας ὑπηρεσίας. Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη μου ἣν τηλεγραφικῶς αἰτεῖσθε μαθεῖν.

Ἀπὸ τοῦ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Προσόντα ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν.

Ἀριθ. 1154.

Τῇ 10 Δεκεμβρίου 1877.

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῶν ἐν Λευκαδί Πρωτοδικῶν.

Ἀρμόδιοι ὄντες διορθοῦν καταλόγους μόνον κατ' ἐνστάσιν, ἐκλογέως ἢ δημοτικοῦ συμβούλου κατὰ τ' ἄρθρα 15, 19 καὶ 39 τοῦ ΧΜΗ νόμου, οὐ δύνασθε τοῦτο ἐξ ἐπαγγέλματος χωρὶς τινὸς ἐνστάσεως ποιεῖν, ὡς ἐγὼ νομίζω. Ἐπειτα οἱ μὲν εἰρηνοδίκαι ὀρθῶς ἐγγράφονται ὥσπερ καὶ οἱ ὁμοιοβάθμοι αὐτοῖς

γραμματεῖς Πρωτοδικῶν, διότι δικαστικούς παντός βαθμοῦ μέχρι τοῦ γραμματέως λέγων ὁ νόμος, ἐννοεῖ μέχρι τούτου συμπεριλαμβανομένου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τούτου, ὅτι καὶ τοὺς μὴ ἀνωτέρους αὐτοῦ γραμματεῖς ταμείων συμπεριλαμβάνει; ἂν δ' οἱ λοιποὶ οὐκ ὀρθῶς ἐνεγράφησαν, τὸ ἀόριστον τοῦ νόμου περὶ τῶν προϋσταμένων ὑπηρεσίας πταίει μᾶλλον ἢ ὁ ἐγγράφας.

Ο. Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀπονεμηθείσης πλήρους Β. χάριτος πρὶν ἢ ἀρξηται ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς, ὁ ἀπαλλαγὴς ταύτης ἀπαλλάσσεται καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς;

Ἀριθ. 80.

Τῇ 17 Ἰανουαρίου 1878.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἀνεβάλομεν μέχρι τοῦδε ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ὑμέτερον ὑπ' ἀριθ. 32496 καὶ 34059 ἔγγραφον, διότι προκληθέντες προηγούμενως ὑπὸ τοῦ ἀρχηγείου τῆς χωροφυλακῆς ν' ἀποφανθῶμεν περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος περὶ οὗ ἐρωτώμεθα, τουτέστι περὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῆς ποινῆς τῶν καταδικασθέντων ἀξιωματικῶν Α. Β. καὶ Ο. Α., προσκαλέσαμεν τὴν περὶ τούτου γνώμην τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις Ἐφέταις Εἰσαγγελεως, ὡς ἀρμοδίου νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως, ἣν εἰσέτι δὲν ἐλάβομεν. Πιθανὸν τὴν γνώμην αὐτοῦ συνεπεία τοῦ ἡμετέρου ἐγγράφου νὰ ἐξέφρασεν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ ἀρχηγεῖον τῆς χωροφυλακῆς. Ἐπειδὴ δὲ, ὡς ἀνηγγέλθη ἡμῖν προφορικῶς, ἀνάγκην ἔχετε τοῦ ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἀπαντήσεως εἰς τὸ ὑμέτερον ἔγγραφον, ἀποστέλλομεν ἀπόσπασμα τοῦ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου αἰτουμένου ἀντιγράφου, περὶ δὲ τοῦ εἰρημένου ζητήματος λέγομεν, ὅτι ἀρμόδιος εἶναι ν' ἀποφανθῇ ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς, οὗ τὴν γνώμην δύνασθε νὰ ζητήσητε παρ' αὐτοῦ ἢ τοῦ ἀρχηγείου τῆς χωροφυλακῆς ἐὰν ἐστάλη ἤδη εἰς αὐτὸ, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν. Ἡ ἡμετέρα δὲ γνώμη, κ. Ὑπουργέ, εἶναι ὅτι ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῆς ποινῆς, ἡ ἡμέρα εἶναι καθ' ἣν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς τῆς ποινῆς ἐτέθησαν εἰς τὰς φυλακάς (ἀρθρ. 17 § 2 Ποιν. Νόμου),

προσθέτομεν δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἂν τῆς τοιαύτης ἐκτελέσεως προηγήται Β. χάρις τῆς ποινῆς πλήρης, ἥτοι πρὶν ἢ ἀρξῇται ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς, ἡ ἀπόφασις μηδέποτε ἐκτελεσθεῖσα, οὐδὲ τὰς συνεπειὰς τῆς ποινῆς συνεπήγαγε, καὶ ἐπομένως διὰ τῆς χάριτος ἐκείνης, κατ' ἀρχὴν τοῦ δικαίου, καὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ποινῆς τουτέστι τῆς στέρησεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς ἐκπτώσεως τῆς ὑπηρεσίας κλπ. ἀπηλλάγησαν οἱ εἰρημένοι ἀξιωματικοί, (ἴδε Comment. sur de Code de just. Militaire par M. P. Pradier Fodéré ect. P. 295).

‘Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

‘Οτι ὁ δικηγόρος κληρωθεὶς ἐφεδρὸς δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ ᾖ δικηγόρος, ἀπαλλαγὴς δὲ τῆς ἐφεδρείας ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του ὡς δικηγόρος, μὴ χρῆζων νέου διορισμοῦ.

Ἀριθ. 93. (τηλεγράφημα) Τῇ 3 Ἰανουαρίου 1878.

Εἰσαγγελέα Πλημμελειοδικῶν Τριπόλεως.

Ἡ τοῦ ἐφεδρῶν ἐκγύμνασις δὲν εἶναι στρατιωτικὴ ὑπηρεσία, ἀλλ' ἀσκήσις ἐν τοῖς ὅπλοις πολίτου ἐκτὸς τοῦ στρατοῦ, ἵνα ἄξιός καταστῇ νὰ ὑπηρετήσῃ ἐν ἀνάγκῃ ὡς στρατιώτης, ἀλλὰ καὶ ὁ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἀναδεχόμενος δικηγόρος δὲν παύει νὰ ᾖ τοιοῦτος πρὶν ἢ ἐκουσίως παραιτήσῃται τὴν δικηγορίαν ἢ ἀποβληθῇ ἐξ αὐτῆς μετὰ πειθαρχικὴν τιμωρίαν. Ἄρα ὁ ἀπαλλαγὴς τῆς ἐφεδρείας, ἐπανακάμπτων οἰκάδε, δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον του ὡς δικηγόρος, μὴ χρῆζων νέου διορισμοῦ. Αὕτη ἡ γνώμη μου, καλὸν ὅμως νομίζω νὰ ἐρωτηθῇ καὶ τὸ Ὑπουργεῖον.

‘Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

‘Ο δημοτικὸς πάρεδρος διορισθεὶς εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἔπαυσε νὰ ᾖ πάρεδρος, ἐπομένως μὴ ὢν τοιοῦτος, δύναται νὰ ᾖ μέλος ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἀριθ. 96. (τηλεγράφημα) Τῇ 18 Ἰανουαρίου 1878.

Εἰσαγγελέα Πλημμελειοδικῶν Καλάμας.

Οἱ δημαρχικοὶ πάρεδροι ἀναδεχόμενοι ὑπηρεσίαν δημοσίαν,

δὲν δύνανται συγχρόνως νὰ διατελῶσι πάρεδροι ὄντες (ἄρθρον 3 τοῦ νόμου περὶ δημαρρεσιῶν), καὶ κινδυνεύουσιν, ἐξακολουθοῦντες νὰ διατελῶσι, καὶ ποινικῶς νὰ καταδιωχθῶσι (ἄρθρα 227 καὶ 91 Ποιν. Νόμου), διότι ἡ ἐκλογὴ αὐτῶν οὔτε ἐγένετο οὔτε ἡδύνατο νὰ γείνη δημοσίων ὄντων ὑπαλλήλων, καὶ ἐπομένως σερεῖται τῆς βουλῆσεως τῶν ἐκλογέων καὶ πάσης νομιμότητος, ἀφ' οὗ χρόνου ὑπάλληλοι ἐγένοντο· δύνανται λοιπὸν νὰ ᾧσι μέλη ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν, διότι κατὰ νόμον δὲν θεωροῦνται δημοτικοὶ πάρεδροι.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Αἰτητάντων ἀναίρεσιν τοῦ τε καταδικαθέντος καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως, γενομένης δὲ δεκτῆς μόνης τῆς τοῦ Εἰσαγγελέως αἰτήσεως, διὰ τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολῆς τῆς ποινῆς, τότε ἄρχεται ἡ ποινικὴ διάρκεια ;

Ἀριθ. 126.

Τῇ 28 Ἰανουαρίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτριας Ἐφετῶν.

Ἐπιστρέφοντες τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 ἔγγραφόν σας, παρατηροῦμεν ὅτι δὲν εἶναι ἀκριβὲς ὅπερ λέγετε, ὅτι δῆθεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 46 ἀπόφασις οἰκοθεν ἐπέβαλε ποινὴν προσκαίρων δεσμῶν ἀντὶ τῆς εἰρκτῆς, διότι ἐξ αὐτῆς ἐξάγεται ὅτι ἀναίρεσιν ἡτήσαντο οὐ μόνον οἱ κατηγορούμενοι, ἀλλὰ καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Κακουργιοδικῶν, καὶ οὗτος ἦν ὁ αἰτησάμενος νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ποινὴ τῶν προσκαίρων δεσμῶν ἀντὶ τῆς εἰρκτῆς· ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ Ποιν. Νόμου ἡ ποινὴ αὕτη λογιστέα ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐξεδόθη ἡ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπόφασις καὶ ἐξετελέσθη, διότι τότε μόνον κατ' ἐξαίρεσιν ἡ ποινικὴ διάρκεια ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς τῶν συνέδρων ἀποφάσεως, ὅτε οἱ κατηγορούμενοι δὲν μεταχειρίζονται ἔνδικόν τι μέσον κατ' αὐτῆς, καὶ τότε μόνον ἡ συνεπεῖα αἰτήσεως ἀναίρεσεως τοῦ Εἰσαγγελέως ἐπελθοῦσα ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴ τῆς ποινῆς οὐδὲν ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα, ὡς πρὸς τὴν ἑναρξίν αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς τῶν συνέδρων ἀποφάσεως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἵτησις, ὅταν ἀφορᾷ μόνον τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν, εἴτε ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος γίνεται, εἴτε ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, γίνεται ἐπὶ ἐνσήμευ χάρτου κατὰ τὰ ἐν τῇ Πολ. Δικονομίᾳ ὠρισμένα.

Ἀριθ. 146.

Τῇ 4 Φεβρουαρίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Σύμφῳ Πλημμελειοδικῶν.

Τοῦ ἄρθρου 48¹ τῆς Ποιν. Δικονομίας λέγοντος, ὅτι εἰς τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἵτησιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ Πολ. Δικονομίᾳ ὠρισμένα, δὲν ἀντίκειται νομιζόμεν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ τὸ ἀπατεῖν καὶ ἐπὶ αἰτήσεως ἀναιρέσεως τοῦ καταδικασθέντος, γενομένης μόνον ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν, τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃς τὰ ἔγγραφα ταῦτα ἐπὶ ἐνσήμευ χάρτου προσάγονται· διότι τ' ἄρθρ. 482 καὶ 483 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐφαρμόζονται ὅταν τὸ ποινικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως δι' αἰτήσεως ἀναιρέσεως προσβάλληται καὶ μετ' αὐτοῦ ὡς συνέπεια καὶ τὸ περὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς, καὶ τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τοῖς εἰρημένοις ἄρθροις 482 καὶ 483 ὁ καταδικασθεὶς ἀναφέρεται ὡς ἔχων πρὸς σύνταξιν τῆς αἰτήσεως παρὰ τῷ γραμματεῖ καὶ ἐκδίκασιν αὐτῆς ταῦτά δίκαια ὅσα καὶ ὁ δημόσιος κατήγορος ἔχει. Μὴ προσβαλλομένου τοῦ ποινικοῦ μέρους τῆς ἀποφάσεως, μένει μόνον τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον ἐπίδικον διὰ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τὸ δὲ δημόσιον ἐκλείπει, ἡ δὲ ἐκδίκασις τῶν ἰδιωτικῶν συμφερόντων ὑπόκειται, κατὰ γενικὸν κανόνα, τῷ φόρῳ τοῦ τέλους· διότι οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐναγομένου ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἀπὸ τῶν τελῶν, ἀφοῦ ἤθελεν ὑπόκεισθαι τούτοις, ἂν ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἐνήγετο μετὰ τὴν ποινικὴν δίκην καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὑπόκειται καὶ ὁ ἀντίδικός του, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 284 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὅπερ κατ' ἐμὴν γνώμην, εἰ καὶ μὴ ρητῶς λέγει, ἐννοεῖ ὅμως νὰ ὑποβάλλῃ ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους εἰς τὰς τῆς Πολ. Δικονομίας διατάξεις, ὅταν μόνον ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντες καὶ ἐναγόμενοι παρίστανται ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Αὕτη εἶναι ἡ ἡμετέρα γνώμη ἣν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8809 ὑμετέρου ἐγγράφου ἠτήσασθε.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν δύναται κατὰ παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν ν' ἀνακόψῃ βούλευμα ἀποφηνάμενον συμφώνως μετὰ τὴν πρότασιν αὐτοῦ (τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν);

Ἀριθ. 198.

Τῇ 16 Φεβρουαρίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν.

Ἀπαντῶντες εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2406 ἔγγραφον, δι' οὗ ζητεῖται ἡ ἡμετέρα γνώμη, ἐὰν κατὰ ῥητὴν παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν, ὁ παρὰ Πλημμελειοδικαίς Εἰσαγγελεὺς, δύναται παρὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πρότασιν νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ ἔνδικον τῆς ἀνακοπῆς μέσον, κατὰ βουλευματος ἀποφηνάμενου ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπρότεινε, λέγομεν ὅτι δύναται, διότι τὰ ποινικὰ δικαστήρια καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀποφαίνονται ὅτι αὐτοῖς δοκεῖ νόμιμον, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲν ὑπάρχει τὸ κωλύον νὰ διορθώσῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ μέσου ἐκείνου ὅτι μὴ ὀρθὸν ἐπρότεινε καὶ συμπιέσσει ἕως καὶ τὸ δικαστήριον νὰ δεχθῇ αὐτὸ ὡς ὀρθόν. Εἰ δὲ ὀρθὴ ἡ περὶ τούτου γνώμη, ὁ παρὰ Πλημμελειοδικαίς Εἰσαγγελεὺς, δυνάμενος ν' ἀνακόψῃ τὸ βούλευμα, ὀφείλει κατὰ τὸ ἀρθρον 94 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, λαβὼν ῥητὴν παραγγελίαν παρὰ τοῦ ἀνωτέρου του, νὰ πράξῃ τοῦτο, διότι μόνον τὸ ἀδύνατον αὐτῷ κατὰ νόμον δὲν δύναται καὶ κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἀνωτέρου του νὰ ἐνεργήσῃ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ τῆς κληρώσεως τῶν μελῶν τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν.

Ἀριθ. 235

Τῇ 10 Μαρτίου 1878

Πρὸς τὸ Σ. Υπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἡ ἐπὶ τῶν δύο ζητημάτων τῶν τιθεμένων μοι διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου ε. ε. ἐγγράφου τοῦ ὑπουργείου γνώμη μου, ἐστὶν αὕτη.

Α') Ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἐὰν αἱ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ὑποστοιχ. ΧΕΑ (1877) νόμου ἐνεργηθῶσι ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀευχάδι

Πλημμελειοδικείου πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 39 καὶ 40 τοῦ ἀπὸ 17 76ρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους νόμου ὑπὸ στοιχ. ΧΜΗ πράξεις ὧσιν ὀριστικαὶ καὶ τελεσιδικοί, ἢ ἐὰν πρέπη νὰ ἐπαναληφθῶσι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ νόμου ΧΕΑ. Κατ' ἐμὴν γνώμην εἰσὶν ὀριστικαὶ καὶ ἀμετάκλητοι καὶ οὐ δέον ἐπαναληφθῆναι αὐτάς, α') διότι κατὰ τὸν νόμον περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν τοῦ 1864, ἀρμόδιον εἰς ἐκδίκασιν τῶν κατὰ τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων ἐντάσεων ἦν τὸ Πρωτοδικεῖον, εἰς οὗ τὴν δικαιοδοσίαν κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ὑπῆγετο ὁ δῆμος (ἀρθρον 18 τοῦ αὐτοῦ νόμου), τὸ αὐτὸ δὲ δικαστήριον ἀρμόδιον ἦν, καθόσον ἐπετρέπετο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ νόμου ἡ σύμπραξις ἡ δικαστικὴ (ἀρθρον 39 τοῦ αὐτοῦ) καὶ ὡς πρὸς τὸν κατάλογον τοῦ ἀρθρ. 38, 6') διότι τοῦ νόμου ΧΜΗ μὴ ὀρίζοντος ἄλλο δικαστήριον ὡς ἀρμόδιον (ἀρθρ. 19, 39 καὶ 40 τοῦ αὐτοῦ νόμου), δέον νὰ δεχθῶμεν τὸ δικαστήριον ἐκεῖνο ὡς ἀρμόδιον, ὅπερ καὶ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον καὶ κατὰ τὸν νόμον τοῦ 1864 ἀρμόδιον ἦν, ὅτι δὲ ὀρθὸν τοῦτο, δείκνυσι καὶ ὁ νόμος ΧΕΑ, ὅστις διὰ τοῦ ἀρθρου 2 ἀναγκαστικὸν ἐθεώρησε νὰ ὀρίσῃ ἄλλο ὡς ἀρμόδιον δικαστήριον, γ') διότι οἱ νόμοι κατὰ γενικὴν ἀρχὴν δὲν ἔχουσιν ἀναδρομικὴν δύναμιν εἰμὴ τὸναντίον ρητῶς ὀρίζῃ ὁ νέος νόμος, κατὰ τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην ὁ νόμος ὑπὸ στοιχείου ΧΕΑ δὲν ρυθμίζει τὰς πρὸ αὐτοῦ ἐνεργηθείσας κατὰ τοὺς προκειμένους ἐκλογικοὺς νόμους πράξεις, ἀλλὰ τὰς μετ' αὐτὸν, καὶ διὰ τοῦτο τηροῦσιν αἱ προενεργηθεῖσαι τὸ κῦρος αὐτῶν. Ὅθεν αἱ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Λευκάδος, εἰς ὃ ὑπάγεται ὁ δῆμος Ἀνακτορίων, ὁμολογουμένως κατὰ τοὺς νόμους τοὺς προγενεστέρους τῶν ἐκλογικῶν νόμων γενόμεναι κληρώσεις διατηροῦσι καὶ μετὰ τὸν νόμον ΧΕΑ τὸ κῦρος αὐτῶν. Ἐν μίᾳ δὲ μόνῃ περιπτώσει εὐλογον εἶπεν ὅτι ἄκυροι καθίστανται καὶ αὗται, ταύτη, ἐὰν δηλ. ἐνηργήθησαν ἐπὶ τῇ βάσει καταλόγων συνταχθέντων καὶ ὀριστικῶν καταστάσεων, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου τοῦ 1864 καὶ τῶν καταλόγων τούτων ἡ ἰσχὺς ἔπαυεν, ὡς συνταχθέντων καὶ ὀριστικῶν καταστάσεων ἐτέρων καταλόγων κατὰ τὸν νόμον ΧΜΗ (ἀρθρον 10 τοῦ ΧΕΑ νόμου).

Ὁ νόμος ΧΜΗ εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἔχει καὶ διάταξιν τινα καθιστῶσαν ἀμφίβολον μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ νόμου ΧΕΑ τὸ ἀρμόδιον τοῦ δικαστηρίου, τουτέστι τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 63, καθ' ὃ τὸ οἰκεῖον, ὡς λέγει, Πρωτοδικεῖον ἀνακηρύττει τοὺς βουλευτάς· διότι ζητεῖται ἐν ἐπαρχίαις ἐχούσαις δήμους ὑπαγομένους εἰς τὴν δικαιοδοσίαν δύο ἢ πολλῶν δικαστηρίων, ποῖον τὸ ἀρμόδιον νὰ ἀνακηρύξῃ τοὺς βουλευτάς τῆς ἐπαρχίας. Ἀλλ' ἂν κατὰ τοῦτο ἀμφίβολος ἢ ἀρμοδιότης, δὲν εἶναι καὶ ἀμφίβολος ἢ τοῦ Πρωτοδικείου ἐκάστου δήμου εἰς ὃ ὑπάγεται ὡς πρὸς τὰς δικαστικὰς πράξεις περὶ ὧν τὰ ἀρθρα 19, 39 καὶ 40 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

Β') Ἐπὶ τοῦ ζητήματος, εἰ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἀνάκρισιν τῶν καταλόγων τῶν κληρωσίμων καὶ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐνστάσεων ἔγγραφα πρέπη νὰ μένωσιν εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἢ πρέπη ν' ἀποστέλλωνται εἰς τὴν διοικητικὴν ἢ τὴν δημοτικὴν ἀρχήν.

Κατ' ἐμὴν γνώμην οὐδὲν λέγοντες τοῦ νόμου περὶ ἐπιστροφῆς τῶν ἐγγράφων, πρέπει ταῦτα νὰ μένωσιν εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς ἀρχῆς πρὸς ἣν ἐστάλησαν· ἐπομένως εἰ μὲν τυχὸν μὴ ἐγένοντο ἐνστάσεις, εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ εἰρηνοδίκου, εἰ δὲ ἐγένοντο καὶ ἐξεδικάσθησαν ὑπὸ τῶν πρωτοδικῶν, εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ Πρωτοδικείου πρέπει νὰ μένωσιν (ἀρθρ. 15, 19—22, 38—40 τοῦ νόμου ΧΜΗ). Καλὸν δὲ διὰ τοῦτο νομίζω νὰ ὀρισθῇ νόμῳ τὸ ἀρχεῖον ἐν ᾧ θέλουσι κατατίθεσθαι πάντοτε ὅλα τὰ περὶ τῶν ἐκλογῶν ἔγγραφα, εἴτε γίνωσιν ἐνστάσεις εἴτε μὴ γίνωσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ καταδιώξεως τῶν μὴ προσελθόντων ἐφέδρων καὶ κληρῶν.

Ἀριθ. 240.

Τῇ 11 Μαρτίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀφοῦ εἴτε διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 35 τοῦ ΧΘ' νόμου τιμωροῦνται οἱ μὴ προσελθόντες μὲ παράτασιν τῆς ὑπηρεσίας ἐν αὐτῷ τῷ στρατῷ, εἴτε ἐκ παραδρομῆς παρελήφθη τὸ ἀρθρον 5 τοῦ ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1851 ὑπὸ στοιχείου ΡΑΓ' νόμου, περὶ

στρατολογίας καὶ ναυτολογίας, καθ' ὃ τιμωροῦνται κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, οἱ μὴ ἀπαλλαγέντες ὀριστικῶς κληροῦχοι, ἐὰν δὲν ἤθελον ἐμφανισθῇ ποσῶς εἰς τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς, εἰς ἃς ὀφείλουσι νὰ ἐμφανισθῶσι πρὶν δώσωσι τὸν στρατιωτικὸν ὄρκον, εἰσῆχθησαν δὲ ἐφεδρὸι κληροῦχοι νὰ δικασθῶσιν ὡς μὴ ἐμφανισθέντες ἐντὸς τῆς τριακονθημέρου προθεσμίας τοῦ ἄρθρ. 35 τοῦ περὶ ἐκτάκτου ἐφεδρείας νόμου ὑπὸ στοιχεῖον ΧΘ', ὁρῶς τὸ δικαστήριον ἀπήλλαξεν αὐτοὺς πάσης ποινῆς· διότι προφανῶς τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ εἰρημένου νόμου τοῦ 1851 περὶ δραπέτων λέγον, μὴ ἐπανελθόντων εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, ἐννοεῖ κληροῦχους οἵτινες προσῆλθον εἰς τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς καὶ πρὶν δώσωσι τὸν στρατιωτικὸν ὄρκον ἐδραπέτευσαν. ἐπομένως καὶ ὁ περὶ ἐφεδρείας νόμος, εἰς αὐτὴν τὴν διάταξιν μόνον παραπέμπων, ἐννοεῖ ἐφεδρὸς προσελθόντας εἰς τὴν καλοῦσαν αὐτοὺς διοικητικὴν ἀρχὴν καὶ ἔπειτα δραπετεύσαντας πρὶν ἢ παραδοθῶσιν εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀρχάς. Τὰ ἄρθρα δὲ 3 καὶ 5 τοῦ νόμου τοῦ 1851 ἐτροποποίησε τὸ ἄρθρον 220 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, εἰς ὃ παραπέμπει ὁ νόμος ΧΘ' ὡσαύτως, καθόσον μετὰ τὴν παραδδοσιν αὐτῶν εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀρχάς, ἐὰν λαβόντες διάταγὴν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ ὀρισθὲν αὐτοῖς στρατιωτικὸν σῶμα δραπετεύσωσι, τὸ στρατοδικεῖον τιμωρεῖ αὐτοὺς τῇ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου ὀριζομένη ποινῇ. Κατ' ἐμὴν λοιπὸν γνώμην, μόνος ὁ νομοθέτης δύναται νὰ ἐπιφέρῃ διόρθωσιν, συμπληρῶν τὸν νόμον διὰ τῆς προσθήκης ἐν τῷ νόμῳ ΧΘ' καὶ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου τοῦ 1851.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 358 τῆς 13 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑμετέρου ἐγγράφου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀπόφασις ἀθωώσασα τὸν κατηγορούμενον διότι δὲν ἀπεδείχθη ἡ πρᾶξις καὶ διότι αὕτη δὲν εἶναι ἀξιοποιῶς, δύναται ν' ἀναιρεθῇ ὑπὲρ τοῦ νόμου, καθ' ὃν ἐν περίπτωσιν ἐτραλμένως παρεδέχθη τὸ μὴ ἀξιοποιῶν;

Ἀριθ. 241.

Τῇ 11 Μαρτίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῦ τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1670 ε. ε. ἐγγράφου σας ἀπαντῶμεν, ὅτι

διελθόντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 2153 ἀπόφασιν τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν, οὐδεμίαν εὔρομεν παράβασιν τοῦ νόμου, ἀφοῦ μάλιστα δέχεται ὅτι δὲν ἀπεδείχθησαν αἱ τοῖς κατηγορουμένοις ἀποδιδόμεναι πράξεις, τὸ δὲ προστιθέμενον, ὅτι δὲν εἶναι καὶ ἀξιόποιοι, ὡς περιττεῦον δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων ἡ πλοκὴ τῶν τῆς διαταρᾶξεως πράξεων τῶν ἀντιδίκων τοῦ Δημοσίου, οὓς κατὰ τὸ κατηγορητήριον παρὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου δὲν ἀπέκρουσαν οἱ κατηγορούμενοι δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, ἀλλὰ μᾶλλον ὑποβοήθησαν, εἶναι τοιαύτη, ὥστε δὲν δύνανται οἱ κατηγορούμενοι νὰ καταδιωχθῶσιν διότι ἠπειθήσαν μὴ ἐκτελέσαντες παραγγελίαν, ἥς ἡ ἐκτέλεσις δυνατόν νὰ καθίστα αὐτοὺς καταδιωκτέους ἐπὶ συνεργείᾳ εἰς αὐτοδικίαν τοῦ Δημοσίου, εἰς τυχὸν οἱ ἀντίδικοι αὐτοῦ ἤθελον ἀποδείξει, ὅτι κάτοχοι ὄντες, διὰ βίας παρὰ νόμῳ ἀπεβάλλοντο ὑπὸ τοῦ Δημοσίου (ἄρθρου 97 τῆς Ποιν. Δικονομίας).

Ο Εἰσαγγελεὺς

Λ. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ τιμωρίας τῶν μὴ προσελθόντων ἐφέδρων.

Ἀριθ. 242.

Τῇ 11 Μαρτίου 1878.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Τὸ ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικεῖον διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2265 καὶ 2266 τῆς 8 Δεκεμβρίου 1877 ἀποφάσεων αὐτοῦ, δικάσαν κατηγορουμένους ἐφέδρους διὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ περὶ ἐκτάκτου ἐφεδρείας νόμου ὑπὸ στοιχ. ΧΘ, ὡς ἀπειθήσαντας εἰς τὴν κατὰ τὴν αὐτὴν διάταξιν γενομένην πρόσκλησιν τοῦ νὰ προσέλθωσιν πρὸς ἀσκήσιν ἑαυτῶν ὡς ἐφέδρων, ἐκήρυξεν. ἑαυτὸ ἀναρμόδιον νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ εἰρημένου νόμου ποινὴν τῆς ὑπηρεσίας ἐν τῷ στρατῷ, ὡς ἐπιβαλλομένην ταύτην ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς. Καὶ κατὰ τοῦτο μὲν ὀρθὴ ἡ ἀπόφασις, ἀλλ' ἀπέσχε συνάμα ὡς ἐκ τῶν σκέψεων τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων ἐξάγεται νὰ καταδικάσῃ αὐτοὺς εἰς φυλάκισιν σύμφωνα τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΡΛΓ νόμου τῆς 1 Νοεμβρίου τοῦ 1851, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου τού-

του δὲν συμπεριέλαβεν ὁ περὶ ἐκτάκτου ἐφεδραίας νόμος ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ διατάξει, καὶ τὰς σχέσεις ταύτας τῶν πλημμελειοδικῶν ὁρθὰς νομίζοντες, καθήκον ἡμῶν θεωροῦμεν ν' ἀνακοινώσωμεν τῷ Σ. Υπουργεῖῳ ἀντίγραφον τοῦ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ἡμετέρου ἐγγράφου, ἵνα εἰ δέον διορθωθῇ ὁ νόμος, διὰ τῆς προσθήκης καὶ τοῦ ἄρθρου ὃ τοῦ νόμου τοῦ 1851 εἰς τὸν περὶ ἐκτάκτου ἐφεδραίας νόμον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ πτωχεύσας μὴ δυνάμενος νὰ παραστῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὑποθέσεων, δύναται νὰ παραστῇ ὡς δικολάβος ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου πρὸς υπεράσπισιν ἀλλοτρίων ὑποθέσεων ;

Ἀριθ. 276

Τῇ 22 Μαρτίου 1878

Πρὸς τὸ Σ. Υπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Τὸ ἄρθρον 74 τῆς Πολ. Δικονομίας περὶ ἱκανότητός λέγει τοῦ παρίστασθαι ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τοὺς διαδίκους εἰς υπεράσπισιν τῶν ἰδίων δικαίων· τούτων δὲ οἱ μὲν δὲν δύνανται ὅλως νὰ παρὰσταθῶσιν ἐπὶ δικαστηρίου, οἷοι εἰσὶν οἱ ὑπὸ ἐπιμέλειαν ἄλλων διατελοῦντες ἀνήλικες καὶ ἀπηγορευμένοι, οἱ δὲ δὲν δύνανται, καθόσον στέρουνται τῆς διοικήσεως τῶν ἰδίων πραγμάτων, καὶ ἐπομένως ἔξεστιν αὐτοῖς παρίστασθαι, ὅταν πρόκηται περὶ ὑποθέσεων ἀλλοτρίων τῆς διοικήσεως ἐκείνης, εἰς τούτους δὲ ὑπαγόμενοι καὶ οἱ πτωχεύσαντες καὶ μὴ στερούμενοι τῆς ἱκανότητος τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου καὶ διεξαγάγειν αὐτοπροσώπως δίκας ἀλλοτρίας τῆς διοικήσεως τῆς ἰδίας αὐτῶν περιουσίας (Pardessus N° 1117) δὲν κωλύονται διὰ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐπτώχευσαν, καὶ τοῦ διεξάγειν δικαστικῶς ὡς πληρεξούσιοι δίκας ἄλλων ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικῶν κατὰ τὸ ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1836 διάταγμα καὶ τὸν ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1847 νόμον ὑπὸ στίχ. ΝΓ. Αὕτη ἐστὶν ἡ γνώμη μου ἣν διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Μαρτίου ε. ε. ἡμετέρου ἐγγράφου αἰτεῖτε.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Καλάμαϊς Πλημμελειοδικῶν

Τὸ ἄρθρον 426 τοῦ Ποιν. Νόμου λέγον, ὅτι ἡ φθορὰ τιμωρεῖται ἐπὶ καταμηνύσει τῇ αἰτήσει τοῦ βλαφθέντος, ἐκφράζει ἀρκούντως, ὅτι μόνῃ τῇ βουλήσει αὐτοῦ ἐν εἶδει μηνύσεως ἢ ἐγκλήσεως δηλουμένη καταδιώκεται. Τὸ ἄρθρον 421 τοῦ Ποιν. Νόμου χωρεῖ καὶ ἐπὶ ζωοκτονίας, καθ' ὅσον δὲν ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ περὶ ζωοκτονίας καὶ ζωοκλοπῆς νόμου, καθ' ὃ καὶ ἐπὶ πταισμάτων χωρεῖ φυλάκισις, τουτέστι καὶ ἐπὶ ζωοκτονίας τὸ ἄρθρ. 421 καὶ ἐπομ. περὶ φθορᾶς ξένης ιδιοκτησίας τοῦ Ποιν. Νόμου, ὡς πρὸς τὰς ποινὰς, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν, ὡς τοῦτο ῥητῶς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ εἰρημένου νόμου λέγει. Ἡ κατὰ μῆνυσιν τοῦ βλαφθέντος κατὰ τὸ ἄρθρον 426 τοῦ Ποιν. Νόμου τιμωρουμένη φθορὰ ὑπάγεται εἰς τὴν ἐνιαύσιον παραγραφὴν, ἐὰν πλημμέλημα ἢ πρᾶξις, εἰς διετὴ δὲ ἐὰν κακούργημα.

Τὸ ἄρθρον 8 τοῦ εἰρημένου εἰδικοῦ περὶ ζωοκλοπῆς καὶ ζωοκτονίας νόμου, καλοῦν πάντας εἰς ἀνακάλυψιν αὐτῶν, δείκνυσιν ἀρκούντως ὅτι καὶ χωρὶς αἰτήσεως τοῦ ιδιοκτήτου τιμωρεῖται καὶ ἡ ζωοκτονία, ὡς ἐκ τούτου δὲ πρέπει νομίζω νὰ εἰπώμεν, ὅτι κατὰ τὸν εἰρημένον νόμον δὲν εἶναι πλέον πρᾶξις κατ' αἵτησιν τοῦ ζημιωθέντος καταδιωκομένη καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐνιαύσιον παραγραφὴν. Ὁ Ἄρειος Πάγος νομίζω ὅτι πρότερον μὲν εἶπε ποτὲ ὅτι κατ' αἵτησιν, ὕστερον ὁμῶς ὅτι καὶ χωρὶς αἰτήσεως γίνεται ἡ καταδίωξις. Ὁ ἀνακαλύψας ἀποδεδειγμένως τῇ ἀρχῇ τὸν ζωοκτόνον λαμβάνει τὸ ἥμισυ τῆς χρηματικῆς ποινῆς, εἴτε αὐτὸς καταγγέλει πρῶτος εἴτε καὶ μετὰ τὸ καταγγεῖλαι τὸν ιδιοκτήτην ἢ ἄλλον τὴν πρᾶξιν ὡς ὑπ' ἀγνώστων πραχθεῖσαν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ παραχωρήσας τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς δανειστὰς αὐτοῦ, στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφοφορεῖν, ὡς μὴ ἔχων τὴν ἐλευθέραν διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ;

Ἀριθ. 442.

Τῇ 24 Ἀπριλίου 1878.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Κατὰ τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου τοῦ δήμου Κέας ἐπροτάθη ἔνστασις περὶ διαγραφῆς τινος, καθὼ παραχωρήσαντος τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς δανειστὰς αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο στερηθέντος τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφοφορεῖν, ὡς μὴ ἔχοντος πλέον τὴν ἐλευθέραν διαχείρισιν τῆς περιουσίας του. Τὸ δὲ ἐν Σύρῳ Πρωτοδικεῖον δικάζον κατ' ἔφεσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 85 ἀποφάσεώς του, ἐδέχθη τὴν ἔνστασιν καὶ διέταξε τὴν ἐκ τοῦ καταλόγου διαγραφὴν τοῦ εἰρημένου.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης αἰτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Διότι ὅστις κατὰ τὸ ἄρθρον 687 τῆς Πολ. Δικονομίας παραχωρεῖ ἐκουσίως τοῖς δανεισταῖς του τὴν ὑπάρχουσαν περιουσίαν του, πράξιν διαχείρισεως ἐνεργῶν διὰ τῆς παραχωρήσεως ταύτης καὶ τὸ δικαίωμα ἔχων τοῦ κτᾶσθαι καὶ διαχειρίζεσθαι τὴν ἀμέσως μετὰ τὴν παραχώρησιν προσκτηθησομένην περιουσίαν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς στερούμενος τῆς ἐλευθέρας διαχείρισεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Ἡ παραχώρησις ἐκείνη ἀποτελεσμα ἔχουσα τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ παραχωροῦντος ἀπὸ πάσης καταδιώξεως καὶ ἰδίως τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ὡς εὐεργέτημα τοῦ νόμου ὑπὲρ τιμίου ὀφειλέτου ἐνεργοῦμένη, οὐδὲν ἕτερον ἀποτέλεσμα καὶ μάλιστα ἐπιβλαβὲς τῷ εὐεργετουμένῳ δύναται νὰ ἔχη, διότι κατ' ἀρχὴν τοῦ δικαίου, οἱ νόμοι περὶ τῶν προσώπων εὐεργετημάτων, ἐξαιρέσεις ἀποτελοῦντες τοῦ κοινοῦ δικαίου, καταργοῦσι τὸ κοινὸν δίκαιον μόνον καθ' ὅσον ἀντίκειται τοῖς εὐεργετήμασι, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ ἀφίνουσιν αὐτὸ ἰσχύον ὁλοσχερῶς (N. 37 Πανδ. (49, 14) N. 12 Π. (4, 4)· ἐκ τούτων δὲ ἐξάγεται, ὅτι ἡ § γ' τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐννοηθῇ καὶ τὸν παραχωρήσαντα τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἐκουσίως τοῖς δανεισταῖς ὀφειλέτην. Ἡ

διάταξις αὕτη ἐννοεῖ μόνον τοὺς διὰ τὴν διανοητικὴν κατὰσασιν αὐτῶν στερουμένους κατὰ νόμον τῆς ἐλευθέρας διαχειρίσεως τῆς περιουσίας των, τουτέστι τοὺς ἀπηγορευμένους, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Συνελεύσεως τῆς Γ' Σεπτεμβρίου 1843, καθ' ἃ ὁ εἰσηγητὴς τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου τοῦ 1844 ῥητῶς τοῦτο εἶπεν ἐπὶ τῆς συζητήσεως τῆς τοῦ ἄρθρου 5 παραγράφου τρίτης, ἀπαραλλάκτου οὔσης τῆς § γ' τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου τοῦ 1864, ἣν ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἐν Σύρῳ Πρωτοδικεῖον. Ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἤθελεν ἔχει καὶ τὸ ἄτοπον τοῦτο, τὸ νὰ μὴ στερῶνται τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφοφορεῖν, ὅσοι εἴτε προτιμῶσι τῆς παραχωρήσεως τῆς περιουσίας αὐτῶν τὴν προσωπικὴν αὐτῶν κράτησιν, εἴτε δηλώσαντες ὅτι παραχωροῦσιν ἀπρόσδεκτοι ἐκηρύχθησαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, τοῦθ' ὅπερ ἀπίθανον ἐστὶν ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ καθιερώσῃ διὰ τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου.

‘Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Οἱ Εἰσαγγελεῖς καὶ ἄλλαι ἀρχαί, ὑπὲρ τοῦ νόμου ἐνεργοῦντες, ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν καταβολὴν τέλους διὰ τὰς ἐν τοῖς πινακίοις τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων τῶν δικαστηρίων ἐγγραφάς;

Ἀριθ. 453

Τῇ 27 Ἀπριλίου 1878

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Πρὸ ἡμερῶν αἰτήσας νὰ ἐγγράψω πρότασίν μου ἀναιρέσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου κατὰ πρωτοδίκου ἀποφάσεως ὁρώσης ἐνστασιν περὶ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογάς, εἰς τὸ πινακίον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἤκουσα παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πινακίου ὑπαλλήλου, ὅτι ὁ κ. πρόεδρος ὑπεύθυνος ὢν κατὰ τὸν νέον περὶ χαρτοσήμου νόμον διὰ τὰς ἐγγραφὰς τὰς γενομένας κατ' αὐτὸν τῇ ἐπιθέσει κινήτου χαρτοσήμου, ἄξιοι νὰ καταβληθῇ καὶ ὑπ' ἐμοῦ τὸ χαρτόσημον τοῦτο, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλη ἐρμηνεία δοθῇ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου.

Ἐπειδὴ κατ' ἐμὴν γνώμην τὸ οἰκεῖον ἄρθρον τοῦ νέου περὶ χαρτοσήμου νόμου λέγον, ὅτι εἰς τὴν κατὰθεσιν τοῦ χαρτοσήμου

ὑπόκεινται καὶ οἱ δικηγόροι τοῦ Δημοσίου, πρόδηλα καθίστησι δύο τινὰ, α') ὅτι τὰ λοιπὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρα ὁρῶσι τὰς παρ' ιδιωτῶν καταθέσεις καὶ οὐχὶ τὰς παρὰ δημοσίων ἀρχῶν, καὶ β') ὅτι ὑποβάλλον μόνον τοὺς δικηγόρους, δὲν ὑποβάλλει καὶ τὰς ἀρχὰς τὰς ὑπὲρ τοῦ νόμου ἐνεργούσας. Τοιαύτην μὲν ἔχοντες γνώμην ἀφ' ἑνός, μὴ δυνάμενοι δ' ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐνεργήσωμεν τὸ καθήκον ἡμῶν δι' ἔλλειψιν χαρτοσήμου, παρακαλοῦμεν τὸ Σ. Ὑπουργεῖον, εἰ μὲν συμμερίζεται τὴν γνώμην μου, νὰ ἐκφράσῃ τ' αὐτὰ πρὸς τὸν κ. πρόεδρον, εἰ δὲ τὸναντίον νομίζῃ καταβλητέον καὶ παρ' ἡμῶν τὸ χαρτόσημον, νὰ διατάξῃ τὰ δέοντα, ἵνα ὁ κεντρικὸς Ταμίας ἀποστείλῃ ἡμῖν καὶ ἀποστέλλῃ ἐκάστοτε ποσὸν τι κινήτου χαρτοσήμου. Παρακαλοῦμεν δὲ τὸ Σ. Ὑπουργεῖον νὰ πράξῃ ταῦτα πρὸ τῆς προσεχοῦς δευτέρας, ἵνα κατ' αὐτὴν συζητηθῇ ἡ περὶ ἀναίρεσεως πρότασις ἡμῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Κατηγγέλθη τις ἐπὶ πλαστογραφίᾳ συναλλαγματικῶν γενομένη ἐντὸς βραχείως χρονικοῦ διαστήματος, δικάσθεις δὲ ἠθώθη. Συναλλαγματικὴ πλαστογραφηθεῖσα ἐν τῷ αὐτῷ χρονικῷ διαστήματι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, καὶ παραλειφθεῖσα νὰ σημειωθῇ ἐν τῷ τῆς παραπομπῆς βουλεύματι, δίδει χώραν εἰς νέαν τοῦ δράστου καταδίωξιν, ἣ θεωρεῖται δεδικασμένη ἡ πρᾶξις;

Ἀριθ. 568.

Τῇ 25 Μαΐου 1878.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Σ. Ὑπουργεῖον.

Εἰ καὶ πολὺς χρόνος παρῆλθεν, ἐκ τῶν σημειώσεών μου ὅμως βοηθούμενος, δύναμαι νὰ ὁμολογήσω καὶ σήμερον, ὅτι ὅτε ἐδικάζετο ἡ αἵτησις ἀναίρεσεως τοῦ Α. Ι. κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 82—87 (1876) ἀποφάσεων τῶν ἐνταῦθα συνέδρων, τὴν λύπην μου ἐξέφρασα πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ τὴν γενομένην δευτέραν καταδίωξιν αὐτοῦ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ μιᾶς τῶν πολλῶν συναλλαγματικῶν, ὡς ἄδικον ἀποβαίνουσαν μετὰ τὴν ἀθώωσιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πλαστογραφίας ὅλων τῶν λοιπῶν, διότι ἐκ τῆς δικογραφίας ἐξήγετο, ὅτι καὶ ἡ πλαστογραφία τῆς μιᾶς συνανекρίθη μετὰ τῶν λοιπῶν, παρελείφθη δ' ἐν τῷ βου-

λεύματι δι' οὗ παρεπέμφθη διὰ τὰς λοιπὰς νὰ δικασθῇ, καὶ τοῦτο ὤφειλε νὰ θεωρηθῇ μᾶλλον ὡς ἐξ ἐλλείψεως ἀποδείξεως περὶ αὐτῆς προερχόμενον καὶ ὡς κατ' οὐδὲν ἐλαττοῦν τὴν περὶ πλαστογραφίας κατηγορίαν, εἰμὴ κατὰ ἐν ἀποδεικτικὸν μέσον αὐτῆς· 6') ἐκ τε τοῦ περιεχομένου καὶ τοῦ βραχυτάτου χρόνου, οὗ ἐντὸς πᾶσαι ἐξεδόθησαν, καὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκδόσεως ὅλων τῶν συναλλαγματικῶν, προφανὲς καθίστατο κατ' ἐμὴν γνώμην, ὅτι μία καὶ ἡ αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ περὶ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν ὅλων ἀπόφασις τοῦ γράψαντος αὐτὰς, καὶ ὅτι πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς ἐγένοντο πᾶσαι ὑπὸ διαφόρους κατὰ τι χρονολογίας, ὥστε πᾶσαι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀποτελοῦσι πράξιν, τοσάκις ἐπαναληφθεῖσαν, ὅσαι εἰσὶν αἱ συναλλαγματικαὶ, ἐκάστη δ' αὐτῶν δὲν ἀποτελεῖ ὡς ἐσφαλμένως ἐσκέφθη ἡ δευτέρα κατηγορία καὶ ἀπόφασις τῶν Συνέδρων ἰδίαν πράξιν, ἀλλὰ στοιχεῖα εἰσὶν ὅλαι καὶ μέσα ἀποδείξεως μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, ἀφοῦ δ' ἀθῶος ἐκηρύχθη διὰ τῆς πρώτης ἀποφάσεως τῶν συνέδρων τῆς πλαστογραφίας ὅλων τῶν λοιπῶν συναλλαγματικῶν, δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ καταδιωχθῇ διὰ τὴν παραλειφθεῖσαν ἐν τῇ βουλεύματι μίαν, ἥτις οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ στοιχεῖον καὶ ἀντικείμενον καὶ ἀποδεικτικὸν μέσον τῆς αὐτῆς πλαστογραφίας, ἥς ἀθῶος ἐκηρύχθη. Ἡ περὶ ἧς πρόκειται πλαστογραφία, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, οὐδόλως διαφέρει τῆς ἀποφασισθείσης κλοπῆς πολλῶν ἀντικειμένων ἐν διαφόροις τόποις εὐρισκομένων καὶ κατὰ διαφόρους κατὰ τι χρόνους ἀφαιρεθέντων, ἣν τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἶπε κλοπὴν (*Helie traité de l'instruet criminelle* ἐκδοσις Παρισίων δεκάτη τομ. 2 N° 1006).

Ἄδικον λοιπὸν θεωρήσας καὶ τότε, ὅτε μετὰ λύπης προέτεινα τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, διὰ τὸ μὴ εἶναι κατ' ἐμὲ καὶ τὸν Ἀρειὸν Πάγον λόγον ἀναιρέσεως τὴν ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων, καθῆκον μου νομίζω, προκαλούμενος ὑπὸ τοῦ Σ. Ὑπουργείου, νὰ ἐκφράσω γνώμην περὶ αἰτουμένης ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Α. Ι. πλήρους β. χάριτος, νὰ προτείνω τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ καθ' ὁλοκληρίαν, ὡς δικαίας εἰς τὸν νόμον, κατ' ἐμὴν γνώμην, ικανοποιηθείσεως.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀπὸ 17 Μαΐου ε. ε. ἐγγράφου τοῦ Σ. Ὑπουργείου, ληφθέντος τὴν 23 τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος.

Αἱ κληρονομίαι τῶν ἀλλοδαπῶν ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν ;

Ἀριθ. 626

Τῇ 21 Ἰουνίου 1878.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος Ἀττικῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 852 π. ε. πράξεώς του, ἐπέβαλεν εἰς τὴν Α. Σ. ὡς κληροδόχον τοῦ ἀποβιώσαντος Α. Κ. δραχμὰς 1468 διὰ τὸ τέλος χαρτοσήμου καὶ πρόστιμον διὰ τὴν παρὰλειψιν τῆς δηλώσεως τοῦ καταλειφθέντος κληροδοτήματος ἐκ δραχ. 12237. Ἡ Α. Σ. ἀνέκοψε τὴν πράξιν ταύτην τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, ἰσχυριζομένη ὅτι ἡ ἐπιβολὴ τοῦ φόρου τούτου εἶνε ἄδικος καὶ παράνομος, διότι ἀλλοδαπὴ οὐσα, ἔλαβε κληροδότημα παρ' ἀλλοδαποῦ, δυνάμει ἐπιστολῆς καὶ οὐχὶ διαθήκης, ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Γερμανικοῦ Προξενείου, ἐκ κινητῆς περιουσίας εὐρισκομένης ἐν μέρει μὲν ἐν Ἀθήναις ἐν μέρει δὲ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐπομένως περιουσία ἀλλοδαποῦ καταλειφθεῖσα εἰς ἀλλοδαπὴν δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ νόμου ΡΙΣ' τοῦ 1865, καὶ ἠτήσατο ν' ἀκυρωθῇ ἡ εἰρημένη πράξις τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοῦ ἐπιβαλλομένου αὐτῇ φόρου, ἄλλως νὰ περιορισθῇ ἀπλῶς εἰς τὸν φόρον τοῦ χαρτοσήμου ἐκ δραχ. 489. Τὸ δὲ Πρωτοδικεῖον Ἀθηναίων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 984 ε. ε. ἀποφάσεώς του, δεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν ταύτην, ἠκύρωσε τὴν πράξιν τοῦ οἰκονομ. ἐφόρου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης αἰτοῦμεν τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου, διὰ τὸν ἐξῆς λόγον.

Διότι οἱ φόροι καταβάλλονται βεβαίως ἐν μέρει ὑπὲρ συμφερόντων μὴ ὁρώντων τὸν ἀλλοδαπὸν, οἳ εἰσὶ τὸ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ κράτους, τὸ τῆς δυνάμεως καὶ δόξης αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον οἱ φόροι καταβάλλονται διὰ τὴν προστασίαν τὴν ὑπὸ τοῦ κράτους μεγάλαις δαπάναις παρεχομένην εἰς παραγωγὴν, προαγωγὴν, πρόσκτησιν ἀσφαλῆ καὶ καθόλου τὴν ἐξασφάλισιν πασῶν τῶν ἐν αὐτῷ ὑπαρχουσῶν περιουσιῶν καὶ τῶν ἐξ

αὐτῶν κερδῶν· τῆς δὲ προστασίας ταύτης μετέχων ὁ ἀλλοδαπὸς ὅσον καὶ ὁ ἡμεδαπὸς, δίκαιον ἐστὶ νὰ βαρύνηται φόρῳ ἐξ ἴσου, ὅπως δέ, ὅπου ὁ νόμος ἀδιακρίτως φορολογεῖ, ὑπόκειται ὁ ἀλλοδαπὸς τῷ φόρῳ ἐπὶ μεταβιβάσεως ἀκινήτων καὶ κινητῶν μεταξὺ ζώντων γενομένης, οὕτω πρέπει νὰ ὑπόκηται καὶ ἐπὶ τῆς μεταβιβάσεως διὰ τελευταίας βουλήσεως ἢ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας ἀλλοδαποῦ ἢ ἐγγωρίου, ὅταν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ περὶ τοιούτου φόρου νόμος δὲν ἐξαίρηται ῥητῶς τῆς φορολογίας τὰς τῶν ἀλλοδαπῶν κληρονομίας τὰς ἐν Ἑλλάδι εὐρισκομένας, διότι ἡ κληρονομία μᾶλλον τῆς προστασίας τοῦ κράτους ἐν ᾧ κεῖται χρήζει, ἢ τῆς προστασίας τοῦ κράτους οὗ πολίτης ὁ τελευτήσας ἀλλοδαπός· ἂν δὲ διπλοῦν φόρον μέλλῃ νὰ ὑποστῇ μεταφερομένη εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ὑπὸ τοῦ ἀλλοδαποῦ τυχόν κληρονόμου, διὰ τὸν ἐκεῖ κρατοῦντα νόμον, δίκαιον εἶνε μᾶλλον νὰ σκεφθῇ τὸ ἀλλοδαπὸν κράτος οὐ ἢ ἐγγωρίος περιουσία αὐξάνει διὰ τῆς μεταφορᾶς, περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτῆς ἀπὸ τοῦ δευτέρου φόρου, ἢ τὸ κράτος ἐξ οὗ μεταφερομένη ἢ κληρονομία συντελεῖ εἰς ἐλάττωσιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Ὅτι δὲ καὶ αἱ κληρονομίαι τῶν ἀλλοδαπῶν φορολογοῦνται ἐν ᾧ κράτει ἔκκεινται, δεικνύουσι καὶ συνθῆκαι γινόμεναι μεταξὺ διαφόρων ἐπικρατειῶν περὶ ἀμοιβαίας ἀτελείας τῶν κληρονομιῶν τῶν ὑπηκόων αὐτῶν (ἴδε C. F. von Hock. Die oeffentlichen Abgaben und Schulden), διότι περιττὰ ἦθελον εἶνε αἱ συνθῆκαι, εἰάν τὸ κράτος, ἐν ᾧ ἀποθνήσκει καὶ κληρονομεῖται ὁ ἀλλοδαπός, δὲν ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ φορολογεῖν τὴν ἐν αὐτῷ κληρονομίαν του καὶ τὰ ἐν αὐτῷ καταλιπόμενα ἐγγωρίοις ἢ ἀλλοδαποῖς καὶ ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντα κληροδοτήματα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Οἰκονομικὸς ἔφορος, παραβάτης τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ὀφειλομένης ἐχέμυθείας.

Ἀριθ. 628

Τῇ 22 Ἰουνίου 1878.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἡλείᾳ Πλημμελειοδικῶν, διὰ τοῦ ὑπ'

ἀριθ. 10 ε. ε. βουλευμάτος του παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριόν του τὸν πρῶτον οἰκονομικὸν ἔφορον Φ. Α. ἐπὶ παραβάσει ἔχεμυθείας περὶ τὴν ὑπηρεσίαν. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψαν ὅτε παραπεμφθεὶς καὶ ὁ παρὰ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς αἰτησάμενοι, ὁ μὲν τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀπὸ τῶν ἀποδιδομένων αὐτῷ αἰτιάσεων, ὁ δὲ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἀνακοπτομένου βουλευμάτος, διὰ τὸ τέλος τοῦ νὰ παραπεμφθῇ ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος. Τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐν Πατραις Ἐφετῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 97 ἔτους 1878 βουλευμάτος του, δεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ κατηγορουμένου, ἐξηφάνισε τὸ ἀνακοπὲν βούλευμα, καθ' ὅσον παρέπεμψεν αὐτὸν εἰς δίκην ἐπὶ παραβάσει τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀπαιτουμένης ἔχεμυθείας, καὶ ἀπεφάνθη ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνη κατηγορία κατ' αὐτοῦ διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην, ἀναβαλὼν δὲ ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ παρὰ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως, διέταξε περαιτέρω ἀνάκρισιν, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ἐκτιθέμενα.

Τοῦ βουλευμάτος τούτου αἰτοῦμεν τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὸν ὑπὸ στοιχ. ΥΜΑ νόμον περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως τῆς ἐθνικῆς γῆς καὶ ἰδίως τὸ ἄρθρον 21 αὐτοῦ, εἰπὼν ὅτι ὁ ἔφορος ὁ δῆλωσιν περὶ παραχωρήσεως ἐθνικῆς γῆς ἀνακοινῶν ἑτέρῳ τινὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν παραδοθῇ αὐτῷ παρὰ τοῦ δηλώσαντος, καὶ τοῦτο πράττων ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ δηλώσῃ καὶ ἐκεῖνος τὰς αὐτὰς γαίας, δὲν γίνεται παραβάτης τοῦ καθήκοντος τῆς ἔχεμυθείας περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐπὶ βλάβῃ ἰδιώτου, διότι τὸ εἰρημένον ἄρθρον 21 σιγὴν ἐπιβάλλει τῷ ἐφόρῳ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τῆς παραδόσεως τῆς δηλώσεως, ἄγνωστος ἄλλοις θέλον νὰ μένῃ διὰ τῆς ἡμέρας ταύτης, ὡς ῥητῶς ἀπαιτοῦν τὴν ἐπιούσαν νὰ δημοσιεύωνται αἱ κατὰ τὴν προλαβοῦσαν γενόμεναι δηλώσεις, καὶ τοῦτο προφανῶς, ἵνα μὴ λαμβάνοντες γινῶσιν αὐτῶν ἕτεροι, ἀντιγράφωσιν αὐτὰς καὶ ἐπιδίδοντες τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ τῶν αὐτῶν γαιῶν δηλώσεις, στερῶσιν ἐκείνους, διὰ τῆς δηλώσεως

περὶ ἧς τὸ ἐπόμενον ἄρθρ. 22, τοῦ τῆς προτιμῆσεως αὐτῶν δικαιώματος.

Διότι ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὸ ἄρθρον 452 τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτοῦ ἀρκεῖ ἡ πρὸς ἄλλους κοινοποιήσεις ἐγγράφου διαπιστευθέντος τῷ κοινοποιοῦντι ὑπαλλήλῳ ὡς τοιούτῳ, ἢ πραγματῶν ἅπερ μόνον ἐκ τῆς δημοσίας θέσεως αὐτοῦ γινώσκει καὶ ἡ ἐντεῦθεν βλάβη ἰδιώτου, τὸ δὲ βούλευμα δέχεται ὅτι καὶ κοινοποιήσεις τοιαύτης ἐγγράφου δηλώσεως παρὰ τοῦ ἐφόρου ἐγένετο ἐτέρῳ, καὶ οὗτος ἐκ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης ὠφελῆθεις ἐπέδωκε τὴν αὐτὴν ἡμέραν δῆλωσιν ὁμοίαν τῇ κοινοποιηθείσῃ αὐτῷ, ἐξ οὗ ἐβλάβη ὁ πρῶτος δηλώσας, κηρύττει δὲ τὸν ἔφορον ἁθῶν διὰ τὸν ἀνυπόστατον κατὰ τὰ προειρημένα λόγον, ὅτι τὰ βιβλία τῶν σήμερον γενομένων δηλώσεων δημοσιεύονται τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ πᾶς τις δύναται αὐθημερὸν νὰ λάβῃ γινῶσιν αὐτῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ ἀντιμοθίας τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ἱερέων τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος.

Ἀριθ. 635

Τῇ 27 Ἰουνίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέμ τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἡ Ἰσραηλιτικὴ κοινότης ὑφισταμένη ὡς θρησκευτικὴ κοινότης τῇ ἀνοχῇ τοῦ κράτους (ἄρθρον 1ον τοῦ Συντάγματος), δύναται πρὸς συντήρησιν αὐτῆς νὰ ὀρίζῃ καὶ ὅσον ἕκαστον τῶν μελῶν ὀφείλει νὰ συνεισφέρει, ὡς ἀναγκαῖον εἰς συντήρησιν τῶν ἱερέων καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ πνευματικῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων, δὲν ἀντίκειται δὲ τῷ νόμῳ τὸ ὀρίζειν, ὅτι οἱ τῇ συνεισφορᾷ τῶν μελῶν τῆς κοινότητος διατηρούμενοι ἱερεῖς καὶ λειτουργοὶ τῆς Ἰσραηλιτικῆς ἐκκλησίας δύνανται νὰ ἀρνῶνται τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν ἐκεῖνοις, οἵτινες καίτοι δυνάμενοι ἀρνοῦνται νὰ συνεισφέρωσι. Δὲν νομίζω λοιπὸν παράνομον τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος, δι' ἧς ὀρίζεται ἕκαστῳ ἀνάλογον τῆς περιουσίας αὐτοῦ ποσόν, κατὰ βλητέον εἰς διατήρησιν τοῦ ἀρχιερέως καὶ ἀρνεῖται αὐτῷ ἢ

παρὰ τοῦ ἀρχιεραδίνου ἐκπλήρωσις τῶν θρησκευτικῶν καὶ πνευματικῶν καθηκόντων. Ἡ πληρωμὴ τῶν 125 φράγκων διὰ τὴν περιτομὴν, εἰ μὲν ἐγένετο δι' ἀπειλῆς βιαιοπραγίας καὶ διεγέρσεως φόβου μελλούσης κκώσεως ἢ βλάβης σώματος ἢ περιουσίας, ἢ καθ' ὅλα δι' ἀπειλῆς τινος ἐλαφροτέρως, εἶναι βεβίως τιμωρητέα κατὰ τὰ ἀρθρα 330 καὶ 368 τοῦ Ποιν. Νόμου, εἰ δέ, τοῦθ' ὅπερ καὶ μᾶλλον πιστεύω, ἐξηναγκάσθη ὁ πατήρ νὰ καταβάλλῃ τὸ εἰρημένον ποσόν, ὡς μὴ θέλων ἐκ θρησκευτικοῦ αἰσθημάτος νὰ μείνῃ ἀπερίτμητον τὸ τέκνον του, δύναται μόνον τὸ πολὺ ἀγωγὴ πολιτικὴ νὰ λάβῃ χώραν κατὰ τοῦ περιτομέως, ἐὰν τυχὸν κατ' ἐθιμον ἰσχύον παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις δωρεὰν ἢ ἐπὶ κκταβολῇ ἡττονος ποσοῦ ὀφείλῃ νὰ ἐκπληρώσῃ οὗτος τὰ τῆς περιτομῆς, καὶ δόλῳ ἢ ἄλλῳ παρανόμῳ τρόπῳ ἔλαβε τὸ ποσόν τῶν 125 φράγκων. Ταύτην τὴν γνώμην ἐσχημάτισα ἐξ ὅσων ἀνέγων ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 2003 ὑμετέρῳ ἐγγράφῳ καὶ ἐν τοῖς ἐπισυνημμένοις αὐτῷ ὑπομνήμασιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ συγχωνεύσεως ποινῶν.

Ἀριθ. 638

(τηλεγράφημα) Τῇ 30 Ἰουνίου 1878.

Εἰσαγγελεῖ Πλημμελειοδικῶν Σπάρτης.

Ἀπκνῶμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 15270 ἔγγραφον ὑμῶν.

Ἐὰν ἡ δευτέρα ἀπόφασις τῶν συνόδων ἀπέρριψεν αἵτησιν τοῦ κατηγορουμένου περὶ συγχωνεύσεως τῆς αὐτῷ ἐπιβληθείσης ποινῆς εἰρκτῆς πέντε ἐτῶν καὶ τῆς δι' ἄλλης ἀποφάσεως προεπιβληθείσης καὶ ἐκτελεσθείσης ἡδὴ ἐτέρας εἰρκτῆς ἐξ ἐτῶν, ὑφίσταται δεδικασμένον, ὅπερ μόνον δι' αἰτήσεως ἀναίρεσεως ἢ δύνατο νὰ διορθωθῇ. Ἐὰν δὲ δὲν ἀπεφασίσθη ἔτι τὸ περὶ συγχωνεύσεως καὶ ἀμφότεραι αἱ πράξεις προηγήθησαν τῆς πρώτης καταδίκης, διὰ τῆς ἐκτελέσεως ταύτης ὁ κατηγορούμενος ἐξέτελεσε καὶ τὴν δευτέραν ποινὴν, καὶ ἀπολυτέος ἐστίν· αἱ διατάξεις δηλαδὴ τῶν δύο ἀποφάσεων ἐρμηνευτέαι ὡς ἤθελον ἐρμηνευθῇ ἐὰν ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει ὑπῆρχον, τοιούστιν ὡς ποι-

καὶ συγχρόνως ἐκτελεσθεῖσαι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Αὕτη ἡ ἐμὴ γνώμη καὶ Κωνσταντοπούλου (ἀριθ. 1539—1541) καὶ Helie Cod. Penal, τοῦ δὲ Ἀκυρωτικοῦ, ὅτι πρέπει νὰ ὑποσῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς εἰρκτῆς ἦτοι τέσσαρα ἔτι ἔτη εἰρκτῆς, τοῦ δὲ Ἀρείου Πάγου, ὅτι δικαστήριον συνέδρων δύναται αἰτηθὲν ὑπὸ τῶν διαδίκων νὰ συγχωνεύσῃ τὰς δύο ποινὰς εἰς μίαν. Ἐν τοιαύτῃ δὲ διαφωνίᾳ καλὸν νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα αἰτήσῃ τοῦ κατηγορουμένου δικαστικῶς μέχρι τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι προκειμένου νὰ περιαφθῇ ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως καὶ ἐπὶ ἀποφάσεων προγενεστέρων τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου τοῦ 1877, ὁ διάδικος δὲν ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν τέλους χαρτοσήμου, εἰ μὴ μόνον ὅταν δὲν ὑπάρχῃ χῶρος ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 642

Τῇ 3 Ἰουλίου 1878.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐκ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Δ. Κ. πρὸς τὴν Εἰσαγγελίαν, ἧς προτίσταμαι, καὶ τοῦ ἐπισυναφθέντος αὐτῇ ἐγγράφου, ἀτινα ἐπὶ ἐπιστροφῇ ἐπισυναπτῶ ὧδε, βλέπετε, κ. Ὑπουργέ, ὅτι ὁ ἀναφερόμενος ἀποποιεῖται τέλος χαρτοσήμου διὰ τὴν περιαφὴν τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως ἐπὶ ἀποφάσεως προγενεστέρως τοῦ νόμου ΧΙΔ' (1877), δι' οὐδένα ἄλλον λόγον ἢ διὰ τὸν λόγον τοῦτον. Δικαίαν νομίζων τὴν ἄρνησιν τοῦ πολίτου, ὑποβάλλω τῷ Σ. Ὑπουργείῳ τὴν περὶ τούτου γνώμην μου, ἀφίνων αὐτῷ νὰ διατάξῃ ὅ,τι ἐγκρίνει ὀρθότερον. Ἀποβλέπων εἰς τὰ πρὸ τοῦ νόμου γενόμενα, εἰς τὰ ἄρθρ. 856 § 1 καὶ 857 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ εἰς τοὺς περὶ χαρτοσήμου νόμους, οὐδεμίαν εὐρίσκω τροποποίησιν τῶν προγενομένων, διὰ τοῦ νόμου ΧΙΔ' ἐπενεχθεῖσαν. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 857 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως περιάπτεται τῇ ἀποφάσει, καὶ ἀληθῶς ἐν τῷ πρωτοτύπῳ αὐτῆς προστίθενται ἐν ἀρχῇ μὲν αὐτῆς αἱ λέξεις, ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως, ἐν τέλει δὲ τὰ λοιπὰ τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως (Οἰκον. Ἐγγ. § 256), οὐδὲν δὲ τέλος διὰ τὴν περιαφὴν ταύτην

ὑπεχρεῦτο νὰ καταβάλλῃ ὁ διάδικος, διότι τὰ μὲν ἀρθρ. 856 § 1 καὶ 857, μέρος συνεχὲς τῆς ἀποφάσεως ἀποφαίνονται τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως, καὶ διὰ τοῦτο ἡ προσθήκη αὐτοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τῆς ἀποφάσεως χαρτοσήμῳ δὲν λογίζεται ἀντικειμένη εἰς τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου τοῦ 1836, οὐδὲν δὲ τέλος ὀρίζει ἰδίως νόμος τις τῶν περὶ χαρτοσήμου, οὐδὲ τοῦ νόμου ΧΙΔ' ἐξακολουθούμενου, περὶ τῆς περιγραφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως· ἐπομένως ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀποφάσεως θέλει ὁ νόμος εἰσέτι νὰ γράφηται ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως καὶ τούτου τοῦ πρωτοτύπου τὸ τέλος κατεβλήθη ἤδη ὅτε ἐξεδόθησαν αἱ ἀποφάσεις, δὲν εἶναι δίκαιον ν' ἀπαιτῆται τέλος ἄλλο δι' αὐτὸν τὸν τύπον, ἀλλ' ἀτελής ἔσται καὶ μετὰ τὸν νόμον ΧΙΔ' ἡ περιγραφή αὐτοῦ, καὶ ἡ ὑπὸ τὴν ἀπόφασιν γραφή τοῦ «ἐκτελεστή» τῶν ἀρθρ. 119 καὶ 124 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν θέλει καὶ μετ' αὐτὸν ὑπόκεισθαι εἰς τέλος, κἂν ἐν προγενεστέραις αὐτοῦ μέλλῃ νὰ τεθῇ. Ἐν μιᾷ μόνῃ περιπτώσει ἡδύνατο ν' ἀπαιτηθῇ τέλος πρὸ τοῦ νόμου ΧΙΔ', ταύτῃ, ὅταν δι' ἔλλειψιν χώρου τῆς ἀποφάσεως ἡ ἀνάγκη παρίστατο τῆς προσθήκης καὶ ἄλλου χαρτοσήμου πρὸς ἀναγραφὴν τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως, ἐν αὐτῇ δὲ καὶ μόνῃ κατ' ἐμὲ δύναται ν' ἀπαιτηθῇ καὶ σήμερον τέλος χαρτοσήμου κατὰ τὸν νέον νόμον. Δὲν ἀρνούμαι, κ. Ὑπουργέ, ὅτι ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως, διὰ τὸ γίνεσθαι συνήθως κατ' ἄλλον χρόνον καὶ ὑπογράφεσθαι ὑφ' ὅλου τοῦ δικαστηρίου, αὐτοτελές τι ἔχει πράξεως, καὶ διὰ τοῦτο δυνατόν εἶπεν ὅτι διέπεται ὑπὸ τῶν νόμων τῶν κρατούντων ὅτε γίνεται, ἀλλ' ἐνταῦθα πρόκειται περὶ καταβολῆς φόρου· ὁ δὲ φόρος περὶ τῆς περιγραφῆς κατεβλήθη διὰ τῆς προκαταβολῆς τοῦ τέλους τῆς ἀποφάσεως ἐν ἣ προστίθεται ὁ τύπος. Ἐὰν δὲ ὀρθὸν ᾖ τοῦτο, ὅτι καὶ σήμερον εἰς τὸ πρωτότυπον τῆς ἀποφάσεως περιαπτεός ἐστὶ, διότι αἱ περὶ τούτου διατάξεις τῶν ἀρθρ. 856 § 1 καὶ 857 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν κατηργήθησαν, δὲν νομίζω δίκαιον ν' ἀπαιτῆται τέλος χαρτοσήμου ὃ δὲν δαπανᾶται ὑπὲρ τοῦ δικαστηρίου, οὔτε πρέπει νὰ δαπανᾶται.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ο δημόσιος κατήγορος Ἀθηνῶν διατασσόμενος παρὰ μὲν τοῦ εἰσαγγελέως νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλους δήμους πρὸς ἐνέργειαν ἀνακρίσεων, παρὰ δὲ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας ἐναντίαν λαμβάνων διαταγὴν, τίνα ἐκ τῶν δύο ὀφείλει νὰ ὑπακούσῃ;

Ἀριθ. 643.

Τῇ 3 Ἰουλίου 1878.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν.

· Ο δημόσιος κατήγορος, ὑποκείμενος καθ' ὅλου μὲν ὡς ὑπα-
στυνόμενος εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Ἀ-
θηνῶν, εἰς δὲ τὰς τοῦ Εἰσαγγελέως ὡς πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν
τῶν ἀνακριτικῶν καθηκόντων (ἄρθρ. 3 καὶ 7 τοῦ νόμου ΡΚΤ'
τοῦ 1849, περὶ Διοικητικῆς Ἀστυνομίας κλπ.), ὤφειλε κατ' ἐ-
μὴν γνώμην, λαβὼν παρὰ μὲν τοῦ Εἰσαγγελέως παραγγελίαν
νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλους δήμους χάριν ἀνακριτικῶν πράξεων, παρὰ
δὲ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας διαταγὴν νὰ μείνῃ ἐν τῇ
ἐδρᾷ του, νὰ μὴ ἀπειθῇ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ διευθυντοῦ,
ἀλλὰ νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν Εἰσαγγελέα καὶ ν' ἀφήσῃ
τούτῳ καὶ τῷ προϊσταμένῳ διευθυντῇ τὴν φροντίδα νὰ λύσῃσι
τὴν πρὸς ἀλλήλους διαφωνίαν διὰ τῶν προϊσταμένων Ὑπουργῶν
(ἄρθρ. 39 τοῦ διατάγματος τῆς 30 Ἰουλίου 1852).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ παραπομπῆς δίκης εἰς ἄλλο δικαστήριον.

Ἀριθ. 708.

(τηλεγράφημα)

Τῇ 22 Ἰουλίου 1878.

Εἰσαγγελεῖ Πλημμελειοδικῶν Λευκάδος.

Λόγος πρὸς παραπομπὴν εἶνε ἡ ἔλλειψις τοῦ νομίμου ἀριθ-
μοῦ δικαστῶν (ἄρθρ. 60 Ποιν. Δικον.) καὶ οὐχὶ ἡ ἀπουσία αὐ-
τῶν ἄρα πρέπει νὰ προσκληθῇ ὁ κ. πρόεδρος ἐπανελθεῖν, ἐὰν
ἀναγκαῖα ἡ ἐκδίκασις.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ἡ κατὰ τινων ἐκ τῶν κατηγορουμένων ἐκκρεμὴς ἐνώπιον τοῦ πολ. δι-
καστηρίου ἀγωγὴ τοῦ παθόντος περὶ ἀποζημιώσεως, δὲν κωλύει τὴν ἐ-
νώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου παράστασιν τούτου ὡς ἰδιώτου κατη-
γόρου καὶ πολιτικῶς ἐνάγοντος κατὰ τῶν λοιπῶν κατηγορουμένων.

Ἀριθ. 716.

Τῇ 25 Ἰουλίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Ἑφετῶν.

Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν τὰς πρὸς ἡμᾶς ἀνα-

φοράς τοῦ Δ. Δ. καὶ τὰ λοιπὰ ἔγγραφα, ἃ ἐπισυνάπτομεν, καὶ διχτάζητε τὸν ἐν Σύρῳ Εἰσαγγελέα καὶ δι' αὐτοῦ, ἢ καὶ ἀμέσως, τὰς ἐν Αἰγύπτῳ προξενικὰς ἀρχὰς νὰ ἐνεργήσωσιν ὅ,τι δέον εἰς περαιώσιν τῶν ἀνακρίσεων. Κατ' ἐμὴν γνώμην ἐσφαλμένη εἶνε ἡ ὑπ' ἀριθ. 912 ἀπόφασις τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ γεν. προξένου τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧς ἀρνεῖται τῷ ἀναφερομένῳ νὰ παραστῇ ὡς ἰδιώτης κατήγορος κατὰ τῶν ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν καὶ δικαστηρίων κκαταδιωκομένων Ἑλλήνων ὑπηκόων· α) διότι δὲν ἀντίκειται τῷ ἀρθρῷ 7 τῆς Ποιν. Δικονομίας τὸ παρίστασθαι τὸν παθόντα ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντα, ἐπομένως καὶ ὡς ἰδιώτην κατήγορον, μόνον κατὰ τινων τῶν κατηγορουμένων (Helie Τομ. 4 N° 1714 ἔκδοσις δεκάτη τῶν Παρισίων) καὶ διὰ τοῦτο ἡ κατὰ τῶν κληρονόμων ἐνὸς μόνου τῶν κατηγορουμένων ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τῶν ἐγχωρίων πολιτικῶν δικαστηρίων τῆς Αἰγύπτου ἀγωγή, δὲν κωλύει τὸν παθόντα νὰ ἐπιδιώξῃ ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων τῆς Ἑλλάδος πολιτικὴν ἀγωγὴν ἢ ἰδιωτικὴν κατηγορίαν κατὰ τῶν λοιπῶν κατηγορουμένων· β) διότι ὁ ἀποβιώσας κατηγορούμενος, οὐ οἱ κληρονόμοι ἐνήχθησαν, ὑπήκοος ὢν Αἰγύπτιος, δὲν εἶναι κκαταδιωκτέος ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν ποινικῶν δικαστηρίων (ἀρθρον 8 Ποιν. Δικον.) καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἐκκρεμὲς τῆς κατὰ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν ἐγχωρίων πολιτικῶν δικαστηρίων Αἰγύπτου, δὲν δύναται νὰ κριθῇ κατὰ τὴν ἐλληνικὴν ποιν. νομοθεσίαν· ἐπομένως μὴ χωροῦν τὸ ἀρθρον 7 τῆς ἡμετέρας Ποιν. Δικονομίας, δὲν παρακωλύει τὴν κατὰ τῶν ὑπηκόων Ἑλλήνων ἰδιωτικὴν κατηγορίαν καὶ πολιτικὴν ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν ποιν. δικαστηρίων· γ') διότι ἡ τοιαύτη ἀγωγή ἐπομένως καὶ ἡ ἰδιωτικὴ κατηγορία ἀπαράδεκτοι εἰσὶ μόνον καθ' ὅσον ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἐκκρεμῆς ἀγωγή μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων ἐκινήθη καὶ τὸ αὐτὸ ἔχει ἀντικείμενον, ἢ δὲ κατὰ τῶν εἰρημένων ἀγωγή δὲν εἶνε καὶ ἀγωγή κατὰ τῶν λοιπῶν κατηγορουμένων Ἑλλήνων ὑπηκόων, καὶ ἡ περὶ αὐτῆς δίκη καὶ ἀπόφασις οὔτε ὑπὲρ αὐτῶν, οὔτε κατ' αὐτῶν δύναται δι'

οιονδήποτε λόγον ν' ἀντιταχθῶσι (Helie N^ο 1716 καὶ τόμ. 2 N^ο 612 ἐν τέλει).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐπὶ κατασχέσεως ἀκινήτων ἀπαιτοῦνται μάρτυρες; Ὁ ἐπὶ τοιαύτης κατασχέσεως προσλαμβανόμενος δήμαρχος ἢ δημορχικὸς πάρεδρος, ἐξαιρεῖται δι' οὓς λόγους οἱ ἐν δίκαις διοριζόμενοι πραγματογνώμονες ἐξαιροῦνται;

Ἀριθ. 717.

Τῇ 25 Ἰουλίου 1878.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ κατ' ἐμὴν γνώμην λύσις ἀμφοτέρων τῶν ζητημάτων περὶ ὧν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8198 τῆς 20 Ἰουλίου ε. ε. ἐγγράφου τοῦ Σ. Ὑπουργείου ἐρωτῶμαι, ἀποφατικὴ ἐστὶ, τουτέστιν ὅτι ἐπὶ κατασχέσεως ἀκινήτων οὔτε ἡ πρόσληψις μαρτύρων ἀναγκαία, οὔτε ὁ ὡς ἐκτιμητὴς προσλαμβανόμενος δήμαρχος ἢ δημορχικὸς πάρεδρος ἐξαιρετέος, δι' οὓς λόγους καὶ οἱ ἐν δίκαις διοριζόμενοι πραγματογνώμονες ἢ δι' οἰονδήποτε ἄλλον λόγον.

Καὶ τὴν μὲν περὶ τῶν μαρτύρων γνώμην μου στηρίζω εἰς τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 875 καὶ 958 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ μάρτυρες προσλαμβάνονται ἐπὶ πάσης ἐκθέσεως κλητῆρος περὶ τὴν ἐκτέλεσιν συντασσομένης, μόνον ὅπου ῥητῶς τοῦτο διατάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ἐπὶ δὲ κατασχέσεως ἀκινήτων οὐ μόνον ῥητῶς τοιοῦτον τι δὲν λέγεται, ἀλλὰ τοὺναντίον, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία μαρτύρων, ἐκφράζει ἀρκούντως τὸ ἄρθρον 958 λέγον ὅτι ἡ ἐκθεσις ὑπογράφεται παρὰ τοῦ κλητῆρος, τῶν παρόντων διαδίκων καὶ τοῦ ἐκτιμητοῦ δημάρχου ἢ δημορχικοῦ παρέδρου. Τὴν δὲ γνώμην μου ὅτι δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τῶν πραγματογνωμόνων καὶ μαρτύρων ὁ δήμαρχος στηρίζω α') εἰς τοῦτο, ὅτι καὶ ἐν ταῖς περὶ ἐκτελέσεως διατάξεσιν ὁ νομοθέτης εἶπε ῥητῶς (ἄρθρ. 886 Πολ. Δικονομ.) ἢ παρέπεμψεν εἰς διάταξιν λέγουσαν, ὅτι ἐξαίρουνται οἱ συμπράττοντες διὰ λόγους ὠρισμένους, ὅπου τὴν ἐξαίρεσιν ἠθέλησε, τὸ δὲ ἄρθρον 958 οὐδέτερον τούτων ποιεῖ, β') εἰς τοῦτο, ὅτι ἀντίθεσις συμφέροντος τοῦ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου δὲν ὑφίσταται,

ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ὡς ἐπὶ ἐκτιμήσεων πραγματογνωμόνων καὶ μαρτυριῶν ἐν δίκαις ὑπάρχει τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐναγομένου, γ') εἰς τοῦτο, εἰ μὲν ἀκριβὴς ἡ ἐκτίμησις τοῦ δημάρχου, οὐδὲν συμφέρον ἔχει ὁ ὀφειλέτης ἐκ τῆς ἀκυρώσεως διὰ τὴν τυχὸν ὑπάρχουσαν συγγένειαν τοῦ δημάρχου πρὸς τὸν δανειστὴν, εἰ δὲ μὴ ἀκριβὴς καὶ ἐπιβλαβὴς, δύναται κατὰ τὸ ἄρθρον 957 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ προτείνη τὸ ἀκυρον τῆς ἐκτιμήσεως διὰ τὸ ἐπιβλαβὲς αὐτῆς, κἂν ἢ κἂν μὴ ἢ συγγενὴς τοῦ δανειστοῦ ὁ δήμαρχος. Ἡ συγγένεια καθ' ἡμᾶς μόνον ὡς δικαιολόγημα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ τῷ δημάρχῳ καὶ δημαρχικῷ παρόδρῳ καὶ οὐχὶ ὡς ὑποχρέωσις τοῦ ἀπέχειν τῆς ἐκτιμήσεως, καὶ τοῦ δικαιολογήματος τούτου χρῆσιν δύναται νὰ ποιήσῃ μόνον, ἐὰν ὑπάρχῃ ὁ ἀναπληρώσων αὐτὸν δημαρχικὸς πάρεδρος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι αἱ ἔδραι τῶν Εἰρηνοδικείων ὁρίζονται διὰ Β. διατάγματος. Ὅτι ἡ συνεδρίασις τοῦ Εἰρηνοδίκου ἐν ἄλλῳ ἢ τῷ ὠρισμένῳ τόπῳ, λόγος ἀναιρέσεως ἐστί.

Ἀριθ. 718.

Τῇ 25 Ἰουλίου 1878.

Πρὸς τὸν δημόσιον κατήγορον Νωνάκριδος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1834 Β. διατάγματος, τὰ εἰρηνοδικεῖα ἐδρεύουσιν ὅπου ἡδρευον ὅτε ἐξεδόθη, εἰ μὴ διὰ Β. διατάγματος ἄλλος ὀρισθῇ τόπος ἔδρας, ἐπομένως καὶ ἐὰν ὡς τοῦ δήμου Νωνάκριδος ἔδρα ὠρίσθῃ τὸ χωρίον «Ἄνω Ζόλος» ἀντὶ τῆς συνοικίας «Λοκιάνικα», τοῦ εἰρηνοδικείου ἡ ἔδρα δὲν μετετέθη διὰ τοῦτο καὶ δύναται νὰ ἐξακολουθῇ ἐδρεῦον ἐν τῇ συνοικίᾳ «Λοκιάνικα» μέχρις οὗ διὰ Β. διατάγματος κατὰ πρότασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης μετατεθῇ εἰς τὸ χωρίον «Ἄνω Ζόλος». Τοῦτο δὲ νὰ γίνῃ πρέπει, διότι τὸ εἰρηνοδικεῖον πρέπει νὰ ἐδρεύῃ κατὰ τὸν ὀργανισμόν ὅπου καὶ ὁ δήμαρχος (ἄρθρ. 31 Ποιν. Δικον.). Ἀφοῦ δὲ ὡς εἴρηται μετατεθῇ δύναται ἴσως νὰ ἢ λόγος ἀναιρέσεως τὸ γενέσθαι τὴν συνεδρίασιν καὶ ἐκδοθῆναι τὴν ἀπόφασιν ἐν ἄλλῳ ἢ τῷ νομίμως

προσδιωρισμένῳ τόπῳ (ἄρθρ. 350 Ὁργαν. 161 Πολ. Δικον. καὶ 71 Ποιν. Δικον.), ἐὰν ὁ πταισματοδίκης ἐξακολουθήσῃ συνεδριάζων καὶ ἀποφασίζων ἐν Λοκιανίοις καὶ οὐχὶ ἐν Ἄνφ Ζόλφ ὅπου μετατεθήσεται.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δραπετεύσαντος ἐκ τῶν φυλακῶν τοῦ διὰ πολιτικὸν χρέος κρατουμένου, ἡ σύλληψις αὐτοῦ γίνεται διοικητικῶς τῇ αἰτήσῃ τοῦ ὑπευθύνου ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν.

Ἀριθ. 719.

Τῇ 25 Ἰουλίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀττικῆς.

Ὅτι ὁ διάδικος ὤφειλε νὰ πράξῃ, ἵνα ὁ ὀφειλέτης αὐτοῦ τεθῇ εἰς τὰς πολιτικὰς φυλακάς, τοῦτο καὶ ἐπράξεν ἤδη κοινοποιήσας αὐτῷ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἐμποροδικείου ἐκτελεστὴν οὖσαν καὶ διὰ κλητῆρος παραδούς τῷ ἐπιστάτῃ τῶν φυλακῶν τὸν ὀφειλέτην, ἂν δὲ ἐδραπέτευσεν, ὀφείλει αὐτὸς ὁ ἐπιστάτης νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς συλλήψεώς του, ἵνα ἡ ἀνεύθυνος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 183 τοῦ Ποιν. Νόμου, τοῦ ὁμοίαν περίπτωσιν προβλέποντος, καὶ ὡς δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμόζοντες τὸ ἄρθρον 876 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ δικαίωμα καὶ τὸ χρέος ἔχει νὰ ἐπικαλεσθῇ πρὸς τοῦτο τὴν ἐνοπλον δύναμιν καὶ τὴν διοικητικὴν καὶ δημοτικὴν ἀστυνομίαν διὰ τῶν προΐσταμένων αὐτῶν ἀρχῶν (ἄρθρ. 20 καὶ 21 τῶν ἀστυνομικῶν νόμων). Τοιαύτην δὲ ἔχων γνώμην, λέγω ὅτι δύνασθε αἰτηθέντες ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν, νὰ παράσχητε συνδρομὴν αὐτῷ, διατάττοντες τὴν διὰ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν καὶ ὑπηρετῶν καὶ τῆς χωροφυλακῆς σύλληψιν τοῦ δραπετέου καὶ παρὰδοσιν αὐτοῦ τῷ ἐπιστάτῃ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀπόφασις πλημμελειοδικείου παραπέμφασα τὴν δίκην εἰς τὸ κακουργοδικεῖον ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν; Ὁ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης μετ' ἄλλων παραπεμφθεὶς, ἀλλὰ μὴ κλητευθεὶς ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν καθὼς φυγόδικος, εἰς τὸ κακουργοδικεῖον ἢ εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον θὰ εἰσαχθῇ; Δύναται ν' ἀνακόψῃ τὸ παραπέμφαν αὐτὸν ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν βούλευμα;

Ἀριθ. 728.

Τῇ 27 Ἰουλίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἀπαντῶν εἰς τὸ σήμερον ληφθὲν ὑπ' ἀριθ. 3409 τῆς 22 Ἰου-

λίου ε. ε. ἔγγραφον ὑμῶν, ἀναγκαῖον νομίζω νὰ ἐκθέσω ὑμῖν τὰ ἐξῆς. α') Οἱ κατ' ἀντιμωλίαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 973 ἀποφάσεως τῶν πλημμελειοδικῶν δικασθέντες καὶ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον παραπεμφθέντες, διαταχθείσης ὡς μοι λέγετε τῆς κοινοποιήσεως τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως πρὸς αὐτοὺς, δυνατὸν νὰ προσβάλλωσιν αὐτὴν μετὰ τὴν κοινοποίησιν δι' αἰτήσεως ἀναιρέσεως, καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἀναιρέσας νὰ παραπέμψῃ τὴν δίκην εἰς ἕτερον πλημμελειοδικεῖον, χαρακτηρίζων τὴν πρᾶξιν πλημμέλημα. Τοιαύτην αἴτησιν, εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀπαράδεκτον ἐθεώρει ὁ Ἄρειος Πάγος πρότερον, ὡς μὴ ὑπαγομένην εἰς τὸ ἄρθρον 407 τῆς Ποιν. Δικονομίας, πρὸ μικροῦ ὅμως ἐδέξατο τοιαύτην, ἐφαρμόσας τὸ περὶ βουλευμάτων ἄρθρον 263 τῆς Ποιν. Δικονομίας. β') Ὡς πρὸς τὸν φυγοδικοῦντα ἐκ τῶν κατηγορουμένων, ἐὰν αἱ περὶ κλητεύσεως φυγοδίκων διατάξεις δὲν ἐτηρήθησαν καὶ οὔτε ἐκλήθῃ νὰ δικασθῇ οὔτε ἐδικάσθῃ ἐρήμην διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 973 ἀποφάσεως, ὡς τοῦτο καὶ ἐγὼ νομίζω καὶ ὑμεῖς φαίνεσθε δεχόμενος διὰ τοῦ ὑμετέρου ἐγγράφου, ἡ εἰρημένη ἀπόφασις δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον κατ' αὐτοῦ καὶ ἐπομένως καλῶς εἰσῆχθη νὰ δικασθῇ εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον καὶ μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 973 ἀπόφασιν, χωρὶς νὰ γείνη ἀνακοπὴ κατ' αὐτῆς, ἥτις δὲν ἦτο ἀναγκαῖα κατ' ἀποφάσεως μὴ δικασάσης οὐδὲ κατ' ἐρήμην τὸν φυγοδικόν, ἀλλ' ἐπὶ δίκης κατὰ μόνων τῶν δύο ἄλλων παρόντων συμπαραλαβούσης εἰς τὴν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον παραπομπὴν αὐτῶν καὶ τὸν μὴ δικαζόμενον φυγοδικόν. γ') Ἡ κατὰ τοῦ βουλευματος ἀνακοπὴ, ἀφοῦ ἐγένετο, πρέπει νὰ ὑποβληθῇ τῷ συμβουλίῳ τῶν Ἐφετῶν, ἔστι δὲ κατ' ἐμὴν γνώμην ἀπαράδεκτος, διότι δεχθεὶς νὰ δικασθῇ ὑπὸ τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀπεδέξατο τὸ βούλευμα.

Διὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους καὶ κατ' ἐμὴν γνώμην ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν χωρεῖ κανονισμὸς ἀρμοδιότητος· ὑποστηρικτέον δὲ νομίζω ἐνώπιον μὲν τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀνακοπῆς, εἰ δὲ δεκτὴ, τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἀνακοπτομένου βουλευματος καὶ παραπομπὴν καὶ τοῦ ἀνακόπτοντος εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, ἐὰν ὀρθὴν κρίνῃτε τὴν ὑπ' ἀριθ. 973

ἀποφασιν, ἐνώπιον δὲ τῶν Πλημμελειοδικῶν καθ' ἡμετέραν παραγγελίαν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Εἰσαγγελέως ὑποστηρικτέαν τὴν εἰρημένην παραπομπὴν ἢ καὶ τὸ δεδικασμένον τῆς ὑπ' ἀριθ. 973 ἀποφάσεως, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἐκλητεύθη τυχὸν νομίμως καὶ, ὡς κλητευθεὶς, ἐρήμην ῥητῶς δι' αὐτῆς ἐδικάσθη, οὐδέποτε δὲ ἀνέκοψεν αὐτήν, καὶ ἐπομένως τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἐκδοθείσης περὶ τῆς προσκαγωγῆς κρειττόνων ἀποδείξεων ἀποφάσεως τῶν Πλημμελειοδικῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμντόπουλος.

Ὅτι διαταχθείσης τῆς λύσεως κατασχέσεως ζώων κατὰ τὸ ἄρθρ. 35 τῆς ποιν. διατιμῆσεως, ἀποδίδονται τὰ ζῶα, ἀφοῦ προηγουμένως πληρωθῶσι τὰ ἔξοδα τῆς τε κατασχέσεως καὶ τῆς φυλάξεως αὐτῶν.

Ἀριθ. 754.

Τῇ 12 Αὐγούστου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πλημμελειοδικῶν.

Ὅρθως μὲν νομίζετε ἐφαρμοστέον τὸ 35 ἄρθρον, διότι ἡ λύσις τῆς κατασχέσεως ἐνταῦθα διετάχθη ὑπὸ τοῦ συμβουλίου καὶ ἡ τοιαύτη διάταξις ἐκτελεστέα ἐστὶν ὅπως καὶ ἡ τοῦ ἀνακριτοῦ, κακῶς ὅμως ἐπράξατε διατάξαντες τὴν ἀπόδοσιν, πρὶν ἢ πληρωθῶσι τὰ τῆς μεσεγγυήσεως ἔξοδα ἐν οἷς καὶ τὰ φυλακτικὰ βεβαίως περιέχονται, πληρωτέα ὄντα παρὰ τῶν κυρίων τῶν ζώων τῶν παραλαμβανόντων αὐτὰ, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 34 καὶ αὐτοῦ τοῦ 35 τῆς διατιμῆσεως. Πῶς δὲ τώρα θέλουσιν εἰσπραχθῇ, κάλλιον ἐμοῦ δύνασθε ὑμεῖς νὰ γινώσκητε.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμντόπουλος.

Δύνανται νὰ παρίστανται ἐπὶ δικαστηρίου δύο συνάμα πρόσωπα, χρεῖα εἰσαγγελικὰ ἐκπληροῦντα; Δύνανται ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ν' ἀναπληρωθῇ ὁ εἰσαγγελεὺς δι' ἐτέρου τοιούτου;

Ἀριθ. 776.

Τῇ 18 Αὐγούστου 1878.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐκ τῶν ἐπισυναπτόμενων ἐνταῦθα ἀνακριτικῶν ἐγγράφων, ἐξάγω ὅτι ὁ προεδρεύων δικαστὴς ὀργῇ καὶ θορύβῳ ἤσκησε δικαίωμα ὅπερ εἶχεν. Ὅρθως μὲν κατ' ἐμὲ ἡξίου ὁ Εἰσαγγελεὺς ὅτι τυχὼν παρὼν ἠδύνατο νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν δίκην, ἀπευ-

θύνων ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις, ἀλλὰ τοῦτο ἐὰν ἐννόει νὰ διαδεχθῇ τὸν ἀντεισαγγελέα· λίαν ὁμως ἀμφίβολον νομίζω τὴν ἀξιῶσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν (ἄρθρ. 27 ὀργαν. δικαστ.), ὅτι διὰ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς καὶ αὐτὸς ἠδύνατο παρακαθήμενος καὶ ὁ ἀντεισαγγελεὺς νὰ λάβωσι συγχρόνως μέρος εἰς τὴν δίκην, διότι ὅτε νόμος ἓνα λέγει τὸν Εἰσαγγελέα τῆς κατηγορίας, καὶ οἱ συγγραφεῖς διὰ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς δέχονται ὡς νόμιμον τὸ διαδοχικῶς ἀναπληροῦσθαι ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ τοὺς εἰσαγγελικοὺς ὑπαλλήλους, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἡ § 16 τοῦ ἄρθρ. 458 τῆς Ποιν. Δικονομίας ὑποστηρίζει, οὐδὲν δὲ λέγει ὁ Helie τοῦλάχιστον περὶ τούτου, ἐὰν καὶ συγχρόνως δύνανται νὰ παρίστανται δύο, χρέη ἐκπληροῦντες Εἰσαγγελέως, ἠδύνατο λοιπὸν οὐχὶ παραλόγως ν' ἀντιφρονῇ ὁ προεδρεύων καὶ ἀντιφρονῶν ν' ἀντιστῇ ἐντὸς τοῦ δικαίου αὐτοῦ εἰς τὴν σύγχρονον παράστασιν τοῦ τε ἀντεισαγγελέως καὶ Εἰσαγγελέως, οὗτος δὲ ἠδύνατο ὡσαύτως ν' ἀποταθῇ πρὸς τὸ δικαστήριον, ἀρμόδιον ὃν νὰ λύσῃ τὸ διαιροῦν αὐτοὺς ζήτημα, ἀντὶ ὅμως τούτου ἐπέμεινεν ὑποστηρίζων τὴν γνώμην αὐτοῦ κατὰ τοῦ προέδρου καὶ ἡ ἐπιμονὴ αὕτη ἡρέθισε καὶ παρώργισε τὸν πρόεδρον· ἀλλὰ διὰ τὸ πρωτοφανὲς τοῦ ζητήματος δικαιολογεῖται κατ' ἐμὲ ἐντελῶς ὁ Εἰσαγγελεὺς, μὴ πράξας ὅ,τι ὤφειλε νὰ πράξῃ, ἀρκούντως δὲ ἐτιμωρήθη ὁ πρόεδρος διὰ τὸ ἀπότομον καὶ θορυβῶδες τῆς ὑποστηρίξεως δικαιώματος ὅπερ εἶχε, διὰ τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ ἔνεκα τοῦ λόγου τούτου.

Ταύτας τὰς παρατηρήσεις ἐνόμισα καθήκον μου νὰ ὑποβάλω τῷ Σ. Ὑπουργεῖῳ προτοῦ προβῇ ἡ εἰσαγγελία τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς πειθαρχικὴν καταδίωξιν, προκαλοῦσα ἀπολογία. Ἐὰν δὲ τὸ Σ. Ὑπουργεῖον μὴ ἀρκοῦσαν νομίσῃ τὴν μετάθεσιν ἐκείνου ἢ καὶ τὸν Εἰσαγγελέα καταδιωκτέον, ἅς διατάξῃ τὴν πειθαρχικὴν καταδίωξιν τοῦ ἐτέρου ἢ καὶ ἀμφοτέρων καὶ ἡ εἰσαγγελία θέλει προβῇ εἰς τοῦτο ἀνυπερθέτως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ ἐπιστάτης τῶν πολιτικῶν φυλακῶν δικαιούται νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν εἰς αὐτὰς εἴσοδον τῶν οἰκείων τῶν κρατουμένων; Δύναται ἡ στρατιωτικὴ φρουρὰ νὰ παρκωλύτῃ τὴν τοιαύτην εἴσοδον καὶ ἔξοδον, καίτοι ἐπιτραπείσαν ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου;

Ἀριθ. 782.

Τῇ 22 Αὐγούστου 1878.

Πρὸς τοὺς παρ' Ἐφέταις κκ. Εἰσαγγελεῖς.

Ἡ προσωπικὴ τοῦ ὀφειλέτου κράτησις οὐδὲν ἕτερον κυρίως σκοπεῖ ἢ τὸν διὰ τῆς στέρησεως τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας καταναγκασμὸν εἰς πληρωμὴν τοῦ ἰδίου χρέους· ὅτι δὲ λίαν ἐπαχθὲς τὸ μέσον τοῦτο καὶ μόνον ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς προστασίας τῶν συναλλαγῶν δικαιολογούμενον, μαρτυρεῖ ἡ κατάργησις αὐτοῦ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἄλλαχού· δὲν εἶνε διὰ τοῦτο δίκαιον νὰ γίνηται καὶ αἷτιον ἄλλων κακῶν, οἷον τὸ μὴ δύνασθαι τὸν κρατούμενον φροντίζειν περὶ τῆς ἰδίας συντηρήσεως καὶ περὶ τῶν ἰδίων συμφερόντων, συγκοινωνοῦντα ἐν τῇ φυλακῇ ἐπὶ μικρὸν μετὰ τῶν οἰκείων καὶ ἄλλων. Ἐξέσται λοιπὸν, κατ' ἐμὲ κριτὴν, τῷ ἐπιστάτῃ τῶν φυλακῶν ἐπιτρέπειν τὴν τοιαύτην συγκοινωνίαν ὑπὸ τὴν αὐτοῦ ἐπιτήρησιν, ἀφοῦ καὶ ἡ πρόσκαιρος ἐλευθερία τοῦ ὀφειλέτου ἐπιτρέπεται ὑπὸ ἐγγύησιν ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 1005 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἀμφίβολον ὑποτεθῇ τοῦτο, ἔργον μόνου τοῦ δανειστοῦ εἶνε νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον κατὰ τοῦ ἐπιστάτου, καὶ τὸ δικαστήριον νὰ λύσῃ τὸ τοιοῦτο ζήτημα καὶ πᾶν ἄλλο ἀναγόμενον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς προσωπικῆς κρατήσεως (ἄρθρ. 1017 Πολ. Δικονομίας). Ἀνεπίδεκτον ἐπομένως πάσης ἀμφιβολίας εἶνε, ὅτι ὁ ἐπιστάτης τῶν φυλακῶν, ὡς ὁ μόνος ἐπιτετραμμένος τὰ τῶν πολιτικῶν φυλακῶν, δύναται νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν εἴσοδον εἰς τὰς φυλακάς καὶ τὴν ἔξοδον ἐξ αὐτῶν, χωρὶς νὰ παρκωλύηται εἰς τοῦτο ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς φρουρᾶς αὐτῶν· διότι κατὰ νόμον ὁ ἐπιστάτης εἶνε ὁ μόνος γινώσκων οὓς πρέπει νὰ δέχεται καὶ μὴ δέχεται ἢ διατηρῇ ἐν ταῖς φυλακαῖς, τῆς δὲ φρουρᾶς ἔργον τὸ συντρέχειν αὐτὸν εἰς τοῦτο, οὐ μὴν

καὶ παρακωλύειν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πρὸς αὐτὴν αἰτήσεών τοῦ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῇ.

Ἐπὶ τούτων ἀνγκάζομεθα νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν ὑμετέραν προσοχὴν, κ. Εἰσαγγελεῦ, καὶ δι' ὑμῶν τὴν τῶν ὑφισταμένων κκ. Εἰσαγγελέων τῶν πρωτοδικῶν, λαθόντες ἀφορμὴν ἐκ προσωπικῶς κρατουμένου ὀφειλέτου, παραπονουμένου ἐν ἰδίῳ καὶ τῶν συκρατουμένων ὀνόματι κατὰ τῆς στρατιωτικῆς φρουρᾶς, ὡς παρακωλυσάσης τὴν ἐξοδὸν οἰκειῶν καὶ ἄλλων, καίτοι ἐπιτραπείσης ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου, ἵνα ἐκ ἀληθῶς τοιοῦτον τι συνέβη ἢ συμβήσεται, παρεμβαινῇτε καὶ αἴρῃτε τὸ κώλυμα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι πρωτόκολλον παραλαβῆς δημοσίου ἔργου συνταχθὲν οὐχὶ ὑπὸ τριῶν προσώπων τῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 13 τοῦ διατάγματος τοῦ 1836, ἀλλ' ὑπὸ δύο μόνον, ἄκυρον ἐστὶ, καὶ δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτοῦ κατηγορία οὔτε ἐπὶ πλαστογραφία οὔτε ἐπὶ δωροδοκία.

Ἀριθ. 787.

Τῇ 26 Αὐγούστου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπιστρέφομεν τὴν σταλεῖσκαν ἡμῖν δικογραφίαν χωρὶς νὰ ζητήσωμεν τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 42 ε. ε. βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν· οἱ δὲ λόγοι οἱ ἀποτρεψάντες ἡμᾶς τούτου εἰσὶν οἱ ἐξῆς· α) Τὸ ἀρθρ. 29 τοῦ λογιστικοῦ νόμου δὲν κατήργησε τὰ διατάγματα τοῦ 1836 καὶ 1850 περὶ τῆς διευθύνσεως καὶ ἐργολαβίας τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν καὶ ἐπισκευῶν, εἰ μὴ καθ' ὅσον ἀπαγορεύει τὰς κατὰ ταῦτα ἐπιτρεπομένας προπληρωμὰς, τουτέστι τὰς πρὸ τῶν ἐργασιῶν, ἄλλως δὲ ὥρισε νὰ γίνωνται αἱ προκαταβολαί, ὡς ἀπαιτοῦν νὰ καταβάλλωνται ἐκάστοτε μόνον τὰ $\frac{2}{3}$ εἰς λογαριασμὸν τῶν γενομένων ἤδη ἐργασιῶν, οὐδόλως δὲ κατήργησεν ἢ μετέβαλε τὰ περὶ τῶν πρωτοκόλλων παραδόσεως καὶ παραλαβῆς τῶν ἔργων καὶ ἐργασιῶν (ἀρθρ. 13 τοῦ διατάγματος τοῦ 1836 καὶ ἀρθρ. 22 τοῦ διατάγματος τοῦ 1850) καὶ τὸ περὶ πληρωμῆς τοῦ ἐτέρου ἐνὸς τρίτου, τουτέστι τῆς ἀποπληρωμῆς τοῦ ὅλου τῶν ἐργασιῶν μετὰ τὴν νόμιμον τοῦ ἔργου παραλαβήν.

βήν, ὅθεν ὀρθῶς ἐσκέφθη τὸ Ἐφετεῖον, τοῦτο εἰπόν. β) Τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς συγκαλειμένης κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρ. 13 ἐκ τριῶν, ἥτοι τοῦ νομάρχου ἢ τοῦ τοποτηρητοῦ αὐτοῦ, τοῦ μηχανικοῦ καὶ τοῦ παραλαμβάνοντος ὑπαλλήλου, ἀναρμοδίως ὅλως ἐνεργοῦσι δύο ἐξ αὐτῶν, καὶ τὸ συνταχθὲν ὑπὸ δύο πρωτόκολλον οὐδὲν ἔχει κύρος, ὡς ἀναρμοδίως ἐκδεδρομένον καὶ μὴ ἔχον τὸν νόμιμον ἐξωτερικὸν τύπον, ὡς δὲν ἔχει κύρος καὶ ἡ παρὰ δύο πρωτοδικῶν ἐκδεδρομένη ἀπόφασις (ἄρθρ. 759 Πολ. Δικον.), ἀκαταδίωκτος δὲ ἐστὶν ἡ τοιαύτη ψευδὴς πιστοποίησις ποινικῶς (ἴδε Helie Theorie du Code penal. N° 1585 ἐκδοσις Βρυξελλῶν), ἐπομένως ὀρθῶς ἀπεφήνατό τοῦτο τὸ Ἐφετεῖον. γ) Τὸ ἄρθρ. 29 τοῦ λογιστικοῦ νόμου λέγον, ὅτι πρὸς πληρωμὴν τῶν 2]3 τῶν ἐργασιῶν ἀπαιτεῖται τακτικὸν ἔγγραφον προσδιορίζον τὴν τετελεσμένην ἐργασίαν κατὰ ποσότητα καὶ ἀξίαν, ἐννοεῖ ἀπόδειξιν δεδομένην τῷ ἐργολάβῳ παρὰ τοῦ ἐπιστατοῦντος μηχανικοῦ, περὶ ἧς τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ διατάγματος τοῦ 1836. Ἀλλὰ τοιαύτη ἀπόδειξις δὲν εἶνε τὸ προσβαλλόμενον ὡς πλαστὸν πρωτόκολλον καὶ περὶ ἀποπληρωμῆς ἐδίκασε τὸ Ἐφετεῖον καὶ οὐχὶ περὶ πληρωμῆς τῶν 2]3 (ἴδε προτελευταίαν σκέψιν τοῦ βουλευμάτος ἐν τέλει).

Ὡς πρὸς τὴν δωροδοκίαν προστίθημι τοῦτο, ἀφοῦ ἡ ἄλλως ὅλως ἀόριστος κατηγορία ἦν ὅτι ἐδωροδοκῆθη οὐχὶ ἵνα δώσῃ ψῆφον ὑπὲρ τοῦ ἐργολάβου ἐν πρωτοκόλλῳ συντεταγμένῳ κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ διατάγματος, ἀλλ' ἵνα πλαστογραφῇ τὸ εἰρημένον πρωτόκολλον τῆς παραδόσεως καὶ παραλαβῆς, ὅπερ ὅπως συνετάχθη, οὔτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ὡς μηχανικοῦ οὔτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ὡς μέλους τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς ἀνάγεται, τὸ Ἐφετεῖον τοῦτο εἰπὼν ἐν ἄλλαις λέξεσι, δὲν ἔσφαλε περιττὸν θεωρῆσαν νὰ σκεφθῇ ἰδίᾳ περὶ τῆς δωροδοκίας, ἧς τὴν κατηγορίαν ὠσαύτως ἀπέρριψεν, ὡς τὴν ὅλην ὑμετέραν ἀνακοπὴν ἀπορρίψαν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ ἐκτελέσεως καὶ ἀναστολῆς ἐκτελέσεως πειθαρχικῶν ἀποφάσεων.

Ἀριθ. 788.

Τῇ 26 Αὐγούστου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰρηνοδίκην Χρυσάφης.

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ κανόνα ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως, εἰ μὴ ῥητῶς τὸναντίον λέγῃ που κατ' ἐξαίρεσιν ὁ νόμος, ἄρα καὶ ἀπόφασις δικαστηρίου ἐπιβάλλουσα προσωρινὴν παῦσιν ὑπαλλήλου ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδοθεῖσα καὶ ἀνακοπεῖσα δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ (ἄρθρ. 203 καὶ 507 Πολ. Δικονομίας). τὸ δὲ ἄρθρ. 305 τοῦ ὀργανισμοῦ δὲν χωρεῖ κατ' ἀποφάσεων δικαστηρίων, ὡς ὁρῶν ἀποφάσεις πειθαρχικὰς συμβουλίων ἐκδιδομένας μετὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ καταδικωμένου εἰς ἀπολογία, καὶ μὴ ὑποκειμένας εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον καὶ τελεσιδίκους διὰ τοῦτο οὐσας. Ἐντὸς λοιπὸν τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τῶν τελεσιδικῶν ἀποφάσεων κανόνος διατάσσεται ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν προσωρινὴν παῦσιν, καὶ πρὶν ἢ ὁ Ὑπουργὸς ἀσκήσῃ τὸ τῆς ἀναθεωρήσεως δικαίωμα αὐτοῦ· παραβίασις δὲ τοῦ αὐτοῦ κανόνος τὸ ἐκτελεῖσθαι μὴ τελεσιδικούς πειθαρχικὰς ἀποφάσεις δικαστηρίων, οἵαι εἰσὶν αἱ ἐρήμην ἐκδιδόμεναι (ἄρθρ. 185 Πολ. Δικονομίας).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀμφισβητουμένης τῆς ἀρμοδιότητος πολλῶν ἐπίσης ἀρμοδίων μὴ ὑποκειμένων ἀλλήλοις δικαστηρίων, ποῖον ἐξ αὐτῶν πρέπει νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν; Τίνι τρόπῳ ζητεῖται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ κανονισμὸς ἀρμοδιότητος; Ἀθωωθέντος τοῦ κατηγορουμένου ἔνεκα τοῦ ὁποίου εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς δικαστήριόν τι, εἰς ποῖον δικαστήριον θέλει εἰσαχθῇ ὁ μή-πω εἰσαχθεὶς συγκατηγορούμενος;

Ἀριθ. 847.

Τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1878.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2440 ἔτους 1873 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, ἐπικυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 417 π. ε. ὁμοίου τῶν Ἐφετῶν, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικεῖον ὁ Α. κάτοικος Τριπόλεως ὡς ἀγνώστου κατὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ βουλεύματος διαμονῆς καὶ

ὁ Β. κάτοικος Ναυπλίου, ἵνα δικασθῶσιν ἐπὶ ζωοκλοπῇ πα-
χθείσῃ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν.
Τῶν ἀνακρίσεων ἐπελήφθησαν πρῶτον αἱ ἐν Ναυπλίῳ ἀνακριτι-
καὶ ἀρχαί, εἰσαχθείσης δὲ τῆς κατηγορίας πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώ-
πιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν
Α., ὡς ἐκδικασθείσης τῆς ἀφορώσης τὸν ἕτερον ὡς συνεργὸν
συγκατηγορούμενον Β., ἐκηρύχθη τὸ δικαστήριον ἀναρμόδιον
πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2206 π. ε. ἀποφάσεώς
του, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ πράξις ἔλαβε χώραν ἐν τῇ περιφερείᾳ
τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν, εἰσαχθείσης δ' αὐτόθι τῆς
κατηγορίας, καὶ τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἐκεῖνο ἐκηρύχθη ἀναρ-
μόδιον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 577 ε. ε. ἀποφάσεώς του, ἐπὶ τῷ
λόγῳ ὅτι αἱ ἐν Ναυπλίῳ ἀνακριτικαὶ ἀρχαὶ ἐπελάβοντο τῶν
ἀνακρίσεων τῆς προκειμένης κατηγορίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 46 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἀμφισβη-
τουμένης τῆς ἀρμοδιότητος πολλῶν ἐπίσης ἀρμοδίων καὶ μὴ
ὑποκειμένων ἀλλήλοις δικαστηρίων ὡς πρὸς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἢ
καὶ συναφὲς πλημμέλημα, ὁ Ἄρειος Πάγος κανονίζει καὶ προσ-
διορίζει ταύτην κατ' αἵτησιν τοῦ Εἰσαγγελέως, ἐπομένως ἀνάγκη
ἵνα τὸ δικαστήριον τοῦτο κανονίσῃ τὴν ἀμφισβητουμένην ἀρ-
μοδιότητα.

Ἐπειδὴ λόγῳ τῆς κατοικίας τοῦ συγκατηγορηθέντος Β. ἀρ-
μόδιον εἶνε τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδι-
κῶν, ὡς ἐκ τοῦ τόπου δὲ ἐνθα ἐτελέσθη ἡ πράξις τὸ τῶν Κα-
λαμῶν.

Ἐπειδὴ ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ὑπὲρ οὐδεμιᾶς τῶν ἀρμοδιο-
τήτων καθιέρωσεν αὐτὴν συντρέχουσιν καὶ μόνον προτίμησιν
ἔδωκεν εἰς τὴν πρότερον καλέσασαν τὸν κατηγορούμενον ἢ δια-
τάξασαν τὴν φυλάκισίν του ἀρχὴν (ἄρθρ. 31 Ποιν. Δικον.), ἐπὶ
δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς σχετικῆς δικο-
γραφίας ἐξάγεται, τῶν ἀνακρίσεων τῆς προκειμένης κατηγο-
ρίας ἐπελήφθησαν κατὰ πρῶτον αἱ ἐν Ναυπλίῳ ἀνακριτικαὶ
ἀρχαὶ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ Πλημμελειοδικεῖον Ναυ-
πλίου εἶνε ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς, δὲν δύναται δὲ νὰ

ένασκήσῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπιρροὴν ἢ ἀθώωσις τοῦ συγκατηγορηθέντος Β. ἔνεκα τῆς παραπομπῆς τοῦ ὁποίου μετὰ τοῦ Α. ἐθεωρήθη ἀρμόδιον τὸ ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικεῖον, διότι εἰσελθούσης τῆς κατηγορίας εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐκδικάσεως, τὸ ἐπιληφθὲν τῆς ὑποθέσεως δικαστήριον πρέπει νὰ ἐξαντλήσῃ αὐτὴν καθ' ὅλοκληρίαν. Οὕτως ἀπεφάσισε τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 86 τοῦ ἔτους 1866 ἀποφάσεώς του, ἂν καὶ εἶχε καθιερώσει τὴν ἀντίθετον γνώμην διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11 τοῦ 1847.

Υποβάλλων τὴν σχετικὴν δικογραφίαν εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξαίτουμαι ἵνα, κανονίζον τὴν ἀμφισβητουμένην μεταξὺ τῶν ῥηθέντων δικαστηρίων ἀρμοδιότητα, ἀποφανθῇ ὅτι τὸ Πλημμελειοδικεῖον Ναυπλίου εἶνε ἀρμόδιον εἰς ἐκδίκασιν τῆς ἀφορώσης τὸν εἰρημένον κατηγορίας.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ι. Καλογερόπουλος.

Ὅτι ὁ δῆμαρχος ὁ ἀμελήσας ν' ἀποστείλῃ τὰ περὶ τῆς ἀνακρίσεως τοῦ στρατολογικοῦ καταλόγου πρακτικὰ τιμωρεῖται πειθαρχικῶς ὑπὸ τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

Ἀριθ. 878.

Τῇ 26 Σεπτεμβρίου 1878.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Παρνασσίδι Πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 865 ε. ε. ἀποφάσεώς του ἐπέβαλε πειθαρχικὴν ποινὴν προστίμου εἰς τὸν δῆμαρχον Βωμέας Μ. Κ., δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 488 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος ἡμέλησε τὴν ἀποστολὴν τῶν περὶ τῆς ἀνακρίσεως τοῦ στρατολογικοῦ καταλόγου πρακτικῶν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ τῶν προεκδοθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 842—844, 862—864 ἡττησάμην τὴν ἀναίρεσιν α) ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος καὶ β) ὑπὲρ τοῦ νόμου, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Διότι καθ' ὑπερβάσιν τῆς αὐτοῦ ἀρμοδιότητος τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἐπέβαλε πειθαρχικὴν ποινὴν δημάρχῳ ἀμελήσαντι τὴν ἀποστολὴν τῶν περὶ τῆς ἀνακρίσεως τοῦ στρατολογικοῦ καταλόγου πινάκων, ἣν ἡ προϊσταμένη διοικητικὴ ἀρχὴ νὰ ἐπιβάλλῃ ἀρ-

μοδία ἐστὶ (ἄρθρ. 9 τοῦ περὶ στρατολογίας καὶ ναυτολογίας νόμου ΡΛΓ' τοῦ 1851) καὶ οὐχὶ τὰ δικαστήρια. Διότι ἐσφαλ-
μένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρ. 488 τοῦ Ποιν. Νόμου,
ὡς ἐπιτρέπον δῆθεν τοῖς δικαστηρίοις νὰ τιμωρῶσι πειθαρχι-
κῶς οὐ μόνον τὰς δικαστικὰς ἀνακριτικὰς παραβάσεις ἀλλὰ
καὶ τὰς διοικητικὰς. Διότι τὸ δικαστήριον ἐκεῖνο πεισθὲν, ὅτι
οὐχὶ ἐκ προθέσεως καὶ πρὸς βλάβην τῆς ἐπικρατείας, ὡς ἐκα-
τηγορεῖτο, ἀλλ' ἐξ ἀμελείας δὲν ὑπέβαλε τῷ ἐπάρχῳ τὰ πρα-
κτικὰ, ὥφειλε νὰ κηρύξῃ τὸν δήμαρχον ἀθῶον, ἀποφαινόμενον
ὅτι ἡ πρᾶξις κατὰ τὸ ἄρθρ. 488 τοῦ Ποιν. Νόμου τιμωρητέα
ἐστὶ πειθαρχικῶς ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς.

Ὑποβάλλων εἰς τὸ δικαστήριον τὴν αἴτησιν ταύτην ἐξαίτου-
μαι τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ μικτῶν μεταξύ ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων γάμων, περὶ πνευματικῆς
κυρίως διαλύσεως αὐτῶν.

Ἀριθ. 1001.

Τῇ 2 Νοεμβρίου 1878.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ
ὑπ' ἀριθ. 4326 ε. ε. ἐγγράφου αὐτοῦ ἀνεκοίνωσέ μοι, ὅτι ἀπό-
φασιν ὑπ' ἀριθ. 189 (1878) τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικῶν, δια-
λύσασαν τὸν μεταξύ γυναικὸς ὀρθοδόξου καὶ ἀνδρὸς καθολικοῦ
γάμον, αἰτήσῃ τῆς γυναικὸς, τελεσιδίκως καὶ ἀμετακλήτως,
ἐκοινοποίησε τῷ πανιερωτάτῳ ἐν Κερκύρᾳ ἀρχιεπισκόπῳ, ἵνα καὶ
πνευματικῶς διαλύσῃ αὐτὸν, ὁ δὲ ἡρνήθη εἰπὼν ὅτι οὐδὲν ὡς
ἀνῆκεν αὐτῷ ἡ λύσις τοῦ γάμου, ὡς εὐλογηθέντος, καθὼς ἐπλη-
ροφορήθη παρὰ τοῦ συζύγου, ὑπὸ καθολικοῦ ἱερέως.

Τὸ ἀληθὲς δὲ τῆς τοιαύτης ἀνακοινώσεως βεβαιοῦται ἐντε-
λῶς ἐκ τῶν ἐπισυνημμένων ἐγγράφων, ἃ ὑποβάλλομεν τῷ Σ.
Ὑπουργεῖῳ παρακαλοῦντες αὐτὸ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπισυ-
ναπτομένην ἐκθεσιν τῆς γνώμης μου, περὶ διαζυγίου γάμων μι-
κτῶν ὀρθοδόξων μετὰ ἑτεροδόξων, δι' ἧς ὑποστηρίζω τὸ ἀνυπό-
στατον τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἀρχιερέως, καὶ κρίνῃ ἐὰν ἀναγκαῖον

ἤ, ὡς ἐγὼ νομίζω, ἵνα ὑποβληθῇ διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τῇ ἱερᾷ συνόδῳ τὸ ζήτημα, ἐὰν ὁ ἀρμόδιος ἐπίσκοπος δύναται καὶ ὀφείλῃ νὰ κηρύττῃ τὸν διὰ δικαστικῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἀμετακλήτως διαλυθέντα μικτὸν γάμον καὶ πνευματικῶς διαλυτέον ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου συζύγου, ἢ ἐὰν μὴ χρήζῃ ὁ μικτὸς γάμος τῆς πνευματικῆς διαλύσεως διὰ τὸ ἀρκεῖν τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν, διότι ὡς γνωστὸν ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ἀδιάλυτον νομίζει τὸν γάμον πνευματικῶς ἐνὸς ἀμφοτέροι οἱ σύζυγοι ζῶσι, καὶ ἐπομένως ἀδιάλυτος πνευματικῶς θέλει μείνει, ἐὰν ἡ ἐκκλησία ἡ ὀρθόδοξος μικτὸν γάμον εὐλογηθέντα ὑπὸ τοῦ καθολικοῦ ἱερέως οὔτε ἄθεσμον νομίζει οὔτε πνευματικῶς νὰ λύσῃ ἀρμοδίαν ἐαυτὴν κρίνῃ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου γυναικός.

Ἐκ τῶν ἀποφάσεων φαίνεται ὅτι ὁ σύζυγος ἀπηξίωσε νὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, παρέπεισε δὲ πιθανῶς τὸν ἡμέτερον ἀρχιερέα ν' ἀπέχῃ, ἐπιδεικνύων καὶ διάταξιν τινὰ τῆς Γερουσίας τῆς Ἰονίου πολιτείας τοῦ 1599 καὶ βούλαν τοῦ Πάπα τοῦ 1710, ἧς ἀντίγραφον ἐπισυνάπτεται, εἰς ὑποστήριξιν ὅτι παράνομος ἡ ἀπόφασις ὡς ἀναρμοδίως ἐκδοθεῖσα, διὰ τοῦτο δὲ ἀναγκάζομαι νὰ κάμω λόγον καὶ περὶ αὐτῶν ἐν τῇ ἐκθέσει μου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Οἱ θεσμοὶ οἱ διέποντες ἐν Ἑλλάδι τοὺς τῶν ὀρθοδόξων γάμους, διέπουν κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ τοὺς μικτοὺς γάμους ὀρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων.

Ι. Ἡ βούλα τοῦ Πάπα τῆς 12 Ἀπριλίου 1710 οὐδὲν ἕτερον ἀποφαίνεται ἢ τὸ φυλάττεσθαι τὰ διαταχθέντα τὴν 31 Ἰουλίου 1599 ὑπὸ τῆς Ἰονίου Γερουσίας, κατ' αὐτὰ δὲ φαίνεται ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ καθολικοῦ ἀνδρὸς ἡ εὐλογήσασα τὸν γάμον αὐτοῦ μετὰ γυναικὸς ὀρθοδόξου ἀποφασίζει καὶ περὶ τοῦ διαζυγίου αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ κώδικς ὁ Ἰόνιος περιλαμβάνει δύο διατάξεις, ἡτοι τὰ ἀρθρ. 142 καὶ 144, καὶ κατὰ μὲν τὸ ἀρθρ. 144 τοὺς γάμους καὶ τὰ διαζύγια τῶν πρεσβεούντων ἄλλας θρησκείας διέπουν οἱ ἀφορῶντες εἰς αὐτὰ νόμοι καὶ ἔθιμα, ἐπομένως οὐ-

δὲν λέγει περὶ μικτῶν γάμων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 142 ὁ γάμος τελεῖται κατὰ τοὺς κανόνας καὶ τοὺς τύπους τῆς ἐπικρατοῦσης ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, ἐπομένως καὶ τοὺς μικτοὺς γάμους τῶν ὀρθοδόξων ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν μετὰ ἑτεροδόξων διέπουσιν οἱ κανόνες καὶ οἱ τύποι τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας· ἀλλὰ καὶ ἂν τοῦτο ἀμφίβολον εἴποι τις, ὁ νόμος ΧΗς' τῆς 15 Δεκεμβρίου 1861 τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου, ἀφ' ἧς κατέστη καὶ νόμος τῆς Ἑπτανήσου, κατήργησε πᾶσαν ἀντικειμένην αὐτῷ προγενεστέραν περὶ μικτῶν γάμων διάταξιν νόμου ἢ ἐθίμου, ὡς λέγων τοῦτο ῥητῶς ἐν ἄρθρῳ δευτέρῳ· ἐπομένως κατηργήθη ἔκτοτε τοῦλάχιστον καὶ ἡ διάταξις ἐκείνη τῆς Γερουσίας. Κατὰ δὲ τὸ πρῶτον τοῦ αὐτοῦ νόμου ἄρθρον, οἱ μικτοὶ γάμοι διέπονται ὑπὸ τῶν ὁρισμῶν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας· ἡ δὲ πολιτικὴ δικονομία κατήργησε πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἀρμοδιότητα περὶ τῶν γάμων τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων ὀρθοδόξων τε καὶ ἑτεροδόξων καὶ ἀνέθηκε τὰ περὶ διαζυγίων ὥσπερ καὶ τὰ περὶ τοῦ κύρους τῶν γάμων τοῖς δικαστηρίοις. Ἡ βούλα δ' ἐκείνη τοῦ Πάπα δὲν εἶνε τοῖς ὀρθοδόξοις κανὼν ἱερὸς οὐδὲ σύμβασις, ἀλλ' ἀπλῆ παραινέσις καὶ παραγγελία τοῦ Πάπα πρὸς τὸν καθολικὸν κλῆρον νὰ παραδέχεται τὰ περὶ μικτῶν γάμων ὑπὸ τῆς Γερουσίας νενομοθετημένα. Ἄρα καταργηθέντων τούτων ὑπὸ μεταγενεστέρων νόμων, ἡ παραγγελία ἐκείνη ἀργεῖ καὶ οὐδὲ δύναται νὰ κατισχύῃ τῶν κειμένων νεωτέρων περὶ γάμων καὶ διαζυγίων πολιτικῶν θεσμῶν. Ὅρθως λοιπὸν ἢ ὑπ' ἀριθ. 189 (1878) ἀπόφασις τῶν ἐν Κερκύρα Πρωτοδικῶν ἀπεφάσισε καὶ ἀρμοδίως περὶ διαλύσεως μικτοῦ γάμου αἰτήσῃ ὀρθοδόξου γυναικὸς κατὰ τοῦ ἑτεροδόξου ἀνδρὸς αὐτῆς· ἄλλως τε παρ' ἡμῖν οἱ πολιτικοὶ νόμοι διέπουσι τὰ περὶ διαζυγίων (Νεαρχὰ Ἰουστινιανοῦ ρ' ζ', Λέοντος τοῦ σοφοῦ β'—ιζ' καὶ ἰδιῶς ζ' «ὥσπερ ἡμῖν ἔμπροσθεν ... ἐπεὶ περ ἐφαίνετο τῆς πολιτείας ὁ νόμος, μᾶλλον τοῦ ἱεροῦ νόμου, τὸ ἀσφαλὲς τοῖς πράγμασι παρεχόμενος, ἐκείνῳ παρὲς χομὲν τὴν προτίμησιν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα, τὸ ἱερὸν ὁρῶντες διάταγμα λυσιτελέστερον, προστιθέμενοι αὐτῷ σύμφωνον γνώμην δίδομεν», ἴδε καὶ Νεαρχὰν Αὐτοκράτορος Ἑμμ. Κομνηνοῦ 76), ὡς οἱ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλη-

σίας κανόνες τὰ περὶ τῆς πνευματικῆς διαλύσεως παντὸς γάμου ὀρθοδόξου καὶ ἐπομένως καὶ τὰ περὶ τοῦ κύρους καὶ τῆς διαλύσεως τοῦ μεταξὺ ὀρθοδόξου καὶ ἑτεροδόξου γαυομένου μικτοῦ γάμου, καὶ παράλογον ἀληθῶς ἤθελεν εἶνε τὸ ἀναγκάζεσθαι τὸν ὀρθοδόξον ζῆν ἐν μικτῷ γάμῳ, μὴ ἐπιτρεπομένῳ τυχὸν ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἢ διαλυτέῳ, οὔτε κατὰ τὰ δόξαντα αὐτῇ καὶ τῇ πολιτείᾳ, καὶ ταῦτα διὰ τὴν βούλαν τοῦ Πάπα τοῦ μηδεμίαν ἔχοντος ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ὀρθοδόξων καὶ μὴδ' ἐνδιαφερομένου περὶ αὐτῶν. Ὅτι δὲ οἱ πολιτικοὶ νόμοι διέπουνσι τὰ περὶ διαζυγίων καὶ τῶν μεθ' ἑτεροδόξων γάμων τῶν ὀρθοδόξων, μαρτυρεῖ καὶ ὁ νόμος ὁ ἀστυκὸς αὐτῆς τῆς καθολικῆς Αὐστρίας, ὅστις ἀδιάλυτον ἀποφαίνεται τὸν μικτὸν γάμον, ἐὰν ὁ ἕτερος τῶν συζύγων καθολικὸς ἐστὶ καὶ ὁ ἄλλος μὴ καθολικὸς, καὶ κατὰ τοὺς θεσμοὺς τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἑτεροδόξου συζύγου διαλυτός ἐστὶν (Ἴδε περὶ τούτου Zhishemans Eherecht d. Orient. Kirche σελ. 290 σημ. 1).

II. Πρὸ τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς ἱερᾶς συνόδου οἱ γάμοι διελύοντο πολιτικῶς, μετ' αὐτὸν δὲ καὶ ἐκκλησιαστικῶς.

Ὁ νόμος οὗτος ἐννοεῖ γάμους ὀρθοδόξων διαλυτέους καὶ πνευματικῶς, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐννοιαν αὐτοῦ καὶ οἱ μικτοὶ γάμοι, εἰ εὐλογήθησαν ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, ὡς οὐκ ἄθεσμοι, ὑπάγονται ἐπίσης εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, καὶ ὡς ἔργα τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ὑπ' αὐτῆς καὶ διαλύονται πνευματικῶς, κἂν εὐλογήθησαν καὶ ὑπὸ τοῦ ἑτεροδόξου ἱερέως, καὶ ἡ ἀπόπειρα δὲ τῆς ἐνώσεως παρὰ τῷ ὀρθοδόξῳ ἐπισκόπῳ ἀρμοδίως γίνεται καὶ ἐπὶ τοιούτων μικτῶν γάμων, διότι ὁ καταστατικὸς νόμος τῇ ὀρθοδόξῃ ἐκκλησίᾳ ἀνέθετο κατὰ προτίμησιν τὸ καθῆκον τοῦ προλαμβάνειν διὰ τῆς ἐπιρροῆς αὐτῆς τὴν διάλυσιν γάμου παντὸς ὀρθοδόξου, εἰ δὲ ἄθεσμος γάμος ὁ μικτός, ἢ σύνοδος δύναται διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ κατὰ τὸν καταστατικὸν νόμον, κατὰ δὲ τὸν κανόνα β' τῆς ἐν Τρούλλῳ Γ' Οἰκουμενικῆς συνόδου καὶ ὁ ἄθεσμος γάμος διαλύεται ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἄρα ἐὰν φθάσῃ πολιτικῶς νὰ διαλυθῇ καὶ ἡ ἐκκλησία ἀποφαίνεται ὅτι διαλύεται ὁ γάμος, καίτοι ἂν

ληθῶς μὴ ὑφιστάμενος ὡς ἄθεσμος, τοιοῦτος δὲ ἐστὶν ὁ ἀπηγορευμένος ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, κατὰ δὲ τὸν Zhisheman καὶ πᾶς ὁ μὴ εὐλογηθεὶς ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἀλλὰ μόνον ὑπὸ ἑτεροδόξου ἱερέως εὐλογίαις ἢ ἄλλως συναφθεὶς ἑτεροδόξου μετὰ ὀρθοδόξου μικτὸς γάμος, κἂν ἄλλως συγχωρῇται (ἶδε τὸ περὶ γάμου δίκαιον τῆς ἀνατολ. ἐκκλησίας ὑπὸ Zhisheman σελ. 539. 3). οὐδὲν λοιπὸν ὑπάρχει τὸ κωλῶν τὴν διάλυσιν καὶ ἀθέσμου ἢ ἀκύρου μικτοῦ γάμου παρὰ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, ἐὰν ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ, αἰτήσῃ τοῦ ὀρθοδόξου συζύγου, κηρύξῃ αὐτὸν διαλελυμένον, πρὸς βεβαίωσιν τοῦ αὐτοῦ ὀρθοδόξου, ὅτι καὶ κατὰ τοὺς θεσμοὺς τῆς ἐκκλησίας του διαλελυμένος.

Ἄν δὲ καὶ ὁ μὴ ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τῆς ἑτεροδόξου καθολικῆς εὐλογηθεὶς μικτὸς γάμος ἔνθεσμος καὶ ἔγκυρος τυγχάνει ὦν καὶ κατὰ τὰ δεδογμένα τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ, ὁ ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος ἀρμόδιος ἐστὶ νὰ διαλύσῃ πνευματικῶς αὐτὸν πρὸς καθησύχασιν τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως τοῦ ὀρθοδόξου, ἀφοῦ κατὰ μὲν τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν, διαλυτέος ἐστὶν καὶ πνευματικῶς ὁ πολιτικῶς διαλυθεὶς γάμος, κατὰ δὲ τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν ἀδιάλυτος ἐνόσφ ζῶσιν οἱ σύζυγοι καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται ὁ καθολικὸς ἱερεὺς νὰ πράξῃ οὐδὲ ὑπὲρ τοῦ ὀρθοδόξου, ὅ,τι ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία συγχωρεῖ ἵνα γένηται ὑπὲρ αὐτοῦ, τουτέστι τὴν διάλυσιν ἕνεκα νομίμου λόγου, περὶ οὗ ἀποφασίζει τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, διότι ἐὰν εἴπωμεν ὅτι δὲν δύναται ἐνταῦθα νὰ πράξῃ τοῦτο, πρέπει ἀναγκαίως νὰ δεχθῶμεν ὅτι καὶ μετὰ τὴν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως διάλυσιν ὀφείλει ὁ ἐπίσκοπος τοῦ ὀρθοδόξου συζύγου ν' ἀρνηθῇ αὐτῷ τοὺς δευτέρους γάμους, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν διελύθη πνευματικῶς ὑπὸ τοῦ καθολικοῦ ἐπισκόπου, διὰ τὸ ἀδιάλυτον κατὰ τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν τοῦ γάμου. Ἀλλὰ τοῦτο ἀντίκειται τοῖς δεδογμένοις τῇ ἀνατολικῇ ἐκκλησίᾳ, καθ' ἣν ὁ γάμος δὲν εἶνε ἀδιάλυτος ἀλλὰ διαλυτέος καὶ πνευματικῶς, δι' οὓς λόγους ὀρίζει ἡ 117 νεαρὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ περὶ ὧν ἀρμόδια εἰσὶ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ν' ἀποφαίνωνται. Ἐπομένως ἀρνούμενος ὁ ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος νὰ θεω-

ρήση τὸν πρῶτον γάμον καὶ πνευματικῶς διαλελυμένον καὶ συγχωρήσῃ τὸν δεύτερον γάμον, ξένοις δόγμασιν ὑπηρετεῖ καὶ τὸν ὀρθόδοξον σύζυγον ἀναγκάζει νὰ ὑπῇκε αὐτοῖς· ἂν δὲ διὰ τὴν προφανῆ ἀντίθεσιν τῶν δεδογμένων περὶ διαλύσεως γάμων ταῖς δύο ἐκκλησίαις ὁ ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος ὀφείλῃ νὰ μὴ ἄρνηθῇ τῷ ὀρθοδόξῳ τὸν δεύτερον γάμον, ἀποῦ διὰ τῆς παραχωρήσεως τῆς περὶ τούτου ἀδείας μέλλει ὕστερον νὰ ὁμολογήσῃ τὸν πρῶτον γάμον διαλελυμένον πνευματικῶς, δὲν κωλύεται νὰ πράξῃ τοῦτο καὶ πρὶν ἐπιστῇ ἡ ὥρα τοῦ δευτέρου γάμου, καὶ ἄρῃ ἐκ τοῦ μέσου ἄρνησιν ἑτεροδόξου ἐκκλησίας ἀντικειμένην τοῖς θεσμοῖς τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, οἷς καὶ μόνοις ὑπόκειται ἡ ὀρθόδοξος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅδηγίαι πρὸς ἐνέργειαν ἀνακρίσεως εἰς προξενικὴν ἀρχήν.

Ἀριθ. 1005

Τῇ 4 Νοεμβρίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν.

Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ διέλθῃτε τὰ ἐπισυναπτόμενα ὧδε ἔγγραφα τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ καὶ ἐπιστήσῃτε τὴν πρόσοχὴν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ προξενικῶν ἀρχῶν ιδίως εἰς τοῦτο, ὅτι οἱ προφυλακισθέντες δὲν πρέπει νὰ συγκοινωνῶσιν ἄλλοις ὡς τούτου ἀπαγορευομένου ὑπὸ τοῦ νόμου (ἄρθρ. 208 Ποιν. Δικον.), καὶ ἐὰν ἀληθὲς τὸ ὑπὸ τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ λεγόμενον, ὅτι οἱ προφυλακιζόμενοι παραδίδονται πάντοτε εἰς φύλαξιν ταῖς ἐγχωρίαις φυλακαῖς διὰ τὸ ἀσφαλέστερον, νὰ γίνῃ τοῦτο καὶ νῦν, νὰ παρακληθῇ δὲ ὁ Γεν. πρόξενος νὰ ἐπιτηρῇ τὰ τῆς ἀνακρίσεως καὶ παρέχῃ πᾶσαν συνδρομὴν τῷ ιδιώτῃ κατηγορῷ εἰς ἐκτέλεσιν τῶν αἰτήσεων αὐτοῦ τῶν μὴ προφανῶς ἀντικειμένων τῷ νόμῳ, διότι μακρὰν ὄντος τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τοῦ δυναμένου ἐν συγκρούσει τῶν αἰτήσεων αὐτῶν πρὸς τὴν γνώμην τοῦ ἀνακριτοῦ ν' ἀποφασίζῃ ὅ,τι δέον, μόνος ὁ Γεν. πρόξενος, ἐνεργῶν ὅπου ἀναγκαῖον αὐτοπροσώπως, δύναται νὰ καθιστᾷ περιττὸν τὸ συμβούλιον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α: Παπαδιαμαντόπουλος.

Δύναται ἀναπληρωτικὸς ἔνορκος νὰ μὴ ᾔηται ἐκ τῶν ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ κακουρ-
γιοδικείου κατοικούντων πολιτῶν ;

Ἀριθ. 1018 (τηλεγράφημα) Τῇ 8 Νοεμβρίου 1878

Εἰσαγγελεῖ Πλημμελειοδικῶν, Καλάμας.

Τὸ περὶ τῆς κατοικίας τοῦ ἐνόρκου ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστη-
ρίου τῶν συνέδρων δὲν εἶνε ἐκ τῶν ἀναγκαίως ἀπαιτουμένων
ἰδιωτήτων τοῦ ὀρκωτοῦ δικαστοῦ, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι
οἱ κυρίως ἔνορκοι δικασταί, οἱ τακτικοὶ λέγω ἔνορκοι, δύνατον
νὰ κατοικῶσι πάντες μακρὰν τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου. Ὁ
κατηγορούμενος κατ' οὐδὲν βλάπτεται ἐὰν ὁ δικαστὴς αὐτοῦ
Ἀλαγώνιος καὶ οὐχὶ Καλάμιος. Μόνος ὁ ἔνορκος ἀδικεῖται ἐὰν
μὴ ὦν κάτοικος Καλαμῶν ἐκληρώθη ἀναπληρωματικὸς καὶ διὰ
τοῦτο αὐτὸς μόνος δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ παρὰ
τοῦ κληρώσαντος αὐτὸν δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν, ἐὰν θέλῃ, εἰ
δὲ μὴ, ἢ σύμπραξις αὐτοῦ δὲν εἶνε λόγος κακῆς τοῦ δικαστη-
ρίου συνθέσεως, αὕτη ἡ γνώμη μου εἰ δὲ καὶ ἡ τοῦ Ἀρείου Πά-
γου ἁδελὸν ἐστί μοι.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι δὲν δύναται τις νὰ μετέλθῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φαρμακεμπορίου ἄνευ
ἀδείας τῆς ἀρχῆς.

Ἀριθ. 1061.

Τῇ 23 Νοεμβρίου 1878.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ πταισματοδικεῖον Κερκύρας, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2611 ε. ε.
ἀποφάσεώς του, ἐκήρυξεν ἔνοχον τὸν Γ. Α. τοῦ ὅτι συνέστησε
καὶ διατηρεῖ φαρμακεμπορεῖον ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης ἀδείας
καὶ κατεδίκησεν αὐτὸν εἰς πρόστιμον δραχμῶν ἐβδομήκοντα
πέντε, ἀλλὰ τὸ πλημμελειοδικεῖον Κερκύρας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ.
500 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξε αὐτὸν ἄθῳον τῆς ἀποδιδομένης
αὐτῷ πράξεως.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡτησάμην τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ
νόμου διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Διότι κακῶς ἡρμήνευσε τὸ ἀρθρ. 333 τοῦ Ποιν. Νόμου, τὸ
τιμωροῦν ἀδιακρίτως πάντα μετερχόμενον ἐπιτήδευμα οἰονδῆ-
ποτε, ἐπομένως καὶ τὸ τοῦ φαρμακοπώλου ἐμπορίου ἦτοι τοῦ

φαρμακεμπόρου, χωρὶς νὰ ἔχη ἄδειαν τῆς ἀρχῆς, κηρύξαν ἀθῶον τὸν μνησθέντα, καί περ δεχόμενον ὅτι οὐδεμίαν ἔφερεν ἄδειαν περὶ τοῦ μετέρχεσθαι τοιαύτην ἐμπορίαν.

Διότι κατὰ τὴν εἰρημένην διάταξιν τιμωρεῖται ὁ φαρμακέμπορος, ὁ μὴ ἔχων τὴν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 2 § 6' καὶ 17 τοῦ ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1837 νόμου περὶ φόρου ἐπιτηδευμάτων ἀπαιτούμενην ἄδειαν, πρὸς δὲ καὶ τὴν μετὰ ὁκοδοσίαν ἄδειαν περὶ ἧς προβλέπουσι τὰ ἄρθρα 1 καὶ 4 τοῦ περὶ πωλήσεως φαρμάκων διατάγματος τοῦ 1835 ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ διατάγματος περὶ πωλήσεως ἱατρικῶν προβλεπομένην, ἧς ὅμως ἡ ἔλλειψις τῇ ποινῇ τοῦ ἄρθρ. 564 τοῦ Ποιν. Νόμου τιμωρεῖται.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι τὸ στρατολογικὸν συμβούλιον ἐξετάζον τὰ προσόντα τοῦ στρατευσίμου, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἀπόφασιν δικαστικὴν βεβαιούσαν τὴν ἡλικίαν τοῦ στρατευσίμου, διότι ἡ διοικητικὴ καὶ οὐχὶ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ ἀποφασίζει ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἀριθ. 1134.

Τῇ 15 Δεκεμβρίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην τῆς Λακωνίας.

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 7, 14—19 τοῦ περὶ ἀπογραφῆς νόμου τῆς 18 Ἰανουαρίου 1838 συνδ. μετὰ τὸν πρὸ αὐτοῦ περὶ ἀπογραφῆς ἐπίσης νόμον τῆς 28 Νοεμβρίου 1837 καὶ τὸ ἄρθρον 33 τοῦ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1838 Β. διατάγματος, οἱ δήμαρχοι ὀφείλουν νὰ συντάττωσι τοὺς στρατολογικοὺς πίνακας ἐγγράφοντες ἐπ' αὐτῶν τοὺς ἔχοντας τὰ λοιπὰ τοῦ νόμου προσόντα ὡς καὶ τὴν ἡλικίαν ἀπὸ τοῦ 18ου μέχρι τοῦ 24ου ἔτους, ἐπὶ δὲ τῶν γεννησομένων ἐνστάσεων ἀποφασίζει τριμελὲς στρατολογικὸν συμβούλιον συγκείμενον ἀπὸ τὸν διοικητὴν, τὸν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας μοίραρχον ἢ ὑπομοίραρχον τῆς χωροφυλακῆς καὶ τὸν διοικητικὸν ἱατρὸν, ἐν δὲ διαφωνίᾳ ἀποφασίζει ἄνωτέρα ὑγειονομικὴ ἐπιτροπὴ.

Ἐκ τῶν ῥηθεισῶν διατάξεων καταφαίνεται, ὅτι προκειμένου περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν προσόντων τῶν ἐν στρατολογίᾳ ὑποχρέων ἀποφασίζει οὐχὶ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ ἀλλ' ἡ διοικητικὴ μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν τῷ νόμῳ κατανομαζομένων προσώπων, συ-

νεπὼς δὲ ἡ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Γ. Α. Μ. ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 572 ε. ε. ἀποφάσις τῶν ἐν Καλάμας Πρωτοδικῶν, δι' ἧς τοῦτο ἀποφαίνεται ὅτι οὗτος ἐγεννήθη τὸν Φεβρουάριον 1848 οὐδόλως εἶνε ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς διοικητικούς.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἂν αὗται πείθωνται περὶ παρηλικιότητος τοῦ ῥηθέντος κληροῦχου, δύνανται συμμορφούμεναι μὲ τοὺς σχετικούς νόμους νὰ τὸν ἀπαλλάξωσι τῆς στρατευσίμου ὑποχρεώσεως.

Κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 572 ἀποφάσεως, μὴ ἐκδοθείσης κατ' ἀντιδικίαν τινὸς ἐνδιαφερομένου καὶ μὴ δυναμένης νὰ ἔχη ὑποχρεωτικὰ ἀποτελέσματα, δὲν δύναται νὰ γίνῃ χρήσις ἐνδίκου τινος μέσου, ὅπερ οὐδὲ ἀναγκαῖον εἶνε νὰ ἐνεργηθῇ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δύναται νὰ ἰδρυθῇ κρεοπωλεῖον ἄνευ ἀδείας τῆς ἀστυνομίας εἰς ἄλλο παρὰ τὸ διὰ κρεοπωλεῖα ὠρισμένον μέρος;

Ἀριθ. 1146

Τῇ 18 Δεκεμβρίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Σφάλλει ἡ ὑπ' ἀριθ. 1785 ε. ε. ἀπόφασις τοῦ πταισματοδίκου Ἀθηνῶν λέγουσα, ὅτι τὸ ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1835 διάταγμα δὲν ἀπαγορεύει τὸ ἀνεγείρειν κρεοπωλεῖον καὶ ἀλλαχοῦ, ἢ ὅπου ὠρίσται τὸ κρεοπωλεῖον δι' ἀστυνομικῆς διαταξέως συμφώνου τῷ ἄρθρῳ 581 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀρκεῖ νὰ μὴ ᾖ ἀδύνατος ἡ ἀστυνομικὴ ἐπαγρύπνησις ἐπ' αὐτοῦ· διότι κατὰ τ' ἄρθρα 32 καὶ 35 αὐτοῦ χωρὶς ἀδείας τῆς δημοτικῆς καὶ ἐνταῦθα τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀνεγείρῃ. Ἀλλὰ τὸ διατακτικὸν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως στηρίζεται κυρίως οὐχὶ ἐπ' ἐκείνης τῆς σκέψεως ἀλλὰ ἐπὶ ἄλλων, τούτων· ἐπὶ τοῦ λόγου δηλονότι ὅς καὶ κατ' ἐμὴν γνώμην ὀρθὸς, ὅτι τῇ συναινέσει τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς δύναται καὶ ἀλλαχοῦ νὰ διατηρηθῇ κρεοπωλεῖον, ὡς μὴ ἀπαγορεύοντος τοῦτο ῥητῶς τοῦ νόμου, καὶ ἄληθως τὸ ἄρθρον 35 ἀφίησι τῇ δημοτικῇ ἀρχῇ ἐπομένως καὶ τῷ διευθυντῇ τῆς ἀστυνομίας νὰ κρίνῃ ἂν πρέπη νὰ ἐπιτρέψῃ πού τὴν ἀνέγερσιν κρεοπωλείου· πρὸς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαφεύγον-

τος τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου λόγου, ὅτι ἀπεδείχθη τὸ ὑπὸ τὰς ὀφείας τῆς ἀστυνομίας καὶ συναινούσης αὐτῆς γίνεσθαι τὴν πώλησιν τῶν περιττευόντων κρεάτων τοῦ κατηγορουμένου ἀλαντοπώλου ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἢ τῷ γενικῶς προσδιωρισμένῳ· οὐδένα δὲ νόμον παραβιάζοντος τοῦ διατακτικοῦ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου καὶ διὰ τοῦτο ἐπιστρέφοντες ὑμῖν τὰ ἔγγραφα, παρακαλοῦμεν ν' ἀνακοινώσητε τὰς σκέψεις ἡμῶν τῷ δημοσίῳ κατηγορῶ πρὸς ὁδηγίαν αὐτοῦ ἐν τῷ μέλλοντι.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ὁ εἰρηνοδίκης δικάσας πλημμέλημα ἐπιθέσεως συμβάν ἐν τῷ τόπῳ μὲν τῶν συνεδριάσεων ἀλλ' οὐχὶ συνεδριάζοντος αὐτοῦ, ἀναρμοδίως ἐδίκασεν.

Ἀριθ. 1148.

Τῇ 18 Δεκεμβρίου 1878.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ εἰρηνοδίκης Κορώνης προεδρεύων συγγενικοῦ συμβουλίου, συνελθόντος πρὸς ἐξέλεγχιν τῆς λογοδοσίας τοῦ νομίμου ἐπιτρόπου ὀρφανῆς τινος ἀνήλικος ἐν τῷ εἰρηνοδικιακῷ κατασχέματι, ἐτιμώρησε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 188 ἀποφάσεως δύο μέλη αὐτοῦ θορυβήσαντα μετ' ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ κλητῆρος τοῦ ἀκροατηρίου καὶ κατὰ τινος ἄλλου μέλους, ὡς ἐνόχους πλημμελήματος προβλεπομένου καὶ τιμωρουμένου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 207 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ τὸ πλημμέλημα τοῦτο, πραχθὲν κατ' αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν ἐν τόπῳ μὲν ὅπου συνεδριάζει ὁ εἰρηνοδίκης ἀλλ' οὐχὶ καὶ συνεδριάζοντος αὐτοῦ δημοσίᾳ, ὤφειλε νὰ βεβαιωθῇ μόνον ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου (ἄρθρον 131 καὶ 132 Ποιν. Δικονομίας) καὶ ἡ περὶ τούτου ἔκθεσις σταλῇ τῷ ἀρμοδίῳ παρὰ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεῖ ἵνα ποινικῶς καταδιωχθῶσι καὶ οὐχὶ τιμωρηθῶσι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ εἰρηνοδίκου, δημοσίᾳ μετὰ τὴν ἐπίθεσιν συνεδριάσαντος καὶ ἀποφασίσαντος.

Ἐπειδὴ δικασθέντος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσεως ἔνεκεν ὑπερβάσεως τῶν καθηκόντων, δι' ὃν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς δύναται κατὰ πάσης ἀποφάσεως νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν, καὶ ν' ὑπόκηται εἰς ἀνακοπὴν ἢ

ἔφεσιν κτλ. (ἄρθρον 812 Πολ. Δικονομ. καὶ Οἰκονομίδου ἐγγχειρ. § 245 σημ. 7 καὶ § 246 β' ἐν τέλει). ἔνεστι δὲ ἡ προκειμένη ὑπερβάσις ἐν τῷ ἔδαφ. 3 τοῦ ἄρθρου 808 τῆς Πολ. Δικονομ. διότι κατ' αὐτὸ ἀναιρετέα θὰ ἦτο ἡ ἀπόφασις δι' ὑπερβάσιν τῶν καθηκόντων, ἂν ἐδίκαζε πολιτικὴν ἀγωγὴν τῶν καθ' ὧν ἐγένετο ἡ ἐπίθεσις περὶ ἱκανοποιήσεως χρηματικῆς διὰ τὴν ἐκ τῆς ἐπιθέσεως προσβολὴν αὐτῶν, καὶ ἀντὶ ν' ἀναβάλῃ τὴν δίκην μέχρῃς οὐ τὸ ποινικὸν δικαστήριον δικάσῃ περὶ τῆς ἐπιθέσεως, αὐτὸ τὸ εἰρηνοδικεῖον ἐδίκαζε περὶ αὐτῆς καὶ διέταττεν ἀποδείξει περὶ τῆς κακοποιήσεως· χεῖρονα δὲ τῆς ὑπερβάσεως ταύτης τῶν καθηκόντων παρουσιάζει ὑπερβάσιν καθηκόντων ἡ προκειμένη ἀπόφασις, ὡς οὐ μόνον δικάσασα ποιν. ζήτημα, ἀλλὰ καὶ καταδικάσασα εἰς φυλάκισιν διὰ τὴν ἐπίθεσιν, ἣν μόνον ποιν. δικαστήριον ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Διὰ ταῦτα αἰτοῦμαι μετ' ἀποτελέσματος καὶ ὑπὲρ τῶν καταδικασθέντων τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 188 ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδικείου Κορώνης, ὡς ἀναρμοδίως ἐκδοθεῖσαν καὶ ὡς ἄκυρον διὰ τοῦτο καὶ μὴ οὖσαν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδικμαντόπουλος.

Κατάσχεσις παρὰ δημοσίῳ Ταμίᾳ ὡς τρίτῳ. Εὐθύνη τοῦτου ἀπέναντι τοῦ κατασχόντος. Καταναγκαστικὰ μέσα κατὰ τοῦ Ταμίᾳ.

Ἀριθ. 1150

Τῇ 18 Δεκεμβρίου 1878.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Αἰτοῦμαι τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 933 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν διὰ τοὺς ἐπομένους λόγους.

Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 889 καὶ 999 ἔδαφ. 5 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς ὃ παραπέμπει τὸ ἄρθρ. 927 § 2 αὐτῆς λέγον, ὅτι κατ' ἐκεῖνα ἐνέχεται ὁ τρίτος περὶ τῆς προσηκούσης φυλάξεως, κατὰ τοῦ τρίτου παρ' ᾧ ἐγένετο κατάσχεσις τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 919 ἀναφερομένων χρημάτων καὶ εἰσοδημάτων καὶ ἄλλων κινητῶν, μόνον τότε ἀπαγγέλλεται διὰ τὴν φύλαξιν προσωπικὴ κρῆτησις, ὅταν ταῦτα ἔχῃ ἐν παρακταθήκῃ ἐκουσία ἢ ἀναγκά-

στικῇ (depositum necessarium), ἢ εἰς φύλαξιν παρὰ τοῦ ἐκτελοῦντος κλητῆρος ἢ διαταγῇ τοῦ δικαστηρίου καὶ ὠρισμένα τὰ πράγματα εἰσὶν ἢ χρήματα κατ' εἶδος. Ὅταν δὲ τὸ κατασχεθὲν κατὰ ποσὸν ἦνε ὠρισμένον καὶ οὐχὶ κατ' εἶδος, ὁ τρίτος ἐνέχεται πρὸς τὸν κατὰσχοντα δανειστὴν ὅσον καὶ πρὸς τὸν ὀφειλέτην αὐτοῦ καὶ ἐπομένως ἐὰν πρὸς τοῦτον ἐνέχηται καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως διὰ τὸ εἶναι π. χ. τὸ χρέος ἐξ ἐμπορικῆς αἰτίας, δύναται καὶ ὑπὲρ τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ νὰ καταδικασθῇ εἰς καταβολὴν διὰ προσωπικῆς κρατήσεως· διότι ὡς εἴρηται, αἱ εἰρημέναι διατάξεις, περὶ παρακατάθεσης λέγουσι ῥητῶς, δὲν εἶνε δὲ δυνατόν νὰ ἐννοῶσι πᾶσαν κατὰσχουν παρὰ τρίτῳ χρημάτων ἢ πραγμάτων μὴ παρακατατεθειμένων αὐτῷ καὶ μὴ ὀφειλομένων τῷ ὀφειλέτῃ τοῦ κατασχόντος διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, διότι οὐδὲν δικαιολογεῖ τοιαύτην τοῦ νόμου ἐννοίαν.

Διότι ἡ κατὰσχεσις παρὰ τῷ ταμίᾳ τοῦ $\frac{1}{4}$ μελλόντων μισθῶν ὑπάλληλου εἶνε κατὰ ποσὸν καὶ οὐχὶ κατ' εἶδος ὠρισμένων χρημάτων ὀφειλομένων παρ' αὐτοῦ ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου, καθ' οὗ ὁ ὀφειλέτης τοῦ κατασχόντος δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν καταβολήν, οὔτε δικαίῳ ἰδίας παρακατάθεσης, οὔτε δικαίῳ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ ἡδύνατο ὁ κατασχὼν δανειστής ν' ἀπαιτήσῃ τὴν προσωπικὴν τοῦ Ταμίᾳ κράτησιν.

Διότι ἡ προσωπικὴ κράτησις δύναται ν' ἀπαγγελη μόνον καθ' ὠρισμένου προσώπου, μὴ κωλυομένου ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ φυλάττῃ παρ' ἑαυτῷ τὸ κατασχεθὲν, διότι τοῖς ἀδύνατοις οὐδεὶς ἐνέχεται (N. 185. 50. 17), ἀδύνατα δ' ἤθελεν ἀπαιτήσῃ ὁ κατασχὼν ἀπαιτῶν νὰ φυλάττῃ ὁ τρίτος, ὅτι κατὰ νόμον δὲν ἐπιτρέπεται αὐτῷ· ἡ δὲ πρόσβαλλομένη ἀπόφασις οὔτε ὀρίζει κατ' ὄνομα τὸν Ταμίαν, ὡς διατάττουσα καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ἀπλῶς τὸν Ταμίαν Ναυπλίας νὰ πληρώσῃ, οὔτε ἡδύνατο νὰ ὑποχρεώσῃ αὐτὸν νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ ταμείου τὸ κατασχεθὲν καὶ ἀπειθήσῃ τῷ Ὑπουργῷ διαταττόμενος νὰ πληρώσῃ ἐκ τοῦ ταμείου πᾶν τὸ ὑπάρχον ἐν αὐτῷ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους, ἐπομένως καὶ τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸ κατασχεθὲν

τέταρτον τῶν μισθῶν ποσὸν, ἢ παραδῶσῃ αὐτὸ τῷ διαδόχῳ αὐτοῦ, τοῦθ' οὐτινος οὐδεὶς νόμος ἀπαλλάττει αὐτὸν, οὐδ' ἡδύνατο ν' ἀπαλλάξῃ, διότι ἀληθῶς διὰ τῆς κατασχέσεως παρὰ τῷ δημοσίῳ Ταμίᾳ τὸ δημόσιον ὑποχρεοῦται ταμεῖον εἰς καταβολὴν τοῦ κατασχεθέντος τῷ δανειστῇ ἢ ὀφειλέτῃ, ἐὰν ἀρθῇ ἢ κατὰσχεςις, καὶ διὰ τοῦτο δικαίως ἀξιοῖ νὰ μένῃ ἐν αὐτῷ.

Διότι ἡ κατὰσχεςις παρὰ τῷ δημοσίῳ Ταμίᾳ κατὰσχεςίς ἐστι παρὰ τῷ δημοσίῳ ταμείῳ, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 86 τοῦ λογιστικοῦ νόμου, καθ' ὃ ἡ κατὰσχεςις ὀφείλει νὰ κοινοποιῇται τῷ Ὑπουργῷ, κατὰ δὲ τοῦ δημοσίου ταμείου καὶ ἐπομένως κατὰ τῶν διαχειριζομένων τὴν περιουσίαν αὐτοῦ δὲν χωροῦσι καταναγκαστικὰ μέσα πλὴν τῶν ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένων, διότι ἄλλως ἤθελε παύσει νὰ λειτουργῇ ἀπροσκόπτως εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους, ἐὰν πρὸς στιγμὴν δὲν ἐπαρκῇ εἰς αὐτάς καὶ εἰς πληρωμὴν τῶν χρεῶν αὐτοῦ. Τὰ δὲ καταναγκαστικὰ μέσα λαμβάνουσι χώραν ὅταν ἡ χρῆσις αὐτῶν δὲν παραβλάπτῃ τὴν δημοσίαν τάξιν, ὡς παραβλάπτεται ἐξ αὐτῶν ἀκαίρως χωρούντων κατὰ τοῦ δημοσίου ταμείου, ἐπομένως μόνον ἡ κατὰσχεςις δύναται νὰ γίνῃ παρὰ τῷ Ταμίᾳ ὡς τρίτῳ, ὡς τοῦτο ἐπιτρέποντος ῥητῶς τοῦ νόμου (ἄρθρ. 924 Πολ. Δικονομίας), καὶ ὀφειλέτης νὰ κατασταθῇ τὸ δημόσιον ταμεῖον τῷ κατασχόντι, οὐδόλως δὲ δύναται νὰ ἐκβιασθῇ ἢ καταβολὴ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ἢ κατασχέσεως τῆς δημοσίας περιουσίας ἢ τῆς τοῦ Ταμίᾳ περιουσίας.

Διότι οὗτος δύναται πάντοτε ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ταμείου ὡς αἰτίαν νόμιμον πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ.

Διότι ὅταν καταδικασθῇς ὁ Ταμίᾱς ὡς τοιοῦτος δὲν ἐκτελῇ, ἄδηλον εἶνε ἂν εὐθύνῃται διὰ τοῦτο αὐτὸς ἢ τὸ δημόσιον ταμεῖον ἢ καὶ οὐδέτερος, διότι α') ἂν μέλλοντες μισθοὶ κατεσχέθησαν, δυνατὸν ν' ἀπέθανεν ἢ ἐπαύθη ἢ ἄλλως ἐστερήθη ὁ ὀφειλέτης ὑπάλληλος τῶν κατασχεθέντων μισθῶν. του καὶ οὐδὲν νὰ ὀφείλῃται αὐτῷ, β') τὸ κατασχεθὲν ποσὸν ἐκ τοῦ ταμείου δὲν δίδεται τῷ ταμίᾳ οὐδὲ χωρίζεται, διότι οὐδεὶς νόμος ἐπιτρέπει ἐκεῖνο ἢ ἀπαιτεῖ τοῦτο, ἄρα δὲν εἶνε ἐν παρακαταθήκῃ

παρὰ τῷ ταμίᾳ, ἄδηλον δὲ ἂν εὔρηται προχείρως ἐν τῷ ὀφείλοντι ταμείῳ τοσοῦτον ποσὸν ὅσον τὸ κατασχεθὲν, ἐξ ἰδίων δὲ οὐδὲν δικαιολογεῖ τὸ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ταμίᾱς νὰ πληρώσῃ, οὐδὲ δίκαιον νὰ ὑποστῇ ποινὴν διὰ τὸ μὴ εἶναι πρὸς τινα καιρὸν δυνατὸν δοῦναι αὐτὸ ἐκ τοῦ ταμείου. "Αν δὲ ἐπληρώθῃ τὸ κατασχεθὲν παρὰ νόμῳ παρὰ τοῦ Ταμίᾱ τῷ ὀφειλέτῃ, ἄδηλον καὶ τότε ἂν εὐθύνεται ὁ καταδιωκόμενος Ταμίᾱς διὰ τοῦτο, διότι ἄδηλον ποῖος ὁ πληρώσας, ἂν ὁ καταδιωκόμενος ἢ ὁ προκάτοχος τοῦ. Τοῦτο δὲ καὶ ἐὰν συνεψηφίσθῃ μὲ χρῆς τοῦ ὀφειλέτου πρὸς τὸ ταμεῖον· διότι εἰ μὲν ὀφείλῃ νὰ δώσῃ τὸ συμψηφισθὲν παρὰ νόμῳ τὸ δημόσιον ταμεῖον καὶ ὑπάρχῃ ἐν αὐτῷ ὁ Ταμίᾱς, δὲν δύναται νὰ προσωποκρατηθῇ διὰ τὸ ἄδηλον ἂν εὐρίσκηται προχείρως ἐν τῷ ὀφείλοντι ταμείῳ τοσοῦτον ποσὸν ὅσον τὸ συμψηφισθὲν παρὰ νόμῳ καὶ ὑπὸ κατάσχεσιν ὃν, εἰ δὲ δὲν ὀφείλῃ νὰ δώσῃ τὸ ταμεῖον τὸ συμψηφισθὲν ὡς λαβὸν τὸ ἴδιον καὶ δὲν ἐξόφλησιν τῷ ὀφειλέτῃ, ἀλλ' ὁ πταίσας Ταμίᾱς, δὲν δύναται οὗτος καὶ τότε νὰ προσωποκρατηθῇ διὰ τὸ ἄδηλον ἂν ὁ καταδιωκόμενος ἦν ὁ συμψηφίσας ἢ ἄλλος Ταμίᾱς προκάτοχος. "Αρα πρὶν πταίσῃ καὶ ἢ ἀπόφασις εἴπῃ ὅτι ἔπταισεν ὁ δεῖνα Ταμίᾱς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λάβῃ χώραν καταδίκη Ταμίᾱ εἰς πληρωμὴν διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, διότι τότε μόνον δυνατὸν εἶπεῖν ὅτι ἐνέχεται ἀτομικῶς, ὡς αἵτιος ζημίᾱς τῷ κατασχόντι αὐτὸς γενόμενος καὶ οὐχὶ τὸ μὴ ὀφείλεσθαι τῷ ὀφειλέτῃ ὡς μὴ κτησαμένῳ τὸν ὡς μέλλοντα κατασχεθέντα μισθὸν ἢ τὸ μὴ εὐπορεῖν πρὸς καιρὸν τὸ ταμεῖον, αἵτια ὄντα τῆς τοῦ ἀρνούμενου ταμίᾱ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ πάσης ἀτομικῆς εὐθύνης, ἥτις μόνῃ δύναται νὰ συνεπάγῃται τὴν προσωπικὴν κράτησιν (ἄρθρ. 1000 Πολ. Δικονομίας τῷ 927 § 2 αὐτῆς συνδυασμένον).

Διότι τούτων οὕτως ἐχόντων ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθησαν καὶ ἐφηρμόσθησαν κατὰ τοῦ Ταμίᾱ αἱ εἰρημέναι διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας περὶ προσωπικῆς κρατήσεως ὑπὸ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 923, ἥτις κυρώσασα κατάσχεσιν παρὰ τῷ Ταμίᾱ Ναυπλίας τοῦ $\frac{1}{4}$ τῶν μισθῶν παρελθουσῶν καὶ μελλουσῶν ὑπηρεσιῶν δικαστικοῦ ὑπαρχομένου, κατεδίκασεν αὐτὸν νὰ

πληρώση αὐτοὺς καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καταναγκάζο-
μενος ἐὰν ἀρνήθῃ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ συγχωνύσεως ποινῶν. Περὶ ἐνάρξεως ποινικῆς διαρκείας ἐπὶ πολλῶν
καταδικαστικῶν ἀποφάσεων.

Ἀριθ. 1152.

Τῇ 18 Δεκεμβρίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ὁ Ρ. Α. διὰ τῆς ἐπισυνημμένης ἀναφορᾶς τοῦ ἐκτίθησιν,
ὡς βλέπετε, ὅτι διατελεῖ ὢν κατάδικος ἀπὸ τοῦ 1869, καὶ
πρῶτον μὲν κατεδικάσθη ἐπὶ πλημμελήμασιν ἀλληλοδιαδόχως,
τῷ δὲ 1873 κατεδικάσθη εἰς ἐπτὰ ἐτῶν εἰρκτὴν, τῷ δὲ 1876
κατεδικάσθη καὶ εἰς διετὴ φυλάκισιν, ὅτι ὅλαι αἱ ἀξιόποιοι
πράξεις δι' ἃς κατεδικάσθη προηγήθησαν τῆς πρώτης καταδί-
κης τοῦ 1869, ὅτι τὸ πρῶτον ἡ Εἰσαγγελία ἀπέλυσεν αὐτὸν
θεωρήσασα λήξασαν τὴν ποινὴν αὐτοῦ, μετὰ δὲ 3 ἢ 4 ἡμέρας
συνελήφθη ἐκ νέου, ὡς μηκέτι ὑποστὰς τὴν ποινὴν, διὰ τὸν λό-
γον ὅτι συγχωνεύονται μὲν αἱ ποιναὶ ὅλαι, ἀλλὰ τοσοῦτον ὅσον
εἶνε ὁ ἀνώτατος ὅρος τῆς βαρυτέρας ἤτοι τῆς εἰρκτῆς δέκα
ἐτῶν, ὃν δὲν συνεπλήρωσεν ἔτι ἐν ταῖς φυλακαῖς.

Κατ' ἐμὴν γνώμην τὸ ἄρθρον 109 τοῦ Ποιν. Νόμου, λέγον
ὅτι ὁ ἔνοχος πολλῶν ἀξιοποιῶν πράξεων τοῦ αὐτοῦ ἢ διαφόρου
εἵδους τιμωρεῖται μόνον τῇ ποινῇ τῆς βαρυτέρας πράξεως, αἱ
δὲ λοιπαὶ ἐπιμετροῦνται αὐτῷ ὡς ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις καὶ
ἐπομένως ἐπιτείνουσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὴν ποινὴν
ἐκείνην, καθιεροῦ τὰς ἐξ ἧς ἀρχὰς περὶ ἐκτελέσεως διαφόρων ἀ-
ποφάσεων καὶ ποινῶν κατὰ τοῦ αὐτοῦ καταδίκου. Ἐὰν συγχρό-
νως δι' ὅλας τὰς πράξεις δικασθῇ, μίαν θέλει ὑποστῇ ποινὴν τὴν
τῆς βαρυτέρας πράξεως, εἰρκτὴν π. χ. κὰν αὕτη καὶ μόνη ἐλή-
φθη ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ ἐλάχιστος ὅρος τῆς ποινῆς ἐπεβλήθη, αἱ δὲ
λοιπαὶ πράξεις ὡς ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις δι' οἷονδ' ἡποτε λό-
γον δὲν ἐτιμωρήθησαν δι' ἐπιτάσεως τοῦ ἐλαχίστου ὅρου· τοῦτο
δὲ πρέπει νὰ δεχθῶμεν καὶ ἐὰν ὕστερον αἱ ἐλαφρότεραι πράξεις
δικασθῶσι καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ζητήσῃ τὴν ἐπίτασιν τῆς εἰρ-
κτῆς, ἀλλ' ἀφήσῃ νὰ καταδικασθῇ εἰς φυλάκισιν πέντε ἐτῶν,

τουτέστι πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς ἔχοντες δύο ἀποφάσεις, ὧν ἐκάστη τιμωρεῖ ὅλας τὰς πράξεις, ἡ μὲν δι' εἰρκτῆς, ἡ δὲ διὰ φυλακίσεως, καὶ ὀφείλομεν μίαν αὐτῶν νὰ ἐκτελέσωμεν· διότι τιμωροῦσι δις κατηγορούμενον, ὅστις κατὰ τὸ ἄρθρον 109 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀπαξ ὀφείλει νὰ τιμωρηθῇ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ποινῆς ἥτοι τῆς βαρυτέρας· ἡ φυλάκισις πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς συγχωνευθεῖσα εἰς τὴν πενταετῇ εἰρκτὴν καὶ δὲν θέλει ὑποστῇ ἄλλην πλὴν τῆς πενταετοῦς εἰρκτῆς· τοῦτο καὶ ἐὰν καὶ φυλάκισις πρῶτον ἐπιβληθῇ δι' ἀποφάσεως μιᾶς ἢ καὶ πολλῶν καὶ μετὰ τινὰ χρόνον ἢ βαρυτέρα ποινὴ τῆς εἰρκτῆς διὰ τὴν βαρυτέραν πράξιν, πρέπει δηλαδὴ νὰ λογίσωμεν τὸν χρόνον τῆς φυλακίσεως ὡς χρόνον τῆς πενταετοῦς εἰρκτῆς, διότι ὡς εἶπον, κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν θέλησιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 109, μίαν ὀφείλει δι' ὅλας νὰ ὑποστῇ ποινὴν, μίαν δὲ ὑφίσταται, ἂν λογισθῇ ὁ χρόνος τῆς προηγηθείσης φυλακίσεως ὡς χρόνος τῆς ἐπελθούσης εἰρκτῆς καὶ λογισθῇ ἡ πενταετία αὐτῆς οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς περὶ αὐτῆς ἀποφάσεως, διότι τότε ὑφίσταται δύο ποινὰς, ἀλλ' ἀφ' ἧς ἡμέρας ἤρξατο ἡ ποινὴ τῆς φυλακίσεως, ὀφείλομεν δηλαδὴ νὰ εἴπωμεν καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅτι ἠθέλομεν εἰπεῖ, ἂν τις κατεδικάζετο εἰς εἰρκτὴν πενταετῇ διὰ μιᾶς ἀποφάσεως, καὶ ἀντὶ νὰ κατακλεισθῇ ὁ καταδικασθεὶς ἐν τῷ τόπῳ τῆς ποινῆς καὶ προτρέπεται εἰς βαρεῖαν ἐργασίαν (ἄρθρ. 11 Π. Ν.) φυλάττεται δι' ὅλης τῆς πενταετίας μὲ ἀπλὴν δίαιταν καὶ ἐργάζεται εἰς συνήθη τοῦ ἐπαγγέλματός του ἔργα, ὡς οἱ καταδικασθέντες εἰς φυλάκισιν (ἄρθρ. 12 Π. Ν.), ὅπως καὶ τότε, καίτοι ὑποστὰς ποινὴν φυλακίσεως, ἠθελεν οὐδὲν ἥττον θεωρηθῇ ὡς ὑποστὰς τὴν ποινὴν αὐτοῦ τῆς εἰρκτῆς, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ εἰρημένῃ περιπτώσει. Οὐδεὶς δὲ λόγος δικαιολογεῖ τὸ παρατείνειν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὴν ἐπιβληθεῖσαν πενταετῇ εἰρκτὴν εἰς τὸν ἀνώτατον ὅρον αὐτῆς τῶν δέκα ἐτῶν, διότι δὲν ἔχομεν εἰμὴ ἀπόφασιν περὶ εἰρκτῆς πέντε ἐτῶν, ἀντίκειται δὲ τῷ ἄρθρῳ 109 τοῦ Ποιν. Νόμου τὸ ὑφίστασθαι ἐκ διαδοχῆς τὰς ποινὰς τῆς φυλακίσεως καὶ εἰρκτῆς ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔστω

καὶ μέχρι δέκα ἐτῶν· ἀδικεῖται δὲ ὁ κατὰδικος ἐὰν ἀπαιτήσω-
μεν σήμερον παρὰ δικαστηρίου συνέδρων μὴ δικάσαντος τὰς
πράξεις καὶ διὰ τοῦτο μὴ δυναμένου νὰ τιμωρήσῃ δικαίως αὐ-
τὰς ὡς ἐπιβαρυντικὰς περιστάσεις, νὰ ἐπιτείνῃ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν
πραγμάτων τὸν χρόνον τῆς πενταετοῦς εἰρκτῆς.

Ἐξ ὅλων τούτων συμπεραίνων ὑποστηρίζω ὅ,τι καὶ οἱ Γάλ-
λοι δέχονται (ἴδε Chauveau-Helie N° 394—2° 395—398), ὅτι
δηλα δὴ ἐπὶ διαφόρου εἵδους πράξεων καὶ ποινῶν τιμωρηθεῖσῶν
διὰ πολλῶν ἀποφάσεων διαφόροις ποιναῖς, μίαν ὀφείλει νὰ ὑπο-
στῇ ὁ καταδικασθεὶς, τὴν βαρυτέραν ποινὴν, καὶ αὕτη πρέπει
νὰ λογισθῇ αὐτῷ, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὑφίσταται τὴν ἐλαφροτέραν
ἢτοι τὴν φυλάκισιν· ἐπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐὰν ἀληθῶς
προηγήθησαν ὅλαι αἱ πράξεις τοῦ ἔτους 1869 καὶ ἔκτοτε ὑφί-
σταται τὴν ποινὴν τῆς φυλακίσεως, ὀφείλει ν' ἀπολυθῇ, ὡς ὑπο-
στάς ἤδη τὴν ἐπταετῇ εἰρκτῇ, λογιζομένης διὰ τὴν ἔναρξιν
τῆς ποινῆς ταύτης οὐχὶ ἀπὸ τοῦ 1873 ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1869 κατὰ
τὰ προειρημένα μοι. Αὕτη ἡ γνώμη μου, καὶ εἰ μὲν συμφωνῇτε
διατάξατε ν' ἀπολυθῇ, εἰ δὲ διαφωνῇτε, ἐνεργήσατε ὥστε νὰ
ἔλθῃ ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων μέχρι τοῦ Ἀρείου
Πάγου, ἐὰν ἀναγκαῖον καὶ δικαστικῶς νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τὸν εἰρηνοδίκην πότε ἀναπληροῖ ὁ γραμματεὺς καὶ πότε ὁ συμβολαιογρά-
φος; Ἀναβληθείσης τῆς δίκης δι' ὀρισμένην ἡμέραν, παρόντος τοῦ κα-
τηγορουμένου, ἀπαιτεῖται νέα κλήτεσις;

Ἀριθ. 1. (τηλεγράφημα) Τῇ 1 Ἰανουαρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Γραμματεὺς εἰρηνοδίκου ὡς πάρεδρος ἀναπληροῦ εἰρηνοδίκην·
πάρεδρος δὲ δὲν εἶνε αὐτός, ὅπου ὑπάρχει εἰδικὸς συμβολαιο-
γράφος, ἀλλ' οὗτος, καὶ τοῦτον κωλυόμενον δὲν ἀναπληροῦ γραμ-
ματεὺς ὡς μὴ ὢν πάρεδρος.

Καλῶς ἀνεβλήθη ἡ δίκη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας (ἄρθρ. 379 καὶ
425 Ποιν. Δικονομίας), ἀφοῦ δὲ ἀπαξ ἐκλητεύθη ὁ κατηγο-
ρούμενος καὶ παραστὰς ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἀναβολῆς καὶ τῆς
ὀρισθείσης ἡμέρας, ἡ πρώτη κλήσις ἀρκεῖ (ἄρθρ. 275) καὶ δευ-

τέρα δὲν ἀπαιτεῖται. Πρὸ τῆς προθεσμίας δὲν πρέπει νὰ δικαζῇται, μετὰ τὴν προθεσμίαν τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν τοῦ ἄρθρου 275 δικασθεὶς δὲν ἔχει λόγον ἀναιρέσεως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ εἶναι ὑπάλληλος δημοτικὸς καὶ οὐχὶ δημοτικὸς ὑπηρέτης. Ὅτι ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἄλλος Εἰσαγγελεὺς παρὰ τὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀριθ. 4.

Τῇ 3 Ἰανουαρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν.

Συνεπεῖα παραπόνου τοῦ Δ. Π. παραστήσαντος ὅτι τὸ αὐτόθι Πλημμελειοδικεῖον παρεδέχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2396 π. ε. ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ, εἶνε δημοτικὸς ὑπηρέτης καὶ οὐχὶ δημοτικὸς ὑπάλληλος, καὶ ὅτι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ νόμος, παρηγγείλαμεν ὑμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 963 ἐγγράφου μας νὰ ζητήσητε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ περὶ ἐξυθρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου, ἐν ἄλλαις λέξεσι διὰ νὰ ἐφαρμόσῃ ὁ Ἀρειὸς Πάγος κατὰ τοῦ κηρυχθέντος ἐνόχου Β. Β. τὸ ἀνῆκον ἄρθρον τοῦ μνησθέντος νόμου, θεωροῦντες ἐσφαλμένην τὴν ἀπόφασιν ταύτην.

Τὴν τοιαύτην παραγγελίαν μας ἐξετελέσατε ἐγκαίρως, δυστυχῶς ὅμως ἐν τῷ αἰτητικῷ τῆς συνταχθείσης αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν αὐτῆς βάσιν, περιέχεται ἡ αἴτησις τοῦ ν' ἀναιρεθῇ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐνῶ ἡ παραγγελία μας δὲν εἶχε τὸν σκοπὸν αὐτὸν, διότι τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναιρέσιν δικαιούται νὰ ζητήσῃ μόνον ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς καὶ οὐχὶ ὁ τῶν Πλημμελειοδικῶν ἢ τῶν Ἐφετῶν, συνεπεῖα δὲ τῆς ἐσφαλμένης ταύτης αἰτήσεως ὁ Ἀρειὸς Πάγος ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν παρ' ὑμῶν αἰτηθεῖσαν ἀναίρεσιν.

Ταῦτα φέροντες εἰς γνῶσιν ὑμῶν, ἐφιστῶμεν εἰς τὸ μέλλον τὴν ὑμετέραν προσοχὴν, περὶ τὴν ἀκριβοῦς ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑμετέρου καθήκοντος, εὐελπιστοῦντες ὅτι δὲν θέλομεν εὐρεθῇ ἄλ-

λοτε εἰς τὴν λυπηρὰν θέσιν ν' ἀπευθύνωμεν ὑμῖν παρομοίας παρατηρήσεις.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δικηγόροι ἢ διάδικοι, ὑβρίσαντες διὰ τῶν ἐγγράφων πρὸς τὸ δικαστήριον προτάσεων τῶν, ὑπὸ τίνος δικαστηρίου τιμωροῦνται;

Ἀριθ. 58.

Τῇ 22 Ἰανουαρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπιστρέφομεν ὑμῖν τὸ ὑπ' ἀριθ. 2470 ε. ε. ἐγγραφόν σας μετὰ τοῦ αἰτουμένου ἀντιγράφου τῆς ὑπ' ἀριθ. 52 τοῦ 1876 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκδοθείσης, ὡς ἐξ αὐτῆς φαίνεται, συμφώνως πρὸς τὴν πρότασιν ἡμῶν. Προσθέτομεν δὲ τοῦτο μόνον, ὅτι κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 147 καὶ 149 τοῦ ὀργανισμοῦ, αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ὑβρεις δικάζονται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὃ τὸ ἐξυδριστικὸν ἐγγραφον ὑποβάλλεται, καὶ εἰ μὲν εὖρη τοῦτο τοιοῦτον, αὐτὸ τιμωρεῖ (ἄρθρ. 205 καὶ 206 Πολ. Δικονομ.), εἰ δὲ σιωπήσῃ, καλύπτεται ἡ ὑβρις καὶ κατὰ τὴν γνώμην γάλλων συγγραφέων, κατ' ἄλλους δὲ καὶ τὸν Feder αὐτὸν, ἐὰν δὲν μὲ λανθάνῃ ἡ μνήμη, δύναται ὁ Εἰσαγγελεὺς σιωπήσαντος τοῦ δικαστηρίου, νὰ προκαλέσῃ κατὰ τοῦ ὑβρίσαντος δικηγόρου τὴν ὑπὸ τοῦ συμβουλίου πειθαρχικὴν τιμωρίαν αὐτοῦ. Ἐπομένως ἐν τοιαύτῃ διχογνωμίᾳ ἔργον τοῦ συμβουλίου εἶνε, ἂν αἰτήσῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς, ν' ἀποφασίσῃ λύον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ζήτημα, ποινικῶς ὅμως δὲν εἶνε τιμωρητέος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀπόπειρα ἀναιρέσεως καθ' ὑπερβάσιν τῶν ὀρίων τῆς ἀμύνης, οὐδὲν ἀποτελεσματικὸν ἐπενεγκούσα, εἶναι τιμωρητέα;

Ἀριθ. 69.

(τηλεγράφημα)

Τῇ 26 Ἰανουαρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ τηλεγραφῆματι ὑμετέρῳ, ὅπερ Εἰσαγγελεὺς Ἐφετῶν πρὸς αὐτὸν κατὰ λάθος σταλὲν ἔστειλέ μοι, ὡς ἐμοὶ ἀνήκοντι. Ἐρωτᾶτε ἐὰν πρᾶξις προβλεπομένη ὑπὸ τῶν ἄρθρων 47, 49 § 4, 293 § 3, 99 καὶ 102 τοῦ Ποιν. Νόμου ἦνε τιμωρητέα ἢ ἀτιμώρητος. Ἐκ τούτου ἐξάγω ὅτι πρόκειται περὶ ἀπο-

πείρας ὅλως ἀβλαβοῦς ἀναιρέσεως ἐν καταστάσει ἀμύνης, ἥς τὰ ὅρια ὑπερέβη ὁ δράστης (ἄρθρ. 100, 102, 103, Π. Ν.). Ἡ ὑπέρβασις ἀμύνης τιμωρεῖται ἥττον τῆς ἐξ ἀμελείας ἀνθρωποκτονίας καὶ τῶν ἐξ ἀμελείας τραυμάτων (ἄρθρ. 300 καὶ 310 Ποιν. Νόμου). Ἡ ἀπόπειρα δὲ τῶν ἐξ ἀμελείας τοιούτων πράξεων δὲν τιμωρεῖται, διότι ἐλλείπει ὁ σκοπὸς (ἄρθρ. 47 Ποιν. Νόμου). Ἄρα δὲν τιμωρεῖται καὶ ἡ καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὄρων τῆς ἀμύνης ἀπόπειρα ἀναιρέσεως κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, διότι καὶ αὕτη ἀπερισκεψίας μετέχει, εἰ μὴ αἷτιος τραύματος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πράγματα ἄλλοδαποῦ, ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ παρ' ἄλλοδαποῦ κλαπέντα, δύνανται ἐν Ἑλλάδι νὰ κατασχεθῶσιν ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ τοῦ ἰδιοκτήτου ἢ τοῦ προξένου τοῦ κράτους, οὗ ὑπῆκοος ὁ ἰδιοκτήτης;

Ἀριθ. 117.

Τῇ 6 Φεβρουαρίου 1879.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου ε. ε. ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου, ληφθὲν τὴν 5ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, δι' οὗ ζητεῖται ἡ γνώμη μου, ἐὰν ζῶα ἄλλοδαποῦ ἐν Τουρκίᾳ παρ' ἄλλοδαποῦ κλαπέντα δύνανται ἐν Ἑλλάδι νὰ κατασχεθῶσιν ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ τοῦ ἰδιοκτήτου ἢ τοῦ Ὀθωμανοῦ προξένου πρὸς τὰς ἀρμοδίας ἐλληνικὰς ἀρχὰς καὶ ν' ἀποδοθῶσιν ἐκεῖνῳ. Οὔτε παρὰ τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν οὔτε παρὰ τῶν ποινικῶν δικαστηρίων δύναται νὰ γίνῃ ἡ κατάσχεσις· διότι οὔτε περὶ ἀστυνομικοῦ μέτρου πρόκειται οὔτε περὶ κλοπῆς δυναμένης ἐν Ἑλλάδι νὰ καταδιωχθῇ, οὐδ' ἔχει ὁ πρόξενος ἄλλην δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν ὑπηκόων τοῦ κράτους οὗ πρόξενος εἶνε ἢ τὴν ἐκουσίαν περὶ ἥς δὲν πρόκειται, διότι περὶ ἀναγκαστικῶν μέτρων ἐπὶ ἀμφισβητουμένης δικαιοδοσίας λαμβανομένων πρόκειται, μόνον δὲ κατάσχεσιν τῶν ζώων διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος δύναται ὁ ἰδιοκτήτης νὰ ἐνεργήσῃ καὶ τὸ κῦρος αὐτῆς καὶ τὴν ἀπόδοσιν νὰ αἰτήσῃ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν τῆς Ἑλλάδος δικαστηρίων (ἄρθρ. 29 § 5 καὶ 27 Πολ. Δικονομ.). Αὕτη ἡ ἐμὴ γνώμη μεθ' ἥς ἐπι-

στρέφω καὶ τὸ ὑμέτερον ἔγγραφον καὶ τὴν ἐπισυνημμένην αὐτῷ ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 350.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ τῆς τιμωρίας τῶν ἀποδράντων φυλακισμένων.

Ἀριθ. 142.

Τῇ 15 Φεβρουαρίου 1879.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1047 (1878) βουλευμάτος του ἀπεφάνθη, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων κατηγορουμένων ἐπὶ ἀποδράσει ἐκ τῶν φυλακῶν Γκαρμπολᾶ διὰ ῥήξεως τῆς στέγης τοῦ δωματίου τὴν νύκτα τῆς 26—27 Μαρτίου 1878.

Τοῦ βουλευμάτος τούτου τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦμεν ὑπὲρ τοῦ νόμου διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἐσφαλμένως ἡρμηνεύσε τὸ ἄρθρον 185 τοῦ Ποιν. Νόμου εἰπὼν, ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦτο λέγον ὅτι ὁ ἐλευθερῶν ἢ προσπαθῶν νὰ ἐλευθερώσῃ ἑαυτὸν διὰ τῆς βίας φυλακισμένος τιμωρεῖται, ἐννοεῖ τὴν κατὰ προσώπου καὶ οὐχὶ καὶ τὴν διὰ ῥήξεως τῆς φυλακῆς βίαν, τὸ σφαλερὸν δὲ τῆς ἐρμηνείας ταύτης ὑποστηρίζουσι α) τὸ ἄρθρον 181 τοῦ Ποιν. Νόμου τὸ τιμωροῦν τὴν διὰ ῥήξεως τῆς φυλακῆς ἀπελευθερώσιν ὅσον καὶ τὴν διὰ βίας κατὰ τῶν φυλακτόντων αὐτήν, β) τὸ ἄρθρον 182 τοῦ Ποιν. Νόμου ὡς μεταχειριζόμενον τὴν λέξιν «βιαίως» ἢ κατὰ τὸ γερμανικὸν κείμενον «κατὰ βίαιον τρόπον» καὶ ἐννοοῦν, ὡς ἐκ τῆς παραπομπῆς εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐξάγεται, βίαν κατὰ προσώπων καὶ διὰ ῥήξεως τῶν φυλακῶν, γ') τὸ ἄρθρον 185 παρέλιπε τὸ κατὰ προσώπων, διότι ἡννόει τὴν τοῦ ἄρθρου 181 ἀριθ. 1 βίαν κατὰ φυλάκων καὶ τῆς φυλακῆς διὰ ῥήξεως αὐτῆς, δὲν εἶπε δὲ τοῦτο, ὡς ἐννοούμενον ἐκ τοῦ προηγηθέντος ἄρθρου 181.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ποῖαι διατυπώσεις ἀπαιτοῦνται διὰ τὰ ἐκτελεσθῆ ἐντὸς τοῦ κράτους ἀποφασίαι ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου α) κατ' ἀλλοδαποῦ β) καθ' ἡμεδαποῦ; Εἰς ποίας περιπτώσεις ἀλλοδαπὰ δικαστήρια δικάζουσιν ὑποθέσεις Ἑλλήνων ὑπηκόων;

Ἀριθ. 147.

Τῇ 16 Φεβρουαρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐργειῶν.

Ἐπιστρέφομεν δι' ὑμῶν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τὸ ἐπισυνημμένον ἔγγραφον τοῦ προέδρου τοῦ ἐν Λιθόρνῳ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1349 πρὸς με ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης. Μὴ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων Ἰταλίας, οὐδὲ τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, τὴν μνημονευομένην ἐν τῷ εἰρημένῳ ἐγγράφῳ, ἀπέχομεν νὰ ἐκφράσωμεν γνώμην περὶ αὐτῶν. Ἐφιστῶμεν δὲ μόνον τὴν ὑμετέραν προσοχὴν ἐπὶ τῶν ἀρθρ. 858, 859 § 2, 860 καὶ 865 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τῶν ἀρθρ. 4 ἐδ. 3, 58, 61, 74—76 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου, καθ' ἃ αἱ ἀποφάσεις ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων δὲν δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἐντὸς τοῦ κράτους, ἐπομένως οὐδ' ἐνστάσεις δεδिकाσμένου νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτῶν, ἐὰν δὲν κηρυχθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἐγχωρίου δικαστηρίου ἐκτελεσταί, ἐὰν δὲ ὀρῶσιν ἡμεδαπούς, δὲν κηρύσσονται, εἰ μὴ μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, καὶ ἂν τοῦτο εὑρεθῇ πλημμελὲς κατὰ τι, οὐδέποτε ἐκτελοῦνται, ἀλλ' ἐκ νέου δικάζεται καὶ ἀποφασίζεται ἢ ὑπόθεσις ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων δικαστηρίων, ἀνεπίδεκτος δὲ ἐκτελέσεως ἐστὶν ἡ ἀκυρώσασα τὸν γάμον Ἑλλήνων ὑπηκόων ἀποφασίαι ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, ἐὰν μὴ στηριχθῇ εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἐγχωρίου νόμου τῆς Ἑλλάδος ἀπαιτούμενας ἀποδείξεις, τουτέστιν τὴν ληξιαρχικὴν πράξιν τοῦ Ἑλληνος προξένου, ἢ ἂν μὴ ἐπέτρεψε τὸ ἐπιτρέπτον κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ Ἑλληνι δικαστῇ μέσον τῶν μαρτύρων περὶ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου ἢ τῆς μὴ τελέσεως, τοῦθ' ὅπερ ὡς φαίνεται ἡξίου ἢ προκαλέσασα τὴν ἀκύρωσιν γυνή. Ὑποστηρικτὸν δὲ ἐστὶ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ τὸ ἀναρμόδιον τῶν ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων τοῦ ἀποφασίζεσθαι περὶ τοῦ κύρους τοῦ γάμου Ἑλλήνων ὑπηκόων· διότι ὅπως ἡμεῖς δὲν δικάζομεν

τὰς τῶν ἀλλοδαπῶν διαφορὰς πλὴν τῶν ἐν ἄρθρ. 27 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀριζομένων, οὕτω καὶ δὲν ὀφείλομεν ν' ἀναγνωρίζω-
μεν ἐκτενεστέραν ἀρμοδιότητα τῶν ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων
ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων, εἰ μὴ συνθῆκαι τοῦ κράτους ἐξαί-
ρεσιν τινα ποιῶσιν ἢ ὁ ἐναγόμενος ὑπέβαλεν αὐτὸν ῥητῶς εἰς
τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων, τοῦθ' ὅπερ ὡς
λέγει τὸ ἔγγραφον δὲν ἐγένετο παρὰ τοῦ ἐναγομένου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὑπολογισμὸς προθεσμίας πρὸς αἵτησιν ἀναθεωρήσεως κατ' ἀποφάσεως στρα-
τοδικείου ;

Ἀριθ. 166.

Τῇ 19 Φεβρουαρίου 1879.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ Α' διαρκὲς στρατοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18 (1878)
ἀποφάσεώς του κατεδίκασε στρατιώτην κηρυχθέντα ἔνοχον ἀ-
ναίρεσεως εἰς δέκα ἐτῶν δεσμῶ, εἰς στρατιωτικὴν καθάιρεσιν
κλπ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναθεώρησιν ἠτήσατο ὁ κα-
ταδικασθεὶς, τὸ δὲ ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ.
4 (1877) ἀποφάσεώς του ἠκύρωσε τὴν ἀπόφασιν καὶ παρέπεμ-
ψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Β' Στρατοδικεῖον.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης αἰτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νό-
μου διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Διότι τὸ ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον, καὶ τοι δεχόμενον, ὅτι
ἡ ἀπόφασις τοῦ στρατοδικείου ἐξεδόθη καὶ ἐδημοσιεύθη τὴν 5
Μαΐου, ἀντὶ νὰ θεωρήσῃ τὴν διὰ τῆς τοῦ ἄρθρου 136 τῆς ποιν.
στρατιωτικῆς νομοθεσίας διατάξεως παρεχομένην τῷ καταδι-
κασθέντι στρατιώτῃ προθεσμίαν πρὸς αἵτησιν ἀναθεωρήσεως ὡς
λήξασαν τῷ τέλει τῆς ἐπιούσης 6 Μαΐου, ἐλόγισε τῇ μὲν 6ῃ
ταύτῃ ἡμέρᾳ 12 μόνον ὥρας, παρέλιπε δὲ νὰ συμπαραλάβῃ τὴν
7ην τοῦ μηνὸς ὡς Κυριακὴν, ἐλόγισε δὲ τὰς ἄλλας 12 ὥρας
τῇ 8 Μαΐου καὶ ἀπεφῆνατο λήξασαν τὴν εἰκοσιτετράωρον προ-
θεσμίαν τῇ λήξει τῆς 8ης. Ὁ τοιοῦτος δὲ ὑπολογισμὸς ἀντί-
κειται τῷ νόμῳ, ὅστις λέγων εἰκοσιτέσσαρας ὥρας χωρὶς ν' ἀ-
φαιρῇ αὐτῶν τὰς τῆς νυκτὸς ὥρας ἢ τὰς τῆς ἀπραξίας τῶν γρα-

φείων, έννοεῖ προφανῶς 24 συνεχεῖς ὥρας, έπομένως καὶ έν ταῖς έορταῖς δυνατὸν έστὶ συνταχθῆναι τὴν αἵτησιν (ἴδε Carré ζήτημα 3415 καὶ Comment. sur de Code de justice Militaire par M. P. Pradier Fodéré σελ. 309 not. 3). Τὸ έσφαλμένον δὲ τῆς έρμηνείας έκείνης ὑποστηρίζεται έπὶ τοῦ προκειμένου έτι μᾶλλον εκ τοῦ αὐτοῦ άρθρου 136, ὡς έπιτρέποντος νὰ γίνηται ἡ αἵτησις καὶ παρὰ τῷ δεσμοφύλακι τῆς φυλακῆς, έν ἡ κρατεῖται ὁ κατὰδικος· διότι παρ' αὐτῷ δύναται δι' ὅλων τῶν 24 ὥρων, εάν παρεμπέση κώλυμά τι καθιστὸν ἀδύνατον τὴν σύνταξιν έν εὐκαίρῳ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας, νὰ αἰτήσῃ τὴν σύνταξιν.

ἽΟ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δύναται νὰ γίνη συγχρόνως ἀνακοπὴ καὶ αἵτησις ἀναιρέσεως κατ' έρήμην ἀποφάσεως τῶν πλημμελειοδικῶν; Έν τοιαύτῃ περιπτώσει, τῆς ἀνακοπῆς ἢ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἡ συζήτησις θέλει προηγηθῇ;

ἸΑριθ. 177.

Τῇ 21 Φεβρουαρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν έν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν.

Έάν τὸ ἄρθρον 339 τῆς Ποιν. Δικονομίας λέγῃ «ὅτι έπεταὶ τῇ ἀνακοπῇ ἡ συνεδρίασις ἡ κατ' ἀντιμωλίαν, ὅθεν ἡ κατ' έρήμην ἀπόφασις καθίσταται ἄκυρος», εκ τούτων συνδυαζομένων τῷ ἄρθρ. 341 αὐτῆς, κατ' ὃ μὴ έμφανισθέντος καὶ πάλιν τοῦ έρήμην δικασθέντος, ἡ έρήμην ἀπόφασις ἀναλαμβάνει τὸ κύρος αὐτῆς, εξάγεται ὅτι οὐχὶ διὰ τῆς ἀνακοπῆς αὐτῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς συζητήσεως αὐτῆς κατ' ἀντιμωλίαν ἀκυροῦται ἡ έρήμην ἀπόφασις. ἸΑρα οὐδεὶς φόβος, ὅτι ὁ ἸΑρειος Πάγος θέλει δικάσει ἀνύπαρκτον ἀπόφασιν, έτι δὲ μᾶλλον δὲν θέλει συμβῇ τοῦτο, ἀλλὰ τὸναντίον ἡ κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως ἡ γενομένη παρ' ὑμῶν, δι' ἣν ἡναγκάσθη ὁ κατηγορούμενος ν' ἀνακόψῃ αὐτὴν έσται ἄκυρος, εάν ὁ ἸΑρειος Πάγος φρονῇ ὅτι ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν.

Δὲν εἶνε δὲ βάσιμον κατ' έμέ καὶ τὸ ἔτερον έπιχείρημα ὑμῶν, ὅτι παρητήσατο τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως ὡς ἀνακόψας, διότι ὡς εἶπον ἀναγκασθεὶς ἔπραξε τοῦτο, ὡς παραιτηθεὶς δὲ ἡ δύνατο νὰ λογισθῇ ἂν πρὸ πάσης πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς έρήμην ἀποφάσεως ἀνέκοπτεν αὐθορμήτως.

Ἐὰν δὲ νομίζητε ὅτι θέλει νὰ δικασθῇ ὁ κατηγορούμενος, εἶπατε αὐτῷ νὰ ἐκφράσῃ τοῦτο ἐγγράφως πρὸς ἡμᾶς αὖριον, ἵνα ἀποστείλωμεν ὑμῖν τὴν δικογραφίαν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀνάκλησις πράξεως τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν δι' ἄλλης πράξεως αὐτοῦ. Ἐριδες περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως. Ἀνανέωσις κατασχέσεως κατὰ τὸν λογιστικὸν νόμον. Πειθαρχικὴ καταδίωξις δικηγόρου.

Ἀριθ. 182.

Τῇ 23 Φεβρουαρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν.

Ἀποστέλλοντες ὑμῖν τὸ ἐπισυνημμένον τοῦ Ὑπουργείου ἔγγραφον καὶ τὴν ἐφ' ἧς ἐγράφη ἀναφορὰν τοῦ Ν. Α. παρακαλοῦμεν νὰ ἐξετάσῃτε τὸν πρόεδρον τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ἐὰν ἔχωνται ἀληθείας τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ ἐὰν ἀληθῇ, νὰ ἐρωτήσῃτε αὐτὸν, τί ἔπραξε πρὸς διόρθωσιν τῆς ἀδικίας τοῦ ἀναφερομένου, προκληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, διότι ὡς νομίζω ἡδύνατο δι' ἄλλης πράξεως ν' ἀνακαλέσῃ τὴν πρώτην ὡς ἄκυρον καὶ μὴ οὔσαν καὶ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐξερχομένην (ἄρθρ. 1041 § 2, 871 καὶ 634 Πολ. Δικονομ.), ἢ ἔριδας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ὀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν δικάζων μεταξὺ τοῦ ταμῖα καὶ τοῦ Ν. Α. ἡδύνατο νὰ διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ὡς μὴ παρακωλυομένην ἐκ τῆς ἀνανεώσεως κατασχέσεως, ἣτις ὑποτίθῃσιν ὑφισταμένην τὴν ἀνανεουμένην κατάσχεσιν (ἄρθρ. 871 καὶ 634 § 2 Πολ. Δικον.), νὰ ἐρωτήσῃτε δὲ προσέτι αὐτὸν ἐὰν ἐτιμώρησεν ὅσον αὐτῷ ἀνήκει τὸν δικηγόρον (ἄρθρ. 89 ὀργανισμοῦ δικαστ.) καὶ ἂν συγγνωστὴν ἢ ἀσύγνωστον νομίζῃ τὴν πρὸς αὐτὸν διαγωγὴν τοῦ δικηγόρου καὶ πειθαρχικῶς καταδιωκτέαν (ἄρθρ. 146—149 ὀργαν. δικαστ. καὶ 220 § 3 Πολ. Δικονομίας), ἐκ τῆς ἐξετάσεως δὲ τοῦ προέδρου κρίνητε τότε ἐὰν ἄξιός ᾖ πειθαρχικῆς καταδιώξεως ἢ μὴ ὁ δικηγόρος, ὅ,τι δὲ πράξετε, παρακαλοῦμεν ν' ἀνακοινώσῃτε ἡμῖν ἐν καιρῷ ἐκτιθέμενοι καὶ τοὺς λόγους δι' οὓς προέβητε ἢ ἀπέσχετε τοῦ ἐνεργῆσαι τι κατ' αὐτοῦ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀνανέωσις κατασχέσεως κατὰ τὸν λογιστικὸν νόμον. Ἐριδες περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 183.

Τῇ 23 Φεβρουαρίου 1879.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Συνεπεῖα τοῦ ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου παρηγγείλαμεν νὰ ἐνεργηθῇ ὅ,τι δέον κατὰ τοῦ δικηγόρου τῶν ἀντιδίκων τοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀναφερθέντος Ν. Α., ἐξ αὐτῶν δὲ καὶ τῆς ἀναφορᾶς λαβὼν ἀφορμὴν, καθήκον μου νομίζω νὰ ἐκθέσω τῷ Σ. Ὑπουργείῳ καὶ ὅ,τι νομίζω δίκαιον νὰ γείνη, ἵνα μὴ παρακωλύηται παρὰ νόμῳ ἀποφάσεως τελεσιδίκου ἢ ἐκτέλεσις.

Ὁ Ν. Α. διὰ τῆς ἀναφορᾶς αὐτοῦ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ παρὰ τῷ κεντρικῷ ταμείῳ κατάσχεσις τοῦ 1]4 τῶν μισθῶν αὐτοῦ ἐγένετο τῷ 1873, ἡ δὲ ἀνανέωσις αὐτῆς τὴν 17 Ἰανουαρίου ε. ε., τουτέστι μετὰ πλήρη πενταετίαν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 87 τοῦ λογιστικοῦ νόμου, ἡ παρὰ τῷ ταμείῳ γενομένη κατάσχεσις διαγράφεται καὶ παύει νὰ ὑφίσταται εἰ μὴ ἐντὸς τῆς πενταετίας ἀνανεωθῇ. Οὐδεμία δὲ ἀπόφασις προστίθῃσι δικαστικὴ δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διαγραφὴν κατασχέσεως μὴ ἀνανεωθείσης ἐντὸς τῆς πενταετίας. Ἄρα οὐδὲ πρᾶξις τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, δι' ἧς ἐπιτρέπεται ἡ ἀνανέωσις κατασχέσεως γενομένης πρὸ πενταετίας, δύναται νὰ δώσῃ κύρος εἰς κατάσχεσιν λογιζομένην διαγεγραμμένην μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πενταετίας. Ἀδικεῖ διὰ τοῦτο κατ' ἐμὲ ὁ κεντρικὸς ταμίας τὸν Ν. Α. ἀρνούμενος τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 1464 (1878) τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν ἐπιδιοθεῖσαν αὐτῷ τὴν 13 Ἰανουαρίου ε. ε., δι' ἀνανέωσιν δυνάμει πράξεως τοῦ προέδρου τῆς 17 Ἰανουαρίου ε. ε. ἐπιτραπεύσαν τοῖς ἀντιδίκοις αὐτοῦ, κατασχέσεως γενομένης τῷ 1873, ἥτις διὰ τοῦτο κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον 87 τοῦ λογιστικοῦ νόμου οὐδεμίαν ἔχει ἰσχὺν, οὔτε ὡς νέα κατάσχεσις διότι νέαν δὲν ἐπέτρεψεν ὁ πρόεδρος, οὔτε ὡς ἀνανέωσις, διότι ἀνανέωσιν ἐπέτρεψεν ὑφισταμένης κατασχέσεως, τουτέστιν ὑπὸ τὴν αἰρεσιν, ἐὰν ὑφίσταται, πρόδηλον δ' ὅτι οὐχ ὑφίσταται. Ἀλλὰ καὶ

ἐὰν ἀμφιβάλλῃ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν περὶ τούτου, δίκαιον εἶνε δι' αἰτήσεως αὐτοῦ νὰ φέρῃ ὁ κεντρικὸς ταμίας τὴν ἀμφιβολίαν τοῦ ἐνώπιον τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν λέγων, ὅτι πρὸς ἀποφυγὴν ἀποζημιώσεως, ἣν δύναται νὰ ὑποστῇ ἀρνούμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν τῶν Ἐφετῶν, αἰτεῖται ν' ἀποφασίσῃ ὁ πρόεδρος, ἐὰν ὀφείλῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ μετὰ τὴν περὶ ἀνανεώσεως, μὴ ὑφισταμένης κατασχέσεως, πρᾶξιν τοῦ προέδρου, οὗτος δὲ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἀφορμὴν ἐκ τούτου λαμβάνων, θέλει διορθῶσαι ὅ,τι ἐξ ἀγνοίας καὶ ψευδοῦς παραστάσεως, ὅτι ἐκκρεμῆς ἔτι ἡ δίκη περὶ τῆς κατασχέσεως, ἔπραξε, καὶ διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 634 Πολ. Δικονομίας, δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ ἀμέσως ἐκτελεστέας οὐσης (ἀρθρ. 639 Πολ. Δικονομ.) Τοιαύτην ἔχων γνώμην περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὑποβάλλω αὐτὴν τῷ Σ. Ὑπουργεῖῳ, ἵνα ἀνακοινώσῃ αὐτὴν τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐὰν ὀρθὴν κρίνῃ αὐτήν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πλαστογραφία ἄνευ δολίας προθέσεως οὐκ ἔστι τιμωρητέα. Δικόγραφον φέρον ψευδῇ ὑπογραφῇ, ἄνευ δολίας προθέσεως, ἄκυρον ἐστίν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πλαστογεγραμμένον.

Ἀριθ. 202.

Τῇ 28 Φεβρουαρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Κυπριασίᾳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἐκ τῆς συνημμένης ἐπὶ ἐπιστροφῇ ἀναφορᾶς τοῦ καταδιωκόμενου συνεπείᾳ ἀποφάσεως τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ἐπὶ πλαστογραφίᾳ Σ. Σ. βλέπω, κ. Εἰσαγγελεῦ, ὅτι ὡς λόγος δι' ὃν ἀνεβλήθη ἡ πολιτικὴ δίκη καὶ παρεπέμφθη πρὸς ὑμᾶς ἡ ὑπόθεσις, ἵνα καταδιώξητε, οὐδεὶς ἕτερος ἢ τοῦτο, ὅτι τὸ κοινοποιηθὲν τῷ ἐφεσιβλήτῳ ἀντίγραφον ἐφέσεως ἐγγράφῃ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου καὶ ἀντὶ νὰ ὑπογραφῇ ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου, ἡ ὑπογραφὴ αὐτοῦ ἐτέθη τῇ χειρὶ τοῦ ἀντιγραφέως. Ἡ πρᾶξις αὕτη κατ' ἐμὴν γνώμην οὐδὲν ἔχει τὸ ἀξιοποιον, διότι πλαστογραφία ἄνευ δολίας προθέσεως οὐχ ὑφίσταται, δολία δὲ τις πρόθεσις δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀποδοθῇ ἀνθρώπῳ ὅστις ἐ-

πραξεν, ὅ,τι τοὺς ἐκκαλοῦντας βλάπτει παραποιούμενον καὶ τὸν ἐφεσίβλητον ὠφελεῖ, διότι οὗτος μὲν ἐκτῆσαντο ἐκ τῆς πράξεως ἐκείνης ἀκυρότητα, ἣν δὲν ἤθελεν ἔχει, ἐὰν ὁ γράψας τὸ ἀντίγραφον ἐγίνωσκε τὸ ἄκυρον τῆς πράξεως αὐτοῦ καὶ ἐφρόντιζε νὰ ὑπογραφῇ αὐτὸ εἴτε ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων ἢ καὶ τοῦ ἐνὸς μόνου ὡς ἁρμοδίου, εἴτε ὑπὸ τοῦ δικηγόρου αὐτῶν. Περὶ τῆς δολίας προθέσεως δὲν πρέπει νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν ὑστέρων· πρέπει νὰ κρίνωμεν τουτέστιν ἐκ τούτου, ἂν ὅτε ἐπεδόθη τὸ ἀντίγραφον ἠδύναντο νὰ ἐπιδοθῇ ἔγγραφον ἔγκυρον φέρον τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἢ δικηγόρου, οὐχὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὗτοι θέλοντες νὰ ματαιώσωσι τὴν ἀκυρότητα τοῦ ἀντιγράφου, ὑπεστήριξαν ὅτι ἡ ὑπογραφή τοῦ δικηγόρου αὐτοῦ ἐστὶ καὶ οὐχὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀντιγραφέως ἔργον. Κατ' ἐμὴν γνώμην κακῶς ἔπραξε τὸ Πρωτοδικεῖον μὴ διατάξαι ν' ἀποδειχθῇ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀκυρότητος τοῦ ἀντιγράφου, ὅτι καὶ ἡ ὑπογραφή τῆς χειρὸς τοῦ ἀντιγραφέως ἐστὶν ἔργον, διότι περὶ ἀκυρότητος πρόκειται καὶ οὐχὶ περὶ πλαστογραφίας, διότι οἱ διάδικοι οἱ συντάσσοντες ἀκύρως ἔγγραφα, ὅτε ἐγκύρως ἠδύναντο νὰ συντάξωσιν αὐτὰ, ἐκυτοὺς βλάπτουσι καὶ οὐχὶ τοὺς ἀντιδίκους. Ἐὰν δὲ ὕστερον κατιδόντες τὸ ἄκυρον ἀρνοῦνται αὐτὸ, τοῦτο ἔγκειται τῷ δικαίῳ τῆς ὑπερασπίσεως καὶ δὲν δύνανται διὰ τοῦτο νὰ τιμωρηθῶσι ποινικῶς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐπὶ δικῶν τῶν πρὸς κατασκευὴν λιμένων ταμείων, τίς παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου, αἱ ἐπὶ τῶν ἔργων ἐπιτροπαὶ ἢ οἱ δήμαρχοι;

Ἀριθ. 203.

Τῇ 28 Φεβρουαρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

Ἀπαντῶντες εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6613 ἔγγραφον τῆς Νομαρχίας, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ ἐμὴ γνώμη περὶ τῆς ἐρμηνείας τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ΡΚΘ ἐκδοθέντος Β. διατάγματος τῆς 10 Ὀβρίου 1868, λέγω ὅτι τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο μόνον τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ λιμένος καθίστησι ἁρμοδίαν νὰ παρίσταται διὰ τοῦ προέδρου αὐτῆς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ὡς

ἐνάγουσα καὶ ἐναγομένη, οὐδόλως δὲ τὸν δῆμαρχον, διότι α') ῥητῶς λέγει, ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ διεκδικεῖ διὰ παντὸς νομίμου μέσου τὰ συμφέροντα τοῦ λιμένος, ὑπὸ παντὸς ἄλλου ὁπωσδήποτε *προσβαλλόμενα*, β') καὶ μὴ τοῦτο ἔλεγεν, ἡ ἐπιτροπὴ ἤθελε παρίστασθαι κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου, καθ' ἣν ὁ διοικῶν περιουσίαν τινα καὶ εὐθύνας τῶν διοικητικῶν αὐτοῦ πράξεων ὀφείλων, ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον νὰ παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου διεκδικῶν ἢ προστατεύων τὰ τῆς διοικήσεώς του, εἰ μὴ ῥητῶς ὁ νόμος ἄλλω ἀγέθετο τὸ δικάζεσθαι περὶ αὐτῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδεὶς νόμος λέγει πού. Ὁ δῆμαρχος διαχειριζόμενος τὰς τοῦ δήμου ὑποθέσεις, ὁ ἐπίτροπος τὰς τοῦ ἀνήλικος, οἱ προϋστάμενοι τὰς τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, οἱ ἔφοροι καὶ οἱ ταμίαι τὰς τοῦ κράτους διαχειριζόμενοι ὑποθέσεις, παρίστανται ἐπὶ δικαστηρίου προστατεύοντες ἕκαστος αὐτὰς, καθόσον αὐτοῖς ἡ διαχείρισις ἀνετέθη. Οὐχὶ ὁ συντελὼν κατὰ τι εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ λιμένος δῆμος, ἀλλ' ἡ διαχειριζομένη τὰ περὶ αὐτῆς κατ' ἰδίαν κρίσιν καὶ εὐθύνην ὀφείλουσα ἐπιτροπὴ παρίσταται καὶ ἐπὶ δικαστηρίου κατὰ τὸ εἰρημένον διάταγμα, καὶ καθ' ἃ εἴρηται, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρίσταται ἄλλος πλὴν τῆς ἐπιτροπῆς, ἥς ἡ σύστασις μᾶλλον τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἔργον ἐστὶ, καὶ αὐτῇ ἢ τε προσδρεῖα καὶ ἐπιτήρησις ἀνήκει κατὰ τὴν διαχείρησιν. Τελευταῖον προστίθημι εἰς ὑποστήριξιν τῆς ἐμῆς γνώμης καὶ τοῦτο, ὅτι ἤδη καὶ ἄλλαι λιμενικαὶ ἐπιτροπαὶ παρέστησαν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ ἐγένοντο δεκταὶ ὡς καλῶς παραστᾶσαι, ἐγκρίσει πάντοτε τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς, κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. διατάγματος, περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως τοῦ δημοσίου, δῆμων κλπ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι οἱ καθηγηταὶ τῆς πρώτης ἐν Ἐπτανήσῳ Ἀκαδημίας ἴσοι εἰσὶ τοῖς καθηγηταῖς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, καὶ αἱ ὑπηρεσίαι των ἐν ἐκείνῃ λογιστέαι πανεπιστημιακῆς διδασκαλίας ὑπηρεσίαι.

Ἀριθ. 209.

Τῇ 3 Μαρτίου 1879.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὑποβάλλω τὸ ἐγχειρισθὲν μοι ἔγγραφον, συμπληρωτικὸν τῆς

αίτησεως τοῦ Ὁθωνος Πυλαρινοῦ, παρακαλῶν νὰ ληθῇ εἰ δυνατόν καὶ τοῦτο ὑπ' ὅψιν κατὰ τὴν περὶ αὐτῆς γνωμοδότησιν, εἰ ἐτι καιρὸς.

Ἐξ αὐτοῦ νομίζω ὅτι ὑποστηρίζεται ἐρμηνεία τις τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου, ἀνάλογος τῆς § 29 τοῦ νόμου 2 τῶν Πανδεκτῶν (38, 17) καὶ τοῦ νόμου 19 (10. 4), καθ' οὓς οἱ νόμοι ἐρμηνευτέοι κατὰ τὴν διάνοιαν τοῦ νομοθέτου, κἂν τὸ ῥῆμα τοῦ νόμου ἀνακριβές. Ἀντίκειται δὲ τῷ νῷ τοῦ ἄρθρ. 17 κατ' ἐμὲ τὸ λέγειν, ὅτι καί τοι ὁ αὐτὸς νομοθέτης διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1864 ἴσους εἶπε τοὺς καθηγητὰς τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας τοῖς καθηγηταῖς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου διὰ τῆς χορηγήσεως αὐτοῖς τῶν αὐτῶν μισθῶν, καίτοι ἐπιμίθια παρέσχεν ἐκείνοις κατὰ τὸν νόμον τοῦ 1859, οἳ λαμβάνουσι καὶ οὗτοι, καίτοι ἐπίσης ἀξίους τῆς δικηγορικῆς καὶ δικαστικῆς ὑπηρεσίας διὰ πολλῶν διατάξεων τοῦ περὶ προσόντων νόμου ἀποφαίνεται τοὺς φοιτήσαντας εἰς τὴν Ἰόνιον Ἀκαδημίαν καὶ τοὺς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν, δι' οὐδένα ἄλλον λόγον βεβαίως ἢ τοῦτον ὅτι ἰσαξίους ἐνόμιζε τοὺς διδασκάλους ἀμφοτέρων τῶν Πανεπιστημίων τούτων, διότι εἰ ἤττον ἀξιοὶ ἦσαν οἱ τῆς Ἀκαδημίας διδάσκαλοι, ἤττον ἀξιοὶ ἤθελον εἶνε καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτῶν, κατὰ τὸ λόγιον οἷοι οἱ διδάσκαλοι τοιοῦτοι καὶ οἱ μαθηταὶ (εὐμαθεῖς ἢ ἀμαθεῖς ἐκεῖνοι, τοιοῦτοι καὶ οἱ μαθηταὶ) καὶ εἰς δοκιμασίαν ἰδίαν ὁ νόμος ἤθελεν ὑποβάλλει αὐτοὺς, καίτοι Ἕλληνας ἐδίδαξαν ἀμφοτέρων οἱ καθηγηταί, καθηγητὰς λέγων τοῦ πανεπιστημίου ἐν τῷ ἄρθρῳ 17 ὁ νομοθέτης, ἐννοεῖ τοὺς τοῦ ἐνταῦθα μόνους καὶ οὐχὶ καὶ τοὺς τῆς Ἀκαδημίας, καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ τὰς ὑπηρεσίας των ἐν αὐτῇ τοῖς διορισθεῖσι καὶ ἐν τῷ ἐνταῦθα Πανεπιστημίῳ, δὲν λογίζεται ὑπηρεσίας διδασκαλίας πανεπιστημιακῆς, διότι εἰς τούτων καὶ ὁ Πυλαρινὸς ὡς διορισθεὶς μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Ἀκαδημίας καθηγητῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Ὅπως ἤθελέ τις λογίσει τὰς πανεπιστημιακὰς ὑπηρεσίας καθηγητοῦ διδάξαντος ἐν Πανεπιστημίῳ ἄλλῳ τῆς Ἑλλάδος, ἂν ὑπῆρχε πρὸ ἐτῶν, ἐν Πάτραις π. χ. ἢ

ἐν Ναυπλίῳ, ὡς ὑπηρεσίας τοῦ ἄρθρου 17, οὕτω σύμφωνον νομίζω τῇ ἐννοίᾳ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου νὰ λογισθῶσι καὶ αἱ ὑπηρεσίαι ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Πυλαρινοῦ, κατηχηματοῦ γενομένου αὐτῆς τε καὶ τοῦ ἐνταῦθα Πανεπιστημίου, διότι *aedem ratio* ὑπάρχει ὑπὲρ ἀμφοτέρων τῶν ὑπηρεσιῶν (N. 2 § 29, 138, 17).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Λ. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τίνα προσόντα ἀπαιτοῦνται ἵνα διορισθῇ τις Εἰσαγγελεὺς ἢ Ἀντεισαγγελεὺς, μὴ ἔχων δίπλωμα Πανεπιστημίου;

Ἀριθ. 210.

Τῇ 3 Μαρτίου 1879.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ νόμος περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, λέγων ἀπαντῶν εἰς τὸ ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου ε. ε. ἐγγραφον ὑμῶν, εὐρεν ὅλην τὴν δικαστικὴν ὑπαλληλίαν μὴ ὑποβεβλημένην εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ ἄρθρου 9 αὐτοῦ, καὶ ὅμως εἰ καὶ ἡδύνατο νὰ ὑποβῇ καὶ τοὺς ἰσοβίους δικαστὰς εἰς αὐτὴν, θέλοντας νὰ προβιβασθῶσιν, ἀπαιτῶν τοῦτο ὡς προσὺν προβιβασμοῦ, δὲν τὸ ἐπραξεν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἄρθρ. 10 καὶ ἐπομένων ὑπηρεσίαν μόνον ὠρισμένου χρόνου ἀπαιτεῖ πρὸς προβιβασμὸν τῶν Πρωτοδικῶν, Προέδρων, Ἐφετῶν, Ἀρειοπαγιτῶν, ἐκ τούτου δ' ἐξάγονται δύο τινα, α) ὅτι καὶ διὰ τοὺς Ἀντεισαγγελεῖς Πρωτοδικῶν ταῦτο πρέπει νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὅπως ὁ ἔχων πενταετὴ ὑπηρεσίαν Πρωτοδίκου προβιβάζεται διὰ τοῦτο καὶ μόνον εἰς πρόεδρον (ἄρθρ. 10 § 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου), οὕτω καὶ ὁ ἔχων πενταετὴ ἀντεισαγγελικὴν ὑπηρεσίαν προβιβάζεται εἰς Εἰσαγγελέα, διὰ μόνον τὸν λόγον τῶν πενταετῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, β) ὅτι δυνάμενος νὰ προβιβασθῇ καὶ διατηρηθῇ ἐν τῇ θέσει τοῦ Εἰσαγγελεῖος, ὡς μὴ ἀπαιτοῦντος τοῦ ἄρθρ. 10 ἕτερόν τι, ἵνα ἢ τις Εἰσαγγελεὺς καὶ ἐπομένως διατηρηθῇ ὡς τοιοῦτος, ἢ τὰ προσόντα αὐτοῦ, ὅπερ ὑπηρεσίας μόνον θέλει καὶ οὐδὲ ἀπαιτεῖ δίπλωμα πανεπιστημικόν, οὔτε παραπέμπει εἰς τὸ ἄρθρ. 9, καθ' ὃ πρὸς τῷ διπλώματι ἀπαιτεῖται καὶ δοκιμασία, ὁ πενταετής Ἀντεισαγγελεὺς, ἔχων τὰ προσόντα ἀνωτέρου βαθμοῦ τουτέστι τοῦ Εἰσαγγελεῖος, λογίζεται ἀναγκαίως ὡς ἔχων καὶ τὰ τοῦ κατω-

τέρου βαθμοῦ ἦτοι τοῦ Ἀντειςαγγελέως, διότι οὐκ εὐλόγως ἤ-
 θελε παυθῆ ὑπάλληλος ὅστις καὶ προβιβασμοῦ ἱκανὸς ἐστὶ κατὰ
 τὸ ἄρθρον 10 τοῦ περὶ προσόντων νόμου. Τὸ ἄρθρον 19 ἐδ. 2
 λέγον, ὅτι οἱ μὴ ἔχοντες δίπλωμα διατηροῦνται ἐν τῇ θέσει
 αὐτῶν, ἐὰν ἔχωσιν ὀκταετῇ ὑπηρεσίαν, δὲν εἶνε διὰ τοὺς ἔχον-
 τας πενταετῇ ἀντειςαγγελικὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἔχον-
 τας ὑπηρεσίαν κατωτέραν, εἰρηνοδίκου ἢ γραμματέως εἰρηνοδι-
 κείου ἢ πρωτοδικείου, ἢ καὶ ὑπογραμματαέως αὐτῶν καὶ κατω-
 τέραν καὶ ἀντειςαγγελικὴν ὑπηρεσίαν ἥττονα τῶν πέντε ἐτῶν,
 διότι διὰ τοὺς ἔχοντας πενταετῇ ἀρκεῖ, ὡς εἶπον, καὶ αὕτη
 κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου· ταῦτα δὲ λέγω καὶ διὰ τοὺς ἐκ-
 τὸς τῆς ὑπηρεσίας ὄντας, περὶ ὧν τὸ ἐδάφ. 1 τοῦ ἄρθρ. 19. Ὁ
 μὴ ἔχων δίπλωμα, ὑπηρετήσας δηλαδὴ πενταετίαν ὡς ἀντει-
 σαγγελεὺς, δύναται κατὰ τὸ ἄρθρον 10 νὰ διορισθῇ Εἰσαγγε-
 λεὺς, ἐπομένως καὶ Ἀντειςαγγελεὺς, ὁ δὲ ὑπηρετήσας 12. ἔτη
 εἰς κατωτέρας τοῦ Ἀντειςαγγελέως θέσεις, ὡς γραμματεὺς
 π. χ. τρία δὲ μόνον ὡς Ἀντειςαγγελεὺς ἢ Εἰσαγγελεὺς δὲν
 δύναται νὰ διορισθῇ οὔτε Εἰσαγγελεὺς οὔτε Ἀντειςαγγελεὺς
 κατὰ τὸ ἐδ. 1 τοῦ ἄρθρ. 19. Ὡσαύτως ὁ ἔχων δεκαπέντε ἐτῶν
 ὑπηρεσίαν καὶ τὰ τελευταῖα 4 τούτων ὡς Εἰσαγγελεὺς Ἐφε-
 τῶν ὑπηρετήσας, διορίζεται εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἐὰν ἔχῃ τὰ
 προσόντα τοῦ ἄρθρ. 13, ὡς προϋπηρετήσας εἴτε ἐπὶ 8 ἔτη ὡς
 Ἀντειςαγγελεὺς Ἐφετῶν, εἴτε ἐπὶ δέκα ἔτη ὡς Εἰσαγγελεὺς
 Πρωτοδικῶν, εἰ δὲ μὴ ἔχῃ τὰ τοῦ ἄρθρ. 13 προσόντα, χωρεῖ τὸ
 ἄρθρ. 19 καὶ δὲν διορίζεται Εἰσαγγελεὺς Ἐφετῶν, ὡς μὴ κα-
 θέξας τὴν θέσιν ταύτην ἐπὶ πενταετίαν. Ταῦτα καὶ περὶ ἄλλων
 θέσεων δικαστικῶν ἢ εἰσαγγελικῶν.

Τοιαύτην γνώμην ἐξέφρασα καὶ ἄλλοτε κληθεὶς νὰ γνωμοδο-
 τήσω μετ' ἄλλων περὶ τούτου, τοιαύτην δὲ ἐξακολουθῶ καὶ σή-
 μερον νὰ ἔχω περὶ τῶν εἰρημένων διατάξεων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τίς ἡ ἐξουσία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ ἐσφαλμένων τελεσιδίκων ἀποφάσεων τῶν ἐπισκοπικῶν δικαστηρίων ; Εἰς ποίας περιπτώσεις τὸ Ὑπουργεῖον ἀρνεῖται τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεων ἐπισκοπικῶν δικαστηρίων ; Κατὰ πόσον ἡ σύνοδος δύναται νὰ μεταρρυθμίῃ τοιούτας ἀποφάσεις ;

Ἀριθ. 211.

Τῇ 3 Μαρτίου 1879.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ληρθὲν τὴν πρώτην Μαρτίου ε. ε. συνημμένον ὧδε ἐγγράφον τοῦ Ὑπουργείου, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου ἐπὶ τῶν ἐκτεθειμένων ἐν τῷ πρὸς αὐτὸ ἐγγράφῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ζητημάτων.

Α'. Τί ποιητέον, ὅταν ὑποβάλλωνται αὐτῇ τελεσιδικοί μὲν, ἀλλ' ἀτελεῖς, ἤτοι μὴ ἐκκληθεῖσαι ἀποφάσεις, ἐπιβάλλουσαι τοῖς καταδεδικασμένοις ποινὰς μὴ προβλεπομένας ὑπὸ τε τῶν Ἱερῶν κανόνων καὶ τοῦ ἄρθρου ἐννάτου τοῦ ὑπὸ στοιχ. Σ' νόμου;

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καθήκον ἔχουσα ὡς ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, κατὰ τὸ α' ἄρθρον τοῦ καταστατικοῦ νόμου, νὰ ἐπαγρυπνῇ περὶ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν Ἱερῶν κανόνων καὶ παραδόσεων, δύναται αἰτήσῃ τοῦ καταδικασθέντος ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ν' ἀκυροῖ ἀποφάσεις ἀντιβαινούσας αὐτοῖς, καὶ τιμωρῇ μάλιστα ὡς παραβάτας τῶν Ἱερῶν κανόνων τοὺς ἐκδόντας τοιαύτην ἀπόφασιν, κατὰ τὸ ἄρθρ. ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ νόμου· διότι ἐν τῷ καθήκοντι ἐκείνῳ κεῖται καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ καταπαύειν καὶ αἶρειν ἐκ τοῦ μέσου πᾶν τὸ ἀντιφθεγγόμενον πρὸς τοὺς Ἱεροὺς κανόνας· εἰ δὲ ἡ ἀπόφασις δὲν ἔχῃ τι προδήλως ἀκανονικόν, ἀλλὰ πέραν τῶν ὁρίων τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον ἐννατον τοῦ νόμου Σ' ἁρμοδιότητος τῶν ἐπισκοπικῶν δικαστηρίων ἀγεται, τὸ Ὑπουργεῖον δύναται καὶ ὀφείλει αἰτήσῃ τῆς Συνόδου ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀρνηθῆναι τὴν αὐτοῦ ἐγκρίσιν ἢ τὴν ἐκτέλεσιν τοιαύτης ἀποφάσεως, ἐὰν ἐκ παραδρομῆς συμβῇ νὰ ἐγκρίνῃ αὐτὴν (ἄρθρ. ΙΔ' καὶ ΚΑ' καὶ ἄρθρ. Θ' τοῦ ὑπὸ στοιχ. Σ' Νόμου).

Β'. Τί δύναται νὰ πράττῃ ἡ Σύνοδος ὅταν δὲν ἐπιβάλλωνται διὰ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀποφάσεων τοῖς καταδικαζομένοις ποινὰς κατὰ λόγον τῶν πράξεων, ἐφ' αἷς ἐδικάσθησαν ;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη προϋποτίθησιν, ἐὰν καλῶς ἐννοῶ αὐτήν, ἀπόφασιν μὴ ἐκκληθεῖσαν, ἐπιβάλλουσαν δὲ ἀρμοδίως ποινὴν, νόμιμον μὲν, ἀλλὰ δυσανάλογον περὶ τὴν πράξιν, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Συνόδου. Τοιαύτην ἀπόφασιν δὲν δύναται κατ' ἐμὴν γνώμην νὰ μεταβάλῃ ἡ Σύνοδος, διότι ὁ νόμος, μόνον ἐὰν μὴ ἀποδεξήται αὐτὴν ὁ καταδικασθεὶς καὶ ἐκκαλέσῃ, ἐπιτρέπει τῇ Συνόδῳ νὰ τροποποιῇ τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐπισκοπικῶν δικαστηρίων καὶ ἀκυροῖ αὐτάς (ἄρθρ. Θ' τοῦ Σ' νόμου). Καὶ αἱ τῶν κοσμικῶν συμβουλίων καὶ ποινικῶν δικαστηρίων ἀποφάσεις πειθαρχικαί τε καὶ ποινικαὶ ἀπρόσβληται εἰσιν, ἀφοῦ παρέλθωσιν αἱ πρὸς χρήσιν ἐνδίκων μέσων προθεσμίαι· τοῦτο δὲ τοσοῦτον ἀναγκαιότερον ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, ὅσον περισσότερον ὑπὲρ ἑαυτῶν ἔχουσι τὴν πρόληψιν τῆς δικαιοσύνης καὶ μετριότητος περὶ τὰς ποινὰς τῶν ἐκδόντων αὐτάς λειτουργῶν τοῦ Θεοῦ, ἐὰν δὲ ἐξ ἐμπαθείας πρὸς τὸν κατηγορούμενον ἢ μεροληψίας ὑπὲρ τῶν κατηγορῶν αὐτοῦ ἢ ἐξ ἄλλης κακοβουλίας πρόδηλον ὅτι κατεδικάσθη, περὶ κακοδικίας πρόκειται τότε καὶ ἔξεστι, τούτῳ μὲν καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας καταγγέλειν ταῦτα τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, αὐτῇ δὲ τιμωρεῖν τὸν ἐπίσκοπον καὶ τοὺς συνδικάσκοντας κληρικοὺς ἐὰν ἀποδειχθῶσι (ἄρθρ. ΙΔ' ἐδ. 2 τοῦ καταστατικοῦ νόμου), ἐπὶ τοιαύτης δὲ καταγγελίας δύναται ἡ μὲν Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς αἰτεῖσθαι τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐγκρίσεως ἢ ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως παρὰ τοῦ Ὑπουργείου, τὸ δὲ Ὑπουργεῖον ἀπέχειν τοῦ ἐγκρίνειν προσωρινῶς ἢ καὶ διὰ παντὸς, ἐὰν ἡ καταγγελία βάσιμος ἀποδειχθῇ. Κατὰ πᾶσαν ὅμως ἄλλην περίπτωσιν, οὔτε νόμιμον οὔτε δίκαιόν ἐστι παραλύειν τὰ περὶ πειθαρχίας καὶ πταισμάτων τῶν ἐν ταῖς ἐπισκοπαῖς κληρικῶν, οὓς δικαιότερον παντὸς ἄλλου κρίνειν τῷ ἐπισκόπῳ καὶ τοῖς συνέδροις αὐτῷ δυνατόν ἀνέκαθεν ἐνομίζετο (ἴδε νεαρὰν Ἰουστινιανοῦ 123 κεφ. 21 καὶ Ν. 29 κωδ. 1, 4).

Γ'.) Τί ποιητέον, ὅταν πρὸς ἐκδίκασιν δίκης τινος κακῶς ὑπῆρξε συντεθειμένον τὸ δικαστήριον;

Ἐὰν ἐδίκασαν ἥττονες τῶν πέντε, ἢ κληρικοὶ μὴ διορισθέν-

τες διὰ Β. δικτάγματος (άρθρ. Θ' ἐδ. 2 τοῦ Σ' νόμου), ἡ ἀπόφασις αὐτῶν δι' ἑλλειψιν δικαστικῆς ἐξουσίας ἀκυρὸς καὶ μὴ οὖσα καθ' ἑαυτὴν καὶ ἀνεπίδεκτος τῆς ἐγκρίσεως καὶ ἐκτελέσεως τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 759 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἣτις χωρεῖ καὶ ἐπὶ ἀποφάσεων πάντων τῶν δικαστηρίων, ἐπομένως καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ὡς ἀρχὴν θεμελιώδη πάσης νομοθεσίας περιέχουσα. Ὅσα δὲ περὶ τῆς τιμωρίας τῶν ἐκδιδόντων τοιαύτας ἀποφάσεις κληρικῶν καὶ τῶν κατ' αὐτῶν πρακτῶν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἴρηται ἐπὶ τοῦ Β' ζητήματος, χωροῦσι καὶ ἐνταῦθα.

Δ'. Κατὰ πόσον δύναται νὰ μεταρρυθμίῃ ἡ Σύνοδος τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐπισκοπικῶν δικαστηρίων, ὅταν ᾧσιν αὐταὶ κατὰ τύπον πλημμελεῖς;

Οὐδεὶς νόμος κανονίζει ἰδίᾳ τὸν τύπον τῶν ἐπισκοπικῶν ἀποφάσεων οὐδὲ τῆς διαδικασίας. Μόνον δὲ δυνατόν εἶπεν, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον α' ἐδ. 2 τοῦ νόμου Σ' καὶ ἄρθρ. ΙΔ' ἐδ. 4 τοῦ καταστατικοῦ νόμου, ὀφείλουσιν αἱ ἀποφάσεις νὰ βεβαιῶσι τὰ περὶ συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου καὶ νὰ ᾧσιν ἠτιολογημέναι, παρκατεθεῖσαι καὶ τοὺς ἐφαρμοσθέντας κανόνας, πρὸς δὲ νὰ ἐκδίδωνται μετὰ τὴν ἀπολογίαν τοῦ κατηγορουμένου· διότι καὶ σιωπῶσι περὶ τούτου οἱ εἰρημένοι νόμοι ἀφ' ἑαυτοῦ ἐννοεῖται, ὅτι οὐδεὶς ἀναπολόγητος δικαστὸς ἐστὶ, καὶ ὅτι ἐὰν ταῦτα δὲν τηρηθῶσι, τὸ Ὑπουργεῖον ἀρνεῖται τὴν ἐγκρίσιν καὶ ἐκτέλῃσιν αὐτῆς, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. ΚΑ' τοῦ καταστατικοῦ νόμου, καθ' ὃ ἡ πολιτικὴ ἀρχὴ προστατεύει τὴν ἐκκλησιαστικὴν, καθόσον δὲν ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῶν καθηκόντων αὐτῆς (ἴδε καὶ ἄρθρ. ΚΒ' αὐτοῦ). Αὕτη ἐστὶ, κ. Ὑπουργέ, ἡ περὶ τῶν τεσσάρων ζητημάτων γνώμη μου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δικαστικὸς κλητὴρ, κληρωθεὶς ἑφεδρὸς καὶ καταταχθεὶς εἰς τὸν στρατὸν, μὴ πρυθεὶς δὲ ἐκ τῆς θέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος, δύναται μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του ἐκ τοῦ στρατοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος ἢ ἀπαιτεῖται διορισμὸς νέος; Ὁ εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως διατελὼν δύναται νὰ διορισθῇ δικαστ. κλητῆρ;

Ἀριθ. 228.

Τῇ 7 Μαρτίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πατρίαις Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὰ χθὲς ληφθέντα ὑπ' ἀριθ. 591 καὶ 595 ἔγ-

γραφικῶν ὑμῶν λέγων, ὅτι συμφωνῶ, ὅτι νέος διορισμὸς τοῦ ἐπανελθόντος ἐκ τῶν τάξεων τῶν ἐφεδρῶν δικαστικοῦ κλητῆρος δὲν ἀπαιτεῖται, ἀφοῦ διορισθεὶς πρὸ τοῦ γενέσθαι αὐτὸν στρατιωτικὴν ἐφεδρὰν δὲν ἐπαύθη. Πολλὰκις ἐγνωμοδότησα αἰτηθεὶς περὶ δικηγόρων ἐπανελθόντων ἐκ τῆς στρατιωτικῆς τοῦ ἐφεδρου ὑπηρεσίας, ὅτι δύνανται, οὐδέποτε παυθέντες, νὰ ἐξακολουθήσωσι δικηγοροῦντες δυνάμει τοῦ πρὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας διορισμοῦ αὐτῶν ὡς δικηγόρων, διὰ δύο λόγους, α) διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 276 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, δικηγόροι ἐπομένως καὶ κλητῆρες καὶ ἐκουσίως ἀναδεχόμενοι στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν τιμωροῦνται πειθαρχικῶς, ἐὰν ἐξακολουθήσωσι διαχειριζόμενοι συγχρόνως καὶ τὰς δύο ὑπηρεσίας, παύονται δὲ διὰ Β. διατάγματος, ἐὰν μὴ παύσωνται δικηγοροῦντες ἢ ὑπηρετοῦντες στρατιωτικῶς· ἄρα ἐὰν μὴ παυθῶσι, καὶ παύσωνται ὑπηρετοῦντες στρατιωτικῶς, δὲν λογιζονται πεπαυμένοι τῆς δικηγορίας, δύνανται δὲ καὶ ὀφείλουσι χωρὶς νέου διορισμοῦ νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸ δικηγορικὸν αὐτῶν ἔργον καλούμενοι πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῶν διαδίκων, β) διότι ἡ τῶν ἐφεδρῶν ὑπηρεσία διὰ τὸ προσωρινὸν αὐτῆς καὶ διὰ τὸ εἶναι καθήκον μᾶλλον πολίτου ἢ στρατιώτου, δὲν συνεπάγεται τὸ ἀσυμβίβαστον ὡς ἡ τοῦ στρατιώτου, καὶ ἐὰν ὁ ἐφεδρὸς τυγχάνῃ ὑπηρετῶν ἐν τῷ τόπῳ ἀσκεῖ καὶ τὴν δικηγορικὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, δύναται ἀπαισίστως ἀμφοτέρω νὰ ἐκπληροῖ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ. Συμφωνῶ προσέτι καὶ εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ διατελὼν ἐν καταστάσει πτωχεύσεως δύναται νὰ διορισθῇ κλητῆρ. Διότι, οὐδεὶς νόμος διὰ τοῦτο καὶ μόνον στρεφί αὐτὸν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ. Ἄλλ' εἰ καὶ δύναται δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ διορισθῇ, διότι ὁ κλητῆρ ὑπόκειται εἰς εὐθύνας, ἐὰν μὴ προσηκόντως ἐκπληροῖ τὸ καθήκον αὐτοῦ, συνεπαγομένης καταδίκης εἰς ἀποζημιώσεις καὶ πρόστιμα καὶ χρηματικὰς ποινὰς καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως εἰσπραττομένης· τί δὲ δύναται τις νὰ λάβῃ παρ' ἀνθρώπου καὶ πῶς δύνασθαι δικαίως καὶ νομίμως νὰ ἀναγκάσῃ αὐτὸν εἰς καταβολὰς χρηματικὰς διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, ὅταν στερηθῇ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας

αὐτοῦ (ἄρθρ. 203 καὶ 204, 999 § 11 καὶ 12 Πολ. Δικονομ. καὶ ἄρθρ. 30—32 Ποιν. Νόμου καὶ ἄλλα πολλὰ), πρὶν λοιπὸν ν' ἀναλάβωσι τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτῶν, νομίζω οὔτε πρέπον οὔτε ἀβλαβὲς τοῖς διαδίκοις, νὰ διορίζωνται κλητῆρες οἱ πτωχεύσαντες.

Οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς τούτου. Οὐ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Οἱ δικηγόροι, ὑποψήφιοι ὄντες ἐν ταῖς βουλευτικαῖς ἢ δημοτικαῖς ἐκλογαῖς, διορισθέντες ἀντιπρόσωποι τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, δύνανται ν' ἀρνηθῶσι τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς δικαστ. ἀρχῆς; Ἀριθ. 307.

Τῇ 13 Μαρτίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Τριπόλει Πρωτοδικῶν.

Οἱ ἐκλογεῖς προτείνουνσι τοὺς ὑποψηφίους δι' αὐτῶν δυνατὸν ἐπιδοθῆναι τῷ προέδρῳ τὴν πρότασιν 25 ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ψηφοφορίας, 24 δὲ ἡμέρας προανακηρύττονται προταθέντες οἱ ὑποψήφιοι ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, δι' ἀντιπροσώπων δὲ καὶ ἀναπληρωτῶν αὐτῶν δυνατὸν παρασταθῆναι κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοὺς ὑποψηφίους (ἄρθρ. 26, 29—31 τοῦ νόμου ΧΜΗ' συνδ. τῷ ἄρθρ. 104), βραδύτερον δὲ τῆς ἀνακηρύξεως διορίζονται ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς (ἄρθρ. 34)· ἐκ τούτων δ' ἐξάγεται ὅτι διὰ τῆς ὑποψηφιότητος δὲν ἀπαλλάσσονται οἱ δικηγόροι τοῦ καθήκοντος τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἐὰν μὴ αἰτήσωνται παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν καιρῷ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν καὶ ἡ αἵτησις αὐτῶν γένηται δεκτὴ, διότι οὔτε ὁ νόμος ἀπαλλάττει τοὺς ὑποψηφίους,¹ οὔτε ἀδύνατον εἶνε κατ' αὐτὸν καὶ τὰ τοῦ ὑποψηφίου δι' ἀντιπροσώπων καὶ τὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς αὐτοπροσώπως νὰ ἐνεργήσωσι.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους, ἀδικαιολόγητός ἐστιν ἡ ἀρνησις τῶν ὑποψηφίων κατὰ τὰς δημοτικὰς ἢ βουλευτικὰς² ἐκλογὰς

Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς προσέθεσε κατόπιν τὰς ἐξῆς σημειώσεις.

¹ Ὡς μὴ δυνάμενος εἶναι ὑποψήφιος ἐπὶ δημαρresiῶν κατὰ τὸν περὶ αὐτῶν νόμον τοῦ 1864.

² Δεδικαιολογημένη ἐπὶ βουλευτικῶν ἐκλογῶν, λέγω νῦν, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ νόμου ΨΝΕ' σημειῶσιν α' ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Βουλῆς, καὶ ἐσφαλμένως εἶπον καὶ περὶ αὐτῶν ὅτι ὀρθῶς ἐπὶ δημαρresiῶν.

τοῦ ἐκπληρῶσαι τὸ καθήκον τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἂν διορισθέντες τριοῦτοι δὲν ἀπηλλάγησαν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ὡς τοιαύτην ὀφείλετε νὰ καταδιώξητε σύμφωνα τοῖς ἀρθρ. 76, 77 καὶ 104 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Οἱ δικηγόροι ὄντες ὑποψήφιοι ἐν ταῖς ἐκλογαῖς, διορίζονται καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς; Οἱ δικηγόροι δύνανται νὰ ᾔναι ὑποψήφιοι δημοτικῆς ἀρχῆς;

Ἀριθ. 434.

Τῇ 19 Μαρτίου 1879.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ ἄρθρον 104 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου τοῦ 1877 λέγον, ὅτι αἱ περὶ ὑποψηφίων καὶ ἀντιπροσώπων τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς διατάξεις ἰσχύουσιν ἐπὶ τῶν δημαιρεσιῶν καὶ ἐπαρχιαρεσιῶν, παραπέμπει εἰς τὰ κεφ. ε' καὶ ς' ἐν οἷς δὲν εὐρίσκωμεν διάταξιν ἀποφαινομένην ὅτι τοὺς ὑποψηφίους δημοτικῶν ἀρχῶν ἀπαλλάττει ἢ ἀποκλείει τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων δικαστικῆς ἀρχῆς, ἂν δὲ ἐν τῷ πρακτικῷ¹ ἐπὶ τῆς συζητήσεως τοῦ ἀρθρ. 6 τοῦ νόμου ΨΝΕ' (1878) λέγεται ὅτι ἡ βουλή ἐρμηνεύσασα αὐτὸ τὸ ἄρθρον τὸ ὅρων τοὺς ἐκλογίμους βουλευτὰς καὶ οὐδόλως καὶ τὰς ἐκλογίμους δημοτικὰς ἀρχὰς ἀπεφάνετο, ὅτι οἱ ἀποδιδόμενοι εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα δικηγόροι νὰ μὴ διορίζωνται ἀντιπρόσωποι τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἢ ἀπόφασις αὕτη οὐδόλως ὀρθὰ τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς, οὐδ' ἐξ ἀναλογίας δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ· διότι² ἡ σπουδαιότης τοῦ βουλευτικοῦ ἀγῶνος εἶνε πολλῷ μεῖζον τῆς τοῦ δημοτικοῦ ἀγῶνος, καὶ τὰ ἀποδιδόμενα εἰς τοῦτον πρόσωπα δὲν ἀσκοῦσι τὴν πολιτικὴν ἐπιρροήν, ἣν συνήθως ἀσκοῦσιν ἐν ὅλῳ τῷ κρά-

Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς προσέθεσε κατόπιν τὰς ἐξῆς σημειώσεις.

¹ Ὁ δὲν εἶχον ὑπ' ὄψιν ὅτε ἔγραφον, καὶ διὰ τοῦτο εἶπον ὅσα ἀνωτέρω λέγω, μᾶλλον περιττὰ ὄντα, ἀρκοῦντων ὄντων ὅσα ἐν τῇ κατωτέρω σημειώσει λέγω.

² Ὅρθῃ μόνον ὑποψηφιότητα ἥς οἱ δικηγόροι ἱκανοὶ εἰσὶν, ὑποψηφιότητα δηλονότι βουλευτοῦ (ἀρθρ. 6 νόμου ΧΜΗ'), οὐχὶ δὲ καὶ ὑποψηφιότητα δημοτικῆς ἀρχῆς, ἥς οἱ δικηγόροι δὲν εἶνε ἱκανοὶ (ἀρθρ. 3 τοῦ περὶ δημαιρεσιῶν νόμου τοῦ 1864).

τει τὰ ἀποδύμενα εἰς τὸν βουλευτικὸν ἄγωνά, ὡς ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ περὶ δημαρεσιῶν νόμου τοῦ 1864, καθ' ὃ οἱ παραιτηθέντες χθές δημόσιοι ὑπάλληλοι δύνανται σήμερον νὰ ἐκλεχθῶσιν δημοτικαὶ ἀρχαί, ἐνῶ τοῦτο οὐ δυνατόν κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον ἐπὶ βουλευτικῶν ἐκλογῶν. Νομίζω δὲ ὅτι καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς βουλῆς ἐννοεῖ ν' ἀποκλείσῃ τοὺς δικηγόρους ὅσον καὶ τὸ ἄρθρον 34, τουτέστι ἐκ τῆς ἐνεργείας δικαστικῶν καθηκόντων, ἐν ᾧ νομῶ ἀσκοῦσι τὸ δικηγορικὸν αὐτῶν ἐπάγγελμα καὶ βουλευταὶ ἐκλέγονται, δὲν ἀπαγορεύει δὲ τὴν ἐκπλήρωσιν δικαστικῶν καθηκόντων ἐν ἄλλῳ νομῶ ἢ ἐν ᾧ ἐκλέγονται, ὅταν ἡ ἑλλείψις προσώπων ἀναγκάσῃ καθίστησι νὰ ἐκπληρώσωσι δικαστικὰ καθήκοντα, διότι ὡς ὑποψήφιοι βουλευταὶ δύνανται νὰ ἐνεργῶσι δι' ἀντιπροσώπων καὶ ἀναπληρωτῶν (ἄρθρ. 30). Οἱ κληρωθέντες ὡς μέλη ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν δὲν ἀπαλλάττονται ὡσαύτως κατὰ ῥητὴν τινὰ διάταξιν τοῦ νόμου, οὐδ' ἀδύνατον εἶνε νὰ ἐκπληρώσωσιν ἐν ἑλλείψει ἄλλων, ἢ ἂν τὸ συμφέρον τῆς ἀνακριτικῆς ὑπηρεσίας ἀπαιτῇ τοῦτο, τὰ καθήκοντα τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, διότι ἀντ' αὐτῶν δύνανται ἄλλοι νὰ κληρωθῶσιν, οὐδὲν ἔχοντες νὰ ἐκπληρώσωσι δημόσιον καθήκον ὡς οἱ κληρωθέντες, οἵτινες διωρίσθησαν ἀντιπρόσωποι τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς.

Προτείνω λοιπὸν νὰ μὴ ἀντικατασταθῶσιν οἱ διορισθέντες ἤδη ἀντιπρόσωποι τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, καίτοι ὑποψήφιοι γινόμενοι δημοτικῶν ἀρχῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀθωωθέντος τινος κατηγορουμένου, δύναται νὰ εἰσαχθῇ νέα κατηγορία ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει, στηριζομένη εἰς περιστατικά, ἅτινα παρελείφθησαν νὰ ἐξετασθῶσι κατὰ τὴν πρώτην κατηγορίαν; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ δεδικασμένον;

Ἀριθ. 458.

Τῇ 21 Μαρτίου 1879.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 13854 ἑγγράφον τοῦ Ὑπουργείου. Κληθὲν τὴν 17 ἰσταμένου μηνός, δι' οὗ αἰτοῦμαι νὰ ἐκφράσω γνώμην, ἐὰν τὸν ἐπὶ ἀπάτη καταδικασθέντα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ.

46 π. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα συνέδρων Π. Α. ἄξιον κρίνω χάριτος καὶ ποίας.

Διήλθον πάντα τὰ ἐπισυνημμένα ἔγγραφα, ἐν οἷς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 103 δημοσιευθεῖσαν τὸν Ὀκτώβριον 1878 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ κατὰ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 46 αἵτησις ἀναιρέσεως τοῦ μνησθέντος, ἐκ τῆς ἀποφάσεως δὲ τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶδον, ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων πρότεινε τὴν καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων προταθεῖσαν ἐνστάσιν τοῦ δεδικασμένου τῆς αὐτῆς πράξεως τῆς ἀπάτης κατὰ τῶν αὐτῶν προσώπων διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 205 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν Σύρου, δι' οὗ ἀπεφρίκτο, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γεῖνῃ κατ' αὐτοῦ κατηγορία ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει· ὁ δὲ Ἀρειος Πάγος ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν ταύτην εἰπὼν τὰ ἐξῆς ἀκριβῶς, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 205 βουλευμάτος ἀπελύθη τῆς κατηγορίας τῆς ἀπάτης, ἀποφνηναμένου τοῦ συμβουλίου, ὅτι δὲν ἠπάτησε παραστήσας ψευδῶς ἐν γνώσει πρὸς διαφόρους ἐμπόρους Σύρου, ὅτι οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ ἀποδέχονται τῶν συναλλαγματικῶν τῶν Σ. καὶ Δ. εἶνε φερέγγυοι καὶ ἀπολαύουσι πίστεως, διὰ δὲ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 187 (1877) βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, δι' οὗ ἐδικάσθη ἡ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τοῦ βουλευμάτος ὑπ' ἀριθ. 205 εἰσαχθεῖσα προκειμένη νέα κατηγορία ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει τῆς ἀπάτης, παρεπέμφθη νὰ διακασθῇ ὅτι τὴν ἀπάτην ἐνήργησεν οὐχὶ δι' ὧν ψευδῶν παραστάσεων εἶπε τὸ τελεσιδικικὸν βούλευμα ὑπ' ἀριθ. 205 ὅτι δὲν ἐνήργησεν, ἀλλὰ διότι ἐν γνώσει ἀθεμίτως δὲν εἶπε τοῖς ἀγορασταῖς τῶν εἰρημένων συναλλαγματικῶν τὸ ἀνύπαρκτον τῶν φαινομένων ἐν αὐταῖς ἐν Ἀγγλίᾳ ἀποδεκτῶν· τουτέστι ἐδέχθη προδήλως, ὅτι ἡ πράξις τῆς ἀπάτης ἡ δικασθεῖσα τελεσιδικίως διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 205 βουλευμάτος ἠδύνατο ἐκ νέου νὰ διακασθῇ, διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι δὲν ἐδικάσθη διὰ τοῦ βουλευμάτος ἐπείνου ἐν τῶν περιστατικῶν τῆς ἀπάτης.

Ἡ τοιαύτη ἀπόφασις προσβάλλει ἀναντιρρήτως τὸ δεδικασμένον, διότι εἴτε καταδικαστικὴ εἴτε ἀθωωτικὴ ἐστὶν ἡ ἀπόφασις, καὶ ἀπόφασίς ἐστὶν καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 205 βούλευμα (ἄρθρ.

251 καὶ 252 τῆς Ποιν. Δικονομίας), ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὅλων τῶν γεγονότων τῶν συνοδευόντων τὴν ἀξιόποινον πράξιν, καὶ τὰ δικαστήρια διὰ τοῦτο οὐδόλως δύνανται νὰ ἐπα- νέρχωνται εἰς τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν αὐτῶν, καὶ ἂν τινα τυχὸν ἄγνωστα ὄντα δὲν ἐξετάσθησιν κατὰ τὴν πρώτην ἀνάκρισιν καὶ ἀπόφασιν περὶ τῆς πράξεως, ἅμα ἢ ἀπόφασις αὕτη ἢ τὸ βούλευμα πελεσιδικά κατασταθῶσι. Τοῦτο εἶπεν ἤδη τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας καὶ ὡς ἀναμφισβητήτου ὀρθότητος δέ- χονται καὶ οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς (*Helie Traité de l' instruction criminelle* vol 2 N° 1006 ἐκδ. δευτέρα τῶν Παρισίων). Ὅσον ἄδικον, ὡς παραβιάζον τὸ δεδικασμένον, εἶνε τὸ νὰ δικάσῃ τὸν Α. χθὲς κηρυχθέντα ἄθῳον τοῦ ὅτι διὰ μαχαίρας ἐπλήγωσε τὸν Β., σήμερον πάλιν, ὅτι ἐπλήγωσεν αὐτὸν διὰ πελέκεως ἢ πυρο- βόλου, τοσοῦτον ἀδικίας μεστὴ καὶ ἢ ἀπόφασις ἢ καταδικά- ζουσα ἐπὶ ἀπάτῃ τὸν κηρυχθέντα χθὲς ἄθῳον τῆς αὐτῆς πρά- ξεως τῆς ἀπάτης, δι' οὐδένα ἄλλον λόγον ἢ διότι παρελείφθη τι νὰ ἐξετασθῇ ἐν τῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ.

Σέβας ἀπονέμεται τῷ δειδικασμένῳ ὑπὸ πάσης νομοθεσίας καὶ τῆς ἡμετέρας ἐπίσης (ἄρθρ. 84 § 2 Ποιν. Δικον. καὶ 502 αὐτῆς). Ἔστι δ' ὅτε τὰ δικαστήρια ἐκ παραδρομῆς ἢ ἐσφαλμέ- νης τοῦ νόμου ἐρμηνείας ἢ κακῆς τῶν πράγματων ἐκτιμῆσεως παραβαίνουσιν αὐτό. Μόνη δὲ ἡ Β. χάρις δυνατόν νὰ σταματήσῃ τὴν ἐκ τούτου ἀδικίαν, πλήρης οὖσα καὶ περὶ πλήρους χάριτος ἐκφράζω γνώμην.

16 Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ μικτῶν γάμων μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων καὶ περὶ διαλύσεως αὐτῶν.

'Apoth. 659.

Τῇ 29 Μαρτίου 1879.

Πρὸς τὸ Σ. Υπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐπιστρέφω τὸ σταλέν μοι διὰ τοῦ ληφέντος τὴν 24 Μαρ-
τίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 3488 ἐγγράφου πρωτόκολλον καὶ τὸ πρὸς
τὸ Ὑπουργεῖον ἐγγράφον τῆς γαλλικῆς πρεσβείας, ἵνα αἰτήσω
ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 189 ἀποφάσεως, ἐὰν ὑπάρχῃ λόγος τις,

ἀνακοινώσω δὲ τῷ Ὑπουργείῳ τὰς παρατηρήσεις μου. Τοιαύτην δ' ἔχων ἐντολήν, ἀναγκαῖον ἐνόμισα νὰ μελετήσω τὸ ὑπόμνημα τὸ Γαλλικὸν καὶ ὅσον ἦν δυνατόν συντόμως ἀπαντήσω εἰς αὐτό.

Κατ' ἐμὴν γνώμην αἱ λόγοι, δι' οὓς νομίζει ἡ πρεσβεία ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν, δὲν ὑποστηρίζονται. Εἰ δὲ τούναντίον φρονῇ τὸ Ὑπουργεῖον, παρακαλῶ νὰ μοι ὑποδείξῃ τοὺς λόγους καὶ ἐτοιμῶς θέλω αἰτήσῃ τὴν ἀναίρεσιν. Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστοῦ καὶ τὰ περὶ διαζυγίων τῶν ἐγγάμων κατὰ τὴν σύμφηφον γνώμην πάντων (ἴδε Savigny System d. h. R. § 396, 399), διέπονται ὑπὸ τῶν νόμων τῶν κρατούντων ὅτε κινεῖται ἡ ἀγωγή. Τῷ δὲ 1876, ὅτε ἐκινήθη ἡ περὶ διαζυγίου ἀγωγή τῆς Ε. Κ. ὀρθοδόξου κατὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς Δ. Μ. καθολικοῦ, ἐν πλήρει ἰσχύϊ ἦσαν ἐν Ἑπτανήσῳ, ὡς δημοσιευμένοι καὶ ἐκεῖ, ὁ τε νόμος τῆς ἡμετέρας Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃν περὶ παντὸς διαζυγίου τὰ πολιτικὰ δικαστήρια κρίνουσιν (ἄρθρον 686 Πολ. Δικονομ.), καὶ ὁ νόμος Χ'Ϛ' (1861), καθ' ὃν ἐπὶ μικτῶν γάμων τηροῦνται οἱ περὶ γάμων ὁρισμοὶ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Εἰσὶ δὲ ὡς ὁρισμοὶ τῆς ἐκκλησίας, καθ' οὓς ἔκρινόν τὰ περὶ συνάψεως καὶ διαλύσεως τῶν γάμων πρὸ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου κατὰ τ' ἄρθρ. 142, 143 καὶ 210 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, κρίνουσι δὲ σήμερον τὰ πολιτικὰ δικαστήρια κατὰ τὴν Πολ. Δικονομίαν, αἱ περὶ γάμων καὶ διαζυγίων τῶν ἐγγάμων διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, διότι κατ' αὐτοὺς ἔκριναν πάντοτε οἱ ἀρχιερεῖς ἐπὶ Τουρκοκρατίας καὶ παντοῦ ὅπου τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν ἐκκλησιαστικὸν ἐδίκαζε δικαστήριον, ἄρα ἀρμοδίως ἐπελήφθη τῆς ἐκδικάσεως τῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγῆς τὸ ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικεῖον καὶ ὁρθῶς εἶπεν, ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ μικτοῦ τῆς Ε. Κ. καὶ Δ. Μ. γάμου ἐφαρμόζονται αἱ περὶ λύσεως γάμων αὐτοκρατορικαὶ διατάξεις, καὶ λόγος πρὸς ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 189 (1878) ἀποφάσεως, ἀναρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου ἢ μὴ ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων ἐκείνων, δὲν ὑφίσταται κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ περὶ μικτῶν γάμων νομοθεσία πρότερον, ἔπαυσεν

ισχύουσα μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν εἰρημένων νόμων. Τοῦναν-
τίον ὅμως φαίνεται νομίζων ὁ συντάκτης τοῦ σταλέντος μοι
ὑπομνήματος τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς πρεσβείας, διότι ὑποστη-
ρίζει μὲν τὸ ἀναρμόδιον τῶν δικαστηρίων ἐπὶ μικτῶν γάμων
καθολικῶν μετὰ ὀρθοδόξων, τὸ δὲ ἀδιάλυτον τοῦ γάμου, εἰ καὶ
μὴ λέγῃ ῥητῶς, ὑποδεικνύει ὅμως καὶ ὡς πρὸς τὴν ὀρθόδοξον
γυναικῆ, καὶ ὑπάρχῃ λόγος πρὸς διαζευξίν αὐτῆς κατὰ τοὺς
ὁρισμοὺς τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, ὡς ἀρνούμενος αὐτῇ τὴν
περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, τῶν μόνων
δυναμένων παρ' ἡμῖν ν' ἀπαγγέλλωσι τὴν διάλυσιν τῶν γάμων
τοῦ ὀρθοδόξου μετὰ τὴν προσήκουσαν ἀπόδειξιν τῆς νομίμου
πρὸς διάλυσιν αἰτίας, ἐπικαλεῖται δὲ ὑπὲρ τῆς γνώμης αὐτοῦ
τὴν ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1599 διάταξιν τῆς Ἰονίου τῶν Ἑνετῶν
Γερουσίας περὶ μικτῶν γάμων καὶ τὴν τῆς 12 Ἀπριλίου 1710,
ἥτις ὅμως δὲν εἶνε πρᾶξις τῆς Γερουσίας ἀλλὰ βούλα τοῦ Πα-
πα, δι' ἧς ἐπιτρέπει τῷ καθολικῷ κλήρῳ τῆς Ἐπτανήσου τη-
ρεῖν τὴν διάταξιν ἐκείνην τῆς Ἑνετικῆς Γερουσίας, καθ' ἣν ἡ
ἐκκλησία τοῦ καθολικοῦ ἀνδρὸς, ἐπὶ μικτῶν γάμων, ἡ εὐλο-
γήσασα τὸν γάμον αὐτοῦ μετὰ γυναικὸς ὀρθοδόξου, ἀποφασίζει
καὶ περὶ τοῦ διαζυγίου αὐτῶν, ἀξιοῖ δὲ, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη
ἰσχύει καὶ μετὰ τὸν Ἰόνιον Κώδικα κατὰ τὸ ἄρθρον 144 αὐτοῦ
καὶ ἀποδοκιμάζει διὰ τοῦτο τὴν πρὸ μικροῦ ἐκδοθεῖσαν ἀπόφα-
σιν τῆς ἡμετέρας Συνόδου, ὡς ἀποκαλούσης τὸν γάμον τὸν μι-
κτὸν τοῦ Δ. Μ. ἄθεσμον, προσεπικαλεῖται δὲ καὶ τὸ πρωτόκολ-
λον τῆς 3 Φεβρουαρίου 1830, δι' οὗ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις
διωμολόγησεν εἰς τὴν Γαλλικὴν τὴν ἀκεραϊότητα τῶν καθη-
κόντων, δικαίων καὶ προνομίων τῶν καθολικῶν ἐπισκόπων τῆς
Ἑλλάδος τοῦ 1830, ὧν ἀπήλαυον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν βα-
σιλέων τῆς Γαλλίας.

Ἄρχομαι ἀπὸ τοῦ πρωτοκόλλου. Παρατηρῶ τοῦτο, ὅτι δὲν
πρόκειται περὶ καθολικῶν νήσου τινος τῶν Κυκλάδων καὶ λέγω,
ὥσει πρόκειται περὶ τοιούτων, ὅτι τὸ πρωτόκολλον τοῦ 1830
δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐννοῇ τὴν τήρησιν κράτους ἐν κράτει ἐν Ἑλ-
λάδι, δὲν ἐννοεῖ λέγω τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ὑπηκόων ἐν τοῖς

περὶ τῶν γάμων, ἅπερ καὶ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν ἄλλοις καθολικοῖς
κράτεσι δικάζονται καὶ κανονίζονται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν
πολιτικῶν νόμων καὶ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων. Δὲν ὁρᾷ
μάλιστα τοὺς μικτοὺς γάμους, οἵτινες διέπονται καὶ δικαιοῦνται
τὸν εἶνε νὰ διέπονται ἐκκλησιαστικῶς ὑπὸ τῶν δεδογμένων ταῖς
δύο ἐκκλησίαις τῶν συζύγων, τῶν τῆς ὀρθοδόξου ὡς πρὸς τὸν
ὀρθόδοξον ἢ τὴν ὀρθόδοξον σύζυγον, τῶν τῆς καθολικῆς ὡς πρὸς
τὸν καθολικὸν ἢ τὴν καθολικὴν σύζυγον. Ἡ ἡμετέρα νομοθε-
σία ἐπιτρέπει ἐκυτῇ ὅ,τι καὶ ἡ Γαλλικὴ ἐαυτῇ ἐπιτρέπει, καὶ
αὕτη τοῖς δικαστηρίοις ἀνατίθῃσιν ὡς καὶ ἡ ἡμετέρα τὸ κρί-
νειν πάντα τὰ περὶ γάμων καὶ οὐχὶ ταῖς ἐκκλησίαις τῶν Γάλ-
λων καθολικῶν ἢ ἑτεροδόξων. Εἰς δὲ καὶ ὁ αὐτὸς ὁ διέπων πάν-
των τῶν ὑπηκόων τοὺς γάμους Γαλλικὸς Κώδὴξ, καὶ αὐτὸς πρό-
τερον μὲν ἐπέτρεπε τὰ διαζύγια τῶν ἐγγάμων καθολικῶν τε καὶ
ἑτεροδόξων, καὶ ὁ τοῦ καθολικοῦ πολιτικὸς γάμος καὶ ἡ ὑλο-
γημένος ἐτύγχανεν ὢν ὑπὸ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας καὶ ἀδιά-
λυτος κατὰ τὰ αὐτῇ δεδογμένα ἦτο, σήμερον δὲ τῇ ἐπικρατού-
σῃ ἐν Γαλλίᾳ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ, ἐπομένως ὁ Κώδὴξ μόνον τὸν
ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης χωρισμὸν ἐπιτρέπει καὶ ἂν τοῦ ἀνα-
τολικοῦ ἢ διαμαρτυρουμένου δόγματος τυγχάνῃ ὢν ὁ Γάλλος
ἐνάγων καὶ τὸ διαζύγιον συγχωρῇ αὐτῷ ἢ αὐτοῦ ἐκκλησία· τοι-
αύτας δὲ ἀρχὰς περὶ τῆς τοῦ κράτους νομοθεσίας ἔχουσα ἡ
Γαλλία, δύσκολον ἐστὶ μοι πιστεῦσαι, ὅτι ἤθελε διὰ τοῦ πρω-
τοκόλλου νὰ διατηρήσῃ παρ' ἡμῖν κατὰστασιν ἀντικειμένην
πρὸς τὰς ἐαυτῆς ἀρχάς.

Λίαν ἀμφίβολον εἶνε, ἂν ἐκράτησε ποτὲ ἡ διάταξις τῆς Ἑ-
νέτικῆς Γερουσίας ἐν Ἑπτανήσῳ, ὡς πρὸς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ
καθολικοῦ κλήρου περὶ διαζυγίου αἰτουμένου ὑπὸ τῆς ὀρθοδό-
ξου γυναικὸς, α') διότι διάλυσιν τοῦ γάμου δὲν ἠδύνατο ὁ καθο-
λικὸς ἱερεὺς νὰ διατάξῃ, ἀλλὰ μόνον χωρισμὸν ἀπὸ τραπέζης καὶ
κοίτης· τὸν χωρισμὸν δὲ τοῦτον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ αἰτήσῃ ἡ
ὀρθόδοξος γυνή, ὡς ἄγνωστον τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ· β') ὁ ὅρος
τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ 1756 ὁ κηρύσσων σχισματικούς
τοὺς καθολικοὺς καὶ διαμαρτυρουμένους εἰ καὶ δὲν ἐκράτησε

(Zhishemans Eherecht d. Orient. Kirche σελ. 556), διότι μόνον οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἡδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο, ἀμφίβολον ὅμως καθίστα ἔκτοτε τὸ κῦρος τῶν μικτῶν γάμων καὶ ἀναγκαστικὰ διὰ τοῦτο τὴν εὐλογίαν ὀρθοδόξου ιερέως. Διὰ τῆς εὐλογίας δὲ ταύτης περιῆλθεν εἰς ἀχρησίαν ἡ διάταξις ἐκείνη τῆς Γερουσίας, καθ' ἣν τὴν περὶ διαζυγίων διαδικασίαν εἶχεν ἡ καθολικὴ ἐκκλησία, ὡς τοῦ γάμου τοῦ καθολικοῦ εὐλογημένου ὑπὸ μόνου καθολικοῦ ιερέως· γ') ὅτι διὰ τῆς εὐλογίας μόνου τοῦ ὀρθοδόξου ιερέως ἐνομιζέτο ὁ γάμος κῦρος λαμβάνων καὶ ὅτι οἱ μικτοὶ γάμοι εὐλογοῦνται ἐν Ἑπτανήσῳ ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, μαρτυρεῖ ἡ τε διαμαρτύρησις πολλῶν Ἰονίων κατὰ τοῦ Ἰονίου κλήρου ὡς εὐλογοῦντος τοὺς μικτοὺς γάμους, ἡ ἀποσταλεῖσα τῷ Πατριάρχῃ τῷ 1838 καὶ ἡ παῦσις τοῦ Πατριάρχου αἰτήσῃ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, ὡς θελήσαντος ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν εὐλογίαν· δ') ἡ σιωπὴ τοῦ Ἰονίου Κώδικος τοῦ 1841 περὶ μικτῶν γάμων. Δὲν ἐπέτρεψεν ὁ Κώδιξ αὐτούς· διότι τὸ ἄρθρον 144 περὶ γάμων ἐτεροδόξων λέγει. Ὁ δὲ μικτὸς τὸσον εἶνε ἐτεροδόξου γάμος ὅσον εἶνε καὶ ὀρθοδόξου, ἄρα δὲν εἶνε γάμος ἐτεροδόξων ἀλλὰ γάμος ἐτεροδόξου καὶ ὀρθοδόξου, ὑπαγόμενος ἐν μέρει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς καθολικῆς καὶ ἐν μέρει εἰς τὴν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, περὶ τῆς τὰ ἄρθρ. 142, 143 τοῦ Κώδικος. Διὰ τοῦ Κώδικος λοιπὸν ἔπαυσε καὶ νόμῳ ἡ ἰσχὺς τῆς διατάξεως τῆς Ἑνετικῆς Γερουσίας καὶ ὁ καθολικὸς κλῆρος οὐδεμίαν εἶχε δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῆς ὀρθοδόξου συζύγου ἐν μικτοῖς γάμοις· ἂν δὲ καὶ μετὰ τὸν κώδικα ἐξηκολούθησαν ἀμφοτέροι οἱ κληροὶ νὰ συνάπτωσι μικτοὺς γάμους, ἡδύναντο πρὸ τῆς ἐνώσεως ἀμφοτέροι νὰ δικάζωσι καὶ τὰς διαφορὰς ἐν τοῖς γάμοις τοῖς μικτοῖς τῶν συζύγων, ὁ μὲν ὀρθόδοξος ἐὰν ᾔτεῖτο ἡ διάλυσις τοῦ γάμου δυνάμει τῶν ἄρθρων 142 καὶ 143, ὁ δὲ καθολικὸς, ἐὰν ᾔτεῖτο ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 144 (ἴδε καὶ Zhishemans σελ. 390).

Ἡ πράξις τῆς Συνόδου κατ' οὐδὲν βλάπτει τὸ ἐνθεσμον καὶ ἔγκυρον τοῦ γάμου τοῦ Δ. Μ. ἂν τριοῦτος ἦτο ὅτε τὸ 1860 συνήφθη, διότι δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὡς ἡ ὑπ' ἀριθ. 189

(1878) ἀπόφασις, ἥτις ὑφιστάμενον τὸν γάμον παρεδέξατο καὶ διὰ τοῦτο μετ' ἀπόδειξιν διέλυσεν αὐτὸν, ἐνῶ ἂν ἐνόμιζεν αὐτὸν ἄθεσμον ἤθελεν εἰπεῖ, ὅτι δὲν χωρεῖ διάλυσις γάμου μὴ ὑφισταμένου, ὡς ἀπαγορευομένου ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῆς ἐκκλησίας. Ἡ Σύνοδος δὲν εἶπεν ἄθεσμον τὸν γάμον διὰ τὸ μὴ ἐπιτρέπεσθαι τοὺς μικτοὺς γάμους, οὐδὲ διὰ τὸ μὴ συναφθῆναι νομίμως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ κρατοῦντος νόμου ὅτε συνήφθη, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἦτο καὶ ἀρμοδία νὰ εἴπῃ αὐτὴ ἀλλὰ τὸ δικαστήριον. Εἶπε δὲ μόνον ὅτι κατὰ τὰ παραδεδεγμένα τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ, γάμος μὴ εὐλογηθεὶς ὑπ' αὐτῆς ἄθεσμος δι' αὐτὴν ἐστὶ, τουτέστιν ἀμαρτύρητος ἐνώπιον αὐτῆς καὶ διὰ τοῦτο ἀναρμοδία νὰ διαλύσῃ αὐτὸν καὶ ἐκκλησιαστικῶς, οὕτω δὲ οὐδόλως ἡρνήθη, ὅτι ἐνθεσμος διὰ τὴν εὐλογήσασαν ἐκκλησίαν ἐστὶ καὶ προστασίας τυγχάνων παρὰ τῆς πολιτείας.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ τῶν στερήσεων ἃς συνεπάγεται ἡ ἐπὶ ζωοκλοπῇ καταδίκη.

Ἀριθ. 688

Τῇ 31 Μαρτίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν.

Τὸ ἄρθρον 23 τοῦ Ποιν. Νόμου χωρεῖ καὶ κατὰ τοῦ ζωοκλόπου, διότι τοῦτο ἐκ τῶν ἄρθρ. 1 καὶ 8 τοῦ κατὰ τῆς ζωοκλοπίας νόμου τοῦ 1848 ἐξάγεται καὶ διότι καὶ αὐτὸς κλέπτης (ἄρθρ. 22 καὶ 23 Π. Ν.)· ἀλλ' οὐδὲν ἤττον ἐφαρμογὴν ἔχει, ὡς νομίζω, καὶ τὸ ἀπὸ 20 Μαΐου 1836 Β. διάταγμα, ὡς τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου τοῦ 1848 μνημονεύοντος μόνον τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄρθρ. 21 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ οὐχὶ καὶ τοῦ ἄρθρου 23 αὐτοῦ. Πάντως δὲ δὲν χωρεῖ ἡ στέρησις τῶν δικαιωμάτων, ἐὰν μὴ διατάττῃ αὐτὴν ἡ ἀπόφασις ὀρίζουσα τὸν χρόνον αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι δικαστικὴ ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα κατὰ ταμείου λιμένος, ἀντιπροσωπεύοντος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου οὐχὶ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς αὐτοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ δημάρχου, δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ ταμεῖον.

Ἀριθ. 689

Τῇ 31 Μαρτίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Φθιώτιδος.

Ἄν, κ. Νομάρχα, τὸ ταμεῖον τῶν λιμενικῶν φόρων διαχρεῖ-

ρίζεται ἡ λιμενικὴ ἐπιτροπὴ, ἢ οἱ φόροι οὗτοι ἀποκλειστικῶς νόμῳ διὰ τὸν λιμένα χρήσιμοι εἰς κατασκευὴν ἢ διατήρησιν αὐτοῦ, ἢ ἐπιτροπὴ τοῦ λιμένος δύναται ν' ἀνακόψῃ τὰς ἀποφάσεις ὡς καταδικαζούσας τὸν δῆμον νὰ πληρώσῃ ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου ταμείου τῶν λιμενικῶν φόρων, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ μεταξὺ τοῦ δήμου καὶ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ δικασθέντα δὲν δύναται νὰ βλάψωσι νομικὸν πρόσωπον ἰδίαν ὑπαρξίν ἔχον, ἥτοι τὴν λιμενικὴν περιουσίαν, καὶ ἰδίους ἀντιπροσώπους καὶ διαχειριστάς, καὶ σώσῃ οὕτω τὰ χρήματα, ἐὰν ἄδικος καὶ κατ' αὐτῆς μὴ ἀποδειχθῇ ἢ ἄρνησις τῆς ἀποζημιώσεως. Καὶ ταῦτα λέγω ἐὰν καλῶς ἠννόησα τὸ ὑμέτερον ἔγγραφον· εἰ δὲ μὴ καλῶς ἀντελήφθην τοῦ τιθεμένου μοι δι' αὐτοῦ ζητήματος, εἰπέτε μοι δι' ἄλλων τὰ δέοντα, ἵνα δεόντως ἀπαντήσω.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δημόσιος ὑπάλληλος δύναται νὰ ᾖναι μέλος ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ ἐκλογῆς;

Ἀριθ. 789

(τηλεγράφημα)

Τῇ 7 Ἀπριλίου 1879

Φραγκοπούλου Ἐφάρω Ἀντιπροσώπων δικαστικῆς ἀρχῆς.

Καλὰ βρῦτα.

Ἀφοῦ δημόσιος ὑπάλληλος δὲν δύναται νὰ ᾖνε ὑπάλληλος τῆς ψηφοφορίας κατὰ τὸ ἀρθρ. 43 ἐκλογικοῦ νόμου, πολλῶ μᾶλλον δὲν δύναται νὰ ᾖνε μέλος ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔλαβε τὸν διορισμὸν τοῦ ὑπαλλήλου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι τὸ Πταισματοδικεῖον δικάζει τὰς εἰς θανατοῦς φθοράς, εἴτε ὑπὸ ζῶων εἴτε ὑπ' ἀνθρώπων προξενούμενας, καὶ ἂν αὗται ἔνεκα τοῦ ποσοῦ τῆς ζημίας ὡσι πλημμελήματα.

Ἀριθ. 798

Τῇ 12 Ἀπριλίου 1879

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Οἱ Α. καὶ Β. εἰσῆχθησαν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Καλαβρύτων, ἵνα δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας, προξενηθείσης εἰς τὴν ἄμπελον τοῦ Γ. δι' ἐκκοπῆς τῶν ἐν αὐτῇ κλημάτων, ἧς τινος ἡ ἀξία ὑπερέβαινε τὰς 20 οὐχὶ δὲ

καὶ τὰς 400 δραχμάς. Τὸ ῥηθὲν πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 150 π. ε. ἀποφάσεώς του ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι προκειμένου περὶ βλάβης γενομένης ὑπ' ἀνθρώπων εἰς δενδροφυτεῖαν, ἐφαρμόζονται οἱ ὅρισμοι τοῦ γενικοῦ ποινικοῦ νόμου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 Β. διατάγματος· εἰσαχθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, ἐκηρύχθη καὶ τοῦτο ἀναρμόδιον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2714 π. ε. ἀποφάσεώς του, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ πταισματοδικείου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀνάγκη νὰ κανονίσῃ ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικάσαντος τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν δικαστηρίου, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρ. 46 καὶ ἐπόμε. τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ γράμματος καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ ἀπὸ 31 Δεβρίου 1836 Β. διατάγματος, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ, «Περὶ τιμωρίας τῶν βλαπτόντων τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ δένδρα» καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς περικοπῶν, «Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὰ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν προερχόμενα (τουτέστιν ὅταν δὲν πρόκειται περὶ βλάβης προελθούσης ἀπὸ βόσκοντα ἢ φερόμενα νὰ βοσκήσωσιν εἰς μὴ συγχωρημένον τόπον ἢ περιπλανώμενα ζῶα), ἐφαρμόζονται οἱ ὅρισμοι τοῦ γενικοῦ ποινικοῦ Νόμου. Οἱ Εἰρηνοδίκαι δικάζουσι καὶ αὐτὰ τὰ πλημμελήματα κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς περὶ πταισμάτων», καταφαίνεται ὅτι προκειμένου περὶ βλάβης εἰς δενδροφυτεῖαν οὐχὶ ὑπὸ ζῶων, ἀλλ' ὑπ' ἀνθρώπων προξενηθείσης, ἐφαρμόζονται μὲν οἱ ὅρισμοι τοῦ γενικοῦ ποινικοῦ νόμου, ἀλλ' οἱ εἰρηνοδίκαι δικάζουσι καὶ αὐτὰ τὰ πλημμελήματα, τουτέστι δικάζουσι τὰς τοιαύτας βλάβας, καὶ ἂν ἡ ἐξ αὐτῶν προελθοῦσα ζημία ὑπερβαίῃ τὰς 20 δραχμάς· διότι ἐὰν τοῦναντίον ἡννόει ὁ νομοθέτης, ἦτο ὅλως περιττὸν νὰ περιλάβῃ περὶ τῶν τοιούτων πλημμελημάτων ἐν τῷ μνησθέντι 14 ἄρθρῳ τοῦ ῥηθέντος διατάγματος, καθόσον ἐφαρμοζομένων τῶν κοινῶν τῆς ποινικῆς νομοθεσίας διατάξεων, ταῦτα ὑπῆγοντο εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ πλημμελειοδικείου, ποιήσας δὲ μνεῖαν περὶ αὐτῶν ὡς δικάζομένων ὑπὸ τῶν εἰρηνοδικῶν, ἐσκόπει νὰ

καθιερώσῃ ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ περὶ ἀρμοδιότητος κανόνος.

Ἐπειδὴ διὰ τὰ ἐκτεθέντα ἀρμοδίον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως δικαστήριον εἶνε τὸ πταισματοδικεῖον Καλαβρύτων, ὅπερ ἐσφαλμένως ἐκηρύχθη ἀναρμοδίον.

ὑποβάλλων εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν σχετικὴν δικογραφίαν, προτείνω ν' ἀποφανθῇ ὅτι ἀρμοδίον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς εἰς τοὺς μνησθέντας ἀποδιδομένης πράξεως εἶνε τὸ πταισματοδικεῖον Καλαβρύτων.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

I. Καλογερόπουλος

Ἀστυνομικὰ ὡς πρὸς τὴν παρ' ἰδιωτῶν κατασκευὴν ὑπονόμων καὶ καταβοθρῶν.

Ἀριθ. 799

Τῇ 12 Ἀπριλίου 1879.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐκ τοῦ ἐπισυνημμένου ἐγγράφου πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, βλέπετε, κ. Ὑπουργέ, ὅτι ἀπέστειλα αὐτῷ τὰ παρ' αὐτοῦ σταλέντα μοι ἔγγραφα, ἐν οἷς ἦν καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐλπίζων ὅτι ἀμέσως θέλει ἀπαντήσῃ μοι καὶ ἐπιστρέφει μοι τὴν ἀπόφασιν, ἥς ἄνευ δὲν ἡδυνάμην νὰ αἰτήσω τὴν ἀναίρεσιν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔπραξε τοῦτο μέχρι τοῦδε, δὲν ὑπέβαλον ἔτι πρότασιν περὶ ἀναίρεσεως, νομίσας ὅτι κατεῖδεν ὁ διευθυντὴς, ὅτι ἐπιτυχέστερον ἤθελε πράξει, εἰ ἐξεκάλει αὐτὸς τὴν ἀπόφασιν, ἢ παραιτησάμενος τὸ ἔνδικον τῆς ἐφέσεως μέσον προσηκόντως, ἠτεῖτο ἀμέσως τὴν ἀναίρεσιν κατ' ἀποφάσεως, ἥτις ὡς εἶπον ἐν τῷ ἐγγράφῳ μου καὶ ἄλλα ἔχει τρωτὰ, διότι ἐδίκασε περὶ νομῆς ὅπου δὲν πρόκειται περὶ τοιαύτης, παρεβίασε δὲ τὸ ἄρθρ. 28 τῶν ἀστυνομικῶν νόμων, καθ' ὃ συνδυασμένον τῷ ἄρθρ. 8 τοῦ ἀπὸ 13 Μαρτίου 1849 διατάγματος περὶ τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας, τῇ συναινέσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἡδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς περὶ καταβοθρῶν ἐν ταῖς δημοσίαις ὁδοῖς ἀστυνομικῆς διατάξεως τῶν προκατόχων, ἐναντίον δ' αὐτῆς ἀπαιτούσης γνωμοδότησιν τοῦ μηχανικοῦ περὶ τοῦ ἀνοιχθῆναι καταβύθραν, εἶπεν, ὅτι ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο ἡ γνωμοδότησις τοῦ μηχανικοῦ περὶ κατασκευῆς

ὑπονόμου ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἀντιδίκου φερούσης εἰς τὴν γενικὴν ὑπόνομον, ἣν μόνον εἶχεν ἄδειαν νὰ κατασκευάσῃ, πρὸς δὲ ἡδύνατο καὶ αὐτὸς ἀμέσως (ἄρθρ. 812 Πολ. Δικονομ.) νὰ αἰτήσῃ κατὰ τοῦ ἀντιδίκου ἀπολογουμένου ὅ,τι παρ' ἐμοῦ ἄξιοι νὰ γίνῃ κατ' αὐτοῦ μὴ ἀπολογουμένου, τουτέστι τὴν ἀναίρεσιν δι' ἐπέμβασιν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας εἰς διοικητικὰ καὶ ὡς ἴσχυοντα.

Βλέπων δὲ ἐκ τοῦ ὑμετέρου ἐγγράφου καὶ τοῦ ἐγγράφου τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅτι οὐδὲν ἐγένετο ἔτι παρὰ τοῦ διευθυντοῦ, παρκακλῶ ὑμᾶς, κ. Ὑπουργέ, νὰ κρίνητε ἐὰν μὴ ἢ προτιμώτερον νὰ αἰτήσῃ τὴν διόρθωσιν αὐτὸς μᾶλλον ἢ ἐγώ. Εἰ δὲ νομίζητε τοῦναντίον, παρκακλῶ νὰ γίνῃ τοῦτο γνωστόν μοι αὐθημερόν καὶ ἀποσταλῶσιν μοι τὰ ἐγγράφα παρὰ τοῦ διευθυντοῦ, ἵνα αἰτήσω τὴν ἀναίρεσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Λ. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀπόφασις δικαστικὴ ἐλθοῦσα κατὰ ταμείου λιμένος, ἀντιπροσωπευθέντος ἐπὶ δικαστηρίου οὐχὶ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς αὐτοῦ ἀλλ' ὑπὸ τοῦ δημάρχου, εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ ταμεῖον; Ὁ ἐκμισθώσας ἐτέρῳ τινι πᾶγμα ἢ δίκαιον, μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑποχρεώσιν του ἐκ φυσικῆς ἀδυναμίας ἐπελθούσης μετὰ τὴν μίσθωσιν, ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημίωσιν;

Ἀριθ. 817.

Τῇ 18 Ἀπριλίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 350 ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν Λαμίας, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προτελευταίας αἰτιολογίας αὐτῆς καὶ τοῦ διατακτικοῦ, κατεδίκασε τὸν δῆμον νὰ πληρώσῃ ἐκ τοῦ ἰδιαίτερου ταμείου τῶν λιμενικῶν φόρων δραχμὰς 2,500 μετὰ τοῦ τόκου· ἄρα πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς ὁ ἐνάγων δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ, ἐπομένως οὐδὲ νὰ κατὰσχῃ ἄλλην περιουσίαν τοῦ δήμου, ἀλλὰ μόνον περιουσίαν τοῦ ταμείου τῶν λιμενικῶν φόρων, καὶ διὰ τοῦτο πᾶσα κατὰσχεσις ἄλλων δημοτικῶν φόρων ἢ εἰσοδημάτων πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης ἄκυρος, καὶ τοῦτο δύναται καὶ ὀφείλει νὰ προτείνῃ ὁ δῆμος, ἐὰν τυχὸν γένηται τοιαύτη κατὰσχεσις.

Ἡ διαχειρίσις δὲ τῶν χρημάτων τοῦ ταμείου ἐκείνου τῶν λιμενικῶν φόρων ἀνετέθη, τῷ νόμῳ ΡΚΘ' (1865) ἄρθρ. 4 αὐτοῦ καὶ ἄρθρ. 7—12 καὶ ἄλλα τοῦ ἀπὸ 10 ὁβρίου 1868 Β. διατάγματος, ἐφορευτικῇ ἐπιτροπῇ συντεθειμένη κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου, αὐτῇ δὲ καὶ ἡ διεκδίκησις ἀνετέθη παντὸς συμφέροντος τοῦ λιμένος, ἐπομένως καὶ πάσης δίκης ὁρώσης τὰ συμφέροντα τοῦ ταμείου ἐκείνου τῶν λιμενικῶν φόρων· ἄρα ἔργον τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης εἶνε, ἐὰν κατασχεθῶσι τοιοῦτοι φόροι, νὰ προσβάλλῃ τὴν κατάσχεσιν, καὶ ἂν αὐτῇ ἀντιταχθῇ ἡ κατὰ τοῦ δήμου ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 350, ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἔνστασιν τοῦ ἄρθρ. 238 τῆς Πολ. Δικονομίας λέγουσαν, ὅτι τὰ μετὰξὺ ἄλλων δικασθέντα δὲν βλάπτουσι τὸ ταμεῖον, μετὰξὺ δὲ ἄλλων ἐξεδόθη ἡ 350 ἀπόφασις, διότι τὸ ταμεῖον τοῦ λιμένος παρίσταται δι' αὐτῆς καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ δημάρχου (ἄρθρ. 30 τοῦ εἰρημένου διατάγματος). Αὐτὰ δὲ ταῦτα δύνανται ν' ἀντιτάξωσι καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 578 ἀποφάσεως, ἐὰν εἰσέτι δὲν ἐξετελέσθῃ; εἰ δ' ἐξετελέσθῃ, δύναται νὰ συμψηφίσῃ τὸ ληφθὲν, ἢ καὶ τὴν ἐπιστροφὴν νὰ αἰτήσῃ, καθόσον παρανόμως πλουσιώτερος ἐγένετο τῇ ζημίᾳ τοῦ λιμενικοῦ ταμείου. Ἄλλ' ἐγένετο πλουσιώτερος παρανόμως; Τοῦτο εἶνε ζήτημα περὶ οὗ δὲν νομίζω περιττὸν νὰ εἴπω τινα. Λέγω λοιπὸν, ὅτι ἐὰν ἡ 350 ἀπόφασις ᾔνε ὀρθή, ματαίᾳ πᾶσα τῆς ἐπιτροπῆς ἀντίρρησις κατὰ τῆς ἐπιδικασθείσης δι' αὐτῆς ἀποζημιώσεως, διότι ταῦτα τὸ δικαστήριον καὶ κατ' αὐτῆς θέλει ἀποφασίσῃ ἐπὶ τέλους, ἃ καὶ κατὰ τοῦ δήμου κακῶς παραστήσαντος τὸ ταμεῖον τοῦ λιμένος ἀπεφάνητο. Ἄλλ' ἡ ἀπόφασις ἐκείνη ἀντίκειται τῷ νόμῳ, καθ' ὃν ἐὰν ὁ ἐκμισθῶσας πρᾶγμα ἢ δίκαιον, οἷον τὸ τῆς εἰσπράξεως τῶν ὑπὲρ τοῦ λιμένος φόρων, ἐτέρῳ τινὶ, ἐξ ἐπελθούσης μετὰ τὴν μίσθωσιν φυσικῆς ἀδυναμίας, ἢ ἐπελθόντος ἀπαγορευτικοῦ τινος νόμου, οἷος καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀπαγορεύων τὴν φορολογίαν τοῦ σίτου καὶ βάμβακος, δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑποχρέωσίν του, δὲν ὀφείλει τὸ διαφέρειν, ἀλλὰ μόνον τὸ μίσθωμα δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ ἢ τὸ μίσθωμα ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ ἐὰν αὐτὸ ἔλαβεν ἤδη (Ν. 9,

§ 4, Ν. 33 Πανδ. (19, 2) Βασιλ. (20, 1). Ἐπομένως καὶ ἐὰν ἐν μέρει μόνον κατέστη ἄδύνατος, δι' οὓς λόγους εἴρηται, ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ εἰσπρα-
ξις τοῦ φόρου δύο προϊόντων σίτου καὶ βάμβακος διὰ τὸν περὶ
τῆς ἀτελείας αὐτῶν νόμον ΥΜΒ', ἐλάττωσιν μόνον τοῦ μισθώ-
ματος δύναται ὁ ἐπὶ μισθῷ λαβὼν τὸν φόρον ν' ἀπαιτήσῃ καὶ
οὐχὶ ἀποζημιώσιν, οἷα ἡ ἐπιδικασθεῖσα αὐτῷ διὰ τῆς ἀποφά-
σεως ὑπ' ἀριθ. 350.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Χαρτοπαίγνια. Εἰσέλευσις τῆς ἀστυνομίας εἰς αὐτά. Διάλυσις τῶν χαρτο-
παικτῶν. Καταδίωξις τῶν διατηρούντων χαρτοπαίγνια. Δήμευσις τῶν
ἐν αὐτοῖς σκευῶν.

Ἀριθ. 819.

Τῇ 20 Ἀπριλίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3882 τῆς 17 Ἀπριλίου ε. ε. ὑμετέρου
ἐγγράφου, ἐπιθυμεῖτε ν' ἀκούσῃτε τὴν γνώμην μου ἐπὶ τῶν ἐξῆς
ζητημάτων.

α') Εἰ παραβιάζεται τὸ ἄσυλον οἰκιῶν, ἐν αἷς συνέστησαν
χαρτοπαίγνια κοινὰ πᾶσι τοῖς βουλομένοις εἰσερχεσθαι καὶ παί-
ζειν, διὰ τῆς εἰσελεύσεως τῆς ἀστυνομίας εἰς αὐτάς καὶ δια-
λύσεως τῶν χαρτοπαικτῶν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ περὶ
δημοτικῆς ἀστυνομίας νόμου.

β') Εἰ τιμωρητέοι εἰσὶν οἱ τε ἐργολάβοι τῆς τοιαύτης χαρτο-
παιξίας καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ χαρτοπαιγνίου, κατὰ τὸ ἄρθρ.
683 Ποιν. Νόμου.

γ') Εἰ σκευὴ λέγουσα ἢ διάταξις αὕτη ἐννοῇ πάντα τὰ ἐν
τοῖς δωματίοις τοῦ χαρτοπαιγνίου, τραπέζας, καθίσματα, λαμ-
πτήρας καὶ λοιπά.

Καὶ τῶν τριῶν τούτων ζητημάτων ἡ λύσις ἀμφίβολος κατ' ἐμέ.

Διότι α) διαφέρει τὸ παίζειν ἐν ὁδοῖς, καφενείοις, ἐργαστη-
ρίοις, ἐκτεθειμένοις εἰς τὰς ὁφείας τοῦ κοινοῦ, τοῦ παίζειν ἐν
οἰκίαις, προσिताῖς μόνον ἐκείνοις, οἷς ὁ οἰκοδεσπότης ἐπιτρέπει
τὴν εἴσοδον πρὸς ὠρισμένον σκοπὸν, μὴ τελούμενον ὑπὸ τὰς
ὁφείας τοῦ κοινοῦ, κατωφελημέναις δὲ ὑπὸ οἰκογενειῶν, ἔστω καὶ

προθέσει τοῦ μένειν ἄγνωστον τὸν σκοπὸν ἐκεῖνον τοῖς μὴ μετέχουσι τοῦ χαρτοπαιγνίου. β') Τὸ ἄρθρον 683 τοῦ Ποιν. Νόμου τιμωρεῖ τοὺς μετερχομένους ἀπηγορευμένα τυχερὰ παιγνίδια, ἡμεῖς δὲ δυστυχῶς δὲν ἔχομεν νόμον ἀπαγορεύοντα τὰ τυχερὰ παιγνίδια, ἀλλὰ μόνον τὸ εἰρημένον ἄρθρ. 50, ὅπερ οὐχὶ αὐτὰ ὡς τοιαῦτα, ἀλλὰ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς δημόσια μέρη ἀπαγορεύει· ἂν ἀπηγορεύετο πάντως τὸ χαρτοπαίγνιον ἐπὶ κερδοσκοπία, ἤθελον τότε οἱ παίζοντες τιμωρεῖσθαι κατὰ τὸ 683 ἄρθρον καὶ ἡ ἀστυνομία ἠδύνατο νὰ καταδιώξῃ καὶ τοὺς ἐν ταῖς εἰρημέναις οἰκίαις παίζοντας, ἢ εἰς δημόσια μέρη συλλαμβανόμενους ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐν τῷ παίζειν. Ἐὰν δὲ τὸ ἄρθρον 683 τοῦ Ποιν. Νόμου δὲν χωρῇ, ἀναγκαῖον καθίσταται νὰ ἐκδοθῇ ἀστυνομικὴ διάταξις, ἀπειλοῦσα κατὰ τῶν δημοσίων παιζόντων τὴν καταδίωξιν αὐτῶν, δυνάμει τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 697 τοῦ Ποιν. Νόμου. Ταῦτα λέγω ἐν ἀμφιβολίᾳ μᾶλλον ὀρθὰ, ὑπ' ὅψιν ἔχων τὰ ἄρθρα 410 καὶ 475 ἀριθ. 5 τοῦ γαλλ. ποινικοῦ κώδικος, ὧν τὸ μὲν τιμωρεῖ ἐπὶ πλημμελήματι τοὺς διατηροῦντας οἴκους τυχερῶν παιγνιδίων ἀνοικτοὺς τῷ κοινῷ, τὸ δὲ 475 τιμωρεῖ ἐπὶ πταισμάτι τοὺς ιδρύοντας ἢ τηροῦντας ἐν ὁδοῖς καὶ δρόμοις καὶ θέσεσιν ἢ τόποις δημοσίοις τυχερὰ παιγνίδια. Διότι κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας καὶ τοὺς γάλλους ὑπομνηματιστάς, οἱ οἴκοι ἐκεῖνοι δὲν εἶνε δημόσιοι τόποι, ἀλλ' ἰδιωτικοὶ προσιτοὶ κρύφα τῷ κοινῷ, ἐν αἷς μετέρχονται τυχερὰ παιγνίδια, ἃ ὁ νόμος τῶν γάλλων πάντως ἀπαγορεύει. Ὁμοιωθὲ ὅμως ὅτι δυνατόν ὁ δικαστὴς νὰ σκεφθῇ καὶ ἀντιθέτως λέγων α) ὅτι ὁ μετερχόμενος εἰς δημόσια μέρη τυχερὰ παιγνίδια, ἀπαγορευτικὴν περὶ τοιούτων παιγνιδίων διάταξιν παραβιάζει καὶ ἀπηγορευμένα ἐπομένως μετερχόμενος τυχερὰ παιγνίδια, τιμωρητέος ἐστὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 683 τοῦ Ποιν. Νόμου· β) ὅτι δημόσιον μέρος εἶνε πᾶν μέρος ὅπου πάντες δύνανται νὰ εἰσέρχωνται ἵνα παίζωσιν, ἐπομένως καὶ πᾶσα οἰκία, πᾶσι τοῖς χαρτοπαίκτηις ἀνοικτὴ, καὶ γ) ὅτι εἰς τοιαύτην οἰκίαν ὡς εἰς δημόσιον μέρος δύνανται νὰ εἰσέρχεται ἡ ἀστυνομία καὶ διαλύῃ τοὺς παίζοντας καὶ καταδιώκῃ αὐτοὺς ἐπὶ

παραβάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 683 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Περὶ δὲ τῶν σκευῶν δυνατὸν ὡσαύτως νὰ εἴπῃ ὁ δικαστής, διὰ τὸ ἄοριστον τοῦ νόμου, ὅτι σκεύη εἰσὶν ἡ μόνον ὅσα διὰ τὸ χαρτοπαίγνιον ἢ ἄλλο τυχηρὸν παιγνίδιον ἀπολύτως ἀναγκαῖα εἰσὶ, τοῦθ' ὅπερ ὀρθότερον κατ' ἐμὲ, προκειμένου περὶ δημεύσεως, ἢ καὶ πάντα ὅσα τὸ κατὰστημα, ἐν ᾧ τὸ χαρτοπαίγνιον, κοσμοῦσι καὶ εἰς τὸ ἀναπαυτικῶς καὶ διαρκῶς παίζειν καὶ εἰς τὸ προσελκύειν πολλοὺς χαρτοπαίκτας συντελοῦσι. Ταῦτα λέγουσι ῥητῶς καὶ τὰ ἄρθρ. 410 καὶ 477 τοῦ γαλλ. ποιν. νόμου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀστυνομικὰ ὡς πρὸς τὴν κατασκευὴν ὑπονόμων καὶ καταβοθρῶν.

Ἀριθ. 837.

Τῇ 25 Ἀπριλίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Πέμπομεν ὑμῖν τὸ ὑπ' ἀριθ. 4770 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ πράξητε ὅ,τι τὸ ἀνωτέρω ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργοῦ παραγγέλλει, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἐπισυνημμένα αὐτῷ ἔγγραφα ἅπερ ἀποστέλλομεν ὑμῖν, ἰδίως δὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 799 τῆς 12 Ἀπριλίου ε. ε. ἡμέτερον ἔγγραφον πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον· πρὸς δὲ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 30, 52 § 3, 54 § 1 καὶ 8 τοῦ διατάγματος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας, καθ' ἃ οἱ ἀστυνόμοι ἐπαγρυπνοῦσιν ἐπὶ τῶν ὁδῶν διατάττοντες ὅ,τι δέον καὶ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος, καθ' ὃ κατ' ἐμὴν γνώμην μόνος ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν δύναται νὰ κρίνῃ. ἐὰν ἀπόφασίς τις τῆς ἀστυνομίας τῆς διοικητικῆς, καὶ ἀντίκειται ἀστυνομικῇ διατάξει τοῦ προκατόχου, ἔχῃ τὴν συναίνεσιν αὐτοῦ ἢ οὐ, καὶ διατάξῃ τὰ δέοντα ὑπὲρ τοῦ παραπονουμένου πολίτου, ἀναρμόδια δὲ εἰσὶ τὰ δικαστήρια νὰ κρίνωσι περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὁρώσης ἀπόφασιν τῆς ἀστυνομίας δι' ἧς ἐμποδίσθῃ ἡ ἀνοίξις κατὰβόθρας ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ καὶ διὰ τοῦτο πρὸς ταῖς ἄλλαις παραβάσεσι τοῦ νόμου καὶ καθ' ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως ὁ εἰρηνοδίκης.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Παρόντων πλέον τῶν εἰκοσιτεσσάρων τακτικῶν ἐνόρκων, τίθενται εἰς τὴν κληρωτίδα πάντων τῶν παρόντων τακτικῶν τὰ ὀνόματα ἢ μόνον εἰκοσιτεσσάρων;

Ἀριθ. 845.

Τῇ 27 Ἀπριλίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 435 ἐγγράφου σας ὑποβαλλομένου ζητήματος, φέρομεν τὴν γνώμην, ὅτι λαμβάνουσι μέρος ὅσοι τῶν 30 τακτικῶν ἐνόρκων πάρεσιν, ἀλλ' ἂν ἡ ἐκφώνησις προβῇ μέχρι τῶν 24 τακτικῶν καὶ παραλειφθῶσιν οἱ κατόπιν ἐρχόμενοι παρόντες τακτικοί, δὲν ἐπάγεται ἡ παράλειψις αὐτῶν ἀναίρεσιν· διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 63 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ ἡ ἐξ 24 τακτικῶν κλήρωσις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων ἀποχρώσας παρέχει ἐγγυήσεις, ὥς τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι περιττὸν ἐθεώρησεν ὁ νόμος νὰ εἴπῃ ρητῶς, ὅτι καὶ οἱ πλεονάζοντες τῶν 24 τακτικῶν τακτικοί, παρόντες, πρέπει ἀναγκαιῶς νὰ λαμβάνωσι μέρος.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

I. Καλογερόπουλος.

Ὅτι ὁ ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ ὀριστικῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ κέκτηται τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφορῆσαι καὶ ἀνήλιξ ἦ, καὶ ἐστερήθη τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων. Ὁ καταδικασθεὶς ἐπὶ πράξει συνεπαγούσῃ τὴν στέρησιν πολιτικῶν δικαιωμάτων, δὲν στερεῖται τούτων ἂν ἡ ἀπόφασις ρητῶς δὲν λέγῃ τοῦτο.

Ἀριθ. 846.

Τῇ 9 Ἀπριλίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Λακωνίας.

Τὸ εἰδικὸν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ περὶ δημαρχειῶν νόμου, τὰ ἄρθρ. 13—15 αὐτοῦ καθ' ὃ ἡ ἐπιτροπὴ ἐκείνη ἐπὶ ἐνστάσεων γενομένων ἐμπροθέσμως καὶ συνοδευομένων ὑπὸ παρατηρήσεων τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν ἀποφασίζει, τὸ διαρκὲς καὶ ἀνεπίδεκτον μεταβολῶν τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων μέχρι τῆς ἐτησίως ἀναθεωρήσεως αὐτῶν, τὸ μὴ ἀρκεῖν τὴν στέρησιν δι' ἀποφάσεως τοῦ δικαιοματος τοῦ ψηφοφορεῖν, ἀλλ' ἀναγκαῖον εἶναι τὴν διὰ τοῦτο διαγραφὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ στερηθέντος ἐκ τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου κατ' ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου (ἄρθρ. 19 καὶ 22

τοῦ νόμου ΧΜΗ'. τοῦ 1877), τὸ ἄρθρ. 54 αὐτοῦ καθ' ὃ προφανῶς ἀνήλικες ἢ μὴ κεκτημένοι τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφοφορεῖν δεκτοὶ εἰσὶν εἰς ψηφοφορίαν καὶ μόνον ποινικῶς τιμωροῦνται, ταῦτα πάντα ἔχων ὑπ' ὄψιν νομίζω, ὅτι δὲν δύνασθε νὰ ἐξετάσητε ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ κατ' ἐνστάσιν ἐκπρόθεσμον καὶ ἐπομένως μὴ ὑπάρχουσιν κατὰ νόμον, ἐάν τις τῶν ψηφοφορησάντων ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφοφορεῖν, πάντως δὲ ὁ ἐπὶ ζωοκλοπῇ καταδικασθεὶς δὲν στερεῖται τοῦ δικαιώματος τούτου δυνάμει τοῦ νόμου καὶ μόνου, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 23 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὅπερ ἄλλως κατ' αὐτοῦ ὡς κλέπτου (ἄρθρ. 22 Π. Ν.) ἐφαρμοστέον ἐστίν, ἀπαιτεῖται δικαστικὴ ἀπόφασις ν' ἀπαγγεῖλῃ τὴν στέρησιν ταύτην ὀρίζουσα τὸν χρόνον αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ὁ εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως διατελὼν δὲν στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφοφορεῖν ἐν ταῖς δημοτικαῖς ἐκλογαῖς.

Ἀριθ. 863.

Τῇ 3 Μαΐου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κυπριαστίᾳ Πλημμελειοδικῶν.

Τὸ ἄρθρον 4 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου ὁρᾷ τὰ προσόντα τοῦ ἐκλογέως ἐν βουλευτικαῖς ἐκλογαῖς, ὁ δὲ ἐν δημότι-
καῖς ἐκλογαῖς ἐκλογεὺς, ὀφείλει ἔχειν τὰ προσόντα τοῦ ἄρθρ.
1 τοῦ περὶ δημαρρεσιῶν νόμου 4Γ' τῆς 19 Νοεμβρίου 1864,
καθ' ὃ ἄρκει ἔχειν κινητὴν τινα ἢ ἀκίνητον περιουσίαν· τοιαύ-
την δὲ δὲν παύει ὁ πτωχεύσας ἔχειν καὶ μετὰ τὴν πτώχευσιν
μέχρις οὗ ἐκποιηθῇ ὑπὸ τῶν δανειστῶν ἢ ὅλη αὐτοῦ περιουσία·
διότι μόνον τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ στερεῖται
πτωχὸς κηρυττόμενος (ἄρθρ. 442 ἐμπορ. νόμου), τῆς ἐκποιή-
σεως δὲ καὶ στερέσεως τῆς ὅλης περιουσίας δυνατόν ν' ἀπαλλα-
γῇ διὰ συμβιβασμοῦ (ἄρθρ. 523, 525 ἐμπορ. νόμου), ἀφίεται
δ' αὐτῷ καὶ μέρος τῶν ὑπαρχόντων καὶ μὴ γένηται συμβιβασ-
μὸς (ἄρθρ. 530 ἐμπορ. νόμου). Κηρυχθεὶς δι' ἀποφάσεως συγ-
γνωστὸς καὶ ἀποκαταστάσιμος, ὅ,τι ἀποκτᾷ πρὸ τῆς ἀποκατα-
στάσεως, αὐτῷ ἀνήκει, καὶ μόνον τὰ χρεῖα τοῦ ὀφείλει νὰ ἐξο-

φλήση ἐξ αὐτοῦ, ἵνα ἀποκατασταθῇ (ἄρθρ. 531, 605, 603 ἐμπορ. νόμου). Ὁ πτωχεύσας λοιπὸν δὲν εἶνε διὰ τοῦτο καὶ ἀκτῆμων ὅλως καὶ ἐπομένως δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, ὅτι ἐπτώχευσεν, ἵνα καταδιωχθῇ ποινικῶς ὡς στερούμενος τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφοφορεῖν, ὅτε ἐψηφοφόρει, διὰ τὴν πτώχευσιν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ καταγγεληθῇ καὶ ἀποδειχθῇ, ὅτι πράγματι ἀκτῆμων ὅλως ἐστίν, ἀλλὰ τοῦτο καταδιωκτέον καθίστησι καὶ πάντα ἄλλον μὴ πτωχεύσαντα μὲν ἀκτῆμονα δ' ὄντα. Σκεπτέον λοιπὸν καὶ ἐπὶ καταγγελίας κατὰ πτωχεύσαντος, ἐὰν ἦ δυνατόν ὅσον πτωχὸς καὶ ἂν ἦ τις νὰ μὴ ἔχη τι κινήτὸν ἢ χρηματικὸν ποσόν, διότι τοῦ νόμου μ. ἢ ὀρίζοντος τὸ ποσόν, ἀρκεῖ καὶ ἡ ἐλαχίστη κινήτῃ περιουσία ἵνα ὁ δημότης δεκτὸς ἦ ἐν ταῖς δημοτικαῖς ἐκλογαῖς εἰς ψηφοφορίαν. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐμὴ γνώμη πρὸς ἣν ἄλλοι λέγοντες τὸν πτωχεύσαντα ἀκτῆμονα ἀντιφωνοῦσιν. Ἐργον δὲ τῶν δικαστηρίων ἐστὶ νὰ κρίνωσιν ὅ,τι ὀρθότερον, ἂν δῆλα δὴ δυσἀπόδεικτον καὶ ἐπουσιῶδες τὸ τῆς ἐλλείψεως περιουσίας προσόν, ὡς ἐγὼ νομίζω, διὰ τὸ ἀόριστον κατὰ τοῦτο τοῦ νόμου, καὶ ἐπομένως ἂν ἡ ἐλλείψις αὐτοῦ μὴ ἀξία ν' ἀποτελέσῃ λόγον ποινικῆς καταδιώξεως κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος ὅσον καὶ κατὰ παντὸς ἄλλου, ἢ ἂν τοῦναντίον οὐσιῶδες καὶ ἀταπόδεικτον κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος, ὡς ἄλλοι εἶπον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Συνεκατηγορήθησαν στρατιώτης καὶ πολίτης· εἰσάγεται μόνον ὁ στρατιώτης ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου· εἶναι τοῦτο ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ αὐτόν;

Ἀριθ. 879

Τῇ 8 Μαΐου 1879.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Πολίτης καὶ στρατιώτης κατηγγέλθησαν ἐπὶ κλοπῇ εἰς βαθμὸν πλημμελήματος· ἐξ αὐτῶν εἰσήχθη δι' ἀπευθείας κλήσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἡλείᾳ Πλημμελειοδικῶν ὑπὸ τοῦ αὐτόθι Εἰσαγγελέως ὁ στρατιώτης, ἵνα δικασθῇ ἐπὶ τῇ ῥηθείσῃ πράξει, δὲν εἰσήχθη δὲ καὶ ὁ συγκατηγορηθεὶς πολίτης ὡς μὴ κλητευθεὶς κατὰ τὴν φαينوμένην ἐν τῷ πρωτοτύπῳ κλητηρίῳ θεσπίσματι σημείωσιν.

Τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐκηρύχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 595 π. ε. ἀποφάσεώς του ἀναρμόδιον εἰς ἐκδίκασιν τῆς κατηγορίας ταύτης, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ κατηγορούμενος καθὸ στρατιώτης χαίρει ἰδιόζουσαν δικαιοδοσίαν καὶ ὑπάγεται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 45530 τῆς 13 Μαρτίου ε. ε. ἀποφάσεώς του ἀπεφάνθη, ὅτι συγκατηγορουμένου καὶ πολίτου μετὰ τοῦ στρατιώτου ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς εἰς αὐτοὺς ἀποδιδομένης πράξεως εἶνε τὸ τακτικὸν ποινικὸν δικαστήριον. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ἀνάγκη ὃ Ἄρειος Πάγος, συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρ. 46 τῆς Ποιν. Δικονομίας, νὰ κανονίσῃ καὶ προσδιορίσῃ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικάσοντος τὴν προκειμένην κατηγορίαν δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 60 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ὁσάκις μετὰ τινος στρατιωτικοῦ συγκατηγορεῖται καὶ πολίτης, οὗτος σύρει τὸν στρατιώτην εἰς τὴν κοινὴν ποινικὴν δικαιοδοσίαν, ταῦτα δ' ἐφαρμόζονται ὅχι μόνον ὁσάκις ἡ ἀνάκρισις ἐνηργήθη κατ' ἀμφοτέρων συγχρόνως, ἀλλὰ καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν συγκατηγοροῦνται οὗτοι καὶ συνεχδικάζεται ἡ κατ' ἀμφοτέρων κατηγορία.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως, καθ' ὃ ἐκ τῆς σχετικῆς δικογραφίας ἐξάγεται, εἰσῆχθη ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν Ἡλείας ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ἡ ἐκδίκασις τῆς κατηγορίας κατὰ μόνου τοῦ στρατιώτου παρλειφθέντος ἐντελῶς τοῦ πολίτου, ἐν τούτῃ ὅθεν περιπτώσει, ὀρθῶς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια. Ἡ δὲ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἀπόφασις, στηριζομένη, ὡς εἴρηται, εἰς τὸ ὅτι ἐκ τῆς κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως ἐξάγεται, ὅτι συνέπραξε κατὰ τὴν διάπραξιν τῆς κλοπῆς ὁ πολίτης, εἶνε ἐσφαλμένη, διότι δὲν πρέπει νὰ συγκατηγορηθῇ μετὰ στρατιωτικοῦ πολίτης, ἵνα ὧσιν ἀρμόδια τὰ τακτικὰ κοινὰ δικαστήρια, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ δικάζεται συγχρόνως μετὰ τοῦ στρατιωτικοῦ ὁ πολίτης, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν συντρέχει.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἀρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τῆς εἰς τὸν εἰρη-
 μένον στρατιώτην ἀποδιδουμένης κατηγορίας εἶνε τὰ στρατιω-
 τικὰ δικαστήρια.

Προτείνω ἵνα ὁ Ἄρειος Πάγος ἀποφανθῇ τοῦτο κανονίζων
 τὴν ἀμφισβητουμένην ἀρμοδιότητα.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

I. Καλογερόπουλος.

Ὅταν καὶ οἱ τριάκοντα τακτικοὶ ἔνορκοι ὧσι παρόντες, πάντων τὰ ὀνόμα-
 τα τίθενται εἰς τὴν κληρωτίδα; ἢ μόνον εἰκοσιτεσσάρων;

Ἀριθ. 919

Τῇ 22 Μαΐου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖ τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Πρὸ τίνος χρόνου ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ παρ' ὑμῖν ἀντεισαγγε-
 λέως, εἶπον τῷ παρ' ἐμοὶ ἀντεισαγγελεῖν ἀπαντήσῃ, ἂν ἐλύθη
 ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ ζήτημα, ὡς γνώμην μου δὲ νὰ εἴπῃ,
 ὅτι πάντα τῶν παρόντων τακτικῶν ἐνόρκων τὰ ὀνόματα θετέα
 εἰς τὴν κληρωτίδα, ἐὰν μάλιστα ἀπαιτήσῃ τοῦτο ὁ κατηγορού-
 μενος· ἀλλὰ καὶ μόνον 24 τεθέντων καὶ παραλειφθέντων τῶν
 λοιπῶν, δὲν εἶνε λόγος ἀναιρέσεως, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 63 τοῦ
 Ὁργανισμοῦ ἀρκεῖ καὶ ὁ ἀριθμὸς ἐκεῖνος. Τοῦτο καὶ ἡ τὴν 12
 Μαΐου ε. ε. δημοσιευθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου παραδέ-
 χεται λέγουσα, ὅτι ἐὰν δὲν προέβῃ τὸ δικαστήριον μετὰ τὴν
 ἐκφώνησιν 24 παρόντων ἐνόρκων καὶ εἰς τὴν ἐκφώνησιν τῶν λοι-
 πῶν 23 τακτικῶν, ἀνυπόστατος ὁ διὰ τοῦτο προτεινόμενος περὶ
 κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων λόγος, ὡς ἀρ-
 κούντων κατὰ νόμον εἰκοσιτεσσάρων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ γραμματεὺς νομαρχίας, ἀναπληρῶν τὸν νομάρχην, ὑπάγεται εἰς τὴν ἰδιό-
 ζουσαν δικαιοδοσίαν, εἰς ἣν ὑπάγεται ὁ νομάρχης δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 36
 τῆς Ποιν. Δικονομίας;

Ἀριθ. 944

Τῇ 26 Μαΐου 1879.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ δήμαρχος Κορίνθου, τὸ αὐτόθι δημοτικὸν συμβούλιον καὶ
 ὁ γραμματεὺς τῆς νομαρχίας Ἀργολιδοκορινθίας κατηγγέλθη-
 σαν ἐπὶ ἀπιστίᾳ κτλ. Μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀνακρίσεως, εἰ-

συχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν Ναυπλίου ὑπὸ τοῦ πρὸ αὐτοῖς Εἰσαγγελέως, ἐκηρύχθη τοῦτο ἀναρμόδιον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 539 π. ε. βουλευμάτος, ὡς ὑπαγομένης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Ἐφετεῖον, λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ κατηγορούμενος γραμματεὺς τῆς νομαρχίας ἔχει ἰδιάζουσαν δικαιοδοσίαν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 36 § 3 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, εἰς ὃ εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 193 ε. ε. βουλευμάτός του, ἐκηρύχθη καὶ τοῦτο ἀναρμόδιον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι κατηγορουμένου τοῦ γραμματέως τῆς Νομαρχίας καὶ οὐχὶ τοῦ νομάρχου, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ μνησθεῖσα διάταξις τῆς Ποιν. Δικονομίας. Ἐπομένως ἀμφισβητουμένης ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς ἀρμοδιότητος τῶν εἰρημένων συμβουλίων, ἀνάγκη νὰ κανονίσῃ αὐτὴν ὁ Ἄρειος Πάγος, συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 46 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρ. 36 § 3, ἰδιάζουσαν δικαιοδοσίαν ἔχουσιν οἱ Νομάρχαι οὐχὶ δὲ οἱ γραμματεῖς αὐτῶν, καὶ ὅταν ἀναπληρῶσι τὸν νομάρχην ἀπόντα ἢ κωλύμενον, ἐπομένως ὁρθῶς τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν ἀπεφάνητο ἑαυτὸ ἀναρμόδιον τοῦ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὅπερ ἐσφαλμένως ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον, διότι ὁ γραμματεὺς τῆς νομαρχίας δὲν ἔχει ἰδιάζουσαν δικαιοδοσίαν.

Ἐπειδὴ ἀποφανθέντος τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν οὐχὶ συνεπείᾳ ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ βουλευμάτος τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἀλλὰ ὡς πρωτοβάθμιον δικαστήριον, συντρέχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ τὸ ἕτερον ἀπαιτούμενον στοιχεῖον πρὸς κανονισμόν τῆς ἀρμοδιότητος, τουτέστιν ὅτι τὰ εἰρημένα δικαστήρια δὲν ὑπόκεινται πρὸς ἄλληλα, εἰ καὶ τὸ ἐν ἐστὶν ἀνώτερον τοῦ ἄλλου, καθόσον τὸ ἐναντίον ὑπάρχει ὅταν τὸ ἀνώτερον συνεπείᾳ ἀνακοπῆς ἐπιλαμβάνηται νὰ ἐκτιμῇσιν τὴν ὁρθότητα τῶν ὑπὸ τοῦ ἐτέρου ἀποφασισθέντων, ὅτε ἡ ἀπόφασίς του εἶνε ὑποχρεωτική διὰ τὸ κατώτερον, περιστάσις ἣτις δὲν συντρέχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ὑποβάλλων τὴν σχετικὴν δικογραφίαν, προτείνω νὰ

κηρύξῃ τὸ δικαστήριον ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, κανονίζον τὴν ἀμφισβητουμένην ἀρμοδιότητα.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

Ι. Καλογερόπουλος.

Ἔστιν ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀπόλυσις τῶν ὑποδίκων καὶ καταδίκων κατὰ τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1862 ἐστὶν ἀμνηστία. Ὅτι ἡ ἀμνηστία ἐξαλείφει πάσας τὰς συνεπείας τῆς ποινῆς καὶ ἀποκαθιστᾷ τοὺς ἀμνηστευθέντας εἰς τὰ πολιτικὰ αὐτῶν δικαιώματα.

Λοιθ. 956

Τῇ 25 Μαΐου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 8083 καὶ ἀπὸ 20 Μαΐου ε. ε. ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου, ἐὰν οἱ κατὰ τὴν μεταπολίτευσιν τοῦ 1862, διὰ τῆς ἀπολύσεως ἐκ τῶν φυλακῶν ἀμνηστευθέντες ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἐπανέκτησαν αὐτοδικαίως τὰ πολιτικὰ καὶ ἀστυκὰ αὐτῶν δικαιώματα καὶ δὲν ἀπαιτῆται νὰ ἀποκατασταθῶσιν. Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 5 (1865) ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὰ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν μεταπολίτευσιν τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1862 γεγόμενα παρὰ τοῦ λαοῦ, καθόσον ἡ ἐθνικὴ θέλησις ὑπηγόρευεν αὐτὰ, ἰσχὺν ἔχουσι νόμου· νόμῳ δὲ εἰς τὴν ἀμνηστειαν δυνατὸν νὰ συμπεριληφθῶσιν ὑπόδικοι καὶ καταδικοὶ· ἐπομένως καὶ ὁ λαὸς διὰ τῆς ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπολύσεως ὑποδίκων τε καὶ καταδίκων ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ καὶ ἐξέφραξε κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως (ἴδε τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν) τὴν περὶ ἀμνηστειᾶς βούλησιν αὐτοῦ. Ἔστι δὲ ἡ ἀμνηστία λήθη πλήρης τῶν πεπραγμένων ἀξιοποιῶν πράξεων, συνεπάγουσα τὴν πικτελῇ ἐξάλειψιν αὐτῶν· ἐν δὲ τῇ ἐξάλειψι ταύτῃ ἔνεστι καὶ ἡ ἐξάλειψις ὅλων τῶν συνεπειῶν τῶν ἀξιοποιῶν πράξεων, τουτέστι τῆς καταδιώξεως καὶ τῆς γενομένης καταδίκης καὶ τῆς παρομαρτούσης αὐτῇ στερήσεως τῶν πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν δικαίων τοῦ ἀμνηστευθέντος, διότι ἡ ἀνάγκη τῆς ἀποκαταστάσεως προϋποτίθησιν ἀνεξάλειπτον τὴν πράξιν καὶ καταδίκην καὶ ὑφισταμένους τὰς ἔνεκον αὐτῆς στερήσεις, ἡ δὲ ἀμνηστία ὡς εἴρηται τὰ πάντα ἐξήλει-

ψε καὶ τὴν ἀνάκτησιν ὅλων τῶν δικαίων ἀποκατέστησεν (ἴδε καὶ ἀπόφ. Ἀρ. Πάγου πολιτικὴν ὑπ' ἀριθ. 138 τοῦ 1865, ἣν διορθῶν γράφει, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ, ἀντὶ «διακριθέντων» «διαπραχθέντων», ἀντὶ «ἐξελέγχει» «ἐξαλείφει» καὶ ἀντὶ «χαρίζεται» «χωρίζεται», ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἀντὶ «τῆς πρώτης» «τοῦ Κράτους»).

Ἄ. Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅντων συνέδρων πλημμελειοδίκου καὶ παρέδρου, τίς τῶν δύο θέλει προεδρεύει, ὁ μεταγενεστέρως διορισθεὶς σύνηςδος πλημμελειοδικῆς ἢ ὁ πρότερον διορισθεὶς σύνηςδος πάρεδρος;

Ἀριθ. 977

(τηλεγράφημα)

Τῇ 4 Ἰουνίου 1879.

Εἰσαγγελεῖ Ἐφετῶν Ναυπλίου.

Νομίζω ὅτι ὁ Ἀρειος Πάγος ἔλυσε τοιοῦτον ζήτημα καὶ φροντίσατε ἰδεῖν τυπωθεῖσας ἀποφάσεις αὐτοῦ. Κατ' ἐμὴν γνώμην, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρ. 38 καὶ 42 ὀργανισμοῦ δικαστηρίων, ὀφείλομεν εἰπεῖν, ὅτι οἱ πάρεδροι καὶ οἱ σύνηςδοι ἔπονται τοῖς δικασταῖς τῶν πλημμελειοδικῶν συνέδροις οὕσι, κἂν ὕστερον ἐκείνων διωρίσθησαν· ἐπομένως ὁ δικαστὴς πρέπει νὰ προεδρεύσῃ τοῦ παρέδρου καὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῶν συνέδρων καὶ οὐχὶ τοῦναντίον ὅπερ καὶ ἄτοπον ἦθελεν εἶναι.

Ἄ. Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ τῆς καταγνωστέας ποινῆς ἐπὶ ἀποπείρας κακοουργήματος.

Ἀριθ. 1006.

Τῇ 9 Ἰουνίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Τὸ περὶ τῆς ἐρμηνείας τοῦ ἀρθρου 49 τοῦ Ποιν. Νόμου τηλεγράφημά μου πρὸς ὑμᾶς, οὗ καὶ τὴν διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἀποστολὴν, ὡς κακῶς τηλεγραφικῶς μεταβιβάσθέντος, αἰτείτε διὰ τοῦ χθὲς ληφθέντος ὑμετέρου τηλεγραφήματος, δὲν ἀποστέλλω ἐκ νέου νομίζων, ὅτι θέλετε ἐννοήσαι αὐτὸ καὶ ὅπως διεβιβάσθη ὑμῖν, ἐὰν προσθέσω τὰ ἐπόμενα.

Τὸ ἀρθρ. 49 τοῦ Ποιν. Νόμου λέγον, ἐν μὲν τῇ § 1 ὅτι ἐπὶ ἀποπείρας εἰς τὰς ἰδίως ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τῶν προσκαίρων δεσμῶν, ἐν δὲ τῇ § 2 ἐπὶ ἀποπείρας

εἰς τὰς ἰδίως ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις καταγινώσκεται εἰρκτῇ οὐχὶ ὅμως βραχυτέρα τῶν ὀκτὼ ἐτῶν, δυνατόν νὰ ἐννοῇ ἢ τοῦτο, ὅτι αἱ εἰρημέναι ποιναὶ χωροῦσιν, ὅταν τὸ δικάζον περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας δικαστήριον, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων (ἄρθρ. 420 Ποιν. Δικον.) δέχεται ἀπόπειραν πράξεως μετὰ ἐλαφρυντικῶν περιστάσεω, ἢ τοῦτο, ὅτι αἱ εἰρημέναι ποιναὶ καταγινώσκονται καὶ ἐὰν οἱ ἐνόρκοι δέχωνται ἀπλῶς ἀπόπειραν πράξεως χωρὶς ν' ἀποφαίνωνται περὶ ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων, ὡς ἀποφαινομένων περὶ τούτου, ὅτι ὑπάρχουσιν ἰδίως ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις, τῶν συνέδρων. Τὸ πρῶτον ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν, ἐὰν ὁ Ποιν. Νόμος ὅπου λέγει περὶ ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων, ὅτι μεταβάλλουσι τὴν ποινὴν τῆςπραχθείσης τετελεσμένης πράξεως εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀποπείρας, ὠρίζεν ὡς ἐπιβλητέας ποινὰς τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 49 καταγινωσκομένας εἰς τὰς ἰδίως ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις· ἀλλ' οὐδαμοῦ ὁ ποινικὸς Νόμος λέγει τοιοῦτόν τι, τὸ δὲ ἄρθρ. 87 τοῦναντίον ὀρίζει μὲν ὅτι καταγινώσκεται μικρότερα τις παρὰ τὴν ἐννομον ποινὴν, ἀόριστον δ' ἀφίνει καὶ ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ ἔξαρτᾷ τὸν ὀρισμὸν τῆς μικρότερης ποινῆς λέγον, ὅτι καὶ τοῦτο καθ' ὅσον ἡ ἐπιδεκτικὴ καταλογισμοῦ κατὰστάσις ἔλαβεν ἀποδεδειγμένως μείζονα ἢ ἐλάσσονα ἀλλοίωσιν, κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἁρθρῶν 49 καὶ 50, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 430 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος ἐπικαλεσθῇ, ὑπὲρ ἑαυτοῦ πράγματα ἅπερ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἔχουσιν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, τίθενται καὶ περὶ τούτων ἰδιαίτερα ζητήματα· ἄρα κατ' αὐτὸ, οὐχὶ ὡς παρὰ τοῖς Γάλλοις (art 341 Cod d' instruet crimin.) ζήτημα τίθεται ἀορίστως, ἐὰν ὑπάρχωσιν ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ περὶ ὠρισμένων πραγμάτων ἐπαγόντων κατὰ τὸν νόμον αὐτὸν ἐλαφροτέραν ποινὴν τίθεται ζήτημα· ὠρισμένα δὲ πράγματα ἐπαγόντα ἐλαφροτέραν ποινὴν περιέχει τὸ ἄρθρον 87, καθόσον λέγει ὅτι ζητητέον ἐὰν αἱ τοῦ ἁρθρου 86 καταστάσεις, ἤτοι ἡ μανία, παραφροσύνη, βλακία ἢ λπ, δὲν ἀπέκλειον ἐντελῶς τὴν ἐνέργειαν τοῦ

λογικοῦ, οὐσιωδῶς ὁμῶς διετάραττον καὶ ἡλάττουσαν αὐτήν· ὁρίσ-
 ριστα δὲ καὶ ἐπομένως μὴ ὑποβαλλόμενα τῇ κρίσει τῶν ἐνόρ-
 κων εἰσὶ τὰ λοιπὰ τοῦ αὐτοῦ 87 ἄρθρου, ταῦτα : καταγινώσκε-
 ται μικροτέρα τις ποινὴ ἀναλόγως (ὡς λέγει τὸ Γερμανικὸν κεί-
 μενον) τοῦ βχθμοῦ τῆς διαταράξεως τῆς ἐπιδεκτικῆς τοῦ κατα-
 λογισμοῦ κτασιτάσεως κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 49 καὶ
 50 τοῦ Ποιν. Νόμου : φανερόν δ' ἐστίν, ὅτι οἱ ἔνορκοι δὲν κρί-
 νουσι περὶ τούτων καὶ ἐκ τούτου, ὅτι ἀποφαινόμενοι εἰ ἀνάλο-
 γος ἢ διατάξις πρὸς τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα ποινὴν, προσδιορίζουσι
 αὐτοὶ τὴν ποινὴν, τοῦθ' ὅπερ ἀπαγορεύεται αὐτοῖς ῥητῶς (ἄρθρ.
 435 Ποιν. Δικονομίας).

Τὸ λυθὲν λοιπὸν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ζήτημα, περὶ οὗ τὸ ἄρ-
 θρον 87 πραγματεύεται, ἐπάγεται μόνον τὴν μεταβολὴν τῆς
 ποινῆς τῆς πραχθείσης τετελεσμένης πράξεως εἰς τὴν ποινὴν
 τῆς ἀποπείρας, περὶ ἧς προβλέπει τὸ ἄρθρον 49, ἀλλὰ τοῦτο
 ὀρίζει, ὡς εἴρηται, δύο ποινὰς τῆς ἀποπείρας, βαρυτέραν καὶ
 ἐλαφροτέραν, περὶ τούτου δὲ ὁποτέρᾳ καταγινωστέα, ἀφοῦ οἱ
 οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τοῦ ἄρθρου 87 δὲν
 ὀρίζουσι, πρέπει ἀναγκαιῶς νὰ εἰπωμεν ὅτι ὀρίζουσιν οἱ σύνε-
 δροι, μὴ δυνάμενοι δὲ ἄλλως νὰ ὀρίσωσι κατὰ τὸ ἄρθρον 49 ἢ
 ἀποφαινόμενοι, ἂν ὑπάρχωσιν ἰδίως ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις,
 αὐτοὶ ἀρμόδιοι εἰσὶ νὰ κρίνωσι καὶ ἀποφινθῶσιν, ἔὰν ὑπάρχω-
 σι τοιαῦται. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 87 λοιπὸν ἐξάγεται ὅτι οἱ σύεδροι
 δὲν δύνανται ἐπὶ τετελεσμένης πράξεως νὰ κρίνωσιν ἂν ὑπάρχῃ
 ἢ ἐλαφρυντικὴ περίπτωσις τῆς διανοητικῆς διαταράξεως, ἀλλ'
 οἱ ἔνορκοι κρίνουσι περὶ τούτου· ἅμα ὁμῶς εἰπωσιν, ὅτι ὑπάρχει
 καὶ διὰ τοῦτο ἐπιβλητέα ἐστὶν ἢ τῆς ἀποπείρας ποινὴ, οἱ σύνε-
 δροι κρίνουσιν ἂν ἢ βαρυτέρα ἢ ἢ ἐλαφροτέρα ποινὴ καταγινω-
 στέα ἐστὶ, δεχόμενοι ἢ μὴ δεχόμενοι οἰαςδήποτε περιστάσεις ὡς
 ἰδίως ἐλαφρυντικὰς· ὅτι δὲ αὐτοὶ περὶ τῆς ἐπιβλητέας τῶν δύο
 ποινῶν κρίνουσι κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς καὶ οὐχὶ τοῖς ἐνόρκοις,
 ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων §§ 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 49,
 ἐν αἷς παραλείπεται τὸ περὶ ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων· διότι
 τοῦτο δείκνυσιν, ὅτι τὸ βχρὺ τῶν ἰσχυρίων καὶ προσκλήσεων δε-

σμων υπηγόρευσε μάλλον τὸ ἐπιτρέπειν τῷ δικαστῇ καταγι-
νώσκειν καὶ ἐλαφροτέρας τούτων ποινὰς, ἢ αἱ ἀόριστοι ὅλως
ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις τῶν §§ 1 καὶ 2 τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου.
Ὅταν δὲ κατὰ τὰ προειρημένα οἱ σύνεδροι κρίνωσι, προκειμένου
λόγου περὶ ποινῆς τῆς ἀποπείρας ἐπὶ τετελεσμένης πράξεως
(ἀρθρ. 87 καὶ 71 Π. Ν.) καὶ οὐχὶ οἱ ἔνορκοι, ἐὰν δηλ. ὑπάρ-
χωσιν ἢ μὴ περιστάσεις οἰκιδήποτε, οὔσαι κατὰ τὸ δοκοῦν αὐ-
τοῖς ἰδίως ἐλαφρυντικαί; αὐτοὶ καὶ μόνοι κρίνουσι περὶ τούτων
καὶ ὅταν ἢ πράξις μέχρις ἀποπείρας προσέβῃ καὶ τῇ ποινῇ τῆς
ἀποπείρας κατὰ τὸ ἀρθρον 49 τοῦ Ποιν. Νόμου τιμωρητέα ἐ-
στὶ τῇ βαρυτέρᾳ ἢ ἐλαφροτέρᾳ καὶ οὐχὶ οἱ ἔνορκοι.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Καθ' ἡκοῦντα ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν ἐπὶ ἰσοψηφίας ὑποψηφίων ἀμφοδητου-
μένης.

Ἀριθ. 1028

Τῇ 12 Ἰουνίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τὸν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν
Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9230 ὑμετέρου ἐγγράφου, τοῦ ληφθέντος
τὴν ἐνδεκάτην ἰσταμένου, ἐρωτῶμαι.

α') Ἐὰν ἡ πλειονοψηφία τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν τῶν δύο
ἐκλογικῶν τμημάτων Πύλου, ἀνακαλύψασα κατὰ τὴν ἀπαρίθ-
μισιν τῶν ψηφοφορησάντων καὶ τὴν ἐξέλεγχιν τῶν πρωτοκόλ-
λων, ὅτι ὑπερεπηδήθη εἰς ἀριθμὸς κατὰ τὴν γενομένην τὴν προ-
τεραίαν διαλογὴν ἐν τῷ πρώτῳ ἐκλογικῷ τμήματι, ὅστις ἀριθ-
μὸς ἰσοψηφούς καθίστα τοὺς δύο ὑποψηφίους, παρενόμησε, μὴ
λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸν ὑπερπηδηθέντα ἓνα ἀριθμὸν καὶ προβάσῃ
εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ἰσοψηφίσαντος; ἀντὶ τῆς ὁρίσει τοῦτον
διὰ κληρώσεως.

β') Ἐὰν ἡ κλήρωσις ὤφειλε γενέσθαι ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν.

γ') Ἐὰν ἡ παρανομία ἐκείνη ποινικῶς ἢ καταδικαστέα.

Ὡς πρὸς μὲν τὸ πρῶτον λέγω, ὅτι ἀμφίβολον ἂν ἡδύναντο
νὰ πράξωσιν ἄλλως αἱ ἐφορευτικαὶ ἐπιτροπαί, ἀφοῦ κατὰ μὲν
τὸ ἐφαρμοζόμενον καὶ ἐπὶ δημαρρεσιῶν ἐδ. 4 τοῦ ἀρθρ. 64 τοῦ
περὶ βουλευτῶν νόμου ΧΜΗ (1877) ἐκηρύχθησαν καὶ περιῆλ-

θον εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ ὅσα ὄχι καὶ ὅσα καὶ, ἔλαβεν ἐκάτε-
ρος ἐν τῷ πρώτῳ τμήματι, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ περὶ δη-
μαιρεσιῶν νόμου τοῦ 1864 δὲν ἀπαριθμοῦνται ὑπὸ τῶν ἐφορευ-
τικῶν ἐπιτροπῶν οἱ ψῆφοι, ἀλλὰ τὰ πρωτόκολλα ἀντιπαραβάλλ-
ονται. Νομίζω δὲ μᾶλλον ὅτι δὲν ἔκριναν κακῶς πράξασαι
ὅ,τι ἔπραξαν καὶ ἔργον τῆς τριμελοῦς ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 16
τοῦ αὐτοῦ νόμου τοῦ 1864 ἐστὶ ν' ἀποφασίσῃ, γυνομένης ἐν-
στάσεως περὶ τῆς ἰσοψηφίας, ἐὰν πρέπη ν' ἀκυρωθῇ διὰ τοῦτο ἡ
ἐκλογὴ, ἢ ὡς παραλειφθεῖσα κλήρωσις νὰ ἐνεργηθῇ. Ὡς πρὸς
τὸ δεύτερον λέγω, ὅτι ἐκ τῶν ἄρθρ. 65 τοῦ ΧΜΗ', 6 τοῦ ΧΕΑ'
καὶ 58 καὶ 59 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου τοῦ 1864
ἐξάγεται, ὅτι τὴν κλήρωσιν ἐπὶ ἰσοψηφίας ἐνεργεῖ ἡ ἀνακηρύτ-
τουσα τοὺς βουλευτὰς ἀρχή· ἐπομένως τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ περὶ
δημαιρεσιῶν νόμου λέγον ἐν τέλει, ὅτι ἐπὶ ἰσοψηφίας ἀποφα-
σίζει ὁ κλῆρος κατὰ τὰ ἐν τῷ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμῳ
κανονισθέντα, ἐννοεῖ, ὅτι αἱ ἐφορευτικαὶ ἐπιτροπαὶ τοῦ ἄρθρου
10, αἱ ἀνακηρύττουσαι τοὺς ἐκλεχθέντας, ἐνεργοῦσι καὶ τὴν
κλήρωσιν ἐπὶ ἰσοψηφίας, καθ' ὃν κατὰ τὰ λοιπὰ τρόπον ὀρίζει
ὁ περὶ βουλευτῶν νόμος. Ὡς πρὸς δὲ τὸ τρίτον λέγω, ὅτι καὶ
ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθη ὁ νόμος ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας τῶν ἐ-
φορευτικῶν ἐπιτροπῶν, ἐνεργηθείσης ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀνακηρύξεως
ἀντὶ τῆς κληρώσεως, οὐδόλως δύναται διὰ τοῦτο νὰ καταδιω-
χθῇ ποινικῶς, διότι οὐδέποτε ἡ ἐσφαλμένη δικαστικὴ κρίσις
ποινικῶς τιμῶρεῖται ἐν τῷ κρίναντι.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ τῆς ἐτησίης ἀναθεωρήσεως τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων.

Ἀριθ. 1042

Τῇ 19 Ἰουνίου 1879

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ζακύνθῳ Πρωτοδικῶν.

Οἱ ἐκλογικοὶ κατάλογοι κατὰ τὴν ἐτησίαν ἀναθεώρησιν αὐ-
τῶν ἐπιδεκτικοὶ εἰσὶ νέων ἐγγραφῶν (ἄρθρ. 22 τοῦ ΧΜΗ νόμου),
ἐγγράφονται δὲ οἱ στερούμενοι τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφοφο-
ρεῖν, εἰ ἱκανοὶ κατέστησαν τούτου (ἄρθρ. 4, 13 καὶ 14 τοῦ αὐ-
τοῦ νόμου), πρὸς δὲ οἱ νέοι δημότται (ἄρθρ. 9 καὶ 10 τοῦ περὶ

δήμων νόμου τοῦ 1833, ἄρθρ. 26 καὶ 27 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου), ἂν δὲ οὗτοι ἢ καὶ ἄλλοι, κατὰ παραδρομὴν μὴ ἐγγεγραμμένοι, παραλειφθῶσι κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν τῶν καταλόγων, ἔχουσι λέγει τὸ ἄρθρ. 22, παραπέμπον εἰς τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ νόμου ΧΜΗ', τὸ δικαίωμα νὰ αἰτήσωσι δι' ἐνστάσεως τὴν προσθήκην τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ἐν τῷ ἀναθεωρουμένῳ καταλόγῳ, ἐνστάσις δὲ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λάβῃ χώραν κατὰ παρὰκλείψεως πράξεως μὴ ὀφειλομένης ὑπ' οὐδενός, ἀρὰ ἢ ἐγγραφῇ τῶν εἰρημένων ὀφείλει πρὸς ἀποφυγὴν ἐνστάσεων γενέσθαι ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, ἔστι δὲ ἡ ὀφείλουσα τοῦτο ἀρχὴ ὁ δήμαρχος κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὅπερ ἂν ῥητῶς λέγει μόνον περὶ διαγραφῆς καὶ αὐξήσεως τῆς ἡλικίας τῶν ἐγγεγραμμένων, παραπέμπον ὅμως εἰς τὸ ἄρθρον 13 καὶ 14 καὶ ἀπαιτοῦν νὰ συμμορφοῦται ὁ δήμαρχος ἐγκαίρως πρὸς αὐτά, ἐκφράζει ἀρκούντως ὅ,τι τὸ ἄρθρον 16 προϋποτίθῃσιν, ὡς ὀφείλον γενέσθαι ὑπ' αὐτοῦ, λέγον, ὅτι αἰτεῖται ἡ προσθήκη τῶν παραλειφθέντων καὶ τὸ ἄρθρον 39, διὰ τῆς ῥητῆς ἐπεξηγήσεως τοῦ ἐδ. γ' τοῦ ἄρθρ. 25, τουτέστιν ὅτι ἡ τοῦ δημάρχου αἵτησις πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην πρέπει νὰ μὴ παρὰκλείπῃ καὶ τοὺς προσθετέους ὡς κεκτημένους νῦν ἢ καὶ πάλαι τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφοφορεῖν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ τῆς ἐτητίας ἀναθεωρήσεως τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων.

Ἀριθ. 1056.

Τῇ 26 Ἰουνίου 1879.

Πρὸς τὸν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδίκην κ. Π. Μοσχυνίαν.

Ἡ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 351 ἐγγράφου σας αἰτουμένη γνώμη μου τοιαύτη. Ἀναμφίβολον ὅτι οἱ τὸ 21 ἔτος ἄρτι συμπληρώσαντες δημόται, ὡς καὶ οἱ νέοι δημόται, πρέπει νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν ἀναθεωρούμενον καταλόγον (ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου ΧΜΗ). Ζήτημα δὲ τοῦτο, α) ἂν κατ' αἵτησιν τῶν δημοτῶν μόνον (ἄρθρ. 23 τοῦ αὐτοῦ νόμου), ἢ β) ἂν καὶ χωρὶς αὐτῆς αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου ὀφείλῃ γενέσθαι; καὶ ἐὰν τοῦτο, ζητεῖται γ) ἐὰν ἢ ἐγγραφῇ γίνεται παρ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ καταλόγου ὡς προσθήκη ἐν τῷ

ὀριστικῶς καταλόγῳ τοῦ παρελθόντος ἔτους; ἢ δ') εἰάν κατ' αἰτήσιν τοῦ δημάρχου πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην γίνεται καὶ ἡ προσθήκη αὕτη; Τὸ πρῶτον ὀρθόν, εἰάν εἴπωμεν, ὅτι ὁ δήμαρχος οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ, πλὴν τῶν ῥητῶς ἐν τοῖς ἑδῶφ. α' β' καὶ γ' τοῦ ἄρθρ. 25 εἰρημένων, ἀλλὰ τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὰ ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ 25 λεγόμενα, ὅτι ὁ δήμαρχος ὀφείλει ἐγκαίρως νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰ ἄρθρ. 10—14, καθ' ἃ ὁ δήμαρχος συντάττει προκαταρκτικοὺς καταλόγους περιλαμβάνοντας πάντας τοὺς συμπληρώσαντας τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας, μετὰ προηγουμένην ἀκριβῆ ἐξέτασιν περὶ τούτων καὶ ἐπὶ τῇ βᾶσει αὐτῶν προβάίνει καὶ εἰς τὴν κατάρτισιν τοῦ γενικοῦ καταλόγου ὑπὸ ἰδίαν αὐτοῦ εὐθύνην (ἴδε καὶ ἄρθρον 16, ἐνστάσεις περὶ παραλειφθέντων, εἰς ὃ παρὰπέμπει τὸ ἄρθρ. 23). Ὁρθότερον διὰ τοῦτο κατ' ἐμὴν γνώμην τὸ β' τοῦ α'. Ὡς πρὸς δὲ τὸ γ' καὶ δ' λέγω, ὅτι ὅπως ἔχει τὸ ἄρθρον 25, δυνατόν εἶπεν καὶ ὅτι ὁ δήμαρχος τοὺς νέους ἐκλογεῖς ἐγγράφει ἐν τῷ ἀναθεωρουμένῳ καταλόγῳ κατὰ προσθήκην τῷ ὀριστικῶς καταλόγῳ τοῦ π. ε. (ἄρθρ. 22 τοῦ νόμου), καθ' ὃν μόνας τὰς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὑπὸ στοιχ. α'—γ' αἰτήσεις πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην δύναται νὰ ποιήσῃ περὶ διχγραφῆς καὶ αὐξήσεως τῆς ἡλικίας τῶν ἐν αὐτῷ ἐγγεγραμμένων ἢ ὅτι καὶ δι' αἰτήσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἡ ἐγγραφή τῶν ἐνηλικιωθέντων νεωστὶ καὶ ἄλλων νέων δημοτῶν (ἔδ. γ' τοῦ ἄρθρ. 39 τοῦ νόμου), διότι ὁπότερον τούτων ἤθελε πράξῃ ὁ δήμαρχος, ἐπίσης ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου πληροῦται.

Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Καταδίωξις ἐνοικιαστῶν ἐγγραφάντων ἐν τοῖς διπλοτύποις πλείοτερον ποσὸν τοῦ παραχθέντος καρποῦ.

Ἀριθ. 1140

Τῇ 4 Ἰουλίου 1879.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5 τοῦ ἔτους 1867 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ἐπικυρωθέντος καὶ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 293 τοῦ ἔτους 1868 ὁμοίου τῶν αὐτόθι Ἐφε-

τῶν, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον οἱ ἐν αὐτῷ σημειούμενοι, ἵνα δικασθῶσιν ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 12 ἐδ. δ' τοῦ περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ ἐγγείου φόρου καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας ΣΟΖ νόμου.

Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἡλείᾳ Πλημμελειοδικῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63 τοῦ ἔτους 1878 ἀποφάσεώς του, ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἀποδιδομένη πρᾶξις φέρει τὸν χαρακτῆρα τοῦ κακουργήματος, ἀντὶ δὲ νὰ παραπέμψῃ αὐτοὺς ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν, παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, ὅστις μετὰ τὴν ἐνέργειαν τακτικῆς ἀνακρίσεως, ὑπέβαλε ταύτην ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἡλείᾳ Πλημμελειοδικῶν, ὅπερ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 303 βουλευμάτος του ἀπέσχε νὰ ἐπιληφθῇ αὐτῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διὰ τοῦ προεκδοθέντος ὑπ' ἀριθ. 5 βουλευμάτος του ἐπικυρωθέντος καὶ ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν ἀπεφάνθη ὀριστικῶς περὶ τῆς προκειμένης κατηγορίας.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκτεθέντων ἀμφισβητουμένης τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικάσοντος τὴν προκειμένην κατηγορίαν δικαστηρίου, ἀνάγκη νὰ ὀρίσῃ ὁ Ἀρειος Πάγος τὸ ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς δικαστῆριον.

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἀποδιδομένη πρᾶξις τιμωρεῖται ἀπὸ τοῦ ἐδ. δ' τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ μνησθέντος φορολογικοῦ νόμου, καθάσον κατηγοροῦνται, ὅτι ὡς ἐνοικιασταὶ τῶν δημοσίων προσόδων ἔγραψαν εἰς τὸ ὑπ' αὐτῶν ἐκδοθὲν διπλότυπον, ἀνώτερον ποσὸν τοῦ παραχθέντος καρποῦ, κατὰ δὲ τὸ προτελευταῖον ἐδάφιον τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καταδιώκονται καὶ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ, συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 255 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ἡ εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἀποδιδομένη πρᾶξις φέρει τὸν χαρακτῆρα τοῦ κακουργήματος, καὶ ἀρμόδιον ν' ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτοῦ εἶνε τὸ Κακουργιοδικεῖον. Ὑποβάλλων τὴν προκειμένην δικογραφίαν εἰς τὸ δικαστῆριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, προτείνω ἵνα ἀποφανθῇ τοῦτο, ὅτι ἀρμόδιον πρὸς ἐκδί-

κάσιν τῆς προκειμένης κατηγορίας εἶνε τὸ Κακουργιοδικεῖον καὶ ὅτι συνεπῶς πρέπει ν' ἀποφανθῇ περὶ αὐτοῦ τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἠλείᾳ Πλημμελειοδικῶν.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

I. Καλογερόπουλος.

Παραβάσεις τοῦ ὑγειονομικοῦ νόμου. Ὑποχρεώσεις πλοίαρχων πρὸς ἐλευθέραν κοινωνίαν. Τιμωρία αὐτῶν παραλειψάντων νὰ λάβωσι τὰς κατὰ νόμον πιστοποιήσεις.

Ἀριθ. 1190

Τῇ 14 Ἰουλίου 1879.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ἀπὸ 10 τοῦ παρόντος μηνὸς ὑμέτερον ἔγγρα-
φον, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου, ἂν ὀρθόν τὸ ὑπ' ἀριθ. 155
βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πλημμελειοδικῶν,
δι' οὗ ἀπηλλάγη ὁ πλοίαρχος Γ. Γ. τῆς κατηγορίας ταύτης,
ὅτι «ἐνῶ ἔλαβε τὴν 16 Ἰουνίου 1878 ἐν τῇ πόλει Κερκύρας ὑ-
γειονομικὴν πιστοποίησιν διὰ τὸ ἐξωτερικόν, μετέβη ἀπεναν-
τίας εἰς Κασώπιον τῆς αὐτῆς νήσου τὴν 14 Ἰουλίου τοῦ αὐ-
τοῦ ἔτους, χωρὶς νὰ δηλώσῃ τοῦτο προηγουμένως εἰς τὸ ὑγειο-
νομεῖον, οὐδὲ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησίν
του.» Ὡς λόγους δὲ τῆς ἀπαλλαγῆς ταύτης τὸ συμβούλιον φέ-
ρει, ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη δὲν ὑπάγεται εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώ-
σεων τῶν ἀρθρ. 15—18 τοῦ νόμου KB' τοῦ 1845 τοῦ ὑγειονο-
μικοῦ καὶ τῶν ποινικῶν διατάξεων αὐτοῦ, οὐδ' ἐπιβάλλονται
αἱ εἰρημέναι ὑποχρεώσεις ὑπὸ τῶν ἀρθρ. 3 καὶ 9 τοῦ αὐτοῦ, λέ-
γει τὸ συμβούλιον, ὑγειονομικοῦ νόμου. Ἀληθῶς τὰ ἀρθρ. 3 καὶ
9 τοῦ νόμου KB οὐδὲν τοιοῦτον λέγουσιν· ἀλλὰ τὸ ἀρθρ. 3
τοῦ διατάγματος περὶ κανονισμοῦ τῶν ὑγειονομείων καὶ λοιμο-
καθαρτηρίων τῆς 25 Νοεμβρίου 1845 ἀπαιτεῖ, ἡ ὑγειονομικὴ
πιστοποίησις ν' ἀναφέρῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸν τόπον εἰς ὃν διευ-
θύνεται, τὸ δὲ ἀρθρ. 8 αὐτοῦ ἀπαιτεῖ νὰ γίνηται ἐπιθεωρήσις
κατὰ χρέος τῆς πιστοποιήσεως εἰς ἕκαστον τόπον ὅπου προσορ-
μίζεται τὸ πλοῖον, ἵνα γίνηται γνωστὴ ἡ ὑγειονομικὴ κατάστα-
σις καὶ τοῦ τόπου καὶ τοῦ πλοίου αὐτοῦ. Ἄν λοιπὸν ἐννοῇ τὸ
βούλευμα, ὅτι ἄλλον ἀντ' ἄλλου εἶπεν ὡς τόπον, εἰς ὃν διευ-

θύνεται, καὶ ὅτι δὲν ἐπεθώρησε τὴν πιστοποιήσιν ἐν Κασωπίῳ, παρεβιάσθησαν τὰ εἰρημένα τοῦ διατάγματος ἀρθρ. 3 καὶ 9. Ἀλλὰ ταῦτα δὲν δέχεται ὡς λεγόμενα ἐν τῇ μηνύσει, ἀλλ' ἀπλῶς, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προσορμισθῇ εἰς Κασωπίον ἀφοῦ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπεθεώρησε τὴν πιστοποιήσιν αὐτοῦ· τοιαύτης δὲ οὔσης τῆς κατηγορίας, ὀρθή ἡ ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου· ὅτι δὲν παρεβιάσθησαν ὑγειονομικαὶ διατάξεις· διότι δὲν ἀπαγορεύεται τῷ πλοιάρχῳ, μεταβλάντι γνώμην ἢ ἐκ κακοκαιρίας νὰ προσορμιζῆται κατὰ τὸν διάπλουον εἰς ἄλλους λιμένας ἢ ὅρους, ἀρκεῖ ἐκεῖ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν πιστοποιήσιν (ἀρθρ. 8 τοῦ διατάγματος).

Ζητεῖται προσέτι ἡ γνώμη μου, ἂν ἡ παράβασις τοῦ ἀρθρ. 9 τοῦ εἰρημένου διατάγματος τιμωρεῖται ποινικῶς ἢ ἄλλον ἀτιμώρητος ἢ, ὡς περιστελλομένη ἀρκοῦντως ὑπὸ τῆς λιμενικῆς ἀρχῆς δυνάμει τῆς § 24 τοῦ ἀρθρ. 11 τοῦ ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου 1834 νόμου περὶ λιμενίων ἀρχῶν, συνδυασμένου τῷ ἀρθρῳ 6 καὶ ἐπ. τοῦ ἀπὸ 7 Αὐγούστου 1861 νόμου, περὶ λιμενικῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ τελωνειακοῦ νόμου.

Τοιαύτην περιστολὴν, κἂν ὑπάρχῃ, δὲν νομίζει ὁ νομοθέτης ἀρκοῦσαν καὶ διὰ τοῦτο ἀναγράφει ἐν τῷ διατάγματι, τὸ ἀρθρον 9. Ζητητέον λοιπὸν, ἐὰν ἡ παράβασις αὐτοῦ τιμωρῆται καὶ δυνάμει τίνος διατάξεως νομικῆς; Ἄλλοτε παρεπέμφθησαν δύο νὰ δικασθῶσιν ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρου 15 ἐδ. 4 συνδ. τῷ ἀρθρῳ 16 ἐδ. 4, διότι χωρὶς πιστοποιήσεώς τινος μετέβησαν ἀπὸ ἀνόσου εἰς ἄνοσον τόπον, τουτέστιν ἀπὸ Κύθνου εἰς Σῦρον καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια χωρὶς καὶ τότε νὰ λάβωσι πιστοποιήσιν τινα. Ὑπεστήριξα τὸ τοιοῦτον βούλευμα εἰπὼν, ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ νόμου KB' (1845), ἐλευθέραν κοινωνίαν λαμβάνει ὁ ἐρχόμενος ἀπὸ ὑγειονομικῶς ἄνοσον τόπον, ἐὰν συνοδευθῇ μὲ ἐλευθέραν ὑγειονομικὴν πιστοποιήσιν· ἄνοσος δὲ τόπος λογίζεται ὁ οὐ μόνον πράγματι ἄνοσος ὢν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τακτικοῦ ὑγειονομικοῦ συστήματος, παρέχοντος ἐγγυήσεις ἀποχρώσεως, προφυλαττόμενος· ἄρα ὁ μὴ συνοδευόμενος μὲ ἐλευθέραν πιστοποιήσιν δὲν λαμβάνει ἐλευθέραν κοινωνίαν καὶ

διὰ τῆς ἐλλείψεως ἐκείνης δεῖκνυσιν, ὅτι δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὸ ὑπάρχον ὑγειονομικὸν σύστημα, ὑπάγεται λοιπὸν καὶ οὗτος καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 2 συνδ. τῷ ἄρθρ. 3 ἐδ. α' τοῦ νόμου KB' εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς καθαρᾶς πιστοποιήσεως καὶ οὐχὶ τῆς ἐλευθέρως, ἐπομένως σύμφωνα τῷ νόμῳ τὸ ἄρθρον 4 ἐδ. β' τοῦ διατάγματος περὶ κανονισμῶν τῶν ὑγειονομείων τῆς 25 Νοεμβρίου 1845 (οὗ ἄρθρου κατὰ παραδρομὴν δὲν μνημονεύει τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος) λέγει ὅτι καθαρὸν λογίζεται τὸ πλοῖον καὶ οὐχὶ ἐλεύθερον καὶ εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς καθαρᾶς πιστοποιήσεως ὑπάγεται, ὅταν ἐρχόμενον ἀπὸ ἐλευθέρου τόπου στερῇται ἀδικαιολογήτως τῶν ἀπαιτουμένων ἐγγράφων, ὧν τὸ σπουδαιότερον ἢ ἐλευθέρᾳ πιστοποιήσῃς· ὑποβάλλεται λοιπὸν εἰς καθαρὰς καὶ τὸ τοιοῦτον πλοῖον καὶ ἐπομένως τιμωρεῖται ὁ πλοίαρχος κατὰ τὸ ἐδ. δ' τοῦ ἄρθρ. 15 καὶ τῶν ἐπομένων τοῦ νόμου KB', ἐὰν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐτέθη εἰς συγκοινωνίαν καθ' ὃν τρόπον ὀρίζει τὸ αὐτὸ ἐδαφ. δ'.

Ἄλλ' ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ δύο ἀποφάσεων αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 64 καὶ 88 τοῦ 1876 εἶπεν, ὅτι οὐχὶ τὰ εἰρημένα ἄρθρα 15—18 ἀλλὰ τὸ ἄρθρ. 33 τοῦ αὐτοῦ νόμου KB' συνδ. τῷ ἄρθρ. 570 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐφαρμοστέα, διότι τὸ εἰρημένον ἄρθρ. 40 τοῦ διατάγματος δὲν ἔχει κῦρος ὡς ἐπιβάλλον ποινὴν, ἣν ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία δὲν ἔχει ἐντολὴν παρὰ τῆς νομοθετικῆς νὰ ἐπιβάλλῃ. Ἀπεφάνηκατο δὲ ὡς κανόνα, διὰ τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων, ὅτι αἱ παραβιάσεις τῶν ὑγειονομικῶν κανονισμῶν διὰ τῆς συγκοινωνίας πλοίων, προσερχομένων ἀπὸ ἀνόσους τόπους τιμωροῦνται κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρ. 570 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ οὐχὶ τὰ ἄρθρ. 15—18 τοῦ νόμου KB', ἅρα καὶ ἡ περὶ ἧς πρόκειται τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ διατάγματος παράβασις, καθ' ἣ ὁ Ἄρειος Πάγος σκέπτεται, τιμωρητέα ἐστὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον· διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 9 πᾶσα πιστοποιήσις ἢ ἐπιθεώρησις πιστοποιήσεως πρέπει ν' ἀνανευοῦται μετὰ 24 ὥρας, ἐὰν μὴ ἐκπλεύσῃ τὸ πλοῖον, ἅρα παύει ἰσχύουσα καὶ ὑπάρχουσα πᾶσα πιστοποιήσις μετὰ παρέλευσιν τῶν 24 ὥρῶν καὶ τὸ πλοῖον ἐπομένως λογίζεται ὡς μὴ συνοδευόμενον με ἐλευθέρᾳ πιστοποιήσιν καὶ οὔτε συγκοι-

νωνεῖ ἐλευθέρως οὔτε ἀτιμώρητος μένει ὁ πλοίαρχος, ἐὰν συγκοινωνήσῃ καὶ μὴ δικαιολογῇ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀνανεώσεως τῆς πιστοποιήσεως (ἄρθρ. 40 ἐδ. 6' τοῦ διατάγματος).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τὸ ἄρθρον 62 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, ἀπαγορεύον τὴν ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐκλογῆς εἴσοδον τῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων, ἀπαγορεύει τοῖς τοῖς τὴν εἴσοδον καὶ ὅταν ᾖναι ὑποψήφιοι ;

Ἀριθ. 1196.

Τῇ 16 Ἰουλίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετών.

Τὸ ἄρθρον 62 τοῦ νόμου ΧΜΗ' ἀπαγορεύει τὴν εἴσοδον τοῖς δημοσίοις καὶ δημοτικοῖς ὑπαλλήλοις, πλὴν τῶν ἐκπληρούντων καθήκοντα ἢ καλουμένων εἰς ψηφοφορίαν, οἱ δὲ ὑποψήφιοι καὶ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν δὲν ἐκπληροῦσι καθήκοντα, ἀλλὰ δικαίωματα ἀσχοῦσιν, ἄρα τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ νόμου συνδυαζόμενον τῷ ἄρθρ. 62 ἐννοεῖ ἐπὶ μὲν βουλευτικῶν ἐκλογῶν ὑποψηφίους (ἄρθρ. 6) καὶ ἀντιπροσώπους μὴ ὄντας δημοσίους ἢ δημοτικούς ὑπαλλήλους, ἐπομένως καὶ ἐπὶ δημοτικῶν ἐκλογῶν τὸ αὐτὸ ὀφείλομεν νὰ εἰπωμεν (ἄρθρ. 104). Ἄνισος ἐστὶν ἄγών τοῦ διατηροῦντος τὴν δημαρχικὴν ἐξουσίαν ὑποψηφίου πρὸς τοὺς συνυποψηφίους αὐτοῦ, καὶ ἀπόντος αὐτοῦ ἐνεργούμενος, ἀνισώτερος δὲ γίνεται διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, καὶ διὰ τοῦτο ὀρθότερα κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην ἢ εἰρημένη ἐρμηνεία τῆς ἐναντίας, ἣτις τὴν εἴσοδον τῷ ὑποψηφίῳ δημάρχῳ ἐπιτρέπει, εἰς μόνον τὸ ἄρθρ. 31 ἀποβλέπουσα ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ ὑποψηφίου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ καθῆκον λέγουσα, διότι τότε ὀφείλει νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ τοῖς δημοσίοις καὶ δημοτικοῖς ὑπαλλήλοις παρίστασθαι ὡς ἀντιπροσώπους αὐτοῦ, ὅπερ ἀπίθανον ὅτι ἤθελεν ὁ νομοθέτης, ἂν δὲ τούτοις μὴ ἐπιτρέπτεον, ἀπαγορευτέον καὶ τῷ ὑποψηφίῳ, διότι τὸ ἄρθρ. 62 γενικὴν περὶ παντὸς ὑπαλλήλου καὶ ἀδιακρίτως τῆς ιδιότητος αὐτῶν ὑφ' ἣν θέλει ὁ ὑπάλληλος νὰ εἰσέλθῃ, τὴν εἴσοδον ἀπαγορεύει.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὑπάρχοντος δημοτικοῦ ἀστυνόμου, δύναται ὁ δήμαρχος ν' ἀνακρίνη καὶ καταδιώκῃ πταίσματα ;

Ἀριθ. 1225.

Τῇ 27 Ἰουλίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Τὸ ἐμὸν ὑπ' ἀριθ. 179 τῆς 4 Μαρτίου 1877 ἔγγραφον ἐκφράζει ὅλως ἀντίθετον γνώμην πρὸς τὴν τοῦ κυρίου Κωνσταντοπούλου ἐν ἀριθμῷ 1283 τοῦ περὶ Ποιν. Δικονομίας συγγράμματος αὐτοῦ ἐκτεθειμένην, περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρ. 85 τοῦ διατάγματος περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας· διότι κατ' αὐτὸν μὲν, τὴν καταδιώξιν τῶν πταισμάτων ἐνεργοῦσι μόνοι οἱ ἀστυνόμοι καὶ μόνον ἐν ἑλλείψει ἢ κωλυομένων αὐτῶν περιέρχεται τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς τοὺς δημάρχους ἢ τοὺς δημαρχικοὺς παρόδρους· κατ' ἐμὲ δὲ, τὸ εἰρημένον ἄρθρον ἐπιβάλλει τὸ χρέος τοῖς ἀστυνόμοις τοῦ βεβαιοῦν τὰ πταίσματα, οὐ μὴν ἀφαιρεῖ καὶ τὸ δικαίωμα τοῖς δημάρχοις τοῦ πράττειν ταῦτ' ὅταν ὑπάρχῃ ἀστυνομός, τουτέστι τὸ δικαίωμα τοῦ βεβαιοῦν τὰ πταίσματα καὶ κατηγορεῖν ἐπὶ τούτοις ἐνώπιον τῶν πταισματοδικῶν· καὶ τοὺς μὲν λόγους δι' ὧν ὑποστηρίζει, ὁ κ. Κωνσταντόπουλος τὴν αὐτοῦ γνώμην εὐρίσχετε ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ, περὶ δὲ τῆς ἐμῆς γνώμης, ἣ ἐμμένω, δὲν νομίζω περιττὸν, ἐρωτώμενος ὑφ' ὑμῶν, πρὸς οἷς εἶπον ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 179 ἔγγράφῳ μου καὶ ταῦτα προσθεῖναι.

Τὸ εἰρημένον ἄρθρον 85 ἀντιγραφὴ ἐστὶ τοῦ ἄρθρου 11 τῆς γαλλικῆς ποιν. δικονομίας. Τὸ ἄρθρον δὲ τοῦτο καθίστησιν ἀρμόδιον τὸν δήμαρχον πρὸς τὸ ἐξετάζειν τὰ πταίσματα, ἐὰν μὴ ὑπάρχῃ διωρισμένος ἀστυνομός· οὐδὲν δὲ λέγει τὸ ἄρθρ. 11 περὶ ἀρμοδιότητος τοῦ δημάρχου, τοῦ βεβαιοῦν τὰ πταίσματα ἐν περιπτώσει κωλύματος τοῦ ἀστυνόμου ἢ περὶ τῶν προσώπων τῶν ἀρμοδίων κατηγορεῖν ἐπὶ πταίσματος, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 14 καὶ 144 τῆς αὐτῆς γαλλικῆς ποιν. δικονομίας, δι' ὧν ὀρίζεται ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δημάρχου, ἐὰν ὁ διωρισμένος ἀστυνομός κωλύηται νὰ ἐξετάσῃ τὰ πταίσματα ἢ νὰ κατηγορήσῃ· τὰ ἄρθρα ὅμως ταῦτα οὐδόλως συμπεριέλαβε τὸ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας διάταγμα· εὐκολον δὲ ἦτο τῷ νομοθέτῃ

νά εἴπῃ ἐν τῷ ἄρθρῳ 85, «οἱ ἀστυνόμοι, καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι, ἢ οἱ ὑπάρχοντες κωλύονται, οἱ δῆμαρχοι κτλ. ἐξετάζουσι τὰς ἀστυνομικὰς παραβάσεις καὶ κατηγοροῦσι συμφώνως μὲ τὰ ἄρθρ. 136, 188, 330 καὶ ἐπ. τῆς Ποιν. Δικον.» Ἡ παράλειψις δὲ τῶν ἄρθρων 14 καὶ 144 τῆς γαλλ. ποιν. δικονομίας ἐν τῷ διατάγματι περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας, εἰ μὲν εἴπωμεν, ὅτι τὸ ἄρθρ. 85 τοῦ διατάγματος τούτου ἀποκλείει τὸν δῆμαρχον καὶ τοὺς δημαρχικοὺς παρέδρους, ὅπου ὑπάρχει διωρισμένος ἀστυνόμος, ἀδύνατον καθίστησι τὴν βεβαίωσιν καὶ κατηγορίαν τῶν πταισμάτων, ἐὰν τύχῃ ὁ ἀστυνόμος κωλύμενος νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ δύνανται νὰ βεβαιωθῇ τὸ πταῖσμα καὶ κατηγορηθῇ ὑπ' ἐκείνων· εἰ δ' εἴπωμεν ὅτι ἐγὼ λέγω, ὅτι τὸ ἄρθρ. 85 τοῦ διατάγματος περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας μόνον τὰ τοῦ ἄρθρου 135 τῆς Ποιν. Δικονομίας τοῦ λέγοντος, «ὅτι οἱ ἀστυνόμοι ἢ δῆμαρχοι ἢ δημαρχικοὶ πάρεδροι χρεωστοῦν νὰ ἐνεργῶσι τὰ πρὸς βεβαίωσιν τῶν πταισμάτων» ὥρισεν, εἰπὼν, ὅτι ὅπου ὑπάρχει ἀστυνόμος, αὐτὸς ἐξετάζει τὰς ἀστυνομικὰς παραβάσεις, ἐννοοῦν, ὅτι αὐτῷ ἐπίκειται τὸ χρέος νὰ ἐξετάζη ὅλα τὰ πταίσματα, μόνον ἢ διὰ τοῦ ἄρθρ. 135 ἐπιβαλλομένη τοῖς ἀστυνόμοις καὶ δημάρχοις καὶ δημοτικοῖς παρέδροις ὑποχρέωσις τοῦ βεβαιοῦν τὰ πταίσματα ἐτροποποιήθη, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ ἔμεινεν ἐν ἰσχύϊ αὐτό τε καὶ τὸ ἄρθρ. 331 καὶ λοιπὰ. Μὴ καταργηθεῖσιν δὲ τῶν διατάξεων τούτων, οἱ δῆμαρχοι οὐχ ἦττον τοῦ ἀστυνόμου ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάζωσι καὶ καταδιώκωσι τὰ πταίσματα· διότι τὸ δικαίωμα τοῦτο, περὶ οὗ ὡσαύτως λέγει τὸ αὐτὸ ἄρθρον 135 δὲν ἀφῆρθη αὐτοῖς· δύνανται λοιπὸν, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, καὶ σήμερον, ἐὰν θέλωσι, νὰ ἀνακρίνωσι καὶ ἔπειτα κατηγορῶσι τὰ πταίσματα. Μόνον δὲ τῆς ὑποχρέωσως τοῦ πράττειν τοῦτο ἀπῆλλαξεν αὐτοὺς τὸ ἄρθρον 85 τοῦ διατάγματος περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας, ἐὰν ὑπάρχῃ ἀστυνόμος διωρισμένος. Τί δὲ, ἐὰν καὶ αὐτὸς διὰ νόσον ἢ ὑπηρεσίαν ἄλλην ἢ ἄλλον λόγον κωλύηται νὰ ἐνεργήσῃ; Ἀπαλλάττεται αὐτὸς καὶ ὁ δῆμαρχος ῥεῖλει νὰ ἐνεργήσῃ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 135 τῆς Ποιν. Δικο-

νομίας, ὅπερ μὴ καταργηθὲν ἐξακολουθεῖ διατηροῦν τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπιβαλλομένην τοῖς δημάρχοις ἢ δημαρχικοῖς παρέδροις ὑποχρέωσιν τοῦ ἐνεργεῖν ὅπου ἀδικαιολόγητος ἢ ἀπραξία αὐτῶν· καὶ τριαύτη ἐστὶν ὅταν οἱ ἀστυνόμοι δὲν δύνανται δεδικοιολογημένως νὰ ἐνεργήσωσιν. Ὑπὲρ δὲ τῆς γνώμης μου, ὅτι οἱ δήμαρχοι δὲν ἀποκλείονται, ἔστι καὶ τις ἀπόφασις τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας, ἣτις εὐρήται ἀντιγεγραμμένη καὶ ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Helie (Traité de l'instruct crimin. N° 1178 δευτέρα ἔκδοσις τῶν Παρισίων), ἣν αὐτὸς ἀποδοκιμάζει ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν ἀρθρῶν 11, 14, 144 τῆς γαλλικῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἄλλων ξένων ἡμῶν, δὲν ἤθελε δ' ἀποδοκιμάσει κατ' ἐμὴν γνώμην, ἐὰν μὴ εἶχε τὰ ἀρθρα 14, 144 καὶ λοιπὰ, ἃ ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν, ἢ τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν, διάφορον οὖσαν τῆς γαλλικῆς, ὑπ' ὅψιν εἶχε.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ληφθέντος χθὲς ὑμετέρου ὑπ' ἀριθ. 4558 ἐγγράφου.

Ο Ἐισαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Καταργηθείσης διατάξεως τινὸς τοῦ νόμου, διὰ νόμου μεταγενεστέρου, ὁ πρὸ τῆς καταργήσεως παραβιάσας αὐτήν, μετὰ τὴν κατάργησιν δὲ δικαζόμενος, τιμωρεῖται; Περὶ δηλώσεως ζώων.

Ἀριθ. 1227.

Τῇ 1 Αὐγούστου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 4502 τῆς 20 Ἰουλίου ε. ε. ἐγγραφον ὑμῶν, δι' οὗ ὑποβάλλεταί μοι ἐγγραφον τοῦ ἐν Κυπρισίας Εἰσαγγελέως πρὸς με ἀπευθυνόμενον καὶ προσκαλοῦν με νὰ αἰτήσω τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 803 τῆς 7 Ἰουνίου ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐκεῖ Πλημμελειοδικῶν, ὡς ἐσφαλμένως ἀπαλλοτρίωσιν τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ παραλείψει τοῦ δηλῶσαι πρόβατα καὶ αἶγας καὶ τιμωρούμενον διὰ τοῦτο κατὰ τὸν νόμον ΓΜ' (1858), οὗ ὑπὸ τὸ κράτος ἐγένετο ἡ παράλειψις ἐκείνη, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ μετὰ τὴν κατηγορουμένην πρᾶξιν ἐκδοθεὶς καὶ τῷ 1878 δημοσιευθεὶς νόμος ΨΞΘ' ἀτιμώρητον διὰ τοῦ ἀρθρου 11 ἀποφαίνεται τὴν παράλειψιν τῆς δηλώσεως τῶν ζώων.

Ἀληθὺς μὲν νόμος ἀναγράφων ῥητῶς τὴν τοιαύτην ἀναδρομικὴν τῶν ποινικῶν νόμων δύναμιν οὐχ ὑφίσταται· ἀλλ' ἀρχὴ τοῦ ποιν. δικαίου κρατοῦσα παρὰ πᾶσι τοῖς πεπολιτισμένοις ἔθνεσι καὶ ἰδίως τοῖς Γερμανοῖς καὶ Γάλλοις ἐστὶν αὕτη, ὅτι, ὅταν νεώτερος νόμος ἐλαφροτέραν ὀρίζει ποινὴν καὶ οὕτω αὐστηράν ἀποφαίνεται τὴν προγενεστέρου νόμου, ὁ νόμος οὗτος ἀνεφάρμοστος καθίσταται καὶ ἐφαρμοστέος ὁ νέος νόμος καὶ ἢ τιμωρητέα πράξεις προγενεστέρα ἢ τοῦ νόμου· καὶ ἐν Γερμανίᾳ μὲν ἀνεγράφη ὡς διάταξις πολλῶν ποινικῶν νόμων διαφόρων ἐπικρατειῶν, ἐν δὲ Γαλλίᾳ ὡς ἀρχὴ μὴ ἀναγεγραμμένη κρατεῖ (ἴδε Savigny System d. R. R. § 387 Helie Theorie du code Pénal N° 44 καὶ ἐπομ. ἐκδ. Βρυξελλῶν)· εὐρηται δ' ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀρχῆς ταύτης καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 456 τῆς ἡμετέρας ποιν. δικονομίας, καθ' ὃ ὁ δικαστὴς ἔχει δικαίωμα καὶ ὀφείλει αὐτεπαγγέλτως προτείνειν τὴν διὰ βασιλικῆς χάριτος μετρίασιν τῆς ποινῆς, ἢ τὴν παντελεῖ χάριν αὐτῆς, ἐὰν ἢ αὐστηρὰ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ· τί δὲ λέγουσι τὸ νομοθετικὸν σῶμα καὶ ὁ νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἔχων βασιλεὺς διὰ τοῦ νέου νόμου, ὅταν δι' αὐτοῦ τὸ αὐστηρὸν τῆς ποινῆς μετριάξωσιν ἢ ὅλως ἀτιμώρητον ἀποφαίνωνται τὴν πράξιν; ἐπιτρέπουσιν ἅπαξ καὶ ὑπὲρ πάντων τῷ δικαστῇ μετριάξειν τὴν ποινὴν ἢ ἀπαλλάττειν τῆς ποινῆς κατὰ τὴν ἐκ τοῦ νέου νόμου ἐγνωσμένην βούλησιν αὐτῶν.

Ἄλλ' ἐστὶν ἡ δῆλωσις τῶν ζῶων, περὶ ἧς ὁ νόμος ΥΜ' (1858), οἷα ἡ δῆλωσις αὐτῶν περὶ ἧς ὁ νόμος ΧΕΘ' (1877—1878); Ζήτημα τοῦτο ἀμφίβολον κατ' ἐμέ· διότι ἡ δῆλωσις τοῦ νόμου ΥΜ' παρεῖχε πλήρη πίστιν ἀποδεικτικὴν καὶ οὐδεμίαν ἀπαρίθμησης ἐνηργεῖτο εἰ μὴ ἰσχυραὶ ὑπόνοιαι ἐγεννῶντο καὶ ἀπὸ κοινοῦ διὰ ταῦτα διετάττετο παρὰ τοῦ ἐπάρχου καὶ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἢ ἀπαρίθμησης (ἄρθρ. 5 τοῦ αὐτοῦ νόμου)· ἡ δὲ δῆλωσις τοῦ νόμου ΧΕΘ' οὐδεμίαν παρέχει πίστιν ἀποδεικτικὴν, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 10 αὐτοῦ, καθ' ὃ δημοπρατεῖται ὁ φόρος τῶν τυχόν ἐλλιπῶς ἢ οὐδόλως δηλωθέντων ζῶων καὶ ἀπαρίθμησης γίνεται ὑπὸ τῶν ἐνοικιαστῶν πάντων τῶν ζῶων πρὸς βεβαίωσιν τοῦ φόρου τῶν ἐλλιπῶς ἢ οὐδόλως δηλωθέντων.

ἡ δὴ λῶσις λοιπὸν τοῦ νόμου ΥΜ' δείκνυσι συνήθως τὸν ὀφειλόμενον φόρον, ἡ δὲ τοῦ νόμου ΨΕΘ' δὴ λῶσις οὐχί, ἀλλ' ἡ ἀπαριθμήσεις· διάφοροι δ' οὔσαι αἱ δηλώσεις τῶν εἰρημένων νόμων κατὰ τὴν ἀποδεικτικὴν πίστιν, διάφορα ὄφειλον νὰ ἔχωσι καὶ τὰ ἀποτελέσματα τὰ ἐπιβλαβῆ διὰ τοὺς ἀθετοῦντας τὰς περὶ δηλώσεως ὑποχρεώσεις· δὲν εἶνε δὲ καὶ ἀβλαβῆς ὅλως ἡ μὴ ἀκριβὴς δὴ λῶσις καὶ ἡ ἔλλειψις δηλώσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ νόμου ΧΕΘ', καθ' ὃ ὀφείλει ὁ οὕτω δηλώσας καὶ ὁ μὴ δηλώσας κτηνοτρόφος πρὸς τῷ νομίμῳ φόρῳ νὰ πληρώσῃ καὶ λεπτὰ 20 δι' ἑκάστον μικρὸν καὶ λεπτὰ 80 δι' ἑκάστον μεγάλον ζῶον, τῶν μὴ δηλωθέντων· καὶ ζήτημα προκύπτει ἐκ τούτου, ἐὰν ἀπαλλαγέντος δυνάμει τοῦ νέου νόμου ΧΕΘ' (1877) τοῦ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου ΥΜ' ἀθετήσαντος τὰς περὶ δηλώσεως διατάξεις αὐτοῦ, ἐφαρμοστέον ἐστὶ κατ' αὐτοῦ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ΨΕΘ' νόμου, ἢ τὸ τοῦ ἄρθρ. 9 τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ νόμου ΥΜ', καθ' ὃ ὀφείλεται μόνον ὁ ἀπλοῦς φόρος καὶ τὰ ἐξῶδα τῆς ἀπαριθμήσεως, καὶ ἂν τοῦτο ἐφαρμοστέον, τότε ἡ τοῦ πρὸ τοῦ νόμου ΧΕΘ' πταίσαντος χρηματικὴ ζημία καταντᾷ καὶ ἐλαφροτέρα αὐτοῦ τοῦ μετὰ τὸν αὐτὸν νόμον πταίσαντος· δύναται δὲ πρὸς τοῖς εἰρημένοις καὶ ἡ ἀνωμαλία αὕτη νὰ ὑποστηρίξῃ μᾶλλον τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ΥΜ' καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς διατάξεις, διὰ τὴν διαφορὰν τῆς φύσεως τῶν δηλώσεων καὶ τῶν ἄλλων προϋποθέσεων τῶν νόμων ΥΜ' καὶ ΧΕΘ'.

Ἄλλ' ὁ Ἄρειος Πάγος δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ τοῦ Ἰουλίου ε. ε. ἀπεφάνητο ἐπὶ ὁμοίας ὑποθέσεως ἀπαρалаλάτως, εἰπὼν, ὅτι ὁ μὴ δηλώσας τῷ 1875 δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ τὸν νέον νόμον ΧΕΘ' καὶ ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ Εἰσαγγελέως. Ἐχει δὲ ἡ νομολογία αὕτη τοῦτον ἴσως τὸν λόγον ὑπὲρ αὐτῆς· ὅτι ὁ νόμος ΧΕΘ' αἰτίαν ἔχει καὶ τὸ ἄδικον τοῦ τιμωρεῖσθαι ποινικῶς τὸν ἀγροῖκον κτηνοτρόφον καὶ τοῦ ἀπαιτεῖν παρ' αὐτοῦ τὸ ὑποβάλλεσθαι εἰς φορολογίαν ἐκουσίως καὶ διὰ τοῦτο ἀπήλλαξεν αὐτὸν πάσης ποινῆς· διότι ἡ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου ΨΕΘ' πληρωμὴ πρὸς τῷ φόρῳ καὶ ἐτέρου ποσοῦ χρημάτων, οὐκ ἐστὶ ποινὴ, ἀλλ' ἀποζημιώσεις μᾶλλον,

διὰ τὸ μὴ λαμβάνειν τὸ Δημόσιον ἐκ τῆς ἐνοικιάσεως τῶν μὴ δηλωθέντων ὁλόκληρον τὸν φόρον αὐτῶν. Διὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους καὶ μάλιστα διὰ τὸ πρὸ μικροῦ λυθῆναι τὸ ζήτημα παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅπως ἐλύθη παρὰ τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἀπέχω νὰ ζητήσω τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν.

Προχκαλῶ δ' ὅμως ἀνακοινοῦντες τὸ παρὸν ἔγγραφόν μου τῷ Εἰσαγγελεῖ Κυπριασσίας, νὰ παραγγεῖλῃτε αὐτῷ ὡς καὶ τοῖς λοιποῖς τῆς περιφερείας τῶν ἐν Νικηλὶ Ἐφετῶν εἰσαγγελεῦσι νὰ αἰτήσωσιν ἐμπροθέσμως τὴν ἀναίρεσιν κατὰ τοιούτων ἀποφάσεων, ἐὰν τυχὸν παρουσιωθῇ καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ ζήτημα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος.

Ὅτι μεταξὺ δύο ἐπίσης ἀρμυδίων δικαστικῶν ἀρχῶν, προτιμᾶται ἡ πρότερον ἐπιληφθεῖσα τῆς ὑποθέσεως.

Ἀριθ. 1262.

Τῇ 11 Αὐγούστου 1879.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Οἱ Ἀνδρέας Ν. Τρούκος ἢ Νεκουβάνος κλπ. κατηγγέλθησαν ἐπὶ ψευδορκίᾳ λαβούσῃ χώραν ἐνώπιον τῶν ἐν Ζακύνθῳ Κακουρυγιοδικῶν. Μετὰ τὴν καταγγελίαν καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ Ἠλείας ἔκδοσιν ἐντάλματος συλλήψεως, εἰσχωρείσῃς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ συμβουλίου τῆς ὑποθέσεως, τοῦτο διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 431 ε. ε. βουλευμάτος του ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἀποδιδομένη πρᾶξις ἔλαβε χώραν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν Πλημμελειοδικῶν Ζακύνθου. Εἰσχωρείσῃς δὲ τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ζακύνθῳ Πλημμελειοδικῶν καὶ τοῦτο ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 118 ε. ε. βουλευμάτος του ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι λόγῳ τῆς κατοικίας τῶν κατηγορουμένων ἀρμόδιαι εἶνε αἱ ἐν Ἠλείᾳ ἀνακριτικαὶ ἀρχαί, αἵτινες καὶ πρῶτον ἐπελήφθησαν τῆς προκειμένης κατηγορίας, διὰ τῆς κατὰ τῶν κατηγορουμένων ἐκδόσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 22 τῆς 31 Ἀπριλίου ε. ε. ἐντάλματος συλλήψεως τοῦ ἀνακριτοῦ Ἠλείας. Ἀνάγκη επομένως νὰ κανονισθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἀρμόδιότης τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων, ἐν ἀπορνήσει ἐπὶ τῆς προκειμένης κατηγορίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 29 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐπὶ κακουργημάτων πρὸς τὸ ἀνακρίνειν εἶνε ἀρμόδιοι καὶ ὑπόχρεοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τόπου ἔνθα συνέβη ἡ πρᾶξις, ἢ κατοικεῖ ἢ διαμένει ὠρισμένως ὁ κατηγορούμενος, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 31 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, μετὰξὺ πολλῶν συνεπιλαβομένων καὶ ἐπίσης ἀρμόδιων δικαστηρίων καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων, προτιμᾶται ἡ πρότερος καλέσασα ἢ διατάξασα τὴν φυλάκισίν των ἀρχή. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐπειδὴ οἱ κατηγορούμενοι εἶνε κάτοικοι τῆς περιφερείας τῶν Πρωτοδικείου Ἡλείας, ἡ δὲ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ ἐπελήφθη πρώτη τῆς ἀνακρίσεως τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, αὕτη εἶνε ἀρμόδια ἢ ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτῆς, οὐχὶ αἱ ἐν Ζακύνθῳ ἀνακριτικαὶ ἀρχαί· ἐσφαλμένως ἐπομένως τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ἡλείᾳ Πλειμμελειοδικῶν ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον.

Ὑποβάλλων τὴν σχετικὴν δικογραφίαν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, προτείνω ἵνα ἀποφανθῇ τὴν ἐν Ἡλείᾳ ἀνακριτικὴν ἀρχὴν ἀρμόδιαν πρὸς ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς προκειμένης κατηγορίας.

Ὁ Ἀντειταγγελὺς

I. Καλογερόπουλος.

Ὁ ἔνορκος ἐμφανιζόμενος εἰς τὸ δικαστήριον ἵνα παραστῇ ὡς συνήγορος, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐκπληρώσῃ ἐνόρκου καθήκοντα, ἐπομένως δὲν τίθεται τὸ ὄνομά του εἰς τὴν κληρωτίδα. Ὁ ὡς συνέδρος λαβὼν μέρος, δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὡς ἔνορκος, ἐπομένως τὸ ὄνομά του οὔτε ἐνφωνεῖται οὔτε τίθεται εἰς τὴν κληρωτίδα.

Ἀριθ. 1275. (τηλεγράφημα) Τῇ 1 Μαΐου 1879.

Εἰσαγγελεῖ Ἐγγειῶν Ναυπλίου.

Ὁ Ἀρείος Πάγος δι' ἀποφάσεών ὑπ' ἀριθ. 47, 53 (1869) καὶ ἄλλων πολλῶν εἶπεν, ὅτι παρὼν λογίζεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 69 τοῦ ἐργασιμοῦ τῶν δικαστηρίων ὁ ὡς ἔνορκος παριστάμενος εἰς τὸ δικαστήριον ἵνα ὡς τοιοῦτος λάβῃ μέρος· ὁ δὲ συνήγορος δὲν παρίσταται ὡς ἔνορκος· διὰ τοῦτο δὲ καὶ διὰ τὸ ἀδύνατον δεδικαιολογημένως ἐκπληρῶσαι συγχρόνως ἀμφοτέρω καθήκοντα, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν

ἐνόρκων, εἰ ὡς συνήγορος καὶ μὴ ὡς ἔνορκος παρέστη, παραλειφθέντος τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὡς ἐνόρκου καὶ μὴ τεθέντος εἰς τὴν κληρωτίδα· αὐτὸ δὲ τοῦτο ῥητέον καὶ περὶ τοῦ συνεδριάζοντος παρέδρου δικαστηρίου ὡς συνέδρου διορισθέντος, ἐὰν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡς ἐνόρκου τεθῇ εἰς τὴν κληρωτίδα. Διὰ τοῦτον δὲ δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν, ὅτι συμπράττων ἤδη ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ εἰς τὴν δίκην, ὅταν ἐκφωνῇται τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡς ἐνόρκου, δὲν δύναται διὰ τοῦτο νὰ ᾔνε ἐνορκος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 48 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, καὶ ἡ ἐκφώνησις αὕτη εἶνε ἄκυρος καὶ μὴ οὔσα, διότι δὲν δύνανται κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 69 τοῦ ὀργαν. δικαστηρίων οἱ σύνεδροι αὐτοὶ ἐαυτοὺς νὰ καλῶσιν ὡς ἐνόρκους.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ποία ποινὴ ἐπιβάλλεται ἐπὶ ἀποπείρας φόνου; Ποία ἐπὶ φόνου ἐν περιπτώσει ἡλαττωμένης τοῦ λογικοῦ ἐνεργείας;

Ἀριθ. 1276. (τηλεγράφημα) Τῇ 6 Ἰουνίου 1879.

Εἰσαγγελεῖ Ἐφετῶν Ναυπλίου.

Τὸ ἄρθρ. 87 τοῦ Ποιν. Νόμου ὑποστηρίζει κατ' ἐμὴν γνώμην τὴν ἀπόφασιν τῶν συνέδρων περὶ τῆς ἐρμηνείας τοῦ ἄρθρ. 49 τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι δὲν λέγει τὸ ἄρθρ. 87, ὅτι καταγινώσκειται ἐπὶ τετελεσμένου π. χ. φόνου πραχθέντος ἐν καταστάσει οὐσιωδῶς τεταραγμένης καὶ ἡλαττωμένης ἐνεργείας τοῦ λογικοῦ ἢ ἀμέσως μικροτέρα τοῦ θανάτου ποινὴ, ἀλλὰ μικροτέρα τις παρὰ τὴν ἔννομον ποινὴν κατὰ τὴν μείζονα ἢ ἐλάσσονα ἀλλοίωσιν τοῦ λογικοῦ, σύμφωνα τοῖς ὅροις τοῦ ἄρθρ. 49. Ταῦτα δὲ λέγον ἐκφράζει ἀρκούντως, ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐτυμολογίας τῶν ἐνόρκων, ὅτι οὐσιωδῶς τεταραγμένη καὶ ἡλαττωμένη ἦτο ἡ κατάστασις τοῦ λογικοῦ, περὶ τῶν περαιτέρω τοῦ ἄρθρ. 87, τοῖς συνέδροις ἀπόκειται νὰ κρίνωσι· τουτέστι περὶ τούτου, ἂν μείζων ἢ ἀλλοίωσις καὶ ἰδίως διὰ τοῦτο ἐλαφρυντικαὶ αἱ περιστάσεις ἢ μὴ, καὶ ἐπιβάλωσι πρόσκαιρα δεσμὰ ἐὰν μείζων, ἢ ἰσόβια ἐὰν ἐλάσσων ἢ διανοητικὴ διατάραξις· ἐὰν δὲ ἐπὶ τετελεσμένου φόνου τιμωρουμένου τῇ ποινῇ τῆς ἀπο-

πειράς κρίνωσιν αὐτοὶ περὶ τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς τῶν προσκαίρων ἢ ἰσοθίων δεσμῶν, πολλῶ μᾶλλον πρέπει νὰ εἰπωμεν, ὅτι δύνανται ὅλως τοῦτο, ὅταν πρόκηται περὶ ἀποπειράς φόνου. Ἐν ἄλλοις λόγοις, κατ' ἐμὲ κριτὴν, οἱ σύνεδροι ὁσάκις πρόκειται νὰ ἐπιβληθῇ ἡ τῆς ἀποπειράς ποινὴ κρίνουσιν ἂν ὑπάρχωσι λόγοι νὰ ἐπιβληθῇ ἡ μειζων ἢ ἐλάσσων ποινὴ τοῦ ἄρθρ. 49 Ποιν. Νόμου (ἴδε ἄρθρ. 71, 87, 88 Ποιν. Νόμου), σύμφωνος δὲ τοῦτοις ἡ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 10 (1872) Ἀρείου Πάγου. Καλὸν ὁμῶς νομίζω νὰ αἰτηθῇ ἡ ἀναίρεσις καὶ λυθῇ καὶ πάλιν τὸ ζήτημα ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ ἐκλογῆς ἐνόρκων ἐν γένει. Περὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων καὶ τῶν νομαρχῶν συντασσομένων καταλόγων ἐνόρκων. Περὶ κληρώσεως αὐτῶν.

Ἀριθ. 1286.

Τῇ 21 Αὐγούστου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Πάτριας Ἐφετῶν.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3131 ὑμετέρου ἐγγράφου ληφθέντος τῇν 16 Αὐγούστου ἐδόθη μοι ἀφορμὴ νὰ μελετήσω τοὺς νόμους καὶ τὰ διατάγματα περὶ ἐκλογῆς ἐνόρκων. Ἐκ τούτων δ' ἐξήγαγον τὰ ἐπόμενα συμπεράσματα.

α') Ὅτι τὸ ἄρθρ. 60 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ἐπαυσε κρατοῦν μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων (ἴδε διαταγ. τῆς 12 Δεκεμβρίου 1876 περὶ ἐκλογῆς ἐνόρκων καὶ νόμον τῆς 2 Μαρτίου 1838 πρὸ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν συμβουλίων ἐκδοθέντα.)

β') Ὅτι διὰ διαταγμάτων ἰσχύοντος νόμου ἐχόντων ἐτηρεῖτο ἡ ἰσχὺς τοῦ ἄρθρου 60, ὅπου τὰ ἐπαρχιακὰ συμβούλια οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ συνέλθωσι καὶ συντάξωσι τοὺς τῶν ἐνόρκων τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐκλεγομένων καταλόγους (ἴδε Νόμον τῆς $\frac{4}{12}$ 1838, Νόμον τῆς $\frac{30}{11}$ 1844, Νόμον τῆς $\frac{29}{3}$ 1845).

γ') Ὅτι ὅπου κατὰ μὲν τὸ παρελθὸν ἔτος συνελθόντα ἐξελέξελεύσαντο τοὺς ἐνόρκους, κατὰ δὲ τὸ παρὸν ἀδύνατος ἀπέβαινεν ἡ ἐν καιρῷ συγκάλεσις αὐτῶν καὶ ἐκλογαὶ νέων ἐνόρκων, διὰ διατάγματος διετάττετο, εἰ μὲν δυνατὴ ἦν ἡ ἐντὸς τοῦ ἔ-

τους συγκαλέσεις τῶν συμβουλίων, ἢ χρήσις τῶν καταλόγων τοῦ παρελθόντος ἔτους δι' ὠρισμένους τοῦ ἔτους συνόδους, διὰ δὲ τὰς λοιπὰς ἢ ὑπὸ τῶν ἐπαρχῶν καὶ τῶν συγκαλεσθησομένων ἐπαρχιακῶν συμβουλίων νέων ἐνόρκων ἐκλογὴ παρ' ἐκατέρων καὶ χρήσις τῶν νέων καταλόγων· ὅπου δὲ ἀδύνατος ἡ ἐκλογὴ δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἐφαίνετο, διετάττετο καὶ δι' ὅλον τὸ πρὸν ἔτος ἡ χρήσις τῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους καταλόγων τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων, καὶ νέα ἐκλογὴ τῶν ἐτέρων 30 παρὰ τοῦ Νομάρχου ἢ ἡ σύμπραξις τῶν παρ' αὐτοῦ ἐλλεχθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος (ἴδε νόμον τῆς $^{13}/_5$ 1846, νόμον ΝΓ' τῆς $^4/_3$ 1847, νόμον ΟΓ' τῆς $^{11}/_2$ 1848).

δ') Ὅτι εἰ ἐλλειπεῖς ἦσαν οἱ κατάλογοι ἐπαρχιακῶν συμβουλίων νομοῦ τινός, ἢ ὅλως δὲν συνεισάχθησαν ὑπὸ τινων συμβουλίων, διὰ διατάγματος διετάχθη τῷ 1848 καὶ 1849 ὁ Πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν νὰ συμπληρώσῃ αὐτοὺς διὰ κληρώσεως ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει ἀπὸ τοὺς καταλόγους τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων τοὺς πρὸς σύστασιν τῶν τελευταίων συνόδων τοῦ Κακουργιοδικείου χρησιμεύσαντας (νόμος ΛΑ' τῆς $^{17}/_6$ 1848, νόμος ΡΚΗ' τῆς $^{28}/_3$ 1849).

ε') Ὅτι τοῦτο διὰ παγίου νόμου διετάχθη νὰ γίνηται πάντοτε, τουτέστι διὰ τοῦ νόμου ΤΚΘ' τῆς $^{13}/_{10}$ 1869, ὅστις εἰ καὶ ῥητῶς μόνον περὶ ἐλλειπῶν καταλόγων λέγει, δείκνυσιν οὐδὲν ἡττον τὴν βούλησιν τοῦ Νομοθέτου τοῦ νὰ χρησιμεύσωσιν οἱ τοῦ παρελθόντος ἔτους κατάλογοι, ὅπου δι' οἷον δήποτε λόγον δὲν ὑπάρχουσιν ἐκλελεγμένοι νομίμως νέοι· διότι 1) καὶ διὰ προγενεστέρων νόμων εἶπε τοῦτο (ἴδε πρὸς τοῖς εἰρημένοις καὶ ψηφίσματα τῆς $^8/_{12}$ 1862 καὶ τῆς $^{22}/_{11}$ 1863) καὶ 2) διότι ἀφοῦ καὶ οἱ 10 ἢ 20 ἢ καὶ πλείονες τυχὸν ἐλλείποντες ἐκ τῶν νέων καταλόγων ἀναπληροῦνται διὰ τῆς κληρώσεως τοῦ Προέδρου ἐκ τῶν καταλόγων τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἀναγκασίως ἔπεται ὅτι ἐλλειπόντων καὶ τῶν τριάκοντα ἀναπληροῦσιν αὐτοὺς οἱ τριάκοντα τοῦ παρελθόντος ἔτους· παρέλιπε δὲ νὰ εἴπῃ τοῦτο ὁ νόμος ἐκεῖνος, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τῆς κληρώσεως, περὶ ἧς ὀρίζει ὅ,τι δέον, σκοπούσης μόνον νὰ ὀρίσῃ τοῦς

ὑπηρετήσοντας καὶ οὐχὶ τὴν τάξιν αὐτῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ εἴ-
πη περὶ κληρώσεως τῶν 30 ὡς ὠρισμένων ὄντων διὰ τῆς ἐκλο-
γῆς τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Ἐξ ὧλων τούτων συμπεραίνων λέγων ὅτι

α') Ὅτι ἀπὸ τῆς $18/6$ 1848 καὶ διαρκῶς ἀπὸ τῆς $13/10$ 1869
ὁ Νομάρχης δὲν δύναται ν' ἀναπληροῖ τοὺς ἐκλεκτούς ὑπὸ
τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων ἐνόρκους, οὐ μόνον διότι ἀσυμβί-
βαστον ἐστὶ τὸ ἄρθρον 60 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων πρὸς
ἐκείνους τοὺς νόμους, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ νόμος τῆς $9/7$ 1848
περὶ τῶν καταλόγων καὶ τῶν ἐκλογῶν τῶν ἐνόρκων ρητῶς διὰ
τοῦ ἄρθρου 22 καταργεῖ τὰς ἀντιβαινούσας εἰς αὐτὸν προγενε-
στέρας διατάξεις, ἀντιβιβάνει δὲ τὸ ἄρθρ. 60 εἰς τὸ ἄρθρ. 21
αὐτοῦ.

β') Ὅτι οἱ νεωστὶ μετὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς πρώτης ἐκλογῆς
ἐκλεχθέντες ὑπὸ τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου ἐνόρκοι καὶ οἱ ὑπὸ
τοῦ Νομάρχου ἐκλεχθησόμενοι 30 δύνανται νὰ συγκροτήσωσι
τὸ Κακουργιοδικεῖον κατὰ τὰς μελλούσας τοῦ ἔτους συνόδους,
οὐχὶ δὲ καὶ οἱ 60 ἢ 30 πρῶτοι ἢ τελευταῖοι ἐκ τῶν ἐκλεχθέν-
των ὑπὸ τοῦ Νομάρχου ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους διὰ τὴν ἀκύρωσιν
τῶν πράξεων τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, ἐν αἷς ἦν κατὰ τὸ
ὑμέτερον ἔγγραφον καὶ ἡ περὶ ἐκλογῆς ἐνόρκων, διότι παράνο-
μος κατ' ἐμὴν γνώμην ἡ ἐκλογὴ ἐκείνη τοῦ Νομάρχου καὶ διό-
τι ἀδηλον ἂν ὁ Νομάρχης ἠθέλεν ἐκλέξει πρῶτους ἢ τελευ-
ταίους οὓς ἐξελέξατο, εἰ μὴ προέκειτο περὶ 60 ἀλλὰ περὶ 30
μόνον.

Αὕτη ἐστὶν ἡ γνώμην μου, ἣν αἰτεῖτε ν' ἀκούσητε ἐπὶ τῶν ζη-
τημάτων τοῦ ὑμετέρου ἐγγράφου τούτων· εἰ οἱ τῆς δευτέρας
ἐγκύρου ἐκλογῆς τῶν ἐνόρκων ἐκλεχθέντες ὑπὸ τοῦ Νομάρχου,
ὀφείλωσι νὰ ὑπηρετήσωσι καὶ κατὰ τὰς μελλούσας συνόδους ἢ
μᾶλλον οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ συμβουλίου, καὶ ἐὰν οὗτοι ἢ οἱ 30 πρῶ-
τοι ἢ τελευταῖοι τῶν 60 ἐκείνων τοῦ Νομάρχου ὀφείλωσι νὰ
συμπράξωσι τοῖς ἐκλεκτοῖς τοῦ συμβουλίου ἐτέρας 30.

Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ἡ τυποκλοπία καταδιώκεται ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ἄνευ ἐγκλήσεως.
Ἄριθ. 1294. Τῇ 21 Αὐγούστου 1879.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1066 ε. ε. ἀποφάσεώς του, ἠκύρωσε διαδικασίαν ἐπὶ τυποκλοπίᾳ δι' ἑλλειψιν μηνύσεως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡττησάμην διὰ τὸν ἐξῆς λόγον.

Διότι ἡ περὶ ἧς πρόκειται πράξις τῆς μετατυπώσεως καὶ ἀπομιμήσεως ἔργων τέχνης καὶ νοὸς προβλεπομένη καὶ τιμωρομένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ Ποιν. Νόμου τιμωρεῖται ἐξ ἐπαγγέλματος μὴ ἀπαιτουμένης ἐγκλήσεως ἐκ μέρους τοῦ παθόντος, διότι τὸ ἄρθρον αὐτὸ ὅπερ δίδει τὸν ὀρισμὸν τῆς πράξεως προβλέπει δὲ καὶ τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς αὐτὴν ποινὴν, δὲν ἀπαιτεῖ τὴν ἐπὶ ἐγκλήσει τοῦ παθόντος τιμωρίαν τοῦ αὐτουργοῦ, ἐν δὲ τῇ τελευταίῳ ἐδαφίῳ, προκειμένου νὰ ἐμποδισθῇ ἡ κυκλοφορία τῶν μετατυπωθέντων βιβλίων διὰ κατασχέσεως, ἀπαιτεῖ αἵτησιν τοῦ ζημιωθέντος, ὅπερ ἀποδεικνύει προφανῶς ὅτι διὰ τὴν τιμωρίαν τοῦ αὐτουργοῦ δὲν ἀπαιτεῖται αὕτη. Ἐσφαλμένως ἐπομένως τὸ Πλημμελειοδικεῖον Ναυπλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1066 ε. ε. ἀποφάσεώς του ἠκύρωσε τὴν διαδικασίαν λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν κατηγγέλθη ὁ ῥηθείς κατηγορούμενος ὑπὸ τοῦ ζημιωθέντος, καὶ μόνον ἠδύνατο ἐν ἐλλείψει τοιαύτης μηνύσεως ν' ἀρνηθῇ τὴν κατὰσχεν τῶν μετατυπωθέντων βιβλίων.

Ὑποβάλλοντες εἰς τὸ Δικαστήριον τὴν συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως, αἰτούμεθα τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

I. Καλογερόπουλος

Προθεσμία πρὸς ἐπίδοσιν τῷ προέδρῳ τῶν Πρωτοδικῶν τῶν πρὸς ἀνακέρουν ὑποψηφίων βουλευτῶν προτάσεων.

Ἄριθ. 1327.

Τῇ 31 Αὐγούστου 1879.

Προέδρῳ Πρωτοδικῶν Σπάρτης.

Τὸ ἄρθρον 27 τοῦ περὶ βουλευτῶν νόμου λέγει, ὅτι τούλαχιστον τουτέστι τὸ βραδύτερον εἰκοσιπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 45 ὀρισθείσης διὰ τὴν ψηφοφορίαν ἡμέρας, του-

τέστι μὴ συμπεριλαμβανομένης εἰς τὰς 25 τῆς ἡμέρας τῆς ψηφοφορίας, ἐπιδίδονται διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος αἱ τῶν ὑποψηφίων προτάσεις εἰς τὸν Πρόεδρον· ἄρα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὀρισθείσης τῆς 23 Ἑβρίου ὡς ἡμέρας ψηφοφορίας, ἡ 25 πρὸ τῆς ψηφοφορίας εἶνε ἡ 29 Αὐγούστου· ἐπομένως δεκτὴ ἐστὶ, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην γενομένη ἐπίδοσις τῆς προτάσεως ὑποψηφίου. Ἄν δὲ ᾗτο ἡ 28 καὶ δι' οἰονδήποτε λόγον ἡ ἀνακηρύξεις δὲν ἤθελε γίνεαι τὴν 24 πρὸ τῆς ψηφοφορίας, ὡς τὸ ἄρθρον 28 λέγει, νομίζω, ὅτι πρότασις γενομένη μὲν καὶ μετὰ τὴν 25 πρὸ τῆς ψηφοφορίας, πρὸ τῆς ἀνακηρύξεως ὅμως, ἡδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, ἐὰν κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῇ ἀδύνατον ἀπέβαινε πρότερον ἢ ἐπίδοσις, διότι τὸ δημόσιον συμφέρον ἀπαιτεῖ νὰ μὴ ἀποκλείωνται ἐξ ἀδυναμίας οἱ ὑποψήφιοι τοῦ λαοῦ καὶ διότι τὸ ἄρθρον 27 δὲν ἀποφαίνεται ῥητῶς τὸ ἀπαράδεκτον διὰ τὸ ἐκπρόθεσμον ὅπως διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν 12 ὑπογραφῶν καὶ τοῦ γραμματείου. Ἀόριστον δὲ καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἐκφράζον ῥητῶς καὶ τὸ τοιοῦτον ἀπαράδεκτον τὸ λεγόμενον ἐν ἄρθρ. 28, ὅτι ἀνακηρύσσονται οἱ τακτικῶς προταθέντες ὑποψήφιοι.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὅτι ἐν ταῖς ποιναῖς ἡ ἡμέρα λογίζεται ἴση 24 ὥραις, ὃ δὲ μὴν 30 ἡμέραις;
Ἀριθ. 1328.

Τῇ 31 Αὐγούστου 1879.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Αἰτοῦμαι τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 331 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πλημμελειοδικῶν, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὴν § 2 τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ Ποιν. Νόμου, εἰπὼν ὅτι οὐδόλως λέγει, ὅτι δηλαδή ἡ ἡμέρα καθ' ἣν φυλακίζεται ὁ καταδίκος λογίζεται κατ' αὐτὸ πλήρης, κἂν, ὡς συνήθως γίνεται, ἡ καταδίκη καὶ φυλάκισις ἐπῆλθε περὶ τὰ μέσα ἢ καὶ περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, καὶ διέταξε διὰ τοῦτο τὸν εἰς 15 ἡμερῶν φυλάκισιν καταδικασθέντα τὴν 28 Ἰουνίου νὰ ἐξέλθῃ τῶν φυλακῶν τὴν 12 Ἰουλίου.

Διότι διὰ τοιαύτης ἐρμηνείας παρεβιάσθη τὸ ἄρθρον 16 τοῦ Ποιν. Νόμου, τὸ ὀρίζον, ὅτι ἐπὶ τῶν προσκαίρων ποινῶν τῶν περιοριζουσῶν τὴν ἐλευθερίαν, ἐπομένως ἀδιακρίτως ἐπὶ προσκαίρων δεσμῶν, εἰρκτῆς, φυλακίσεως καὶ κρατήσεως, ἢ ἡμέρα θεωρεῖται ἰσοδύναμος μὲ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας, ὁ δὲ μὴν μὲ 30 ἡμέρας· ἀντίκειται δὲ τῷ γράμματι καὶ τῇ ἐννοίᾳ τῆς διατάξεως ταύτης τὸ εἰπεῖν, ὅτι μόνον ὅταν πρόκηται περὶ φυλακίσεως μιᾶς ἡμέρας ἢ ἐνὸς μηνός, ἢ ἡμέρα λογίζεται ἴση 24 ὥραις καὶ ὁ μὴν 30 ἡμέραις, ὅταν δὲ ἡ καταδίκη πολλῶν ἡμερῶν ἢ πολλῶν μηνῶν, ἢ πρώτη ἡμέρα λογίζεται πλήρης, καὶ μὴ πλήρης ᾗ, ὁ δὲ μὴν κατὰ τὸ χρονολόγιον λογιστέος, διότι εἰ τοῦτο ἡννόει ὁ νομοθέτης, ἤθελεν ἐκφρασθῇ ὡς ὁ Γάλλος ἐν ἄρθρῳ 40 τοῦ γαλλικοῦ ποινικοῦ νόμου, λέγων, «ἡ ποινὴ φυλακίσεως μιᾶς ἡμέρας, εἴκοσι τεσσάρων ὥρων ἐστίν, ἢ δὲ ἐνὸς μηνός, τριάκοντα ἡμερῶν»· ἀλλ' ἀντὶ τούτου ὁ ἡμέτερος νομοθέτης εἶπε περὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ἡμερῶν καὶ μηνῶν ὅτι ὁ Γάλλος ἐν ἄρθρῳ 46 τοῦ γαλλικοῦ ποιν. νόμου λέγει ἐπὶ πταισμάτων περὶ τῶν ἡμερῶν, ὅτι αἱ ἡμέραι τῆς φυλακίσεως εἰσὶ πλήρεις 24 ὥρων· διότι εἴτε ὅτι μία ἡμέρα ἴση 24 ὥραις εἵπωμεν, εἴτε ὅτι αἱ ἡμέραι ἴσαι 24 ὥραις, τὸ αὐτὸ ἐννοοῦμεν· ταυτόσημον δὲ καὶ τὸ λέγειν, ὅτι ὁ μὴν ἴσος 30 ἡμέραις, τῷ εἰπεῖν, ὅτι ἕκαστος μὴν λογίζεται ἀνὰ 30 ἡμέρας (ἄρθρ. 194 Ποιν. Δικονομ.)· φανερὸν λοιπὸν ἐστίν, ὅτι ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἐπὶ πάσης ποινῆς, ὅσης δὴποτε καὶ ἂν ᾗ διαρκείας, ἀπαιτεῖ νὰ πολλαπλασιαζῶνται αἱ ἡμέραι τοῦ περιορισμοῦ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τῷ ἀριθμῷ 24 καὶ νὰ μένη ὁ κατάδικος ἐν τῇ φυλακῇ τόσας ὥρας, ὅσος ὁ ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τούτου προκύπτων ἀριθμὸς ὥρων· τοιοῦτος δὲ πολλαπλασιασμὸς ὀφείλει κατ' αὐτὸν γίνεσθαι καὶ τῶν μηνῶν, ὅσοι καὶ ἂν ᾖσι, τῷ ἀριθμῷ 30 ἡμερῶν ἴσων 24 ὥραις· ἔστι δὲ καὶ δικαιότερον ὡς φίλον τῆς ἰσότητος τὸ λογίζειν τὰς ἡμέρας πρὸς 24 ὥρας καὶ τοὺς μῆνας πρὸς 30 ἡμέρας, τοῦ λογίζειν τὴν ἡμέραν τῆς φυλακίσεως πλήρη καὶ μὴ ᾗ πλήρης, ἢ τοὺς μῆνας κατὰ τὸ χρονολόγιον· διότι ἐὰν π. χ. δύο διὰ τὴν αὐτὴν προᾶξιν κατα-

δικασθῶσιν εἰς φυλάκισιν 15 ἡμερῶν, ἀλλὰ κατὰ διαφόρους χρόνους φυλακισθῶσιν, ὁ μὲν τὴν 11 Μ. Μ. ὁ δὲ τὴν 1 μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὁ μὲν θέλει ὑποστῇ ποινὴν 14 ἡμερῶν καὶ μιᾶς ὥρας, ὁ δὲ 14 ἡμερῶν καὶ 23 ὥρων, κατὰ τὸ ἀντίθετον ὑπολογιστικὸν σύστημα, κατὰ δὲ τὸ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀμφοτέρω θέλουσιν ὑποστῇ τὴν ποινὴν 15 ἡμερῶν ἀνὰ 24 πλήρεις ὥρας λογιζομένων· ταῦτό καὶ ἂν ὁ μὲν τῶν δύο εἰς τετράμηνον φυλάκισιν καταδικασθέντων τεθῇ εἰς τὰς φυλάκας τὴν 1 Φεβρουαρίου, ὁ δὲ τὴν 1 Μαΐου, ὁ μὲν θέλει ὑποστῇ φυλάκισιν 120 ἡμερῶν, ὁ δὲ φυλάκισιν 123 ἡμερῶν, κατὰ τὸ χρονολόγιον λογιζομένων τῶν μηνῶν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀμφοτέροι θέλουσιν ὑποστῇ φυλάκισιν 120 ἡμερῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος·

Οἱ λιμενάρχαι δύνανται νὰ ἐκδίδωσιν ἀστυνομικὰς διατάξεις; Τῶν διατάξεων τούτων ἡ παράβασις δυνάμει τίνος ἄρθρου τοῦ Ποιν. Νόμου τιμωρεῖται;

Ἀριθ. 1329.

Τῇ 31 Αὐγούστου 1879.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Αἰτοῦμαι τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 260 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Κερκύρας, διὰ τὸν ἐξῆς λόγον.

Διότι ὁ λιμενάρχης Κερκύρας ἐξέδοτο ἀστυνομικὴν τοῦ λιμένος διατάξιν, οἷαν ἡ δημοτικὴ ἀστυνομία ἐκδίδωσι κατὰ τὰ ἄρθρα 24 καὶ 26 τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας νόμου· ἀμφίβολον δ' ἐστίν, ἂν οἱ λιμενάρχαι δύνανται νὰ ἐκδίδωσι τοιαύτας διατάξεις καὶ ἂν αἱ παραβάσεις αὐτῶν τιμωρητέαι εἰσὶ τῇ ποινῇ τοῦ ἄρθρ. 697 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἣν ἡ αὐτὴ διάταξις ἀπειλεῖ καὶ ὁ πταισματοδίκης ἐφήρμοσε κατὰ τοῦ παραβάτου· διότι οὐδεὶς νόμος ἐπιτρέπει τοῖς λιμενάρχασι νὰ ἐκδίδωσι τοιαύτας, ὡς τοῖς δημοτικοῖς ἀστυνόμοις ῥητῶς ἐπιτρέπει. Καὶ ἀληθῶς μὲν ὅσα ἡ διάταξις ἢ προκειμένη τοῦ λιμενάρχου διατάττει, ἡδύνατο ὁ λιμενάρχης κατὰ τὸν ὀργανισμὸν τῶν λιμενικῶν ἀρχῶν τῆς 4 Ἰανουαρίου 1833 νὰ διατάξῃ, ἀληθὲς δ'

ὡσαύτως ἐστίν, ὅτι ἀστυνομικὴν ἀπονέμει ῥητῶς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ διατάγματος τῆς 9 Φεβρουαρίου 1834, περὶ διαιρέσεως τῶν λιμένων, τοῖς λιμενάρχαις ἐξουσίαν καὶ δυνατὸν εἰπεῖν διὰ τοῦτο, ὅτι καὶ διατάξεις οἷας καὶ οἱ δημοτικὸὶ ἀστυνόμοι ἐκδίδουσι, δύνανται καὶ οἱ λιμενάρχαι νὰ ἐκδίδωσιν· ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἐστὶ τοῦτο, ἐὰν αἱ παραβάσεις αὐτῶν τιμωρητέαι εἰσὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 697 τοῦ Ποιν. Νόμου, τὸ περὶ διατάξεων τῆς τοπικῆς καὶ ἀγροτικῆς ἀστυνομίας λέγον· ἵνα δ' ἐφαρμοσθῇ τοῦτο, πρέπει νὰ εἰπώμεν ὅτι τοπικὴ καὶ ἡ ἀστυνομία τοῦ λιμεναρχοῦ· ἀλλὰ περὶ τούτου λίαν ἀμφιβάλλω, ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ γερμανικὸν κείμενον, τὴν ἀμφιβολίαν δὲ ταύτην ἀναγκάσιον νομίζω νὰ ἄρῃ τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, λύον τὸ ζήτημα τοῦτο ἀκριβῶς, ἐὰν αἱ λιμενικαὶ ἀρχαὶ δύνανται νὰ ἐκδίδωσι διατάξεις περὶ ἀντικειμένων ἀνατεθειμένων αὐτοῖς, οἷας καὶ ἡ δημοτικὴ ἀστυνομία, καὶ ἐὰν καὶ αἱ παραβάσεις αὐτῶν τιμωρῶνται τῇ γενικῇ διατάξει τοῦ ἄρθρ. 697 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ἐπὶ τούτῳ, τὸν ἀντικείμενον ὑποστηρίζων, προτείνω τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ποῖον δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ χωροφύλακας γενομένους παραιτίους ἀποδράσεως προσώπων συλληφθέντων ἢ ἐμπιστευθέντων εἰς τὴν φύλαξιν αὐτῶν;

Ἀριθ. 1330.

Τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1879.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Αἰτοῦμαι τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 729 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἡλείᾳ Πλημμελειοδικῶν, διὰ τοῦς ἐξῆς λόγους.

Διότι παρεῖδε τὸ ἄρθρον 46 τῶν περὶ ἀρμοδιότητος στρατοδικείων διατάξεων τοῦ νόμου ΦΗΒ' (1861) περὶ τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, καθ' ὃ οἱ χωροφύλακες ὑπάγονται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια διὰ τὰ πλημμελήματα καὶ κακουργήματα τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ β' τμήματος τοῦ Δ' βιβλίου τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐν ᾧ τμήματι περιλαμβάνεται καὶ τὸ

ἄρθρον 205, τὸ τιμωροῦν κατὰ τὰ ἄρθρ. 182—185 καὶ 186 τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ νόμου πάντας τοὺς στρατιωτικοὺς τοὺς γιγνομένους παραιτίους ἀποδράσεως παντὸς συλληφθέντος ἢ ἐμπιστευθέντος εἰς τὴν φύλαξιν αὐτῶν, καὶ κατὰ παράβασιν αὐτῶν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 46 καὶ 205 ἐπελήφθη ἀναρμοδίως τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατὰ τῶν περὶ ὧν πρόκειται χωροφυλάκων κατηγορίας ἐπὶ ὑπαιτίῳ ἀποδράσει καταδίκου, οὗ ἡ φύλαξις ἦν αὐτοῖς ἀνατεθειμένη καὶ ἠθώωσεν αὐτούς. Τὸ ἄρθρον 46 ἀντέγραψεν ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἐκ τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ γαλλικοῦ Code de Justice militaire ὡς καὶ τὸν ὅλον νόμον ΦΗΒ', ἀλλὰ διατάξεις αὐτοῦ πρὸς πολλὰς ἐτροποποίησεν ἐν αἷς καὶ ἡ διατάξις ἐκείνη τροποποιημένη συμπεριληφθεῖσα εἰς τὸ ἡμέτερον ἄρθρον 46, διότι κατὰ τὸ γαλλικὸν 59 οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς καὶ οἱ χωροφύλακες δικάζονται ὑπὸ τῶν κοινῶν δικαστηρίων μόνον περὶ τῶν κακουργημάτων τῶν καὶ πλημμελημάτων, τῶν πραττομένων ὑπ' αὐτῶν περὶ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν ὡς ὑπαλλήλων τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας, περὶ ὧν δὲ τῶν λοιπῶν κοινῶν ἢ στρατιωτικῶν ὑπὸ τῶν στρατοδικείων καὶ περὶ τοῦ ἄρθρου τούτου ὡς καὶ περὶ τοῦ ἡμετέρου ἄρθρου 38 τῆς Ποιν. Δικονομ. ἠδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι ἀμφιβάλλει, ἂν οἱ χωροφύλακες, ἐκτελοῦντες διαταγὴν τῆς ἀρμοδίας δικαστικῆς ἀρχῆς περὶ μεταφορᾶς καταδίκων ἀπὸ ἐνὸς τόπου εἰς ἕτερον, δὲν ἐνεργῶσι μᾶλλον ὡς ὑπηρετὰι δικαστικῆς ἀστυνομίας καὶ ἐπομένως δὲν ἦνε τιμωρητέοι κατ' ἐκείνας τὰς διατάξεις ὑπὸ τῶν κοινῶν δικαστηρίων μᾶλλον ἢ ὑπὸ τῶν στρατοδικείων, ὡς πλημμελήσαντες περὶ τὴν ἐκτέλεσιν καθήκοντος τοιούτου ὑπηρετοῦ ἢ ὑπαλλήλου, ἐὰν ἐξ ἀμελείας αὐτῶν δραπέτευσῃ καθ' ὁδὸν ἐκ τοῦ σταθμοῦ ὑποῦ κατέλυσεν ὁ συνοδευόμενος κατὰδίκος τοῦτο δ' ἴσως δυνατόν να ἰσχυρισθῇ τις καὶ σήμερον ἔτι παρ' ἡμῖν, ὑποστηρίζων, ὅτι τὸ ἡμέτερον ἄρθρον 46 παραπέμπον καὶ εἰς τὸ ἄρθρ. 205 ἐννοεῖ δραπέτευσιν συλληφθέντος ἢ ἐμπιστευθέντος τῇ χωροφυλακῇ οὐχὶ ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς· ἀλλὰ τοῦ ἄρθρου 46 ἄνευ τινὸς τοιαύτης διακρίσεως καὶ γενικῶς παραπέμποντος εἰς τὸ ἄρθρ. 205, νομίζω, ὅτι

ὀφείλω μᾶλλον νὰ ὑποστηρίξω, ὅτι ὁ χωροφύλαξ ὁ γενόμενος ὑπαίτιος δραπετεύσεως συλληφθέντος ἢ ἐμπιστευθέντος εἰς τὴν φύλαξιν αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν στρατοδικείων δικάζεται πάντοτε, ὅθεν δῆποτε καὶ ἂν ἔλαβε τὴν πρὸς φύλαξιν διαταγὴν· διότι ἐπὶ ὁμοίας κατηγορίας ἀρμόδια τὰ στρατοδικεῖα εἶπεν ἤδη καὶ ὁ "Αρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 71 ποιν. ἀποφάσεως τοῦ 1861.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δήμαρχος παραλείψας νὰ διορθώσῃ τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον ἐπὶ τῆς ἰσχύος τοῦ προγενεστέρου ἐκλογικοῦ νόμου, εἶναι καταδικαστέος ἤδη, ἐκδοθέντος τοῦ νέου περὶ ἐκλογῆς νόμου, καθ' ὃν ἡ διόρθωσις τοῦ καταλόγου δὲν εἶναι ἀνατεθειμένη τῷ Δημάρχῳ; Κατὰ τίνα διάταξιν τοῦ νόμου τιμωρεῖται ὁ ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα ψηφοφορήσας ἐκλογεὺς;

Ἀριθ. 1362

Τῇ 7 Σεπτεμβρίου 1879

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελσιοδικῶν.

Τῆς ποινῆς δὲν ἀπαλλάττεται ὁ παραβάτης ποινικῆς τινας διατάξεως κατ' ἀρχὴν τοῦ δικαίου, ἐὰν μὴ νεωτέρα ποινικὴ τις διάταξις ἀτιμώρητον εἴπῃ τὴν πράξιν, ἣν ἡ προγενεστέρα ἐτιμῶρει, καὶ ὕστερον μετὰ τὴν πράξιν ἀδύνατος δι' ὁποιονδήποτε λόγον κατασταθῇ ἡ ἐπανάληψις αὐτῆς τῷ πταισάντι· διότι ἀρκεῖ ὅτι δυνατὸν ἦν πραχθῆναι τὴν πράξιν, ὅτε ἐπράχθη. Ἐπομένως καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ δήμαρχος παραλείψας ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προγενεστέρου ἐκλογικοῦ νόμου νὰ διορθώσῃ τοὺς καταλόγους σύμφωνα τῷ ἄρθρῳ 21 αὐτοῦ κατὰ τῆς ἐκδοθεῖσαν δικαστικὴν ἀπόφασιν, καὶ παραβάτης γινόμενος τοῦ ἄρθρου 65 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου τοῦ τιμωροῦντος τὸν παραβάτην δήμαρχον, καταδικαστέος ἐστὶ κατὰ τὴν αὐτὴν διάταξιν, εἰ καὶ ἡ πράξις ἡ τοιαύτη τοῦ δημάρχου ἀδύνατον ἐστίν ἐν τῷ μέλλοντι λαβεῖν χώραν, ὡς μὴ ὄντος αὐτοῦ ἀλλὰ τοῦ προέδρου τοῦ διορ-
θοῦντος σύμφωνα τῇ ἀποφάσει τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον κατὰ τὸν νέον ἐκλογικὸν νόμον.

"Αλλως δ' ἔχει τὰ περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. 65 § 3, ὅσον λέγει περὶ τῆς τιμωρίας τοῦ ψηφοφορήσαντος ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα, διότι τὸ ἄρθ. 86 τοῦ νέου νόμου, ἀντιγράφον τὴν εἰρη-
μένην παράγραφον, παραλείπει τὸ περὶ τοῦ ψηφοφοροῦντος ὑπὸ

πλαστὸν ὄνομα, καὶ οὕτω καθίστησι τὴν τοιαύτην πράξιν, ἥτις ἄλλως προφανῶς ἀντίκειται καὶ εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, τιμωρητέαν ἐξ ἀναλογίας τῷ ἄρθρῳ 83 τοῦ αὐτοῦ νέου νόμου· καὶ ἐξ ἀναλογίας λέγομεν καθόσον ὁ ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα ψηφοφορῶν ἤσκησε δικαίωμα τοῦ ψηφοφορεῖν, ὅπερ δὲν εἶχε καὶ ἐξομωιωτέος ἐστὶ τῷ ἐγγεγραμμένῳ μὲν ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ καὶ ὑπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα παρισταμένῳ καὶ ψηφοφοροῦντι, μὴ ἔχοντι ὅμως πράγματι κεκτημένον τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφοφορεῖν, περὶ οὗ ρητῶς προβλέπει ἡ εἰρημένη διάταξις· πάντως δὲ τιμωρητέος ἐστὶ τῇ γενικῇ διατάξει τοῦ ἄρθρ. 90 τοῦ νέου νόμου, ἀντιγραφῇ οὕτῃ τῆς παραγράφου 3ης τοῦ ἄρθρ. 66 τοῦ παλαιοῦ νόμου, ἥτις ἐλαφροτέρα ποινὴ τῆς τοῦ ἄρθρου 65 § 3 τιμωρεῖ τὸν παραβάτην. Κατ' ἀρχὴν δὲ παραδεδεγμένην τοῦ δικαίου, σύμφωνον τῷ παραγγέλματι τοῦ περιορίζεσθαι τὸ δυσανάλογον τῆς ποινῆς πρὸς τὴν πράξιν διὰ Βασιλ. χάριτος (ἄρθρ. 955 Ποιν. Δικονομίας), ὅταν νεώτερός τις νόμος τιμωρῇ ἐλαφρότερον ἢ ὅσον ὁ προγενέστερος νόμος, ἐφαρμοστέος ἐστὶν ὁ νέος νόμος καὶ ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προγενεστέρου νόμου παραβάται ἐγένοντο. "Αρα εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον τοιοῦτον παραβάτην, ὁρθῶς θέλετε πράξει ὑποστηρίζοντες τὴν ἐφαρμογὴν τῶν εἰρημένων διατάξεων τοῦ νέου νόμου καὶ οὐχὶ τὴν τοῦ παλαιοῦ. Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 16243 ε. ε. ὑμετέρου ἐγγράφου ληφθέντος χθές.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ποῖον δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ ἐνοικιαστὰς προσόδων, σημειώσαντας ἐν διπλοτύποις ποσὸν πλειότερον τοῦ παραχθέντος καρποῦ Πλημμελειοδικεῖον ἐν μὲν τῷ σκεπτικῷ τῆς ἀποφάσεως ἀποφαίνεται τὸ κακουργιοδικεῖον ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς δυνάμει βουλεύματος ἐισαγωγῆς αὐτῷ ὑποθέσεως, ἐν δὲ τῷ διατακτικῷ παραλείπει νὰ παραπέμψῃ αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν· χωρεῖ κανονισμὸς ἀρμοδιότητος ἢ εἰσακτεῖα εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον ἢ δίκῃ;

Ἀριθ. 1369 α.

Τῇ 8 76ρίου 1879

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Διὰ τῶν ἀμετακλήτων καὶ ἀνεπιδέκτων πάσης προσβολῆς δι'.

ἐνδίκου τινος μέσου βουλευμάτων καὶ ἀποφάσεων, ἤτοι πρὸς ἄλλοις καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5 (67) βουλευματος τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 89 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ πρότασις τοῦ παρ' αὐτῷ ἀντεισαγγελέως, τοῦ συμπληρωθῆναι διὰ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος ὅ,τι ἡ ὑπ' ἀριθ. 63 οὐ ρηταῖς λέξεσιν ἐν τῷ διδακτικῷ εἶπεν, ἐκλείσθη ἐντελῶς ἡ θύρα πάσης προδικασίας καὶ δύο τινὰ ὑπολείπονται πρᾶξαι πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον, τουτέστιν, ἡ εἰσαχθῆναι ἐκ νέου τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ διατακτικοῦ διὰ ρητῆς διατάξεως παραπεμπούσης τοὺς κατηγορουμένους εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον, ὅπως τοῦτο ὤφειλε γενέσθαι, ἐὰν συμβούλιόν τι ἀπορρίπτον τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ παραπεμφθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἔλεγεν ἐν μὲν τῷ σκεπτικῷ, ὅτι ἀπαράδεκτος ἡ πρότασις διὰ τὸ εἶναι τὴν πρᾶξιν κακούργημα, ἐν δὲ τῷ διατακτικῷ περιορίζετο εἰπεῖν, ὅτι ἀπορρίπτει τὴν πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως περὶ παραπομπῆς εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον, διότι βούλευμα ἐστὶ καὶ ἡ προκειμένη ἀπόφασις ἀληθῶς κατὰ τὸ ἄρθρ. 373 Ποιν. Δικονομίας, ἡ εἰσαχθῆναι ἀμέσως εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον, καὶ τοῦτο νομίζω προτιμώτερον, ὡς ὑποδεικνυόμενον καὶ ὑπὸ τῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπ' ἀριθ. 89 ἀποφάσεως, ὅστις μέλλει τελευταῖον κρίνειν περὶ τοῦ ζητήματος.

Ἐχετε βουλευματα δύο, ἤτοι τὸ ὑπ' ἀριθ. 5 βούλευμα τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὅπερ ἀποφαίνεται τοὺς κατηγορουμένους δικαστέους ὡς ἐγγράψαντας, ἐνοικιστάς ὄντας δημοσίων προσόδων, ἐν διπλοτύπῳ πλειότερον τοῦ παραχθέντος καρποῦ ποσὸν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 12 ἐδ. γ' τοῦ περὶ βεβαιώσεως κλπ. νόμου ΖΟΖ (1855), ἥτις παράβασις, καὶ μὴ λέγῃ τοῦτο ἡ ἀπόφασις ἐκεῖνῃ, τιμωρητέα ἐστὶν ὡς κακούργημα προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 63 ἀπόφασιν τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἧς τὸ διατακτικὸν συνδυαζόμενον τῷ σκεπτικῷ ἀρκούντως ἐκφράζει τὴν εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον παραπομπήν, διότι λέγει μὲν ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη οὐκ ἐστὶ πλημμέλη-

μα ἀλλὰ κακούργημα καὶ διὰ τοῦτο ἀναρμοδίως εἰσῆχθη εἰς αὐτοὺς ἀντὶ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ Κακούργιοδικεῖον, παραπέμπει δὲ εἰς τὸν ἀρμόδιον Εἰσαγγελέα τὴν ὑπόθεσιν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ, ἵνα εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον τῶν Κακούργιοδικῶν εἰσαχθῇ καὶ δικασθῇ.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3253 ὑμετέρου ἐγγράφου.

Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Διὰ βουλεύματος παρεπέμφθη δίκη τις εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον. Τοῦτο δι' ἀποφάσεώς του, ἐν μὲν τῇ σκεπτικῇ ἀποφαίνεται τὸ Κακούργιοδικεῖον ἀρμόδιον, ἐν δὲ τῇ διατακτικῇ παρέλειψε νὰ παραπέμψῃ αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν. Τί πρέπει νὰ ἐνεργηθῇ πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς ὑπόθεσεως;

Ἀριθ. 1369. 6'.

Τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτριας Ἐφετῶν.

Τὸ ἐγγράφόν μου τοῦτο γίνεται μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ στελλομένου συγχρόνως ἐτέρου ἐγγράφου μου ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν.

Τὰ ἐν ἐκείνῳ εἶπον λησμονήσας τὸ περὶ προφυλακίσεως ζήτημα, περὶ οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου. Τὴν προφυλάκισιν δὲν δύνασθε νὰ ἐνεργήσητε, οὐδ' ὡς φυγοδίκους νὰ δικασήτε αὐτοὺς, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον. ἐκ τούτου δὲ βλέπω ἀδύνατον εἰσελθεῖν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν τακτικὴν αὐτῆς πορείαν ἄλλως ἢ διὰ τῆς ἐκδόσεως ἐτέρης ἀποφάσεως τῶν Πλημμελειοδικῶν· νομίζω λοιπὸν ἀναγκαῖον ἵνα θεωρηθῇ ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις αὐτῶν ὡς μὴ ὑπάρχουσα καὶ παραγγελθῇ ὁ Εἰσαγγελεὺς νὰ καλέσῃ ἐκ νέου τοὺς κατηγορουμένους, ἵνα δικασθῶσι ἱδι' ἡν παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5 βουλεύματος πρᾶξιν ἐνώπιον τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ τότε νὰ προτείνῃ, ὅτι ἡ πρᾶξις κακούργημα, ὡς ἀληθῶς ἐστὶ, καὶ παραπεμφθῇ εἰς τὸ Κακούργιοδικεῖον, διότι κατὰ τὴν ἀποφάσεώς τοις αὐτῶν· εἰ δ' ἀντιτάξωσι τὸ δεδικοσμένον, ἀντικρουστέον διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ ἀπόφασις ἀνεπίδεκτος ἐκτελέσεως· διότι διὰ μὲν τοῦ σκεπτικοῦ ἀποφαίνεται τὴν πρᾶξιν κακούργημα καὶ ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθρον 373 Ποιν. Δικονομίας παραπεμπτέαν εἰς τὸ Κακούργιοδικεῖον, ἐν δὲ τῇ διατακτικῇ παραλεί-

πει νὰ διατάξῃ τὰ περὶ τῆς τοιαύτης παραπομπῆς ἀπαιτούμενα ὑπὸ τοῦ νόμου· οὐδὲν λοιπὸν ἀπεφασίσθη, διότι ἡ περὶ τῆς ἀναρμοδιότητος αὐτοῦ διάταξις ἐπουσιώδης, οὐσιώδης δὲ ἡ τῆς παραπομπῆς καὶ τῶν παρομαρτούντων αὐτῇ (ἶδε καὶ Helie Traité de l'Instruet. crimin. N° 989 ἔκδοσις Παρισίων. «Il faut pour constituer l'exception de la chose jugée, que le jugement soit susceptible d'exécution. Il ne serait pas susceptible d'exécution si, dans son dispositif il omettait de statuer, ou s'il renfermait des dispositions contradictoires, et le procès n'était pas jugé retourne de plain droit devant les juges qui en avaient été saisis dès le principe).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Οἱ ἄμισθοι δικαστικοὶ λειτουργοί, οἷον πάρεδροι κλπ. δύνανται νὰ ἐκπληρώσωσιν ἔργα μελῶν ἐφορευτικῆς ἐν ταῖς ἐκλογαῖς ἐπιτροπῆς ;

Ἀριθ. 1463.

Τῇ 17 Νοεμβρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Παῦλον Νικολάραν δικηγόρον.

Τὸ ἄρθρον 38 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου ἀποκλείει τῶν καθηκόντων τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν τοὺς διατελοῦντας ἔτι δικαστικοὺς λειτουργοὺς παντὸς βαθμοῦ μέχρι τοῦ γραμματέως τῶν Πρωτοδικῶν· δὲν λέγει δὲ τοὺς ἐμμίσθους μόνον, ἐπομένως τὸ ἄμισθον δὲν εἶνε λόγος ἵνα μὴ ἀποκλείωνται οἱ πάρεδροι τῶν δικαστηρίων, οὐδὲ ὁ λόγος, ὅτι συμπεριλαμβάνεται εἰς τὸν ὀριστικὸν κατάλογον τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν, ἀπαλάττει τὸν παρὰ νόμῳ ἐγγραφέντα τῆς ὑποχρέωσης ν' ἀπέχῃ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ἐὰν μὴ πράγματι ἔχῃ τὰ προσόντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 38 ἀπαιτούμενα (ἄρθρ. 82 τοῦ αὐτοῦ νόμου)· καὶ ἀληθῶς μὲν τὸ ἄρθρον 232 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων λέγον, ὅτι οἱ πάρεδροι ὅταν ᾔνε εἰς ἐνέργειαν ἔχουσι τὸν βαθμὸν τῶν δικαστῶν, καθίστησιν ἀμφίβολον, ἐὰν οἱ πάρεδροι τῶν δικαστηρίων δύνανται νὰ ἐξομοιωθῶσι τοῖς δικασταῖς, οἵτινες πάντοτε δικαστικοὶ λειτουργοὶ εἰσὶν· ἀλλ' ὁ λόγος δι' ὃν ἀποκλείονται οἱ ἐν ἐνεργείᾳ διατελοῦντες δικαστικοὶ ὑπάλληλοι οὐδεὶς φαίνεται ἄλλος ἢ οὗτος, ἵνα μὴ ἀποτρέπωνται τῆς ἐκπληρώσεως τῶν δικαστικῶν αὐτῶν καθηκόντων.

ἀποτρέπεται δὲ πρὸς βλάβην τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας καὶ ὁ πάρεδρος διοριζόμενος μέλος ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς, ἥς τὰ καθήκοντα πολλοὶ καὶ διάφοροι ὄντες οἱ ἐκπληροῦντες, περιττὴν καθιστῶσι τὴν σύμπραξιν ἄλλων ἀναγκαιῶν εἰς ἐκπλήρωσιν καθηκόντων σπουδαίων, οἷα τὰ καθήκοντα τῶν δικαστικῶν παρέδρων. Ὁ πάρεδρος κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην δικηγόρος ὢν καὶ δικαστικός λειτουργὸς συγχρόνως, ἀνεπίδεκτός ἐστι τοῦ ἐκπληροῦν καθήκοντα ἀπαγορευόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ βουλευτικῶν ἐκλογῶν τοῖς δικαστικοῖς ὑπαλλήλοις ἢ τοῖς δικηγόροις· ἄρα δὲν δύναται οὔτε μέλος ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς εἶναι (ἄρθρ. 38 αὐτοῦ), οὔτε ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ διορισθῆναι ἀντιπρόσωπος τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἐν ἣ ἐδρεύει τὸ Πρωτοδικεῖον παρ' ᾧ διατελεῖ δικηγόρος (ἄρθρ. 6 τοῦ νόμου ΨΝΕ').

Ἐκ τούτου δὲ μᾶλλον ὑποστηρίζω, ὅτι κακῶς συμπεριελήφθητε εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν καὶ ἐκληρώθητε ἴσως ἐν ἀγνοίᾳ ὅτι εἰσθε πάρεδρος παρ' Ἐφέταις, καὶ ὅτι ὀφείλετε νὰ ἀπέχητε τοῦ τοιούτου καθήκοντος, νὰ ἐκπληρώσητε δὲ ἀσφαλῶς κατ' ἐμὲ, τὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων καὶ τῶν Νομαρχῶν συντασσόμενων καταλόγων τῶν ἐνόρκων.

Ἀριθ. 1478

Τῇ 18 Ἰουλίου 1879

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 1286 τῆς 21 Αὐγούστου ε. ε. ἐγγράφῳ μου πρὸς ὑμᾶς, παραλιπὼν εἰπεῖν τι καὶ περὶ τῆς κατ' ἐμὴν γνώμην ἀργίας τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου ΡΟΤ'. τῆς 16 Μαρτίου 1851 (περὶ τροπολογίας τοῦ περὶ ἐπαρχιακῶν συμβουλίων νόμου), μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ νόμου τῆς 13 Ἰουλίου 1869, ἀναγκαῖον νομίζω εἰς συμπλήρωσιν τῶν ὅσων ἐκεῖ εἶπον προσθῆσθαι καὶ τινα περὶ τοῦ νόμου ἐκείνου.

Ὁ νόμος τοῦ 1851 ἐν ἄρθρῳ 12 λέγει, ὅτι ἐὰν ἐπαρχιακὸν τι συμβούλιον μὴ συνέλθῃ ἢ συνελθὼν μὴ ἐκπληρώσῃ τὰ καθή-

κοντα αὐτοῦ ἢ διαλυθῇ πρὸ τοῦ ἐκπληρῶσαι ταῦτα; ὁ Νομάρχης ἀναλαμβάνει τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ περὶ ἐκλογῆς ἐνόρκων καθήκοντος ἐκείνου, τί δὲ ἠθέλομεν εἰπεῖ, εἰ συμβουλίον τι ἐπαρχιακὸν συνελθὼν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου τοῦ 1851 ἐξέλεγεν ἡττονας ἐνόρκους ἢ ὅσους κατὰ νόμον ὤφειλεν; ὁ Νομάρχης ἠθέλομεν βεβαίως εἰπεῖ, ὅτι ὤφειλεν ἐκλέξει τοὺς ἐλλείποντας· ἄρα κατὰ τοῦτο βεβαίως τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ νόμου τοῦ 1851 κατήργησεν ὁ νόμος τοῦ 1869· ἂν δὲ βεβαίως κατηργήθη κατὰ τοῦτο, ἡ κατάργησις αὕτη δείκνυσί καὶ τὴν σιωπηρὰν κατάργησιν ὅλου τοῦ ἁρθρου 12 καθ' ὅσον περὶ ἐνόρκων λέγει· καὶ τοῦτο δυνάμεθα καὶ ὀφείλομεν εἰπεῖν κατὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ τοῦ νομοθέτου τὴν δηλουμένην ἐκ προγενεστέρων νόμων· διότι οἱ περὶ ἐκλογῆς ἐνόρκων προγενέστεροι νόμοι, περὶ ὧν λόγον ποιοῦμαι ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 1286 ἐγγράφῳ μου διδάσκουσιν ἡμᾶς τοῦτο, ὅτι ὁ ἀρμόδιος συμπληροῦν τὸν ἐν μέρει ἐλλείπῃ κατάλογον τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, ἀρμόδιος καὶ ἀναπληροῦν τὸν ἐλλείποντα ὅλως. Τὸ δικάρειν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ περὶ ἐκλογῆς ἐνόρκων καθήκοντος τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου μεταξὺ νομάρχου καὶ προέδρου Ἐφετῶν ἀντίκειται πᾶσι τοῖς προηγουμένοις νόμοις, καθ' οὓς ἡ ὁ νομάρχης μόνος ἢ ὁ πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν ἐκπληροῖ τὸ καθήκον ἐκεῖνο τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου· ἀρμόδιον δ' ἀποφαίνεται ῥητῶς ὁ νόμος τῆς 18 Ἰουνίου 1848 ἐκλέγειν ὅλους τοὺς ἐνόρκους ἐπαρχιακοῦ τινος συμβουλίου, ὅπου τοῦτο δὲν συνέταξε κατάλογον ἐνόρκων, τὸν ἀρμόδιον ὄντα καὶ συμπληροῦν τὸν ἀτελεῖ αὐτοῦ κατάλογον. Σύμφωνα λοιπὸν τούτοις ὀφείλομεν κατ' ἐμὴν γνώμην εἰπεῖν, ὅτι μετὰ τὸν νόμον τοῦ 1869, ἐπκυσεὺς ὅλως ἰσχύειν τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ νόμου τοῦ 1851 τὸ ἀπονέμον τῷ νομάρχῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐνόρκων, οὓς ἐπαρχιακὸν τι συμβουλίον οὐδὲ ὅλως ἢ ἐλλείπῳς ἐξελέξατο, καὶ ὁ πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν, ὁ ἀρμόδιος συμπληρῶσαι τὸν ἀτελεῖ κατάλογον τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, ἀρμόδιος ἐστὶ καὶ ὅλως ἀναπληρῶσαι τὸν πικντελῶς ἐλλείποντα, διὰ τῶν κατὰ τὸ παρελθὼν ἔτος ἐκλεχθέντων ὑπὸ τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου ἐνόρκων, εἴτε συντάτ-

των ἐκθεσιν βεβαιούσαν τοῦτο, εἴτε καὶ διὰ κληρώσεως, ὀρίζουσης μόνον τὴν νέαν τάξιν αὐτῶν· εἰ δὲ ἐξέλιπόν τινες, μόνοι οἱ ὑπάρχοντες καλοῦνται, ὡς καὶ ἐπὶ συμπληρώσεως ἀτελοῦς καταλόγου, ἐὰν τινες καὶ οὐχ ὅλοι οἱ πρὸς συμπλήρωσιν ἀναγκαῖοι ὑπάρχωσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ συγχωνεύσεως ποινῶν.

Ἀριθ. 1479. (τηλεγράφημα) Τῇ 18 Ἰουλίου 1879.

Νομάρχῃ Πατρῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς δύναται καὶ καθήκον ἔχει συγχωνεύειν ποινὰς, ἐὰν κρίνῃ συγχωνευτέας αὐτὰς κατὰ νόμον, ὅπως καὶ τὸ δικαστήριον αἰτήσῃ τοῦ καταδίκου δύναται συγχωνεύειν, ἐὰν ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀρνήσῃ τὴν συγχώνευσιν. Τοῖς δικαστηρίοις δὲ μόνοις, ἐπὶ ἀντιδικίας μεταξὺ καταδίκου καὶ Εἰσαγγελέως διακρίνουσιν, ἀπόκειται κρίνειν· οὐδενὶ δὲ ἐὰν ὁ ἀρμόδιος Εἰσαγγελεὺς συμφωνῇ τῷ καταδίκῃ, αἰτοῦντι τὴν συγχώνευσιν. Ἐπομένως κατ' ἐμὴν γνώμην ὁ Εἰσαγγελεὺς δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὴν περὶ συγχωνεύσεως ἀπόφασίν του ἀκωλύτως. Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑμετέρου σημερινοῦ τηλεγραφήματος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀναιρούσης ἀλλὰ μὴ διαταττούσης τὴν ἐπιστροφὴν τῶν δυνάμει τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως εἰσπραθέντων, δύναται νὰ ἐκβιασθῇ ἡ ἐπιστροφή τούτων ;

Ἀριθ. 1510. Τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν.

Ὅρθον τὸ βούλευμα, διότι ἀδύνατος ἐστὶν ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις χωρὶς τίτλου ἐκτελεστοῦ τοιοῦτος δ' οὐκ ἐστὶν ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναιρούσα χωρὶς νὰ διατάττῃ τὴν ἀπόδοσιν τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως ἀναγκαστικῶς ληφθέντων. Ὁ λαβὼν, πολλὰς δύναται ἔχειν ἐνστάσεις κατὰ τῆς αἰτήσεως περὶ ἐπιστροφῆς καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἀπόδοσιν πρὶν ἢ τελεσιδικίᾳ ἀπορριφθῇ αὐτὰς καὶ καταδικασθῇ εἰς ἐπιστροφὴν (ἄρθρ. 354,

856 Πολ. Δικονομίας). Ἄλλ' οὐδὲ πειθαρχικῶς νομίζω καταδικατέον τὸν κλητῆρα, διότι ἔσφαλε περὶ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρ. 834 ἢ ἄλλης διατάξεως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Νομάρχου συντασσομένου καταλόγου τῶν κληρωτῶν ἐνόρκων.

Ἀριθ. 1512.

Τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1879.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 267 ἔτους 1878 ἀποφάσεώς του διέταξε νὰ γίνῃ κλήρωσις καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Αἰτωλοακαρνανίας προταθέντων τριάκοντα ἐνόρκων, ἐκ τῆς ἐπαρχίας Μεσολογγίου ληφθέντων καὶ οὐχὶ ὑφ' ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Νομοῦ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου αἰτοῦμαι διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

α') Περὶ παντὸς ὅ,τι ἐπηρεάζει τὴν κλήρωσιν τῶν τακτικῶν ἐνόρκων ἀρμόδιόν ἐστι κατ' ἐμὴν γνώμην νὰ κρίνῃ τὸ ἐνεργοῦν αὐτὴν δικαστήριον· διότι τί, ἐὰν ὁ Νομάρχης προσέθηκε τριάκοντα ἐνόρκους μὴ ὄντας ἐγγεγραμμένους ἐν τοῖς ἐπαρχιακοῖς καταλόγοις, ὀφείλει προβῆναι εἰς τὴν κλήρωσιν τοιούτων ἐνόρκων παρὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 10 καὶ ἐπομ. καὶ 21 τοῦ νόμου τῆς 9 Ἰουλίου 1848 ; ἀδύνατον κατ' ἐμὲ εἰπεῖν τοῦτο· εἰ δὲ δύναται δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἀπέχει τοιαύτης κληρώσεως ὥς παρὰ νόμου, δύναται ταῦτόν εἰπεῖν καὶ ὅτε οἱ τριάκοντα ἐξελέγησαν ἐξ ἑνὸς μόνον ἢ τινων ἐπαρχιακῶν καταλόγων, ἐὰν κατὰ νόμον ἐξ ὅλων ὀφείλουσιν ἐκλέγεσθαι καὶ ὑπὸ τοῦ νομάρχου κατὰ τὴν ἀναλογίαν, καθ' ἣν ἐκλέγουσι καὶ τὰ ἐπαρχιακὰ συμβούλια· ἄρα ἐσφαλμένως εἶπεν ἡ τοῦ ἐφετείου ἀπόφασις ὅτι ἀναρμόδιον ἐστὶν ἐξετάζειν τοῦτο ὥς ἀναγόμενον εἰς διοικητικὰ καὶ ξένα αὐτῷ καθήκοντα.

β') Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις οὐδὲν ἤττον προέβη καὶ εἰς τὴν ἐξέτασιν ταύτην ἀποφνημαμένη νόμιμον τὴν ἐξ ἑνὸς ἐπαρχιακοῦ καταλόγου ἐκλογὴν ὅλων τῶν τριάκοντα· εἶπε δὲ τοῦτο διότι τὸ ἄρθρον 21 τοῦ εἰρημένου νόμου δὲν λέγει καὶ περὶ τοῦ

νομάρχου, ὅπερ ὁ παρ' αὐτοῖς Εἰσαγγελεὺς ὑπεστήριξεν, ὅτι δηλ. ὀφείλει τηρησάιν τὴν ἀναλογίαν καθ' ἣν γίνεται ἡ ἐκλογὴ ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων, κατὰ τὴν ῥητὴν περὶ αὐτῶν διατάξιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 20.

Ἡ γνώμη αὕτη τῶν ἀντιθέτων ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς ταῦτα, ὅτι τῆς ἐξουσίας τοῦ νομάρχου ἐκτεινομένης ἐφ' ὅλον τὸν νομὸν, δὲν ὑφίσταται ἡ αὐτὴ ἀνάγκη ὡς πρὸς τὴν ἀσκήσιν τοῦ περὶ ἐκλογῆς τῶν 30 ἐνόρκων καθήκοντος αὐτοῦ, ἡ ἀνάγκη λέγω, τῆς ἀναλόγου διαιρέσεως τῆς ἀσκήσεως τοῦ τοιούτου καθήκοντος παρὰ τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων, ἅτινα κατὰ τοπικὰ τοῦ ὅλου Νομοῦ τμήματα ἀρμόδια ὄντα ἐνεργεῖν, κατὰ μέρος μόνον ἕκαστον δυνατόν ἐστὶν ἐκλέγειν καὶ τοὺς τριάκοντα αὐτῶν ἐνόρκους· καὶ ὅτι τὸ ἀπεριόριστον δικαίωμα τοῦ Νομάρχου τοῦ ἐκλέγειν τοὺς 30 ἐνόρκους ἐξ ὧν ἐπαρχιῶν τοῦ Νομοῦ ἐγκρίνει ἐπομένως καὶ ἐκ μιᾶς ὅλους, δεικνύει καὶ τὸ ἀκυρωθὲν ἄρθρον 54 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, καθ' ὃ τὰ Νομαρχιακὰ συμβούλια διὰ τὸ ἐκτείνεσθαι τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν ἐφ' ὅλου τοῦ Νομοῦ δὲν ἦσαν ὑπόχρεα ἐκλέγειν τοὺς 30 ἐνόρκους ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν, διότι τοῦτο δὲν λέγει τὸ ἄρθρ. 54 οὐδ' ἄλλος τις νόμος εἶπεν.

Ἄλλ' αἱ λέξεις τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ εἰρημένου νόμου τοῦ 1848 «ὁ Νομάρχης προσθέτει εἰς τοὺς παρὰ τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων τοῦ Νομοῦ ἐκλεχθέντας ἐνόρκους ἐτέρους τριάκοντα ἐκ τῶν ἐπαρχιακῶν καταλόγων», ἀμφίβολον καθιστῶσιν, ἂν μὴ ἐννοῶσι μᾶλλον, ὅτι ἡ προσθήκη ὀφείλει γίνεσθαι καθ' ὃν τρόπον καὶ ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων γίνεται, τουτέστι μᾶλλον τοῦτο, ὅτι ἐξ ἐκάστης ἐπαρχίας ἐκλέγει καὶ αὐτὸς τόσους ὅσους ἕκαστον ἐπαρχιακὸν συμβούλιον ἐξελέξατο ἢ ὅτι ἐξ ὅλων τῶν καταλόγων ἐκλέγει οὓς κρίνει εὐλογώτερον, χωρὶς τινος ὑποχρεώσεως τοῦ τηρεῖν τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν καὶ ὅτι ἐπομένως δύναται κατὰ τὴν ἐκλογὴν προτιμᾶν τοὺς ἐπαρχιῶν τινῶν ἢ καὶ μιᾶς τῶν λοιπῶν.

Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ συγχωνεύσεως ὁμοειδῶν ποινῶν.

Ἀριθ. 1513. α.

Τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1879.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν.

Διὰ τοῦ ὑμετέρου ἐγγράφου τῆς 21 τρέχοντος αἰτεῖτε, κ. Ὑπουργέ, ἡτιολογημένην γνώμην περὶ τοῦ ζητήματος, εἰ τις καταδικασθεὶς ἐπὶ ἀντιστάσει κατὰ τῆς ἀρχῆς τὴν 18 Νοεμβρίου 1876 εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν, ἣν καὶ ἐξετέλεσεν, ὕστερον δὲ καταδικασθεὶς ὡς ἔνοχος ὁμοίας πράξεως, πρᾶχθείσης πρὸ τῆς πρώτης καταδίκης, ἥτοι τὴν 7 Νοεμβρίου 1876, εἰς τετράμηνον φυλάκισιν καὶ τεθείς διὰ τοῦτο εἰς τὰς φυλακὰς τὴν 28 Ἰουνίου 1879 ἡμέραν τῆς δευτέρας καταδίκης, νομίμως ἀπελύθη τῶν φυλακῶν αἰτήσας τοῦ Εἰσαγγελέως πρὸ τοῦ ὑποστῆναι πλήρη τὴν ποινὴν τῶν τεσσάρων μηνῶν.

Τὸ ἄρθρ. 365 τῆς Γαλλικῆς ποινικῆς δικονομίας λέγει ὅ,τι καὶ τὸ τοῦ ἡμετέρου Ποιν. Νόμου ἄρθρ. 109, τοῦτο δηλαδὴ, ὅτι ὁ ἔνοχος πολλῶν κακουργημάτων ἢ πλημμελημάτων τιμωρεῖται μόνῃ τῇ βαρυτέρᾳ ποινῇ, δέχονται δὲ οἱ ἐρμηνευταὶ πάντες, ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν ἐκείνην ἔξεστι τῷ δικαστῇ ἐπιτείνειν τὴν βαρυτέραν ποινὴν ἐντὸς πάντοτε τοῦ ἀνωτάτου ὅρου αὐτῆς κατὰ τοῦ ἐνόχου πολλῶν πράξεων, τουτέστι δι' ἐρμηνείας δέχονται, ὅτι ἐννοεῖ ἡ εἰρημένη διάταξις αὐτῶν, ὅ,τι τὸ ἡμέτερον ἄρθρον 109 τοῦ Ποιν. Νόμου περιέχει λέγον, ὅτι αἱ λοιπαὶ πράξεις ἐπιμετρομένης τῆς βαρυτέρας ποινῆς πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἰδιαιτέραι ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις· ἄρα τὴν αὐτὴν ἔχοντες κατὰ τοῦτο νομοθεσίαν, τὰ αὐτὰ δυνάμεθα εἰπεῖν περὶ τοῦ ἄρθρου 109 κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐκτέλεσιν, ἅτινα καὶ τὸ Ἀκυρωτικὸν καὶ οἱ συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας λέγουσι περὶ τοῦ ἄρθρ. 365. Κατ' αὐτοὺς δὲ καὶ ὅταν οὐχὶ συγχρόνως ἀλλὰ κατὰ διαφόρους χρόνους δικάζωνται, αἱ πάσης καταδίκης προηγηθεῖσαι πράξεις, δέν τιμωροῦνται ἐκάστη ἰδίᾳ ποινῇ, ἀλλὰ συγχωνεύονται αἱ ἐπιβλητέαι τῇ ἐπιβληθείσῃ ἤδη, παρατεινομένη μόνον, ἐὰν πᾶσι αἱ ποιναὶ τῆς αὐτῆς φύσεως εἰσὶν· ἐὰν δὲ τύχη νὰ καταδικασθῇ τις διὰ δύο ἢ πολλῶν ἀποφάσεων ἕνεκα διαφόρων προηγηθεισῶν πάσης καταδίκης πρά-

ζεων εἰς διαφόρους ποινὰς, κατὰ τὸ Ἀκυρωτικόν, ἐὰν μὲν δια-
 φόρου εἵδους ὦσιν αἱ ποιναὶ, π. γ. ἡ μὲν εἰρκτὴ ἡ δὲ φυλάκι-
 σις, ἐκτελεῖται μόνῃ ἡ βαρυτέρου εἵδους ποινὴ ἥτοι ἡ εἰρκτὴ,
 ἡ δ' ἐλαφροτέρα ἥτοι ἡ φυλάκισις μένει ἀνεκτέλεστος· διότι ἡ
 ἐκτέλεσις ἀμφοτέρων ἀντίκειται τῷ ἄρθρῳ 365 τῆς αὐτῆς ποι-
 νικῆς δικονομίας, ὅπερ, ὡς εἴρηται, τῷ ἡμετέρῳ ἄρθρῳ 109
 τοῦ Ποιν. Νόμου ὅμοιον ἐστὶ, καὶ κατὰ τοῦτο συμφωνοῦσι καὶ
 οἱ Γάλλοι ὑπομνηματισταὶ καὶ συγγραφεῖς τῷ Ἀκυρωτικῷ· ἐὰν
 ὅμως αἱ πολλαὶ ἀπαγγεληθεῖσαι διὰ διαφορῶν ἀποφάσεων ποι-
 ναὶ τῆς αὐτῆς ὡς φύσεως, οἷον φυλακίσεως ποιναὶ διαφόρου
 διαρκείας, κατὰ τὸ Ἀκυρωτικόν ὅλαι ἐκτελοῦνται, ἐὰν μὴ ὑ-
 περβαίνωσι τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς πενταετίας, ἀνεκτέλεστοι
 δὲ μένουσι μόνον καθ' ὅσον ὑπερβαίνουσιν αὐτὸν· ἐπομένως ὅτε
 μὲν πρόκειται περὶ ἐκτελέσεως δύο ἀποφάσεων, ὧν ἡ μὲν κα-
 τεδίκασεν εἰς φυλάκισιν τριῶν ἐτῶν, ἡ δὲ εἰς φυλάκισιν τεσ-
 σάρων ἐτῶν, συγχωνεύονται ἀμφοτέραι εἰς μίαν φυλάκισιν πε-
 ριοριζομένην εἰς πέντε ἔτη, ὅτε δὲ πρόκειται περὶ δύο ἀποφά-
 σεων, ὧν ἡ μὲν κατεδίκασεν εἰς φυλάκισιν δύο ἐτῶν, ἡ δὲ εἰς φυ-
 λάκισιν τριῶν ἐτῶν ἢ ἥττονα, αἱ ποιναὶ ἀμφοτέραι, ὡς μὴ ὑπερ-
 βαίνουσαι τὴν πενταετίαν, ὁλοσχερῶς ἐκτελοῦνται. Τοῦτο ὅμως
 ἀποδοκιμάζουσι διάσημοι τῆς Γαλλίας νομομαθεῖς συγγραφεῖς, ὡς
 ἀντιβαῖνον εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν, αἵτινες ὑπη-
 γόρευσαν τὸ ἄρθρ. 365, καὶ οὐδὲν δικαιολογεῖ τὸ μὴ κρατεῖν
 καὶ ἐπὶ ὁμοειδῶν ποινῶν ὅ,τι καὶ ἐπὶ ἑτεροειδῶν, τουτέστι τὸ
 ἐκτελεῖσθαι τῶν ἀπαγγεληθεισῶν δύο ἢ πολλῶν ποινῶν φυλακί-
 σεως μόνῃ τὴν βαρυτέραν, καὶ πᾶσαι συναριθμοῦμεναι μὴ ὑ-
 περβαίνωσι τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς φυλακίσεως ἥτοι τὴν πεν-
 ταετίαν. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην ὀρθοτάτην νομίζων καὶ ἐγώ,
 λέγω, ὅτι ὁ εἰρημένος κατὰδικος ὤφειλεν ὑποστῆναι ἑνὸς μόνου
 μηνὸς φυλάκισιν, ἀφοῦ καὶ ἡ δευτέρα ἀντίστασις προηγήθη τῆς
 ἀποφάσεως τῆς καταδικασάσης αὐτὸν διὰ τὴν πρώτην ἀντίστασιν
 εἰς τρίμηνον φυλάκισιν καὶ ταύτην ἐξετέλεσε· διότι τῶν δύο ποι-
 νῶν τῆς φυλακίσεως μίαν ὤφειλεν ὑποστῆναι τὴν βαρυτέραν, ἥτοι
 τὴν τετράμηνον, καὶ ταύτην ὡς ὑποστὰς ὀφείλει θεωρηθῆναι, ἐὰν

πρὸς τῇ ποινῇ τῶν τριῶν μηνῶν ὑποστῇ μόνον ἐνὸς μηνὸς ἔτι φυλάκισιν ἐκ τῶν λοιπῶν τεσσάρων. Πάντες δὲ καὶ Ἀκυρωτικὸν καὶ συγγραφεῖς ἀρμοδίαν λέγουσι τὴν Εἰσαγγελίαν κρίνειν περὶ τῆς εἰρημένης συγχωνεύσεως τῶν ποινῶν, ὡς ἀναγομένης καὶ αὐτῆς εἰς τὰ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων ἣν ὁ νόμος τῇ Εἰσαγγελίᾳ ἀνέθηκε· μόνον δ' ἐπὶ διαφωνίας μεταξὺ Εἰσαγγελέως καὶ καταδίκου εἰσάγεται τὸ περὶ τῆς συγχωνεύσεως ζήτημα εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ὅπερ ὁμῶς κατὰ τοὺς Γάλλους δὲν δύναται νὰ συγχωνεύσῃ παρατεῖνον τὴν ἀπαγγελθεῖσαν δι' ἀποφάσεως τελεσιδίκου ποινὴν κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, διότι οὐδεὶς νόμος συγχωρεῖ τοῦτο τῷ δικαστηρίῳ κατὰ τελεσιδικῶν ἀποφάσεων, ἀλλ' ἀποφαίνεται μόνον ποία κατὰ τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἡ ποινὴ, ἣν ὁ καταδίκος ὀφείλει κατὰ τὸν νόμον ὑποστῆναι, καὶ ποία ἦν οὐκ ὀφείλει, ὡς μὴ ὀφείλων κατὰ νόμον ὑποστῆναι, ἢ μίαν καὶ μόνην ποινὴν δι' ὅλας τὰς πάσης καταδίκης προηγηθείσας πράξεις. Ἐπὶ τῶν δύο ποινῶν φυλάκίσεως, περὶ ὧν πρόκειται π. χ., ἐὰν διεφώνουν Εἰσαγγελεὺς καὶ καταδίκος καὶ ὁ μὲν ἤξιον ὑποστῆναι τοῦτον καὶ τὰς δύο ποινὰς, τουτέστι πρὸς τῇ τῶν τριῶν μηνῶν καὶ πλήρη τὴν φυλάκισιν τῶν τεσσάρων μηνῶν, ὁ δὲ καταδίκος ὅτι πρὸς τῇ τῶν τριῶν μηνῶν μόνον ἐνὸς μηνὸς φυλάκισιν ὀφείλει ὑποστῆναι, τὸ δικαστήριον δὲν ἠδύνατο συγχωνεῦσαι τὰς δύο ποινὰς εἰς τρίτην τινὰ ὑπ' αὐτοῦ κατὰ πρῶτον ἀπαγγελομένην, π. χ. εἰς πέντε μηνῶν φυλάκισιν, ἀλλὰ μόνον ἐξῆν αὐτῷ, ἢ κατὰ τὸ Ἀκυρωτικὸν εἰπεῖν ὅτι καὶ αἱ δύο ποιναὶ ἐκτελεστέαι, ἢ κατὰ τοὺς συγγραφεῖς Γάλλους, ὅτι μόνον φυλάκισιν τεσσάρων μηνῶν ὀφείλει ὑποστῆναι ὁ καταδίκος, ὅσον ἢ βαρυτέρα ἐστὶ ποινὴ (περὶ ὅλων τῶν εἰρημένων ἴδε Hélie theorie du pcode enal N° 390—403 καὶ Morin Repertoire du droit criminel de peines § 2.)

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμάντόπουλος.

Ὁ δὲ ἀπειλῆς θανάτου παρεμποδίσας τοὺς ἰατροὺς προσελθεῖν εἰς ἐχθρὸν αὐτοῦ νοσοῦντα, ἵνα δι' ἑλλειψιν ἰατροῦ ἀποθάνῃ, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο, εἶναι καταδιωκτέος ἐπὶ φόνῳ ;

Ἀριθ. 1513. 6'.

Τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κυπριασίᾳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ χθὲς ληφθὲν ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ ἐρωτῶμαι, ἐάν τις παρεμποδίσας ἀπειλῇ θανάτου τοὺς ἰατροὺς προσελθεῖν εἰς ἐχθρὸν αὐτοῦ νοσοῦντα, ἵνα δι' ἑλλειψιν ἰατροῦ ἀποθάνῃ, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο, καταδιωκτέος ἐστὶν ἐπὶ φόνῳ. Φρονεῖτε δὲ ὅτι ἡ πράξις ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ φόνου, ὥσπερ καὶ ἡ τοῦ παρεμποδίσαντος τινα καθειργμένον τῆς χρήσεως τροφῆς ἢ ὕδατος καὶ παραιτίου οὕτως γενομένου ἐκ προθέσεως τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Τῷ παραδείγματι τούτῳ, λέγουσι καὶ οἱ γάλλοι, ὅμοιον τὸ στερεῖν τινα ἀσθενῆ πιεῖν ἱατρικόν, ὅπερ ἡδύνατο σῶσαι τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Ἀλλὰ δυσαπόδεικτον λέγουσι τὸ τοιοῦτον ζήτημα, διότι δυσχερὲς ἀποδειχθῆναι ποῖα ἔμελλον εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἱατρικοῦ, καὶ ἂν ἡ δύναμις αὐτοῦ καὶ ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς ἦσαν τοιαῦται, ὥστε νὰ δεχθῶμεν ὡς βέβαιον ὅτι ἤθελε διὰ τοῦ ἱατρικοῦ σωθῇ. Ἡ δὲ ποινικὴ δικαιοσύνη, εἰ καὶ ἔχῃ ἐν τούτῳ ὑλικὴν τινα πρᾶξιν, ἤθελε διστάσει ἀναμφιβόλως νὰ βαδίσῃ ὁδὸν τοσοῦτον σκοτεινὴν (ἴδε Hélie theorie du Code Penal N° 2368 ἐκδ. Βρυξελλῶν). Αὐτὸ τοῦτο νομίζω ὅτι ὀφείλομεν εἰπεῖν καὶ διὰ τοὺς παρεμποδισθέντας ἰατροὺς, ὅτι δυσχερέστατον ἀποδειχθῆναι καὶ βεβαιωθῆναι ἐντελῶς καὶ ἀσφαλῶς, ὅτι ἡ συνδρομὴ αὐτῶν ἤθελε σώσει τὸν ἄνθρωπον· εἰ δὲ τοῦναντίον ὑμεῖς νομίζετε, προβῆτε εἰς καταδίωξιν καὶ κρίντωσαν τὰ δικαστήρια.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδισμαντόπουλος.

Περὶ μεταφορᾶς δημοτικῶν δικαιωμάτων. Περὶ ἐγγραφῆς πολιτῶν εἰς τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον. Περὶ ἐκδικάσεως ἐνστάσεων κατὰ τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου.

Ἀριθ. 1514.

Τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Ἐπιστρέφω τὰ σταλέντα μοι ἔγγραφα ἐπὶ τῷ αἰτῆσαι τὴν

ὕπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2691 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, διότι οὐδένα εὐρίσκω λόγον δυνάμενον νὰ ὑποστηρίξη τοιαύτην αἵτησιν.

Ἡ μὲν εἰρημένη ἀπόφασις ἀρκεῖται εἰς τὸ ἐν ὄρκον τῆς ἐνστάσεως 373 πολιτῶν ἀποκλεισθέντων τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων Πειραιῶς, ἀπορρίπτει δὲ τὴν ἐνστάσιν τοῦ Γ. Παπαγεωργίου περὶ ἐγγραφῆς ἢ μὴ ἐγγραφῆς πολιτῶν, ὡς μὴ βεβαιωθεῖσαν· ἐκ δὲ τοῦ ὑπομνήματος τοῦ δημαρχοῦντος Πειραιῶς βλέπω, ὅτι οἱ εἰρημένοι 373 οἱ αἰτήσαντες ἐγγραφῆναι δημόται Πειραιῶς παρὰ τοῦ δημάρχου, ἦσαν ἐγγεγραμμένοι ἤδη ἐν ἄλλοις δήμοις, ἐξ ὧν ἐδήλωσαν ὅτι μεταφέρουσι τὰ δημοτικά αὐτῶν δικαιώματα· ἀορίστως δὲ λέγει, ὅτι ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως δημόται πρόσωπα μὴ ἔχοντα κεκτημένην τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, διότι οὔτε ποῖα οὔτε πόσα λέγει, οὐδ' ἐπὶ τίνι λόγῳ δὲν εἶνε Ἕλληνες. Ἐκ τούτων δὲ κρίνων νομίζω, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπόφασις οὐδὲν περιέχει σαφῶς παραβιάζον νόμον τινά· διότι ἐκ τοῦ σὺνδυσμαὶ τῶν ἀρθρῶν 91 καὶ 92 τοῦ νόμου τῆς 29/10 1856 τῷ ἀρθρῷ 10 τοῦ περὶ δήμων νόμου, ὁ δήμαρχος Πειραιῶς κατ' ἐμὴν γνώμην δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐγγραφὴν, ὡς ἀρκοῦντος πρὸς τοῦτο νὰ ἐκφράσῃ ὁ νέος δημότης, ὅτι μετοικίζει ἐπὶ προθέσει κυρίας καὶ μονίμου αὐτόθι ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ· πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τούτου ἀρκεῖ γενέσθαι τοιαύτην δήλωσιν, καὶ ἐπομένως γενομένης ἀποδειγμένως αὐτῆς, δὲν ἔσφαλε τὸ δικαστήριον ἀρκεσθὲν εἰς τὴν ἐν ὄρκον βεβαιώσιν τῆς στηριζομένης εἰς τὴν δήλωσιν ἐνστάσεως, τῇ κρίσει δὲ τοῦ δικαστοῦ τῶν ἐνστάσεων ἀπόκειται δέχεσθαι ἢ ἀπορρίπτειν αὐτάς, ὡς ἀποδειχθεῖσας ἢ μὴ ἀποδειχθεῖσας, εἰς νομίζῃ ὅτι ἂν ὑπῆρχεν ἀπόδειξις, δυνατόν ἦτο προσαχθῆναι αὐτήν. Ἄλλως τε ἡ ἀπόφασις ἐστὶ τοσοῦτον συνοπτικῶς συντεταγμένη, ὥστε ἀδύνατον ἀποβαίνει εἰπεῖν, εἴ τις νόμος παρεβιάσθη.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀμοιβαίαι μηνύσεις. Συναφὴ πλημμελήματα καὶ πταίσματα.

Ἀριθ. 1519.

Τῇ 28 βεβίου 1879.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ πταισματοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 762 καὶ 774 (1879) ἀποφάσεων τοῦ ἀπέσχε νὰ δικάσῃ πταισματοδικὰς ὑποθέσεις ἐπὶ ἀπειλῇ κλπ. κατὰ τῶν Α. καὶ Β., διατάξαν νὰ συνενωθῶσιν αὐταὶ καὶ συνεκδικασθῶσι μετὰ τῶν μηνύσεων τῶν κατηγορουμένων, οὓσων ἐκκρεμῶν ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα εἰσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν.

Τῶν ἀποφάσεων τούτων τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦμαι ὑπὲρ τοῦ νόμου διὰ τὸν ἐξῆς λόγον.

Διότι δι' αὐτῶν ἀπεφάνητο ὁ πταισματοδίκης ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς νὰ ἐνωθῇ καὶ συνδικασθῇ τὸ εἰσαχθὲν πταῖσμα μετὰ τῆς καταμηνυθείσης τῷ εἰσαγγελεῖ τῶν Πλημμελειοδικῶν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τοῦ καταμηνύσαντος αὐτὸν ἀξιοποίνου κατ' αὐτοῦ πράξεως· οὕτω δὲ κακῶς ἡρμήνευσε τὰ ἄρθρα 94, 103 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ 16, 278 καὶ ἐπομ. τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ ἄλλα, καθ' ἃ οἱ δημόσιοι κατήγοροι καὶ ἡ Εἰσαγγελία δύνανται ἐλευθέρως καταδιώκειν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν, ὅσας καταδιωκτέας νομίζουσι πράξεις καὶ δὲν δύνανται τὰ δικαστήρια τῶν πταισματοδικῶν ὑποχρεοῦν αὐτοὺς εἰς καταδίωξιν ἢ μὴ καταδίωξιν· τοῦτο δὲ πράττει ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ὡς ἀναγκάζουσα ἢ εἰς μὴ καταδίωξιν τοῦ εἰσαχθέντος πταίσματος, ἐὰν οἱ ἀρμόδιοι κατήγοροι νομίζουσιν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταδιωχθῇ ὁ μηνυτὴς τοῦ κατηγορουμένου, ἢ εἰς καταδίωξιν τοῦ μηνυτοῦ εἰ καὶ ὁ ἀρμόδιος δημόσιος κατήγορος ἢ Εἰσαγγελεὺς ἀκαταδίωκτον νομίζῃ τὴν ἀποδιδομένην αὐτῷ πράξιν. Καὶ ταῦτα ἐὰν πταῖσμα καὶ ἢ πράξις αὕτη, εἰ δὲ πλημμέλημα ἐστὶ καὶ εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἐννοεῖ ἢ ἀπόφασις νὰ παραπέμψῃ τὸ εἰσαχθὲν πταῖσμα, ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθησαν τὰ περὶ συναφείας ἄρθρα 33 καὶ 35 τῆς Ποιν. Δικονομίας, διότι αὕτη δυνατόν ὑπάρχειν ἐπὶ διαπράξεως παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου πλημμελήματος ἢ πλημμελημάτων μετὰ πταίσματος ἢ πταισμάτων, οὐ μὴν καὶ ὅταν

παρ' ἄλλου τὸ πλημμέλημα καὶ παρ' ἄλλου τὸ πταῖσμα πρᾶτ-
 τηται.

Διότι διὰ τοὺς αὐτοὺς εἰρημένους λόγους ἐσφαλμένως ἡρμη-
 νεύθησαν τὰ ἄρθρα 33 καὶ 34 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ παρε-
 πέμφθη τὸ εἰσαχθὲν πταῖσμα εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον, ἵνα δι-
 κάσθῃ ὡς συναφές δῆθεν τῷ δικαζομένῳ ὑπ' αὐτοῦ πλημμελή-
 ματι τοῦ μηνυτοῦ τῆς κατηγορουμένης.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀγωγή ἐνόρκων περὶ διαγραφῆς αὐτῶν ἐκ τοῦ καταλόγου.

Ἀριθ. 1547.

Τῇ 9 Ὀκτωβρίου 1879.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει Πρωτοδικῶν, διὰ τῶν ὑπ' ἀ-
 ριθ. 539, 540 καὶ 541 ἀποφάσεων του, δεχθὲν τὰς ἀγωγὰς
 τῶν ἐν αὐταῖς σημειουμένων, διέταξε τὴν διαγραφὴν αὐτῶν ἐκ
 τῶν καταλόγων τῶν ἐνόρκων.

Τῶν ἀποφάσεων τούτων τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου αἰτοῦ-
 μαὶ διὰ τὸν ἐξῆς λόγον. Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ ἀπὸ 9
 Ἰουλίου 1848 νόμου, προκειμένου περὶ ἐκδικάσεως ἀγωγῆς περὶ
 διαγραφῆς ἢ προσθήκης εἰς τὸν συνταχθέντα κατάλογον τῶν ἐ-
 νόρκων, ἡ συζήτησις ἄρχεται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀναγινωσκομέ-
 νης ἐκθέσεως ὑπὸ τινος τῶν δικαστῶν ἐπὶ τούτῳ διοριζομένου
 ὑπὸ τοῦ προέδρου, μετὰ δὲ ταῦτα, τὸ δικαστήριον ἀφοῦ ἀκού-
 σῃ τοὺς διὰδίκους καὶ τὸν Εἰσαγγελέα ἀπαγγέλλει τὴν ἀπόφα-
 σιν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀναιρεσιβαλ-
 λομένων ἀποφάσεων, κατὰ τὴν ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Νομάρ-
 χου Ἀρχαδίας γενομένην συζήτησιν δὲν ἀνεγνώσθη ἔκθεσις Εἰ-
 σηγητοῦ, ἐκτὸς δὲ τούτου δὲν ἠγόρευσεν ὁ Εἰσαγγελεὺς, ἡ τοι-
 αύτη δὲ παράλειψις δίδει χώραν εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναί-
 ρεσιν τῶν ῥηθειςῶν ἀποφάσεων, διότι ὡς πρὸς τὴν μὴ ἀγόρευ-
 σιν ἰδίως τοῦ Εἰσαγγελέως παρεβιάσθη ἡ διάταξις τοῦ μνησθέν-
 τος ἄρθρου 13, ἀπαιτοῦντος πρὸ τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφά-
 σεως ν' ἀκουσθῇ ἡ γνώμη τοῦ Εἰσαγγελέως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐγκλημα αὐτόφωρον. Σύλληψις ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἀριθ. 1583.

Τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Λαμία Πλημμελειοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 9026 ὑμέτερον ἔγγραφον.

Οὔτε τὸ ἀρθρ. 92 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων οὔτε ὁ ὀρθὸς λόγος ἐπιτρέπει τὸ παραγγέλλειν τοῖς ὑφιστάμενοις τὴν σύλληψιν τοῦ πολίτου χωρὶς δικαστικοῦ ἐντάλματος, ὅπου τοῦτο ὁ νόμος ἀπαιτεῖ· ἀλλὰ τοιαύτην ἐκτέλεσιν δὲν παρήγγειλε κατ' ἐμὴν γνώμην ὁ προϊστάμενος ὑμῶν, διότι τηλεγραφικῶς παρηγγέλθη ῥητῶς ἡ σύλληψις καταδιωχομένου ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκλήματι· ἡ σύλληψις δὲ τούτου ἔξεστι γίνεσθαι καὶ χωρὶς τίνος ἐντάλματος συλλήψεως κατὰ τε τὸ Σύνταγμα (ἀρθ. 5) καὶ τὴν Ποιν. Δικονομίαν (ἀρθρ. 168 καὶ 209). Λάβετε δὲ ὑπ' ὄψιν τὸ ἀδιαιρέτον τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς καὶ τὸ ἀόριστον τοῦ ἀρθρ. 168 τοῦ λέγοντος αὐτόφωρον τὴν πράξιν, ἣτις ἀρτίως ἐξετελέσθη· φαντάσθητε δὲ κλέπτῃν εὑρεθέντα ἐγγὺς τοῦ τόπου ὅπου ἡ κλοπὴ ἐξετελέσθη, κρατοῦντα ἐν χερσὶ τὰ κλαπέντα καὶ καταδιωχθέντα διὰ δημοσίας κραυγῆς, τραπέντα δὲ εἰς φυγὴν καὶ εὐρισκόμενον μετὰ μίαν ἢ δύο ἢ καὶ τινὰς ἡμέρας ἐν ἄλλῃ ἐπαρχίᾳ, ἔτοιμον δὲ ὄντα νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν τοῦ κράτους, καὶ κρίνατε ἂν ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν δὲν ἠδύνατο νὰ παραγγείλῃ τῷ Εἰσαγγελεῖ τῶν Πλημμελειοδικῶν νὰ συλλάβῃ τὸν ἐντὸς τῆς περιφερείας αὐτοῦ εὐρισκόμενον αὐτόφωρον κλέπτῃν. Κατ' ἐμὴν γνώμην τὸ τοιοῦτον αὐτόφωρον ἐγκλημα δὲν ἔπαυσε νὰ ᾔνε αὐτόφωρον ἅν τινες παρῆλθον ἡμέραι καὶ ἡ σύλληψις αὐτοῦ χωρὶς ἐντάλματος ἔξεστι γενέσθαι, διότι τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρ. 209 τῆς Ποιν. Δικονομίας ὑπηγόρευσε τὸ κατεπεῖγον τῆς συλλήψεως καὶ τὸ αὐταπόδεικτον τοῦ δικαίου αὐτῆς· κατεπεῖγουσα δὲ ἡ σύλληψις ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ἀλλὰ καὶ ἂν κακῶς ἔκριεν ὁ προϊστάμενος ὑμῶν, περὶ τοῦ αὐτοφώρου τῆς πράξεως ἢ ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὰς διατάξεις τῶν ἀρθ. 168 καὶ 209 τῆς Ποιν. Δικονομίας, παράβασις τοῦτο τὸ πολὺ δημοσίου καθήκοντος, ἧς τὴν εὐθύνην αὐτὸς καὶ μόνος φέρει καὶ οὐχὶ ὁ παραγγελλόμενος ἐκτελέσαι ὑφιστάμενος (ἀρθρ. 97

Π. Ν.). Δὲν ἀντίκειται δὲ τοῖς τοῖς ἄρθ. 5 τοῦ Συντάγμα-
τος, διότι χωρεῖ κατὰ τῶν ἐν γνώσει καὶ δολίως συλλαμβανόν-
των ἢ φυλακίζόντων τὸν πολίτην χωρὶς ἐντάλματος καὶ οὐχὶ
κατὰ τῶν καλῇ πίστει ἐξ ἐρμηνείας ἐσφαλμένης τοῦ νόμου ἢ
κακῆς τῶν πραγμάτων ἐκτιμήσεως πρακτόντων ἢ παραγγελ-
λόντων ταῦτα δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δικαστὴς ἀπορρίψας ὡς προεδρεύων πρωτοδικῶν αἴτησιν περὶ ἀναστολῆς
πλειστηριασμοῦ, δύναται ὕστερον νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς
κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνακοπῆς ; Ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ἐνώπιον
τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ βουλεύματος τοῦ Εἰσαγγελέως
τῶν Ἐφετῶν ;

Ἀριθ. 1584.

Τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1879.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν α) τὸ ὑπ' ἀριθ. 2995 τῆς 26 Ἰουλίου ε.ε.
βούλευμα τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, δι' οὗ ἀ-
περρίφθη μὴνυσις τοῦ Χ. Κ. κατὰ τοῦ πρωτοδίκου Γ. ἐπὶ ἀπο-
σιωπῇ ἰδίας συμμετοχῆς· διότι ὁ δικαστὴς οὗτος ἀπορρίψας
ὡς προεδρεύων αἴτησιν τοῦ μηνυτοῦ περὶ ἀναστολῆς πλειστη-
ριασμοῦ μέχρις ἐκδίκασεως τῆς κατ' αὐτοῦ ἀνακοπῆς, μετέσχεν
ὕστερον καὶ τῆς δίκης περὶ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης ἐνώπιον τῶν
αὐτῶν πρωτοδικῶν· β) τὸ ἔγγραφον προσφυγῆς πρὸς ἡμᾶς τοῦ
αὐτοῦ μηνυτοῦ, δι' οὗ αἰτεῖται τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ βουλεύ-
ματος ἐκείνου, ἐπὶ τῷ διαταχθῆναι τὴν ποινικὴν καταδίωξιν
τοῦ εἰρημένου δικαστοῦ.

Ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς νόμος ἐπιτρέπει τῷ μηνυτῇ προσφυγὴν ἐνώ-
πιον τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως κατὰ βουλεύμα-
τος Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν, δι' οὗ ἀπορρίπτεται ἡ μὴνυσις παρ'
αὐτοῦ χρὴ Εἰσαγγελέως Πλημμελειοδικῶν ἐκπληροῦντος (ἄρθ.
43 Ποιν. Δικονομ.), ὡς ἐπιτρέπεται ἡ προσφυγὴ εἰς τὸν Εἰ-
σαγγελέα τῶν Ἐφετῶν κατὰ βουλεύματος τοῦ παρὰ πλημμε-

λειοδίκαις (ἄρθ. 280 αὐτῆς)· ἄρα ἀπαράδεκτος ἐστὶν ἡ περὶ μεταρρυθμίσεως αἵτησις τοῦ μηνυτοῦ.

Ἐπειδὴ καὶ οἰκοθεν κρίνοντες περὶ τῆς μηνύσεως, οὐδένα εὐρίσκομεν λόγον δικαιολογοῦντα τὴν καταδίωξιν τοῦ δικαστοῦ· διότι τὸ ἄρθ. 36 τῆς Πολ. Δικονομίας μόνῃ τῷ Ἐφέτῃ ἀπαγορεύει τὸ δικάζειν ἔφesiν κατ' ἀποφάσεως, ἣν αὐτὸς ὡς πρωτοδίκης ἐξέδοτο· ἐπομένως ἐξεστὶ παντὶ δικαστῇ καὶ προέδρῳ δικαστηρίου δικάζειν ἐπὶ παντός ἄλλου ἐνδίκου μέσου κατ' ἀποφάσεως ἣν αὐτὸς ἐξέδοτο, ἀνακοπὰς δηλονότι καὶ αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεων παρ' αὐτοῦ ἐκδεδομένων· εἰ δὲ τοῦτο ἐξεστὶ, πολλῶ μᾶλλον συγχωρεῖται τῷ προέδρῳ δικάζειν ὡς μέλος τοῦ δικαστηρίου ὑπόθεσιν περὶ ἧς προσωρινὴν ἐξέδοτο ἀπόφασιν, κατ' αἵτησιν ἐνός τῶν διαδίκων· διότι ἄλλη ἢ δίκη αὕτη κατὰ τε τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἄλλη ἢ κυρία δίκη, ἐν ἣ ὁ πρόεδρος φωτιζόμενος ἐκ τῆς πολλῶ πληρεστερας ἀποδεικτικῆς διαδικασίας καὶ τῆς τελειότερας ἀναπτύξεως τῆς ὑποθέσεως καὶ τῆς ἀπολογίας τοῦ ἀντιδίκου, ἣν συνήθως οὐκ ἔχει ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ περὶ προσωρινοῦ μέτρου (ἄρθρ. 637 Πολ. Δικον. καὶ ἄλλα), κατ' οὐδὲν προσβάλλεται τάναντία ἀποφαινόμενος.

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτομεν τὴν κατὰ τοῦ εἰρημένου βουλευματος τῶν ἐν Πατρίαις Ἐφετῶν αἵτησιν τοῦ Χ. Κ., ἵνα μεταρρυθμίσωμεν αὐτὸ καὶ διατάξωμεν τὴν καταδίωξιν τοῦ δικαστοῦ. Διατάσσομεν τὴν πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσιν ἀντιγράφου τῆς παρούσης πράξεως διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Πύργῳ Πλημμελειοδικῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ παρὰ τῷ δημοσίῳ κατηγόρῳ διωρισμένος γραφεὺς δύναται συμπράττειν τῷ δημοσίῳ κατηγόρῳ ἐνεργοῦντι ἀνακριτικὰς πράξεις; Οἱ ὑπογραμματεῖς, βοηθοὶ καὶ γραφεῖς τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν δύνανται συμπράττειν μετὰ τῶν προϊσταμένων αὐτῶν εἰς ἀνακριτικὰς πράξεις;

Ἀριθ. 1590.

Τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1879.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου ἔγγραφον τοῦ Ὑπουρ-

γείου, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου, ἐὰν ὁ παρὰ τῷ δημοσίῳ κατηγορῶ διωρισμένος κατὰ τὸ ἄρθ. 4 τοῦ ἀπὸ 13 Μαρτίου 1849 ΡΚΣ' νόμου γραφεὺς δύναται συμπράττειν τῷ δημοσίῳ κατηγορῶ ἐνεργοῦντι ἀνακριτικὰς πράξεις κατὰ τὸ ἄρθ. 72 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Δυσχερὲς ἐστὶν εἰπεῖν, εἰ δύναται ἢ μὴ δύναται· διότι ἐὰν ἀποβλέψωμεν εἰς τὸ γράμμα τοῦ ἄρθ. 72 τῆς Ποιν. Δικονομίας τοῦ λέγοντος, ὅτι ἡ προδικασία γίνεται ἐπὶ παρουσίᾳ δικαστικοῦ γραμματέως ἢ δημάρχου ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου ἢ ἀστυνόμου, οὔτε ὁ γραμματεὺς τῆς διευθύνσεως οὔτε οἱ βοηθοὶ καὶ ἐπομένως οὐδὲ ὁ ὑπογραμματεὺς καὶ οἱ γραφεῖς δύνανται συμπράττειν τῷ διευθυντῇ τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῖς ὑπαστυνόμοις ἐνεργοῦσιν ἀνακριτικὰ καθήκοντα, διότι δὲν εἶνε ἐκ τῶν κατονομαζομένων ἐν τῷ ἄρθρ. 72 προσώπων· ἐὰν δὲ ἐμβρατεύοντες εἰς τὸν νοῦν τῆς διατάξεως ταύτης εἴπωμεν, ὅτι δι' ὧν λέγει ἐκφράζει κανόνα, καθ' ὃν πρὸς τὸ κύρος τῶν ἀνακριτικῶν πράξεων ἀρκεῖ ἡ σύμπραξις προσώπου δυναμένου νόμῳ εἴτε ἐκπληροῦν ἀνακριτικὰ καθήκοντα εἴτε βοηθεῖν τῷ ἐκπληροῦντι τοιαῦτα (ἄρθ. 122, 123 Ὁργ. Δικαστ.), τότε καὶ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς καὶ πάντες οἱ εἰρημένοι, γραμματεὺς τῆς διευθύνσεως καὶ ὑπογραμματεὺς καὶ βοηθοὶ καὶ γραφεῖς τῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν δύνανται συμπράττειν τῷ διευθυντῇ καὶ τοῖς προϊσταμένοις αὐτῶν ὑπαστυνόμοις ἐνεργοῦσιν ἀνακριτικὰ καθήκοντα καὶ ἀρκοῦσιν εἰς κύρος αὐτῶν· διότι κατὰ τὸν εἰρημένον νόμον ΡΚΣ' ὁ μὲν γραμματεὺς καὶ οἱ βοηθοὶ κωλυομένους τοὺς προϊσταμένους αὐτῶν ἀναπληροῦσι καθ' ὅλα, ἐπομένως ἐκ τῶν δυναμένων ἐνεργεῖν ἀνακριτικὰς πράξεις εἰσὶν, ὁ δὲ ὑπογραμματεὺς καὶ οἱ γραφεῖς κατὰ γενικὴν ἀρχὴν ἀναπληροῦσι τὸν γραμματέα, ὅπου αὐτὸς ὡς τοιοῦτος δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ ἐπομένως ἐκ τῶν προσώπων εἰσὶ τῶν διωρισμένων νόμῳ, ὡς καὶ ὁ δικαστικὸς γραμματεὺς, ὡς βοηθῶν ἀρχῶν αἰς ἀνατιθεμένα εἰσὶν ἀνακριτικὰ καθήκοντα· τοῦτο δὲ, ὅτι διωρισμένοι εἰσὶν οἱ γραφεῖς, ἵνα βοηθῶσι τοῖς προϊσταμένοις αὐτῶν καὶ κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνακριτικῶν αὐτῶν καθηκόντων, καὶ ἀμφίβο-

λον ἢ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς, βέβαιον ὅμως ἐστὶ κατ' ἐμὴν γνώ-
μην περὶ τοῦ γραφέως τοῦ δημοσίου κατηγόρου, ὅστις κατὰ
τὸν εἰρημέναν εἰδικὸν νόμον κύριον ἔργον ἔχει τὸ ἀνακρίνειν.

Ἄλλ' εἰ καὶ ὀρθότερον νομίζω εἰπεῖν, ὅτι κατὰ τὸν νοῦν τοῦ
ἄρθ. 72 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ ὁ γραφεὺς ὁ δικαστικὸς παρὰ
τῷ δημοσίῳ κατηγόρῳ διωρισμένος νόμῳ, ἵνα βοηθῇ αὐτῷ καὶ
προσηκόντως ὠρτισμένος (διατάγματος τοῦ 1833 περὶ διορισμοῦ
ὁροδοσίας κλπ. τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἄρθ. 3), δύναται
συμπράττειν τῷ δημοσίῳ κατηγόρῳ ἐνεργοῦντι ἀνακριτικὰς πρά-
ξεις, ἐπειδὴ διὰ τὸ γράμμα τῆς αὐτῆς διατάξεως ἀμφίβολον
ἐστίν, εἰ καὶ τὰ δικαστήρια τοῦτο θέλουσιν εἰπεῖ, ἀναγκαῖον
λέγω νὰ προκληθῇ νόμος προσιθέμενος καὶ ῥητῶς εἰς τὸ ἄρθρ.
72 τοὺς γραμματεῖς καὶ βοηθοὺς καὶ γραφεῖς τῆς διοικητικῆς
ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ μάλιστα τὸν παρὰ τῷ δημοσίῳ κατη-
γόρῳ ἐργαζόμενον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὑπογραφέντος βουλευμάτος Πλημμελειοδικῶν ὑπὸ τῶν δύο δικαστῶν, δύ-
ναιται ὁ τρίτος ν' ἀπαιτήσῃ νέαν τῆς ὑποθέσεως διάσχεψιν; Ἀρνούμενου
ἐνὸς δικαστοῦ νὰ ὑπογράψῃ τὸ βούλευμα ἐπὶ τῷ εἰρημένῳ λόγῳ, μετα-
τεθέντος δὲ ἐνὸς ἐκ τῶν ὑπογραψάντων, τί τὸ πρακτέον; Ὁ Εἰσαγγε-
λεὺς ὑποβαλὼν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον, δύναται ὕστερον, πρὶν
τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευμάτος, νὰ μεταβάλῃ γνώμην καὶ ὑποβάλῃ νέαν
πρότασιν ἀντίθετον τῆς ἥδη ὑποβληθείσης:

Ἀριθ. 1644.

Τῇ 7 Νοεμβρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πατρίαις Ἐφετῶν.

Ἀναντῶ εἰς τὸ ληφθὲν τῇ δευτέρᾳ ἰσταμένου ὑπ' ἀριθ. 4221
ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ αἰτεῖσθαι α) νὰ ἐκφράσω γνώμην
περὶ τοῦ ζητήματος, εἰν ὑπογραφέντος βουλευμάτος πλημμε-
λειοδικῶν ὑπὸ δύο τῶν λαβόντων μέρος δικαστῶν, δύναται ὁ
τρίτος ν' ἀπαιτήσῃ νέαν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως διάσχεψιν, καὶ β')
νὰ δώσω ὁδηγίαν περὶ τοῦ πρακτέου ἐν τῇ προκειμένη περιπτώ-
σει, ἀφοῦ εἰς τῶν ὑπογραψάντων μετετέθη, ὁ δὲ ἀπαιτήσας
νέαν διάσχεψιν καὶ μὴ εἰσακουσθεῖς, δὲν θέλει νὰ ὑπογράψῃ.

Τὰ βουλευματα ποινικὰς δίκας ὀρῶντα καὶ μὴ δημοσιευόμενα ἀλλὰ παρακατατιθέμενα ἐν τῷ γραφείῳ πρὸς γνῶσιν τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν λοιπῶν διαδίκων, δύνανται μέχρι τῆς πρὸς τοῦτο παρακαταθέσεως αὐτῶν νὰ τροποποιηθῶσι καὶ ὅπως εἰ ἀναγκάστον μεταβληθῶσι ὑπὸ τοῦ συμβουλίου διότι ἀμετάκλητα καθίστανται τὰ βουλευματα ἀφ' ἧς στιγμῆς δι' ἐνδίκων μέσων δυνατόν τὴν διόρθωσιν αὐτῶν αἰτηθῆναι· ἐστὶ δὲ τοῦτο δυνατόν ἀφοῦ ὑπογραφέντα ὑπὸ τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ γραμματέως ἐκδοθῶσι, παρακατατεθέντα ἐν τῷ δικαστικῷ γραφείῳ πρὸς γνῶσιν τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ λοιπῶν διαδίκων (ἀρθ. 249, 260 §. 2, 268 ἐπ. Πδιν. Δικον. 180, 639 Πολ. Δικον.)· ἐπομένως καὶ εἰς δικαστῆς μεταβαλὼν γνώμην δύναται καλούμενος εἰς ὑπογραφὴν βουλευματος συνταχθέντος κατὰ τὰ προαποφασισθέντα ν' ἀρνηθῇ, αἰτούμενος ὑποβαλεῖν τὴν ἐξ ἀκριβοστεράς μελέτης τῶν ἀνακριτικῶν ἐγγράφων προκύπτουσαν διάφορον τῆς πρώτης γνώμην αὐτοῦ τῇ διασκέψει καὶ κρίσει τῶν συνδικαστῶν, ὅπως δὲ ὁ πρόεδρος δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ ἐπὶ σπουδαίων πραγματικῶν καὶ νομικῶν ζητημάτων τοῖς συνδικασταῖς αὐτοῦ τὴν εἰς ἄλλην ἡμέραν ἐξακολούθησιν τῆς διασκέψεως, οὕτω καὶ ὅταν μετὰ τὸ πέρας τῆς διασκέψεως, ἀλλὰ πρὸ τῆς ὑπογραφῆς καὶ παρακαταθέσεως τοῦ βουλευματος πρὸς γνῶσιν τῶν διαδίκων καὶ εἰς τῶν δικαστῶν ἀνακαλέσῃ ἢ εἰπε γνώμην, δὲν δύναται αὐτοβούλως ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐκ νέου συγχαλεσιν τοῦ συμβουλίου καὶ συζήτησιν τῆς νέας τοῦ δικαστοῦ γνώμης, ἥτις διὰ τῆς συζητήσεως καὶ γνώμης τῆς πλειονοψηφίας ἐνδέχεται ν' ἀποβῇ. Καὶ δὲν εἶνε μὲν ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ δικαστῆς τις ἀρνούμενος τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ χάριν ἀνυποστάτου ἢ καὶ παραλόγου νέας γνώμης ἢ καὶ ἐπὶ τῷ ἀθεμίτῳ σκοπῷ τοῦ μεταίωσαι τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἐτοίμου βουλευματος· ἀλλὰ διὰ τὴν σπανιώτατα δυνάμενον συμβῆναι δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται τῷ προέδρῳ ν' ἀρνηθῇ τῷ δικαστῇ ὅ,τι ικανοποιεῖ τὴν συνειδήσιν αὐτοῦ καὶ ὁ νόμος οὐκ ἀρνεῖται αὐτῷ, συνάδει δὲ πληρέστατα τῷ καθήκοντι τοῦ δικαστοῦ, τὴν ἀκριβοστεράν λέγω ἐρευνᾶν τοῦ ἀποτελεσματος τῆς ἀνακρίσεως. Ἄν δὲ τύχη ὑπογεγραμ-

μένον εἶναι τὸ βούλευμα ὑπὸ τῶν δύο δικαστῶν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἦτο, κατεπείγουσα δὲ ἡ ἐκδosis αὐτοῦ, εὐκολον ἔστι τῷ προέδρῳ νὰ συγκαλέσῃ ἀμέσως εἰς διάσκεψιν τὸ συμβούλιον καὶ οὕτω κατόρθωθῇ αὐθημερὸν νὰ ὑπογραφῇ καὶ ὑπὸ τοῦ δικαφωνοῦντος, ἐὰν ἡ πλειονοψηφία ἀποκρούσῃ τὴν μεταβληθεῖσαν γνώμην αὐτοῦ ἢ συνταχθῇ ἕτερον βούλευμα καὶ ὑπογραφῇ εὐθὺς ὑπὸ πάντων μετὰ τὴν νέαν διάσκεψιν. Ἀλλὰ τί, ἐὰν ἐν τῷ μεταξύ παυθῇ ἢ μετατεθῇ ἢ ἀποθάνῃ τις τῶν δικαστῶν, ἢ γενομένη ὑποβολὴ τῆς ὑποθέσεως ματαιοῦται καὶ ἐκ νέου ὑποβληθῇσεται· ἔχει δὲ τότε ὁ Εἰσαγγελεὺς, κἂν αὐτὸς ὑπέβαλε τὸ πρῶτον τὴν ὑπόθεσιν, τὸ δικαίωμα μεταβαλεῖν γνώμην περὶ αὐτῆς καὶ τοῦτο οὐ μόνον διὰ τὸ ματαιωθῆναι τὴν πρώτην καὶ λογίζεσθαι ὡς εἰ μηδέποτε ὑπῆρξεν, ἀλλὰ καὶ διότι κατ' ἐμὴν γνώμην καὶ τὴν ὑποβληθεῖσαν γνώμην αὐτοῦ δύναται ν' ἀνακαλέσῃ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευμάτος καὶ ἀντίθετον νὰ ὑποβάλῃ. Ταῦτα λέγω, ἐὰν ὡς ἐπὶ τῆς παρούσης περιστάσεως ἀνυπόγραφον σχέδιον βουλευμάτος ἐδόθη εἰς ἀντιγραφὴν καὶ οὐκέτι ἐξεδόθη τὸ βούλευμα. Συμφωνῶ δὲ ὑμῖν, ὅτι ἐὰν διὰ τὸ κατεπεῖγον τῆς ἐκδόσεως βουλευμάτος (ἄρθ. 250 Ποιν. Δικον.) σχέδιον ὑπογεγραμμένον ὑπὸ ὅλων τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ γραμματέως πρὸς ἄμεσον ἐκδόσιν αὐτοῦ παρακατατεθῇ ἐν τῷ γραφείῳ πρὸς γνῶσιν τῶν διαδίκων, τὸ βούλευμα δὲν δύναται πλέον νὰ μεταβληθῇ, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὸ σχέδιον γραφὲν ὕστερον πληρέστερον βούλευμα πρέπει νὰ ὑπογραφῇ ὑπὸ τῶν δικαστῶν, ὡς ἐκδεδομένον ἤδη καὶ γνωστὸν γεγόμενον ἐκ τοῦ σχεδίου τοῖς διαδίκοις ἢ τῷ Εἰσαγγελεῖ ἢ ἄλλως εἰς τὴν δημοσιότητα βουλήσει τοῦ συμβουλίου περιελθόν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ συγχωνεύσεως ποινῶν.

Ἀριθ. 1735.

Τῇ 7 Δεκεμβρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖ τῶν ἐν Κέρκυρᾳ Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ τιθέμενόν μοι ζήτημα διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 890 ὑμετέρου ἐγγράφου, περὶ ἐκτελέσεως δύο ἀποφάσεων ποινικῶν

κατὰ τοῦ αὐτοῦ καταδίκου, ἐπιβαλλουσῶν τῆς μὲν πρώτης πενταετῆ, τῆς δὲ δευτέρας ἑξαετῆ ποινὴν εἰρκτῆς.

Τὸ ἄρθ. 109 τοῦ ἡμετέρου Ποιν. Νόμου ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἄρθρῳ 365 τῆς Γαλλ. ποινικῆς Δικονομίας· διότι ἂν τοῦτο λέγῃ, ὅτι κατ' ἐνόχου πολλῶν ἀξιοποινῶν πράξεων ἀπαγγέλλεται μόνῃ ἢ βαρυτέρα ποινῇ, τὸ δὲ ἡμέτερον προστίθῃσιν, ὅτι αἱ λοιπαὶ πράξεις θεωροῦνται ὡς ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, τοῦτο παραλείπει ὁ Γάλλος ὡς ἐννοούμενον ἀφ' ἑαυτοῦ, διὰ τὸ δύνασθαι τὸν δικαστὴν παρατείνειν τὴν ποινὴν μέχρι τοῦ μεγίστου ὅρου, κατὰ λόγον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λοιπῶν ἥττον ἀξιοποινῶν πράξεων. Ὅτι λοιπὸν ἐν Γαλλίᾳ λέγουσι περὶ τοῦ ἄρθ. 365 δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς εἰπεῖν περὶ τοῦ ἄρθ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Τὸ Ἀκυρωτικὸν αἰτήσῃ τοῦ καταδίκου ἢ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐκήρυξεν ἀκύρους ἀποφάσεις ἐπιβαλλούσας ποινὰς, μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ αὐτοῦ κατηγορουμένου εἰς τὴν φύσει βαρυτέραν ὅλων ποινῇ ἐκδοθείσας, εἰπὼν ὅτι ὁ καταδικασθεὶς εἰς τὴν βαρυτέραν φύσει ποινὴν π. χ. εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ, δὲν δύναται δι' ἄλλας πράξεις προηγηθείσας τῆς καταδίκης ἐκείνης, τιμωρῶμενας δὲ ἐλαφρότερον π. χ. εἰρκτῇ ἢ φυλακίσει, νὰ καταδιωχθῇ καὶ τιμωρηθῇ. Τὸ αὐτὸ δὲ δικαστήριον ἀπεφῆναιτο συγχωνευτέας τὰς προεπιβληθείσας ἐλαφρότερας ποινὰς τῇ ἐπιβληθείσῃ ὕστερον βαρυτέρᾳ ποινῇ, εἰπὼν, ὅτι ἡ ἐπιβληθεῖσα διὰ προγενεστέρας ἀποφάσεως ἐπὶ πλημμελήματι πενταετῆς φυλάκισις συγχωνευτέα τοῖς ἐπιβληθεῖσιν ὕστερον προσκαίροις δεσμοῖς καὶ ἐπομένως μὴ ἐκτελεστέα ἐστίν. Ἐὰν δὲ ὁμοίᾳ φύσεως αἱ ποιναὶ αὐτῶν π. χ. προσκαίρων δεσμῶν καὶ αὐταὶ καὶ ἐκείνη, καταδιώκεται καὶ τιμωρεῖται ἐν ὅσῳ πᾶσαι ὁμοῦ αἱ ποιναὶ δὲν ὑπερβαίνουνσι τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς ποινῆς, τουτέστι τῶν δεσμῶν τῶν εἴκοσιν ἐτῶν. Εὐρήναι δὲ καὶ ἀπόφασις τις, ἥς αἱ σκέψεις δεικνύουσιν, ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἔχων πρὸς ἐκτέλεσιν πολλὰς κατὰ τοῦ αὐτοῦ καταδίκου ἀποφάσεις, εἰ μὲν πᾶσαι τὴν αὐτὴν ποινὴν ἐπιβάλλωσιν, ἐκτελεῖ αὐτάς μόνον μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ὅρου καὶ οὐχὶ περαιτέρω, εἰ δὲ διάφοροι αἱ ποιναὶ, μόνον τὴν

βαρυτέραν ἐκτελεῖ, τὰς δὲ ἐλαφροτέρας οὐ (ἴδε αὐτὴν ἐν Dalloz Repertoire τόμ. 35 Camul des peines N° 139. 3 not. 2). Ἐπὶ τοῦ προκειμένου λοιπὸν ζήτηματος κατὰ τὸ Ἀκυρωτικὸν ὤφειλον ἐκτελεσθῆναι αἱ δύο ποιναὶ τῆς εἰρκτῆς τῶν πέντε ἐτῶν καὶ τῶν ἑξ ἐτῶν, μέχρι δέκα ἐτῶν. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη διάκρισις τῶν ὁμοίας καὶ ἀνομοίας φύσεως ποινῶν ἀποδοκιμάζεται καὶ εὐλόγως ὑπὸ διασῆμων ποινικολόγων τῆς Γαλλίας, ὡς οὐδένα ἔχουσα δίκαιον λόγον ὑπὲρ ἑαυτῆς· καὶ ἀληθῶς ἐὰν ὁ μὲν Α. καταδικασθῇ εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ Β. εἰς εἰρκτὴν πέντε ἐτῶν καὶ τινων ἡμερῶν, ἀμφότεροι δὲ δι' ἑτέραν πράξιν εἰς εἰρκτὴν πέντε ἐτῶν, διὰ τίνα λόγον ὁ μὲν Α. ν' ἀπαλλαγῇ τῆς εἰρκτῆς τῶν πέντε ἐτῶν, ὁ δὲ Β. οὐ; (ἴδε περὶ ὅλων Dalloz Repertoire τόμ. 35 Camul-des peines N° 126, 134, 135, 140, 144, 143 καὶ 145).

Κατὰ τὴν ὀρθοτέραν δὲ γνώμην ταύτην, ὡς συμφωνοτέραν τῷ ἄρθ. 365 τῶν Γάλλων καὶ τῷ ἄρθ. 109 τοῦ ἡμετέρου Ποιν. Νόμου, ὁ κατὰδικος περὶ οὗ τὸ προκείμενον ζήτημα, ὤφειλεν ὑποστῆναι μόνην τὴν ποινὴν τῶν ἑξ ἐτῶν εἰρκτῆς ὡς βαρυτέραν, τὴν δὲ τῶν πέντε ἐτῶν οὐ.

Ὅρθως δὲ πάντως ἐλογίσθη τῇ ἐξαετῇ εἰρκτῇ καὶ ὁ χρόνος τῶν δύο μηνῶν τῆς πενταετοῦς εἰρκτῆς μεθ' οὗς ἐξεδόθη ἡ δευτέρα περὶ ἐκείνης ἀπόφασις· διότι τί, ἐὰν ὁ Α. καὶ ὁ Β. κατεδικάσθησαν εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν τὸ πρῶτον καὶ ὁ μὲν ἐξέτελεσε πλήρη αὐτὴν, ὁ δὲ δραπετεύσας οὐχί, μετὰ δὲ τὴν πενταετίαν κατεδικάσθησαν ἀμφότεροι καὶ εἰς ἐξαετὴ εἰρκτὴν; τί δύναται δικαιολογήσαι τὸ ὑποστῆναι τὸν μὲν οὐχί ἐν ἑτι ἔτος εἰρκτῆς, ἀλλὰ πλήρη τὰ ἑξ, τὸν δὲ δραπέτην ὑποστῆναι μόνον τὰ ἑξ ἔτη;

Τὸν συνυπολογισμόν δὲ καὶ τοῦ χρόνου τῆς ποινῆς, ἣν ὑπέστη ἤδη ὁ κατὰδικος, εἰς τὴν δευτέραν ποινὴν, ὑποστηρίζει καὶ ἀπόφασις τις τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, καθ' ἣν ὁ καταδικασθεὶς εἰς φυλάκισιν δεκαπέντε μηνῶν, ἐὰν μετὰ τὸ ὑποστῆναι αὐτὴν, δικασθῇ δι' ἄλλην πράξιν τιμωρητέαν κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ πενταετῇ φυλακίσει, εἰς τὴν πενταετίαν δέον συνυπολο-

γισθῆναι καὶ τοὺς 15 μῆνας καὶ ἐπομένως περιορισθῆναι τὴν πενταετίαν εἰς τρία ἔτη καὶ ἐννέα μῆνας (Dallos Repertoire τόμ. 35 Peine Chap. 4 Sect. 3 du Camyl des peines N° 190. 2).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τίνι τρόπῳ συλλαμβάνεται ὁ δραπετεύσας ἐκ τῶν πολιτικῶν φυλακῶν ἐν αἷς διὰ χρέος ἐκρατεῖτο; Δυνάμει τίνος διατάξεως καταδιώκεται ὁ ἐκ τῶν πολιτικῶν διὰ χρέη φυλακῶν δραπετεύσας διὰ ῥήξεως τῆς φυλακῆς ἢ διὰ βίας κατὰ προσώπων;

Ἀριθ. 1782.

Τῇ 22 Δεκεμβρίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶ ἐπὶ τῶν τιθεμένων μοι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5133 ὑμετέρου ἐγγράφου δύο ζητημάτων.

A'. Τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ἐνεργοῦσιν ὅτε ἀρμόδιος κλητὴρ καὶ ὁ ἐπιστάτης τῆς διὰ πολιτικῶς κρατούμενους προσδιωρισμένης φυλακῆς, ὁ μὲν συλλαμβάνων καὶ παραδίδων τῷ ἐπιστάτῃ τὸν δι' ἀποφάσεως εἰς προσωπικὴν κράτησιν καταδικασθέντα, ὁ δὲ ἐπιστάτης ἀναγκάζων αὐτὸν νὰ μὲνῃ ἐν τῇ φυλακῇ, μέχρις οὗ κατὰ νόμον ἀπολυθῇ· καὶ ὁ μὲν ἐνεργεῖ δυνάμει τῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς παραγγελίας τοῦ δανειστοῦ, τὴν παράδοσιν τοῦ ὀφειλέτου τῷ ἐπιστάτῃ, οὗτος δὲ δυνάμει πράξεως ὑπογεγραμμένης ὑπ' ἀμφοτέρων καὶ βεβαιούσης τὴν παραλαβὴν τοῦ ὀφειλέτου πρὸς ἐκτέλεσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἥς ἢ ἐπίδειξις καὶ χρονολογία βεβαιοῦται ὡσαύτως ἐν τῇ αὐτῇ πράξει, τὴν φύλαξιν τοῦ παραδοθέντος ἐν τῇ φυλακῇ (ἄρθρ. 1006—1012, 1020 Πολ. Δικονομ.) Καὶ ὁ ἐπιστάτης λοιπὸν δικαστικὴν ἀπόφασιν ἐκτελεῖ καὶ δικαστικὸς ὑπηρέτης ἐστί· καθῆκον δ' ἔχων νὰ κρατῇ καὶ φυλάττῃ ἐν τῇ φυλακῇ τὸν ὀφειλέτην, ὀφείλει ἔχειν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνεργεῖν καὶ πᾶν ὅ,τι πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖον· ἄρα δύναται, ὅπως καὶ ὁ κλητὴρ, τὸν ὀφειλέτην ἐξελθόντα ὅπως δῆποτε τῆς φυλακῆς, συλλαβεῖν ὅπου εὕρῃ αὐτὸν καὶ ἀναγκᾶσαι ἐπανελθεῖν· εἰ δὲ δέον, καὶ ἐπικαλεσθῆναι εἰς τοιοῦτον καταναγκασμὸν τὴν δημοσίαν δύναμιν, ἵνα δῶ αὐτῷ χεῖρα βοηθείας

πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης πράξεως, τῆς βεβαιούσης τὴν εἰς τὰς φυλακὰς παραδoσιν τοῦ ὀφειλέτου δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἧς ἡ περαιτέρω ἐκτέλεσις ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐστὶ καὶ οὐδενὸς ἄλλου (ἴδε καὶ ἄρθρ. 857 Πολ. Δικον. καὶ 183 Ποιν. Νόμου). Κατ' ἐμὴν λοιπὸν γνώμην δύναται ὁ ἐπιστάτης ν' ἀπαιτήσῃ παρ' ὑμῶν καὶ τοῦ Νομάρχου, ἵνα προσκαλέσητε δυνάμει τῆς εἰρημένης πράξεως, τὴν ἀστυνομίαν καὶ χωροφυλακὴν καὶ πᾶσαν δημοσίαν δύναμιν, ὡς βοήθειαν αὐτοῦ πρὸς σύλληψιν καὶ εἰσαγωγὴν εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ δραπετοῦ ὀφειλέτου (ἴδε ἄρθρ. 20 καὶ 21 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου). Ταῦτα περὶ τοῦ τοιοῦτου ζητήματος· τὴν αὐτὴν δὲ γνώμην ἐξέφρασα ἤδη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 719 τῆς 25 Ἰουλίου 1878 ἐγγράφου πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀττικῆς.

Β'. Περὶ τοῦ ἑτέρου ζητήματος, εἰ ποινικῶς καταδιωκτέοι εἰσὶν οἱ ὀφειλόμενοι διὰ τὴν διὰ ῥήξεως τῆς στέγης τῶν πολιτικῶν φυλακῶν δραπετεύουσιν αὐτῶν, λέγω, α) ὅτι ἐπὶ αἰτήσεώς μου περὶ ἀνακρίσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου βουλευματος ἀπολύσαντος κατηγορουμένους ἐπὶ ὁμοίᾳ δραπετεύσει ἐκ τῶν ποιν. φυλακῶν, ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17 (1879) ἀποφάσεως, ἐρμηνευσάσης τὸ ἄρθρ. 185 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀπεφάνητο ἐφαρμόστέον τοῦτο μόνον ἐπὶ βίαις κατὰ προσώπων, οὐ μὴν καὶ ἐπὶ δραπετεύσεως διὰ ῥήξεως τῆς ποινικῆς φυλακῆς καὶ ἀπέρριψε τὴν τὸνναντίον ὑποστηρίζουσιν αἵτησίν μου· β') ὅτι λίαν ἀμφιβολόν ἐστὶ κατ' ἐμὲ, ἐὰν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 181—187 ἐφαρμόζωνται καὶ ἐπὶ ἐλευθερώσεως πολιτικῶς κρατουμένου· διότι ὑπὲρ τῆς καταφατικῆς μὲν λύσεως συνηγοροῦσι τὰ ἀδιακρίτως τὰς διατάξεις ταύτας λέγειν περὶ ἐλευθερώσεως φυλακισμένου, τὸ ἐκφράζειν τὸ φυλακισμένος τῇ λέξει Gefangene τὸ γερμανικὸν κείμενον τῶν εἰρημένων διατάξεων, ὅπως καὶ τὰ ἄρθρα 1009, 1010, 1013, 1016, 1017, 1020, 1024 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τὸ περιέχεσθαι τὰς διατάξεις 181, 187 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἐν κεφαλαίῳ ἐπιγραφομένῳ μὲν, περὶ πράξεων κατὰ τῆς ὀφειλομένης εἰς τὰς ἀρχὰς εὐπειθείας, περιέχοντι δὲ διατάξεις ἄλλας περὶ ἀπειθείας, ἀντιστά-

σεως καὶ ἄλλων ἐφαρμοζομένων ἐπίσης ἐπὶ προσβολῆς πάσης ἀρχῆς πολιτικῆς καὶ ποινικῆς· ὑπὲρ τῆς ἀποφατικῆς δὲ λύσεως ταῦτα, ὅτι αἱ διατάξεις ἐκεῖναι ἐλήφθησαν ἐκ σχεδίου ποινικοῦ νόμου Βαυαρικοῦ, σκοποῦντος τροποποιήσιν τοῦ κειμένου Βαυαρικοῦ ποινικοῦ νόμου κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀντὶ τοῦ ὀρίζειν τὴν ποινὴν τῶν ἐλευθερούντων φυλακισμένους κατὰ τὰς ἀξιοποίνους πράξεις, δι' ἃς ἦσαν οἱ δραπεταὶ ἐν ταῖς φυλακαῖς, ὥρισεν αὐτὴν κατὰ τὰ μέσα τῆς βίας καὶ λοιπῶν δι' ὧν ἡλευθερώθησαν, ἀρα οὐδεμίαν τροποποίησιν ἐσκόπει τὸ σχέδιον ἐκεῖνο καὶ ἐπομένως καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ληφθεὶς ἡμέτερος ποιν. νόμος καὶ κατὰ τὸ ἕτερον, ὅτι τιμωρητέοι ἐξακολουθοῦσιν εἶναι ὡς καὶ κατὰ τὸν Βαυαρικὸν ποιν. νόμον (τοῦτο καὶ κατὰ τὸν Γαλλικόν) μόνοι οἱ ἐλευθεροῦντες ἐκ τῶν ποινικῶν φυλακῶν ὑποδίκους ἢ καταδίκους· ὑποδεικνύει δὲ τοῦτο ἀρκούντως καὶ ἡ § 2 τοῦ ἀρθ. 185 τοῦ Ποιν. Νόμου λέγουσα, ὅτι ἡ ποινὴ ἐκτελεῖται ἅμα παρέλθῃ ἡ προθεσμία τῶν πρότερον ἤδη καταγνωσθεῖσων ποινῶν ἢ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀθώωσης, τοῦθ' ὅπερ προϋποτίθησιν ὅτι μόνον περὶ ὑποδίκων καὶ καταδίκων λέγει τὸ ἀρθ. 185 καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὰ προηγούμενα καὶ ἐπόμενα περὶ αὐτῶν καὶ μόνων λέγουσιν καὶ οὐχὶ περὶ ἐλευθερώσεως πολιτικῶς κρατουμένων. Ὑπὲρ τῆς γνώμης δὲ ταύτης συνηγορεῖ καὶ τοῦτο· ὅτι ἡ ἀπόδρασις ὑποδίκων καὶ καταδίκων ἐπιβλαβὴς ἐστὶ τῇ δικαιοσύνῃ (ἀρθ. 207 καὶ 208 Ποιν. Δικ.), πολλάκις δὲ καὶ ἐπικίνδυνος τῇ κοινωνίᾳ, ἡ δὲ τοῦ πολιτικῶς κρατουμένου οὐδὲν ἔχει τὸ ἐπικίνδυνον αὐτῇ. Ἀλλ' ἐὰν ᾗ ὀρθότερα ἡ γνώμη αὕτη, πῶς τιμωρηθήσονται οἱ πρὸς ἐλευθέρωσιν πολιτικῶς κρατουμένου βίαν ἐπάγοντες κατὰ τοῦ ἐπιστάτου καὶ τῶν λοιπῶν φυλάκων; πῶς οὗτοι ἐνεργοῦντες αὐτοὶ τὴν ἀποφυλάκισιν; (ἐὰν μὴ χωρῶσι τὰ ἀρθρ. 182 καὶ 184, δὲν βλέπω ἄλλας διατάξεις πλὴν τῶν ἀρθρ. 487 καὶ 488 τοῦ Ποιν. Νόμου)· πῶς ὁ πολιτικῶς κρατούμενος ἀναγκάζων αὐτοὺς δι' ἀπειλῶν κατὰ τῆς ζωῆς αὐτῶν ἢ διὰ σωματικῆς βίας, ν' ἀφήσωσιν αὐτὸν ἐλεύθερον; ἐπὶ ἀντιστάσει κατὰ τὸ ἀρθ. 189 ἢ ἀπλῶς ἐπὶ παρανόμῳ βίᾳ καὶ ἀπειλῇ κατὰ τὸ ἀρθ. 330 τοῦ Ποιν. Νόμου; καὶ τοῦτο ζήτημά

ἐστὶ· διότι κατὰ τινος ἀτιμώρητος ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν ἐλευθερῶν, διὰ τὸ ἔμφυτον τῷ ἀνθρώπῳ αἰσθημα τῆς ἐλευθερίας, πρέπει νὰ μείνῃ καὶ κατ' αὐτοὺς ὑπὲρ πάντων ῥητέον. Ἀφίνων δὲ τὰ δικαστήρια κρίνειν περὶ τούτων λέγω μόνον τοῦτο, ὅτι ἡ θεωρία αὕτη ἐπάγεται, εὐλόγως μὲν τὴν μετρίασιν τῆς ποινῆς, οὐ μὴν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπ' αὐτῆς. Ἐπανερχόμενος δὲ εἰς τὸ προκείμενον. Ζήτημα, ὁμολογῶ ὅτι μάλλον ἀνεφαρμόστους ἢ ἐφαρμοστέας νομίζω τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 181—187 ἐπὶ ἐλευθερώσεως πολιτικῶς κρατουμένου· δὲν νομίζω ὅμως καὶ περιττὸν προκληθῆναι, ὅταν ποτε παρουσιασθῇ περίσταςις, τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος παρὰ τῶν δικαστηρίων μέχρι τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΙΝΑΞ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Α

- Ἀγωγή παραπόνων κατὰ καταλόγου ἐνόρκων, σελ. 129, 482.
 Ἀκινήτων κατάσχεσις, σελ. 364.
 Ἄλας, σελ. 337.
 Ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ἀπόφασις, σελ. 140, 328, 397.
 Ἀλλοδαποὶ ἐνώπιον ἑλλήν. δικαστηρίων, σελ. 207.
 Ἀλλοδαπὴ συζευθεῖσα Ἑλληνα, σελ. 297.
 Ἀλλοδαπῶν κληρονομιῶν φορολογία, σελ. 355.
 Ἀλλοδαποῦ πράγματα κλαπέντα ἐν ἄλλοδαπῇ παρ' ἄλλοδα-
 ποῦ, σελ. 395.
 Ἀλλοδαπὰ δικαστήρια δικάζοντα Ἑλλήνων ὑποθέσεις, σ. 397.
 Ἀμαξοί, σελ. 335.
 Ἀμισθοὶ ὑπάλληλοι, σελ. 470.
 Ἀμνηστεία, σελ. 436.
 Ἀμύνης ὁρίων ὑπέρβασις, σελ. 394.
 Ἀναιρέσεως αἵτησις κατὰ βουλευμάτων, 22, 140, 254, 315.
 Ἀναιρέσεως ποιν. ἀποφάσεων λόγοι, σελ. 24, 226, 230, 293.
 Ἀναίρεσις μετ' ἀποτελέσματος (αἰτῆσει Εἰσαγ. Ἀρ. Πάγου)
 σελ. 57, 68.
 Ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ νόμου, σελ. 64, 121, 224, 347, 393,
 κατὰ βουλεύματος σελ. 22, ἀποτελέσματα αὐτῆς σελ. 224.
 Ἀναίρεσις ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος, σελ. 89.
 Ἀναιρέσεως αἵτησις ἐπὶ πλημμελημάτων, 116, 205, 250, 264.
 Ἀναιρέσεως αἵτησις κατὰ προδικαστ. ἀποφ. Πλημμελειοδι-
 κῶν, σελ. 133.
 Ἀναιρέσεως πολιτικῆς ἀποφάσεως ἀποτελέσματα, σελ. 473.
 Ἀναιρέσεως αἵτησις κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, σελ. 293.

- Ἀνάκρισις προεισχωγική, σελ. 24, 294, περαιτέρω σελ. 312.
Ἀνακρίσεως ἐπανάληψις, σελ. 226.
Ἀνακριτὴς εἰρηνοδίκης, σελ. 166.
Ἀνακριτὴς πρόεδρος Πρωτοδικῶν, σελ. 250.
Ἀνακριτὴς παρὰγγελλόμενος ὑπὸ Εἰσαγγελέως, σελ. 193.
Ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, σελ. 485.
Ἀνακοπὴ κατὰ βουλευμάτων, σελ. 92, 200.
Ἀνακοπῆς προθεσμία διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, σελ. 113, 173.
Ἀνακοπὴ ὀφειλέτου κατὰ κατασχέσεως, σελ. 187.
Ἀνακοπὴ κατὰ δευτέρας ἐρήμην ἀποφάσεως, σελ. 198.
Ἀνακοπὴ καὶ ἀναίρεσις συνάμα, σελ. 399.
Ἀνανέωσις δανείου, χαρτόσημον, σελ. 107, 251.
Ἀνανέωσις κατασχέσεως, λογιστικοῦ νόμου, σελ. 400, 401.
Ἀνασταλτικὴ δύναμις αἰτ. ἀναίρεσεως, σελ. 140, 205, 213, 250, 254, 264, 307, 315.
Ἀνηλίκου ἐπίτροπος, σελ. 290.
Ἀνηλιξ ψηφοφόρος, σελ. 329, 430.
Ἀναβολὴ ἐκτελέσεως λόγῳ προτάσεως περὶ χάριτος, σελ. 161, 164.
Ἀντεισαγγελεὺς διοριζόμενος δικαστῆς, σελ. 196.
Ἀναρμοδιότης δικάσαντος δικαστηρίου, σελ. 246, 247.
Ἀντικαταστάτης δραπετοῦ καὶ ἀπόρου κληροῦχου, σελ. 301.
Ἀναθεώρησις ἀποφάσεως στρατοδικείου, σελ. 398.
Ἀνακλήρυξις ὑποψηφίων βουλευτῶν καὶ δημάρχων, σελ. 460.
Ἀξιοποίνου ἔλλειψις, σελ. 347.
Ἀπαγορεύσεως διαδικασία, σελ. 36, 144.
Ἀπηγορευμένου ἐπίτροπος, σελ. 144.
Ἀπόδοσις κλοπιμαίων, σελ. 46.
Ἀπόλυσις δι' ἐγγυήσεως, σελ. 73, 141, 197.
Ἀποσυρθέντος τοῦ κατηγορουμένου, ἐρήμην δίκη, σελ. 94.
Ἀπέλασις πέραν τῶν ὁρίων τοῦ κράτους, σελ. 313.
Ἀπόπειρά πρὸς συμβιβασμὸν, σελ. 210.
Ἀπόδρασις φυλακισμένων, σελ. 366, 396, 492.
Ἀπόπειρά κακούργημάτος, σελ. 437.

Ἀποπέρας φόνου ποινῇ, σελ. 456.

Ἀρείου Πάγου μεταρρυθμίσις, 221, ἀποφάσεων τύποις, 131.

Ἀρμοδιότητος κανονισμός, σελ. 8, 29, 125, 133, 163, 231, 258, 366, 373, 467, 469.

Ἀρσίς ἐν γαυρούσεως, σελ. 113.

Ἀρμόδιον δικαστήριον, α) διὰ χωροφύλακας, σελ. 41, 45, 105, 122, 143, 464, β) δι' ἀξιωματικὸν ἐν ἀργίᾳ, 43· γ) δι' ἀξιωματικὸν ἐν ἀδείᾳ, 65· γ) διὰ στρατιωτικὸν ἀπολέσαντα τὴν ιδιότητα ταύτην μετὰ τὴν πράξιν, 50· δ) διὰ στρατιωτικὸν συμπράξαντα μετὰ πολίτου ἀποβιώσαντος ἢ ἀθωωθέντος ἢ μὴ κλητευθέντος, 48, 304, 322, 432· ε) δι' ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ διατελοῦντα ἐν λιμενικῇ ὑπηρεσίᾳ, 285.

Ἀρμόδιον δικαστήριον διὰ πράξιν φέρουσαν μὲν χαρακτηῖρα κακουργήματος, τιμωρουμένην δὲ ὡς πλημμέλημα, σελ. 22.

Ἀρμόδιον δικαστήριον δι' ἐνοικιαστὰς μὴ ὑποβαλόντας στελέχη, σελ. 90, 321.

Ἀρμόδιον δικαστήριον διὰ πολ. διαφορὰν Ἑλλήνων ὑπηκόων περὶ κυριότητος ἢ κατοχῆς κτήματος ἐν Τουρκίᾳ κειμένου, σ. 217.

Ἀρμόδιον δικαστήριον δι' ὀφθαλμὸν φονεύσαντα ναύτην ἐλληνικοῦ πλοίου, σελ. 263.

Ἀρμόδιον δικαστήριον διὰ διαφορὰν μετὰ ζῴων τοινοτήτων περὶ ὕδατος, σελ. 323.

Ἀρμόδια ἐπίσης πολλὰ δικαστήρια, σελ. 117, 373, 454.

Ἀρμόδιον δικαστήριον κηρυττόμενον ἀναρμόδιον, σελ. 125.

Ἀστυνομικὰ διατάγαι, σελ. 94, 332· ἀμαξαί, 335· κρεοπωλεῖα, 384· ὑπόνομοι καὶ καταβόθραι, 424, 429· δημόσιος κἀτήγορος, 362, 485.

Ἀστυνομὸς δημοτικὸς, σελ. 147, 311, 332, 449.

Ἀστυνομικὰ καθήκοντα προσέδρου δικαστηρίου, σελ. 317, 325.

Ἀστυκὰ καὶ πόλιτικὰ δικαιώματα, σελ. 234, 244.

Αὐτόφωρον ἔγκλημα, σύλληψις, σελ. 483.

B

Βασιλικὴ χάρις φυροδίῳ καταδικασθέντι ἐρήμην, σελ. 33.

- Βασιλική χάρις χρηματικῆς ποινῆς, σελ. 99.
 Βασ. χάρις ὡς πρὸς τὰς συνεπείας, τῆς ποινῆς, σ. 234, 340.
 Βασ. χάριτος πρότασις, σελ. 161, 164.
 Βασ. χάρις, μὴ ὀρίζουσα τίνα τῶν ποινῶν ἀφορᾷ, σελ. 276.
 Βούλευμα ἀθωωτικόν, παῦον πρὸς καιρὸν, σελ. 134, 137.
 Βουλευμάτων σύνταξις 151, ἀνακοπὴ 200, ἀναίρεσις 22.
 Βούλευμα διατάττον περαιτέρω ἀνάκρισιν, σελ. 312.
 Βούλευμα περὶ ἀπολύσεως δι' ἐγγυήσεως, σελ. 73.
 Βούλευμα Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν, σελ. 484.
 Βουλευμάτων δημοσίευσις, ὑπογραφή, σελ. 487.
 Βουλῆς ἀρμοδιότης ἀνακριτικὴ, σελ. 258.
 Βουλευτὴς δημοτικὸς ἀστυνόμος, σελ. 147.

Γ

- Γάμος μικτὸς ὀρθοδόξου καὶ ἑτεροδόξου, πολιτικὸς ἄνευ ἱε-
 ρᾶς εὐλογίας, διάλυσις πνευματικὴ, σελ. 299, 331, 376, 416.
 Γραμματεῖς δικαστηρίων, σελ. 58, 62, 233, 265, 270, 336.

Δ

- Δασικῶν προϊόντων φόρος, σελ. 313.
 Δεδικασμένον, πλαστογραφία, σελ. 353, 414.
 Δενδροφυτειῶν καὶ δασῶν φθορὰ, σελ. 153, 262, 236, 422.
 Δημόσια ἔργα, σελ. 371.
 Δημόσιος κατήγορος Ἀθηνῶν, σελ. 362, 485.
 Δημάρχου πειθαρχ. τιμωρία 375, ἀνακρ. ἔργα 311, 449.
 Δήμαρχος παρζλείψας νὰ ἐγγράψῃ ἐκλογεῖς 108, 329, 466.
 Δημοτικὸς εἰσπράκτωρ, σελ. 393.
 Δημοτικοὶ ὑπάλληλοι δικολάβοι, σελ. 156, 169, 189, 341.
 Δημοτικοὶ ἄρχοντες, ὑποψήφιοι ἐν ταῖς νέαις ἐκλογαῖς, 448.
 Δημοτικῶν δικαιωμάτων μεταφορὰ, σελ. 80, 479.
 Δήμων φόροι, εἰσοδήματα, εἴσπραξις σελ. 96, 139, 172, 203.
 Δημοτικὸν συμβούλιον, πρόεδρος, σελ. 280.
 Δικηγόρος ἄνευ προσόντων, σελ. 53, 66.

- Δικηγόρος, φαλαγγίτης 232, κωφός 269, ἑφεδρος 341.
 Δικηγόρου πειθαρχικὴ καταδίωξις, σελ. 215, 317, 325, 400.
 Δικηγόρος ὑπάλληλος, δικηγόρου παῦσις, σελ. 66, 159.
 Δικηγόρος ὑποψήφιος καὶ ἀντιπρόσωπος δικάστ. ἀρχῆς, σελ. 412, 413.
 Δικηγόροι παρ' εἰρηνοδικεῖσις σελ. 100, 269.
 Δικηγόρος ἐξ ἐπαγγέλματος διοριζόμενος συνήγορος, σ. 110.
 Δικαστ. κλητὴρ ἑφεδρος, ἐν καταστάσει πτωχεύς. σελ. 410.
 Δικολάβοι συμβολαιογράφοι, σελ. 6, 23.
 Διακοπὴ παραγραφῆς ποιν. δίκης, σελ. 318.
 Δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσις, σελ. 73, 141, 197.
 Διδάσκαλος συμβολαιογράφος, σελ. 320.
 Δι' ἀπευθείας κλήσεως εἰσαγωγή δίκης, σελ. 24, 294.
 Διπλοτύπων πλαστογραφία, σελ. 443.
 Διακοπαὶ δικαστηρίων, σελ. 58, 148.
 Διαζεύξεως καὶ διατροφῆς δίκαι, σελ. 61.
 Διαθῆκαι ἐν Ἑπτανήσῳ, σελ. 111.
 Διηρημένη ὑπεράσπισις, σελ. 142.
 Δολία προαίρεσις, σελ. 402.

E

- Ἐγκατάλειψις πλοίου ἐν λιμένι ἄλλοδαπῷ, σελ. 16.
 Ἐγκλητήριον σελ. 87, ἀκύρωσις σελ. 155, 332.
 Ἐγχώριος περιουσία Ἑπτανήσου, δημοτικὴ, σελ. 203.
 Ἐδρα εἰρηνοδικείου, σελ. 316, 365.
 Ἐθελονταὶ Ἕλληνες ἐν ξένῳ κράτει, σελ. 103.
 Εἰσαγωγή δίκης δι' ἀπευθείας κλήσεως, σελ. 24.
 Εἰρηνοδικεῖα, δικηγόροι, δικολάβοι, σελ. 100.
 Εἰρηνοδίκης δικάζων πλημμέλημα ἐπιθέσεως συμβάν ἐν τῷ τόπῳ τῶν συνεδριάσεων αὐτοῦ, σελ. 385.
 Εἰρηνοδίκης ἀνακριτῆς, 166. Εἰρηνοδικείου ἔδρα 316, 365.
 Εἰρηνοδίκου ἀναπλήρωσις, σελ. 392.
 Εἰσαγγελέως καὶ Ἀντεισαγγελέως προσόντα, σελ. 406.

- Εισαγγελεῖς ἀνώτεροι παραγγέλλοντες ἢ ἐπιτηροῦντες κατω-
τέρους Εἰσαγγελεῖς, σελ. 266, 267, 275, 320, 344.
Εἰσαγγελέων δύο πράξεις, σελ. 368.
Εἰσαγγελέως πρότασις εἰς τὸ Συμβούλιον, σελ. 487.
Εἰσαγγελέως ἀναπλήρωσις, σελ. 368.
Εἰσαγγελέων καθήκοντα, σελ. 266, 267, 275, 352.
Εἰσαγγελεὺς παραγγέλλων ἀνακριτικὰς πράξεις, σελ. 493.
Εἰσαγγελίας ὑπάλληλοι, σελ. 270.
Εἰδικοί τῶν χωρίων πάρεδροι, σελ. 492.
Εἰσπραξίς δημοσίων φόρων, εἰσοδημάτων, 139, 172, 203.
Εἰδικὸν δικαστήριον, σελ. 258.
Εἰσπράκτωρ δημοτικῶς, σελ. 393.
Ἐκβίσεις, κλοπή, σελ. 46.
Ἐκλογικοὶ κατὰλογοι, σελ. 108, 203, 329, 330, 479.
Ἐκλογικοῦ κατὰλόγου ἐνστάσεων ἐκδίκαισις, σελ. 75, 76, 78,
213, 291, 329, 479.
Ἐκλογικῶν κατὰλόγων ἀνάθεώρησις ἐτησίᾳ, σελ. 441, 442.
Ἐκτέλεσις ποιν. ἀποφάσεως, ἐριδεις, δισταγμοί, σελ. 88.
Ἐκπτώσις ὑπαλλήλου ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας, σελ. 469.
Ἐκπτώσις ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας στρατιωτικοῦ, σελ. 115.
Ἐκτέλεσις ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, σελ. 148, 328.
Ἐκβίσεις ἐκ μέρους ἐνόρκων, σελ. 146.
Ἐκκρεμότητος αἰτήσεως ἀναίρεσ. χρόνος, 252, 254, 256, 307.
Ἐκκλησίαι κατὰ προβουλευμάτων Εἰσαγγ. Ἐφετών, 278, 484.
Ἐκτελέσεως τύπος, χαρτοσήμον, σελ. 360.
Ἐκλογῆς τύπος, εἰσοδος ὑπαλλήλων, σελ. 448.
Ἐμπορικὴ συνθήκη Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, σελ. 55.
Ἐμπορικῆς ἐταιρείας διάλυσις, σελ. 187.
Ἐμπειροτεχνῶν γνωμοδότησις, σελ. 297.
Ἐνταλμα συλλήψεως στρατιωτικοῦ, σελ. 8.
Ἐναρξίς ποινικῆς διαρκείας, σελ. 69, 99, 128, 164, 250,
252, 264, 276, 306, 342, 390.
Ἐνορκίαι παραπληρωματικοί, σελ. 74, ἀναπληρωτικοί 382.

Ἐνόρκων κατ'άλογοι, κλήρωσις ὑπὸ Ἐφετείου, σελ. 84, 129, 181, 457, 471, 474, 482.

Ἐνορκος σύνεδρος, ἔνορκος συνήγορος σελ. 455.

Ἐνοικιστὰι φόρων, σελ. 90, 321, 443, 467.

Ἐνδικα μέσζα κατὰ βουλευμάτων, σελ. 137.

Ἐνορκοι περιποιούντες αὐτοῖς ἀθέμιτον ὄφελος, σελ. 146.

Ἐνορκοι, δῆμαρχοι, πάρεδροι, ἀστυνόμοι, σελ. 150.

Ἐνταλμα φυλακίσεως, σελ. 164, 200.

Ἐνόρκων προσόντα, σελ. 181.

Ἐνόρκων δικαστηρίου κατάρτισις, σελ. 430, 434.

Ἐξαίρεσις ὁλοκλήρου δικαστηρίου 72, 436, 249, 263, 265.

Ἐξάλειψις ὑποθήκης, σελ. 124.

Ἐξ ἐπαγγέλματος διορισμὸς πληρεξ. δικηγόρου, σελ. 110.

Ἐξαίρεσις ἐνόρκων, ἐπὶ διηρημένης ὑπερασπίσεως, σελ. 142.

Ἐξοδος ὑποδίκου ἐκ τῶν φυλακῶν προσωρινή, σελ. 272.

Ἐξορία, σελ. 313.

Ἐξαίρεσις δικαστοῦ 249, 262, 484, προξένου 188.

Ἐξύβρισις δι' ἐγγράφων πρὸς τὸ δικαστήριον προτάσεων 394.

Ἐπιδεκτικότητος καταλογισμοῦ ἔλλειψις, σελ. 22.

Ἐπ' αὐτοφώρῳ ἔγκλημα, σύλληψις, σελ. 483.

Ἐπίδοσις δικογράφου διὰ τὴν ἀλλοδαπήν, σελ. 33.

Ἐπιστροφή πληρωθέντων δυνάμει ἀποφάσεως ἀναιρεθείσης, σελ. 473.

Ἐπιτηδεύματος φόρος, σελ. 75.

Ἐπίτροπος ἀπηγορευμένου, σελ. 144, ἀνηλίκου, σελ. 290.

Ἐπισκοπικὰ δικαστήρια, σελ. 160, 408.

Ἐπιτήρησις Εἰσαγγελιῶν ὑπὸ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης 267.

Ἐπίδοσις καὶ ἐκτέλεσις κατὰ πρέσβων ξένων δυνάμεων 199.

Ἐπανάλληψις ἀνακρίσεως, σελ. 226.

Ἐπιστάτης πολιτικῶν φυλακῶν, σελ. 366, 370.

Ἐπίσης ἀρμόδια δικαστήρια, σελ. 117, 373, 454.

Ἐρήμην δίκη, ἀποσυρθέντος τοῦ κατηγορουμένου, σελ. 94.

Ἐβιδες περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, σελ. 400, 401.

Ἐσφαλμένη ἐρμηνεία τοῦ νόμου, σελ. 293.

Ἐφημερίδων ἐκδότης, σελ. 180.

Ἐφεδρος, δικηγόρος, δικαστ. κλητὴρ, σελ. 341, 410.

Ἐφεδροὶ καὶ κληροῦχοι μὴ προσελθόντες, σελ. 346, 348.

Ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς προσόντα 339, 341, 470· κλήρωσις 344· τιμωρία 232· ἔργον 440.

Ἐχεμύθεια ὑπηρεσίας, σελ. 356.

Z

Ζώων δήλωσις σελ. 300, 451· κατάσχεσις σελ. 368.

Ζωοκλοπή καὶ ζωοκτονία, σελ. 310, 350, 421.

Ζητημάτων θέσις εἰς ἐνόρκους, σελ. 96.

H

Ἡλαττωμένη τοῦ λογικοῦ ἐνέργεια, σελ. 456.

Θ

Θετοὶ υἱοὶ, γονεῖς, σελ. 333.

I

Ἰατροῦ παρεμπόδισις πρὸς βλάβην ἀσθενοῦς, σελ. 479.

Ἰδιάζουσα δικαιοδοσία γραμματέων δικαστηρίων, σελ. 62.

Ἰδιωτικὴ κατηγορία, σελ. 176, 227, 362.

Ἰερᾶς Συνόδου δικαστικὴ ἐξουσία, σελ. 408.

Ἰσραὴλίται ἢ Ἰουδαῖοι ἐν Ἑλλάδι, σελ. 331, 358.

Ἰσοψηφία ὑποψηφίων, σελ. 440.

Ἰχθυοτροφεία, σελ. 87.

K

Κατάδικοι Ἑπτανήσου πρὸ τῆς ἐνώσεως, σελ. 38.

Κατεπίergusαι ὑποθέσεις, σελ. 148.

Κατάργησις ποινικῆς διστάξεως, σελ. 152, 451, 466.

Καταδίκου ἀσθενοῦς διακοπὴ ἢ ἀναστολὴ ποινῆς, σελ. 104.

- Κατοχῆς διατάραξις, σελ. 113, 144.
 Κακοδικείου ἀγωγή, σελ. 5.
 Κανονισμὸς ἀρμοδιότητος, σελ. 8, 89, 125, 133, 163, 231, 366, 373, 467, 469.
 Κατηγορητήριον, σελ. 87, 155, 332.
 Κατάσχεσις ἀκινήτων, σελ. 364.
 Κατάσχεσις παρὰ ταμίᾳ ὡς τρίτῳ, σελ. 386.
 Κατασχέσεως ἀνανέωσις (λογιστ. νόμου), σελ. 400, 401.
 Καθηγῆται Πανεπιστημίου καὶ Ἰονίου ἀκαδημίας, σελ. 404.
 Κληρονομιῶν τέλη, σελ. 333, ἀλλοδαπῶν σελ. 355.
 Κλήτευσις κατηγορουμένου μετ' ἀναβολὴν δίκης, σελ. 392.
 Κλήρωσις ἐνόρκων, σελ. 74, 84, ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς 344.
 Κλοπὴ, ἐκβιάσις, κλοπιμαίων ἀπόδοσις, σελ. 46.
 Κλοπιμαίου πώλησις καὶ ἀγορὰ, συναφῇ πλημμελήματα 206.
 Κληροῦχοι καὶ ἐφεδροὶ, μὴ προσελθόντες, σελ. 338, 346, 348.
 Κοινοποίησις δικογράφου διὰ τὴν ἀλλοδαπὴν, σελ. 33.
 Κοινότητες, σελ. 325.
 Κρείττονες ἀποδείξεις, σελ. 141, 198, 262.
 Κρεοπωλείων ἱδρυσις, σελ. 384.

Λ

- Λιμένων παράστασις ἐπὶ δικαστηρίου, 101, 403, 421, 425.
 Λειπομάρτυρες, σελ. 282.
 Ληστῶν σύλληψις, τὰ ἐπ' αὐτῶν εὑρεθέντα πράγματα, 108.
 Λιμνάζοντα ὕδατα, σελ. 154.
 Λόγοι ἀναίρεσεως, σελ. 24, 226, 230, 246.
 Λιμενάρχαι, σελ. 463.

Μ

- Μαρτυρίας παραίτησις, σελ. 149.
 Μετ' ἀποτελεσμάτος ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ νόμου, σελ. 57, 68.
 Μειοψηφία ἐν βουλευμασι καὶ ποιν. ἀποφάσεις, σελ. 297.
 Μηνῆσεις ἀμοιβαῖαι, σελ. 481, μηνήσεως ἐγχειρίσις, 52.

- Μηχανικοῦ πόλεως ἀπόφασις, σελ. 113, 144.
 Μικτοὶ γάμοι ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, 299, 376, 416.
 Μίσθωσις πράγματος ἢ δικαίου, σελ. 425.
 Μονῆς εὐθύνη δ' ἔργα μοναχῶν, σελ. 171.
 Μοναχῶν περιουσία, σελ. 178.

N

- Ναυάγιον πλοίου ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ, σελ. 16.
 Ναυτικὴ ποιν. νομοθεσία, σελ. 253.
 Ναυτικὸς κατηγορούμενος, σελ. 285.
 Νομίσματα, χαρτονομίσματα, σελ. 63.
 Νομαρχιακοῦ γράμματός εἰς ἰδιόζουσα δικαιοδοσίαν, σελ. 434.

O

- Οἰκονομικὸς ἔφορος, σελ. 356.
 Ὄθωμανὸς ἐγκληματίας ἐν λιμένι Ἑλληνικῷ, σελ. 263.
 Ὄθωμανικοῦ δικαστηρίου ἀπόφασις, σελ. 328.

Π

- Παράβασις καθήκοντος ὑπαλλήλου, σελ. 294.
 Παραγραφὴ ποινικῆς δίκης, σελ. 148, 157, 318.
 Παραχωρήσας τὴν περιουσίαν του, σελ. 351.
 Πιναίτησις ἀπὸ ἐξετάσεως μάρτυρος, σελ. 149.
 Παραφρονήσας κατηγορούμενος, σελ. 185.
 Πάρεδροι εἰδικοὶ χωρίων, σελ. 192.
 Παραβόλου ἐπιστροφὴ, σελ. 233, 327.
 Παραπομπῆς δίκης περιπτώσεις, σελ. 194, 195, 362.
 Παραπομπὴ λόγῳ ἐξαίρεσεως δικαστῶν, σελ. 49, 72, 136, 249.
 Παράτασις προθεσμίας δανείου, χαρτόσημον, σελ. 107.
 Παῦσις πρὸς καιρὸν περαιτέρω καταδίωξεως, σελ. 134, 137.
 Πειθαρχικαὶ ἀποφάσεις, σελ. 139, 234, 373.
 Πειθαρχικὴ καταδίωξις δικηγόρου, 215, 400, ἐπιστάτου
 γυλακῶν, σελ. 225.

Περικιτέρω ἀνάκρισις, σελ. 312.

Πιστοποιητικόν, σελ. 297.

Πινυκίων δικαστηρίων τέλος, σελ. 352.

Πλαστογραφία, σελ. 402. πρακτικῶν ἐκλογῆς, 130. πινυκίων δικαστηρίου, 447. διπλοτύπων, 443. δεδωκεμένη, 353. πρωτοκόλλου παρὰδύσεως δημοσίου ἔργου, 371.

Πλημμελειοδικείων συγκροτήσεις, σελ. 211.

Πλημμελήματα ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου, σελ. 307.

Πληρεξουσίου ἐγγράφου δικτυώσεις, σελ. 290.

Πλοιάρχων ὑποχρεώσεις, σελ. 445.

Ποινικῆς διαρκείας ἐναρξίς, σελ. 69, 99, 128, 161, 250, 264, 306, 345, 390.

Πολιτικά ἐγκλήματα, σελ. 71, 82, 118, 197.

Ποινῆς ἀναστολή ἢ διακοπὴ λόγω ἀσθενείας, σελ. 104.

Πολιτικῶν δικαιωμάτων στέρησις, σελ. 168, 234, 244, 430, 431.

Πολυγαμία, σελ. 331.

Πολιτικὴ ἀγωγή, σελ. 343, 362.

Πολιτικαὶ διὰ χρεὶν φυλακαὶ, σελ. 366, 370, 492.

Προξένου δικαστοῦ ἐξαίρεσις, σελ. 188.

Προξενικῶν ἀρχῶν καθήκοντα, σελ. 16, 328, 381.

Προξενικῶν δικαστηρίων καθήκοντα, 55, 61, 204, 328, 381.

Προξενικοῦ δικαστηρίου ἀπόφασις, ἔγκυρος, ἀκύρος, σελ. 219.

Προεισαγωγικὴ ἀνάκρισις, σελ. 24, 294.

Προφυλάξεις διὰ πολιτικά ἐγκλήματα, σελ. 82, 118.

Προκυμαῖαι καὶ λιμένες, σελ. 101, 403, 421, 425.

Πρακτικῶν ἐκλογῆς πλαστογραφία, σελ. 430.

Προδικαστικῆς ἀποφάσεως Πλημμ. ἀναίρεσις, σελ. 433.

Προθεσμία ἀνακοπῆς διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, 443, 473.

Προθεσμιῶν καὶ ποινῶν ὑπολογισμός, σελ. 180, 252, 254, 256, 307, 324.

Πρέσβεις ξένων δυνάμεων ὀφειλέται, σελ. 199.

Προτίμησις δίκης ὑπὸ τοῦ προέδρου, σελ. 205.

Πρότασις Εἰσαγγελέως εἰς τὸ Συμβούλιον, σελ. 487.

Προσηλυτισμός, σελ. 227.

Πρόεδρος πρωτοδικῶν ἀνακριτῆς, σελ. 250.

Πρόεδρου δικαστηρίου ἀστυνομικὰ καθήκοντα, σελ. 317, 325.

Πρόεδρος δημοτικοῦ συμβουλίου, σελ. 280.

Προβουλευματος Εἰσαγ. Ἐφετῶν ἑκκλησις, σελ. 278, 484.

Προστίμου (ἐπὶ ἐφέσεως) ἐπιστροφή, σελ. 233, 327.

Προσωπικὴ κράτησις, σελ. 328.

Πράξεως προέδρου ἀνάκλησις, σελ. 431.

Πρωτόκολλον παραδόσεως δημοσίου ἔργου, σελ. 371.

Πταισματοδίκου καθήκοντα, σελ. 94.

Πταίσματα ἐνώπιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, σελ. 260.

Πτωχεύσας, δικολάβος σελ. 349, ψηφοφόρος 431.

Σ

Στρατιωτικῶν κατηγορουμένων ἀρμοδιότης· χωροφυλάκων 41, 45, 105, 122, 143· ἐν ἀργία, 43· μετὰ πολίτου, 48, 206, 228, 304, 322, 432· ἐν ἀδείᾳ, 65· ἀπολέσαντος τὴν ιδιότητα τοῦ στρατιωτικοῦ, 50.

Στρατιωτικός· συκοφαντία, 228· ἑκπτώσις ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας, 115· σύλληψις διὰ κοινὸν ἔγκλημα, σελ. 126.

Στρατολογικὸς κατάλογος, σελ. 375, στρατολογικὴ ἐπιτροπὴ σελ. 383.

Στρατευσίμου ἱκανότης 309, 310· ἡλικία σελ. 383.

Στέρησις πολ. δικαιωμάτων, σελ. 168.

Συμβολαιογράφος, δικολάβος 6, 23· διδάσκαλος, 320· φαλαγγίτης, 293.

Συνέπεται ποινῆς, σελ. 340.

Συνεργὸς δικαζόμενος, τοῦ αὐτουργοῦ ἀθωωθέντος, σελ. 203.

Συμβιβασμοῦ ἀπόπειρα, σελ. 210.

Σύλληψις ἐπ' αὐτοφώρῳ, σελ. 483.

Συναφῇ πλημμελήματα καὶ πταίσματα, σελ. 481.

Συγχώνευσις ποινῶν, 10, 276, 289, 359, 473, 476, 489.

Συνέδρων δικαστηρίου σύνθεσις, σελ. 437, προεδρεύων 292.

Συμβόλαιον ἐγγυητικόν, τέλος χαρτοσήμου, σελ. 95.

- Συμβόλαιον συμπληρωτικόν, τέλος χαρτοσήμου, σελ. 251.
 Σύνεδρος ἐξαιρετέος, σελ. 249, ἑνορκος σελ. 455.
 Συγγενικὸν συμβούλιον, σελ. 290.
 Συγκρούσεως ἄρσις, σελ. 413.
 Συγκατηγορουμένου ἔνδικα μέσα, σελ. 92, 105.
 Συρροή ἀξιοποιίνων πράξεων, σελ. 10.
 Συνθήκη ἐμπορικὴ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, σελ. 55.
 Συνήγορος ἑνορκος, σύνεδρος ἑνορκος σελ. 455.

T

- Ταμίου δημοσίου ὡς τρίτου ὑποχρεώσεις, σελ. 386.
 Τέλος κληρονομίας, σελ. 333.
 Τυχρὰ παιγνίδια, σελ. 60, 427,
 Τυποκλοπία, σελ. 460.

Υ

- Υγειονομικοῦ νόμου παράβασις, σελ. 445.
 Υλοτομία, σελ. 313, 334.
 Υπάλληλος· παραβάτης τοῦ καθήκοντός του, σελ. 294· ἀ-
 τακτῶν ἐν ταῖς ἐκλογαῖς, 289· μέλος ἐφορευτικῆς ἐπιτρο-
 πῆς, σελ. 422.
 Ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσις, σελ. 64, 393.
 Ὑπέρβασις ὁρίων ἀμύνης, σελ. 394.
 Ὑπεράσπισις διηρημένη. σελ. 142.
 Ὑπεξαίρεσεως στοιχεῖα, σελ. 286.
 Ὑπεξαίρεσις ἐν στρατοδικεῖῳ δικαζομένη, σελ. 286.
 Ὑπέρβασις καθηκόντων, σελ. 92, 94, 247.
 Ὑπουργείου Δικαιοσύνης ἐπέμβασις εἰς τὰ καθήκοντα τῶν
 δικαστικῶν ἀρχῶν, σελ. 16, 267.
 Ὑπολογισμὸς ἡμέρας καὶ μηνὸς ἐν ποιναῖς καὶ προθεσμίαις,
 σελ. 324, 461.
 Ὑποψηφίων βουλευτῶν ἀνακήρυξις, σελ. 460.
 Ὑποθηκοφύλακες, σελ. 18, 20, 57.

Υποδικηγόροι Ἑπτανήσου, σελ. 53.

Υπογραμματεῖς δικαστηρίων, σελ. 62, 265.

Υποθήκης ἐξάλειψις, σελ. 122.

Υποδίκου ἐξοδος ἐκ τῶν φυλακῶν, σελ. 272.

Φ

Φαλαγγίτης, δικηγόρος, συμβολαιογράφος, σελ. 232, 293.

Φαρμακεῖα, φαρμακεμπορεῖα, σελ. 298, 382.

Φόρος, ἐπιτηδεύματος 75, εἰσγωγικὸς 96, δασικῶν προϊόντων 313, κληρονομιῶν ἀλλοδαπῶν 355.

Φυλακισμένων ἀπόδρασις, σελ. 366, 396, 492.

Φυλακαὶ πολιτικαὶ διὰ χρέη, σελ. 366, 370, 492.

Φόνος διὰ στερήσεως ἱατρικοῦ, σελ. 479.

Φθορὰ δενδροφυτειῶν καὶ δασῶν, σελ. 153, 262, 336.

Χ

Χαρτόσημον, σελ. 95, 107, 251, 336, 343, 360.

Χαρτοπαίχνια, σελ. 427.

Χαρτονομίσματα, νομίσματα, σελ. 63.

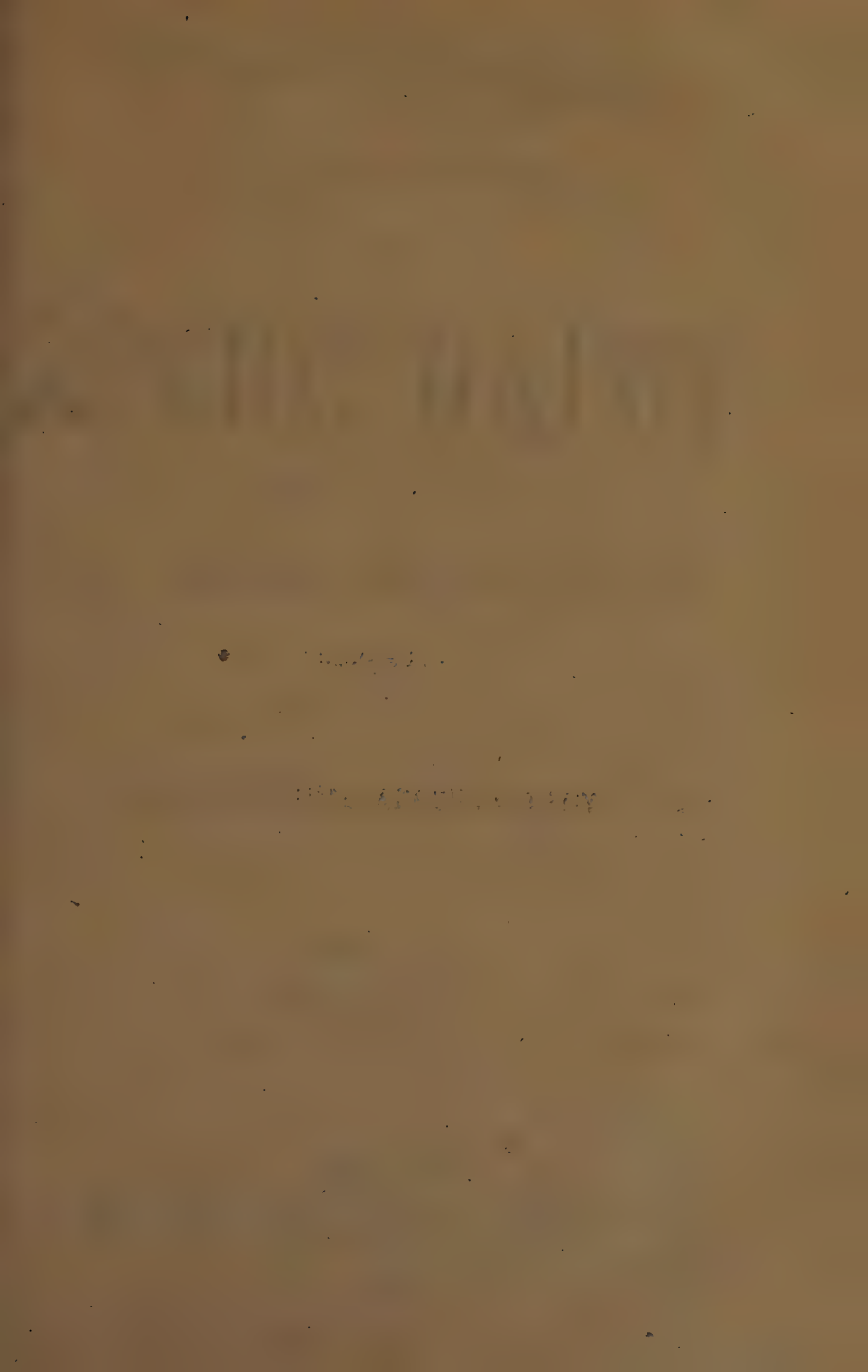
Χειμάρου ὕδωρ, σελ. 323.

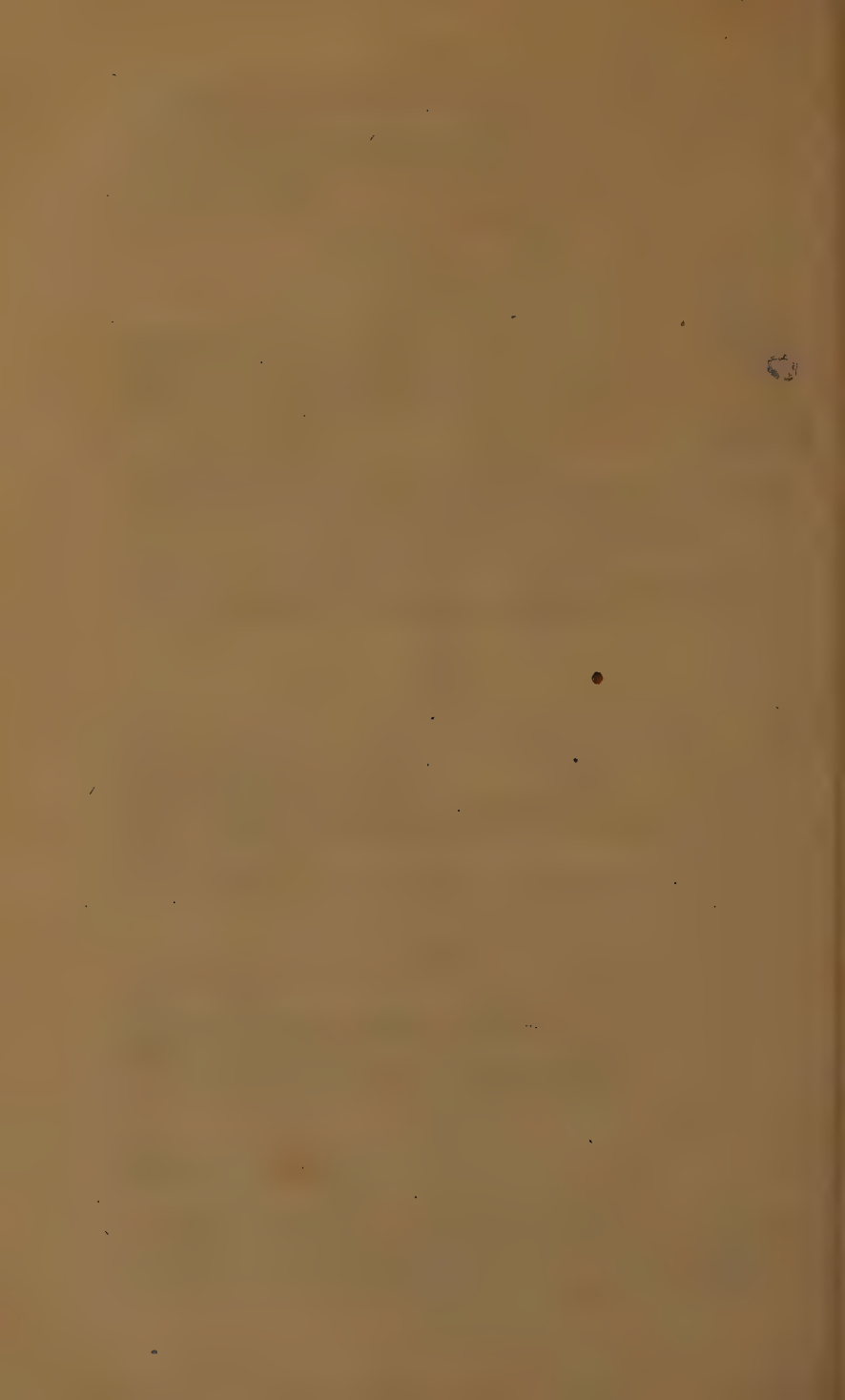
Χωροφύλακες κατηγορούμενοι, 41, 45, 101, 122, 143, 464.

Ψ

Ψευδὴς ἐρμηνεία τοῦ νόμου, σελ. 24.

Ψηφοφορήσας ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα, σελ. 466.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ

ΤΟΥ

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΝΟΜΙΚΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΙ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΒΛΑΣΤΟΥ ΒΑΡΒΑΡΡΗΓΟΥ

36 Ὁδὸς Κολοκοτρώνη ἀπέναντι τῆς Βουλῆς 36

—
1886

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κατὰ τὸ ἔτος 1880 ἐδημοσίευσα ἐν τῷ πρώτῳ τριάντον-
τα καὶ δύο τυπογραφικῶν φύλλων, ἤτοι σελίδων 512, τὶς
μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1879 γνωμοδοτήσεις, ἃς ἡ Εἰ-
σαγγελία τοῦ Ἀρείου Πάγου, προκληθεῖσα ὑπὸ τε δικαστι-
κῶν καὶ διοικητικῶν ἀρχῶν, ἔδωκε πρὸς λύσιν διαφόρων ἀ-
ναφυνέντων νομικῶν ζητημάτων. Τὸ εἰρημένον βιβλίον ἀ-
πεδείχθη σπουδαῖον καὶ τὰ μάλα χρήσιμον εἰς τε τὴν δι-
καστικὴν καὶ τὴν διοικητικὴν ὑπηρεσίαν, διότι περιλαμ-
βάνει τὰς ἐπὶ σπουδαίων νομικῶν ζητημάτων ἐμβριθεῖς καὶ
μεμελετημένας γνώμας ἀνδρῶν, οὐ μόνον διατελεσάντων
ἐν τῇ ἀνωτάτῃ τῆς δικαστικῆς λειτουργείας βαθμίδι, ἀλ-
λὰ καὶ ἐξόχως διακριθέντων ἐν τῇ χορείᾳ τῶν νομομαθῶν
τοῦ κράτους. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ δημοσιεύσω ἐν δευ-
τέρῳ τόμῳ, ὡς συνέχειαν τοῦ εἰρημένου βιβλίου, τὰς ἀπὸ
τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔτους 1880 καὶ ἐφεξῆς ὁμοίας γνωμοδο-
τήσεις τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, μὲ τὴν πε-
ποίθησιν ὅτι τοῦτο ἔτι σπουδαιότερον καὶ χρησιμώτερον τοῦ
πρώτου θὰ ᾔηται, διότι περιλαμβάνει νεωτέρων ζητημάτων
τὴν λύσιν ἐκ τῶν νεωτέρων νόμων ἀναφυνέντων. Μακρὰν
δὲ ὦν πάσης κερδοσκοπικῆς ιδέας ἐν τῇ ἐργασίᾳ μου ταύ-
τῃ, ἀλλ' ὠθούμενος μόνον ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ μὴ μεί-
νῃ ἀδημοσίευτος πολῦτιμος καὶ χρησιμωτάτῃ τῷ κοινῷ
πνευματικῇ ἐργασία ἀνδρὸς σεβαστοῦ καὶ εὐεργέτου μοι γε-
νομένου, τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Α. Παπαδιαμαντοπούλου, τῆς
πολυτίμου ὑπηρεσίας τοῦ ὁποίου στερηθεῖσα ἀπὸ τινος, ἔ-
νεκεν σωματικῆς αὐτοῦ παθήσεως, ἡ δικαιοσύνη τοῦ τό-

που, καίριον ὑπέστη τραῦμα, ὥρισα ἐλάχιστον τὸ ἀντίτιμον τοῦ βιβλίου τούτου εἰς δραχ. 3 μόνον, τοῦ δὲ πρώτου τόμου ἐκ φύλλων τυπογραφικῶν 32 εἰς δραχ. 2, ποτοῦ ὅπερ βεβαίως οὐδ' εἰς τὴν γενομένην δαπάνην δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ.

Ὡς καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ ἔπραξα, οὕτω καὶ ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας, ἐπὶ κεφαλίδος ἐκάστης γνωμοδοτήσεως διετύπωτα τὸ ζήτημα περὶ οὗ πραγματεύεται αὕτη, ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ βιβλίου παρέθεσα ἀλφαβητικὸν τῶν ζητημάτων εὐρετήριον. Προέταξα δὲ γνωμοδοτήσεις τινὰς προγενεστέρας τοῦ ἔτους 1880, παραλειφθείσας ἐκ λάθους ἐκ τοῦ πρώτου τόμου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Μαρτίου 1886.

Κ. Ἀργυρόπουλος.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Παυσάσης πρὸς καιρὸν ποινικῆς καταδιώξεως καὶ παρουσιασθεισῶν νέων ἀποδείξεων, ποῖον συμβούλιον εἶναι ἀρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ; τὸ τῶν Πλημμελειοδικῶν ὅπερ ἔπαυσε πρὸς καιρὸν τὴν καταδίωξιν, ἢ τὸ τῶν Ἐφετῶν ὅπερ ἐπεκύρωσε τῶν Πλημμελειοδικῶν τὸ βούλευμα; Ὁ Εἰσαγγελεὺς καίτοι ἀνεπαρκεῖς θεωρῶν τὰς νέας ἀποδείξεις, ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ ταύτας τῷ συμβούλιῳ;

Ἀριθ. 832.

Τῇ 28 Ἰουνίου 1873.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 201 ε. ε. βουλευμάτος του ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ὑπάρχει νόμιμος περίπτωσις, ἵνα ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ζητήματος τῆς ἐξακολουθήσεως ἢ μὴ τῆς καταδιώξεως τοῦ ἐπὶ λησταπαδοχῇ κατηγορουμένου δημάρχου Α. Τοῦ βουλευμάτος τούτου τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡττησάμην, διότι τὸ συμβούλιον ἡρμήνευσε καθ' ἡμᾶς ἐσφαλμένως τὸ ἄρθρ. 253 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἀποσχὼν ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ Εἰσαγγελέως, οὐχὶ ὡς ὃν ἀναρμόδιον ν' ἀποφανθῇ πρὶν ἢ τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν δικάσῃ, ἀλλὰ διότι ἡ εἰρημένη διάταξις χωρεῖ μόνον, ὅτε ὁ Εἰσαγγελεὺς αἰτεῖται τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς προσωρινῶς παυσάσης καταδιώξεως, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑφίσταται, ὡς αἰτήσαντος τοῦ Εἰσαγγελέως νὰ διαταχθῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ ἡ περσιτέρω ποινικὴ καταδίωξις. Ἐσφαλε δηλονότι καθ' ἡμᾶς διττῶς α') διότι τὰ δικαστικὰ συμβούλια δὲν δύνανται μὲν πρὶν ἢ ἀκούσωσι τὸν Εἰσαγγελέα νὰ δικάζωσι (ἄρθρ. 249 Ποιν. Δικον.), ἀκουσθέντος ὁμῶς ἅπαξ τοῦ Εἰσαγγελέως γίνονται κύρια τῆς ποινικῆς δίκης καὶ δύνανται καὶ ὀφείλουσι ν' ἀποφανθῶσι περὶ τῆς ποινικῆς ὑποθέσεως διατάττοντα τὰ δέοντα καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς

διαφωνῇ πρὸς τὸ συμβούλιον· ἐκτὸς δὲ τῆς γενικῆς ταύτης ἀρχῆς τῆς ποινικῆς νομοθεσίας καὶ αὐτὸ τὸ ἀρθρ. 253 αὐτῆς λέγον ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ τὰς νέας ἀποδείξεις εἰς τὸ συμβούλιον, παρέχει αὐτῷ τὸ δικαίωμα καὶ ἐπιβάλλει τὸ καθήκον, οἷον δῆποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ γνώμη αὐτοῦ περὶ τῶν νέων ἀποδείξεων, νὰ ἐρωτᾷ τὸ συμβούλιον, ἐὰν πρέπη νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ καταδίωξις, διότι ἡ διάταξις αὕτη δὲν λέγει ὅ,τι τὸ συμβούλιον εἶπεν, ὅτι δηλαδή ὁ Εἰσαγγελεὺς δὲν δύναται ἀνεπαρκεῖς νομίζων τὰς νέας ἀποδείξεις νὰ εἰσγάγῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον, καὶ ὅτι τοῦτο καίτοι νομίζον αὐτὰς ἐπαρκεστάτας ὀφείλει ν' ἀφήσῃ ἀκαταδίωκτον τὸν κατηγορούμενον διότι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐναντίον ἔχει γνώμην· β') διότι τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν παύσαντος πρὸς καιρὸν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 385 (1871) βουλευμάτων του τὴν περαιτέρω καταδίωξιν καὶ τοῦ βουλευματος τούτου ἐπικυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 395 ἰδίου ἔτους βουλευματος τῶν Ἐφετῶν, ἀρμόδιον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς νέας ἀποδείξεις καὶ διατάξῃ τὴν ἐξακολουθήσιν ἢ το κατὰ πρῶτον βαθμὸν τὸ ἐκδόν τὸ ἐπικυρωθὲν βούλευμα συμβούλιον καὶ διὰ τοῦτο ὤφειλε νὰ κηρύξῃ ἐκυτὸ ἀναρμόδιον τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν. Αἰτοῦμαι ὅθεν τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεώς μου περὶ ἀναίρεσως ὑπὲρ τοῦ νόμου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 201 ε. ε. βουλευματος τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Σχέσεις δημοτικοῦ ἀστυνόμου πρὸς τὸν δήμαρχον. Σχέσεις δημάρχου πρὸς ἑπαρχον ἢ νομάρχην. Δημοτικὰ σχολεῖα. Καθήκοντα Δημάρχου. Παράβασις καθηκόντων· ἐκ δολίας προαιρέσεως, ἐξ ἀμελείας.

Ἀριθ. 1521.

Τῇ 20 Δελεμβρίου 1873.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Παρνασσίδι Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 788 ε. ε. βουλευματος του ἀπεφάνθη ὅτι δὲν πρέπει

νὰ γείνη κατηγορία ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος κατὰ τοῦ Δημάρχου Α. Τοῦ βουλευματος τούτου τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡτησάμην διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους.

α) Κατὰ τὰ ἄρθ. 1, 2, 3, 6, 7, 10, 14, 16, 20 καὶ 21 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας Β. διατάγματος, ὅπου μὲν δὲν ὑπάρχει ἀστυνόμος διωρισμένος, ὡς ἐν τῷ δήμῳ Καλλιέων περὶ οὗ πρόκειται, τῷ δημάρχῳ ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις καὶ τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας, ὅπου δὲ διώριστα ἀστυνόμος, ὑπόκειται οὗτος τῷ δημάρχῳ, ὅπως καὶ οἱ δήμαρχοι τοῖς νομάρχαις καὶ ἐπάρχοις ὑπόκεινται, καὶ πρὸς τὸν δήμαρχον ἀναφέρεται καὶ παρ' αὐτοῦ δέχεται διαταγὰς (ἄρθ. 14 καὶ 15). ῥητῶς δὲ λέγουσι τὰ μὲν εἰρημένα ἄρθ. 7 καὶ 16, ὅτι οἱ δήμαρχοι οἱ ἐκπληροῦντες ἀστυνομίας διοικητικῆς καθήκοντα ὀφείλουσι νὰ ἐκτελῶσι τὰς διαταγὰς τῶν διοικητῶν καὶ ὑποδιοικητῶν, σήμερον δὲ τῶν νομαρχῶν καὶ ἐπαρχῶν, τὸ δὲ ἄρθ. 117 τοῦ περὶ δήμων νόμου λέγει ὡσαύτως ὅτι αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ τῶν δήμων ὑπάγονται εἰς τοὺς ἐπάρχους. Καθῆκον λοιπὸν ἐπιβαλλόμενον τῷ δημάρχῳ ὑπὸ τῶν εἰρημένων διατάξεων ἐστὶ καὶ τὸ ἐκτελεῖν κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐπαρχοῦ πάσας τὰς ἐντὸς τοῦ δήμου αὐτοῦ ἐνεργουμένας διοικητικὰς ἀποφάσεις, ἐν αἷς καὶ αἱ κοινοποιήσεις διορισμῶν καὶ πύσεων δημοδιδασκάλων, ὧν ἡ ἐπιτήρησις τῷ δημάρχῳ ἐναπόκειται, ἡ δὲ ὑπερτάτη ἐποπτεία τῷ ἀρμοδίῳ ἐπαρχῳ κατὰ τὰ ἄρθ. 34 καὶ 50 τοῦ περὶ δημοτικῶν σχολείων νόμου τοῦ 1834· διότι ὡς εἴρηται ὁ ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἐκπληρῶν δήμαρχος ὑπόκειται εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἐπαρχοῦ, οὐδεμία δὲ διοικητικὰ καθήκοντα ἐκπληροῦσα ἀρχὴ ὑπάρχει ἐν τοῖς δήμοις, ὅπου δὲν ἐδρεύει ὁ ἑπαρχος, πλὴν τοῦ δημάρχου.

β) Ὁ ἡμέτερος νόμος δὲν ὀρίζει μὲν τὴν δολίαν προαίρεσιν, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὸν βέβαιον εἶναι, ὅτι δολὶα προαίρεσις τοῦ παραβῆναι τὰ δομόσια καθήκοντα ὑπάρχει ὅταν χάριν παρακλήσεων καὶ συμφερόντων ἰδιωτῶν ἀθέτησις γίνεται τῶν καθηκόντων καὶ ἐν εἰδήσει τῆς παραβάσεως αὐτῶν (ἄρθ. 487 Π. Νόμου).

γ) Τὸ εἰρημένον Πλημμελειοδικεῖον παραδεχόμενον

τοὺς λόγους τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως, ὅτι οὔτε νόμος τις ὑπεχρέου τὸν δήμαρχον Καλλιέων νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ ἐπαρχοῦ περὶ κοινοποιήσεως τῶν παύσεων δύο δημοδιδασκάλων, οὔτε ἐν τῇ φύσει τῶν καθηκόντων αὐτοῦ κεῖται τοιαύτη ὑποχρέωσις, οὔτε ἐκ δολίας προαιρέσεως ἡρνήθη, ὡς ἐνδoὺς εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν γονέων τῶν μαθητῶν καὶ τὸ συμφέρον αὐτῶν, παρεβίασε καθ' ἡμᾶς προφανῶς τὰς εἰρημένας διατάξεις τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας διατάγματος καὶ τοῦ περὶ δήμων νόμου, πρὸς δὲ καὶ τὰ ἄρθρ. 39, 43 καὶ 487 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθ' ἃ ὁ δι' ἔλλειψιν μὲν τῆς προσηκούσης προσοχῆς παραλείπων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, ἔνοχος ἐστὶν ἀμελείας, τοῦτέστιν ὁ ἐκ κουφότητος ἢ ἀπερিসκεψίας μὴ προσέχων εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ὁ δὲ ἐν εἰδήσει τῆς ἀθετήσεως αὐτῶν καὶ μόνον χάριν ἰδίας ὠφελείας ἢ τινος ἰδιώτου καὶ πρὸς βλάβην τῆς ἐπικρατείας παραβίων τὸ ἑαυτοῦ καθῆκον, ἐκ προθέσεως ἐνεργεῖ καὶ τιμωρητέως ἐστὶ διὰ τοῦτο μετὰ προηγηθεῖσαν πειθαρχικὴν ποινὴν, οἷαν κατὰ τὴν ἀπόφασιν ὑπέστη πρὸ τῆς δίκης ὁ δήμαρχος, κατὰ τὸ ἐδ. 1 τοῦ ἄρθρ. 487 συνδυασμένον τῷ ἄρθρ. 493 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἅτινα παραλιπὸν τὸ δικαστήριον νὰ ἐφαρμόσῃ, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσεν.

Διὰ ταῦτα αἰτοῦμαι τὴν παραδοχὴν τῆς περὶ ἀναιρέσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου αἰτήσεώς μου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιάμαντόπουλος.

Τὴν κατὰ τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν τῶν καταδίκων πειθαρχικὴν ἐξουσίαν ἔχει τὸ δικαστήριον ἢ ὁ Νομάρχης ὡς προϊσταμένη αὐτοῦ ἀρχή; Ἄρσις συγκρούσεως. Ἐξουσία Νομάρχου ἐν φυλακαῖς καταδίκων.

Ἀρτ. 1137. (α)

Τῇ 13 Νοεμβρίου 1874.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Καλάμῃς Πλημμελειοδικῶν κατε-

(α) Ἐδημοσιεύθη ἐλλειπὺς ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ.

δίωξε πειθαρχικῶς ἐνώπιον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν τὸν ἐπιστάτην τῶν ἐν Καλάμαις φυλακῶν τῶν καταδίκων, ἐπὶ παραβάσει τῶν καθηκόντων του, ἥτοι διότι ἐξετέλεσε ποινικὴν ἀπόφασιν, φυλακίσας τὸν δι' αὐτῆς καταδικασθέντα ἄνευ τῆς πρὸς τοῦτο παραγγελίας τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ χωρὶς ν' ἀποσταλῇ αὐτῷ ἀπόσπασμα τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ τοῦτο ἔπραξε κατὰ τὸ ἄρθρ. 559 τῆς Ποιν. Δικ. Ὁ δὲ Νομάρχης Μεσσηνίας ἀξιῶν ὅτι πειθαρχικὴν ἐξουσίαν κατὰ τοῦ δεσμοφύλακος τῶν καταδίκων ἔχει αὐτός, ὡς προϊσταμένη αὐτοῦ ἀρχὴ καὶ οὐχὶ τὸ δικαστήριον, εἰς ὃ ἐκαλεῖτο νὰ δικασθῇ καὶ ὅτι ἔνεκα τούτου ὑφίστατο σύγκρουσις δικαιοδοσίας, ἤρε αὐτήν.

Ἐπειδὴ περὶ τοῦ κύρους τῆς ἀρθείσης συγκρούσεως ἀποφασίσει ὁ Ἄρειος Πάγος, ὑποβάλλω ἐνώπιον αὐτοῦ τὰ σχετικὰ ἔγγραφα καὶ προτείνω α) ν' ἀποφανθῇ ὁ Ἄρειος Πάγος ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ ἄρσεως συγκρούσεως δικαιοδοσίας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθ. 9 αὐτῆς). β) ν' ἀποφανθῇ ἀνυπόστατον τὴν ἀξίωσιν τοῦ Νομάρχου Μεσσηνίας, ὅτι αὐτὸς ἔχει πειθαρχικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν τῶν καταδίκων καὶ οὐχὶ τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν· διότι τὸν ἀντικείμενον ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἄρθ. 559 τῆς Ποιν. Δικονομίας, αὐτὸς δὲ καθῆκον ἔχει μόνον νὰ ἐπιτηρῇ τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς καταδίκους καὶ ὁδηγίαις νὰ δίδῃ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς διακοσμήσεως καὶ διοικήσεως αὐτῶν τοῖς ἐπιστάταις, πρὸς δὲ καὶ ἐκθέσεις περὶ παραβάσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν νὰ συντάττῃ καὶ τὴν διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως πειθαρχικὴν καὶ ποινικὴν καταδίωξιν νὰ προκλῇ (ἄρθ. 554, 557—559 καὶ 563 τῆς αὐτῆς δικονομίας).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀπαιτεῖται ἄδεια πρὸς ἐξάσκησιν ἐπαγγέλματος κρεωπώλου;

Ἀριθ. 451. Τῇ 20 Μαΐου 1876.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ Πταισματοδικεῖον Καρυταίνης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4 ε. ε.

ἀποφάσεώς του ἠκύρωσε τὸ κλητῆριον θέσπισμα καὶ ἐκήρυξεν ἀπολυτέους τοὺς Κ. Π. καὶ Π. Κ. κατηγορουμένους, ὅτι ἐξήσκουν ἄνευ ἀδείας τὸ τοῦ κρεωπώλου ἐπάγγελμα.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἠτησάμην, διότι ἔσφαλε τὸ Πταισματοδικεῖον περὶ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρ. 533 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀποφηνάμενον ὅτι ὁ νόμος οὗτος τιμωρῶν τὸν χωρὶς ἀδείας τῆς ἀρχῆς, ὅπου αὕτη ἀπαιτεῖται, μετερχόμενον ἐπιτήδευμά τι, ἐννοεῖ μόνους τοὺς κατὰ τὸ διάταγμα τῆς 7 Δεκεμβρίου 1834 ἐπαγγελλομένους ἄνευ ἀδείας τὴν ἱατρικὴν καθόλου ἢ κλάδους αὐτῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς μετερχομένους τὸ τῶν κρεωπωλῶν ἔργον. Ὅτι δὲ ἔσφαλεν ἐξάγεται ἐκ πολλῶν ἄλλων νόμων καὶ ιδίως τοῦ ἄρθρ. 32 περὶ ἀγορανομικῶν διατάξεων καὶ τοῦ ἄρθρ. 62 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας· διότι κατὰ μὲν τὰ ἄρθρα ταῦτα ἐπιτήδευμα εἶναι καὶ τὸ τοῦ κρεωπώλου, ὥσπερ καὶ τὸ τοῦ ἄρτοποιοῦ καὶ ξενοδόχου καὶ ζυθοποιοῦ καὶ καπήλου. Gewerbe δὲ λέγεται ἐν τῷ γερμανικῷ κειμένῳ τοῦ ἄρθρ. 533 τὸ ἐπιτήδευμα, Gewerbe λέγεται ἐν τῷ γερμανικῷ κειμένῳ καὶ τῶν ἄρθρ. 32, 33 καὶ 42 τοῦ διατάγματος ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1835 περὶ ἀγορανομικῶν κτλ. διατάξεων τὸ τοῦ κρεωπώλου ἐπάγγελμα, ὥσπερ καὶ ἐν ἄρθρ. 21 αὐτοῦ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἄρτοποιοῦ· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 32 τοῦ περὶ ἀγορανομικῶν διατάξεων, ἄνευ ἀδείας τοῦ δημάρχου οὐδεὶς δύναται νὰ μετέρχηται τὸ ἐπάγγελμα ἥτοι ἐπιτήδευμα τοῦ κρεωπώλου.

Ὑποβάλλων ὅθεν τὴν περὶ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως συνταχθεῖσαν ἐκθεσιν, αἰτοῦμαι τὴν παραδροχὴν αὐτῆς.

Ὁ Βίσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δύναται νὰ γείνη ἔφεσις κατ' ἀποφάσεως δικαστηρίου, οὗ ἀμφισβητεῖται ἡ ἀρμοδιότης, καίτοι ἕνεκεν τοῦ ποσοῦ τῆς διαφορᾶς μὴ ὑποκειμένης εἰς ἔφεσιν ;

Ἀριθ. 453.

Τῇ 20 Μαΐου 1876.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Αἰτοῦμαι τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 3299

(1875) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, διότι ἐκκλη-
θείσης ἐνώπιον αὐτῶν τῆς ὑπ' ἀριθ. 18 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρη-
νοδικείου Μεγάρων ὡς ἀναρμοδίου ὄντος νὰ δικάσῃ τὸν ἐναγό-
μενον, κἄτοικον ὄντα Πειραιῶς καὶ οὐχὶ Μεγάρων, ἡ ἔφεσις
ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος διὰ τὸ εἶναι ἥττον τῶν 40 δραχ-
μῶν τὸ ποσὸν τῆς διαφορᾶς· οὕτω δὲ παρεβιάσθη τὸ ἄθ. 515
§ 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἀδιακρίτως ἔφεσις χωρεῖ κατὰ
πάσης ἀποφάσεως, οἷονδ' ἂν καὶ ἂν ἦ τὸ πρὸς, καθ' ὅσον
δηλαδὴ ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Εἰρηνοδικείου ἀμφισβητεῖται (ἴδε
καὶ ἀρθ. 738 Πολ.).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τέλη καταβαλλόμενα τῷ Δημοσίῳ ἐπὶ κληρονομιῶν καὶ κληροδοσιῶν.

Ἀριθ. 1074.

Τῇ 14 Νοεμβρίου 1876.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ'
ἀριθ. 2087 ε. ε. ἀποφάσεώς του ἠκύρωσε ἐπὶ τῇ ἀναισθησίᾳ τοῦ
Δ. Τ. τὴν ὑπ' ἀριθ. 1975 πρᾶξιν τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἀτ-
τικῆς, τὴν ἐπιβλαβοῦσαν τέλη χαρτοσήμου ἐπὶ κληροδοτήμα-
τος ἀφεθέντος τῷ εἰρημένῳ.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀντίρρυσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡ τη-
σάμην, ἐὰν ὡς ἐμοὶ δοκεῖ ἐσφελμένως ἡρμηνεύθῃ τὸ ἀρθ. 3 τοῦ
Νόμου ΡΙΣΤ' τῆς 18 Δεκεμβρίου 1885 περὶ μεταρρύθμισεως
τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων καὶ περὶ ἐφαρμογῆς αὐτῶν εἰς τὸ
πρῶτον Ἰόνιον κράτος. Οἱ λόγοι δι' οὓς κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρ-
θρον κληρονομίαι καὶ κληροδοσίαι δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρ-
τοσήμου, οὐχὶ ὡς εἶπε τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅτε ἡ κληρονομία ἢ
κληροδοσία καθ' ἐκυτὴν δὲν ὑπερβαίνει τὰς 2,000 δραχμάς,
ἀλλ' ὅτε ὁμοῦ λαμβανόμεναι δὲν ὑπερβαίνουνσι τὸ ποσὸν τοῦτο,
οἱ λόγοι λέγω, δι' οὓς τοῦτο ὀρθότερον νομίζω, εἰσὶν οἱ ἑξῆς.

α) τὸ ἐδάφιν δ' τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ ῥητῶς λέγει ὅτι τὸ τέ-
λος τοῦ χαρτοσήμου πληρόνεται ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀπο-

βιώσαντος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν χρεῶν, κατὰ τὸ γράμμα δὲ τοῦ ἐδαφίου ἐκείνου, ἐὰν ᾗ καθαρὰ χρεῶν περιουσία 3000 δραχμῶν, καταβάλλεται τέλος κατὰ τὸ ἐδαφ. β' δραχ. 30 ἢ 60 ἢ 120, καὶν τρεῖς οἱ κληρονόμοι ἢ κληροδόχοι εἰσίν. β) τούτοις τὸ ἐδαφ. β' δὲν ἀντίκειται, διότι λέγον κληρονομίας καὶ κληροδοσίας ὑπερβαίνουσας τὴν ἀξίαν τῶν 2000 δρ. κτλ, ἐννοεῖ κληρονομίαν καὶ κληροδοσίαν ὁμοῦ λαμβανομένας· διότι ἄλλως ἤθελε συμβῇ τὸ ἄτοπον, κληρονομία ἐκ δρ. 100,000, καταλιπομένη εἰς 50 κληρονόμους καὶ κληροδόχους ἐξ ἴσου, νὰ μὴ ὑπόκειται εἰς τέλος, ἐνῶ κληρονομία ἐκ δρ. 2100 νὰ ὑπόκειται. γ) βαρεῖται τῷ φόρῳ τούτῳ ὁ κληρονομούμενος ἐν τῇ κληρονομίᾳ αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ ὁ κληρονόμος ἢ κληροδόχος, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ τέλος καταβάλλεται ἐὰν ἡ κληρονομία πολίτου Ἑλλήνος ᾗνε, καὶ οἱ κληρονόμοι ἢ τινες αὐτῶν ἄλλοδαποὶ καὶ οὐχὶ ἡ κληρονομία τοῦ ἄλλοδαποῦ, ἥτις ὑπὸ ξένης διέπεται νομοθεσίας (ἄρθ. 5 ἀστυκοῦ νόμου)· ἄρα καὶ τὸ μέτρον τοῦ τέλους κατὰ τὴν περιουσίαν τοῦ τελευτῶντος λογιστέον, καὶ τὸ ἐκ τῆς φορολογίας αὐτῆς προκύπτον διανεμητέον τοῖς κληρονόμοις καὶ κληροδόχοις καὶ ἀπαιτητέον παρ' ἐκάστου αὐτῶν (ἐδαφ. ε' τοῦ αὐτοῦ ἄρθ. 3). π. χ. ἐὰν ἡ περιουσία τοῦ τελευτῶντος 100,000 δραχμῶν, 50 δὲ οἱ ἐξ ἴσου κληρονομοῦντες αὐτήν, δὲν ἀπαλλάσσονται τοῦ τέλους, ἀλλ' ὑπόκεινται ἐξ ἴσου καὶ τὸ ἐκ δρ. 1000 καταβλητέον τέλος.

Ἐκ τοῦ συνόλου λοιπὸν τῶν ἐδαφίων τοῦ ἄρθ. 3 ἐξάγεται, ὡς νομίζω, ὅτι τὸ τέλος καταβάλλεται ἐὰν ἡ περιουσία τοῦ ἀποβιώσαντος ὑπερβῇ τὰς 2,000 δραχμῶν, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν χρεῶν· ἀπαιτεῖται δὲ ἡ καταβολὴ τοῦ ὅλου εἴτε παρὰ τοῦ κληρονόμου ἐὰν οἱ κληροδόχοι ἀπόντες ἢ ἀρνούνται ν' ἀποδεχθῶσιν, εἴτε παρὰ τῶν κληροδόχων ἀποδεξαμένων ἢ μόνων ὄντων καὶ τὴν ὅλην λαμβανόντων περιουσίαν τοῦ τελευτήσαντος, ὡς τοῦτο ἔξῃστι γίνεσθαι κατὰ τὸ ἄρθ. 876 τοῦ Ἰονίου κώδικος καὶ κατὰ τὸ τῆς πρώτης Νοεμβρ. 1893 Ἰουστινιανοῦ κεφ. β' § 2.

Ἐποβάλλων ὅθεν τὴν περὶ αἰτήσεως ἀναίρεσεως ὑπὲρ τοῦ

όμου συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν, αἰτοῦμαι τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἀπαλλοτριώσεις συντηρητικῶς κατασχεμένου ἀκινήτου. Καταδίωξις καὶ τιμωρία τῆς πράξεως.

Ἀριθ. 461.

Τῇ 4 Μαΐου 1878.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 276 βουλευμάτος ἐπικυρωθέντος καὶ ὑπὸ τῶν Ἐφετῶν, παρεπέμφθη νὰ δικασθῇ ὑπὸ τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν ἡ Γ. Μ. ὡς ἐκποιήσασα δικαίῳ ἰδιοκτῆτου, δι' ὧν ἀναφέρει δύο συμβολαίων, κατασχεθέντα ὑπὸ τοῦ Μ. συντηρητικῶς τρία ἀκίνητα κτήματα αὐτῆς ὀφειλέτιδός του, ἐν γνώσει τῆς κατασχέσεως οὕσα καὶ πρὸς βλάβην τοῦ κατασχόντος· τὸ δὲ δικαστήριον ἐκεῖνο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 305 ε. ε. ἀποφάσεώς του, ἐρήμην δικάσαν τὴν κατηγορουμένην, ἐκήρυξεν αὐτὴν ἀθῶαν, σκεφθὲν δι' ἀναιτιολογήτου οὕτως εἰπεῖν αἰτιολογίας, ὅτι «ἐκ τῆς συζητήσεως προέκυψεν, ὅτι ἡ ἀποδιδομένη αὐτῇ πράξις τῆς ἀπαλλοτριώσεως κατασχεμένων κτημάτων ἔχει ἀντικείμενον πολιτικὴν διαφοράν, ἐπομένως ἀρμόδια εἰσὶ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια πρὸς λύσιν αὐτῆς».

Ἐπειδὴ οὕτω σκεφθὲν τὸ Πλημμελειοδικεῖον ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸ ἀρθρ. 171 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθ' ὃ ἡ ἐκποίησης κατασχεμένου ἀκινήτου παρὰ τοῦ ἰδιοκτῆμονος ποινικῶς δικάζεται καὶ τιμωρεῖται.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ἡ ἐκποίησης συντηρητικῶς κατασχεθέντος ἀκινήτου δὲν ᾔηται τιμωρητέα πρὶν ἢ ἐπικυρωθῇ ἡ κατὰσχέσις ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπομένως ἡ πολιτικὴ δίκη προδικαστικὸν ἀπετέλει ζήτημα τῆς ποινικῆς, ὥφειλε τὸ δικαστήριον νὰ μὴ ἀθιώσῃ διὰ τοῦτο, ἀλλὰ ν' ἀναβάλῃ τὴν ποινικὴν δίκην μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ἐπικυρώσεως ἢ ἀκυρώσεως τῆς κατασχέσεως, τούναντίον δὲ πράξαν, παρεδίασε τὸ ἀρθρ. 8 τῆς Ποιν. καὶ τὸ ἀρθρ. 11 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ τότε μόνον ἠδύνατο ν' ἀθώωσῃ, ἐὰν ῥητῶς παραδέχετο ὡς ἀποδεδειγμένον ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ ἦν τῆς κατασχέσεως, ὅτε ὡς ἰδιοκτητῶν ἐξεποίησεν, ὅτι ἀζήμιος τῷ κατασχόντι ἦν ἡ ἐκποίησις τῶν ἀκινήτων (ἄρθρ. 963 καὶ 964 Πολ. Δικονομίας).

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἤτησάμην τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως καὶ ὑποβάλλω τὴν περὶ τούτου συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν.

Ὁ Βισαγγελεύς

— Α. Παπαδιαμντόπουλος.

Ἡ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσις ἀποφάσεως στρατοδικείου ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου; εἰς ποίας περιπτώσεις; Ἡ παράλειψις ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ χάριτος αἰτήσεως τοῦ κατηγορουμένου, καθίστησιν ἄκυρον τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν;

Ἀριθ. 1022. Τῇ 9 Νοεμβρίου 1878.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τὸ Ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 ε. ε. ἀποφάσεώς του ἠκύρωσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 7 ε. ε. ἀπόφασιν τοῦ ἀ' διαρκοῦς στρατοδικείου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι καταδικάσαν τοῦτο ἐπὶ λιποταξίᾳ στρατιώτην τινα, παράλειψε ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς περὶ βραχυδικῆς χάριτος αἰτήσεως αὐτοῦ, καὶ παρέπεμψε τὴν δίκην εἰς νέαν συζήτησιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἤτησάμην δυνάμει τοῦ ἄρθ. 65 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας. Κατ' αὐτὸ αἱ διατάξεις τῶν ἐν αὐτῷ μνημονευμένων ἄρθρων τῆς κοινῆς ποιν. δικονομίας, ἐν οἷς καὶ τὸ ἄρθ. 481 αὐτῆς, ἰσχύουσιν ἐφ' ὅσον ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων. Ἄν δὲ τοῦτο λέγον τὸ ἄρθ. 65 ἐννοῇ, ὅτι καὶ ἡ ὑπὲρ τοῦ νόμου αἴτησις ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεων τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐφ' ὅσον ὑπάγεται καὶ ἡ αἰτήσις τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον 64 προσβολῇ αὐτῶν, τοῦτέστι μόνον δι' ὑπερβάσιν καθηκόντων καὶ ἀναρμοδιότητος, ἢ μᾶλλον διὰ πᾶσαν πρᾶξιν τοῦ νόμου, ὁμολογῶ, ὅτι ἀμφίβολον καθιστῶσιν ἔνθεν μὲν ἡ δικάσις τοῦ

ἄρθ. 137 τῆς αὐτῆς νομοθεσίας, καθ' ἣν τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀκύρωσιν αἰτεῖται ὁ Β. ἐπίτροπος, ἐνώπιον τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου, ἐνθὲν δὲ τὸ ἄρθ. 65, ὡς λέγον, ὅτι ἰσχύει τὸ ἄρθ. 481, ἦτοι καὶ κατὰ τὰς δύο αὐτοῦ παραγράφους καὶ οὐχὶ ὅτι ἰσχύει μόνον κατὰ τὴν παράγραφον πρώτην περὶ ὑπερβάσεως καθηκόντων.

Ὁ λόγος δὲ τῆς αἰτήσεώς μου ἐστὶν ἡ ἐσφαλμένη ἐρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ τῆς § ε' τοῦ ἄρθ. 58 τῆς στρ. ποιν. νομοθεσίας, διότι παρεδέξατο, ὡς φαίνεται, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν διάταξιν ὤφειλε τὸ στρατοδικεῖν ν' ἀποφασίσῃ ἐν τῇ δίκῃ περὶ κατηγορίας τοῦ στρατιώτου ἐπὶ λιποταξίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ περὶ βασιλικῆς χάριτος, καὶ ὅτι ἡ παράλειψις τῆς περὶ αὐτῆς ἀποφάσεως λόγος ἐστὶν ἀκυρώσεως τῆς περὶ τῆς καταδίκης ἀποφάσεως, τοῦτέστιν ὅτι εἶναι ἐκ τῶν αἰτήσεων περὶ ὧν ἡ § ε' τοῦ ἄρθ. 58 καὶ ἡ περὶ χάριτος αἵτησις, ἐνῶ τοιαύτη αἵτησις α) δὲν δύναται νὰ γείνη πρὸ τῆς καταδίκης καὶ διὰ τοῦτο οὔτε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν πρὸ αὐτῆς, οὔτε νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν περὶ καταδίκης ἀπόφασιν δύναται β) καὶ μετὰ τὴν καταδίκην ἀπόκειται τῇ κρίσει τοῦ δικαστηρίου ἡ νὰ σιωπήσῃ πρὸς τὴν αἵτησιν τοῦ καταδικασθέντος ὡς ἀναξίου χάριτος ἢ νὰ συστήσῃ αὐτήν. (ἄρθ. 548 Ποιν. Δικον.)

Ὑποβάλλων ὅθεν τὴν περὶ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν, αἰτοῦμαι τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Κατὰ τίνα τρόπον συντάσσονται αἱ ὑπὲρ τοῦ νόμου αἵτησεις ἀναιρέσεως κατὰ πολιτικῶν ἀποφάσεων; Εἰς τίνος δικαστηρίου τὸν ἔλεγχον ὑπόκειται ἀπόφασις πολιτικοῦ μὲν δικαστηρίου, ἀλλὰ ποινὴν ἐπιβάλλουσα ἐπὶ πταίσματι ἢ πλημμελήματι ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ πραχθέντι; Τίνα καὶ εἰς ποίας περιπτώσεις τιμωροῦνται τὰ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ πταίσματα ἢ πλημμελήματα θορύβου;

Ἀριθ. 88.

Τῇ 31 Ἰανουαρίου 1879.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ προτάσεώς μου πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἡτησάμην

τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 188 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου Κορώνης, ὅστις ὡς προεδρεύων συγγενικοῦ συμβουλίου, συνεδριάζοντος ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Εἰρηνοδικείου ἐτιμώρησε μέλη τινα τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, θορυβήσαντα καὶ ἐπιτεθέντα κατὰ τοῦ κλητῆρος τοῦ Εἰρηνοδικείου, ὡς ἐνόχους πλημμελήματος. Τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀπέσχε νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεώς μου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἐγένετο αὕτη δι' ἐκθέσεως ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου συνταχθείσης. Ὅθεν ὑποβάλλω ἤδη τὴν ἐνώπιον τοῦ γραμματέως συνταχθεῖσαν ἔλθεσιν, δι' ἧς ἡτησάμην δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 477 τῆς Ποιν. Δικονομίας τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου καὶ μετ' ἀποτελέσματος ὑπὲρ τῶν καταδικασθέντων ἀναίρεσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, προτάσσων τὰ ἑξῆς. Πρωτοφανές παρ' ἡμῖν, ὡς νομίζω, εἶνε τὸ αἰτεῖσθαι ἀναίρεσιν κατ' ἀποφάσεως πολιτικοῦ δικαστηρίου καθ' ὃν τύπον αἰτεῖται κατὰ ποινικῶν, ἥτοι δι' ἐκθέσεως παρὰ τῷ γραμματεῖ συντασσομένης καὶ οὐχὶ διὰ προτάσεως ἐγγραφομένης καὶ τὸ πινάκιον (ἄρθρ. 825 Πολ. καὶ ἄρθρ. 482 Ποιν. Δικονομίας). Ἀλλὰ τοῦτο ποιήσας ἤδη, παρεπέμφθη ὑπὸ τοῦ πρώτου τμήματος τοῦ δικαστηρίου διὰ τῆς δημοσιευθείσης πρὸ δύο ἡμερῶν ἀποφάσεως αὐτοῦ εἰς τὴν ποινικὴν διαδικασίαν καὶ τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ἐπόμενος εἰσάγω τὴν αἴτησίν μου ὡς κατ' ἀποφάσεως ποινικοῦ δικαστηρίου. Ἐπὶ αὐτὴν δὲ πρῶτον ἐκεῖνο, διότι ἐνόμισα α) ὅτι παραβιάζεται ὁ κανὼν καθ' ὃν αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐξέλεγχξιν μόνον τῶν ἐχόντων δικαιοδοσίαν καὶ κυριαρχικὴν ἐξουσίαν ἐπ' αὐτῶν ἀνωτέρων δικαστηρίων, ἥτοι ὅτι τὰς τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἀποφάσεις δικάζουσιν οἱ Ἐφέται καὶ ὁ Ἀρειος Πάγος ὡς πολιτικὰ δικαστήρια (ἴδε περὶ τούτου καὶ ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου τοῦ Douai ἐν Carré Pr. εἰν. N° 432), β) ὅτι τὰ ἀνώτερα πολιτικὰ δικαστήρια δυνάμενα νὰ δικάζωσι τὰ θορύβου πρόξενα πταίσματα καὶ πλημμελήματα, τὰ ἐν τοῖς ἰδίῳ ἀκροατηρίοις πραττόμενα, δύνανται καὶ κατ' ἔφεσιν ἢ ἀναίρεσιν ὡς πολιτικὰ δικαστήρια νὰ κρίνωσι τὰς περὶ αὐτῶν ἀποφάσεις τῶν

κατωτέρων δικαστηρίων (ὅδε καὶ ἄρθ. 203 Πολ. Δικ. καθ' ὃ καὶ ἀπόφκσις χρηματικὴν ποινὴν ἐπιβάλλουσα ὑπόκειται τοῖς ἐνδίκοις μέσοις τῆς αὐτῆς Δικονομίας). Ἀλλ' ὥς εἶπον, ἄλλως ἔδοξε τῷ πρώτῳ τμήματι τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ διὰ τοῦτο αἰτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν ὥς κατὰ ποινικῆς ἀποφάσεως, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀναρμοδίως ἐδίκασεν ὁ Εἰρηνοδίκης θόρυβον συνοδεύμενον μετ' ἐπιθέσεως δῆθεν κατὰ προσώπου, γενόμενον ἐν τόπῳ μὲν ὅπου συνεδριάζει ὁ Εἰρηνοδίκης, ἀλλ' ἐν χρόνῳ καθ' ὃν δὲν συνεδριάζε δημοσίως, ἀλλὰ προήδρευε συγγενικοῦ συμβουλίου, καὶ κατεδίκασεν ἐπὶ πλημμελήματι δύο τῶν μελῶν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου εἰς φυλάκισιν, ἣν μόνον τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλῃ, οὕτω δὲ εἰς ὑπέρβασιν τῶν ἐαυτοῦ καθηκόντων ὑπέπεσε, περιβαλόμενος καθήκοντα ποινικοῦ δικαστοῦ, ὅπου ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει αὐτῷ οὔτε ὥς εἰρηνοδίκη οὔτε ὥς πταισματοδίκη.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐκδίκασις ἀμφισθητήσεων κατὰ τὴν ψηφοφορίαν Παράτασις τοῦ χρόνου τῆς ψηφοφορίας, πρὸς ψηφοφορίαν παρόντων μὴ ψηφοφορησάντων. Διακοπὴ τῆς ψηφοφορίας.

Ἀριθ. 729.

Τῇ 4 Ἀπριλίου 1879.

Πρὸς τὸν κ. πρόεδρον τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν.

Κατὰ τὸ ἄρθ. 64 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, οἱ μὴ ψηφοφορήσαντες παρόντες εἰσὶν δεκτοὶ εἰς ψηφοφορίαν ἐπὶ τρεῖς ὥρας· μὴ ἐπαναλαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ τὰ τοῦ ἄρθρου 57, ὅτι δὲν δύναται νὰ διακοπῇ ἡ ἐξακολούθησις τῆς ψηφοφορίας ἕνεκα τῶν δικαστέων ἀμφισθητήσεων, αἱ κατὰ τῶν προσερχομένων ἀμφισθητήσεις δικάζονται ἀμέσως. Τὸ δὲ ἄρθ. 57 λέγον ὅτι τὰ ἐγερθέντα ζητήματα λύονται διαρκούσης τῆς κατὰ τὸ ἄρθ. 64 προσθέτου ὥρας, δεικνύει ἄρκούντως α) ὅτι ὥραν λέγον ἐννοεῖ τὴν τριώρον, διότι περὶ τριώρου λέγει τὸ ἄρθ. 64· β) ὅτι ἐντὸς τοῦ τριώρου τούτου πρέπει τὰ ζητήματα, περὶ ὧν λέγει, νὰ

λυθῶσι πρὸ πάσης ἄλλων ψηφοφόρων ψηφοφορίας, διότι τούτων προηγοῦνται οἱ ψηφοφόροι τοῦ ἄρθ. 57, περὶ ὧν τὰ μείναντα ἐκκρεμῇ ζητήματα· γ) ὅτι, ἐπειδὴ λέγει ὅτι ἐντὸς τοῦ τριώρου πρέπει νὰ λυθῶσι ταῦτα, τὸ τριώρον τοῦτο δὲν ὤρισθη διὰ τὴν ψηφοφορίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐγειρομένων κατ' αὐτὴν ζητημάτων καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται τὸ τριώρον νὰ παραταθῇ ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκέσωσιν αἱ ἐκ διαιμμάτων γενόμεναι ἐκδικάσεις τῶν πρὸ τοῦ τριώρου ἢ διαρκούντος αὐτοῦ ἐγερθέντων ζητημάτων. Μόνον δὲ ἐὰν συμβῇ ἢ ἐκδικάσεις ζητήματος ἐγερθέντος κατὰ τινος ψηφοφόρου ν' ἀρχίσῃ μὲν πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ τριώρου, γὰρ παραταθῇ δὲ κατὰ τὴν λήξιν αὐτοῦ ἢ καὶ μετ' αὐτό, δύναται δεκτὸς γενόμενος ὁ ψηφοφόρος νὰ ψηφοφορήσῃ, λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς προσκλήσεως αὐτοῦ, ἣτις ἐντὸς τοῦ τριώρου ἐγένετο. Ἐὰν δὲ τὸ ἄρθ. 64 περὶ διακοπῆς λέγῃ, διακοπὴν ἐννοεῖ ἔκτακτον καὶ πλήρους ἀπραξίας. Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑμετέρου ἐγγράφου.

Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἄρσις συγκρούσεως. Ὅτι τὰ περὶ ὑγεινῆς οἰκοδομῆς πόλεων καὶ κωμῶν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, ἀναρμόδια δὲ τὰ τακτικά δικαστήρια νὰ δικάζωσι περὶ αὐτῶν.

Ἀριθ. 970

Τῇ 31 Μαΐου 1879.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Νομάρχης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας δι' ἐγγράφου του πρὸς τὸν Εἰσαγγελεὰ τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἐξέθεσεν ὅτι ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ὑπάρχει δίκη ἐκκρεμῆς κατ' ἐφεσιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀτυνομίας κατὰ τοῦ Κ. Σ. καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 1013 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ταύτης εἶναι ὅλως διοικητικόν, ἀνῆκον εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν κατὰ τὰ ἄρθ. 9 καὶ 27 τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1835 Β. δικτάγματος περὶ ὑγεινῆς οἰκοδομῆς πόλεων καὶ κωμῶν,

ἀναρμοδίως δ' ἐπελήφθη τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἀνατρέψαν ἀπόφα-
σιν τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας, ἐκδοθεῖσαν συμφώνως τῇ ὑπ'
ἀριθ. 67 (1872) διατάξει αὐτῆς καὶ τῷ ἄνω μνημονευθέντι δια-
τάγματι. Ἀναρμοδίῳ ὄθεν ὄντων τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων,
αἰτεῖται τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης,
μέχρις οὗ ἐλτιμηθῇ ἡ περὶ ἄρσεως συγκρούσεως αἵτησίς του.

Ὑποβάλλων τῷ δικαστηρίῳ τὸ εἰρημένον περὶ ἄρσεως συγ-
κρούσεως ἔγγραφον τοῦ ἐνταῦθα Νομάρχου, αἰτοῦμαι νὰ ἀπο-
φασίσῃ ὁ Ἄρειος Πάγος περὶ τοῦ βασίμου ἢ μὴ τῆς ἄρσεως συγ-
κρούσεως ταύτης, ἀποφαινόμενος ἂν ἡ προκειμένη διένεξις με-
ταξὺ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ πολίτου δικαστέα ὑπὸ
τῶν ἐπιληφθέντων αὐτῆς δικαστηρίων ἐστὶ ἢ τῶν διοικητικῶν
ἀρχῶν. Ἡ λύσις τοῦ προκειμένου ζητήματος ἐξαρτᾶται κατ' ἐμὴν
γνώμην ἐκ τῆς ἐρμηνείας τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας δια-
τάγματος τῆς 31 Δεκεμβ. 1836 καὶ ἰδίως τοῦ ἄρθ. 28 αὐτοῦ.
Πρόκειται δηλονότι περὶ παρεμποδίσεως ἀστυνομικῆς διατά-
ξεως τοῦ προκατόχου τοῦ νῦν ἀστυνόμου παρὰ τούτου ἐνερ-
γηθείσης, ἣτις ἐπιτρέπει τῷ παροδίῳ ἰδιοκτῆτῃ οἰκίας ν' ἀνοί-
ξῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς δημοσίας καταβόθραν ὑπὸ ὄρους καὶ ἀ-
δείᾳ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς καὶ ἥς τὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τὸ
εἰρημένον ἄρθρον δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ ὁ νῦν διευθυντὴς τῆς
ἀστυνομίας, χωρὶς τῆς συναινέσεως τοῦ προϊσταμένου αὐτῆς, ἢ
Νομάρχου, ἢ Ἐπαρχοῦ, ἢ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν ὃ ἀμέ-
σως ὑπάγεται ὁ τῆς πρωτευούσης διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας
(ἄρθ. 8 τοῦ περὶ αὐτοῦ διατ. τῆς 13 Μαρτ. 1849). Ἐὰν εἴπω-
μεν ὅτι τὰ δικαστήρια ἀρμόδια εἶναι νὰ κρίνωσιν ἂν ἐτηρήθησαν
ἢ μὴ οἱ ὅροι ἐφ' οἷς ἐπιτρέπεται ἡ ἀνοίξις, ἐὰν ἔχῃ ἀδειαν ἢ
μὴ ὁ πολίτης, ἂν ὑπάρχῃ ἢ μὴ ἡ συναινέσις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν
Ἑσωτερικῶν πρὸς παρεμποδίσειν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀστυνομι-
κῆς διατάξεως, ἀβάσιμος ἢ ἄρσις τῆς συγκρούσεως· ἀλλὰ τοῦτο
ἀντίκειται τοῖς ἄρθ. 30, 52 § 3, 54 § 1 καὶ 8, καθ' ἃ τῇ ἀστυ-
νομίᾳ ἀνατίθεται ἡ ἐν καλῇ καταστάσει συντήρησις τῶν ὁδῶν
καὶ πεζοδρομίων, ἐπομένως καὶ ἡ πχρεμπόδισις τῆς ἀνοίξεως
καταβοθρῶν, ὅταν αὗται ἀποβαίνουσιν ἀνοιγόμεναι ὅπως ἀνοί-

γονται ἐπιβλαβεῖς τῇ ὁδῷ· ἀντίκειται δὲ προσέτι καὶ τῇ διοικητικῇ ἐξουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν τοῦ διατάττειν κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν οἰασδὴποτε ἀστυνομικῆς διατάξεως, ὅταν τὸ δημόσιον συμφέρον ἀπαιτεῖ τοῦτο κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ, ἐὰν ἐπιτρέπηται τοῖς δικαστηρίοις δι' ἀποφάσεων νὰ διατάττωσι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων· διὰ τοῦ; λόγους δὲ τούτους ὅλως διοικητικῆς φύσεως φαίνεται μοι ἡ ὑπόθεσις καὶ τὰ κατὰ τῆς ἀστυνομίας παράπονα δύνανται μόνον τῷ Ὑπουργῷ τῶν Ἑσωτερικῶν νὰ ὑποβληθῶσιν, οὗτος δὲ ἀποφαίνεται καὶ ἂν συναινέται αὐτοῦ δι' οἰονδὴποτε λόγον παρεμποδίσθῃ ἡ ἀνοιξίς τῆς καταβόθρας. Ἐπομένως προτείνω νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχάς, ὡς μόνας ἀρμοδίας νὰ δικάσωσι περὶ αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ὅτι ληξάσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν, βουλευματος διατάσσοντος ἀπόλυσιν, προθεσμίας, ἀπολύεται ὁ οὗ διατάχθη ἡ ἀπόλυσις, καίτοι γενομένης ἀνακοπῆς μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας.

Ἀριθ. 1785.

Τῇ 27 Δεκεμβρίου 1879.

Πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Τριπόλει Πρωτοδικῶν.

Ὁ Π. παραπονεῖται ὅτι καίτοι ὁμολογοῦντες ὑμεῖς τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς παρὰ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος γενομένης κατὰ τοῦ ἀπολύοντος αὐτὸν βουλευματος ἀνακοπῆς, κρατεῖτε αὐτὸν ἐν φυλακαῖς. Ἐὰν ἀληθῶς ἐκπρόθεσμος ἡ ἀνακοπὴ, ὀφείλετε ν' ἀπολύσητε αὐτὸν κατὰ τὸ ἀρθρ. 261 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καθ' ὃ διαιρκούτης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας κρατεῖται καὶ ἐπομένως ἀπολυτέος ἐστὶν ἄρα αὕτη παρῆλθε, καὶ ἐκπρόθεσμος ἐγένετο ἀνακοπὴ· περὶ τοῦ ἐκπροθέσμου δέ, ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυσιν, ἀρμοδῖος ἐστὶ καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς κρίνειν, ὡς ὢν ὁ μόνος ἀρμοδῖος ἐκτελεῖν τὰς ἀποφάσεις καὶ ἐπο-

μένως ἀπολύειν δυνάμει τοῦ ἀπολύοντος βουλευµατος, ἐνόσω
τοῦτο μὴ ἀνκτραπὲν ὑρίσταιται.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀπαλλοτριώσεις, σφετερισµὸς ἢ βλάβη μεσεγγυηµένων. Μεσεγγυοῦχοι.
Εὐθύνη αὐτῶν.

Ἀριθ. 9. (τηλεγράφημα)

Τῇ 12 Ἰανουαρίου 1880.

Εἰσαγγελία Καλαµῶν.

Δὲν πρέπει χωρὶς ἀνάγκης νὰ παραδίδωνται τὰ μεσεγγυηθέντα ἢ τοῖς ἐν ἄρθρ. 888 Πολ. δικονοµίας κατονοµαζοµένοις· ἀλλ' ἂν παραδοθῶσι, ὁ μεσεγγυοῦχος ἢ φύλαξ, οἷος δὴποτε ἂν ᾖ, εὐθύνεται καὶ πολιτικῶς (ἄρθρ. 889 καὶ 999 § 5 Πολ. Δικ.) καὶ ποινικῶς ὡς τοιοῦτος· διότι οὐχὶ ἡ ἰδιότης τοῦ προσώπου τοῦ μεσεγγυοῦχου, ἀλλ' ἡ πρᾶξις τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἢ ἐκ προθέσεως βλάβης μεσεγγυηµένων πραγµάτων ἐπάγεται τὴν ἐφαρµογὴν τοῦ ἄρθρ. 171 τοῦ Ποιν. Νόμου. Ἀλλὰ καὶ ἂν μὴ μεσεγγυοῦχος λογισθῇ, ὡς μὴ ὢν ἐκ τῶν προσώπων τοῦ ἄρθρ. 888, πωλήσας τὰ κατασχεθέντα, πάντως τιµωρητέος ἐστὶ κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρ. 171, διότι τὸ ὑφαίρειν σημαίνει σφετερίζεσθαι, ὡς τὸ γερμανικὸν κείμενον δεικνύει, καὶ σφετερίζεται ὁ πωλὼν εἰς ἴδιον ὄφελος κατασχεµένα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πότε ζητεῖται κανονισµὸς ἀρµοδιότητος καὶ πότε ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ νόμου.

Ἀριθ. 54.

Τῇ 24 Ἰανουαρίου 1880.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον.

Ἀναίρεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 137 ἀποφάσεως τοῦ Α' δικηγοῦς στρατοδικείου οὐ χωρεῖ, διότι αὕτη ἀνετράπη διὰ τῆς

ὕπ' ἀριθ. 14 ἀποφάσεως τοῦ ἀναθεωρητικοῦ καὶ δὲν ὑφίσταται·
 ἂν δὲ κατὰ λάθος τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν εἶπε τὴν
 137, ἤθελε δὲ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 192, δι' ἧς κατὰ
 παραπομπὴν τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου δικάσαν τὸ αὐτὸ
 Στρατοδικεῖον ἐκήρυξε καὶ πάλιν ἐκυτὸ ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ
 τὸν ἐκτακτὸν ἑφεδρὸν ἐπὶ προσβολῇ σκοποῦ λόγῳ καὶ βιαιο-
 πραγίαις, καὶ ταύτης τὴν ἀναίρεσιν δὲν δυνάμεθα νὰ αἰτήσω-
 μεν δυνάμει τῶν ἄρθρων 477 § 1 καὶ 481 § 1 Ποιν. Δικονο-
 μίας, ἅτινα χωροῦσι καὶ κατὰ ἀποφάσεων τῶν Στρατοδικείων·
 διότι κατὰ τὸ ῥῆμα καὶ τὴν ἐννοίαν αὐτῶν ἀναίρεσις αἰτεῖται
 κατ' ἀποφάσεων, αἵτινες καθ' ὑπέροχσιν τῶν καθηκόντων αὐ-
 τῶν καὶ ἀναρμόδιως ἐξεδόθησαν ὑπὸ Στρατοδικῶν τοιαῦται
 δι' εἰσὶν αἱ ἀποφάσεις, δι' ὧν τὰ Στρατοδικεῖα ἀναρμόδιως ἐ-
 πιλαμβάνονται καὶ δικάζουσιν ὑποθέσεις ἀλλοτρίας τῆς δικαιο-
 δοσίας αὐτῶν, οὐ μὴν καὶ ἀποφάσεις, οἷα ἡ εἰρημένη ὑπ' ἀριθ.
 192, δ' ἧς τὸ Στρατοδικεῖον ἀπέχει νὰ δικάσῃ ἀναρμόδιον
 κηρυττόμενον· διότι ἐπὶ τοιαύτης ἀποφάσεως καταστάσεως ἀ-
 μετακλήτου μόνον αἵτησις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος χω-
 ρεῖ κατὰ τὸ ἄρθ. 46 καὶ ἐπόμενα τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἅπερ
 κατὰ τὸ ἄρθ. 65 τῆς Στρατιωτικῆς Ποιν. Νομοθεσίας καὶ ἐπὶ
 ἀμφισβητουμένης ἢ ἀμφιβάλλομένης ἀρμοδιότητος τῶν Στρα-
 τοδικείων ἐφαρμογὴν ἔχουσιν. Ἀλλὰ τίς ὁ αἰτήσων τὸν κα-
 νονισμὸν; Ἀμφιβάλλω ἔαν δύναιται αἰτῆσαι αὐτὸν ὁ παρὰ τῷ
 Στρατοδικεῖῳ Βασιλικὸς ἐπίτροπος, ὡς μὴ οὔσης πλέον ἐκκρε-
 μοῦς τῆς δίκης παρὰ τῷ Στρατοδικεῖῳ. Μᾶλλον δὲ νομίζω ὅτι
 δύναιται πρᾶξαι τοῦτο σύμφωνα τοῖς ἄρθροις 46 καὶ 47 τῆς
 Ποιν. Δικονομίας λόγῳ τοῦ ἀμφιβόλου τῆς ἀρμοδιότητος τῶν
 κοινῶν ποινικῶν δικαστηρίων, ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Χαλκίδι
 Πλημμελειοδικῶν, ἀφοῦ διὰ τὸ κηρυχθῆναι ἀναρμόδιον τὸ Στρα-
 τοδικεῖον στελῇ αὐτῷ ἡ δικογραφία παρὰ τοῦ Βασιλικοῦ ἐπι-
 τρέπου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Τὸ ἀπὸ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως μέχρι ἀπορίψεως αὐτῆς χρονικὸν διάστημα, πότε λογίζεται ὡς χρόνος ποινῆς, καὶ πότε ὡς χρόνος προφυλακίσεως;

Ἀριθ. 62.

Τῇ 26 Ἰανουαρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρα Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 23 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ αἰτεῖται τὴν γνώμην μου ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐὰν τὸ ἀπὸ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, παρὰ τοῦ καταδίκου γενομένης, μέχρι τῆς ἀπορίψεως αὐτῆς χρονικὸν διάστημα λογιστέον ἢ ὡς χρόνος τῆς ποινῆς ἢ μᾶλλον ὡς χρόνος προφυλακίσεως.

Τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐρμήνευτέον κατ' ἐμὴν γνώμην ἐν συνδυασμῷ τοῖς ἀριθ. 351, 405 καὶ 459 πρὸς δὲ καὶ τοῖς ἀριθ. 552 καὶ ἐπομ. τῆς Ποιν. Δικονομίας. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ ὅλων τῶν διατάξεων τούτων ἐξάγεται, α) ὅτι ἡ ἀναίρεσις ἀναστέλλει μόνον τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν κατὰ φηφίζουσῶν ποινῆν ἐπὶ κακουργήματι (ἄρθρ. 459 Ποιν.) οὐ μὴν καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐπιβιβλουσῶν ποινῆν ἐπὶ πλημμελήματι ἢ πταισμάτι, αἵτινες ἐκτελοῦνται ἅμα ἐκδοθῶσι, καὶ ὁ κατάδικος ἔχῃ τὴν τῆς ἀναιρέσεως ἐνδίκον μέσον καὶ χρῆσιν ποιήσῃται αὐτοῦ (ἄρθρ. 351 καὶ 405 Ποιν. Νόμου), β') ὅτι ἂν ὁ κατάδικος τυγχάνῃ προφυλακισμένος καὶ ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως, πρέπει νὰ μένῃ ἐν ταῖς φυλακαῖς τῶν ὑποδίκων μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ· καὶ εἰ μὲν ἀπορριφθῇ, ὁ χρόνος τῆς ποινῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι· ἔκτοτε δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ προπεφυλακισμένος, ἀλλὰ μόνον πεφυλακισμένος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεως· ἐὰν δὲ γένηται δεκτὴ ἡ αἴτησις, ἔστω καὶ ἐν μέρει, καὶ ὁ μετὰ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν χρόνος τῆς ἐν ταῖς φυλακαῖς τῶν ὑποδίκων προφυλακίσεως αὐτοῦ λογίζεται εἰς ὄφελος αὐτοῦ ὡς χρόνος τῆς ἐν ταῖς φυλακαῖς τῶν καταδίκων ἐκτελεστέας ποινῆς (ἄρθρ. 17 § 1 Ποιν. Νόμου), ἐὰν δὲ μὴ τυγχάνῃ ὢν προπεφυλακισμένος καὶ εἰσέλθῃ εἰς τὰς

φυλακάς, διότι ἄλλως ἢ αἵτησις αὐτοῦ ἀπαράδεκτος ἐστὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 485 § 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὁ χρόνος τῆς φυλακίσεως αὐτοῦ ὅλος, ὡς χρόνος τῆς ποινῆς λογιστέος κατ' ἐμέ, καὶν ἀπορριφθῇ ἢ αἵτησις αὐτοῦ περὶ ἀναιρέσεως (ἀριθ. 17 § 2 Ποιν. Νόμου), διότι οὐδεμία διάταξις δικαιολογεῖ τὸ λογίζεσθαι αὐτὸν ὡς χρόνον προφυλακίσεως· ἂν δὲ οἱ Γάλλοι δὲν λογίζουσιν αὐτὸν ὡς χρόνον τῆς ποινῆς, αἰτία ἢ διαφορὰ τῆς νομοθεσίης αὐτῶν, ἣτις μὴ λέγουσα ῥητῶς ὅτι τὰ ἡμέτερα ἄρθρα 351 καὶ 405 Ποιν. Δικονομίας, ἐπέτρεψε νὰ ἐπικρατήσῃ τῆς ἐναντίας γνώμης ἢ νομολογία, καθ' ἣν πάσης ἀποφάσεως ἢ ἐκτέλεσις ἀναστέλλεται διὰ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, κατὰ δὲ τὴν ἡμετέραν ὡς εἴρηται, πλὴν τῶν ἐγκληματικῶν ποινῶν, τῶν λοιπῶν ἢ ἐκτέλεσις ἀναστέλλεται διὰ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως· γ') ὅτι ἄλλαι αἱ φυλακαὶ τῶν ὑποδίκων καὶ ἄλλαι αἱ τῶν καταδίκων, καὶ διὰ τοῦτο ἐὰν κατὰ λάθος ἢ δι' ἑλλειψίν φυλακῶν ὑποδίκων ὁ κατάδικος μετὰ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν διατελῇ ὢν ἐν φυλακαῖς ὅπου ἐκτελοῦνται καὶ ὑπὸ τῶν ἀμετακλήτως καταδεδικασμένων αἱ ποιναί, ἢ φιλανθρωπία ὑπαγορεύει καὶ τῷ ἄρθρ. 17 § 1 δὲν ἀντίκειται τὸ λογίζεσθαι τὸν μετὰ τὴν καταδικὴν χρόνον ὡς ποινῆς χρόνον, καὶν ἀπορριφθῇ ἢ αἵτησις ἀναιρέσεως αὐτοῦ, διότι ἐὰν τὸ ἄρθρ. 17 § 1 λέγῃ ὅτι δὲν λογίζεται ὡς χρόνος τῆς ποινῆς, λέγει τοῦτο ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι διετέλει ὁ κατάδικος μένων ἐν φυλακαῖς ὑποδίκων, οὐδὲν ἐχούσας τὸ ὀχληρὸν πλὴν τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐπομένως δὲν ἐξετέλει τὴν ποινὴν ἐν φυλακαῖς καθειργμένος χειρίσταις, ὅπου οἱ κατάδικοι δικιτῶνται. Ἀλλὰ τοῦτο λέγω περὶ τῶν προπεφυλακισμένων ἐν ταῖς φυλακαῖς ἄλλων πόλεων τοῦ Κράτους, οὐ μὴν καὶ περὶ τοῦ σωφρονιστηρίου Κερκύρας, ὅπου ὡς νομίζω ὑπάρχουσι φυλακαὶ διὰ τοὺς προπεφυλακισμένους καὶ φυλακαὶ διὰ τοὺς καταδικούς, κεχωρισμέναι ἀπ' ἀλλήλων καὶ πολὺ διαφέρουσαι. Διὰ τοῦτο λέγω ὅτι συμμερίζομαι πληρῆστα τὴν γνώμην ὑμῶν, ὅτι τῷ ἐπὶ κακουργήματι ὡς φάνεσται καταδικασθέντι, πάντως δὲ προπεφυλακισμένῳ Α. Μ. δὲν

δύναται κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρ. 17 Ποιν. Νόμου νὰ λογισθῇ ὡς χρόνος ποινῆς ὁ μετολαβήσας ἀπὸ τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ περὶ ἀναίρεσεως μέχρι τῆς ἀπορρίψεως αὐτῆς χρόνος· διότι διακροῦντος αὐτοῦ ἐξηκολούθει ἡ προφυλάκισις καὶ ἡ ἐπὶ τούτῳ διαμονὴ αὐτοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς τῶν ὑποδίκων, ἀλλ' ὁ ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφάσεως χρόνος λογι-
στέος μόνον εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς αὐτοῦ.

Ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ποινῆς αὐτοῦ ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τίνι τρόπῳ συλλαμβάνεται ὁ δραπετεύσας ἐκ τῶν πολιτικῶν φυλακῶν ἐν αἷς διὰ χρέος ἐκρατεῖτο ;

Ἀριθ. 70.

Τῇ 2 Φεβρουαρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 713 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου, εἰ δύνασθε νὰ διατάξῃτε τὴν σύλληψιν διὰ τῆς χωροφυλακῆς καὶ μεταφορὰν εἰς τὰς φυλακὰς ὀφειλέτου κραιομένου διὰ χρέος δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως διαταγτοῦσης τὴν προσωπικὴν κράτησιν αὐτοῦ, δραπετεύσαντος δὲ ἐκ πολιτικοῦ νοσοκομείου, ὅπου δυνάμει πράξεως τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν διέμενεν ὑπὸ φύλαξιν χωροφύλακος χάριν τῆς υἱείας αὐτοῦ καὶ διαμένοντος νῦν ἐν Σπέτσαις.

Περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ζητήματος ἐρωτηθέντες καὶ ἄλλοτε παρὰ τοῦ προκατόχου ὑμῶν, ἀπηντήσαμεν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 719 (1878) ἡμετέρου ἐγγράφου, ἐκτενέστερον δὲ ἐξέθη-
μεν τὴν ἡμετέραν γνώμην καὶ πρὸς τὸν ἐν Κερκύρα Εἰσαγγε-
λέα τῶν Πρωτοδικῶν, ἐρωτηθέντες περὶ ὁμοίως συλλήψεως δραπέτου ὀφειλέτου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1782 π. ε. ἐγγράφου μας, οὗ ἀντίγραφον ἐπισυνάπτομεν τῷ παρόντι. (α)

Ἐξ αὐτῶν βλέπετε, κ. Νομάρχα, ὅτι κατ' ἐμὴν γνώμην,

αἰτήσῃ τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν δύνασθε νὰ διατάττητε τὴν σύλληψιν καὶ παράδοσιν δραπέτῶν ὀφειλετῶν, ἐὰν ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς Νομαρχίας ᾗς προΐστασθε διαμένωσι. Ἐὰν δὲ οὐδὲν τὸ παρόντονον ἔχῃ ἡ τοιαύτη σύλληψις δραπέτου, ἀναγκαίᾳ ἄλλως τε οὖσα καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἀπαιτήσεων κατὰ τοῦ Δημοσίου περὶ ἀποζημιώσεως, ἃς ἐνδεχόμενον ὑποστῆναι ὡς συνυπεύθυνον τοῖς δημοσίοις ὑπαλλήλοις καὶ ὑπηρέταις, διὰ τὰς ἐκ τῆς δραπετεύσεως ζημίαις τοῦ δανειστοῦ, δὲν παρνομεῖτε κατ' ἐμὴν γνώμην ἐνεργοῦντες διὰ τοῦ Ὑπουργείου ἢ ἄλλως τὴν σύλληψιν τοῦ καὶ ἀλλαχοῦ τοῦ κράτους διαμένοντος δραπέτου καὶ τὴν μεταφορὰν καὶ παράδοσιν αὐτοῦ τῷ ἐπιστάτῃ τῶν ἐνταῦθα φυλακῶν τῶν προσωποκρατούμενων· διότι ὁ δραπέτης ὀφειλέτης νομίμως κρατούμενος ἐν ταῖς φυλακαῖς πρὸς ἐκτέλεσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, νομίμως καὶ συλλαμβάνεται ἐκ νέου καὶ τίθεται εἰς τὰς φυλακάς ὑπὸ τῶν ὀφελόντων νόμῳ τὴν φύλαξιν αὐτοῦ ἐν αὐταῖς δυνάμει τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἥς ἡ κοινοποίησις τῷ ὀφειλέτῃ καὶ παράδοσις αὐτοῦ τῷ ἐπιστάτῃ διὰ κλητῆρος γενόμεναι ἄπαξ κατὰ παραγγελίαν τοῦ δανειστοῦ, δὲν παύουσιν εἶτι ἰσχύουσαι διὰ τῆς δραπετεύσεως καὶ διὰ τοῦτο περιττὸν ἐστὶν ἐπαναληφθῆναι τὰς αὐτὰς πράξεις.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Δύναται ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν νὰ παραγγέλῃ τὸν παρὰ Πλημμελειοδίκαις, ὅπως μὴ ὑποβάλῃ ὑπόθεσιν τινα καὶ τὸ δικαστήριον δι' αὐτὴν εὐθείας κλήσεως, ἀλλὰ νὰ ὑποβάλῃ αὐτὴν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ συμβουλίου;

Ἀριθ. 140.

Τῇ 18 Φεβρουαρίου 1880.

Πρὸς τὸν Ἀρτεμισαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3583 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ ἐρωτῶμαι ἐὰν ὀφείλητε, καίτοι ἀντιφρονοῦντες, νὰ ὑπκούσῃτε τῇ παραγγελίᾳ τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως, ἵνα μὴ

δι' ἐπ' εὐθείας κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν εἰσαγάγητε ὑπόθεσιν τινά, ἀλλὰ ὑποβάλητε αὐτὴν τῇ κρίσει τοῦ Συμβουλίου αὐτῶν, προτείνοντες ὁμῶς, ὡς ῥητῶς ὁ παραγγέλων λέγει, ὅ,τι ὑμεῖς φρονεῖτε.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 93 § 3 καὶ 94 τοῦ ὄργαν. τῶν δικαστηρίων τοῖς ἀρθροῖς 13 καὶ 15 § 1 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐξάγεται, ὅτι οὐ μόνον ἡδύνατο ἀλλὰ καὶ ὤφειλεν ὁ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς νὰ δώσῃ τοιχύτην παραγγελίαν, ἀφοῦ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἀναγκαστὸν διελθεῖν προηγουμένως τὴν ὑπόθεσιν διὰ τοῦ Συμβουλίου, διότι κανὼν τοῦτο, ἐξαίρεσις δὲ τὸ ἀπ' εὐθείας εἰσάγεσθαι τὴν ὑπόθεσιν, ἥς ἡ χρῆσις τῇ ὑμετέρᾳ μὲν κρίσει ἀνατίθεται κατὰ τὸ ἀρθρ. 161 Ποιν. Δικονομίας, ἀλλ' ὅταν μὴ ἐναντία αὐτῇ ἢ ἡ τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως, τοῦ ἔχοντος τὴν ὑπερτάτην διεύθυνσιν τῆς διεξαγωγῆς τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων καὶ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν διεξαγόντων αὐτάς Εἰσαγγελέων Πρωτοδικῶν. Αἱ εἰρημέναι διατάξεις δεικνύουσιν ἀρκούντως, ὅτι ὁ παρὰ Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς δύναται νόμῳ διεξάγειν τὰ τῆς ἀνחקρίσεως κατ' ἰδίαν κρίσιν καὶ πεποίησιν, ἐν ὧν ὁ προϋστάμενος αὐτοῦ ἀνώτερος Εἰσαγγελεὺς δὲν παραγγέλλει ῥητῶς ἄλλως ἐνεργηθῆναι τι ἢ ὅπως ἐκεῖνος νομίζει· ὁ δὲ παραγγελλόμενος ὀφείλει ταχέως καὶ ἀκριβῶς ἐκτελεῖν τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρου Εἰσαγγελέως· μόνον δὲ ἀδυνάτοις παραγγελίαις δὲν ὀφείλει ὑπακοήν· τοιαύτη δὲ ἡ ἐκτέλεσις παρανόμου τινὸς προφανῶς πράξεως ἢ ἡ ἀπαίτησις τοῦ εἰπεῖν, ὡς ἰδίαν γνώμην πρὸς τὸ δικαστήριον, ἣν οὐκ ἔχει ὁ παρὰ Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς, διότι τὸ ὑποβάλλειν τὸν παρὰ Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελέα τῷ δικαστηρίῳ κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἀνωτέρου καὶ γνώμην τινὰ ὡς γνώμην τούτου καὶ οὐχὶ ἰδίαν, σύμφωνον νομίζωταῖς εἰρημέναις διατάξεσι τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ὑποστηρίξιμόν· ἄρκούντως ὑπ' αὐτῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ ἐκδόσεως ἐγκληματιῶν. Περὶ χορηγήσεως ἀντιγράφων ἀνακρίσεως πρὸς κυβέρνησιν ξένην, μεθ' ἧς ἡ περὶ ἐκδόσεως σύμβασις.

Ἀριθ 153.

Τῇ 23 Φεβρουαρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 83 τῆς 18 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ ἐρωτῶμαι ἐὰν ὡς ὑμεῖς νομίζετε ἀντίκειται τῇ τε Ποιν. Δικονομίᾳ, καθ' ἣν ἡ ἀνάκρισις δὲν γίνεται δημοσίως, καὶ τοῖς περὶ χαρτοσήμου νόμοις ἡ ἐκτέλεσις τῆς διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης διαβιβασθείσης ὑμῖν αἰτήσεως τῆς Ἱταλικῆς Πρεσβείας περὶ ἀποστολῆς ἀντιγράφων ὅλων τῶν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τὴν ἐνεργουμένην ἐν Ἑλλάδι κατὰ τινος Φ. Τ. συνταχθεῖσων ἐκθέσεων μαρτυριῶν καὶ λοιπῶν καὶ ἰδίως περὶ τῶν ἐξετάσεων αὐτοῦ, κατηγορουμένου διὰ τὴν αὐτὴν ἐν Κερκύρᾳ διαπραχθεῖσαν ἐγκληματικὴν πράξιν, δι' ἣν καὶ ἕτεροι δύο Ἴταλοι ἐν Ἱταλίᾳ κατηγοροῦνται, καὶ τοῦτο ἀπαιτούσης κατ' αἴτησιν Ἱταλικοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 20 τῆς περὶ ἐκδόσεως ἐγκληματιῶν γενομένης μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἱταλίας συμβάσεως τῆς 5/17 Νοεμβρίου 1877.

Τὸ ἀρθρ. 5 τῆς αὐτῆς συμβάσεως λέγει ὅτι ὀφείλει ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις νὰ παραδώσῃ τῇ Ἱταλικῇ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος καὶ πάντα τὰ πειστήρια, οὐ μὴν καὶ δικαστικὰ ἔγγραφα, ἀλλὰ τοῦτο παραλείπεται μᾶλλον διότι ὑποτίθησι περίπτωσιν, καθ' ἣν οὐδεμίᾳ ποινικῇ καταδίωξις γίνεται κατὰ τὴν σύμβασιν ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ἣ διεπράχθη τὸ ἐγκλημα, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ χώρᾳ εἰς ἣν κατέφυγον, διότι εἰς αὐτὴν πάντες κατέφυγον οἱ δράσται ἢ ὁ μόνος δράστης, καὶ ἐξ αὐτῆς πάντες κατὰγονται· περὶ παραδόσεως δὲ τῶν δικαστικῶν ἐγγράφων μόνον ἐν ἀρθρ. 20 γίνεται λόγος, ἀλλὰ τοῦτο λέγον περὶ ἀποδόσεως καταδίκου καὶ οὐχὶ ὑποδίκου ἔτι καὶ ἐπιφυλάττον τὸ δικαίωμα τῇ αἰτουμένῃ Κυβερνήσει ν' ἀρνηθῇ τὴν παράδοσιν τῶν ἐγγράφων, ἐὰν τῇ παραδόσει ἀντίκεινται ἰδιαι-

τεροι λόγοι, ἀμφίβολον καθίστησι, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἐὰν δέον ᾖ μὴ δέον θεωρηθῆναι ὡς ἓνα τῶν ἰδιαιτέρων λόγων καὶ τὸ μυστικὸν μένειν παρ' ἡμῖν τὴν ἀνάκρισιν ἐν ὧσιν διαρκεῖ (ἄρθρ. 72 καὶ 165 Ποιν. Δικονομίας). Ἡ μυστικότης αὐτῆς ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου οὐ μόνον πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κατηγορίας ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ κατηγορουμένου· καὶ εἰ δέον μὴ γινώσκειν τοῦτον ὅσα κατ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἀνακρίσει ἐκτίθενται πρὶν ἢ ἐντελῶς καὶ ἀσφαλῶς βεβιωθῆναι, δέον καὶ μὴ γνωστὰ γίνεσθαι ταῦτα πρὸ τοῦ κυρωθῆναι ἀποφάσει δικαστικοῦ συμβουλίου καὶ παραπεμφθῆναι αὐτὸν καὶ ὡς ἔνοχον καταδικασθῆναι· ἐὰν δὲ τοῦτο ὀρθόν, ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ἀποστολῆς ἐπικεκυρωμένων ἀντιγράφων διὰ τὸ δυνατόν γενέσθαι χρῆσιν αὐτῶν ἐν ἄλλῃ κατ' ἄλλων δίκῃ καὶ εἰς τὴν δημοσιότητα περιελθεῖν προῶως, ὅτε ὁ ἡμέτερος νόμος ἀπαγορεύει ἔτι πᾶσαν δημοσιότητα. Ἀλλὰ δυνατόν καὶ ἀντιθέτως εἰπεῖν, ὅτι τὸ εἰρημένον ἄρθρ. 20 ἀδικικρῶς λέγον περὶ παρὰ δόσεως δικαστικῶν ἐγγράφων, συμπεριλαμβάνει καὶ τὴν παρὰ δόσιν ἐγγράφων ἀνακρίσεως ἐκκρεμοῦς ἔτι οὔσης, ὅτι κοινὸν συμφέρον τῶν δύο χωρῶν ἐπιδιώκουσιν ἀμφοτέραι αἱ ἀνακρίσεις, ὅτι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀνάκρισιν ἀποτελοῦσιν ἀμφοτέραι, ὡς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν ἀντικείμενον ἔχουσιν, ὅτι ἡ ἀνακοινώσις ἀνακριτικῶν ἐγγράφων δικαστηρίῳ οἷον τὸ τῆς Ἰταλίας οὐκ ἔστι δημοσίευσις, ὅτι καὶ χρῆσις γένηται τῶν ἀποσταλῆσομένων ἀντιγράφων ἐν δίκῃ κατ' ἄλλων καὶ γνωστοποιηθῶσιν, ὁ ἐνταῦθα δικαστέος οὐ βλάπτεται, ὡς μὴ δικαζόμενος ἐκεῖ, ὡς δὲν βλάπτεται καὶ ὁ ἐνοχοποιούμενος ἐν δίκῃ κατ' ἄλλων, ἐὰν ὕστερον δικασθεῖς ἀθωωθῇ καὶ ὅτι μόνον ἐν ἐξεταστέον, ἐὰν διὰ τῆς ἀνακοινώσεως τῇ Ἰταλικῇ δικαστηρίῳ τῶν ἀντιγράφων προδίδωνται τὰ τῆς ἐνταῦθα ἐνεργουμένης ἀνακρίσεως καὶ προδιδόμενα παραβλάπτειν δυνατόν ἐστὶν αὐτήν. Διὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους συμβουλευώ ὑμῖν ἵνα καταστήσῃτε τὸ ζήτημα ἀντικείμενον ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου δικαστικοῦ συμβουλίου καὶ κατ' αὐτὸ πράττοντες τότε, ἢ ἀρνεῖσθε τὴν ἀποστολὴν, ἢ διατάσσετε αὐτήν· ἀμφοτέρω δὲ γεννήσονται συμφῶνως τῷ

εἰρημένῳ ἄρθρ. 20 τῆς συμβάσεως. Ἐὰν δ' ἀποστείλητε τὰ ἀντίγραφα, ἐπὶ ἀσήμου χάρτου γραφήσονται καὶ εἰς οὐδὲν τέλος ὑποβληθήσεται ὁ αἰτῶν κατὰ τὸ 21 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς συμβάσεως, ὡς λέγον ὅτι αἱ δαπάναι τῆς ἀποστολῆς ἐπιβαρύνουσιν ἐκτὸς τοῦ ἐδάφους τῆς εἰς ἀποστολὴν αὐτῶν καλουμένης χώρας τὸ ζητήσαν Κράτος, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει προφανῶς ὅτι αἱ πρὸ τῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους γεννησόμεναι δαπάναι εἰς βάρος αὐτοῦ γίνονται, καὶ οὐδὲν ἔξοδον ἐπομένως καὶ οὐδὲν τέλος ἐντὸς τοῦ Κράτους τῆς Ἑλλάδος καταβάλλει ἡ Ἰταλίᾳ.

Ἡ Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδικαντόπουλος.

Ἐπιτρέπεται δευτέρα ἀνακοπὴ ἐκ μέρους τοῦ δις δικασθέντος ἐρήμην ; Ἀναστέλλει αὕτη τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καταδικαστικῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τῆς ἀπορρίψασης ἐρήμην τὴν πρώτην ἀνακοπὴν ;

Ἀριθ. 159.

Τῇ 26 Φεβρουαρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν.

Οἱ Γάλλοι οὐδὲν λέγουσι περὶ δευτέρας ἀνακοπῆς (ἴδε Helie Traité de l'Instruc. crimin. v. 6. N° 2716 καὶ 2974, δευτέρα ἔκδοσις τῶν Παρισίων), ἀλλὰ καὶ ἐὰν διὰ τοῦτο ὀφείλομεν εἰπεῖν, ὅτι παρ' αὐτοῖς οὐδέποτε χωρεῖ, τὰ ἄρθρα 151 καὶ 188 τῆς αὐτῶν Ποιν. Δικονομίας δὲν ἔχουσι τὸ «ἀπειθήσας» τοῦ ἡμετέρου νόμου, (ἄρθ. 341 Ποιν. Δικον.)· λέγοντος δὲ ῥητῶς τοῦ ἡμετέρου νόμου ὅτι τοῦ ἐξ ἀπειθείας μὴ ἐμφανισθέντος ἀπορρίπτεται ἡ ἀνακοπὴ, καὶ τὴν ἀπείθειαν παραδεχομένου τοῦ ἐρήμην ἀπορρίπτοντος τὴν ἀνακοπὴν δικαστηρίου, χωρὶς νὰ κλητευθῇ ἵνα ἀπολογηθῇ περὶ τούτου τοῦ μεταγενεστέρου τῆς ἀνακοπῆς περιστατικοῦ ὁ ἀνακόψας, σύμφωνόν ἐστι τῇ ἀρχῇ τοῦ μηδὲν ἀναπολόγητον δικάζεσθαι, τὸ ἐπιτρέπεσθαι τῷ ἀνακόπτοντι ἀπαιτεῖν διὰ δευτέρας ἀνακοπῆς ἀπολογισθῆναι κατὰ τῆς προσαφθείσης αὐτῷ ἀπειθείας

καὶ ἐπομένως δικασθῆναι ἐκ νέου τὴν πρώτην ἀνακοπὴν αὐτοῦ, ἐὰν ἀληθῶς οὐχὶ ἐξ ἀπειθείας ἀλλ' ἐξ ἀδυναμίας δεδικαιολογημένης οὐ παρέστη πρὸς συζήτησιν τῆς κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως γενομένης ἀνακοπῆς αὐτοῦ· διότι τοιοῦτον ζήτημα πραγματικὸν συνήθως δ' καὶ μὴ ἀποτελοῦν λόγον ἀναιρέσεως, μὴδὲ δυνάμενον ἐξετασθῆναι ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξ ἀνάγκης ἀντικείμενον δευτέρας ἀνακοπῆς ὀφείλει εἶναι. Ἡ ἐπιείκεια δέον δεσπόζειν τῶν ἀποφάσεων τῶν ποινικῶν δικαστηρίων, ἀντίκειται δ' αὐτῇ προφανῶς ἀπόφασις ἀναπολόγητον καταδικάσασα τὸν κατηγορούμενον, ἐκ πλάνης ὅτι ἐκκλητεύθη ἢ ὅτι ἀνακόψας ἐξ ἀπειθείας δὲν παρέστη πρὸς συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ. Ἀλλ' εἰ δίκαιον καὶ νόμιμόν ἐστι τὴν ἀποδεδειγμένην πλάνην ἐπάγεσθαι τὴν ἀκύρωσιν τοῦ ἀποφασισθέντος, δὲν ἀρκεῖ ὅμως πρὸς τοῦτο καὶ μόνῃ ἡ ἀξίωσις τῆς πλάνης. Ὅθεν ἐὰν μὴ τὸ δικαστήριον διατάξῃ τὴν ἀναστολήν, ἐκτελεστέαν λέγω τὴν ἐρήμην καταδικαστικὴν ἀπόφασιν μετὰ τὴν ἀπορρίψιν τῆς πρώτης ἀνακοπῆς, μέχρις οὗ ἢ διὰ δευτέρας ἀνακοπῆς ὑποστηριζομένη πλάνη ἀποδειχθῇ καὶ ἀποκατασταθῇ ὁ ἀνακόπτων εἰς τὴν ἦτο στάσιν πρὸ τῆς ἀπορριψάσης τὴν πρώτην ἀνακοπὴν αὐτοῦ ἀποφάσεως διὰ τῆς ἀκυρώσεως αὐτῆς καὶ τῆς ὅλης κατ' ἀνακοπὴν ἐρημοδικίας. Τί ἤθελε ποιήσει τὸ δικαστήριον, ἐὰν ἀρξαμένης τῆς κατ' ἀνακοπὴν δίκης, ὁ παραστάς ἀνακόπτων διαταχθεὶς νὰ μένῃ ἐν δωματίῳ παρακειμένῳ τῷ ἀκροατηρίῳ δὲν ἤθελεν προσκληθῇ ὑπὸ τοῦ κλητῆρος, ἵνα εἰσέλθῃ πρὸς συζήτησιν καὶ ἅμα ἐρήμην ἀπορριφθείσης τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἀκροατήριον ἤθελεν ὑποστηρίζειν ὅτι ὁ κλητὴρ τοῦ ἀκροατηρίου δὲν προσεκάλεσεν αὐτόν ; βεβαίως ὅτι ὁ Νόμος 7 πρ. (4. 1.) Πανδεκτῶν λέγει, ἤθελε δῆλον ὅτι, ἐκείνου ἀποδειχθέντος, ἀκυρώσει τὴν ἐρημοδικίαν τὸ δικαστήριον καὶ προβῇ ἐκ νέου εἰς τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς· τί δὲ ἐὰν ἐν τῷ μέσῳ τῆς δίκης ἡσθένει καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ μένων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ; βεβαίως καὶ τότε τὸ δικαστήριον δὲν ἤθελεν δικάσει αὐτὸν νομίμως ἐρήμην. Τοῦτο δὲ

ἐπιδιώκει καὶ ἡ δευτέρα ἀνακοπή, ἄξιον ὅτι ἐξ ἀδυναμίας οὐ παρέστη. Ἐὰν δὲ τηρῇται ἀκριβῶς ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 339 Ποιν. Δικονομίας τοῦ λέγοντος, ὅτι γενομένης ἀνακοπῆς, ἔπεται εἰς τὴν προσεχῇ συνεδρίᾳσιν ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις καὶ ἐὰν ἅμα ἀπορριφθεῖσης ἐρήμην τῆς πρώτης ἀνακοπῆς ἐκτελεῖται ἡ ἀπόφασις κατὰ τοῦ καταδικασθέντος, ἡ δευτέρα ἀνακοπή αὐτοῦ μὴ ἀναστέλλουσα τὴν ἐκτέλεσιν, ὡς ἀνωτέρω ὑπεστήριξα, κατ' οὐδὲν δύναται ἀνυπόστατος οὖσα παραβλάπτειν τὴν ποινικὴν δικαιοσύνην, εἰ δὲ βᾶτιμος, οὐδὲν δικαιότερον τοῦ ἀκυρωθῆναι τὴν κατ' ἀνακοπὴν ἐρημοδικίαν καὶ ἐκ νέου δικασθῆναι τὸν ἀνακρίψιντα. Ἡ Νομολογία λοιπὸν ἡ τὴν δευτέραν ἀνακοπὴν συγχωροῦσα ἔχουσα ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου 133 (1865), δὲν εἶναι ἐσφαλμένη κατ' ἐμὴν γνώμην, ἀλλὰ καὶ ἐὰν μὴ ὀρθὴ ὑποτεθῇ, ὀφείλει ὑπέδεικναι αὐτῇ ἡ Εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ καὶ εἰσάγειν πάντοτε τοιαύτας ἀνακοπὰς εἰς τὸ ἀκροατήριον, διότι ὁ κατηγορούμενος ἔχει τὸ τῆς προσφυγῆς εἰς τὸ δικαστήριον δικαίωμα ἀμείωτον πάντοτε καὶ ὁ καταδιώκων αὐτὸν Εἰσαγγελεὺς δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ αὐτῷ τὴν δι' αὐτοῦ προσφυγὴν, ἀφοῦ ὁ Νόμος τὴν ἄμεσον χωρὶς τοῦ Εἰσαγγελέως δὲν ἐπιτρέπει τῷ ὑποδίκῳ. Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑμετέρου ὑπ' ἀριθ. 4050 ἐγγράφου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἐπιτρέπεται δευτέρα ἀνακοπή, ἥτοι ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως τὴν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ἐρήμης καταδικαστικῆς ἀποφάσεως;

Ἀριθ. 161.

Τῇ 28 Φεβρουαρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀπκντῷ ἐκ δευτέρου εἰς τὸ ὑμέτερον ἐγγράφον περὶ τῆς δευτέρας ἀνακοπῆς κατὰ ποινικῶν ἀποφάσεων, ἵνα εἴπω ὅσα διὰ τοῦ προχθὲς σταλέντος ὑμῖν ἐγγράφου μου παρέλιπον περὶ τοῦ ζητήματος εἰπεῖν καὶ ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας ἀντιθέτου τῇ

κρατούση νομολογίᾳ γνώμης, ὅτι δευτέρα ἀνακοπὴ οὐ χωρεῖ, διότι ὁμολογητέον, ὅτι καὶ αὕτη οὐ στερεῖται λόγων καὶ ἀξία ἐστὶν ὑποστηρίξεως ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων.

Καὶ πρῶτον λέγω τοῦτο ὑπὲρ αὐτῆς. Οἱ Γερμανοὶ λέγουσιν ὅτι ἐρήμην δικάζεται ὁ ἀπειθὼν εἰς τὴν νόμιμον ἢ δικαστικὴν πρόσκλησιν κατηγαρούμενος, βεβαιότης δὲ τῆς ἀπειθείας ὑπάρχει κατ' αὐτοὺς ὅταν ἀποδεδειγμένως ἐκλητεύθῃ εἰς ἐμφάνισιν καθ' ὠρισμένην ἡμέραν (Baüer dehrbüeh des Itrafbrocesses § 251 III), ἄρα οὕτως ἐρμηνευτέον καὶ τὸ ἡμέτερον ἄρθρ. 341 τῆς Ποιν. Δικονομίας λέγον, ὅτι ἐὰν ὁ ἀνακόπτων ἀπειθήσας δὲν ἐμφανισθῇ, ἀπορρίπτεται ἡ ἀνακοπὴ αὐτοῦ ἄνευ περαιτέρω συζητήσεως, τοῦτ' ἐστίν, ὅτι οὐδὲν ἕτερον λέγει ἢ ὅτι νομίμως κλήτευθεις καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς λογίζεται ἀπειθήσας· ἐὰν δὲ σφάλῃ τὸ δικαστήριον λέγον, ὅτι ἡπείθησεν εἰς νόμιμον κλήτευσιν, λόγος ἀναιρέσεως ὑπάρχει καὶ οὐχὶ ἀνακοπῆς (ἄρθρ. 164, 360 § 4, 407 § 2 Ποιν. Δικονομίας). Δεύτερον δὲ τοῦτο· καὶ ἐὰν ἀπειθὴς μὴ λογιστέος ὁ νομίμως μὲν κλητευθεὶς, ἀλλὰ διὰ νόσον ἢ ἄλλην ἀδυναμίαν μὴ ἐμφανισθεὶς, ὡς ἀπειθὴς οὐδὲν ἤττον καταδικαστέος ἐστὶ, διότι ὥφειλε νὰ αἰτήσῃ ἢ πρὸ τῆς δίκης ἢ κατ' αὐτὴν διὰ πληρεξουσίου τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης κατὰ τὸ ἄρθρ. 167 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὅπερ ὅπως ἐκφράζεται λέγον ὅτι τὸ Δικαστήριον ἀποφαίνεται περὶ τῆς αἰτήσεως ἀναβολῆς ἀκουσθέντων καὶ τῶν παρόντων διαδίκων, δείκνυσιν ἄρκούντως, ὅτι καὶ ἀπόντων αὐτῶν ἀποφασίζει περὶ αὐτῆς. Τρίτον δὲ τοῦτο· λέγον τὸ ἄρθρ. 341, ὅτι ἄλλη ἀνακοπὴ εἶνε ἀπαράδεκτος, ἀπαγορεύει δι' οἷον δῆποτε λόγον πᾶσαν ἀνακοπὴν, εἴτε κατὰ τῆς πρώτης εἴτε κατὰ τῆς δευτέρας τῆς ἀπορριψάσης τὴν πρώτην ἀνακοπὴν ἀποφάσεως, ἐπομένως ἀπαγορεύει αὐτὴν καὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐξ ἀνάγκης καὶ οὐχὶ ἐξ ἀπειθείας οὐ παρέστη. Δὲν φαίνεται δ' ἀδύνατον τὸ δικαιολογήσαι πρὸ τῆς δίκης ἢ κατ' αὐτὴν τὴν ἀπουσίαν, διότι ὀφείλων κατὰ τὸ ἄρθρ. 339 τῆς Ποιν. Δικονομίας συζητησθαι τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ κατὰ τὴν προσεχῇ συνεδρίᾳσιν καὶ εὐρισκόμενος διὰ τοῦτο ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ

δικαστηρίου, δύναται ἐν καιρῷ κωλύμενος αἰτῆσαι διὰ πληρεξουσίου τὴν ἀναβολήν· εἰ δὲ μὴ δικασθῇ τότε, ἀλλ' ὕστερον κωλύμενος ἐμφανισθῆναι καὶ μὴ δυνάμενος ἔνεκὰ νόσου ἢ ἄλλης ἀδυναμίας, δύναται διὰ πληρεξουσίου δικαιολογήσαι τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ ἐν καιρῷ κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρ. 167 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Τέταρτον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ περὶ τῆς ἀπειθείας τοῦ ἄρθρ. 341 τῆς Ποιν. Δικονομίας δὲν δύναται νὰ δημιουργήσῃ δευτέραν ἀνακοπήν, δείκνυσιν τὸ ἄρθρ. 507 Πολιτ. Δικονομίας, ὃπερ παραλείπει αὐτὸ ὅλως, διατάττον τὴν ἀπὸρριψιν τῆς ἀνακοπῆς ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ καὶ αὐθις, τοὔτέστιν ἐὰν μὴ δι' οἷον δῆποτε λόγον ἐμφανισθῇ, καὶ δικτὶ; οὐχὶ διότι καὶ τὴν ἀναίτιον ἀπουσίαν τιμωρεῖ διὰ τῆς ἐρημοδικίας τῆς ἀνακοπῆς, ἀλλὰ διότι ὑπαίτιος τῆς ἀπουσίας καὶ ὁ μὴ δικαιολογήσας αὐτὴν πρὸς τῆς δίκης ἢ κατὰ τὴν δίκην καὶ μὴ αἰτήσας διὰ τοῦτο τὴν ἀναβολήν. Ταῦτα, ὡς ἐν προσθήκῃ ἔκριναν ἀνχγκατὸν ἀνκοινῶσαι ὑμῖν, ἵνα μὴ νομίσητε ὅτι ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας γνώμης ἀνάξιον ἐνόμισα εἰπεῖν τι. Τοῦναντίον δὲ λέγω τελευταῖον, ὅτι ἀκριβεστέρα μὲν φαίνεται μᾶλλον αὐτῇ τῆς κρατούσης νομολογίας τῶν δικαστηρίων, ἐπιεικέστερα δὲ ἡ νομολογία καὶ δικαιοτέρα ὡς σώζουσα τὴν σωτήριον ἀρχὴν τοῦ μηδὲνα δικάζεσθαι ἀναπολόγητον, ἥς ἄξιός ἐστι κατηγορούμενος, ἐὰν τύχῃ δεδικαιολογημένως μὴ δυνηθῆναι αὐτὸν ὑποβαλεῖν ἐν καιρῷ τῷ δικαστηρίῳ τὸ ἀνυπέρβλητον τῆς ἀπουσίας, αὐτοῦ κώλυμα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμνυτόπουλος

Μόνον ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν γυνέων καὶ ἐπιμελητῶν ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος καταδιωκτέα ἐστὶ ἡ ἐκουσία ἀπαγωγῇ;

Ἀριθ. 178.

Τῇ 5 Μαρτίου 1888.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ ζητεῖται ἡ γνώμη μου, εἰ ἐξ ἐπαγγέλματος καταδιωκτέα ἡ ἐκουσία ἀπαγωγῇ; περὶ ἧς τὸ ἄρθρ. 332 Ποιν. Νόμου λέγει, ὡς ὑμεῖς νομίζετε, ἢ μᾶλλον μόνον ἐπὶ αἰτήσῃ τῶν γονέων καὶ ἐπιμελητῶν

τῆς ἀπαχθείτης κατὰ τὸ ἐπόμενον ἄρθρον, ὡς ἡ νομολογία τῶν δικαστηρίων δέχεται, ἐπαρμόζουσα αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἐκουσίας ἀπαγωγῆς ;

Τὸ ἄρθρ. 332 Ποιν. Νόμου τιμωρεῖ πρᾶξιν οὖσαν, κατὰ τὸν ἡμέτερον Ποινικὸν Νόμον, κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας περὶ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν γόρων καὶ ἐπιμελητῶν, καθ' ὧν δόλῳ ἢ βίᾳ ἐνεργεῖται ἡ ἀπαγωγή ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν δραστῶν, τοιαύτης δ' οὐδ' ἑκτῆς τῆς πράξεως ἢ τὸ ἄρθρον 332 τιμωρεῖ, ὑπὲρ τῆς νομολογίας τῶν δικαστηρίων συνηγοροῦσι τὰ ἐξ ἧς α) ἡ μόνον κατ' αἵτησιν τοῦ πιθότου τιμωρὶς πράξεων βίᾳς ἢ ἀπειλῆς, οἷα καὶ ἡ κατ' ἐκείνων ἐνεργουμένη ἐκουσία ἀπαγωγή συνήθως ἐστὶ, περὶ ὧν προβλέπει τὸ ἄρθρ. 330 τοῦ Ποιν. Νόμου, εἰς δ' παραπέμπει ῥητῶς τὸ ἄρθρ. 333 αὐτοῦ β) τοῦτο, ὅτι τὸ ἄρθρον 333 λέγει περὶ ἀπαγωγῆς καθόλου καὶ οὐχὶ περὶ ἀπαγωγῆς μόνον ἀκουσίας καὶ ἀνήθους, εἰ δὲ παραπέμπῃ μόνον εἰς τὸ ἄρθρ. 331 Ποιν. Νόμου καὶ παραλείπῃ μνημονεῦσαι ῥητῶς τοῦ ἄρθρ. 332, τοῦτο μᾶλλον ἐκ παραδρομῆς δεκτὸν ὡς προελθὼν ἢ προθέσει, ὅπως καὶ ἐκ παραδρομῆς παραπέμπει εἰς τὸ ἄρθρ. 281 τό τε ἐλληνικὸν καὶ γερμανικὸν κείμενον, ἐν ᾧ προφανῶς ἡ παραπομπὴ κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ νομοθέτου ὁρᾷ τὸ ἄρθρ. 280 Ποιν. Νόμου, διότι τὶ κοινὸν τῷ ἄρθρ. 281 καὶ τῷ ἄρθρ. 330 περὶ οὗ τὸ 333 λέγει, ὅτι οἱ ὅρισμοί τοῦ 281 ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ παραβάσεων τοῦ ἄρθρ. 330 ; γ) τὸ ἄρθρ. 333 λέγει, ὅτι ἐὰν ὁ ἀπαγαγὼν ἐνυμφεύῃ τὴν ἀπαχθεῖσσαν γίνεται καταδίωξις μόνον ἐπὶ τῇ αἰτήσσει καὶ καταμηνύσει τῶν ἐχόντων δικαίωμα αἰτῆσαι τὴν ἀκύρωσιν τοῦ γάμου καὶ μετὰ τὸ ἀκυρωθῆναι αὐτόν· οὐδεὶς δὲ λόγος προδήλως δικαιολογεῖ τὸ μὴ σεβαστὸν εἶναι τὸν γάμον τῆς ἐκουσίας ἀπαχθείσεως τοσοῦτον ὅσον καὶ τῆς ἀκουσίας· ἄρα τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ἄρθρου 333 ὁρᾷ καὶ τὴν ἐκουσίαν ἀπαγωγὴν ἀναμφισβητήτως· εἰ δὲ τοῦτο, καὶ ἡ ὅλη διάταξις δέον εἶπεῖν, ὅτι καὶ τὴν ἐκουσίαν ἀπαγωγὴν ἐννοεῖ λέγουσα περὶ ἀπαγωγῆς· δ) ὅλαι αἱ νομοθεσίαι αἱ τῇ ἡμετέρᾳ σύγχρονοι ἐπιτρέπουσι τὴν καταδίωξιν ἀκουσίας τε καὶ ἐκουσίας ἀπαγωγῆς μόνον ἐπὶ αἰτήσσει τῶν γο-

νέων καὶ ἐπιμελητῶν τῆς ἀπαχθείσης (Lehrb. d. Peinl. Rechts v. Feüerbach. ἔκδ. τοῦ Mittermaier § 256 καὶ 261 Note II).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δυνάμει τίνος νόμου εἰσὶ τιμωρητέοι οἱ ἐν Ἑπτανήσῳ ληξιαρχοὶ παραβαίνοντες τὰ καθήκοντά των ;

Ἀριθ. 206.

Τῇ 15 Μαρτίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικῶν.

Ἡ δευτέρᾳ πρᾶγματος τοῦ ἄρθρ. 53 τοῦ τίτλου Β' βιβλίου Α' τοῦ Ἰονίου ἀστυκοῦ Κώδικος περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, καθ' ἣν πᾶσα πρᾶξις τῶν ληξιαρχῶν κτλ. τιμωρεῖται προστίμῳ ὑπὸ τῶν Πρωτοδικῶν, ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρ. 50 τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος· τοῦτο δὲ κατὰ τοὺς ἐρμηνευτὰς καθίστησιν ἁρμόδιον εἰς καταψήφισιν τῶν ποινῶν τὸ δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν ὡς τοιοῦτον καὶ οὐχὶ ὡς Πλημμελειοδικεῖον (Le droit liv. francais par. Zaehariae, ἔκδ. Massé - Vergé § 82). ἀντίκειται λοιπὸν ἡ διάταξις ἐκείνη τῷ ἄρθρ. 362 Ποιν. Νόμου οὐ μόνον κατὰ τὸ εἶδος τῆς ποινῆς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἐπιβόλλον κῆρτον δικαστήριον. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἄρθρ. 362 τοῦ Ποιν. Νόμου ἡ ἰσχὺς δὲν ἀπηγορεύθη ρητῶς ὑπὸ τοῦ Νόμου ΡΝ', τὸ δὲ ἄρθρ. 2 αὐτοῦ λέγει, ὅτι τῶν διατάξεων τοῦ Ἰονίου ἀστυκοῦ Κώδικος διατηροῦσιν ἐκεῖνα μόναι τὸ κῆρος, αἵτινες κανονίζουσιν ἀντικείμενα περὶ ὧν δὲν προνοοῦσι οἱ λοιποὶ νόμοι τοῦ Βασιλείου, δυνατὸν ἐστὶν εἰπεῖν ὅτι τὸ ἄρθρ. 52 ἐὰν μὴ καταργήθῃ ὡς ἐναντίον τῷ ἄρθρ. 51 τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων Β' τμήματος τοῦ Α' βιβλίου τοῦ ἡμετέρου ἀστυκοῦ Κώδικος, διὰ τὸ ἀπαγορευθῆναι τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Β' τμήματος τῆς ρητῆς ἐν Ἑπτανήσῳ διὰ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ΡΝ', καταργήθῃ ὅμως δυνάμει τοῦ 2 ἄρθρ. αὐτοῦ, ὡς ἐναντίον τῷ ἄρθρ. 362 Ποιν. Νόμου. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ Νόμου ΡΝ' δὲν λέγει μόνον ὅτι τὸ Β' τμήμα τοῦ Α' βιβλίου τοῦ ἀστυκοῦ Νόμου δὲν ἰσχύει ἐν Ἑπτανήσῳ, ἀλλὰ προστίθῃσι καὶ

ὅτι διατηροῦσι προσωρινῶς τὸ κύρος αἱ κείμεναι ἐν Ἑπτανήσῳ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων διατάξεις, ἐν αἷς καὶ τὸ εἰρημένον 53 ἄρθρον· ἄρα ἐν Ἑπτανήσῳ ἐτήρησε τὴν ἰσχὺν αὐτῆς καὶ ἡ § 2 τοῦ ἄρθρ. 53 καὶ ζητητέον μόνον ἔαν παρ' αὐτῷ ἰσχὺς ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ τὸ ἄρθρ. 362 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὡς μὴ ῥητῶς ἀπαγορευθείσης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ· λέγω δὲ οὐ, διότι α') δύο ποινὰς οὐδεὶς ὑφίσταται· ἐπὶ τῇ αὐτῇ πικραθᾷσει νόμου, εἰ μὴ ὁ νόμος ῥητῶς εἶπε τοῦτο, β') διότι ἐπὶ ἀντινομίας, ὁ τοπικὸς νόμος ἐπικρατέστερος τοῦ γενικοῦ καὶ οὗτος οὐκ ἰσχύει ἐν ᾧ τόπῳ ὁ τοπικὸς κρατεῖ· γενικὸς δ' ἐνταῦθα τὸ ἄρθρ. 362 τοῦ Ποιν. Νόμου, τοπικὸς δὲ ἡ § 2 τοῦ ἄρθρ. 53 καὶ τὸ ἄρθρ. 57 τοῦ Ἰονίου ἀστυκοῦ Κώδικος περὶ τῶν προστίμων· γ') καὶ κατὰ χρόνον· σύγχρονοι εἰσὶν αἱ διατάξεις αὗται τῷ ἡμετέρῳ Ποιν. Νόμῳ, ὡς κυρωθεῖσαι ἐκ νέου καὶ διὰ τοῦ Νόμου PN' (1866) καὶ οὐχὶ νεώτερος ἐκεῖνος τούτου· δ') διότι μὴ ἐξαίρεσας ὁ νομοθέτης τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ ἀργίας τοῦ Β' τμήματος τοῦ α' βιβλίου τοῦ ἡμετέρου ἀστυκοῦ Κώδικος τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ 51, καθ' ἣν αἱ παραβάσεις τῶν περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων διατεταγμένων συνεπάγονται τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 362 τοῦ Ποιν. Νόμου ὠρισμένην ποινὴν, ἐξέφρα· σεν ὅτι καὶ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀργεῖ ἐν Ἑπτανήσῳ.

Ὁ τελευταῖος δὲ λόγος οὗτος ἀναγκάζει με δεχθῆναι μὲν ἅλ· λον, ὅσον ἀτοπον καὶ ἀν· ῥη τοῦτο, ὅτι ἐν Ἑπτανήσῳ οὔτε οἱ Εἰσαγγελεῖς οὔτε τὰ δικαστικὰ συμβούλια πειθαρχικὴν ἔχου· σιν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν συντακτῶν ληξιαρχικῶν πράξεων· διότι οὐδεὶς χωρὶς νόμου δυνατὸν ἔχειν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν· οὐδε· μία δὲ ποινὴ ἐπομένως οὐδὲ πειθαρχικὴ ἐπιβάλλεται χωρὶς νό· μου (ἄρθρ. 1 Π. Ν. καὶ ἄρθρ. 293, 298—302 Δικαστ. Ὁργ.) πειθαρχικὴν δὲ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν συντακτῶν ληξιαρχικῶν πρά· ξων ἱερέων καὶ ἄλλων ἱερουργῶν οὐδεὶς νόμος ἀπονέμει τοῖς δικαστικοῖς συμβουλίσις καὶ Εἰσαγγελεῦσι· ἐπὶ δὲ τῶν ληξιαρ· χων τῶν διοριζομένων ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀπονέμει μὲν τὸ ἄρθρον 34 τοῦ Β' τμήματος τοῦ α' βιβλίου τοῦ ἡμετέρου ἀ· στυκοῦ Κώδικος, ἀλλ' αἱ διατάξεις πᾶσαι τοῦ τμήματος τού·

του ἀργοῦσιν ἐν Ἑπτανήσῳ κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Νόμου ΡΝ'. Κατ' ἐμὴν λοιπὸν γνώμην τὴν τε ἀμέλειαν τῶν ἐν Ἑπτανήσῳ ληξιαρχῶν καὶ τὴν ἀπείθειν πρὸς τὰς παραγγελίας τῶν Εἰσαγγελέων ἵνα ἐκπληρώσωσι τὰ ἀμελούμενα καθήκοντα αὐτῶν τιμωρῆσαι δύναται μόνον τὸ Πρωτοδικεῖον ἐντὸς τοῦ ὅρου τοῦ προστίμου περὶ οὗ τὰ ἄρθρ. 53 καὶ 57 τοῦ Ἰονίου ἀστυκοῦ Κώδικος.

Δυνατὸν ἐμολογῶ καὶ ἀντιθέτως σκεφθῆναι, ὅτι δηλ. τὸ εἰρημένον ἄρθρ. 34, ὁργανικὴν οὖσαν διάταξιν καὶ τὰ τῆς πειθορχίας ὁρῶσαν τῶν ληξιαρχῶν πρὸς τὰς προϋσταμένους αὐτῶν δικαστικὰς ἀρχάς, δὲν ἠννόησεν ὁ νομοθέτης ἀργὸν καταστῆσαι ἐν Ἑπτανήσῳ· οὐδὲ τῶν περὶ προστίμων ποινικῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 53 καὶ 57 τοῦ Ἰονίου ἀστυκοῦ Κώδικος τὸ κῆρος τηρῆσαι καὶ προτιμῆσαι αὐτάς τοῦ ἄρθρ. 362 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀλλὰ μόνον τὰς περὶ συντάξεως καὶ καταρτίσεως τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων καὶ τὰς περὶ συμπληρώσεως αὐτῶν διατάξεις τοῦ Ἰονίου ἀστυκοῦ Κώδικος ἠθέλησε μόνον διατηρῆσαι ἐν Ἑπτανήσῳ εἰπὼν ἐν ἄρθρ. 3 τοῦ Νόμου ΡΝ', ὅτι διατηροῦσι προσωρινῶς τὸ κῆρος αἱ κείμεναι Ἑπτανήσῳ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων διατάξεις· ἀλλὰ τοῦτο εὐχομαι μὲν εἰπεῖν τὰ διαστήρια, οὐ δύναμαι δ' εἰπεῖν ἐγώ.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1032, ὑμετέρου ἐγγράφου, δι' οὗ ἐρωτᾶτε με, α) ὑπὸ τίνος νόμου τιμωρητέα ἢ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διὰ τῶν ἄρθρ. 45 τοῦ Ἰονίου ἀστυκοῦ Κώδικος διατεταγμένων τοῖς ληξιαρχοῖς ἀμέλεια αὐτῶν, εἰ κατὰ τὸ ἄρθρ. 53 αὐτοῦ, τοῦ τιμωροῦντος προστίμῳ μὴ ὑπερβλίνοντι τὰς πέντε στερλίνας λίρας ἢ κατὰ τὸ ἄρθρ. 362 τοῦ Ποιν. Νόμου, β) πῶς δύνασθε, μὴ ἔχοντες οὔτε ἐκ τῶν περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων δικτάξεων τοῦ Ἰονίου ἀστυκοῦ Κώδικος, οὔτε ἐκ τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων πειθαρχικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ληξιαρχῶν, τὴν πρὸς τὰς ὑμέτερας παραγγελίας πρὸς αὐτοὺς ἀπείθειαν τιμωρῆσαι;

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδικμαντόπουλος

Ἐκλογή ἐνόρκων ὑπὸ νομαρχῶν καὶ ἐπαρχιακῶν συμβουλίων.

Ἀριθ. 250.

Τῇ 23 Μαρτίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ δ' Ἀρείου Πάγου ἔλυσε πρό τινων μνηῶν τὸ ζήτημα, ἐὰν οἱ Νομάρχαι ὀφείλωσι κατὰ τὴν προσθήκην τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 21 τοῦ νόμου τῆς 9 Ἰουλίου 1848 τριάκοντα ἐνόρκων ἐκλέγειν αὐτοὺς, καθ' ἣν ἀναλογίαν ἐκλέγονται κατὰ τὸ ἄρθρ. 20 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων ἐξ ὧν τῶν ἐπαρχιῶν, εἰπὼν, ὅτι δὲν ὑποχρεοῦνται τηρῆσαι τοιαύτην ἀναλογίαν, ἀλλὰ δύνανται καὶ ἐκ μιᾶς ἢ τινων μόνων ἐπαρχιῶν ἐκλέγειν ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτῶν προσθέτους τριάκοντα.

Ἀναμφίβολον ὅμως ἐστὶ καὶ κατ' ἐμὴν γνώμην, ὅτι τοὺς ἀναλογοῦντας τοῖς ἐπαρχιακοῖς συμβουλίοις ἐτέρους τριάκοντα, οὐς τοῖς Νομάρχοις ἐπετράπη νόμῳ ἐκλέξαι τῷ 1880, ὀφείλουσιν ἐξ ὧν τῶν ἐπαρχιῶν λαβεῖν, καθ' ἣν ἀναλογίαν ἐξέλεγον αὐτοὺς καὶ τὰ συμβούλια ἐκεῖνα, καὶ οὐχὶ ὡς τοὺς ἰδίους αὐτῶν τριάκοντα ἐκ μιᾶς μόνης ἢ τινων ἐπαρχιῶν· διότι ῥητὸν καὶ σαφές, ὡς ὀρθῶς λέγετε, τὸ γράμμα τοῦ Νόμου ΨΠΖ' τῆς 8 Φεβρουαρίου 1880 ἐστὶ λέγον, ὅτι ἐκλέγουσιν αὐτοὺς τηροῦντες τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 20 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1848 νόμου ὀριζομένην κατ' ἐπαρχίας ἀναλογίαν.

Τοῦτο δὲ μόνον ζήτημα δυνατόν εἶναι, εἰ ἡ τελευταία παράγραφος τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. 20 τηρητέα καὶ ὑπὸ τῶν Νομαρχῶν, τοῦτέστιν ἐὰν καὶ αὐτοὶ ὀφείλωσιν ἀπέχειν τῆς κατατάξεως καὶ μελῶν τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων, μετὰ τὴν ἀναλογοῦντων τούτοις τριάκοντα ἐνόρκων· νομίζω δέ, ὅτι ὅπως εἰς τοὺς ἰδίους τριάκοντα οὕτω καὶ εἰς τοὺς ἀναλογοῦντας τοῖς ἐπαρχιακοῖς συμβουλίοις τριάκοντα, ἔξῃσι τοῖς Νομάρχοις συμπεριλαβεῖν καὶ μέλη τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων· καὶ τοῦτο α') διότι τὸ ἄρθρ. 20 ἀπαγορεύει μόνους τοῖς ἐπαρχιακοῖς συμβουλίοις ἐκλέγειν ἐκ τῶν ἰδίων μελῶν, ἐκφράζει ἀρκούντως

ὡς λόγον τῆς ἀπαγορεύσεως ὅτι αὐτοὶ εἰσὶν οἱ ἐκλέγοντες· ἐπομένως ἄλλων ὄντων τῷ 1880 τῶν ἐκλεγόντων, ἤτοι τῶν Νομαρχῶν, ὁ λόγος τῆς ἀπαγορεύσεως ἐκείνης ἐκλείπει καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ ἀπαγόρευσις· β') διότι ὁ Νόμος ΨΠΖ' ἀπαιτεῖ τὴν ὑπὸ τῶν Νομαρχῶν τήρησιν τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρ. 20, σιωπᾷ δὲ περὶ τῆς παραγράφου δευτέρας αὐτοῦ· ἡ δὲ σιωπὴ αὕτη ἀνεφάρμοστον καθίστησιν αὐτήν, διότι περὶ ἐκλογῆς μελῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων παρ' αὐτῶν τῶν ιδίων λέγει καὶ οὐχὶ παρὰ Νομαρχῶν· γ') διότι δὲν ἀπακλείονται ὑπὸ τοῦ νόμου οἱ ἐπαρχιακοὶ σύμβουλοι τῆς ἐκπληρώσεως καθυκόντων ἐνόρκων, ἀλλὰ δύνανται ὡς εἴρηται ἐκλέγεσθαι ὑπὸ τῶν Νομαρχῶν.

Γαῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑμετέρου ὑπ' ἀριθ. 877 ἐγγράφου, δι' οὗ ἀνακοινοῦντες μοι τὴν ἀκατανόητόν μοι ἀξίωσιν νομαρχῶν τινῶν τοῦ ἐκλέγειν καὶ τοὺς ἀναλογοῦντας τοῖς ἐπαρχιακοῖς συμβουλοῖς ἐνόρκους ἐκ μιᾶς ἐπαρχίας, ὡς μὴ ἀντικειμένου δῆθεν τούτου τῷ νόμῳ ΨΠΖ' καὶ ἐναντίαν ἔχοντες γνώμην, ἐρωτᾷτε, ὁποῖα τις ἡ ἐμὴ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἡ στρατιωτικὴ φρουρὰ τῶν φυλακῶν, ἀφίνουσα κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἐπιστάτου αὐτῶν νῦν ἐξέβη πεφυλακισμένος, εἶναι καταδικαστέα; Εἰς ποίας περιπτώσεις καὶ κατὰ τίνα τρόπον οἱ στρατιωτικοὶ στεροῦνται τοῦ βαθμοῦ των ἢ ἀποβάλλονται ἐκ τοῦ στρατοῦ;

Ἀριθ. 266.

Τῇ 2 Ἀπριλίου 1880.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ζακύνθῳ Πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63 καὶ 81 ε. ε. ἀποφάσεών του κατεδίκασε τοὺς Γ. Α. καὶ Α. Γ. δεκανεῖς τοῦ πεζικοῦ κατηγορουμένους ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος, τὸν μὲν εἰς χρημ. ποινὴν δρ. 150 καὶ ἐκήρυξεν αὐτὸν ἔκπτωτον τῆς θέσεώς του καὶ ἀνίκανον πρὸς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας ἐπὶ πενταε-

τίκν, τὸν δὲ εἰς χρημ. ποινὴν δρ. 100 εἰς ἔκπτωσιν ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ του καὶ εἰς ἐξάμηνον ἀνικανότητα πρὸς ἀνάκτησιν θέσεως.

Τῶν ἀποφάσεων τούτων τὴν ἀντίρρουν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡτητάμην, διότι κακῶς ἡρμηνεύθησαν καὶ ἐφηρμόσθησαν τὰ ἄρθρα 487 § 1 καὶ 493 τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ

Α' Τὸ ἄρθρ. 487 § 1 κακῶς ἡρμηνεύθη καὶ ἐφηρμόσθη, διότι οἱ δεκανεῖς ἐκεῖνοι δὲν εἶναι τιμωρητέοι κατὰ τὸ ἄρθρ. 97 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀν' ἐπέτρεψαν τὴν ἐκ τῶν φυλακῶν ἔξοδον πεφυλακισμένων, ἀφ' οὗ τοῦτο ἐπέτρεψεν ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς, ὡς τοῦτο δέχεται τὸ δικαστήριον τιμωροῦν τὸν πολιτικὸν φύλακα, ἥτοι τὸν ἐπιστάτην, ἐπὶ παραβάσει τοῦ εἰρημένου ἁρθρου, ὡς ἐπιτρέψαντα ἐναντίον τῶν κατηκόντων αὐτοῦ τὴν ἔξοδον. Ὁ ἐπιστάτης τῶν φυλακῶν ἐστὶν ὁ μόνος ἀρμόδιος τοῦ δέχεσθαι καὶ ἀπολύειν τῶν φυλακῶν τοὺς παραδεδομένους αὐτῷ, ἡ δὲ στρατιωτικὴ φορεὶα ἀναρμόδια κρίνεται περὶ τοῦ νομίμου τῶν περὶ τούτου διαταγῶν πρὸς αὐτὴν τοῦ ἐπιστάτου· ἐπομένως δὲν εἶναι τιμωρητέος ὁ προϊστάμενος αὐτῆς ὑπαξιωματικὸς, καὶ γινώσκει ἢ ἀγνοῇ τὴν παράβασιν τοῦ κατηκόντος τοῦ ἐπιστάτου, καὶ θέλει καὶ μὴ θέλει καὶ αὐτὸς τὴν πρόσκαιρον ἔξοδον τοῦ πεφυλακισμένου, διότι ὀφείλει πάντως ὑπέκειν τῇ διαταγῇ τοῦ ἐπιστάτου (ἄρ. 97 Π. Ν.).

Β' Τὸ ἄρθρ. 493 ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθη καὶ ἐφηρμόσθη, διότι περὶ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων λέγει, ὅτι χωροῦσι κατ' αὐτῶν τὰ περὶ παραβάσεων τῶν κατηκόντων τῆς ὑπηρεσίας διατεταγμένα ὑπὸ τοῦ Ποιν. Νόμου, τοῦτέστιν ὑπαλλήλων οἱ εἰσὶν οἱ τοῦ ἄρθρ. 188 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ὅπερ ἀναιγγραφὴ ἐστὶ τοῦ ἁρθρου 203 τῆς στρατ. νομοθεσίας τῶν Γάλλων τοῦ λέγοντος «*Les fonctionnaires agents, emplotés militaires et autres assimilés aux militaires ect*», ἐπομένως αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν κατὰ ἀξιωματικῶν, ὑπαξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν, ἀλλὰ τὰ ἄρθρ. 198—205 τῆς νομοθεσίας ἐκείνης καὶ τὸ ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου Β. διάταγμα, τὸ κανονίζον τὴν ἐσωτερικὴν ὑπὴ-

ρεσίαν τοῦ πεζικοῦ· κατ' αὐτά δὲ οὐδεὶς ἀξιωματικὸς στερεῖται τοῦ βαθμοῦ αὐτῶ, εἰ μὴ διὰ καθαιρέσεως ἢ ἐκπτώσεως ἐν αἷς ὀρίζουσι περιπτώσεσιν (ἄρθρ. 175 στ. 176 α. 178-183 στρ. νομοθ.) ἢ δυνάμει διατάξεως στερούσης ῥητῶς αὐτοῦς τοῦ βαθμοῦ (ἄρθρ. 190 αὐτῆς). Οὐδεὶς δ' ὑπαξιωματικὸς, εἰ μὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν διαταχθῇ ἢ ἐκπτώσῃς αὐτοῦ διὰ βκρέα πειθορχικὰ καὶ ἄλλα παραπτώματα, ἢ δι' ἀποφάσεως δικαστικῆς στρατιωτικοῦ ἢ κοινοῦ δικαστηρίου στερηθῇ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, ὅτε ἀποβάλλεται τῆς δυνάμεως τοῦ στρατοῦ, (ἄρθρ. 212 καὶ 242 τοῦ εἰρημένου διατάγματος)· καὶ λοιπὸν ὀρθῶς κατεδικάσθησαν εἰς χρηματικὴν ποινὴν διὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 487 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου, τὸ δικαστήριον δὲν ἠδύνατο νὰ κηρύξῃ αὐτοῦς ἐκπτώτους τοῦ βαθμοῦ αὐτῶν, ἐφαρμόζον τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 493 καὶ 24 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀλλ' ὁ Εἰσκαγγελεὺς ὥφειλε μόνον ἀποστεῖλαι τὴν ἀπόφασιν πρὸς τὸ στρατιωτικὸν Ὑπουργεῖον, ἵνα ἀποφασίσῃ ὁ Ὑπουργὸς περὶ τῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ αὐτῶν (ἄρθρ. 212 καὶ 217 τοῦ διατάγματος). Τὸ ἄρθρ. 100 τοῦ Συντάγματος ῥητῶς λέγει, ὅτι μόνον ὅταν καὶ ὅπως ὁ νόμος διατάσῃ οἱ στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοὶ στεροῦνται τοῦ βαθμοῦ, τῶν τιμῶν καὶ τῶν συντάξεων αὐτῶν· οὐδεμιᾶς δὲ διατάξεως τοῦ κοινοῦ Ποιν. Νόμου ἀπαγγελλούσης στέρησιν τοιαύτην τοῦ βαθμοῦ, τὰ κοινὰ δικαστήρια διακρίνοντα στρατιωτικοὺς ἀξιωματικοὺς ἢ ὑπαξιωματικούς δὲν δύνανται ν' ἀπαγγέλλωσι δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ κοινοῦ Ποιν. Νόμου ἐκπτώσιν βαθμοῦ στρατιωτικοῦ.

Γ' Αἱ αὐταὶ ἀποφάσεις κηρύττουσιν ἔτι ἐκπτώτους τοὺς εἰρημένους δεκανεῖς τῆς θέσεως αὐτῶν, ἀλλ' εἰ μὲν ἐννοοῦσι θέσιν λέγουσαι τὴν τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν, περιττὰ λέγουσι, διότι οἱ δεκανεῖς δὲν εἶνε ἐπιστάται τῶν φυλακῶν, ἀλλὰ προϋστάμενοι τοῦ ἀποσπάρματος τοῦ φρουροῦντος αὐτάς, εἰ δ' ἐννοοῦσι τὴν ἐν τῇ στρατῷ θέσιν αὐτῶν, τοῦ στρατοῦ δὲν ἀποβάλλονται κατὰ τὰ εἰρημένα δυνάμει τοῦ κοινοῦ Ποιν. Νόμου, ἀλλὰ μόνον ἀνέκανοι κηρύττονται τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ

στρατῶ ἔνεκεν κακουργήματος ἢ τινος τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 22 ἀναιρεσθέντων πλημμελημάτων· ἐπομένως καὶ κατὰ τοῦτο ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθη καὶ ἐφηρμοσθῇ τὸ ἄρθρ. 493 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Δ' Συλλήθδην συμπρακνῶν λέγω, ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ τε Ποιν. Νόμου καὶ τῆς στρατιωτικῆς Ποιν. Νομοθεσίας ἐξάγεται, ὅτι ἔνεκα κακουργημάτων τὰ δικαστήρια ἀπαγγέλλουσι μόνον τὴν ἀνικανότητα τῶν στρατιωτικῶν τοῦ ὑπερεστῆν ἐν τῷ στρατῷ· ἔνεκα δὲ τινος τῶν πλημμελημάτων τῶν ἄρθρ. 190 τῆς στρ. Ποιν. Νομοθεσίας καὶ 22 τοῦ Ποιν. Νόμου ταῦτά, ἐὰν ἐνιαύσιος ἢ κκταγνωσθεῖσα ἐπανορθωτικὴ ποινή· ἐὰν δὲ ἡττων, ἐπέρχεται ὡς συνέπεια αὐτοδικαίως (ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι) ἢ στέρησις τοῦ βαθμοῦ, ἐὰν ἀξιώματιδὸς ὁ κκταδικασθεῖς. Καὶ ὅτι στέρησιν τοῦ βαθμοῦ ἐν πάσῃ ἄλλῃ περὶπτώσει τοῦ ἀξιώματικοῦ καὶ πάντοτε τοῦ ὁ ἀξιώματικοῦ ἐπάγεται ἡ καθαιρέσις ἢ ἔκπτωσις, ἀπαγγελλομένη κατὰ τοὺς στρατιωτικοὺς νόμους καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς κανονισμοὺς, οὐδέποτε δὲ δυνάμει τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ὑποβάλλω ὅθεν τὴν περὶ τῆς ἀναιρέσεως ταύτης ὑπὲρ τοῦ νόμου συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμντόπουλος.

Ποῖον δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς καταδιώξεως ἀλλοδαπῶν ἐγκληματισάντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ; Δύναται νὰ ἐνεργηθῇ κατὰ τῶν τοιούτων ἀνέκριτις πρὸ τῆς παραδόσεως αὐτῶν ἢ τῆς συλλήψεώς των ἐν Ἑλλάδι ;

Ἀριθ. 295.

Τῇ 12 Ἀπριλίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρα Πλημμελειοδικῶν.

Ἀπκντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2477 τῆς 8 Ἀπριλίου ε. ε. ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ ἐρωτᾶτε με ποῖον τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἐνεργεῖν ἀναιρέσεις καὶ ἐκδιδόναι κκτασχετήρια καὶ πρὸ τῆς παραδόσεως ἢ συλλήψεως αὐτῶν κατ' ἀλλοδαπῶν κατὰ

ταδιωτέων ὄντων ἐν Ἑλλάδι διὰ κακουργήματα καὶ πλημμελήματα πραχθέντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 12 (1864) ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ λέγουσα ὅτι οὐδὲ ἀνάγκησιν δυνατὸν ἐνεργηθῆναι κατὰ τὴν εἰρημένην διάταξιν τῆς Ποιν. Δικονομίας πρὸς τῆς παραδόσεως ἢ συλλήψεως ἐν Ἑλλάδι τοῦ ἀλλοδαποῦ, οὐδ' ἐμοὶ φαίνεται ὀρθή· διότι τὸ ἄρθρον 2 λέγον μόνον ὅτι δὲν τιμωροῦνται, δὲν ἀπαγορεύει τὴν διὰ τακτικῆς ἀνακρίσεως βεβίωσιν τῆς ἐνοχῆς τοῦ ἀλλοδαποῦ, ἥτις ἀδύνατος ἦθελε πολλάκις καθίστασθαι ἂν ἀνεβίβλετο μέχρι τῆς μετὰ ἔτη πολλὰ συλλήψεως τοῦ ἀλλοδαποῦ, ἀναγκαῖα δ' ἐστὶ πρὸς ὑποστήριξιν αἰτήσεως, περὶ παραδόσεως τοῦ δράστου, τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν θέλουσαν παραδοῦναι αὐτὸν Κυβέρνησιν, ἐὰν ἢ βεβιωμένη ἤδη ἢ πρᾶξις διὰ τακτικῆς ἀνακρίσεως, ἣν αὕτη δὲν δύναται ἐνεργῆσαι διὰ τὸ ἐν ἄλλῳ κράτει καὶ οὐχὶ τῷ αὐτῆς πραχθῆναι τὸ ἐγκλήμα ὑπὸ δράστου ξένου καὶ αὐτῇ· κατὰ διωκτέον δὲ νομίζων καὶ ἐγὼ τὸν ἀλλοδαπὸν καὶ μόνον μὴ δικαστέον πρὸς τῆς ἐν Ἑλλάδι συλλήψεως αὐτοῦ ἢ παραδόσεως, λέγω προσκαλούμενος τὴν ἐμὴν γνώμην περὶ τοῦ ἀρμοδίου πρὸς τὸ ἀνακρίνειν δικαστήριον ταῦτα.

Εἰ καὶ δὲν ἔχομεν διάταξιν ὀρίζουσαν ρητῶς τὸ ἀρμοδίον δικαστήριον, ἔχομεν ὅμως διατάξεις ἐκφραζούσας ἀρκούντως ὡς ἀρχὴν τὴν ἀρμοδιότητα παντὸς δικαστηρίου πρὸς τὸ ἀνακρίνειν καὶ δικάζειν τοὺς ἀλλοδαποὺς διὰ τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πραχθέντα ἐγκλήματα, καὶ πρῶτον τὸ ἄρθρ. 28 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ οἱ ἀλλοδαποὶ ἐνάγονται ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου· ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς Νόμους τῆς 12 Δεκεμβρίου 1841 καὶ 29 Ὀκτωβρίου 1856, οἵτινες ὀρίζουσιν, ὅτι τοὺς δράστας ἀξιοπρίνων πράξεων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἑλλήνων δικάζει τὸ ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικεῖον ἐὰν μὴ ἔχωσιν ἐν Ἑλλάδι γνωστὴν κατοικίαν οὐδὲ διαμονήν, ὥσπερ καὶ οἱ ἀλλοδαποὶ οἱ ἐκτὸς τοῦ κράτους τὴν κατοικίαν καὶ διαμονήν αὐτῶν ἔχοντες· ὡς ἀρχὴν λοιπὸν καθιερωμένην ὑπὸ τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας δυ-

νάμεθα καὶ ὀφείλομεν, ἵνα μὴ ἀκαταδίωκτοι μένωσιν οἱ κα-
κουργοῦντες ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀλλοδαποὶ τε καὶ ἡμεδαποὶ ἀ-
πόντες τοῦ Κράτους, εἰπεῖν τοῦτο, ὡς ἐγὼ νομίζω, ὅτι κατα-
διώκονται διὰ τακτικῆς ἀνακρίσεως καὶ τιμωροῦνται ὑπὸ παν-
τὸς μὲν δικαστηρίου διὰ τὰς ἐν ἀλλοδαπῇ πραττομένους ἀξιο-
ποίνους πράξεις πλὴν τῶν ἐν Τουρκίᾳ πραττομένων, διὰ ταύ-
τας δὲ ἀνακρίνονται καὶ δικάζονται ὑπὸ τῶν ἐν Σύρῳ Πλημ-
μελειοδικῶν καὶ τοῦτο ὡς πρὸς μὲν τοὺς ἡμεδαπούς, διότι ῥη-
τῶς ὀρίζεται ἡ ἀρμοδιότης αὐτῶν ὑπὸ τοῦ νόμου, ὡς πρὸς δὲ
τὰς ἀλλοδαπούς, διότι ὁ αὐτὸς νομοθετικὸς λόγος ἦτοι ἡ γει-
νίαις τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὴν Τουρκίαν συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς
προτιμῆσεως αὐτῶν παντὸς ἄλλου δικαστηρίου τοῦ Κράτους.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος.

Ἐγγραφον ἰδιωτικὸν παραδοθὲν τῷ συμβολαιογράφῳ πρὸς φύλαξιν, δύ-
ναι οὗτος ἀποδοῦναι τῷ παραδόντι ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως
διαταττούσης ἀπὸδοσιν ;

Ἀριθ. 341. Τῇ 23 Ἀπριλίου 1880.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ἀπὸ 17 Ἀπριλίου ε. ε. ἐπισημειωτικὸν
ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου, δι' οὗ καλοῦμαι ν' ἀνακοινώσω
αὐτῷ τὴν γνώμην μου ἐπὶ τινος ζητήματος, περὶ οὗ διαφωνεῖ
συμβολαιογράφος τις ἐν Κερκύρᾳ πρὸς τὸν ἐκεῖ Εἰσαγγελέα
τῶν Πρωτοδικῶν. Ἔστι δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο κατὰ τὸ σταλὲν
μοι ὑπ' ἀριθ. 2563 ἔγγραφον τοῦ αὐτοῦ Εἰσαγγελέως τοῦτο,
εἰ ὁ συμβολαιογράφος λαβὼν εἰς φύλαξιν παρὰ τινος Ἀγγλου
ἔγγραφον τῆς Ἴονικῆς τραπέζης, δι' οὗ αὕτη ὁμολογεῖ ὅτι ἔ-
λαβε παρὰ τοῦ Ἀγγλου εἰς παρακαταθήκην 100,000 φράγκα
ἐπὶ τόκῳ, ὀφείλει αἰτοῦνται τοῦ Ἀγγλου ἀποδοῦναι αὐτό,
συντάττων μόνον περὶ τῆς ἀποδόσεως πρᾶξιν συμβολαιογραφ-
ικὴν, ὡς διέταξεν αὐτὸν ποιῆσαι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἢ εἰ μᾶλλον

δύνηται ἀρνηθῆναι τὴν ἀπόδοσιν μέχρις οὗ ἐπιτρέψῃ αὐτὴν τὸ δικαστήριον, ὡς αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος κατὰ συμβουλήν ὡς λέγει πέντε δικηγόρων ἀξιοῦ;

Ἐγγραφα μὲν, ὧν αὐτὴ ἡ φύλαξις νόμῳ ἢ διατάγματι ἢ καὶ δικαστικῇ ἀποφάσει ἀνατίθεται τῷ συμβολαιογράφῳ, δὲν παραδίδονται ὑπ' αὐτοῦ εἰ μὴ νόμος ἢ διάταγμα ἢ δικαστικὴ ἀπόφασις διατάξῃ τὴν παράδοσιν· ἔγγραφα δὲ παραδοθέντα εἰς φύλαξιν παρ' ἰδιωτῶν τῷ συμβολαιογράφῳ, ὀφείλουσιν ἀποδοθῆναι τῷ παραδόντι ἅμα αἰτησαμένῳ τὴν ἀπόδοσιν, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ συμβολαιογράφος βουλήσει τῶν κυρίων τῶν ἐγγράφων ἀναδεξάμενος τὴν φύλαξιν, βουλήσει αὐτῶν ὀφείλει καὶ ἀποδοῦναι ἃ ἔλαβεν ἔγγραφα, συντάκτων ὥσπερ περὶ τῆς παρχλαβῆς πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ παραδόντος συνέταξεν, οὕτω καὶ πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ ἀσφάλειαν περὶ τῆς ἀποδόσεως πρᾶξιν συμβολαιογραφικὴν, ὑπογραφομένην ὑπὸ τοῦ παραλαμβάνοντος κυρίου· διότι ἡ τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ ἀναδεχομένου τὴν φύλαξιν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, οἷον τὸ προκειμένον χρεωστικόν, πρᾶξις τῆς παραλαβῆς αὐτῶν καὶ ἡ τῆς ἀποδόσεως, πράξεις εἰσὶ θεματοφύλακος, αἵτινες ὑπὸ οὐδενὸς εἰδικοῦ νόμου κανονίζόμεναι, κατὰ τὸν κοινὸν περὶ παρακταθήκης ἀστυκὸν νόμον κανονιστέαι εἰσὶ· κατὰ τοῦτον δὲ τὸ εἰς παρακταθήκην ληφθὲν ὀφείλει ἀποδοθῆναι ἅμα αἰτηθὲν ὑπὸ τοῦ κυρίου (ἴδε Ν. 1 § 22, 45 καὶ 46 (163) καὶ Ἰονίου ἀστ. Κώδικος ἀρθρ. 1702, 1779, 1783 καὶ 1785).

Οὕκ ὀρθῶς δὲ ἐπικαλεῖται ὁ συμβολαιογράφος τὸ ἀρθρον 192 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τὸ ἀρθρ. 426 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι ταῦτα λέγοντα, ὅτι οἱ συμβολαιογράφοι ὀφείλουσι φυλάττειν τὰ παρ' αὐτοῦ; κατὰ τῆς ἐγγράφων καὶ μὴ παραδιδόναι αὐτά, εἰ μὴ προσκρίτως καὶ τοῦτο, ῥητὴ τοῦ νόμου διάταξις συγχωρῇ ἢ ἀποφασίς δικαστηρίου διατάττῃ τὴν πᾶμὴν παράδοσιν, ἐννοοῦσιν ἔγγραφα οἷα τὰ παρ' αὐτῶν συντακτόμενα, τοῦτέστιν ἔγγραφα συντεταγμένα ὑπ' ἀρχῶν παραδεδομένα ὑπὸ ἀρχῆς καὶ προωρισμένα καὶ μένῃσι παρὰ τῇ ἀρχῇ, ὡς περὶ πράξεων αὐτῆς διακλαμβάνοντα· ἐξάγεται δὲ τοῦτο ἐκ τῆς

καθ' ὅλα ἐξομοιώσεως αὐτῶν τοῖς ὑπ' αὐτῶν τῶν συμβολαιογράφων συντεταγμένοις, κατὰ τε τὴν ἐκτελεστικὴν δηλ. ἰσχὺν καὶ τὸ ἀποδεικτικὸν κῦρος καὶ λοιπὰ (ἄρθρ. 193, 196, 198, 200, 203, 204, 208 καὶ 213 ἐν τέλει Ὁργ. Δικαστ.). Οὐδὲν δ' ἐννοοῦσιν ἰδιωτικὰς ἐγγράφους ἀποδείξεις ἢ ἄλλα ἐγγράφα οἰαδῆποτε παρὰδοθέντα εἰς παρὰκαταθήκην τῷ συμβολαιογράφῳ παρ' ἰδιώτου, διότι τὰ τοιαῦτα ἐγγράφα δὲν εἶναι πρωτότυπα ἐγγράφων δημοσίων, ἐξ ἐκείνων ἅτινα ὀφείλουσι μένειν πάντοτε παρὰ τῇ ἀρχῇ παρ' ἣ κατετέθησαν, καὶ αὕτη δὲ ἡ ὁλόγραφος διαθήκη παρακατατεθεῖσα παρὰ τῷ ἔργῳ συμβολαιογράφου ἐκπληροῦντι προξένῳ, ἀποδίδοται αἰτήσῃ τοῦ διαθέτου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 26 τοῦ Δ' κεφαλαίου τῶν προσθέτων ὁδηγιῶν πρὸς τοὺς προξένους. Τοῦτο δὲ λέγει καὶ ἡ κρατοῦσα ἐν Γαλλίᾳ γνώμη περὶ τῆς μυστικῆς δικιότητος τῆς παραδοθείσης ἤδη τῷ συμβολαιογράφῳ, ἵνα μένη παρ' αὐτῷ μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου, ὅτι δηλ. ἀναλαμβάνεται αἰτηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ (ἴδε Zachariae le droit civ. Francais ἐκδ. Massé—Vergé τομ. 3 § 502 not. 7: Le testament mystique n'est point une minute dont le notaire ne puisse se dessaisir; c'est un siple depot, qu'il doit remettre au deposant quand celui-ci le lui demande, sans à prendre les precautions nécessaires pour de charger sa responsabilité).

Τελουτῶν δὲ λέγω συμπερίνων τοῖς εἰρημένοις μοι, ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀνεδέξατο τὴν φύλαξιν α) ὡς θεματοφύλαξ ὥσει ἐκ συμφωνίας, β) οὐχὶ ἐγγράφου δημοσίου προωρισμένου νόμῳ μένειν πάντοτε παρ' αὐτῷ, ἀλλ' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἐπὶ ἀποδόσει παρὰδοθέντος αὐτῷ. Καλῶς δὲ θέλει πράξει, ἐὰν ἀποδώσῃ ἀνεὺ δικαστικοῦ ἀγῶνος τὸ οὐδενὶ ἄλλῳ ἢ τῷ παρὰδόντι. Ἀγγλῶ ἀνῆκον ἐγγράφον, ὑπακούων τῷ Εἰσαγγελεῖ. Εἰ δὲ μή, ἐνέχθεις, θέλει κατ' ἐμὴν γνώμην ὑποστῆ ἡττηθεὶς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα καὶ τὰς ἐκ τῆς ὑπερημερίας ζημίας. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐμὴ γνώμη, περὶ ἧς, ὡς κατὰ

πρῶτον αἰτουμένης μοι, πλείονα ἴσως τοῦ δέοντος καλὸν ἐνόμισα εἰπεῖν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἀθωωθέντος τοῦ ἐπὶ κλοπῇ κατηγορηθέντος ὡς μὴ κλέψαντος ἀλλ' εὐφρόντος τὰ ὡς κλοπιμαῖα κατασχεθέντα, παραδεχθέντος δὲ τοῦ δικαστηρίου ὅτι ταῦτα δὲν ἀνήκουσι τῷ ὡς παθόντι παρασταθέντι ἀλλ' ἄλλῳ ἀγνώστῳ, τὰ κατασχεθέντα ἀποδίδονται τῷ παρ' ᾧ κατεσχέθησαν, ὡς μὴ αἰτηθέντα παρὰ τοῦ ἀπολέσαντος, οὐδ' ὡς ἀδέσποτα δυνάμενα νὰ χαρακτηρισθῶσιν, ἵνα εἰσαχθῶσι τῷ δημοσίῳ ταμείῳ.

Ἀριθ. 342.

Τῇ 25 Ἀπριλίου 1880.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ Πλημμελειοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 65 ε. ε. βουλευμάτος του ἀπεφάνθη ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνη κατηγορία κατὰ τοῦ Ν. Π. κατηγορουμένου ἐπὶ κλοπῇ δρ. 95, διαπραχθείσῃ ἐν Τήνῳ τῇ 25 Μαρτίου 1876 κατὰ τοῦ Η. Γ. διέταξε δὲ ὅπως τὰ εἰρημένα χρήματα κατατεθῶσιν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ὡς ἀδέσποτα. Τοῦ βουλευμάτος τούτου τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡτησάμην, διότι οὕτως ἀποφηνάμενον τὸ συμβούλιον Α') Ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὸ ἄρθρ. 83 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Δυνάμει τῆς διατάξεως ταύτης, ὁμοίας οὔσης τῷ ἄρθρῳ 366 τῆς Γαλλικῆς Ποιν. Δικονομίας, δύνανται μὲν τὸ δικαστήριον καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος διατάττειν τὴν ἀπόδοσιν τῶν κατασχεθέντων ἢ ἄλλων ληφθέντων ὡς πειστηρίων τῷ δεσπότῃ αὐτῶν, καὶ ἀθῶος κηρυχθῇ τῆς ἀξιοποίηαι πράξεως ὃ ἐπ' αὐτῇ κατηγορηθείς, ἀλλὰ τῆς διατάξεως ἐκείνης στενῆς οὔσης ἐρμηνείας ὡς ἐξαίρετικῆς, δεόν διακρίνεσθαι τὰ ἐκ τοῦ ἐγκλήματος προσερχόμενα τῶν μὴ ἐξ αὐτοῦ προσερχομένων, καὶ περὶ τῆς δεσποτείας ἐκείνων μόνων ὡς πειστηρίων δικάζειν κατ' ἐξάίρεσιν τῶν ποινικῶν δικαστηρίων δυνάμει τῆς εἰρημένης διατάξεως, οὐ μὴν καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ξένων τῆς δίκης ἀποδειχθέντων πραγμάτων, διότι ταῦτα ὀφείλουσιν ἀποδοθῆναι τῷ παρ' οὗ ἐλήφθησαν διὰ κατασχέσεως ἢ ἄλλως

κατηγορουμένῳ ἢ ἐτέρῳ· ὑπὲρ τῆς τοιαύτης δὲ διακρίσεως ἀπεφάνητο καὶ τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίης ἀναιρέσαν ἀπόφασιν ἣτις ἀπέδωκε τῷ πκθόντι τόσα χρῶγχα, ὅσα τὰ κλαπέντα αὐτῷ, ἀλλ' ἐν μέρει ὄντα οὐ τὰ αὐτά, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐξ αὐτῶν μόνα τὰ κλαπέντα ἠδύναντο δυνάμει τῆς διατάξεως 366 τῶν Γάλλων ἀποδοθῆναι τῷ πκθόντι, ὡς ταῦτα ἐκ τῆς κλοπῆς προελθόντα εἰς τὸν κατηγορούμενον, οὐ μὴν τὰ λοιπά. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατηγορήθη ὁ Ν. Π. ὅτι ἔκλεψε χρήματα τοῦ Π. Γ. καὶ τὸ Συμβούλιον ἀπολύσαν τῆς κατηγορίας τὸν κληγορούμενον παρεδέξατο, ὅτι τὰ ληφθέντα παρὰ τοῦ Α. χρήματα δὲν προέρχονται ἐκ τῆς τῷ Ν. Π. ἀποδοθείσης κλοπῆς, ἀλλ' εὑρέθησαν ὑπ' αὐτοῦ· ἀντὶ δέ, καθ' ἃ εἴρηται, ν' ἀκυρώσῃ τὴν πρᾶξιν αὐτῆς τῆς παραλαβῆς τῶν χρημάτων ὡς ξένων τῆς δίκης καὶ διατάξῃ τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν τῷ Α. παρ' οὗ ἐλήφθησαν ὑπὸ τοῦ ἀστυνόμου ἢ τῷ εὑρέτῃ αὐτῶν Ν. Π. ἐκήρυξεν αὐτὰ ἀδέσποτα καὶ ἐπεδίκασεν ὡς τοιαῦτα τῷ οὐδέποτε ἄλλως ἀπαιτήσαντι αὐτὰ Δημοσίῳ, εἰ καὶ περὶ ὑπεξαίρεσεως εὑρεθέντων χρημάτων οὔτε κατεδιώχθη ὁ Ν. Π. οὔτε ἠδύνετο καταδιωχθῆναι ὡς οὕτω ἀπαιτηθεὶς ὑπὸ τοῦ δεσπότη ἀποδοῦναι τὰ εὑρεθέντα ἢ προσκληθεὶς δημοσίως καὶ ἀρνηθεὶς τὴν ἀπόδοσιν, ὡς τὸ ἀρθρ. 387 τοῦ Πριν. Νόμου ἀπαιτεῖ, ἵνα ὁ εὐρὼν ἐπὶ ὑπεξαίρεσει καταδιωχθῇ (ἴδε περὶ τούτων *Helie Traité de l' Instr. crimin.* ἐκδ. δευτέρα τῶν Παρισίων τομ. 8, N° 3817, 3818). Β') Τὸ Συμβούλιον εἰπὼν ἀδέσποτα τὰ χρήματα, καίτοι παραδεχόμενον ὅτι ἀπωλέσθησαν ὑπὸ ἀγνώστου καὶ εὑρέθησαν ὑπὸ τοῦ Ν. Π. διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι προσκληθεὶς ὁ δεσπότης αὐτῶν διὰ τοῦ τύπου παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως δὲν παρέστη ἀπαιτῶν τὰ χρήματα, παρεδέξατο λόγον ἀπωλείας τῆς δεσποτείας ἄγνωστον τῷ κλητοῦντι παρ' ἡμῶν βυζαντινῷ νόμῳ (N. 67. 6. 2)· παρεβίασε δὲ δὸν τὰ χρήματα τῷ Δημοσίῳ καὶ ἀφελὼν οὕτως τῷ διαχειριζομένῳ αὐτὰ εὑρέτῃ, οὐ μόνον τὸν νόμον, ἐκείνον, ἀλλὰ καὶ τὰς περὶ διαχείρισεως διατάξεις τοῦ βυζαντινοῦ νόμου, καθ' ἃς ὁ διαχειριζόμενος ἄλλοτρίαν περιουσίαν ὑπὸ μόνου τοῦ κυρίου αὐτῆς ἐνάγε-

ται ἐπὶ ἀποδόσει καὶ αὐτῷ μόνῳ εὐθύνεται κατακρατῶν αὐτήν (ἴδε Windscheid § 184, not. 7). Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἀδέσποτα ἀποφκίνεσθαι τὰ χρήματα δεχόμενον ἢ τοῦτο, ὅτι ἀπὸ τοῦ δεσπότη ἐρρίφθησαν ἐν τῷ ἰερωῶ ναῷ τῆς Γῆνου ψυχῇ ἐγκαταλιμπάνοντος, τοῦθ' ὅπερ δὲν λέγει ἢ τοῦθ' ὅπερ ὠσχύτως οὐδόλως λέγει, ὅτι δηλαδὴ τὴν ἐγκατάλειψιν δείκνυσιν ἢ σιωπὴ τοῦ δεσπότη πρὸς τὴν πρόσκλησιν ἐκείνην, παρεβίασεν οὐδὲν ἤττον τὰς περὶ ἐγκαταλιμπανομένων πραγμάτων διατάξεις τοῦ βυζαντινοῦ δικαίου, καθ' ἃς ὁ εὐρέτης διὰ τῆς καταλήψεως δεσπότης τῶν τοιούτων ἀδεσπότην γίνεται (ἴδε § 47 Just (2. 1) N. 1 (41. 7) N. 4. 3 § 5 (47. 2). Ἐὰν δ' ἐννοῇ εἰπεῖν, ὅτι αἱ εἰρημέναι διατάξεις ἀνερρέθησαν διὰ τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ περὶ δικηρίσεως κτημάτων νόμου τοῦ 1837, διότι καὶ τοῦτο οὐδαμοῦ τοῦ βουλευματος λέγεται, ἀληθῶς μὲν τινες τῶν Γάλλων ἐρμηνευτῶν τοῦ Κώδικος αὐτῶν ὑποστήριζουσιν, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 539 αὐτοῦ, ὅμοιον δὲν τῷ ἡμετέρῳ 16 καὶ τὰ ἀπολεσθέντα ὡς ἀδέσποτα τῷ Κράτει ἀνήκουσιν, ἢ κρατοῦσα ὅμως γνώμη καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἐστὶν ὑπὲρ τοῦ εὐρέτου, ἀποφαينوμένη ὅτι οὔτε τὸ ἄρθρ. 539 οὔτε τὸ ξένον ἡμῖν ἄρθρ. 313 τοῦ κώδικος ἐννοεῖ εἰπεῖν καὶ τὰ ἀπολλύμενα ἢ ἐγκαταλιμπανόμενα κινήτᾳ κτήσιν τοῦ Κράτους· τὴν κρατοῦσαν δὲ τύττην γνώμην παρεδέξατο καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Γαλλίας δι' ἐγγράφου αὐτοῦ τῷ 1825 (ἴδε Zachariae, Le drait civ. franc. 3^εδ. Massé-Vergé, τόμ. 2 § 294 not. 6). αὕτη δ' ἐστὶ καὶ κατ' ἐμὴν γνώμην ἡ ὀρθοτέρα ἐρμηνεία, διότι, ὡς εἴρηται, τοῦ ἀπολεσθέντος δεσπότης μένει ὁ ἀπολέσας. Εἰ δ' ὁ νόμος ἐσκόπει περιποιῆσαι τῷ Κράτει πάντα τὰ καταλιμπανόμενα, δὲν ἤθελεν εἰπεῖ μόνον περὶ τῶν ἐγκαταλιμπανομένων ἀπὸ τῶν κληρονόμων κτημάτων, ἀλλὰ περὶ πάντων τῶν ἐγκαταλιμπανομένων θησαυρῶν τε καὶ λοιπῶν ριπτομένων πραγμάτων.

Ὑποβάλλω ὅθεν τὴν συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν αἰτήσεώς μου περὶ τῆς ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρέσεως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δύναται ὁ Εἰσαγγελεὺς, ἀβάσιμον θεωρῶν τὴν ἐγγχειριζομένην αὐτῷ μή-
νυσιν, ν' ἀρνηθῇ τὴν παραλαβὴν ἢ τὴν εἰς τὸ βιβλίον καταχώρισιν
αὐτῆς καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐνέργειαν ; Δύναται ὁ Εἰσαγγελεὺς, πειθό-
μενος ὅτι τὰ ὡς κλοπιμαῖα κατασχεθέντα δὲν εἶναι τοιαῦτα, ν' ἀπο-
δώσῃ αὐτὰ ἔνευ βουλεύματος διατάκτοντος τὴν ἀπόδοσιν ; Τίνα τὰ
ἀδέσποτα καὶ εἰς τὸ δημόσιον ἀνήκοντα πράγματα ; Δύνανται οἱ δι-
κασταὶ νὰ καταδιωχθῶσι πειθαρχικῶς δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ
Νόμου ; Δύνανται οἱ Εἰσαγγελεῖς ν' ἀρνηθῶσι τὴν ἐκτέλεσιν παραγ-
γελίων τῶν προϋσταμένων αὐτῶν Εἰσαγγελέων ἀνωτέρων δικαστηρίων ;

Ἀριθ. 350. Τῇ 1 Μαΐου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1387 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ
ἐρωτῶμαι ἐπὶ τῆς καταδιώξεως ἐπὶ κλοπῇ τοῦ Ν. Π. Α') ἂν ὁ
ἐνταῦθα Εἰσαγγελεὺς παρὰ Πλημμελειοδίκαις δὲν ἔπταιτε α')
οὐδὲν ἐνεργήσας ἐπὶ τῆς ἐγκλήσεως τοῦ Α. κατὰ τοῦ ὑπαγετυ-
νόμου Χ. ὡς παρανόμως κατακρατήσαντος αὐτὸν ἐπὶ τρεῖς ἡμέ-
ρας καὶ ἀναγκάσαντος οὕτω τὸν ἐγκαλοῦντα παρχδοῦναι ἐξ
ιδίῶν δραχ. 100, ὡς κλαπείτας δῆθεν ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Ν. Π.
καὶ αὐτῷ τῷ Α. παραδοθείσας εἰς φύλαξιν ; Β') ὡς μὴ ὑπακούσας
τῇ ὑμετέρᾳ διαταγῇ τοῦ ἀποδοῦναι τῷ Α. τὰ χρήματα, καίτοι
ἐξ ἀρχῆς πεπεισμένος ὢν ὅτι δὲν προέρχονται ἐκ κλοπῆς, ἀλλὰ
αἰτήσας παρὰ τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν κηρυχ-
θῆναι αὐτὰ ἀδέσποτα καὶ κτῆμα ὡς τοιαῦτα τοῦ Δημοσίου
τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο. Β') Ποῖον τὸ πρὸς ἐξαφάνισιν τοιού-
του βουλεύματος νόμιμον μέσον καὶ παρὰ τίνος ἐνεργηθήσεται ;
Γ') ἐὰν τιμωρητέοι πειθαρχικῶς οἱ εἰπόντες δημοσίαν κτῆσιν
τὰ χρήματα δικασταί. Δ') Ἐὰν ὁ παρὰ Πλημμελειοδίκαις Εἰ-
σαγγελεὺς δύναται μὴ ἐλτελῶν τὴν πρὸς αὐτὸν παραγγελίαν
τοῦ παρ' Ἐφέταις προσφεύγειν πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου
Πάγου, καὶ ἀμφισβητεῖν τὸ νόμιμον ἢ ὀρθὸν τῆς παραγγελίας
καὶ προκαλεῖν τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Εἰσαγγελέως ἐκείνου πρὸς
ματκίωσιν αὐτῆς.

Ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων τούτων ἀπαντῶ.

Ἐπὶ τοῦ α' ζητήματος, α') ὅτι ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 174 (1876) ἐγγράφου τοῦ ὑπαστυνόμου Χ. πρὸς τὸν ἐνταῦθα Εἰσαγγελέα τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐξάγεται, ὅτι ἔγκλησις τοῦ Α. κατὰ τοῦ ὑπαστυνόμου ἐγένετο, ὡς λέγοντος τούτου ῥητῶς, ὅτι «ἀπαντᾷ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1980 παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως ἐκείνου ἀναφέρων, ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἀνανεχθέντος καὶ ψευδῶς καταγγείλαντος αὐτὸν Ι. Α. κτλ.» Εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, κακῶς ἔπραξεν ὁ Εἰσαγγελεύς, μὴ συντάξας ἔκθεσιν παραλαβῆς τῆς ἐγκλήσεως μηδὲ καταχωρίσας αὐτὴν ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Εἰσαγγελίας· διότι καὶ ὡς λέγει ἡ πρὸς τὸ συμβούλιον πρότασις του, ἀνεπίδεκτος τοιαύτης παρανομίας, οἷα ἡ ἀποδιδομένη αὐτῷ παράνομος κατακρατήσεις, ὁ ὑπαστυνόμος, ἡδύνατο ἀπορρίψαι διὰ προβουλεύματος τὴν ἔγκλησιν καὶ καταστήσαι οὕτω δυνατὴν τὴν προσφυγὴν τοῦ ἐγκαλοῦντος πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Ἑφετῶν (ἄρθ. 322 Ποιν. Νομου καὶ 279 — 281 Ποιν. Δικον. β') ὅτι κατὰ τὸ εἰρημένον ἐγγράφον τοῦ ὑπαστυνόμου, καταμνησθέντος ὑπὸ τινος ἁπομύχτου ἐπαίτου καὶ καταδιωχθέντος ὡς ἐνόχου κλοπῆς τοῦ Ν.Π. καὶ ὡς κλοπιμαίων τῶν χρημάτων ἀπαιτηθέντων καὶ ληφθέντων παρὰ τῆς ἀρχῆς ὡς βεβαίως ἢ ἀπὸ 31 Μαρτίου 1876 ἔκθεσις περὶ τῆς παραλαβῆς αὐτῶν, ἡ ἀπαγγελία κατηγορίας κατὰ τοῦ αὐτοῦ Ν. Π. ἐπὶ κλοπῇ καὶ ἡ ἔκδοσις βουλεύματος ἀποφαινομένου περὶ τῆς πράξεως καὶ τῶν χρημάτων ἐντὸς τοῦ Νόμου ἐνηργήθησαν καὶ ὥφειλον ἐνεργηθῆναι, (ἄρθ. 70 καὶ 75 136, 139, 157, 160, 172, 173 καὶ 206 Ποιν. Δικ.) Δὲν ἔσφαλε λοιπὸν μὴ ἀποδοῦς τὰ χρήματα τῷ Α. χωρὶς βουλεύματος διατάττοντος τὴν ἀπόδοσιν αὐτῷ· ἔσφαλλε δὲ μόνον οὐδὲν ἀνακοινώσας ὑμῖν μετὰ τὸ ὑμέτερον περὶ ἀποδόσεως ἐγγράφον, περὶ τῆς κατασχέσεως τῶν χρημάτων ὡς κλοπιμαίων καὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἐκδοθῆναι περὶ αὐτῶν βούλευμα καὶ μὴ δηλώσας τὴν γνώμην αὐτοῦ, ὅτι δημόσια τὰ χρήματα, ἵνα ἐκ τούτου λάβητε ἀφορμὴν εἰπεῖν αὐτῷ, ὅτι δέον περὶ τοῦ ζητήματος ἂν δημόσια ἢ τοῦ εὑρέτου ἢ τοῦ Α. ὡς κυρίου τὰ χρήματα. Κατ' ἐμὲ δὲ πειθόμενον ἐκ τῆς ἀλληλουχίας

τῶν πραγμάτων, ὅτι ψεύδονται ὅτε Ν. Π. καὶ ὁ Α. λέγοντες ὅτι τὰ χρήματα εὑρέθησαν καὶ δὲν ἐκλάπησαν ἢ ὅτι τοῦ Α. κτημα, διότι τὰ χρήματα τοῦ ἀομμάτου ἐπαίτου τοῦ καταγγεῖλαντος τὸν Ν. Π. ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων φαίνονται μᾶλλον ὄντα, κακῶς ἔπραξεν ὁ Εἰσαγγελεὺς οὐδὲν σχεδὸν ἐνεργήσας περὶ τῆς καταγγεληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐπαίτου κλοπῆς· διότι οὔτε αὐτὸς ἐξετάσθη, οὔτε περὶ τῆς ταυτότητος τῶν εὑρεθέντων δῆθεν χρημάτων ἅπερ κατεσχέθησαν καὶ τῶν κλαπέντων τῷ ἐπαίτῃ ἐνηργήθη τι· πείθομαι δὲ ὅτι τοῦ ἐπαίτου τὰ χρήματα, διότι ἀπίθνος φαίνεται μοι ὅπως ἡ σύμπτωσις τῆς εὑρέσεως παρὰ τοῦ παιδὸς Ν. Π. ὀδηγοῦ ὅτος ὁμολογουμένως τοῦ ἐπαίτου, χρημάτων ἐν περιτυλίγματι ρυπαρῷ ὡς οἱ ἐπαίται ἔχουσι, καὶ τῆς κλοπῆς χρημάτων τῷ ἀομμάτῳ ἐπαίτῃ.

Ἐπὶ δὲ τοῦ Β', ὅτι ἀνεπίδεκτον μὲν πάσης προσβολῆς τὸ ὑπ' ἀριθ. 65 ε. ε. βούλευμα, καθ' ὅσον εἶπε τὰ χρήματα ἀπολεσθέντα ὑπὸ ἀγνώστων καὶ οὐ κλοπιμαῖα, διότι ἐκτίμησις τοῦτο πραγμάτων, προσβλητέον δὲ κατ' ἐμὲ δι' αἰτήσεώς μου ὑπὲρ τοῦ Νόμου καθ' ὅσον ἀπεφῆναιτο αὐτὰ ἀδέσποτα καὶ κτημα τοῦ Κράτους καὶ οὐ τοῦ εὑρέτου, ἐφ' ᾧ καὶ ἡτλησάμην ἤδη τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀνκίρεσιν δι' αἰτήσεως οὐκέτι δικασθείσης· μετ' αὐτὴν δέ, ἐὰν δεκτὴ γένηται ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, σκερθῆτομαι, εἰ δυνατόν αἰτηθῆναι παρὰ τοῦ οἰκείου τμήματος καὶ τὴν ἀνκίρεσιν μετ' ἀποτελέσματος.

Ἐπὶ δὲ τοῦ Γ', ὅτι οὔτε ὁ Εἰσαγγελεὺς οὔτε οἱ δικασταὶ πειθαρχικῶς δύνανται καταδιωχθῆναι, ὡς κακῶς εἰπόντες ἀδέσποτα καὶ κτημα τοῦ Κράτους τὰ ἀπολεσθέντα ὑπὸ ἀγνώστου, τὸ μὲν διότι ἡ τοιαύτη γνώμη αὐτῶν ἀπορροῦεται μὲν ὑπὸ τῆς κρατούσης καὶ ἐν Γαλλίᾳ γνώμης ἀποφαινομένης κύριον τὸν εὑρέτην, ὑπόστηρίζεται ὁμως ὑπὸ τινῶν συγγραφέων Γάλλων ἐπικαλουμένων τὸ ἀρθρ. 539 τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος ὅμοιον ὃν τῷ ἀρθρ. 16 τοῦ ἡμετέρου Νόμου περὶ διακρίσεως κτημάτων τοῦ 1837, ἐν ἄλλοις δὲ λόγοις διότι πρόκειται περὶ ἀμφισβητουμένου ζητήματος, τὸ δέ, διότι οὐδέποτε Εἰσαγγελεὺς ἢ δικαστὴς δυνατόν τιμωρηθῆναι πειθαρχικῶς, εἰ μὴ

κουφότητος ἢ ἀμελείας ἀποτέλεσμα ἢ ἐρμηνεία αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ σπανιώτατα συμβαίνει.

Ἐπὶ δὲ τοῦ Δ', ὅτι ἂν κατὰ τὰ ἄρθρ. 93 καὶ 94 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων οἱ ὑφιστάμενοι Εἰσαγγελεῖς ὀφείλουσιν ἐκτελεῖν ταχέως καὶ ἀκριβῶς τὰς ὁδηγίας καὶ διαταγὰς τῶν προΐσταχμένων αὐτῶν Εἰσαγγελέων, αἱ διατάξεις αὗται ἐννοοῦσιν ὁδηγίας καὶ διαταγὰς α') νομίμους β') μὴ ἀπαιτούσας ὑποστηρίξειν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὡς δίκαιον καὶ νόμιμον τοὺς ὑφισταμένους, ὅτι ἡ συνείδησις αὐτῶν ἀποκρούει ὡς ἄδικον ἢ μὴ νόμιμον. Διότι τί, ἐὰν ὁ ὑφιστάμενος παραγγέλλεται γνωμοδοτῆσαι ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος ἢ ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου ἢ περὶ προφυλακίσεως αὐτοῦ ὡς ὑπόπτου καὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀποκρούει τὴν ἀθωότητά ἢ τὴν ἐνοχήν τοῦ κατηγορουμένου ἢ πᾶσαν ὑποψίαν κατ' αὐτοῦ; ἢ τί, ἐὰν ἀπολυθέντος τοῦ συλληφθέντος μετὰ προηγηθεῖσαν συνεννόησιν Εἰσαγγελέως καὶ Ἀνακριτοῦ ἢ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελία εὐθὺς ὕστερον παραγγείλῃ ἐπιμόνως τῷ παρὰ Πλημμελειοδίκαις, ἵνα ἀνακαλέσῃ τὴν πρῶτην αὐτοῦ γνωμοδότησιν καὶ προκαλέσῃ τὴν ἐκ νέου σύλληψιν καὶ προφυλάκισιν πρὶν ἢ προκύψωσιν νέα ἐπιβαρύνοντα τὸν κατηγορούμενον περιστατικά, ὡς συνέβη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀπατεῖσθαι τοῦτο ὑπὸ τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως καὶ ἀρνεῖσθαι τὸν παρὰ Πλημμελειοδίκαις βεβαίως τοιαύτην πίεσιν τῆς συνειδήσεως καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος ἀποκρούει καὶ αἱ εἰρημέναι διατάξεις οὐδόλως ἐννοοῦσιν ἐπιτρέψαι τῷ προΐσταμένῳ καὶ ὁμῶς τοιαῦται ὁδηγίαὶ ἐδόθησάν ποτε ἐκ διαλειμμάτων. Τίς δὲ ἄλλος πλὴν τοῦ Ἰπουργοῦ καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου δυνατὸν αἵρειν τὰς τοιούτας διχογνωμίας τῶν Εἰσαγγελέων τῶν Ἐφετῶν καὶ τῶν ὑφισταμένων; Τὶ δέ, ἐὰν ὁ ὑφιστάμενος νομίζῃ ὅτι κέκτηται τὸ δικαίωμα τοῦ δικασθῆναι ὁ ἅπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον ἢ ἢ κλητευθεὶς, ὡς καὶ τινες τῶν δικαστηρίων εἶπόν ποτε καὶ λέγουσιν ἔτι ἔσως, καὶ ὑπὸ τοῦ προΐσταμένου διατάσσεται εἰσαγαγεῖν τὸν κατηγορούμενον προηγουμένως εἰς τὸ συμβού-

λιον; (καὶ τοῦτο ἀνεκοινώθη μοι ὑπὸ τοῦ ἀντεισγγελέως Σπανίδου πρὸ μικροῦ, παραπονουμένου καθ' ὑμῶν διὰ τοιαύτην παραγγελίαν). Τί δὲ ἐάν τινα ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντα κκουργοῦντα καὶ δραπετεύσαντα μαλακὰ τοῦ τόπου τῆς συλλήψεως παραγγέλλεται ὁ ὑφιστάμενος συλλαβεῖν χωρὶς ἐντάλλματος τοῦ ἀνκριτοῦ, ὡς τοῦτο συνέβη πρὸ μικροῦ ὡσαύτως τῷ Εἰσαγγελεῖ Λαμίας παραγγελθέντι ὑφ' ὑμῶν; Τὸ ἄρθρ 97 Ποιν. Νόμου δὲν ἀπαλλάττει τὸν κατὰ παραγγελίαν τοῦ προϊσταμένου ἐνεργήσαντα πρᾶξιν ἀξιοποιον· ἄρξ δύναται ἀρνηθῆναι τὴν ἐτελέσιν ἐὰν ἀληθῶς παράνομος ἢ πρᾶξις, ἀλλὰ καὶ ἂν οὐχὶ παρὰ λόγῳ φοβῆται ὁ ὑφιστάμενος μὴ παράνομος ἢ παραγγελλομένη πρᾶξις, ὡς ὁ ἐν Λαμίας Εἰσαγγελεὺς ἐφοβήθη, οὐ δυνατόν τιμωρηθῆναι αὐτὸν πειθαρχικῶς ὡς ἀπειθοῦντα, ἐὰν τὰ περὶ τοῦ φόβου αὐτοῦ ὑποβάλλῃ τῇ κρίσει τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, αἰτούμενος τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας αὐτοῦ περὶ τοῦ νομίμου τῆς παραγγελίας. Ταῦτα δὲ λέγω καὶ ἐὰν ἡ παραγγελλομένη πρᾶξις ἀπλή παράδοσις καθήκοντος ἦ, ἢ ὑπέρδοσις τῶν Εἰσαγγελικῶν καθηκόντων, ἢ τοιαύτη νομίζεται εὐλόγως ὑπὸ τοῦ ὑφισταμένου, καὶ μὴ ἢ ἀληθῶς, ἐν καιρῷ δὲ ὑποβαλλομένη ὡς παράπονον μὴ φαίνεται γενομένη πρὸς δικαιολόγησιν ἀπειθείας πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ προϊσταμένου· διότι ἂν τὸ αὐτὸ ἄρθρον δὲν καθιστᾷ αὐτὸν συνυπεύθυνον τῷ προϊσταμένῳ καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλει πάντως ἐκτελέσαι τὴν παραγγελίαν, τὸ παράπονον αὐτοῦ κατὰ τοιούτων ἀξιώσεων, νομιζομένων ὑπ' αὐτοῦ ἐναντίων τῶν Εἰσαγγελικῶν καθηκόντων, πρὸς τὸν προϊστάμενον τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ γινόμενον, οὐδὲν ἔχει τὸ προσβλητικὸν διὰ τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ· διότι ἐὰν παρὰ λόγον ἢ ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ διδάσκεται ὁ ὑφιστάμενος σέβασθαι ἔτι μᾶλλον τὰς ὁδηγίας τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ· εἰ δὲ ποτε ὀρθὸν κατὰ τι φαίνεται τὸ παράπονον τοῦ ὑφισταμένου, ἀποτρέπεται ἐν καιρῷ ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν αὐτοῦ προϊσταμένων τῆς παραγγελίας, καὶ ἀποτρεπόμενος ὑπείκει οὐχὶ τῷ ὑφισταμένῳ ἀλλὰ τῷ προϊ-

σταμένω αὐτοῦ. Τελετῶν λέγω ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ παρ-
 πονεῖσθαι πρὸς τὸν προϋστάμενον τοῦ καθ' οὗ τὸ παράπονον
 Εἰσαγγελέως ἔχουσι πάντες κατὰ τὸ ἄρθρ. 116 τοῦ Ὁργ.
 τῶν Δικαστηρίων, ἐπομένως καὶ ὑφιστάμενοι Εἰσαγγελεῖς
 κατὰ τῶν πρῖσταμένων αὐτῶν. Ἐστὲ δὲ βέβαιοι ὅτι ἐὰν πα-
 ράλογον ᾖ τὸ παράπονον, ἢ τοῦ προϋπταμένου ἀναξιοπρεπῶς
 καθάπτηται, θέλει μετ' ἐπιτιμῆσεων ἐπιστρέφεσθαι ὑπ' ἐμοῦ
 τὸ ἔγγραφον, τότε δὲ οὐχὶ ἀδίκως καὶ τιμωρητέος ἐστὶ πει-
 θαρχεικῶς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

κατάσχσεις ἀσυγκομίστων καρπῶν. Δευτέρα κατάσχσεις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
 πράγματος. Εἰκονικὴ κατάσχσεις. Δικαστικῶν κλητῆρων εὐθύνη.

Ἀριθ. 455.

Τῇ 7 Ἰουνίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Πέμπομεν ὑμῖν τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀναφορὰν ταύτην, ἵνα λά-
 βητε αὐτὴν ὑπ' ὕψιν καὶ ἐνεργήσητε ὅ,τι δέον πρὸς τιμωρίαν
 τῶν καταγγελλομένων δικαστικῶν κλητῆρων. Κατ' ἐμὴν γνώ-
 μην τιμωρητέοι εἰσὶν, ἐὰν ἐπίτηδες ἐκ συνεννοήσεως ἀθεμίτου
 ἐνήργησαν προῶως κατασχέσεις εἰκονικὰς, ἐπὶ καρπῶν ἀσυγ-
 κομίστων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ δικαιολογῆσαι τὴν ἄρνησιν αὐ-
 τῶν τοῦ ἐνεργῆσαι τὴν περὶ κατασχέσεως τῶν αὐτῶν καρπῶν
 ἐν καιρῷ γενομένην ὕστερον παραγγελίαν τοῦ ἀναφερομένου,
 ἐπὶ προφάσει ὅτι δευτέραν κατάσχσεις δὲν ἐπιτρέπεται αὐτοῖς
 ἐνεργεῖν κατὰ τὸ ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὡς πρὸς βλάβ-
 ῃν τοῦ ἀναφερομένου ταῦτα πράξαντες. Πάντως δὲ νομίζω
 πειθοαρχεικῶς τιμωρητέους αὐτοὺς διὰ τὸ ἐνεργῆσαι καὶ ἐνε-
 ρεῖν ἐκ κουφότητος κατασχέσεις παρὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ
 ἄρθρ. 915 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Δύναται ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τιμωρεῖν πειθαρχικῶς χωροφύλακας διὰ πράξεις τιμωρητέας ὑπὸ τῶν κοινῶν δικαστηρίων ; Ἡ τοιαύτη τοῦ Ὑπουργοῦ ἀπόφασις κωλύει τὰ κοινὰ δικαστήρια ἐπιληφθῆναι τῆς καταδιώξεως ; Δύναται ὁ Ὑπουργὸς ἐπιβαλεῖν ἀποζημιώσεις διὰ ζημίας γενομένας εἰς ἰδιώτας παρὰ στρατιωτικῶν ;

Ἀρ.Θ. 457.

Τῇ 7 Ἰουνίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8044 τῆς 7 Ἀπριλίου ε. ε. ἐγγράφου ἀποφάσεως ἢ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἐξάγεται ὅτι τέσσαρες χωροφύλακες κατεμνηνύθησαν τῷ ἀρχηγείῳ τῆς χωροφυλακῆς, οἱ μὲν δύο ἐπὶ ἐλευθερώσει κληροῦχου, πάντες δὲ ἐπὶ ἐκδίασει συνισταμένη εἰς ἀφαίρεσιν αὐθαίρετον τεσσάρων προβάτων καὶ ἄρτων, γενομένην μετὰ τὴν δρχπέτευσιν τοῦ κληροῦχου ἐν τῷ ποιμνιοστασίῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Περὶ ἀμφοτέρων δὲ τῶν πράξεων ὁ Ὑπουργὸς ἀπεφάνητο ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνη ποινικὴ καταδίωξις, ἐτιμώρησε δὲ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 261 τῆς στρατ. Ποιν. Νομοθεσίας πειθαρχικῶς φυλακίσει τοὺς μὲν δύο διμήνη, τοὺς δὲ ἐτέρους τεσσαρὰς ἡμέρας, διέταξε δὲ εἰσπραχθῆναι τὸ τίμημα τῶν σφαγίων ἐκ τοῦ μισθοῦ πάντων καὶ δοθῆναι τῷ παθόντι.

Ἀναρμολίως κατ' ἐμὴν γνώμην ἀπεφάνητο ὁ ὑπουργὸς περὶ τῆς γενομένης ἐκδίασεως, ὡς μὴ συντρεχούσης μηδεμιᾶς τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρ. 34 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ ἐπομένως μὴ οὐσίας συναφῶς τῇ πράξει τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ κληροῦχου, ἐφ' ἣ καὶ μόνῃ ἡδύνατο ἀρμολίως κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 82 καὶ 205 τῆς στρατιωτικῆς ποιν. νομοθεσίας ἀποφῆναι· βεβλῶς δὲ ἀναρμολίως, καὶ συναφῆς ὑποτεθῆ, ἀφοῦ ἔκρινε μὴ καταδικαστέαν τὴν πράξιν τῆς ἐλευθερώσεως, ἐπελήφθη τῆς πράξεως τῆς ἐκδίασεως, ἀντὶ παραπέμψαι αὐτὴν εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια· καθ' ὑπέρβασιν δὲ καθήκοντος διέταξε τὰ περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν σφαγίων καὶ χρῆσιν αὐτῶν εἰς τροφήν, ὡς ὄντων μόνων τῶν δικαστηρίων ἀρμολίως ἀποφαίνεσθαι περὶ ἀποζημιώσεως.

Ζητεῖται δὲ, εἰ ἡ ἀπόφασις αὐτῇ τοῦ Ὑπουργοῦ κωλύῃ τὴν ὑπὸ τῶν κοινῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἐνεργουμένην ἤδη ποινικὴν καταδίωξιν ἐπὶ τῇ ἀφαιρέσει τῶν σφαγίων, οὐχὶ ὀφείλω εἰπεῖν, καίτοι ἐπεθύμουν τὸν κεντρίον δύνασθαι εἰπεῖν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν στρατιωτῶν, διότι ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ ἐκείνη α) δὲν εἶνε ἀπόφασις, ἀλλ' ἀπλῆ διαταγὴ τοῦ μὴ καταδιώχθηναι, οἷα καὶ ἡ ἄρνησις τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ καταδιώξαι ἐπὶ μνηύσει τινός (ἄρθρ. 82 τῆς στρατιωτικῆς ποιν. νομοθεσίας), β) δὲν παρακωλύει οὐδὲ τὴν παρὰ τῶν στρατιωτικῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν ἐπανάληψιν τῆς καταδίωξεως, ἐπομένως οὐδὲ τὴν παρὰ τῶν κοινῶν δικαστηρίων ἐξακολούθησιν τῆς καταδίωξεως. Τοῦτο δὲ μόνον συνιστᾷ τῷ ἀρμοδίῳ πρὸς καταδίωξιν Εἰσαγγελεῖ, τὸ ἀκοῦσαι καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἀρμοδίου Συμβουλίου, ἂν ἡ προᾶξις ἦνε δεδικασμένη διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης τοῦ Ὑπουργοῦ· πάντως δὲ ἔχειν ὑπ' ὄψιν, ὅτι διὰ τὴν αὐτὴν προᾶξιν ἐτιμωρήθησαν ἤδη πειθαρχικῶς βαρεῖα ποινῇ, ἐξ ἀγνοίας ὅτι θέλουσιν ἴσως τιμωρηθῇ καὶ ποινικῶς ὑπὸ τῶν κοινῶν δικαστηρίων καὶ μὴ ἐπιδιώξαι διὰ τοῦτο ἢ τὸν ἐλάχιστον τῆς ποινῆς ὅρον, ἐὰν τυχὸν δικασθῶσι καὶ ἔνοχοι κηρυχθῶσιν. Ὑπὸ τῶν κοινῶν δὲ δικαστηρίων θέλουσι καταδικασθῇ καὶ εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὰ σφάλματα, ἐὰν ὁ παθὼν παρασταθῇ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων· διότι ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ κατὰ τοῦτο ἄκυρός ἐστι καὶ μὴ οὕσα ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου, ὡς μὴ ἔχοντος δικαστικὴν ἐξουσίαν καὶ οὐδὲ ὡς ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς χωροφύλακας, οἵτινες δύνανται ν' ἀπαιτήσωσι παρὰ τοῦ Δημοσίου τὴν καταβολὴν τοῦ ὅλου μισθοῦ αὐτῶν χωρὶς τινος παρακρητίσεως (ἄρθρ. 759 Πολ. Δικονομίας)

Π. Κ. Ζαφειρίδης. Ὁ Εἰσαγγελεὺς :

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Διορισμὸς ληξιάρχων. Καταδίωξις αὐτῶν ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος. Παραβάσεις ἐκλογικοῦ νόμου. Καταδίωξις ἐπὶ ταύτῃ

Ἀριθ. 458.

Τῇ 7 Ἰουνίου 1888.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀερύρῃ Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2782 ὑμέτερον ἑγγράφον λέγω,

ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 12 ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικῶν, εἰ καὶ ἐσφαλμένη κατὰ τὰς σκέψεις, ὅτι ἀμφιβολον ἐὰν ὁ Δήμαρχος νομίμως ἐκτελῇ χρέη ληξιάρχου καὶ ὅτι τὸ ἀρθ. 53 τοῦ Ἰονίου ἀστυνομικοῦ κώδικος ἀρκεῖ, καθ' ὅσον ἀνατίθῃσι τὴν τιμωρίαν τῶν ληξιάρχων τοῖς Πρωτοδικεῖσι, διὰ τὸ ἔχειν ὑπ' ὄψιν τὸν κώδικα Πρωτοδικεῖά τε καὶ ὀργανισμὸν δικαστικὸν καταργηθέντα, ὀρθὴ οὐδὲν ἥττον ἐστὶν ἡ διάταξις αὐτῆς, ὅτι ἀναρμόδιον τὸ Συμβούλιον ἐπιβλεῖν πειθαρχικὴν ποινὴν τῷ ληξιάρχῳ Δημάρχῳ· διότι ἀρμόδιον τιμωρῆσαι αὐτὸν οὐχὶ τὸ πειθαρχικὸν συμβούλιον τῶν Πρωτοδικῶν, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον αὐτῶν, κατὰ τὸ εἰρημένον ἀρθρον 53 ὡς λέγον ῥητῶς, ὅτι πᾶσα παράβασις τῶν ληξιάρχων καταγγέλλεται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον· εἰσκητέοι λοιπὸν εἰσὶν οἱ ληξιάρχοι εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ κατηγορητηρίου ἐγγράφου κατ' αὐτῶν, ὡς καὶ οἱ Γάλλοι· λέγουσι περὶ τοῦ ἀρθρ. 50 τοῦ γαλλικοῦ ἀστυνομικοῦ Κώδικος, ὃ ὁμοῖον τὸ ἀρθρ. 53 τοῦ Ἰονίου, ἐν εἵδει ἀναφορᾶς ἢ προτάσεως πρὸς τὸ Δικαστήριον γινομένου. Κατ' αὐτοὺς ἡ ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν περὶ τοῦ προστίμου ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν καὶ ἀνάρεσιν (Zachariae. Le droit. civ. franc. ἐκδ. Massé—Vergé τομ. I § 82 not. 3). τοῦτο δὲ καὶ παρ' ἡμῖν δεκτόν· διότι ἐὰν ὁ Γαλλικὸς Κώδιξ ῥητὴν ἔχῃ περὶ τῶν ἐνδίκων μέσων διάταξιν τὴν τοῦ ἀρθρου 54 Γαλλ. ἀστ. Κώδικος καὶ ἡ ἡμετέρα Πολιτ. Δικονομία ἐπιτρέπει τοιαύτην προσφυγὴν, ὡς δεικνύει τὸ τε ἀρθρ. 203 αὐτῆς καὶ ἡ καθιερωμένη νομολογία, ἡ ἐπιτρέπουσα τὰ ἐνδίκᾳ μέσῃ κατ' ἀποφάσεων πολιτικῶν δικαστηρίων ἐπιβλα- λουσῶν χρηματικὰς ἢ καὶ σωματικὰς ποινάς.

Κακῶς, εἶπον ἀνωτέρω, σκέπτεται τὸ συμβούλιον ἀμφιβάλλον περὶ τοῦ νομίμου τοῦ διορισμοῦ τοῦ Δημάρχου ὡς ληξιάρχου, διότι ἀρκεῖ, ὅτι ὁ Ἰόνιος ἀστυνομικὸς Κώδιξ ἐπιτρέπει τὸν διορισμὸν ληξιάρχου, ἵνα δύνῃται ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία διορίξειν τοιοῦτον οἰονδήποτε· ἔγκειται δὲ φύσει τῷ δημαρχικῷ καθήκοντι καὶ τὸ τοῦ ληξιάρχου, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τε τοῦ ἀρθρ. 30 τοῦ Β' τμήματος τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πρά-

ξέων τοῦ ἡμετέρου ἀστυκοῦ νόμου καὶ τῶν γινομένων καὶ πρὸ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου, ὅτε χωρὶς νόμου ἀνατεθειμένα ἦσαν τὰ ληξιαρχικὰ καθήκοντα τοῖς ἐπαρχιακοῖς συμβουλίοις τοῖς ἐκπληροῦσι καὶ δημαρχικὰ καθήκοντα (ἴδε περὶ τούτου τὸ ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1866 δεύτερον διάταγμα, δι' οὗ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀνετέθησαν τοῖς Δημάρχοις τὰ τοῦ ληξιαρχοῦ καθήκοντα.

Περὶ τὸν δὲ νομίζω ἀκριβολογήσαι περὶ τούτου, ὅτι πᾶν ὅ,τι κατὰ τὸν Ἰόνιον ἀστυκὸν Κώδικα ἐδίκαζον τὰ πρὸ τῆς ἐνώσεως Πρωτοδικεῖα, ἀρμόδια εἰσὶ δικάζειν καὶ τὰ νῦν, ἐν ὅσῳ νεώτερός τις νόμος κρατῶν καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ ἀναρμόδια αὐτὰ μὴ κηρύττη. Οὐκ ἔστι δὲ ξένον τοῦ ἰσχύοντος ὀργανισμοῦ τὸ κατηγορεῖν τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Πρωτοδικῶν ἐνώπιον αὐτῶν καὶ ἐπὶ παραβάσεων πειθοχρητικῶς καὶ ποινικῶς τιμωρουμένων (ἄρθρ. 299 Ὁργ. Δικαστ. καὶ ἄρθρ. 165, 166, 207 Πολ. Δικονομίας).

Ἀπαντῶ δὲ καὶ τῷ ἐτέρῳ ὑπ' ἀριθ. 2787 ἡμετέρῳ ἐγγράφῳ, δι' οὗ ἐκφράζοντες ἀμφιβολίας περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς ὑπ' ἀριθ. 37 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πλημμελειοδικῶν, ἀποφηναμένης ὅτι μόνον κατ' ἔγκλησιν καὶ οὐχὶ ἐξ ἐπαγγέλματος καταδικατέα ἢ παράβασις τοῦ ἄρθ. 62 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἐστί, κατὰ τὰ ἄρθρα 84 καὶ 85 αὐτοῦ, αἰτεῖται τὴν περὶ τούτου γνώμην μου. Εἰ καὶ αἱ ποινικαὶ διατάξεις κατὰ τὴν λέξιν αὐτῶν ἐρμηνευτέαι εἰσὶ, ὅπου πρόδηλον οὐκ ἔστι, ὅτι ἕτερον ἡννοεῖ ὁ νομοθέτης, ὅπερ σαφῶς ἡ λέξις οὗ λέγει, τὸ ἄρθρον ὅμως 85 παρὰ πᾶν εἰς τὸ προηγουμένον τὸ ῥητῶς λέγον, ὅτι κατ' ἔγκλησιν τῶν ἐκλογέων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ὑποψήφιων καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τιμωροῦνται οἱ παραβάται τοῦ ἄρθ. 62, ἀνεπίδεκτόν ἐστιν ἄλλης ἐρμηνείας ἢ τούτης, ὅτι οὐ μήνυσις παρὰ πικρός, ὡς ἐπὶ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος καταδικατέων πράξεων, ἀλλ' ἔγκλησις ὀφείλει γενέσθαι παρ' ἐκείνων, ὧν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι δυνατὸν ἐπηρεασθῆναι διὰ τῆς παρουσίας ὑπαλλήλων καὶ ἄλλων μὴ κολουμέ-

νων εἰς ψηφοφορίαν, ἵνα καταδιωχθῇ ἡ τοῦ ἄρθρου 62 παρά-
 ξαις· ἐπομένως μὴ παραδοθείσης τοιαύτης ἐγκλήσεως τῇ
 Εἰσαγγελικῇ ἀρχῇ παρὰ τοῦ Ζ. κατ' οὐδέν ἔσφαλε τὸ Δικα-
 στήριον εἰπὼν τὴν παράβασιν, καὶ ἐπράχθη, ἀκαταδίωκτον
 (ἄρθρ. 22 καὶ 278 Ποιν. Δικονομίας).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πλειστηριασμός κινήτων καὶ κινητῶν. Καταβολὴ ἐκπλειστηριάσμα-
 τος. Πίναξ κατατάξεως. Ὑπερθεματιστὴς δανειστὴς προτιμώμενος.

Ἀριθ. 462.

Τῇ 10 Ἰουνίου 1880.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6571 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου αἰτεῖ-
 ται ἡ γνώμη μου ἐπὶ τοῦ ζητήματος, εἰ ἔξεστι προβῆναι τὸν
 ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλλληλον εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ πί-
 νακος τῆς κατατάξεως πρὸ τῆς καταβολῆς τοῦ ἐκπλειστηριά-
 σματος ;

Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπὶ πλειστηρια-
 σμοῦ κινητῶν μὲν ἡ κατακύρωσις γίνεται ἐπὶ τῇ παραχρῆμα
 καταβολῇ τοῦ τιμήματος (ἄρθρ. 899), ἀκινήτων δὲ εἴτε ἐπὶ
 τοιαύτῃ καταβολῇ εἴτε καὶ ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ καταβληθῆναι
 τὸ τίμημα ὕστερον (ἄρθρ. 974 καὶ 981)· σύμφωνα δὲ τούτοις
 ἐπὶ πλειστηριασμοῦ κινητῶν μὲν ὁ ἀναπλειστηριασμός αὐτῶν
 χωρεῖ, ἐὰν μὴ καταβληθῇ τὸ τίμημα εὐθὺς ὡς ῥητῶς λέγει τὸ
 ἄρθρ. 903, ἀκινήτων δὲ χωρεῖ οὗτος κατὰ τὸ ἄρθρ. 982, ἐὰν
 αἱ ὑποχρεώσεις καὶ αἱ συμφωνίαι ἅς ἀνέλαβεν ὁ ὑπερθεματι-
 στὴς κατὰ τὰ ἄρθρα 979—981 δὲν ἔξετελέσθησαν· τούτέστι
 γίνεται καὶ ἐπ' αὐτῶν ὅ,τι καὶ ἐπὶ κινητῶν ἐὰν συμφωνηθῇ ἡ
 ἄμεσος καταβολὴ τοῦ τιμήματος, εἰ δὲ συνεφωνήθη ὕστερον
 καταβληθῆναι, ἐὰν μὴ πληρωθῇ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστη-
 ριασμοῦ δεδομένου ἐκάστῳ δανειστῇ γραμμάτιον πρὸς πληρω-
 μὴν ἐκ τοῦ πλειστηριάσματος τοῦ ἀνήκοντος αὐτῷ.

Τὸ δὲ ἐκπλειστηρίασμα ἐπὶ μὲν πλειστηριασμοῦ κινητῶν

καταβάλλεται τοῖς δανεισταῖς πάντοτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἢ τοῦ τρίτου παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις χρημάτων, εἴτε χωρὶς κατατάξεως, ἐὰν ἀρχῇ εἰς πληρωμὴν ὄλων τῶν δανείων, εἴτε μετὰ κατάταξιν τελεσίδικον καταστᾶσαν ἐὰν μὴ ἀρχῇ (ἄρθρ. 905, 936, 947 καὶ 952). ἐπὶ δὲ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ὡσχύτως, ἐὰν οὗτος γένηται ἐπὶ ἀμέσῳ πληρωμῇ εἰς μετρητὰ· εἰ δὲ μὴ, ἐκδίδονται γραμμάτια, χωρὶς κατατάξεως περὶ τοῦ ὅλου τῶν δανείων, πληρωτέων ὕστερον ἐκ τοῦ καταβλητέου ἐκπλειστηριάσματος, ἐὰν ἀρχῇ τοῦτο, ἢ ἐκδίδονται ὅμοια γραμμάτια μετὰ κατάταξιν τελεσίδικον καταστᾶσαν ἐὰν μὴ ἀρχῇ (ἄρθρ. 981, 987, 995). παρατηρητέον δὲ ὅτι ἡ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ κινήτων περὶ διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος διάταξις τοῦ ἄρθρ. 995 ἔπεται τοῖς περὶ ἀναπλειστηριασμοῦ ἄρθροις 903 καὶ 904, ἡ δὲ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων περὶ διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος διάταξις τοῦ ἄρθρ. 981 προηγεῖται τῶν περὶ ἀναπλειστηριασμοῦ διατάξεων τῶν ἄρθρων 982 καὶ 983· τοῦτο δὲ δυνατὸν εἰπεῖν ὅτι ἐγένετο, διότι τῆς διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος χωρὶς κατχτάξεως ἢ μετὰ κατάταξιν ἐπὶ μὲν πλειστηριασμοῦ κινήτων προηγεῖται πάντοτε ὁ ἀναπλειστηριασμός, ἐὰν μὴ καταβληθῇ τὸ τίμημα, ἐπὶ δὲ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων οὐ πάντοτε· διότι ὅταν συμφωνῇται καταβληθῇ ὕστερον τὸ εἰς χρήματα τίμημα ὑπὸ προθεσμίας, προηγεῖται τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ ἢ εἰς γραμμάτια καταβολὴ χωρὶς κατχτάξεως ἢ μετὰ κατάταξιν. Πᾶσαι δὲ αἱ εἰρημέναι διατάξεις δεικνύουσιν μᾶλλον, α) ὅτι ὥσπερ ἡ ἄμεσος διανομὴ τοῦ ἐπαρκoῦς ἐκπλειστηριάσματος περὶ οὗ τὰ ἄρθρ. 905 καὶ 981 Πολ. Δικονομίας, οὕτω καὶ ἡ κατάταξις τῶν δανειστῶν ἐπὶ μὲν πλειστηριασμοῦ κινήτων ὑποτίθησι πάντοτε τὴν εἰς χεῖρας τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ παρκαταθήσειν παρὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ τοῦ τιμήματος, εἰ μὴ περὶ κατασχέσεως χρημάτων παρὰ τρίτῳ πρόκειται, ἐπὶ δὲ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ταῦτό, ἐὰν συνεφωνήθῃ ἡ ἄμεσος καταβολὴ εἰς χρήματα· β) ὅτι ἐὰν μὴ καταβληθῇ τὸ τίμημα, τῆς κατατάξεως ἐπὶ μὲν πλειστηριασμοῦ

κινήτων προηγείται πάντοτε ὁ ἀναπλειστηριασμός, ἐπὶ δὲ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων προηγείται ὡσαύτως ὁ ἀναπλειστηριασμός, ἐὰν συμφωνήθῃ καταβληθῆναι τὸ τίμημα εὐθὺς εἰς μετρητά· μόνον δὲ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων δυνατόν συμφωνηθῆναι τὴν καταβολὴν γενέσθαι ὑπὸ προθεσμίας ἢ ἄλλας αἰρέσεις καὶ διὰ τοῦτο μόνον ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων, εἰ ἐκεῖνο συμφωνήθῃ, δεόν τὴν διανομὴν τοῦ τιμήματος γενέσθαι χωρὶς κατατάξεως ἢ μετὰ κατάταξιν εἰς γραμμάρτια, πρὸ πάσης καταβολῆς εἰς χρήματα καὶ πρὸ παντὸς ἀναπλειστηριασμοῦ. Ἄλλ' οὐ μόνον φαίνεται ταῦτα λέγουσα ἡ Πολιτικὴ Δικονομία, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὤφειλε, κατ' ἐμὴν γνώμην, εἰπεῖν· διότι ἂν μὴ καταβληθέντος τοῦ τιμήματος συνταχθῇ ὁ τῆς κατατάξεως πίναξ, πρὶν ἢ ἐξ αὐτοῦ ὠφέλεια; Ὁ πίναξ δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ὥς μὴ καλουμένου εἰς τὴν περὶ αὐτοῦ διαδικασίαν· μόνη δὲ ἡ κατακυρωτικὴ ἔκθεσις ὑποχρεοῖ αὐτὸν ὡς ὀφειλέτην ἐξ ἀγορᾶς τοῦ ὀφειλέτου καὶ δεσπότου τῶν πλειστηριασθέντων κινήτων· ἐπομένως οἱ δανεισταὶ ὀφείλουσιν ἐνεργῆσαι κατὰσχέσειν παρ' αὐτῷ τοῦ τιμήματος, ἐὰν οἱ ἔχοντες ἐξ αὐτῶν ἐκτελεστὸν τίτλον κατὰ τοῦ ὀφειλέτου μὴ προτιμῶσι προδῆναι εἰς τὸν ἀναπλειστηριασμὸν καὶ κινήσαι τὴν περὶ κύρους κατὰσχέσεως καὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως ἀγωγὴν αὐτῶν, ἥτις περιττὴν καθίστησι τὴν κατάταξιν καὶ τὴν περὶ αὐτῆς σύνταξιν τοῦ πίνακος, ὅστις ἄλλως τε καὶ μάταιός ἐστι, διότι καὶ ἄλλοι μὴ ἀναγγεληθέντες εἰς τὸν πλειστηριασμὸν δύνανται τότε νὰ κατάρχωσι τὸ τίμημα· τοῦτο δὲ λέγω καὶ ὅταν πρόκειται περὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτου, κατ' ἂν συμφωνήθῃ καταβληθῆναι τὸ τίμημα εἰς μετρητά παραχρῆμα· μόνον δὲ ὅταν συμφωνῇται ὑπὸ προθεσμίας καταβληθῆναι τὸ τίμημα ὕστερον καὶ ἐκδοθῶσι γραμμάρτια, ἕκαστος δύναται τὸ αὐτοῦ γραμμάρτιον ἐκτελέσαι ἀπαραιοιώτως κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, διότι ῥητῶς λέγει τοῦτο τὸ ἄρθρον 891 Πολ. Δικονομίας· γραμμάρτιον δὲ τοιοῦτον δὲν ἐκδίδεται ἐπὶ πλειστηριασμοῦ κινήτων ἢ καὶ ἀκινήτων, ὅτε συμφωνεῖται καταβληθῆ-

ναί τὸ τίμημα ἀμέσως εἰς μετρητά· ἔστι δὲ ἴσως καὶ ἄτοπος καὶ χωρὶς λόγου ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἀσχολεῖσθαι τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον εἰς κατὰταξιν δανειστῶν πρὸς διανομὴν πλειστηριάσματος, ὅπερ δὲν ἔχει εἰς χεῖρας αὐτοῦ, ἅδηλον δ' ἔστιν, εἴποτε μέλλῃ περιελθεῖν εἰς αὐτόν. Σύμφωνον λοιπὸν λέγω τελευτῶν ὅτι ἔχω γνῶμην ὡς πρὸς τὸ περὶ οὗ πρόκειται ζήτημα πρὸς τὴν τοῦ παρὰ τοῖς ἐνταῦθα Ἐφέταις Βίσαγγελέως.

Περὶ δὲ τοῦ ἐτέρου ζητήματος ἐὰν ὁ ὑπερθεματιστὴς τυγχάνῃ καὶ πρῶτος ἐνυπόθηκος δανειστῆς καὶ τὸ προτιμώμενον πάσης ἀπαιτήσεως τῶν λοιπῶν δανειστῶν ἐνυπόθηκον δάνειον αὐτοῦ ἰσάριθμον τῷ τιμήματι, εἰ καὶ τότε ὀφείλει κατὰβάλλειν τὸ τίμημα καὶ τούτου μὴ καταβληθέντος χωρεῖ ἀναπλειστηριασμός· λέγω, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κατ' ἐμέ κριτὴν τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ ἔξεστι βεβαιῶσαι δι' ἐκθέσεως αὐτοῦ τοῦτο καὶ ἀπέχειν πάσης κατατάξεως· ἀπόκειται δὲ τοῖς δανεισταῖς ἀμφισβητῆσαι τὴν ὀρθότητα τῆς τοιαύτης πράξεως τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τῷ δικαστηρίῳ κρίναι, εἰ ὀφείλῃ καταβλεῖν ὅτι καὶ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ μέλλει ἀναλαβεῖν ὡς προτιμώμενος πάντων.

Ὁ Βίσαγγελέως

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀναθεώρησις καταλόγων ἐνόρκων. Διόρθωσις αὐτῶν. Διαγραφή τοῦ ἀπωλέσαντος τὰ πρόσόντα ἐνόρκου.

Ἀριθ 468.

Τῇ 11 Ἰουνίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀρκαδίας.

Ἀπκντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 4808 ὑμέτερον ἔγγραφον. Ἡ ἐπισυνημμένη αὐτῷ ὑπ' ἀριθ. 259 ἀπόφασις τῶν ἐν Τριπόλει Πρωτοδικῶν δημοσιευθεῖσα τὴν 20 Μαρτίου 1880 ἔλυσεν τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅτι κακῶς διεγράφη ὁ Ε. Μ. ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐνόρκων τῷ 1879 διὰ τὸν λόγον τῆς ἐλαττώσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἀνυπόστατον ὄντα κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου· ἐπομένως ἀποτελεῖ δεδικασμένον

κατ' ἐμὴν γνώμην ἢ αὐτὴ ἀπόφασις διατάττουσα τὴν ἐγγραφὴν αὐτοῦ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐνόρκων ε. ε. ἤτοι τοῦ 1880 μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐγγραπτέος ἐστὶ κατ' αὐτὴν ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ 1879 τῷ ἰσχύοντι καὶ τῷ 1880, ἐπομένως καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ τῷ συντακτέῳ τῷ 1880, εἰ μὴ προέκυψεν ἕτερος νόμιμος λόγος παραλείψεως, περὶ οὗ δὲν ἐδίκασεν ἡ ἀπόφασις ἐκείνη· ἐὰν λοιπὸν δὲν ὑπάρχῃ ἕτερος λόγος, κατὰ καθήκον θέλετε πράττει, ἀφοῦ ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ἐκοινοποιήθη ὑμῖν μετὰ τὴν 1ην Μαΐου, ἐὰν ἐγγράψῃτε μὲν αὐτὸν σύμφωνα τῷ ἄρθρῳ 17 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1848 νόμου περὶ τῶν καταλόγων καὶ τῶν ἐκλογῶν τῶν ἐνόρκων, καθ' ὃ ὁ Νομάρχης δύναται καὶ ὀφείλει ἀλόμῃ καὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν κατὰ τὰ ἄρθρ. 5—10 αὐτοῦ διορθωτέων καταλόγων διορθοῦν αὐτοὺς κατὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ 1879, ὅστις ἀποπερατωθεὶς τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1879 καὶ ἰσχύων μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1880, μᾶλλον κατὰ λόγον τοῦ ἔτους τούτου ἐστὶν ἢ τοῦ 1879, ἐπαναλάβῃτε δὲ τὴν ἐγγραφὴν καὶ ἐν τῷ ἀποπερατωθησομένῳ τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1880 καταλόγῳ· εἰ δὲ προέκυψε κατὰ τὴν ὑμετέραν κρίσιν ἕτερος νόμιμος λόγος ἢ καὶ ἐλάττωσις περιουσίας μετὰ τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην, δύνασθε μὴ ἐγγράψαι αὐτὸν ἐν τῷ ἐκτεθέντι τὴν 1 Μαΐου 1880 καταλόγῳ, τότε δὲ δεόν τὸν μὴ ἐγγραφέντα προσφυγεῖν εἰς τὸ δικαστήριον αἰτούμενον τὴν ἐγγραφὴν αὐτοῦ (ἄρθρ. 11 καὶ ἐπομ. τοῦ νόμου). Οὕτως ὡς ἐμοὶ δοκεῖ ἐρμηνευτέα καὶ ἐκτελεστέα ὑπὸ τῆς Νομαρχίας ἐστὶν ἡ ἀπόφασις· οὕτως δὲ ἐρμηνευομένη ἐδίκασε περὶ προσβολῆς τοῦ καταλόγου τοῦ συνταχθέντος τῷ 1879, ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἐγγραφῆναι ἐν τῷ καταλόγῳ ε. ε. καὶ ἐννοῇ τὸν κατὰ λόγον τὸν συνταχθέντα τῷ 1880, οὐδὲν ἕτερον λέγει κατ' ἐμὴν κριτὴν ἢ ὅ,τι καὶ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Νόμου, ὅτι δηλαδὴ ὁ Νομάρχης κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν ὀφείλει μὴ παραλιπεῖν τὸν ἐνάγοντα διὰ τὸν λόγον ὅτι παρελείφθη τὸ παρελθὸν ἔτος τοῦ 1879, διότι κακῶς τότε παρελείφθη.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἀπόδοσις πειστηρίων. Ἐνδικο μέσα κατ' ἀποφάσεων καὶ βουλευμάτων ἀποφνημαμένων περὶ αὐτῶν. Εὐρήματα καὶ ἐγκαταλειμμένα πράγματα.

Ἀριθ. 519. Τῇ 27 Ἰουνίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐπιστρέφεται ὑμῖν ἡ σταλεῖσα μοι δικογραφία περὶ τῆς κατηγορίας τοῦ Ν. Π. ἐπὶ κλοπῇ δρ. 95, ἥς ἀθῶος ἐκηρύχθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 65 ε. ε. βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν· πρὸς δὲ πέμπῳ καὶ ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθ. 54 ἀποφάσεως τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς ἀνῆρέθη κατ' αἵτησίν μου ὑπὲρ τοῦ νόμου τὸ εἰρημένον βούλευμα, καθόσον ἐκήρυξεν ἀδέσποτα τὰ περὶ ὧν πρόκειται χρήματα, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ δημοσίου ταμείου, ὃ καὶ διέταξε τὴν παράδοσιν, ἀντὶ νὰ διατάξῃ τὴν εἰς τὸν ἰδιοκτημόνα τῶν χρημάτων παράδοσιν. Ὁ Ἀρειος Πάγος ἀποφεύγει τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος καίτοι ὑποβληθέντος αὐτῷ, ὅτι τῷ εὐρέτῃ ὠφείλον παραδοθῆναι, ὡς ἔχοντι τὸ δικαίωμα παρακρατεῖν αὐτά, μέχρις οὗ ὁ ἄγνωστος ἰδιοκτήτης ἀπαιτήσῃ καὶ ἰδιοποιηθῆναι, εἰ μηδέποτε παρασταθῇ ἀπαιτῶν. Τὸ τοιοῦτον ζήτημα δύναται ὁ Ν. Π. ὑποβλεῖν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ αἰτούμενος τὴν ἀνκίρεσιν τοῦ βουλευματος, ὅπερ, ὡς ἐκ τῆς δικογραφίας βλέπω, δὲν ἐκοινοποιήθη ἔτι αὐτῷ, (ἄρθρ. 86, 480 καὶ 500 ἐδ. 2 Ποιν. Δικον. ἐφαρμοστέα ὄντα ἐπὶ πάσης ὀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἀποφαινομένης περὶ τῶν πειστηρίων, ἐπομένως καὶ ἐπὶ τοιούτων ἀθωωτικῶν βουλευμάτων ἀποφαινομένων περὶ αὐτῶν. Ἴδε καὶ ἄρθρ. 346 καὶ 448 αὐτῆς). Ἀμφίβολον μὲν εἰ καὶ ὁ Α. ἔχῃ τὸ τῆς ἀναίρεσεως δικαίωμα, διότι δὲν ἦτο οὔτε κατηγορούμενος οὔτε πολιτικὸς ἐνάγων ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ· βεβαίως ὅμως διὰ τοῦτο τὸ βούλευμα δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον κατ' αὐτοῦ καὶ δύναται δι' ἀγωγῆς ἀπικτιῆσθαι παρὰ τοῦ δημοσίου τὰ χρήματα, ὡς ἴδια αὐτοῦ ὄντα, καθ' ὃ ἀξιοῖ· τὸ αὐτὸ δὲ δύναται πρᾶξαι καὶ ὁ ἐπαίτης, ἐὰν αὐτοῦ εἶναι τὰ χρήματα ἀξιοῖ. Ἐγὼ δ' ἀπέχω

αἰτῆσαι τὴν ἀναίρεσιν παρὰ τοῦ δευτέρου τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι ὅσον εὐχερὲς ἦν μοι ὑποστηρίξαι τὴν δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου καὶ τῶν διατάξεων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου περὶ εὐρημάτων καὶ ἐγκαταλελειμμένων πρᾶγματων ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου, τοσοῦτον δυσχερὴ νομίζω τὴν ἐνεκεν ὑπερβάσεως καθήκοντος καὶ ἀναρμοδιότητος δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 477 τῆς Ποιν. Δικον. ἀναίρεσιν μετ' ἀποτελέσματος.

Ὁ ἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Κατὰ τίνα τρόπον καταδιώκονται καὶ τιμωροῦνται ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος οἱ ἐν Ἑπτανήσῳ ληξίαρχοι ;

Ἀριθ. 520. Τῇ 28 Ἰουνίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3637 ὑμέτερον ἔγγραφον λέγω·
α) ὅτι, εἰ εἶπον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 458 ἐγγράφου μου πρὸς ὑμᾶς, ὅτι τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12 βουλευματος λέγει ἀμφίβολον, ἂν ὁ Δήμαρχος νομίμως ἐκτελῇ χρέη ληξίαρχου, τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην ἐδέχθην ἀποβλέψας εἰς τὸ τελικὸν συμπέρασμα τῆς τελευταίας αἰτιολογίας τοῦ αὐτοῦ βουλευματος λέγοντος, ὅτι πρόκειται οὐχὶ περὶ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ περὶ πράξεων τοῦ Δημάρχου ὡς ληξίαρχου, οὗ αἱ παραβάσεις διαφεύγουσι τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Συμβουλίου· οὐχὶ δὲ διότι δὲν εἶδον, ὅτι ἐν τῇ προηγουμένῃ αἰτιολογίᾳ λέγει, ὅτι δὲν εἶνε οὔτε ληξίαρχος ὁ Δήμαρχος, ἀλλὰ διότι ἡ αὐτὴ αἰτιολογία περιέχει καὶ τοῦτο «εἴποτε ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ Δήμαρχος ἐν Ἑπτανήσῳ εἶνε ἐνταυτῷ καὶ ληξίαρχος», καταλήγει δὲ τὸ βούλευμα δικάζον αὐτὸν ὡς ληξίαρχον, δικαιοτέρον ἐνόμισα διὰ τὸ Συμβούλιον εἰπεῖν, ὅτι ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ νομίμου τῆς ιδιότητος τοῦ Δημάρχου ὡς ληξίαρχου καὶ ἐπομένως καὶ περὶ τοῦ νομίμου τῶν πολλῶν καὶ κοινωφελῶν ληξιαρχικῶν πράξεων αὐτοῦ, ἢ ὅτι βέβαιον λέ-

γει τὸ παράνομον αὐτῶν τῶν πράξεων καὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Δημάρχου ὡς ληξιάρχου.

Ἄλλ' εἴτε ἀμφιβάλλει, εἴτε βέβαιόν ἐστι, τὰ τοῦ εἰρημέ-
νου ἐγγράφου μου οὐδόλως μεταβάλλονται ἐκ τούτου· διότι
δι' αὐτοῦ ἀναγκαῖον ἐνόμισα νὰ παρακαλέσω δι' ὑμῶν τὸ Πρω-
τοδικεῖον ὡς Δικαστήριον καὶ οὐχὶ ὡς Συμβούλιον εἰπεῖν ὅ,τι
λέγει διὰ τοῦ βουλευμάτος· τοὔτέστιν, ὅτι τὰ περὶ τῆς ἁρμο-
διότητος αὐτοῦ τῶν διατάξεων τοῦ Ἰονίου Ἀστυκοῦ Κώδικος
ἀργοῦσι διὰ τὸ διαφέρειν τὸν πρὸ τῆς ἐνώσεως ὀργανισμὸν τοῦ
νῦν ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ διὰ τὸ μὴ εἶναι ληξίαρ-
χον νομίμως διωρισμένον τὸν Δήμαρχον, ἵνα δι' αἰτήσεως τοῦ
ἐν Κερκύρα Εἰσαγγελέως περὶ ἀναιρέσεως ὑποβληθῶσι τῷ Ἀ-
ρείῳ Πάγῳ τὰ ζητήματα ταῦτα καὶ ἄλλα, οἷον τὸ ἂν κρατῇ
μᾶλλον ἐν Ἑπτανήσῳ τὸ ἄρθρον 362 τοῦ Ποιν. Νόμου ὡς μὴ
ἀπαγορευθείσης ῥητῶς καὶ ἰδίως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἢ αἱ περὶ
προστίμων κατὰ τοῦ ληξιάρχου καὶ τῶν ἱερέων διατάξεις τοῦ
Ἰονίου Ἀστυκοῦ Κώδικος.

Ἄλλ' ἀμνηχανεῖτε περὶ τῆς διαδικασίας τῆς καταγγελίας
τοῦ ληξιάρχου ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν, καὶ μὴ εὐρίσκοντες
τοιαύτην, φαίνεσθε παραδεχόμενος ὀρθὴν ἢν ἠκολουθήσατε,
εἰσαγαγόντες τὸν Δήμαρχον εἰς τὸ Συμβούλιον· νομίζετε δὲ
διὰ τοῦτο οὐχὶ ὀρθὴν τὴν γνώμην μου, ὅτι δὲν χωρεῖ ἀναιρέσις,
διότι ἀναρμόδιον κατ' ἐμὴν γνώμην ἐστί, ὡς καὶ αὐτὸ εἶπε,
τὸ Συμβούλιον. Ἐρωτῶ δὲ τίς ὁ νόμος ὁ καθιστῶν ἐν Ἑπτα-
νήσῳ τὸ Συμβούλιον ἁρμόδιον διατάζειν τὸν ληξίαρχον διὰ τὰς
παραβάσεις τοῦ Ἰονίου Ἀστυκοῦ Κώδικος καὶ πειθαρχικαὶ καὶ
ποινικαὶ ὤσιν; Οὐδεὶς βεβαίως. Τίς δὲ ὁ νόμος ὁ διαγράφων
τὸν τύπον τοῦ πειθαρχικοῦ κατηγορητηρίου κατὰ τὸν ἡμέτε-
ρον ὀργανισμόν; Οὐδεὶς βεβαίως. Καὶ ὅμως διὰ τὸ λέγειν αὐ-
τόν, ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπισπεύδει τὴν τιμωρίαν ἐνώπιον τοῦ
Συμβουλίου καὶ τοῦτο κρίνει περὶ τῆς ἐπιβλητέας πειθαρχικῆς
ποινῆς, συντάττουσιν οἱ Εἰσαγγελεῖς κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς
ἐγγράφον, δι' οὗ καταγγέλουσι τοὺς παραβάτας ὑπαλλήλους ἐπὶ
πειθαρχικοῖς παραπτώμασι καὶ αἰτοῦσι τὴν τιμωρίαν αὐτῶν.

Τούτοις δ' ἐπόμενος καὶ ὁ ἐν Ἑπτανήσῳ Εἰσαγγελεὺς δύναται, λέγοντος τοῦ Ἰονίου Ἀστυκοῦ Κώδικος ὅτι καταγγέλλεται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ τιμωρεῖται ὃ ὀρίζει προστίμῳ ὁ ληξίαρχος, καταγγέλλειν αὐτὸν δι' ἐγγράφου αὐτοῦ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον ὡς παρὰβάτην, καλεῖν δ' αὐτὸν εἰς ἀπολογίαὶν ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ αἰτεῖσθαι μετ' αὐτὴν τὴν τιμωρίαν. Ὅπως δὲ τὰ Συμβούλια ἀρκοῦνται εἰς τὴν ἐγγράφον ἔκθεσιν τῆς κατηγορίας, οἷος δὴποτε καὶ ἂν ᾖ ὁ τύπος αὐτῆς, διότι τοῦτο μόνον θέλει ὁ νόμος, οὕτω καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον θέλει δικάσει ἔχον ὑπ' ὄψιν ἐγγράφον τοῦ Εἰσαγγελέως ἐκτιθέμενον τὰ τῆς καταγγελλομένης παραβάσεως καὶ τὴν αἴτησιν περὶ τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς μετὰ τὴν ἀπολογίαὶν τοῦ καταγγελλομένου. Διότι ποῦ καὶ τῆς νομοθεσίας τῆς Ἰονίου Πολιτείας εὕρηται τι περὶ τῆς διαδικασίας ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν ἐπὶ καταγγελίας καὶ τιμωρίας παρὰβάσεων, οἷα ἡ τοῦ ἄρθρου 53 τοῦ Ἰονίου Ἀστυκοῦ Κώδικος ; Οὐδαμοῦ τοῦ Ὁργανισμοῦ ἢ τῆς Πολ. Δικονομίας ἢ ἄλλου νόμου τῆς νομοθεσίας ἐκείνης. Οὐδαμοῦ καὶ τῆς Γαλλικῆς νομοθεσίας εὕρισκω τοιαύτην δικασίαν, καίτοι τὰ ἄρθρα 53, 57 καὶ 58 ἀπαράλλακτά εἰσι τοῖς ἄρθροις 50, 53, 54 τοῦ Γαλλικοῦ Ἀστυκοῦ Κώδικος. Καὶ ὅμως οὐδεὶς τῶν συγγραφέων λέγει διὰ τοῦτο ἀρροῦντα τὰ ἄρθρα ταῦτα· ἀλλ' ὅτι κατ' αὐτὰ καταδιώκεται ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν καὶ τιμωρεῖται ὁ ληξίαρχος πάντες λέγουσι, χωρὶς ν' ἀσχολῶνται περὶ τῆς διαδικασίας, ὡς οὔσης τῆς συνήθους παρὰ τοῖς Πρωτοδικείοις, τοῦτέστι προτάσεως πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον, δι' ἧς προσάπτονται τῷ ληξιάρχῳ παραβάσεις καὶ αἰτεῖται ἡ καταδίκη αὐτοῦ εἰς πρόστιμον (ἶδε καὶ ἄρθρ. 825. τῆς ἡμετ. Πολ. Δικονομίας). Οὐδὲν λοιπὸν ξένον τῆς ἡμετέρας Πολιτικῆς Δικονομίας εἶπον συμβουλευτῆς, ἵνα δι' ἀναφορὰς πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον καταγγείλητε τὸν ληξίαρχον ὡς παρὰβάτην τῶν καθηκόντων, καλέσητε αὐτὸν νὰ δικαιολογηθῇ καὶ αἰτήσητε τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— 69 — Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ συντάξεως πρωτοκόλλου διὰ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ φονεύσαντος ἢ συλλαβόντος ληστήν.

Ἀριθ. 595.

Τῇ 28 Ἰουλίου 1880.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ τεθὲν μοι ζήτημα, ἐὰν δυνατὸν συνταχθῆναι τὸ πρωτόκολλον καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ δεκαπενθημέρου τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας νόμου ΤΟΔ' ὀριζομένου, καὶ ἔχειν κῦρος, οἷον καὶ τὸ ἐντὸς τοῦ δεκαπενθημέρου συνταχθέν. Τὸ εἰρημένον ἄρθρον λέγει, ὅτι περὶ τῆς ἀμοιβῆς διὰ τὴν σύλληψιν ἢ τὸν φόνον ληστοῦ ἀποφαίνονται ὁ Νομάρχης ἢ Ἐπαρχος, ὁ Εἰσπαγγελεὺς ἢ Εἰρηνοδίκης, ὁ Δήμαρχος καὶ οἱ ἐν αὐτῷ κατονομαζόμενοι δύο στρατιωτικαὶ ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συλλήψεως ἢ τοῦ φόνου· πόθεν δὲ πειθόμενοι αὐτοὶ ἀποφαίνονται; ἐξ ἰδίας γνώσεως καὶ πείρας οὐδὲν βεβαίως ἐπίστανται, οἱ μὲν πάντοτε, οἱ δὲ στρατιωτικοὶ πολλάκις· ἄρα ἐκ γνώσεως καὶ πείρας ἄλλων ἀρμοδίων στρατιωτικῶν καὶ ἄλλων ἀρχῶν δι' ἐγγράφων βεβαιωμένης ἀποφαίνονται. Ἀρμόδιοι δ' εἰς τὴν βεβαίως ἀποφανθῆναι οἱ εἰρημένοι, καὶ ἐντὸς μὲν τοῦ δεκαπενθημέρου ἀλλὰ μετὰ τὴν σύλληψιν ἢ τὸν φόνον τοῦ ληστοῦ διωρίσθησαν ἢ μετετέθησαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς πράξεως, διότι ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ οὐδ' ἦτο δυνατὸν ἀπκιτῆσαι ἀποφαίνεσθαι αὐτοὺς τοὺς κατὰ τὴν σύλληψιν ἢ πράξιν κατέχοντας τὰς εἰρημένους ἀρχάς, καὶ μὴ κατέχωσι πλέον αὐτάς ὡς εὐθὺς μετ' αὐτὴν δι' ἄλλω ἀντικατασταθέντες· οἱ λόγοι δὲ οὗτοι δυνατὸν ὑποστηρῆξαι ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ὅτι ἡ συντάξις τοῦ πρωτοκόλλου μετὰ τὸ δεκαπενθήμερον δὲν ἐπάγεται τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον τὴν πειθαρχικὴν καταδίωξιν τῶν εἰρημένων ὑπαλλήλων ἐὰν ἡμέλησαν· διότι ὅσον οἱ κατὰ τὴν σύλληψιν ἢ τὸν φόνον παρόντες δύνανται καὶ οἱ ὕστερον διορισθέντες ἢ μετακτεθέντες κρίνουν περὶ τῆς ἀμοιβῆς ὡς ἐξ ἁλλοτρίας γνώσεως καὶ πείρας κρίνοντες καὶ αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι καὶ οὐχί

ἐξ ιδίας. Αὐτατὸν ὁμῶς εἰπεῖν τὰ δικαστήρια καὶ τοῦναντίον, ὅτι τῆς συντάξεως πρωτοκόλλου ἐχούσης ἐπιβλαβεῖς συνεπείας τοῖς ἀξίοις ἀμοιβῆς, ὡς ἀποτελούσης τὸ μόνον ἀποδεικτικὸν μέσον τῆς ἐγερθησομένης ἀγωγῆς κατὰ τοῦ δημοσίου καὶ ἀποκλειούσης πᾶν ἄλλο, ἀποστερούσης δὲ τὸν δόλῳ τῶν συντακτῶν αὐτοῦ ἀποκλεισθέντα τῆς ἀμοιβῆς ἢ ἄλλως ἀδικηθέντα πάσης ἀγωγῆς κατὰ τοῦ δημοσίου, ὡς ἔχοντα κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐδ. 4 τοῦ ἄρθρου 13 ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως κατὰ μόνων τῶν δολιευθέντων, ἐφαρμοστέον ἐστὶ τὸ αὐτὸ ἄρθρον στενῶς, τοῦτέστιν ἐπὶ μόνου τοῦ ἐντὸς τοῦ δεκαπενθήμερου συνταχθέντος πρωτοκόλλου. Ἐν τοιαύτῃ, δὲ ἀμφιβολίᾳ νομίζω ἀναγκαῖον συνταχθῆναι πρωτόκολλον οὐχὶ οἷον τὸ συνταχθέν, ἀλλ' ἕτερον περιέχον καὶ τὴν ψῆφον τοῦ τε Εἰσαγγελέως περὶ τῶν ἀμοιβῶν, καὶ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ τοῦ δημάρχου δημοτικοῦ παρέδρου, ἐὰν ἔτι ἀσθενεῖ ἐκεῖνος, καὶ γενέσθαι ὅ,τι ἀπαιτεῖται κατὰ τὰ λοιπὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον 13, διότι εἰ μὲν ἰσχυρὸν τὸ πρωτόκολλον καίτοι συνταχθὲν μετὰ τὸ δεκαπενθήμερον ἀλλὰ μὴ δίκαιον κατὰ τὸν ὑπουργόν, δύναται οὗτος μὴ ἀποδεχθῆναι αὐτὸ κατὰ τὸ ἐδ. 13 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, εἰ δὲ ἀνίσχυρον ἀλλὰ δίκαιον, ἢ τυχὸν κινήθησομένη ἀγωγή τοῦ μὴ ἀποδεχομένου τὴν κατ' αὐτὸ προσε-
νεχθεῖσαν παρὰ τοῦ δημοσίου τῷ ἐνάγοντι ἀμοιβὴν ἀπορριφθή-
σεται ὡς ἀνυπόστατος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Πότε λογίζεται ὡς χρόνος ποινῆς καὶ οὐχὶ προφυλακίσεως ὁ χρόνος τῆς ἐκκρεμότητος τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως;

Ἀριθ. 596. Τῇ 31 Ἰουλίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπκντῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 4075 ὑμέτερον ἔγγραφον, παρ-
απέμπω ὑμᾶς εἰς τὰς τυπωθείσας ὑπὸ τοῦ κ. Ἀργυροπούλου
γνωμοδοτήσεις τῆς Εἰσαγγελίας Ἀρείου Πάγου, ἐν αἷς καὶ τὰ
ὑπ' ἀριθ. 1081 καὶ 1082 (1875) καὶ 1175 καὶ 1205 (1876)
ἔγγραφα περὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος ἀρκοῦμαι δ' ἐνταῦ-

θα εἰπεῖν τοῦτο ὡς συμπέρασμα· ἐὰν μὲν νομίζητε, ὅτι ἔχομεν φυλακὰς ἰδίαις ὑποδίκων καὶ ἄλλας καταδίκων, ὅπως κατὰ τὰ ἄρθρ. 552 καὶ ἐπομ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ὠφείλαμεν ἔχειν, τὸ ἐδάφ. 1 τοῦ ἄρθρ. 17 Ποιν. Νόμου χωρεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ὀρθῶς λέγετε, καὶ ἐπομένως ὁ χρόνος τῆς ἐκκρεμότητος τῆς ἀπορριφθείσης αἰτήσεως ἀναιρέσεως οὐκ ἐστὶ λογιστέος εἰς τὴν ποινὴν τῆς φυλακίσεως τοῦ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 208 ἐδ. 1. τῆς Ποιν. Δικονομίας προπεφυλακισμένου ὄντος· ἐὰν δὲ τὸναντίον εἰς τὰς αὐτὰς φυλακὰς ρίπτονται ὑπόδικοι καὶ καταδικοὶ καὶ τὰς αὐτὰς στενοχωρίας καὶ κακουχίας ὑφίστανται, ὁ εἰς φυλάκισιν καταδικασθεὶς δεδικαιολογημένως δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι τὴν ποινὴν αὐτοῦ ὑφίσταται ἅφ' ἧς ἡμέρας κατεδικάσθη, ὡς ὁ μὴ προφυλακισμένος φυλακισθεὶς δὲ εὐθὺς μετὰ τὴν καταδίκην, καὶ ἐπομένως ὥσπερ αὐτοῦ κατ' ἐμὴν γνώμην λογιστέος ἐστὶ καὶ ὁ τῆς ἐκκρεμότητος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως χρόνος εἰς τὴν ποινὴν, οὕτω καὶ τοῦ προφυλακισμένου. Τοῦτο εἶπον ἐκτενέστερον διὰ τῶν εἰρημένων ἐγγράφων μου πρὸς ἄλλους, τοῦτο λέγω καὶ νῦν ὡς γνώμην μου καὶ οὐχὶ ὡς παραγγελίαν προϋσταμένου πρὸς ὑφιστάμενον. Περὶ δὲ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐρωτῶμενος, ἂν ἐξέδοτό ποτε ἀπόφασιν λύουσαν τὸ προκείμενον ζήτημα, λέγω, ὅτι οὐδεμίαν τοιαύτην ἀπόφασιν γινώσκω· ὑπενθυμίζω δ' ὑμῖν, ἐκ τῆς τοιαύτης ἐρωτήσεως ἀφορμὴν λαμβάνων, ὅτι τὰ περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῇ κρίσει τοῦ ἀρμοδίου Εἰσαγγελέως ἀνατεθειμένῃ εἰς καὶ μόνον ἐπὶ παραπόνων τοῦ καταδικασθέντος κατὰ τῆς ἐκτελέσεως ἀποφίνεται τὸ Δικαστήριον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ ἐπὶ κακουργήματι ἢ πλημμελήματι καταδικασθεὶς δύναται νὰ παρίσταται. ὡς δικολάβος παρ' Εἰρηνοδικοῖς;

Ἀριθ. 601.

Τῇ 8 Αὐγούστου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν.

Ὁ καταδικασθεὶς ἐνεκα κακουργήματος ἢ πλημμελήμα-

τος δὲν ὑφίσταται ἄλλας στερήσεις δικαιωμάτων τοῦ πολίτου, ἢ ὅσας ὁ ποινικὸς νόμος ὀρίζει ἐν ἄρθρ. 21—23· ἐν αὐτοῖς δὲ οὐχ' εὗρηται ὡς συνέπεια τῆς ποινῆς κατ' ἡ στέρησις τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου Ἑλλήνος τοῦ παρίστασθαι ὡς τοιοῦτοι εἰς ὑπεράσπισιν τῶν δικαίων ἄλλων ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1836 Δικτάγματος· ὁ τοιοῦτος δικολάβος ὡς δικηγόρος δὲν παρίσταται ἀλλὰ μόνον ὡς πολίτης Ἑλλήν καὶ ἐντολοδόχος ἄλλοτρίας ὑποθέσεως· ἐπομένως κατ' ἐμὴν γνώμην δὲν δύναται νομίμως ν' ἀπαγορευθῇ τῷ καταδικασθέντι καὶ ἐκτελέσαντι τὴν αὐτοῦ ποινὴν τὸ εἰρημένον δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἀντ' ἄλλων.

Ἄλλως

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πλειστηριασμός. Λόγοι ἀναβολῆς αὐτοῦ.

Ἀριθ. 602.

Τῇ 8 Αὐγούστου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Συμβολαιογράφον ἐν Σπάρτῃ Ἀντ. Λοῦλον.

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 897 καὶ 970 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος δύναται κατ' ἐμὴν κρίσιν ἀναβάλλειν αὐτὸν, μόνον ἐὰν μὴ προσάγῃται ἡ ἀποδείξις τῶν ἐμπροσθέντων κοινοποιήσεων τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου, ἐπὶ μὲν κινήτων τῶν ἄρθρ. 893—895, ἐπὶ δὲ ἀκινήτων τῶν ἄρθρ. 967—969 Πολ. Δικονομίας· διότι αἱ εἰρημέναι διατάξεις τῶν ἄρθρ. 897 καὶ 970 ἀρμόδιον κηιστῶσι αὐτὸν ἀναβάλλειν τὸν πλειστηριασμὸν μόνον διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀποδείξεως ἐκείνης καὶ δι' οὐδένα ἕτερον λόγον, ἐπομένως τὰ περὶ τῶν κοινοποιήσεων ἐκείνων ἐπιδοτήρια καὶ ἡ καταχώρισις ἐν τοῖς τοιχοκολλήτοις γραμματίοις τῆς περὶ τῆς κατασχέσεως ἐκθέσεως (γραμμάτιοις ὅμως βεβαιωμένοις ὅπως δῆποτε ὑπὸ τοῦ κλητῆρος), ἀρκοῦσιν ἵνα προβῇ ὁ πλειστηριασμός καὶ δὲν δύναται ἀναβληθῆναι ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ μόνον τὸν ἰσχυρισμὸν

σμὸν τοῦ ὀφειλέτου, ὅτι ψευδῶς ὁ κλητὴρ βεβαιῶν διὰ τῆς ἐν τῷ προγράμμῳ ἀντιγραφῆς κατασχέσεως τὴν ὑπαρξίν ἀνυπάρκτου ἢ πλαστῆς κατασχέσεως, ἀλλ' ἔργον τοῦ ὀφειλέτου ἐστὶ τοιοῦτον τι ἰσχυρίζομένου προσφυγεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, αἰτούμενον τὴν ἀναβολήν· ἀνέυθυνος δὲ ἐστὶν ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐὰν ἐν ἀγνοίᾳ ὧν τῆς τυχὸν ὑπαρχούσης πλαστότητος τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς περὶ αὐτῆς βεβαιώσεως ἐκείνης τοῦ κλητῆρος ἐν τῷ προγράμμῳ προβῇ εἰς τὸν πλειστηριασμόν· διότι καὶ ἀληθὴς ἢ πλαστότης, παραίτιος τοῦ πλειστηριασμοῦ ὁ ὀφειλέτης ὁ μὴ ἀνκλύψας αὐτὸν διὰ τοῦτο, ἢ τὸ δικαστήριον τὸ μὴ ἐπιτρέψαν διὰ τοιοῦτον λόγον, καίτοι πιθανολογούμενον ἴσως, τὴν ἀναβολὴν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὁ ἀνκρμόδιος κρίνειν περὶ τῆς πλαστότητος ἢ περὶ ἀκυροτήτων τῆς ἐκθέσεως κατασχέσεως. Δὲν λέγω δὲ ὅτι πάντως δύνασθε ἀπαιτῆσαι τὴν προσαγωγὴν τῆς ἐκθέσεως κατασχέσεως ἐπὶ ἀπειλῇ ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ, διότι μὴ εἰρίσκων διάταξιν ἀπαιτοῦσταν ῥητῶς τὴν παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ κατάθεσιν πρὸ αὐτοῦ τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἐκθέσεως πρὸς συμπαραβολήν· πρὸς τὸ ἐν τῷ τοιχοκολλήτῳ γραμματίῳ ὑπάρχον ἀντίγραφον (ἄρθρ. 969), ἀμφιβάλλω, εἰ διὰ τὴν μὴ προσαγωγὴν ἔξεστιν ἀναβάλλεσθαι παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τὴν ἐκποίησιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀνακοπὴ κατὰ ποινικῆς διατάξεως ἀποφάσεως πολιτικοῦ δικαστηρίου.

Ἀνακοπὴ κατὰ πολιτικῆς διατάξεως ἀποφάσεως ποινικοῦ δικαστηρίου.

Ἀριθ. 603.

Τῇ 8 Αὐγούστου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ζακύνθῳ Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3915 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ προκαλοῦμαι προσθῆναι τοῖς λόγοις τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις Ἐφέταις Εἰσαγγελέως καὶ ἐτέροις πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐγκύρου τῆς γενομένης παρὰ τῷ γραμματεῖ ἀνακοπῆς κατ'

ἀποφάσεως πολιτικοῦ δικαστηρίου τιμωρήσαντος ἐρήμην πειθαρχικῶς τὸν ἀνακλόφοντα Εἰρηνοδίκην.

Ὁρθῶς λέγει ὁ εἰρημένος Εἰσαγγελεὺς δυσχερῆ ὡς λίαν ἀμφίβολον τὴν λύσιν τοῦ τριούτου ζητήματος, εἰ δηλονότι ἡ ἀνακοπὴ ὥφειλε γενέσθαι κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπως ἐπὶ καταδίκης κατὰ θορυβοῦντων ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 167 Πολ. Δικονομίας, ἢ ἂν καὶ γενομένη ὅπως ἐγένετο κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ποιν. Δικ. οὐκ ἔστιν ἀπαράδεκτος ἐὰν μάλιστα μὴ προταθῇ παρ' ὑμῶν τὸ ἀπαράδεκτον, τοῦθ' ὅπερ δικαίως συμβουλευεῖ ὑμῖν μὴ ποιῆσαι. Ἀμφίβολον δὲ λέγω καὶ ἐγὼ τὸ ζήτημα, διότι οὐδεμίαν ἔχομεν διάταξιν κανονίζουσαν τὰ περὶ ἐνδίκων μέσων κατὰ πειθαρχικῶν πολιτικῶν ἢ ποινικῶν ἀποφάσεων, τῶν δικαστηρίων λέγω καὶ οὐχὶ τῶν πειθαρχικῶν Συμβουλίων αὐτῶν· ἐπομένως ἡ νομολογία κανονίζουσα τὰ περὶ αὐτῶν ἐξ ἀναλογίας τῶν κειμένων περὶ ἄλλων ὁμοίων περιστάσεων νόμων, δυνατόν μὲν εἶπεῖν ἢ ὅτι κατ' αὐτοὺς τὰ ἔνδικα μέσα κατὰ πειθαρχικῶν ἀποφάσεων πολιτικοῦ μὲν δικαστηρίου γίνονται τηρουμένων τῶν προθεσμιῶν καὶ τύπων τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ κατ' αὐτὴν εἰσάγονται καὶ δικάζονται, ποινικοῦ δὲ δικαστηρίου γίνονται τηρουμένων τῶν προθεσμιῶν καὶ τύπων τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ κατ' αὐτὴν εἰσάγονται καὶ δικάζονται· δυνατόν δ' εἶπεῖν καὶ ὅτι παντοῦ ὅπου ὁ νόμος δὲν κανονίζει ρητῶς τὰ περὶ ἐνδίκων μέσων, ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ ποινικὸν μέρος πολιτικῆς ἀποφάσεως προσβάλλεται δι' ἐνδίκου μέσου γινόμενου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὥστε καὶ τὸ πολιτικὸν μέρος ποινικῆς ἀποφάσεως κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας προσβάλλεται δι' ἐνδίκου μέσου. Τὸ πρῶτον ὀρθότερον κατ' ἐμὴν γνώμην, διότι τὰ ἄρθρ. 167 καὶ 203 τῆς Πολ. Δικονομίας μᾶλλον τοῦτο ἢ τὸ δεύτερον ὑποστηρίζουσι· δυνατόν ὅμως τὸ δικαστήριον δεχθῆναι τὴν ἀνακοπὴν καίτοι γενομένην παρὰ τῷ γραμματεῖ διὰ τὴν σιωπὴν τοῦ νόμου περὶ τοῦ ἐνδίκου μέσου κατὰ πειθαρχικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐξ ἀναλογίας τῶν ἄρθρ. 302 καὶ 484 τῆς Ποιν. Δικονομίας περὶ τῆς ἀγω-

γῆς τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος. Ἐὰν ὑπάρχει ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου λύουσα τὸ προκείμενον ζήτημα ἀγνοῶ· διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. 51 (1863) ἀπόφασις παραδέξατο ἀνακοπὴν γενομένην κατὰ πειθαρχικῆς διατάξεως ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπὶ ποινικῆς δίκης ἐκδοθείσης· ἐπομένως οὐδόλως τὸ ζήτημα λύει.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους λέγω τελευτῶν, ὅτι ὀφείλετε νὰ πράξετε κατὰ τὰς ὀρθὰς καὶ δικαίας ὁδηγίας τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως. Τὴν ἀνακοπὴν δὲ δύνασθε εἰσκαγαγεῖν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς συζήτησιν καὶ διὰ πράξεως τοῦ προέδρου ὀριζούσης χωρὶς τινος ἐγγραφῆς εἰς τὸ πινάκιον ἡμέραν ῥητὴν πρὸς συζήτησιν, ὡς προκειμένου λόγου περὶ ὑποθέσεως φύσει κατεπειγούσης· δύνασθε δέ, εἰ δέον, καὶ ἐν τῷ πινακίῳ ἀνεξόδως νὰ ἐγγράψητε, διότι οἱ Εἰσαγγελεῖς ἐνεργοῦντες ὡς τοιοῦτοι δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλη, καὶ ἐπομένως ἐγγράφοντες εἰς τὸ πινάκιον δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸν νέον περὶ τοῦ τέλους τῆς ἐγγραφῆς νόμον, ὡς τοῦτο εἶπεν ἤδη τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, ἐπὶ διαφωνίᾳ μεταξὺ τοῦ προέδρου καὶ ἐμοῦ αἰτήσαντος ἐγγραφῆναι πρότασίν μου περὶ ἀναιρέσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου εἰς τὸ πινάκιον (ἄρθρ. 825. Πολ. Δικονομίας), καταδικάζεται δ' ὁ ἀντίδικος καὶ εἰς τὰ τέλη ταῦτα ὡς παραίτιος αὐτῶν γενόμενος, αἰτήσῃ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐὰν ἡτητηῇ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμντόπουλος.

Ὅτι πᾶσα ἡ περὶ ἀπαλλαγῆς στρατευσίμων διαδικασία γίνεται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου.

Ἀριθ. 629.

Τῇ 25 Αὐγούστου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Λαμῇ Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 9268 ὑμέτερον ἐγγραφον, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ ἐμὴ γνώμη, ἐὰν καὶ ἡ περὶ βεβκιώσεως τῆς ἐβδομηκονταετοῦς ἡλικίας τοῦ πατρὸς, κατὰ τὴν § 6' τοῦ ἄρθ. 33 τοῦ νόμου ΨΙΣΤ (1878) περὶ στρατολογίας διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾷ, ὑπάγεται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 122 τοῦ αὐτοῦ

νόμου, καθ' ἣν πᾶσαι αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐνεργούμεναι πράξεις γίνονται ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου. Κατ' ἐμὲ κριτὴν ὑπάγεται· διότι πράξεις λέγουσιν ἢ διατάξεις ἐκείνη ἐννοεῖ πᾶσαν πρᾶξιν τῶν στρατευσίμων καὶ τῶν ἀρχῶν δικαστικῶν καὶ ἄλλων, ἐνεργουμένην κατὰ τὸν εἰρημένον νόμον, τοῦτέστιν ἔγγραφα ἐνστάσεων καὶ τῶν πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῶν ἀνυπαρκτῶν πιστοποιητικῶν ἢ ἀποφάσεων, καὶ ἀποφάσεις οἵσδε δήποτε δικαζούσας ὀριστικῶς ἢ παρεμπιπτόντως ἢ προδικαζούσας ζήτημα ἐξεταστέον ὃν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ εἰρημένου νόμου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ νόμου. Πρακτικὰ δικαστηρίου.

Ἀριθ. 679.

Τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῶν ἐν Ζακύνθῳ Πρωτοδικῶν.

Ἐπιστρέφων τὰ σταλέντα μοι ἔγγραφα παρατηρῶ, ὅτι οὐδὲν δύναμις νὰ πράξω πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς καθ' ὑμᾶς κριθέντων ὑπὸ τῶν δύο συνδικαστῶν, διότι α) ὁ τοῦ Ἀρείου Πάγου Εἰσαγγελεὺς μόνον τὴν ἀναίρεσιν ἀποφάσεων δύναται νὰ ζητήσῃ καὶ τούτων ὑπὲρ τοῦ νόμου, ἐὰν κακῶς ἡρμηνεύσῃ καὶ ἐφημέρευσῃ καὶ ἔνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων, οὐ μὴν καὶ τὴν ἀκύρωσιν πρακτικοῦ διασκέψεως πολιτικοῦ δικαστηρίου, ἐὰν πρέπη ἐξ ἐπαγγέλματος ν' ἀποφασισθῇ ἡ κήρυξις τῆς πτωχεύσεως ἐμπορίου, οἷον τὸ σταλέν μοι, ἐξ οὗ ἐξάγεται ὅτι ἡ πλειονοψηφία τοῦ δικαστηρίου ἐντὸς τῆς ἐξουσίας αὐτῆς ἐκτιμῶσα πραγματικὰ περιστατικὰ ἔκρινε μὴ ἀποδεδειγμένην τὴν παῦσιν τῶν πληρωμῶν τῆς ἐμπορικῆς ἐταιρίας (ἄρθ. 815 Πολ. Δικ.), β) καὶ κατ' ἀποφάσεων δι' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων οὐδεμίαν χωρεῖ ἀναίρεσις.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἀνακοπὴ κατὰ βουλεύματος. Βούλευμα μὴ ὀριστικόν. Ἀνάκλησις αὐτοῦ.

Ἀριθ. 680.

Τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1878.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἀποφνηαμένου τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν μὴ ὀριστικὸν τὸ ἀνακοπὴν βούλευμα τῶν Πλημμελειοδικῶν, δέον κατ' ἐμὴν γνώμην στηριζόμενοι ἐπ' αὐτοῦ νὰ εἰσχαγάγητε ἐλ νέου τὴν ὑπόθεσιν εἰς αὐτὸ προτείνοντες τὴν ἀνάκλησιν ἐκείνου καὶ προκαλοῦντες αὐτὸ ν' ἀποφανθῇ περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἐνεργηθῆναι ἀνάκρισιν ἢ παρραπεμφθῆναι τὸν κατηγορούμενον· τοῦ συμβουλίου δὲ ἀποφανθέντος δεδικασμένην τελεσιδίκως διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 157 βουλεύματος αὐτοῦ τὴν πρᾶξιν, ν' ἀνακόψητε τότε τὸ ἐκδοθησόμενον βούλευμα καὶ οὕτω κατορθώσητε νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως τὸ ἀποσχὸν συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ὅτι ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν τιμωροῦσα πειθαρχικῶς χωροφύλακα, δὲν κωλύει τὴν ὑπὸ τῶν κοινῶν δικαστηρίων καταδίωξιν τῆς αὐτῆς πράξεως, εἰς ταῦτα ὑπαγομένης. Ἀρμοδιότης δικαστηρίου πρὸς καταδίωξιν χωροφυλάκων. Συναφῆ ἐγκλήματα.

Ἀριθ. 681.

Τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1880.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 10277 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37073 τῆς 22 Φεβρουαρίου 1878 πράξεως αὐτοῦ διέταξεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνη ποινικὴ καταδίωξις κατὰ τοῦ ἐνωματάρχου Ε. Α. δι' ἧς κατηγγέλθη αὐτῷ πράξεις ἐπιθέσεως καὶ διαταράξεως τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης τοῦ πολίτου Χ. Κ. καὶ τῆς ἐξουβρίσεως τοῦ ὑπολοχαγοῦ Α. Β. ἐτιμώρησε δὲ μόνον διὰ τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν εἰρημένον ἀξιωματικὸν πειθαρχικῇ

ποινη· ταῦτα δὲ πάντα διέταξε δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 82 τῆς ποιν. στρατ. νομοθεσίας, ὡς ῥητῶς λέγει.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ ἄρθρ. 82 δὲν ἀπαλλάγη διὰ πατιὸς ὁ εἰρημένος χωροφύλαξ τῆς ποινικῆς καταδιώξεως ἐπὶ ταῖς αὐταῖς πράξεσι διὰ τῆς ἀποφάνσεως ἐκείνης τοῦ Ἵπουργοῦ, ἀλλ' ἡδύνατο γενομένης νέας μὴνύσεως περιεχούσης γεγονότα προνοούμενα ὑπὸ τοῦ Ποιν. Νόμου ἢ προκυψάντων τοιούτων γεγονότων, ἐκ νέου καταδιωχθῆναι· ὥφειλε δὲ ὁ Ἵπουργὸς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ κηρύξῃ ἀναρμόδιον τὸ Στρατοδικεῖον καὶ παραπέμψῃ εἰς τὸν ἀρμόδιον Εἰσαγγελέα πρὸς καταδίωξιν τὰς πράξεις τῆς ἐπιθέσεως καὶ διαταράξεως τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης, ὡς ἀρμοδίων ὄντων τῶν κοινῶν δικαστηρίων δικάζειν χωροφύλακας περὶ κοινῶν ἐγκλημάτων· διότι οὔτε συναφῇ εἰσὶ ταῦτα τῇ ἐξυθρίσει τοῦ ὑπολοχαγοῦ οὔτε κατηγορεῖται ἔτι ἐπὶ τῇ ἐξυθρίσει ταύτῃ ὁ ἐνωματάρχης (ἄρθρ. 46 καὶ 47 τῆς ποιν. στρατ. Νομοθεσίας). Ἐσφαλε δὲ ὁ Ἵπουργὸς μὴ ποιήσας τοῦτο ἤδη διὰ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 37073 πράξεως αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ἡ δυνάμει τοῦ εἰρημένου 82 ἄρθρου ἐκδεδομένη πρᾶξις τοῦ Ἵπουργοῦ, ἀναρμόδιως ἐκδεδομένη, δὲν δύναται νὰ παρκαλώσῃ τὴν παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Εἰσαγγελέως ποινικὴν καταδίωξιν διὰ τὸ ἀναρμόδιον τῶν Στρατοδικεῖων καὶ ἀρμόδιον τῶν κοινῶν δικαστηρίων κρίνειν περὶ τῶν προκειμένων πράξεων, ὡς εἴρηται· ἀρμόδια δὲ ὄντα τὰ κοινὰ δικαστήρια καὶ οὐχὶ τὰ Στρατοδικεῖα δὲν ἔχρηζον διατμητικῆς τοῦ Ἵπουργοῦ, ἐπιτρεπούσης νέαν ἀνάκρισιν καὶ παραπεμπούσης αὐτὴν εἰς ἐκεῖνα, ἵνα ἐπιληφθῶσι τῆς ποινικῆς καταδιώξεως καὶ κατηγορίας.

Ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις ἐκείνη τοῦ Ἵπουργοῦ δὲν δύναται ἔχειν πλεῖον ἰσχὺν τῆς πράξεως τοῦ Εἰσαγγελέως, δι' ἧς ἀπορρίπτει τὴν μὴνυσιν ἢ ἐγκλησιν κατὰ τὰ ἄρθρ. 278 ἐπομ. τῆς Ποιν. Δικονομ. ὅπως δὲ τοιαύτη πρᾶξις ἀναρμόδιου Εἰσαγγελέως δὲν κωλύει τὸν ἀρμόδιον Εἰσαγγελέα προβῆναι εἰς τὴν ποινικὴν καταδίωξιν, οὕτω δὲν κωλύει αὐτὸν καὶ ἡ εἰρημένη τοῦ Ἵπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν πρᾶξις.

Ἐπειδὴ ὅ,τι εἶπωμεν περὶ τῆς ἐκδοθείσης δυνάμει τοῦ ἄρθρου 82 πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ, ρητέον καὶ περὶ τῆς ἐλδοτέας κατὰ τὸ ἐδ. α'. τοῦ ἄρθρου 99 τῆς ποιν. στρ. νομοθεσίας πράξεως αὐτοῦ, οἷα ἡ παροῦσα οὐκ ἔστιν ὡς μὴ ἐκδοθεῖσα ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ τῇ προτάσει τοῦ Βασιλ. Ἐπιτρόπου· διότι καὶ ἡ πρᾶξις αὕτη κατὰ τὸ ἐδ. 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐκ νέου κατὰδίωξιν.

Διὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους ὁρθὰς νομίζοντες τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐν Χηλκίδι Πλημμελειοδικῶν, ἀπέχομεν τοῦ αἰτῆσαι τὴν ἀναίρεσιν αὐτῶν καὶ ἐπιστρέφομεν τὰ σταλέντα ἡμῖν ἔγγραφα· ἐὰν δὲ τὸυναντίον νομίζῃ τὸ Σ. Ὑπουργεῖον, παρκαλῶ αὐτὸ ὑποδεῖξάι μοι τοὺς ἀναιρετικούς λόγους καὶ τότε θέλω προβῇ τῇ ρητῇ ἐντολῇ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος

Στρατολογικὸς νόμος ΨΙΣΤ. Καταδίωξις καὶ τιμωρία παραβάσεων κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν καταλόγων τῶν στρατευσίμων.

Ἀριθ 779.

Τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδικῶν.

Ἐβράδυνα ἀπαντῆται εἰς τὸ ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου ὑμέτερον ἔγγραφον, διὰ τὸ λίχν δυσχερὲς ὡς ἀμφίβολον τῆς λύσεως τῶν τεθέντων μοι δύο ζητημάτων, α') ἐὰν ἡ ποινὴ τοῦ ἄρθρου 92 τοῦ νόμου ΨΙΣΤ' (1878) ἐπιβάλληται καὶ τοῖς ἐξ ἀμελείας καὶ οὐκ ἐκ προθέσεως παρβαίνουσι τὰς διατάξεις τῶν ἀριθ. 11, 12 καὶ 27 τοῦ αὐτοῦ νόμου δημάρχους; β') ἐὰν ἡ ἐπιβαλλομένη διὰ τῆς αὐτῆς διατάξεως 92 χρηματικὴ ποινὴ συνεπάγεται τὰς συνεπείας τὰς διὰ τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Ποιν. Νόμου ὀριζομένας, καίτοι μὴ λέγοντος τοῦτο ρητῶς τοῦ νόμου ΨΙΣΤ. Σύμφωναν ἔχω τῇ ὑμέτερᾳ γνώμῃ, ὅτι μᾶλλον ἀποφαιτικῶς λυτέον ἐστὶν τὸ πρῶτον ζήτημα. Διότι τὴν γνώμην ταύτην ὑποστηρίζουσι α) ἡ ἀρχὴ τοῦ ποινικοῦ δικαίου, καθ' ἣν ἡ τῶν ὑπαλλήλων ἀμέλεια πειθαρχικῶς τιμωρῆται, ὅπου ποι-

νήν ἔνεκεν ἀμελείας δὲν ἐπιβάλλει ρητῶς ὁ ποινικὸς νόμος (ἄρθρ. 43, 44, 488 Ποιν. Νόμου· β') τὸ ἄρθρον 95 αὐτοῦ τοῦ Νόμου ΨΙΣΤ', καθ' ὃ διὰ τὴν παρὰβασιν τοῦ ἄρθρου 27 αὐτοῦ ἐξ ἀμελείας πειθαρχικῶς τιμωρεῖται ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ παρὰ τῆς προϋσταμένης προστήμῃ· γ') τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου ΡΛΓ' (1851), καθ' ὃ πειθαρχικῶς ἐτιμωροῦντο καὶ τιμωρητέα εἰσὶν ἔτι αἱ ἐξ ἀμελείας παρὰβάσεις τοῦ στρατολογικοῦ νόμου (ἄρθρον 123 τοῦ νόμου ΨΙΣΤ').

Περὶ δὲ τοῦ δευτέρου ζητήματος δυνατόν εἶπεν, ὅτι τὴν καταφατικὴν λύσιν ὑποστηρίζουσι α) ἡ γενικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 493 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθ' ἣν συνδυαζομένην τῷ ἄρθρῳ 487 αὐτοῦ, πᾶσα παρὰβασις τῶν κοινῶν ἢ ἰδιαιτέρων κατηκόντων τῶν δημοτικῶν καὶ λοιπῶν ἀρχῶν, καὶ διεγεγραμμένα ὧσι δι' ἰδιαιτέρων ὁδηγιῶν, συνεπάγεται τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Ποιν. Νόμου· β') τὸ ἄρθρον 105 τοῦ νόμου ΨΙΣΤ', καθ' ὃ πᾶσα παρὰβασις τῶν κατηκόντων τῶν δημοτικῶν καὶ ἄλλων ἀρχῶν πραττομένη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ΨΙΣΤ', μὴ προβλεπομένη δὲ ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον διεγεγραμμένη οὖσα δι' ἰδιαιτέρων ὁδηγιῶν, τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 487, ἐπομένως καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 493 τοῦ Ποιν. Νόμου. Δυνατόν ὁμῶς εἶπεν καὶ τὸν κεντρίον, ὅτι δηλ. ἡ βουλὴ ζήτημα καταστήσασα διὰ τῆς συζητήσεως τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Ποιν. Νόμου διὰ παρὰβάσεις τοῦ Νόμου ΨΙΣΤ' καὶ μὴ ἀναγράψασα αὐτὸ ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ, ἐπεφυλάχασα ἀποφασθῆναι περὶ τῆς ἀναγραφῆς καὶ ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, καὶ μέχρις οὗ περὶ αὐτοῦ ψήφισι, ἀνεφάρμοστον κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ νομοθέτου ἐστί.

Τοῖς δικαστηρίοις κυρίως ἀπόκειται κρίνειν περὶ ἀμφοτέρων τῶν ζητημάτων· προκαλούμενος δὲ εἶπεν γνώμην λέγων, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρ. 24 δὲν ἔχει εἰσέτι ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν ψῆφον τοῦ νομοθετικοῦ σώματος, ὡς ζήτημα καταστήσαντος αὐτό, ὃ δὲν ἔλυσεν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδικμαντόπουλος.

Δικηγόρος στρατιώτης.

Ἀριθ. 806. (τηλεγράφημα) Τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1880.

Πρόεδρος Πρωτοδικῶν Σπάρτης.

Τὸ ἄρθρ. 276 Ὁργανισμοῦ περὶ ἀρχῶν (Amt) καὶ ὑπη-
ρεσιῶν (Dienst) μονίμων στρατιωτικῶν καὶ οὐχὶ περὶ ἐπι-
στράτων, καὶ μᾶλλον λέγω ὅτι δύναται ὁ ἐπίστρατος καὶ
δικηγορεῖν πάντως δ' οὐκ ἔστιν ἄκυρος ἡ διαδικασία διὰ τὸ
εἶναι στρατιωτικὸν τὸν δικηγόρον καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ἄρθρ. 276.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐγγραφή ἐνόρκων ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν ἐχόντων προσόντα.

Ἀριθ. 890. Τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀρκαδίας.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑμετέρου ἐγγράφου λέ-
γετε, ὅτι μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ γενικοῦ καταλόγου τῶν ἐ-
χόντων προσόντα ἐνόρκων σύμφωνα τῷ ἄρθρῳ 10 τοῦ νόμου
τοῦ 1848 καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ δι' ἀναφορᾶς ὑμῶν πρὸς
τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, ἵνα διατάξῃ τὴν ἐκτύπωσιν,
ἐλάβατε τὴν ὑπ' ἀριθ. 891 ἀπόφασιν τῶν ἐν Τριπύλῃ Πρω-
τοδικῶν, δι' ἧς διατάσσεται ἡ ἐγγραφή δικτῶ πολιτῶν, ὡς τὰ
ἐνόρκου προσόντα ἐχόντων, ἐν τῷ εἰρημένῳ καταλόγῳ ἀμη-
χανοῦντες δὲ περὶ τοῦ κατορθωτοῦ τῆς ἐγγραφῆς ταύτης, ὡς
ὅπῃ περιελθούσης εἰς γυνῶσιν ὑμῶν, ἐρωτᾶτε περὶ τοῦ πρακτέου.

Τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ εἰρημένου νόμου λέγοντος ῥητῶς ὅτι καὶ
ἂν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 συντα-
κτέων καταλόγων ἐπέλθωσιν ἀποφάσεις τελεσίδικοι, ὁ νομάρ-
χης διορθοῦ κατ' αὐτὰς τὸν οἰκεῖον κατάλογον, δέον διορθώ-
σεις τοιαῦται γίνεσθαι δι' ὅλου τοῦ ἔτους, ἐν ὧσ' ἔτι χρῆσι-
μος ἡ ἐγγραφή τῶν προσθετέων κατ' ἀποφάσεις. Πῶς δὲ τοῦτο
ὀφείλει γενέσθαι μετὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ καταλόγου, ἄρμο-
διότερος ἐμοῦ κρίνειν ἐστὲ ὑμεῖς· ἐπεὶ δὲ ἐρωτῶμαι λέγω,

ὅτι κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν καταλόγων (ἄρθρ. 19 τοῦ Νόμου), ἢ καὶ ἰδίως δέον δημοσιευθῆναι διὰ τοῦ τύπου τὴν προσθήκην τῶν ὀκτὼ πολιτῶν καὶ ὑποβληθῆναι τοῖς ἐπαρχιακοῖς συμβουλίοις καὶ ὑπ' ὧν εἶναι τοῦ νομάρχου (ἄρθρ. 18, 20, 21 τοῦ νόμου).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἀνυπότακτος στρατεύσιμος. Προθεσμίαι πρὸς προσέλευσιν.

Ἀριθ. 911. Τῇ 28 Ὀκτωβρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικῶν.

Ἀνυπότακτος καθίσταται ὁ στρατολογούμενος ἅμα τῇ παρελεύσει τῆς ἐν τῇ διαταγῇ πορείας ὀριζομένης ἡμέρας πρὸς προσέλευσιν, καὶ νομίζω μᾶλλον δυνάτον διὰ τοῦτο συλληφθῆναι αὐτὸν ὡς τοιοῦτον καὶ βίᾳ προσαχθῆναι· μόνον δὲ ποινικῶς δὲν τιμωρεῖται ἐὰν προσέλθῃ ἐντὸς πεντήκοντα ἡμερῶν (ἢν *delai de gráce* οἱ Γάλλοι λέγουσι) μετὰ τὴν ἀνυποταξίαν, ἥτοι τὴν παρέλευσιν τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς διαταγῆς πορείας. Ὅτι δὲ τῇ παρελεύσει τῆς ἡμέρας ταύτης καθίσταται ἀνυπότακτος, ἐξάγω ἐκ τούτου, ὅτι κατὰ τοὺς Γάλλους ἡ ἀνυποταξία ὡς ἐν πολέμῳ λογίζεται λαβοῦσα χώραν, ἐὰν πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ἡμέρας τῆς διὰ τῆς διαταγῆς πορείας ὀριζομένης πρὸς ἐμφάνισιν κηρυχθῇ ὁ πόλεμος, ὡς ἐν εἰρήνῃ δὲ λαβοῦσα χώραν, ἐὰν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἡμέρας ἐκείνης κηρυχθῇ, ἔστω καὶ εὐθὺς μετ' αὐτήν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Βουλευμάτων ἀνακοπή, ἀναίρεσις. Ἀνασταλτικὴ τούτων δύναμις.

Ἀριθ. 936. Τῇ 4 Νοεμβρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν.

Συμφωνῶ ὑμῖν ὅτι τὸ βούλευμα τῶν Ἐφετῶν ὀριστικὸν ἐστίν, ἢ αἵτησις δ' ἀναιρέσεως τοῦ παθόντος καὶ καθόλου κατὰ βουλευμάτων δὲν ἔχει ἀνχσταλτικὴν δύναμιν διὰ τὸ μὴ λέγειν

οὐδεμίαν διάταξιν περὶ τριαύτης αἰτήσεως ὅ,τι περὶ ἀνακοπῆς τὰ ἄρθρ. 261 καὶ 262 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ ὁρθῶς προέβητε εἰς νέαν ἀνάκρισιν καὶ συνεπεία αὐτῆς εἰς ἔκδοσιν νέου ἐντάλματος τοῦ ἀνακριτοῦ περὶ συλλήψεως καὶ προφυλακίσεως. Ἐὰν δὲ ἡ αἵτησις, ὡς ἄλλοι νομίζουσιν, ἔχει ἀνασταλτικὴν δυνάμιν πάντοτε ἢ ἐπὶ κακουργημάτων καὶ τοῦτο εἶπη καὶ τὸ δικάσον συμβούλιον δεχόμενον τὴν γενομένην ἀνακοπὴν, δέον νὰ κρατηθῶσιν ἐν ταῖς φυλακαῖς δυνάμει τοῦ κατὰ τὴν ἀκυρωθεῖσαν ἀνάκρισιν ἐκδοθέντος ἐντάλματος φυλακίσεως, ὡς οὐκ ὁρθῶς ἐκτελεσθέντος τοῦ βουλευματος τῶν Ἐφετῶν καὶ ἀπολυθέντων τῶν κατηγορουμένων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐνόρκων διάσκεψις. Ἀπαγορεύεται ἡ εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων εἴσοδος παντός. Τιμωροῦνται οἱ τοῦτο παραβαίνοντες. Εἰσαγγελέως εἴσοδος καὶ ὑπὸ τούτου ἐπηρεασμὸς τῶν ἐνόρκων.

Ἀριθ. 1002.

Τῇ 22 Νοεμβρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6240 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ ἐκφράζοντες δισταγμὸν περὶ τοῦ πρακτέου ἐπὶ τῆς μηνύσεως τοῦ καταδικασθέντος εἰς εἰρκτὴν Β. Σ. κατὰ τοῦ ὑποστηρίζαντος τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν ἀντεισαγγελέως τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν προκαλεῖτέ με εἰπεῖν γνώμην περὶ τούτου.

Ἄν ὁ μηνύων περεπονεῖτο ὅτι ὁ ἀντεισαγγελεὺς εἰσῆλθε μόνον εἰς τὸ δωμάτιον τῶν ἐνόρκων διασκεπτομένων, ἡδύνασθε τιμωρῆσαι αὐτὸν δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 97 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ἢ καταδιῶξαι αὐτὸν πειθαρχικῶς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου· διότι τὰ ἄρθρ. 433 καὶ 434 τῆς Ποιν. Δικονομίας δὲν χωροῦσι κατὰ τῶν συμπραττόντων ἐν τῇ δίκῃ δικαστῶν καὶ Εἰσαγγελέως ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀλλὰ κατ' ἄλλων οἵτινες ἀπαλλάσσονται πάσης καταδίκης, ἐὰν μὴ τὸ δικαστήριον διαρκούσης τῆς δίκης καταδικάσῃ αὐτούς· διότι ἐὰν καὶ κατ'

αὐτῶν ἐχώρουν, ὥφειλον ἄλλοι καταλαβεῖν τὰς θέσεις αὐτῶν καὶ ἀναβληθῆναι τὴν δίκην ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας τοῦλάχιστον ὥρας, τοῦθ' ὅπερ δυσχερὲς εἶπεῖν ὅτι ἐβούλετο ὁ νομοθέτης, ἀφοῦ δὲν ἐπρονόησε περὶ τοιαύτης περιπτώσεως. Ἄλλ' ὁ μνηνύων προβαίνει ἔτι πλέον λέγων, ὅτι ὁ ἀντεισαγγελεὺς εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν ἐνόρκων ἐκάλεσε κατ' ἰδίαν τὸν προϊστάμενον τῶν ἐνόρκων καὶ ὠμίλησε μετ' αὐτοῦ οὐκ ὀλίγον ἐμμένων, ὡς λέγει αὐταῖς λέξεις, παρ' αὐτοῦ, τὴν καταδίκην του· ἐπικαλεῖται δὲ πρὸς βεβαίωσιν τούτων τοὺς τε ἐνόρκους καὶ ἄλλους. Ἄν δὲ ταῦτα ἀληθῆ ᾧσι καὶ δυνατὸν ἦ εἶπειν, ὅτι ἡ τοιαύτη πρᾶξις τοῦ ἀντεισαγγελέως τὴν δίκην ἐπηρέασε κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, δυνατὸν αἰτήσῃ αὐτοῦ καὶ ἀκυρωθῆναι τὴν δικαδικασίαν (ἴδε Helie Traite de l' iustr. crim, N° 3746 ἐκδ. δευτέρα Παρισίων), τὸν δὲ ἀντεισαγγελέα τιμωρηθῆναι παρὰ τῶν Ἐφεσίων (ἄρθρ. 41 Ποιν. Δικ. καὶ ἄρθρ. 300 § 2 δικαστ. ὄργ.) κατὰ τὸ ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου ἢ χρηματικῇ ποινῇ, ἂν ἐπὶ σκοπῷ βλάβης τοῦ κατηγορουμένου ἐγένετο ἢ ἐναντίον τῶν καθηκόντων τοῦ ὑπαλλήλου πρᾶξις, ἢ πειθαρχικῶς κατὰ πρῶτον εἰ μὴ ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ βλάβης. Ταῦτα δὲ λέγω χωροῦντα ἐὰν μὴ νομίζητε, ὡς ἐγὼ νομίζω, ψευδῆ τὰ λεγόμενα τοῦ μνηνυτοῦ· διότι πρὸς τί ὁ ἀντεισαγγελεὺς νὰ ἐπαναλάβῃ πρὸς τὸν προϊστάμενον αὐτὰ ταῦτα ἅπερ κατηγορῶν εἶπε καὶ ὑπεστήριξε διὰ μικροῦ ἔσως λόγου δημοσίᾳ πρὸς τε τὸν προϊστάμενον καὶ τοὺς λοιποὺς ἐνόρκους; ἐὰν λέγω ἐν ἄλλαις λέξεσι μὴ ἀποδεχθῆτε ὡς ἀληθῆ τὰ λεγόμενα τοῦ ἀντεισαγγελέως μετὰ τινι διοικητικῇ ἐξέτασιν τινῶν ἐκ τῶν μαρτύρων καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν διάψευσιν τῆς μνησύσεως, ἢ καὶ χωρὶς τινος ἐξετάσεως καὶ ἀπορρίψῃτε διὰ προδουλεύματος τὴν μῆνυσιν ὡς ἀνυπόσταστον ἢ καὶ ἀόριστον οὖταν, καθ' ὅσον δὲν λέγει τί εἶπε, καὶ εἶπε, τῷ προϊσταμένῳ καὶ τίνι τρόπῳ ἐπηρεαστικῷ, ἢ τί συμφέρον εἶχεν ἐκ τῆς καταδίκης αὐτοῦ ἀτομικόν, οὐδ' ἂν οὗτοι οἱ λόγοι αὐτοῦ ἐπὶ νενγκον τὴν καταδίκην καὶ οὐχὶ αἰ κατ' αὐτοῦ ἀποδείξεις καὶ ἡ δημοσία κατηγορία.

Ἀκυρωθείσης ἀναιρέσεως καὶ αἰτηθείσης ἀναιρέσεως τοῦ ἀκυρώσαντος
βουλεύματος, ἀναστέλλει αὕτη τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀναιρέσεως ;

Ἀριθ. 1005.

Τῇ 22 Νοεμβρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6190 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ
αἰτεῖται ἡ γνώμη μου, ἐὰν ἀπολυθέντων τῶν κατηγορουμένων
διὰ βουλεύματος τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, διὰ τὸ ἄκυρον εἶναι
τὴν κατ' αὐτῶν ἀνάκρισιν, ὡς ἐνεργηθῆσαν αἰτήσει τοῦ παθόν-
τος ὡς ιδιώτου κατηγοροῦ, κακῶς παρασταθέντος ὡς τοιού-
του, διότι ἡ παρ' αὐτοῦ δοθεῖσα ἐγγύησις οὐ νομίμως δέδοται,
καταδιωχθέντων δὲ ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐκ νέου καὶ προφυ-
λακισθέντων, δεόν ἵνα ἡ ἀποστολὴ ἀναιρέσεως εἰς τὴν ἀλλοδα-
πὴν, ὅπου διαμένουσιν οἱ πλείστοι τῶν μαρτύρων, ἀναβληθῇ
μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατὰ τοῦ ἀπολυτικοῦ βουλεύματος
αἰτήσεως ἀναιρέσεως τοῦ παθόντος, ἐχούσης ἀνασταλτικὴν
δύναμιν ὡς τὸ ὑπουργεῖον νομίζει, ἢ οὐ δεόν, ὡς μὴ ἐχούσης
τοιαύτην δύναμιν κατὰ τὴν ὑμετέραν γνώμην.

Συμφωνῶ ὑμῖν, ὅτι ἀνασταλτικὴν δύναμιν δὲν ἔχει διότι
τὸ ἄρθρ. 263 περὶ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τῆς Ποιν. Δικο-
νομίας, δὲν λέγει ὅ,τι τὸ ἄρθρ. 262 περὶ τῆς ἀνακοπῆς λέ-
γει, ὡς ἐχούσης ἀνασταλτικὴν δύναμιν· μόνον δὲ ἐπὶ βουλευ-
μάτων ἀποφαινομένων ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνη κατηγορία διὰ
μόνον τὸν λόγον, ὅτι ἡ πρᾶξις βεβαιουμένη ἄλλως ἐκ τῆς ἀνα-
κρίσεως, οὐκ ἔστιν ἀξιόποιος διὰ τὴν ἔλλειψιν νόμου τιμω-
ροῦντος αὐτὴν καὶ ἀπολυόντων διὰ τοῦτο τὸν κατηγορούμενον,
ὁφείλομεν εἰπεῖν, διὰ τὸ ἄρθρ. 542 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὅτι
ἀνασταλτικὴν ἔχει δύναμιν ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως ἐν πάσαις
δὲ ταῖς ἄλλαις περιπτώσεσιν, ἐν αἷς καὶ ἡ προκειμένη, καθ'
ἣν μάλιστα λίαν ἀμφίβολον ἐστίν, εἰ χωρὴ ἀναιρέσεις, δὲν ἔχει
ἡ αἵτησις ἀνασταλτικὴν δύναμιν· ἐπομένως συμφωνῶ ὑμῖν ὅτι
νομίμως ἐνεργεῖται νέα ἀνάκρισις καὶ νόμιμος ἡ περὶ ἀποστο-
λῆς ἀναιρέσεως πρὸς ἐνέργειαν αὐτῆς αἵτησις ὑμῶν πρὸς τὸ

Ἵπουργεῖον· ἀλλ' ἐπειδὴ σήμερον συζητεῖται ἡ ἐκκρεμῆς αἵ-
τησις ἀναιρέσεως τοῦ παθόντος, προτιμώτερον ἀνελθῆναι τὴν
ἀποστολὴν ἐπὶ ὀλίγας ἔτι ἡμέρας, γεῖσθαι δὲ μετὰ τὴν ἔκδο-
σιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐὰν δι' αὐτῆς ἀπαρ-
ριθῇ ἡ αἵτησις καὶ μὴ ἀναιρεθῇ τὸ βούλευμα καὶ ἀναζήτη-
ν ἢ πρώτη ἀνάκρισις.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμντόπουλος.

Πτώχευσις. Εἰσηγητῆς ἐπ' αὐτῆς. Δαπάναι δικαστικάι.

Ἀριθ. 1006.

Τῇ 22 Νοεμβρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6044 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ κι-
τεῖται ἡ γνώμη μου περὶ τῆς ἐννοίας τῶν ἄρθρων 460, 549 καὶ
550 τοῦ μεταρρυθμίσαντος τὸ βιβλίον τρίτον περὶ πτωχεύσεως
καὶ χρεωκοπίας νόμου τῆς 15 Δεκεμβρίου 1878. Καὶ κατὰ τὴν
ἐμὴν γνώμην κατ' ἀπόφασιν τοῦ Εἰσηγητοῦ μόνον τὰ ἐν τῷ
ἄρθρ. 460 ὀριζόμενα ἔξοδα προκαταβλητέα ἐκ τοῦ δημοσίου
ταμείου, ἐὰν μὴ ὑπάρχωσι πρόχειρα χρήματα τῆς πτωχεύσεως
πρὸς πληρωμὴν τῆς δαπάνης, διότι οὐδὲν ἄλλο ἔξοδον κατ' ἀ-
πόφασιν τοῦ Εἰσηγητοῦ νόμος τις ἐπιτρέπει προκαταβάλλε-
σθαι παρὰ τοῦ δημοσίου. Ἀλλὰ εἰ, ἐὰν αἱ ἐργασίαι τῆς πτω-
χεύσεως μὴ δυνατὸν ᾖ ἐξυκολουθῆσαι δι' ἑλλειψιν περιουσίας ;
τὸ ἄρθρον 549 λέγει ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναται τὸ
δικαστήριον νὰ κηρύξῃ καὶ οὐχὶ ὅτι ὀφείλει νὰ κηρύξῃ ἐξ ἐ-
παγγέλματος τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν τοῦτο δὲ λέγοντος
τοῦ νόμου, ζητεῖται πόθεν καταβλητέα τὰ ἔξοδα, ἐὰν τὸ δι-
καστήριον ἀπορρίψῃ τὴν περὶ παύσεως τῶν ἐργασιῶν πρότασιν
τοῦ Εἰσηγητοῦ καὶ διχτάξῃ τὴν ἐξακολούθησιν αὐτῶν; Νομίζω
δέ, ὅτι καὶ τότε καταβλητέα εἰσὶ τὰ ἔξοδα ἐκ τοῦ δημοσίου
ταμείου α) διότι καὶ τοῦ δημοσίου συμφέροντος ἐστὶν ἡ ἐξακο-
λούθησις τῶν ἐργασιῶν πρὸς βεβίωσιν τῶν αἰτίων τῆς πτω-

χεύσεως καὶ πιθανὴν ἀνακάλυψιν κεκρυμμένης ὑπὸ τοῦ ὀφει-
λέτου περιουσίας, ὡς ἀρκούντως τό τε ἄρθρ. 460, καθ' ὃ προ-
νομιακῶς ἀποδίδονται τῷ δημοσίῳ τὰ προκαταβληθέντα ἢ δὴ
ἔξοδα καὶ τὸ ἄρθρ. 440, καθ' ὃ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος κηρύτ-
τεται ἡ πτώχευσις, τοῦτο δεικνύουσιν, ὅτι δηλαδὴ καὶ δημο-
σίου συμφέροντος ἡ βεβαίωσις τῆς καταστάσεως τῶν πτωχευ-
σάντων (ἴδε καὶ τὸ τροποποιήσαν τὰ ἄρθρα 589 καὶ 590 τοῦ
Ἑμπορικοῦ Νόμου ἄρθρ. 595, καθ' ὃ καὶ ἐπὶ ἀπλῇ χρεωκοπίᾳ
πάντοτε τὸ δημόσιον καταβάλλει τὰ ἔξοδα, ἐὰν μὴ καταψη-
φισθῶσι κατὰ τῆς ομάδος ἐπὶ ιδιωτικῆς αὐτῆς κατηγορίας
μετὰ τὴν ἀθώωσιν τοῦ πτωχεύσαντος). β) διότι ὡς ἀρχὴν καὶ
τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας ὀφείλομεν εἰπεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ δημο-
σίου ταμείου καταβλητέα εἰσὶ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τὰ γινό-
μενα ὑπὸ τῶν ἀρχῶν πρὸς ἐκτέλεσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως
ἐξ ἐπαγγέλματος ἐκδιδομένης καὶ τὸ δημόσιον συμφέρον ὡσαύ-
τως ὁρώσης ὡς καὶ τὸ ιδιωτικόν, ὅπου ὁ νόμος ἄλλον οὐ βα-
ρύνει αὐτοῖς. Ὅ,τι δὲ λέγει ὁ κ. Πάλλης ἐν σελίδι 97 σημ. 1 τοῦ
τρίτου τόμου τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ περὶ τῆς διαταγῆς τοῦ
Ἑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης τῆς Γαλλίας, δι' ἧς ὑπεχρεώθη ὁ
Εἰσηγητὴς καταβαλεῖν ἔξοδα, γενόμενα ἐκ τοῦ δημοσίου τα-
μείου αἰτῇσιν αὐτοῦ, ὡς μὴ ὄντα ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρ. 460, δει-
κνύει μόνον ὅ,τι καὶ ἐγὼ λέγω ὀρθόν, ὅτι δηλ. κατ' ἀπόφασιν
τοῦ Εἰσηγητοῦ οὐκ ἔξεστι καταβάλλεσθαι ἄλλα ἔξοδα πλὴν
τῶν τοῦ ἀριθ. 640, οὐ μὴν καὶ τὸν περιορισμὸν εἰς αὐτὰ καὶ
μόνα, καὶ τὸ δικαστήριον διατάξῃ τὴν ἐξακολουθήσιν τῶν ἐρ-
γασιῶν τῆς πτωχεύσεως ὡς ἀναγκαίαν καὶ περιουσία ἄλλη
τοῦ πτωχεύσαντος μὴ ὑπάρχῃ πρόχειρος. Συμφωνῶ λοιπὸν
ὁμῶς ὅτι καταβλητέα καὶ τὰ πρὸς ἐξακολουθήσιν τῶν ἐργα-
σιῶν ἔξοδα, ὅτε τὸ δικαστήριον εἴτε ἀπορρίπτει τὴν περὶ παύ-
σεως αἵτησιν τοῦ Εἰσηγητοῦ εἴτε δεχόμενον τὴν περὶ ἐξακο-
λουθήσεως αἵτησιν αὐτοῦ διατάττει αὐτήν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Διαδικασία παρὰ Κακουργιοδικείῳ. Κρείττονες ἀποδείξεις. Ἐσφαλμένη ἐτυμηγορία.

Ἀριθ. 1007.

Τῇ 25 Νοεμβρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6219 ὑμετέρου ἐγγράφου γνωστόν μοι ποιεῖτε, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, μετὰ τὸ πέρασ τῆς συζητήσεως καὶ τῆς ἀνακεφαλαιώσεως καὶ μετὰ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων τοῖς ἐνόρκοις καὶ τὴν διάσκεψιν καὶ ἐπάνοδον αὐτῶν πρὸς ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας καὶ ἀφοῦ προσεκλήθη ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἀπαγγεῖλαι αὐτήν, προλαβὼν τὴν ἔνκρξιν τῆς ἀπαγγελίας ταύτης, ἐδημοσίευσεν ἀπόφασιν, δι' ἧς διέταττε κρείττονας ἀποδείξεις προσχθῆναι καὶ ὠρισμένως ἐξετασθῆναι μάρτυρά τινά ἀγνώστου διαμνησῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, καὶ ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀθῶους κηρύττουςα ἀμφοτέρους τοὺς κατηγορουμένους ἀμφοτέρων τῶν πρῶτων τῆς ἀναιρέσεως καὶ τῶν τραυμάτων παρεδόθη καίτοι μὴ ἀναγνωσθεῖσα καὶ εὐρίσκειται ἐν τῇ δικαγωγίᾳ. Ζητεῖτε δὲ μαθεῖν τὴν περὶ τοιαύτης ἀποφάσεως τῶν Συνέδρων γνώμην μου.

Ἐὰν οἱ κύριοι Σύεδροι γινώσκοντες τὴν ἐτυμηγορίαν ἔπραξαν ὅ,τι ἔπραξαν πρὸς ματαίωσιν αὐτῆς ὡς ἐναντίας τῆς πεποιθήσεως αὐτῶν, κάκιστα ἔπραξαν, διότι δικαστὰς τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθωότητος τοῦ κατηγορουμένου τοὺς ἐνόρκους καὶ οὐχὶ τοὺς Συνέδρους θέλει ὁ νόμος. Πιστεύων δὲ μᾶλλον ὅτι ἀκριβῆς τοῦ δικαστικοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσις ὑπεγόρευσε τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν, ὁμολογῶ ὅτι δυσχερές ἐστίν εἰπεῖν αὐτὴν ἐναντίαν τοῦ νόμου· διότι ἀληθῶς μὲν τὸ ἄρθρ. 425 Ποιν. Δικονομίας τὸ παρὰπέμπον εἰς τὸ ἄρθρ. 399 διὰ τῆς οὗται τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας δεικνυσιν, ὅτι δικακούςης τῆς διαδικασίας ταύτης δύναται τὸ δικαστήριον ἀναβλαθεῖν τὴν δίκην ἐπὶ τὸ προσχθῆναι κρείττονας ἀποδείξεις· τὰ δὲ ἄρθρ. 427, 432 καὶ ἐπόμενα λέγοντα, τὸ μὲν 427, ὅτι μετὰ

τὴν διαδικασίαν ἐκείνην καὶ τὰς ἀγορεύσεις τοῦ Εἰσκαγγελέως καὶ τῶν συνηγόρων τοῦ κατηγορουμένου κηρύττεται περαιωμένη ἢ συζήτησις καὶ ἀνακεφαλαιώσας ἐν συνόψει αὐτὴν ὁ Πρόεδρος τίθησι τὰ ζητήματα τοῖς ἐνόρκοις, τὸ δ' ἄρθ. 432 καὶ ἐπόμενα, ὅτι ἀπέρχονται μετὰ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων οἱ ἑνόρκοι, διασκέπτονται καὶ ἐπανελθόντες ἀπαγγέλουσι παραγγελίαν τοῦ Προέδρου τὴν ἐτυμηγορίαν, φαίνονται ὑποστηρίζοντα τὸ ἀδύνατον τοῦ διαταχθῆναι κρείττονας ἀποδείξεις καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς συζήτησεως μέχρι τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἐτυμηγορίας. Καὶ τοῦτο ὑποστηρίζουσι μὲν καὶ διάσκημοι ποινικολόγοι. Γάλλοι, οἷος ὁ Carnot, ἀλλὰ τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας εἶπε πολλάκις τούγκντιον, ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων κυρῶσαν, αἵτινες καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς συζήτησεως καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἐνόρκων πρὸς διάσκεψιν μέχρι τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἐτυμηγορίας διέταξαν τὴν ἐκ νέου συζήτησιν, ὅτε μὲν ἵνα συζητηθῇ πρότασις τοῦ κατηγορουμένου περὶ θέσεως ζητήματος ἐλαφρυντικῆς περιστάσεως μὴ περιοχομένου ἐν τοῖς δοθεῖσι τοῖς ἀποχωρήσασιν καὶ διασκεπτομένοις ἤδη ἐνόρκοις, ὅτε δὲ ἵνα ἐξετασθῇ μάρτυς τις προσελθὼν μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἐνόρκων, ἢ ἀπευθυνθῶσιν ἐρωτήσεις πρὸς τοὺς ἐξετασθέντας μάρτυρας, ἄλλοτε δὲ μετὰ τὴν ἀνακεφαλαιώσιν, ἵνα συζητηθῶσι νέα γεγονότα καὶ νέα ἀποδείξεις, περὶ ὧν εἶπεν ὁ Πρόεδρος ἀνακεφαλαιῶν, οὐδὲν δ' εἴρηται κατὰ τὴν γενομένην συζήτησιν· μετὰ δὲ τὴν νέαν συζήτησιν νέα ἐγένετο ἀνακεφαλαιώσις καὶ νέα θέσις ζητημάτων, (ἴδε Helie de l' Justr. crim. N° 3508, 3609 καὶ 3612 ἐκδ. 6^η. Παρισίων). Ἀλλὰ ταῦτα, ἴσως εἴποι τις, ὅτι τοῦτο μόνον δεικνύουσιν ὅτι νέαν συζήτησιν ἐξέσται γενέσθαι περὶ πραγμάτων δυναμένων εὐθὺς ἀποδειχθῆναι, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι δυνατόν ἀνελθῆναι καὶ μακτιωθῆναι ὅλην τὴν γενομένην δίαν δι' ἀποφάσεως διαταπτούσης κρείττονας ἀποδείξεις. Ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα, ὡς νομίζω, ἀρνηθῆναι, ὅτι καὶ τοῦτο συνεπάγεται ἀνγκυκλίως ἢ ἀνανέωσις τῆς συζήτησεως· διότι ἂν ἐπιτρέπηται ἡ νέαν συζήτησιν, ἐπιτρέπεται τῷ δικα-

στηρίξαι τῶν Συνέδρων καὶ τὸ διατάττειν ὅσα αἱ περὶ τὴν ἀπο-
 δεῖξιν καὶ συζήτησιν διατάξεις συγχωροῦσιν αὐτῶ· ἐπομένως
 καὶ περὶ κρείττονος ἀποδείξεως ἀποφασίζειν ἔξεστιν αὐτῶ
 καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἐνόρκων μέχρι τῆς ἀπαγγελίας
 τῆς ἐτυμηγορίας. Ἄλλ' οὐ μόνον ταῦτα εἶπε τὸ Ἀκυρωτικόν,
 ἀλλὰ καὶ περὶ πλεονέκειαν προσέβη, ἐπιτρέψαν τὴν ἀνανέωσιν τῆς
 συζητήσεως καὶ μετὰ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων μέχρι
 τῆς περὶ τῆς ποινῆς ἀποφάσεως τῶν Συνέδρων δικαιολογεῖ δὲ ὁ
 Helie καὶ τὴν ἀπόφασιν ταύτην λέγων, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν
 ἐνόρκων ἀτελής θεωρετέα, ὅταν παραλείπεται περιστατικόν
 τι ὅπερ ὤφειλε ληφθῆναι ὑπ' ὧν, ὡς τῆς δίκης ἴδιον. Δὲν
 σφ' ἄλλοι μὲν δὲ διατεινόμενοι ὅτι ἐν τῷ νόμῳ τῆς ποινικῆς δικο-
 νομίας κεῖται ἡ ἀπώλυσις τῆς προσαγωγῆς, μέχρι τῆς ἐκδό-
 σεως τῆς ὁριστικῆς τῶν Συνέδρων ἀποφάσεως, παντὸς ἀποδει-
 κτικοῦ μέσου δυνάμενου συντελεῖν εἰς ὑποστήριξιν τῆς κατη-
 γορίας ἢ τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τὰ περὶ τῶν τύπων, ὡς τὴν
 ἐπίτευξιν τούτου καὶ αὐτῶν ἐπιδικούντων, ἐρμηνευτέα οὕ-
 τως, ὥστε μὴ γίνεσθαι κώλυμα τῆς ἀπατήσεως ἐκείνης.
 Τοῦτο δὲ μόνον νομίζομεν ἐναντίον τοῦ νόμου ἐκείνου, τὸ
 ἀνατρέπειν μετὰ τὴν ἐτυμηγορίαν διὰ νέας συζητήσεως ὅ,τι ὁ
 κατηγορούμενος κέκτεται ἤδη δι' αὐτῆς ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐ μὴν
 καὶ τὸ ἀνατρέπειν ὅ,τι δι' ἐτυμηγορίας μηκέτι ἀπαγγεληείσης
 ἔμελλε κτήσασθαι διὰ τὴν ἀτέλειαν τῆς συζητήσεως, ἢ ὅ,τι δι'
 ἐτυμηγορίας ἀπαγγεληείσης ἤδη κατ' αὐτοῦ ἀπέβη διὰ τὴν
 αὐτὴν ἀτέλειαν· διότι ἐὰν οἱ ἑνορκοὶ διὰ τὴν ἀτέλειαν τῆς
 συζητήσεως μέλλουσιν ἐκδοῦναι ἐτυμηγορίαν ἄδικον ὑπὲρ τοῦ
 κατηγορουμένου ἢ κατ' αὐτοῦ, οἱ Σύεδροι αἵτιοι τῆς ἀτε-
 λείας εἰσίν, διότι ὤφειλον διατάξαι κρείττονας ἀποδείξεις· εἰ
 δ' αὐτοὶ οἱ αἵτιοι, δεόν ἐξεῖναι αὐτοῖς τοῦτο ποιεῖν μέχρι τῆς
 ἐκδόσεως τῆς ἐτυμηγορίας καὶ οὕτω προλαμβάνειν τὸ ἐσφαλ-
 μένον αὐτῆς· ἐὰν δὲ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐτυμηγορίαν ἤδη
 ἐξέδοντο κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ἢ διάταξις τοῦ ἄρθ. 444
 καθ' ἣν οἱ Σύεδροι δύνανται καὶ μετὰ τὴν ἐτυμηγορίαν, ἐὰν
 ἄδικος αὐτοῖς δοκῇ, μὴ καταδικάζειν ἀλλὰ παρκατέμπειν τὴν

δίκην εἰς τὴν προσεχῇ σύνοδον, ὑποστηρίξει τὸ διατάττειν αὐτοὺς καὶ μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς καταδικαστικῆς ἐτυμηγορίας νέαν περὶ νέων περιστάτικῶν συζήτησιν, καὶ εἰ δέον καὶ κρείττονα προσαχθῆναι. ἀπὸδείξιν, ἐὰν φανερόν ὅτι ὑπάρχῃ τοιαύτη καὶ δυνατὸν ἢ προσαχθῆναι.

Ταῦτα δὲ λέγω ὑποστηρίζων ὡς ὀρθὴν καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας, παρ' ἧς πρεσλάβομεν τὸν ἡμέτερον νόμον (ἴδε ἰδίως Γαλλ. Πριν. Δικον. ἄρθ. 406 δι' οὗ ἐπιτρέπουσι τοῖς Συνέδροις διατάττειν κρείττονας ἀποδείξεις, ὅμοιον ὃν τῷ ἄρθ. 80 τοῦ δικασ. ὀργ. καὶ ἄρθ. 335, 336, 352, καὶ 353 ὅμοια τοῖς ὑμετέροις ἄρθ. 426, 427, 444, καὶ 445 καὶ Hélie l. c. vol. 7 N° 3576, 3577, 3608, 3609, 3612).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος

Σύμβασις μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας.

Ἀριθ. 1023.

Τῇ 8 Δεκεμβρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6534 ὑμέτερον ἔγγραφον λέγων, ὅτι πληρέστατα συμφωνῶ ὑμῖν καὶ τὸ Εἰσαγγελεῖ τῶν ἐν Ἀαμίᾳ Πλημμελειοδικῶν, ὅτι ὁ ἐν Τουρκίᾳ κατὰ Ὀθωμανοῦ ὑπηκόου δικηπράξας ληστεῖαν Ὀθωμανὸς ὑπήκοος δὲν δύναται νὰ καταδιωχθῇ κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 τῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας γενομένης συμβάσεως, τῆς ἀφορώσης εἰς τὴν καταστολὴν τῆς ληστείας, νομοποιηθείσης δὲ διὰ τοῦ νόμου PMH' τοῦ κυρωθέντος τὴν 19 Ἰανουαρίου 1866, διότι κατ' αὐτὴν τὴν διάταξιν παρελθόντος ἔτους ἀφ' ἧς ἐκάτερον τοῦτέστι τὸ ἔτερον (l' une on l' autre des Hautes Parties λέγει τὸ γαλλικὸν κείμενον) τῶν συμβαλλομένων μερῶν γνωστοποιήσῃ πρὸς τὸ ἄλλο δι' ἐπισήμου κοινοποιήσεως τὴν περὶ παύσεως αὐτοῦ πρόθεσιν, δὲν θέλει εἶναι πλέον ὑποχρεωτικὴ κατὰ δὲ τὸ ὑπ'

ἀριθ. 9993 τῆς 22 Νοεμβρίου 1879 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν πρὸς ὑμᾶς, ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1879 ἐγγράφου τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλλ. Πρεσβείαν ἐδήλωσεν αὐτῇ, ὅτι δὲν θεωρεῖ ὡς ἰσχύουσιν τὴν σύμβασιν ταύτην. Ποῦ δὲ στηριζόμενον τὸ Ὑπουργεῖον ἐκεῖνο λέγει, ὅτι τοιαύτη δήλωσις δὲν εἶνε δήλωσις περὶ παύσεως τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως, ἀγνοῶ. Ὅρθον δὲ δὲν νομίζω τοῦθ' ὅπερ λέγει· ὁδὸν κατ' ἐμὴν γνώμην αἱ λέξεις ἐκεῖναι ἀρκούντως ἐκφράζουσι τὴν θέλησιν τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως τοῦ παῦσαι ἰσχύειν τὴν σύμβασιν, εἰ μὴ ἄλλο τι ἐγένετο μεταξὺ τῶν δύο κυβερνήσεων ἀγνωστόν μοι, δυνάμενον ἄλλως ἐξηγήσαι τὸ ἔγγραφον τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως. Διὰ τοῦτο δὲ ἀναγκαστὸν νομίζω ἐρωτηθῆναι τὸ Ὑπουργεῖον ἐκ νέου, ἵνα σαφέστερον ἐκφρασθῇ.

Ὁ ἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Εἰς ποίας περιπτώσεις ἀποκλείεται τοῦ ὑπηρετῆσαι εἰς τὸν στρατὸν ὁ καταδικασθεὶς καὶ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων πτερηθεὶς;

Ἀριθ. 1024.

Τῇ 8 Δεκεμβρίου 1880.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Σ. Ὑπουργεῖον.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 54401 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου ἐπὶ τοῦ ἀναφύεντος ζητήματος, ἐὰν ἀποκλείεται τῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ καὶ ὁ στερηθεὶς τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων δι' ἀποφάσεως καταδικασάσης αὐτὸν εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἢ φυλάκισιν ἥττονος τοῦ ἔτους χρόνου καὶ εἰς τὴν στέρησιν ἐκείνην, καίτοι τοῦ ἄρθρου ἔκτου τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΨΙΣΤ' Νόμου τοῦ 1878 περὶ στρατολογίας λέγοντος, ὅτι ἀποκλείονται τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ οὐδαμῶς δύνανται νὰ ὑπηρετήσωσιν ὅσοι καταδικασθέντες εἰς φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐνιαύσιον ἐστερήθησαν διὰ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως καθόλου ἢ ἐν μέρει τῶν πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν δικαιω-

μάτων αὐτῶν, ἐφ' ὅσον διχρεεῖ ἡ κατάστασις αὕτη, τοὔτέστιν ἐφ' ὅσον ὀρίζει ἡ ἀπόφασις χρόνον τῆς τοιαύτης στερήσεως.

Ὁ στρατὸς ἰδίαν ἔχει νομοθεσίαν κανονίζουσαν τὰ περὶ τῆς ἀνικανότητος τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν αὐτῷ καὶ τὰ περὶ τῆς ἀποβολῆς ἐξ αὐτοῦ τοῦ στρατιωτικοῦ· νόμοι δὲ διὰ τοῦτο, οἵτινες ὀρίζουσι τὰ περὶ στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν καθόλου, οὐδὲν δὲ ἰδίᾳ λέγουσι περὶ τῆς ἰκανότητος τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ ἢ τῆς ἀποβολῆς τοῦ βαθμοῦ τοῦ στρατιωτικοῦ, οὐχὶ εὐλόγως κατ' ἐμὴν γνώμην ἐφαρμόζονται καὶ κατὰ τῶν στρατιωτικῶν ἀποβαλλομένων τοῦ στρατοῦ τῇ στερήσει καὶ τοῦ βαθμοῦ αὐτῶν· περὶ τούτου δὲ μαρτυροῦσιν ὁ τε νόμος περὶ ἀπογραφῆς τῆς 28 Νεβρίου 1837 καὶ ὁ νόμος ΧΘ' τοῦ 1877 περὶ ἐκτάκτου ἐφεδρείας τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ· διότι ὁ μὲν ἐν ἄρθρῳ ὀγδόῳ συμπεριλαμβάνει καὶ ὡς ἰδίαν διάταξιν ἐκ τοῦ κοινοῦ Ποινικοῦ Νόμου τὴν τοῦ ἄρθρου 23 αὐτοῦ, ὅπως ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Διατάγματος τῆς 20 Μαΐου 1836, ὡς λέγουσαν ῥητῶς, ὅτι ἐξαιροῦνται τῆς τιμῆς τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ οἱ ἐπὶ τινι τῶν τοῦ ἄρθρου 22 Ποιν. Νόμου πλημμελημάτων κατὰδικασθέντες καὶ στερηθέντες ἐπὶ ὀρισμένῳ χρόνῳ τῆς τιμῆς ἐκείνης· ὁ δὲ νόμος ΧΘ' ἐν ἄρθρῳ 22 λέγων, ὅτι ἀποκλείονται τοῦ δικαιώματος τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ἐφεδρείᾳ μόνοι οἱ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν κατὰδικασθέντες κατὰ τὸ ἄρθρον 23 Ποιν. Νόμου καὶ ἐπομένως μὴ ἀποκλείων τῆς ἐφεδρείας τοὺς ἔνεκα πλημμελήματος κηρυχθέντας ἐστερημένους τῶν πολιτικῶν αὐτῶν δικαιωμάτων, δείλνυσι δύο τινὰ α') ὅτι τὰ περὶ τῆς ἰκανότητος τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ ἰδίᾳ διέπει νομοθεσία καὶ β') ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ δὲν εἶναι ἐκ τῶν πολιτικῶν λεγομένων δικαιωμάτων, διότι ἄλλως ἤθελον ἐξαιρεθῆ τῆς ἐφεδρείας καὶ οἱ διὰ πλημμελημα στερηθέντες τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ γ') ὅτι ἡ στερήσις αὐτῶν δι' ἀποφάσεως συνεπάγεται καὶ τὴν ἀνικανότητα τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ, ἐὰν συνέπειά ἐστι βχεῖρας ποινῆς.

Οἱ λόγοι δὲ οὗτοι καὶ οἱ ἐπόμενοι ὑποστηρίζουσι κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, ὅτι καὶ τὸ ἄρθρον 6, περὶ οὗ ζητεῖται, ἐφαρμογὴν ἔχει, ὅταν συντρέχωσιν ἀμφοτέρω τούτέστι καταδίκη εἰς ἐνιαύσιον τοῦλάχιστον φυλάκισιν καὶ στέρησις τῶν πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν δικαιωμάτων· οὐ χωρεῖ δὲ καὶ δεκτοί εἰσιν εἰς τὸν στρατὸν ὅσοι κατεδικάσθησαν εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἢ φυλάκισιν ἤττονα τοῦ ἔτους· ὅτι δ' ἀναγκαῖον τὸ συντρέχειν ἀμφοτέρω δείκνυσι καὶ τοῦτο, ὅτι προηγήθη τοῦ νόμου περὶ στρατολογίας τοῦ 1878 ὁ περὶ βουλευτῶν νόμος, οὗ πολλὰ διατάξεις τιμωροῦσι τῇ στέρησει τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ τοὺς εἰς ἤττονα τοῦ ἔτους φυλάκισιν καταδικαστέους, καὶ ὅμως ὁ νομοθέτης τοῦ 1878 καίτοι ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸν περὶ βουλευτῶν νόμον, ἀντὶ τῆς εἴρη ὅτι ἀποκλείονται τοῦ στρατοῦ ὅσοι ὁπωσδήποτε ἐστερήθησαν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, προσκλήτησε καὶ καταδίκην εἰς ἐνιαύσιον τοῦλάχιστον φυλάκισιν· δείκνυσι δὲ ὡς ὁ νόμος ΧΘ' οὗτω καὶ τὸ ἄρθρον ἕκτον τοῦ νόμου ΨΙΣΤ' περὶ στρατολογίας καὶ τὸ εἰρημένον, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν πολιτικῶν. Ἀλλ' ἴσως εἴποι τις, ὅτι τὸ ἄρθρον ἕκτον δὲν δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὰς πρὸ τοῦ νόμου ἐκδοθείσας ποινικὰς ἀποφάσεις τὰς ὑπὸ τὸ κράτος ἄλλων νόμων ἀπαγγειλ'σας στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων· κατ' ἐμὴν δὲ γνώμην καὶ κατὰ τούτων χωρεῖ· α) διότι νόμοι χάριν τοῦ δημοσίου συμφέροντος καὶ τῆς δημοσίας τάξεως ἐκδιδόμενοι ἐπηρεάζουσι καὶ τὸ δεδικασμένον, ὅταν μάλιστα οὐδένα ἀδικοῦσι· οὐδὲν δ' ἀδικεῖται ὁ στερηθεὶς τῆς τιμῆς τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ (ἴδε ἄρθρον 8 τοῦ περὶ ἀπογραφῆς νόμου τοῦ 1837) ἀνακτώμενος διὰ τοῦ νέου νόμου τὴν τιμὴν ταύτην, ἢ δὲ πολιτεία διὰ τοῦ νέου νόμου ὑπηρετεῖται ὑπὸ πολιτῶν ἀξίων κατ' αὐτὸν ὑπηρετεῖν, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἄδικος, ἀλλ' εὐεργετικὸς καὶ δι' αὐτὴν ὁ νόμος· ὁ νόμος δὲ νέος περὶ στρατολογίας δυνάμεθα εἰπεῖν ἡμνήστευσε τοὺς κατ' αὐτὸν ἀξιόους τοῦ ὑπηρετεῖν ὡς ἀναξίως στερηθέντας τοῦ δικαιώματος τούτου· β) δι' οὓς λόγους ἀνωτέρω εἶπον καὶ τὸ

ἄρθρον 8 τοῦ μέχρι τοῦ νόμου τοῦ 1878 ἰσχύοντος νόμου περὶ ἀπογραφῆς τοῦ 1837 ἔμεινεν οἷον ἦν καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν νόμων τιμωρούντων τῇ στερήσει τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ τοὺς καταδικαζομένους εἰς ἥττονα τοῦ ἔτους φυλάκισιν ἢ εἰς ἄλλου εἵδους ποινὴν· τοῦτέστι καὶ μετὰ τούτους κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην ὥφειλον μὴ ἀποκλείεσθαι τοῦ στρατοῦ οἱ τοιοῦτοι κατάδικοι· διότι ὁ περὶ στρατολογίας νόμος ἀποκλείων μόνους τοὺς κατὰ τὸ διάταγμα τῆς 20 Μαΐου 1836 εἰς ἐνιαύσιον φυλάκισιν καταδικασθέντας καὶ ῥητῶς στερηθέντας τῆς ἱκανότητος τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ κατὰ τὸ ἄρθρον 23 τοῦ Ποιν. Νόμου δὲν ἔπαυσε κρατεῖν.

Τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου ΨΙΣΤ' φαίνεται μᾶλλον Γαλλικῆς ἢ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, ὡς ὁμοιάζον τῷ περὶ στρατολογίας νόμῳ τῶν Γάλλων τοῦ 1832, καθ' ὃν οἱ ἐπὶ πλημμελήματι καταδικασθέντες εἰς διετῆ φυλάκισιν τοῦλάχιστον καὶ ἐκτὸς τούτου εἰς στέρησιν τῶν πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἀποκλείονται τοῦ στρατοῦ, διότι κοινὰ ἔχουσι ταῦτα, α) ὅτι κατ' ἀμφοτέρους καὶ ἐὰν οὐχὶ ῥητῶς τοῦ δικαίου τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ (ὡς τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἡμετέρου περὶ ἀπογραφῆς νόμου τοῦ 1837 καὶ τὸ ἄρθρον 23 Π. Ν. εἰς δ' παρὰπέμπει ἀπαιτοῦσι) ἀλλ' ἄλλων πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν δικαιῶν στερηθῇ δι' ἀποφάσεως, ἀποκλείεται τοῦ στρατοῦ, ἐὰν καταδικασθῇ καὶ εἰς ὠρισμένου χρόνου φυλάκισιν, β) ὅτι καὶ ἐὰν ἡ στέρησις ἀπαγγελθῇ διὰ πρᾶξιν οἰανδὴποτε καὶ οὐχὶ ὡς τὸ ἡμέτερον ἄρθρ. 23 τοῦ Ποιν. Νόμου λέγει, διὰ πρᾶξιν κατονομαζομένην ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἄρθρῳ 22 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀποκλείεται οὐδὲν ἥττον τοῦ στρατοῦ, ἐὰν κατεδικάσθῃ καὶ εἰς φυλάκισιν ὠρισμένου χρόνου. Ὁ δὲ Hélie (Theorie du Code Pénal ἐκδ. Βρυξελ. τοῦ 1845 τομ. 1 ἀριθ. 193) λέγει, ὅτι ἡ διάταξις ἐκείνη φαίνεται ἀπαιτοῦσα ἐναντίον τοῦ Γαλλ. ποινικοῦ Νόμου συντρέχειν ἀμφοτέρω τὴν τε διετῆ φυλάκισιν καὶ τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν δικαιῶν, ἔν' ἀποκλεισθῇ τις τοῦ στρατοῦ. Ὅ,τι δὲ ὁ Hélie λέγει περὶ τοῦ γαλλικοῦ στρατολογικοῦ νόμου πολλῶ μᾶλλον ὀφείλομεν, ὡς

νομίζω, εἰπεῖν περὶ τοῦ ἡμετέρου, ὡς συμφώνου ὄντος αὐτῷ καὶ τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος Ποιν. Νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Μαΐου 1836 Β. Δικτάγματος τοῦ ἀπαιτοῦντος ἐνιούσιον τοῦλάχιστον φυλάκισιν.

Τελευτῶν δὲ λέγω, ὅτι κατ' ἐμὴν γνώμην ἀπόφασις καταδικάζουσα εἰς στέρησιν τῶν πολιτικῶν ἢ καὶ τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων καθόλου ἢ ἐν μέρει, τότε μόνον συνεπάγεται καὶ τὴν ἀνικανότητα τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ, ὅταν καταδικάζῃ καὶ εἰς ἐνιούσιον τοῦλάχιστον φυλάκισιν, εἴτε προγενεστέρα τυγχάνει οὕσα τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου τοῦ 1878 εἴτε μεταγενεστέρα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Συγγενεῖς ἐκ κηδεστείας ἔνεκεν γάμου λυθέντος θανάτῳ ἢ διαζεύξει δύνανται νῦν ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες ;

Ἀριθ. 1061.

Τῇ 23 Δεκεμβρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6743 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ ἐμὴ γνώμη περὶ τοῦ ἀν' ἐξαίρετέοι εἰσὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 114 τῆς Ποιν. Δικονομίας μάρτυρες συγγενεῖς τῆς συζύγου καὶ διὰ τοῦτο κηδεσταὶ τοῦ συζύγου καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου καλούμενοι εἰς μαρτυρίαν κατὰ τοῦ συζύγου κατηγορουμένου ἐπὶ φόνῳ τῆς αὐτοῦ γυναικός ; Νομίζετε δὲ ἀρνητικῶς λυτέον τὸ ζήτημα διὰ τὸ λύεσθαι τὴν κηδεστείαν διὰ τῆς λύσεως τοῦ γάμου θανάτῳ κατὰ τὸ ἰσχύον παρ' ἡμῖν ῥωμαϊκὸν δίκαιον.

Ἀναμφιβόλως κατὰ τὸ δίκαιον τοῦτο ἡ λύσις τοῦ γάμου θανάτῳ ἢ διαζεύξει συνεπάγεται τὴν λύσιν τῆς κηδεστείας ἑκατέρου τῶν συζύγων πρὸς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἑτέρου. Τοῦτο δὲ καὶ κατὰ τὰ Βασιλικά· διότι εἰ καὶ ταῦτα δὲν περιέχουσι τὰς § 6 καὶ 7 Εἰσηγ. (1. 10), συμπεριελήφθη ὁμοῦς ὁ τὴν λύσιν ταύτην τῆς κηδεστείας βεβαιῶν νόμος 3. Πανδ. (3. 1) ἐν βιβλ. 8, τίτλ. 1, κεφ. γ' τῶν βασιλικῶν, ὁ λέγων «ἐγγχιστείας

νόει τὰς οὐσας οὐ μὴν τὰς πάλαι γενομένας»· τοὔτέστιν ἀγχι-
στεῖς ἤτοι κηδεστὰς λέγει ὁ νόμος οὗτος τοὺς συγγενεῖς ζῶν-
τος ἔτι ἐν τῷ γάμῳ συζύγου πρὸς τὸν ἕτερον, οὐ μὴν τοὺς
συγγενεῖς παύσαντος ζῆν ἐν τῷ γάμῳ συζύγου πρὸς τὸν ἐπι-
ζῶντα. Ἀληθῶς δὲ καὶ μετὰ τὴν λύσιν τῆς κηδεστείας διὰ τῆς
λύσεως τοῦ γάμου ἀπαγορεύεται ὁ γάμος μεταξὺ τῶν προγενο-
μένων, ἀλλὰ μὴ ὄντων ἔτι κηδεστών (§ 6 καὶ 7 Εἰσηγ. (1. 10)).
ἀλλὰ λόγον ἔχει τοῦτο τὸ ἄτοπον τὸ λαμβάνειν σύζυγον ἐκεί-
νον ἢ ἐκείνην ἣν ποτε πατρὺν ἢ μητρὶν, προγονὸν ἢ προγό-
νην ἔλεγε τις πρότερον· ἐπὶ δὲ μαρτυρίας ληπτέα μᾶλλον ὑπ'
ῥῶσιν ἢ ὑπάρχουσα κηδεστείας οἰκειότης καὶ οὐχὶ ἢ ὑπάρξασά
ποτε. Ἀληθῶς ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ γάμου γαμβρὸς καὶ νύμφη
λέγονται οἱ μελλόνυμφοι καὶ πενθεροὶ καὶ πενθερά οἱ γονεῖς
αὐτῶν καὶ οὐχ' ὑποχρεοῦνται καταμαρτυρεῖν ἀλλήλων κατὰ
τὸ ῥωμαϊκὸν δίκαιον, ὃ δὲν ἀντίκειται κατὰ τοῦτο, ὡς νομίζω,
καὶ τὸ ἄρθρ. 114 τῆς Ποιν. Δικονομίας· ὁ δὲ λόγος ὅτι ὁ νό-
μος δέχεται οἰκειότητα πρὸς ἀλλήλους τοιαύτην ὑφισταμένην
ἤδη οἷα καὶ ἡ μετὰ τὸν γάμον, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ
ὅτι καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς μνηστείας ἀπαγορεύεται ὁ
γάμος μεταξὺ αὐτῶν. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι
ἐξαίρουνται τῆς κατ' ἀλλήλων μαρτυρίας καὶ μετὰ τὴν διά-
λυσιν τῆς μνηστείας ἢ τοῦ γάμου οἱ πρὸ αὐτῆς κηδεσταί·
Ἀληθῶς εἰπὸν τινες, ὅτι ἐκ τούτου δὲν καταμαρτυροῦσι κατ'
ἀλλήλων μνηστῆρες καὶ πενθεροὶ μεμνηστευμένων, καίτοι μη-
κέτι γενόμενοι διὰ τοῦ γάμου κηδεσταί, ἐξάγεται ὅτι καὶ
μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου καὶ τῆς κηδεστείας δὲν καταμαρ-
τυροῦσιν. Ἀλλὰ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ἀντικρούει ὀρθῶς ὁ τε
Glück (τομ. 22 σελ. 181) καὶ ὁ Mittermeier (Strafverfa-
hren τομ. 1 σελ. 346 σημ. 17) δεχόμενος, ὅτι ὁ περὶ ἐξαίρέ-
σεως τῶν κηδεστών νόμος 4 (22. 5) B (21. 1), ὁμοίως ὡν τῷ
ἡμετέρῳ ἄρθρ. 114 τῆς Ποιν. Δικονομίας, δὲν χωρεῖ ἐπὶ μαρ-
τύρων ὧν ἡ κηδεστεία διελύθη διὰ τῆς λύσεως τοῦ γάμου.
Ὅρθως δὲ λέγω, διότι ὁ λόγος τῆς ἐξαίρέσεως ἀμφοτέρων τῶν
εἰρημένων διατάξεων οὐδεὶς ἕτερος ἢ ἡ κηδεστεία· λυομένης

δ' αὐτῆς κατὰ τὰς περὶ κηδεστείας τοῦ ἀστυκοῦ νόμου διατάξεις διὰ τῆς λύσεως τοῦ γάμου, ἀτονοῦσι καὶ πᾶσαι αἱ συνέπειαι ἰαυτῆς πλὴν τῶν τοῦ γάμου κωλυμάτων, καθ' ὅσον ὁ νόμος λέγει περὶ αὐτῶν ῥητῶς, ὅτι κρατοῦσι καὶ μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου καὶ τῆς κηδεστείας.

Συμφωνῶν λοιπὸν ὑμῖν πληρέστατα, ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐξήρθησαν οἱ συγγενεῖς τῆς φονευθείτης γυναικὸς ὡς κηδεσται τοῦ φονέως ἀνδρός, ἀνακλητέαν νομίζω καὶ ἐγὼ τὴν τοῦτο ἀποφνηαμένην καὶ κρείττονας ἀποδείξεις διὰ τοῦτο διατάξασαν ἀπόφκσιν τῶν συνέδρων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Τὸ Συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν δικάζον ἀνακοπὴν κατὰ βουλευμάτος ἐπὶ κατηγορίας κατὰ τοῦ Α. δύναιται διατάξαι ἀνάκρισιν κατὰ τοῦ Β. ὡς συνενόχου, μηκέτι καταδιωχθέντος ; Εἰς τὸ συμβούλιον τοῦτο ἢ εἰς τὸ τῶν Πλημμελειοδικῶν εἰσακτέα κατὰ πρῶτον ἢ διαταχθεῖσα αὕτη ἀνάκρισις ;

Ἀριθ. 1077.

Τῇ 30 Δεκεμβρίου 1880.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6757 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου, ἐὰν τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν ἐπὶ ἀνακοπῆς τοῦ Α. κατὰ βουλευμάτος Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν, ὅπερ παρέπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸ Κακουργοδικεῖον, διατάξαντος πρὶν ἢ ἀποφασίσαι περὶ τῆς ἀνακοπῆς ἀνάκρισιν καὶ κατὰ τοῦ Β. ὡς συναιτίου τῆς αὐτῆς πράξεως, ὁ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς ἠδύνατο παραγγεῖλαι μετὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν ἀνάκρισιν κατὰ τοῦ Β. εἰσαχθῆναι πρῶτον εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν τὸν οὐδέποτε δικασθέντα ὑπ' αὐτοῦ Β. καὶ ἂν τούτου γενομένου καὶ ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ ἀπολύσαντος τὸν Β. βουλευμάτος τῶν Πλημμελειοδικῶν παρὰ τοῦ παρ' αὐτοῖς Εἰσαγγελέως, ὀρθῶς ποιῶν ἡτήσατο ἀποφνηθῆναι τὸ Συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης, ἢ ἂν μᾶλλον ἀντὶ τούτων ὥφειλε μετὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν

ἀνάκρισιν εἰσαγαγεῖν τὸν Β. ἀμέσως εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν καὶ ἀκυρωτέον διὰ τοῦτο ἦν τὸ τῶν Πλημμελειοδικῶν βούλευμα.

Ἡ περὶ τοιούτου ζητήματος ἐρώτησις διήγειρεν ἐν ἐμοὶ σκέψεις περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ τῶν Ἐφετῶν Συμβουλίου τοῦ διατάττειν τὴν ἀνάκρισιν καὶ καταδίωξιν ἀνθρώπου μηκέτι καταδιωχθέντος· τὸ δ' ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεών μου ὑπῆρξε μᾶλλον, ὅτι ἀναρμόδιον τὸ Συμβούλιόν ἐστι πράττειν τοῦτο κατὰ τὴν ἡμετέραν Ποιν. Δικονομίαν διαφέρουσιν τῆς γαλλικῆς. Ὅποια δέ τις ἡ Γαλλικὴ καὶ ὅποια ἡ ἡμετέρα; Τὰ τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ καθήκοντά εἰσι καὶ παρὰ τοῖς Γάλλοις βεβαίως οἷα καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ Συμβούλιον δὲ τῶν Πλημμελειοδικῶν δὲν δύναται κατ' ἐκείνους διατάττειν τὴν καταδίωξιν καὶ ἀνάκρισιν συνενόχου μὴ καταδιωχθέντος ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ ἀνακριτοῦ· τὸ δὲ Συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν (*chambre d' accusation*) δύναται δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 235 τῆς Γαλλικῆς Ποιν. Δικονομίας ἐπιληφθὲν τῆς ὑποθέσεως δι' ἀνακοπῆς τοῦ Εἰσαγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου ἢ καὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος διατάττειν ἀνάκρισιν καὶ περὶ ἀνθρώπων μηκέτι καταδιωχθέντων καὶ ἀποφασίζειν περὶ αὐτῶν παρκατέμπον ἢ ἀπολύον. Ἄν ὅμως μὴ ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως, ὡς εἴρηται, μόνῃ ἡ ὁλομέλεια τοῦ Ἐφετείου δύναται ἐκ μηνύσεως ἐνὸς τῶν μελῶν αὐτοῦ λαβοῦσα ἀφορμὴν ἐπιτρέπειν τῷ παρ' αὐτῇ Εἰσαγγελεῖ ἐνεργῆσαι ἀνάκρισιν καὶ καταδιῶξαι πάντα· τοῦτο δὲ δυνάμει τοῦ ἀρθρου 11 τοῦ νόμου τῆς 20 Ἀπριλίου 1810· αἱ δύο δὲ αὗται διατάξεις ἦτοι τὸ ἀρθρ. 11 τοῦ νόμου τούτου καὶ τὸ εἰρημένον ἀρθρ. 235 τῆς Γαλλ. Ποιν. Δικονομίας ἀποτελοῦσι κατὰ τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας ἐξαιρέσεις τῆς γενικῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν μόνῃ τῇ Εἰσαγγελίᾳ δέδοται ἡ ἐξουσία τοῦ καταδιώκειν τοὺς συνενόχους, ὅτε κρίνει τοῦτο ἀναγκαῖον καὶ συμφέρον τῇ δικαιοσύνῃ.

Ἡ ἀρχὴ δ' αὕτη περὶ τῆς ἐξουσίας τῆς Εἰσαγγελίας ἰσχύει μὲν καὶ παρ' ἡμῖν, ἥττον ὅμως περιωρισμένη δι' ἐξαιρέσεων ὑπὲρ τῆς αὐτῆς ἐξουσίας τῶν Ἐφετῶν, διότι ἐκ τῶν δύο ἐξαι-

ρέσεων τῶν Γάλλων μόνην τὴν μίαν συμπεριέλαβεν ἡ ἡμετέρα ποινικὴ Δικονομία ἐν ἄρθρ. 14 αὐτῆς, ἥτοι τὴν τοῦ νόμου τοῦ 1810 τῶν Γάλλων ὑπὲρ τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἐφετείου (τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν *πλήρες*, λέγει τὸ ἡμέτερον ἄρθρ. 14), παρέλιπε δὲ τὴν ἑτέραν τοῦ ἄρθρ. 235 ὑπὲρ τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν (*chambre d' accusation*) καὶ οὕτω τὸ Ἐφετεῖον ἀνακοπὴν ὡς Συμβούλιον καὶ οὐχὶ ἐν ὁλομελείᾳ δικάζον, δὲν δύναται στηριζόμενον εἰς ῥητὴν δικάζειν ὡς παρὰ τοῖς Γάλλοις νὰ διατάττῃ τὴν καταδίωξιν ἐξ ἐπαγγέλματος συνενόχων οὐδέποτε καταδιωχθέντων κατὰ τὴν προδικασίαν, ἀλλ' ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν μόνος καὶ ἀυθόρμητος δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 94 τοῦ Ὁργαν. τῶν Δικαστηρίων ἢ αἰτήσῃ τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἐφετείου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πράττῃ τοῦτο. Δὲν ἐσφάλετε λοιπὸν διατάξαντες, ἵνα καταδιωχθῇ ὁ συνένοχος ὡς καταδιώχθη ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἀκριβέστατα δ' ἐξεπληρώσατε τὸ ὑμέτερον καθήκον παράγγειλαντες τῷ Εἰσαγγελεῖ τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἵνα ἀνακόψῃ τὸ βούλευμα καὶ διὰ τῆς ἀνακοπῆς κατορθώσαντες τὴν ὑποβολὴν καὶ τῆς κατὰ τοῦ Β. ἀνακρίσεως τῷ Συμβουλίῳ τῶν Ἐφετῶν, τοῦτ' ὅπερ καὶ αὐτὸ ἐπέδιωκε διὰ τοῦ ἐκδοθέντος περὶ τῆς περαιτέρω ἀνακρίσεως βουλευματος αὐτοῦ, ἣν ἀνακρίμωως κατ' ἐμὴν γνώμην διέταξε· διότι δύναται μὲν ὡς καὶ τὸ τῶν Πλημμελειοδικῶν νὰ διατάττῃ περαιτέρω ἀνάκρισιν, ἀλλὰ μόνον πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀνακρίσεως περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθωότητος ἐκείνων, οὓς Εἰσαγγελεὺς καὶ ἀνακριτὴς κατεδίωξαν, ἐὰν τὰ βεβαιωθέντα περιστατικὰ μὴ ἀρκοῦντα νομίζῃ, ὑπολείπωνται δὲ βεβαιωθῆναι καὶ ἕτερα αὐτοὺς καὶ μόνους ὀρῶντα· εἰς τοῦτο λοιπὸν περιοριστέον ἐστὶ τὸ δικαίωμα τῶν Συμβουλίων τοῦ διατάττειν περαιτέρω ἀνάκρισιν, οὐδεμίαν δ' ἐξουσίαν ἔχουσιν διατάττειν καὶ τὴν καταδίωξιν μὴ καταδιωκομένου ἀνθρώπου, διότι τοῦτο, ὡς εἴρηται, μόνῃ τῇ Εἰσαγγελικῇ ἀρχῇ δέδοται.

Τῶν Συμβουλίων τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ Ἐφετῶν κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 250, 251 καὶ 262 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἡ

διαδικασία καθ' ὅλα ἡ αὐτὴ ἐστί· κατ' αὐτὰς δὲ τὰς διατάξεις ἡ ἀρμοδιότης αὐτῶν ἀντικείμενον ἔχει τὴν λύσιν διαφορῶν μεταξὺ Εἰσαγγελέως, ἀνκκριτοῦ, κατηγορουμένου, ἰδιώτου κατηγοροῦ καὶ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τὴν ἀπόφασιν ἃν ὁ κατηγορούμενος παραπεμπτός ἢ ἀπολυτός διὰ παντὸς ἢ προσωρινῶς, ἢ ἂν ἡ ἀρξάμενη ἤδη ἀνάκρισις κατ' αὐτοῦ πρέπη ἔτι νὰ ἐξακολουθήσῃ ὡς ἀτελής. Τὸ ἄρθρον 251 δηλ. δὲν λέγει ὅτι τὸ συμβούλιον δύνχται νὰ διατάττῃ ἀνάκρισιν οὐδέποτε ἀρξάμενην, οἷα ἡ κατὰ τινος οὐδόλως καταδιωχθέντος ὡς συνενόχου· διότι νὰ διατάττῃ, λέγει, δύναται περαιτέρω ἀνάκρισιν, τοῦτέστι τὴν ἐξακολουθήσιν γενομένης ἤδη ἀνακρίσεως κατ' ἐκείνου, περὶ οὗ τὰ τῶν ἐδαφίων 1 ἢ 2 ἢ 4 προτείνονται ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως. Ἐξουσίαν δὲ οἷα ἡ τοῦ ἄρθρ. 235 τῆς Γαλλικῆς Ποιν. Δικονομίας ἂν ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἐσκόπει θεσπίσαι καὶ παρ' ἡμῖν, ἡ ἡμετέρα Δικονομία δὲν ἤθελε παραλείψει ν' ἀποδώσῃ αὐτὴν ῥητῶς ὡς καὶ ἡ Γαλλικὴ τοῖς δικαστικοῖς Συμβουλίοις, ὡς ἐξαίρεσιν ἀποτελοῦσαν τοῦ γενικοῦ κανόνος, καθ' ὃν μόνῃ τῇ Εἰσαγγελικῇ ἀρχῇ ἀνήκει ἡ πρωτοβουλία τῆς καταδιώξεως· ἡ παράλειψις δὲ τοῦ ἄρθρου 235 καὶ ἡ κατὰ τυχὺς μόνου τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου τοῦ 1810 ἐν ἄρθρῳ 14 δεικνύουσιν, ὅτι ὁ ἡμέτερος νομοθέτης, ὁ τὸ πολὺ καὶ σπουδαῖον μέρος τῆς τῶν Γάλλων Ποιν. Δικονομίας παραλαβὼν, τὴν ἐπιτήρησιν τῶν τῆς καταδιώξεως καὶ ἀνάμειξιν εἰς αὐτὴν μόνῃ τῇ ὀλομελείᾳ τοῦ Ἐφετερίου ἀπένειμεν· ἐπομένως ἂν τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ Β. ὤφειλε καταδιωχθῆναι, ἔπρεπε νὰ ὑποβάλῃ πρότασιν εἰς τὴν ὀλομέλειαν τοῦ Ἐφετερίου καὶ αὕτῃ μόνῃ ἠδύνχτο νὰ διατάξῃ τὰ δέοντα περὶ τῆς καταδιώξεως· μὴ γενομένου δὲ τούτου, ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι εἶπον, ὅτι μόνος ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν κατ' ἐμὴν γνώμην ἠδύνχτο, ὡς ἔπραξε, νὰ διατάξῃ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 94 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων τὴν καταδίωξιν τοῦ Β. καθ' ἃ διατάττει ἡ Ποιν. Δικονομία.

Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον λόγον λέγω ὀρθὸν τὸ πραχθὲν ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν, τοῦτον. Ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐ-

φετῶν ἡδύνατο πρὸ τοῦ ὑποβᾶλῃν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Α. τῷ Συμβουλίῳ τῶν Ἐφετῶν διατάξαι τὴν καταδίωξιν τοῦ Β. καὶ ἔκδοσιν βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀπαρallάκτως ὡς ἔπραξεν ἐπὶ δίκης ἄλλης, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη τὸ ἐπισυνημμένον ὑπ' ἀριθ. 215 βούλευμα τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν τοῦ δικαιώματος δὲ τούτου, ὃ ἔχει δυνάμει τοῦ ἀριθ. 94 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, δὲν στερεῖται καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν βουλεύματος τῶν Ἐφετῶν δικτάττοντος καὶ τὴν καταδίωξιν ἐτέρου τινὸς ὡς συνενόχου, οὐδέποτε μὲν καταδιωχθέντος, δυνάμενος δὲ κατὰ τὴν κρίσιν τῶν Ἐφετῶν καταδιωχθῆναι δυνάμει βουλεύματος αὐτῶν, ἀλλὰ δύναται ἢ τοῦ ἰδίου δικαιώματος ἢ τοῦ δικαιώματος τοῦ Συμβουλίου χρῆσιν ποιῆσαι καὶ ἐπομένως ἢ διατάξαι ἐνεργηθῆναι ἀνάκρισιν κατὰ τοῦ Β. καὶ εἰσαχθῆναι αὐτὸν εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ ὕστερον δι' ἀνακοπῆς τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἐὰν ἀπολυθῇ, εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν, ἢ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάκρισιν εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦτο εἰσπαγεῖν καὶ τὸν Β. ὅτι δὲ προτιμότερον τὸ πρῶτον, προφανὲς ἐστὶ κατ' ἐμὲ κρίτην διότι οὕτω δὲν στερεῖται καὶ αὐτὸς ὁ Β. τοῦ πρώτου βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας, ὡς δὲν ἐστερήθη ὁ Α. δικάζεται δ' ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν οὐχὶ ἐν ἀγνοίᾳ τούτου, ὡς ἤθελε συμβῆ ἴσως ἂν εἰσῆγετο ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Συμβούλιον αὐτῶν, ἀλλ' ἐν γνώσει καὶ ἀπολογούμενος ἢ δι' ἀνακοπῆς αὐτοῦ ἂν παρεπέμπετο ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἢ κατ' ἀνακοπῆς τοῦ Εἰσαγγελέως αὐτῶν, ἂν ἀπελύετο ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου ἐκείνου.

Αὕτη ἐστὶν ἡ γνώμη μου περὶ τοῦ ζητήματος, περὶ οὗ ἡρωτήθη καὶ τῶν παρὰφυσίων αὐτῶν. (Ἴδε περὶ ὧν εἶπον περὶ τοῦ γαλλικοῦ δικαίου, *Helie Traité de l' Justruction crimm. vol. I. N° 527 — 531 vol. 4. N° 1621, 1622, vol. 5, N° 2167 — 2169*, ἔκδ. τῶν Παρισίων δευτέρα καὶ *Morin Repertoire crimm. vol. I Chambre du Conseil § 3 N° II*).

Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιάμαντόπουλος

Ἀναπλήρωσις δικαστῶν καὶ Εἰσαγγελέως κωλυομένων.

Ἀριθ. 129|183.

Τῇ 4 Φεβρουαρίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρα Ἐφετῶν

Τὸ ἄρθρον 27 Ὁργ. Δικαστ. ἐπιτρέπει τὴν ἀναπλήρωσιν τοῦ δικαστοῦ διὰ παρέδρου, τὴν δὲ τοῦ Εἰσαγγελέως οὐ, ἀλλὰ διὰ τοῦ νεωτάτου δικαστοῦ. Τὸ ἄρθρ. 278 αὐτοῦ λέγει, ὅτι τὰ δικαστήρια δύνανται *μάλιστα κατ' ἐπικουρίαν* εἰς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ ἢ Εἰσαγγελέως προσλαμβάνειν ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ (in der audienz) δικηγόρους· κατ' αὐτὸ λοιπὸν ἀναπληροῦνται αἱ θέσεις δικαστοῦ καὶ Εἰσαγγελέως, ὅσαι συνερχομένου τοῦ Δικαστηρίου κεαὶ εὐρεθῶσιν ἢ διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως εὐρεθῇσονται, οὐ μὴν αἱ κατεχόμεναι ἤδη νομίμως· χωρεῖ διὰ τοῦτο ὡς πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα, ὅτε τὸ δικαστήριον συνέρχεται α) εἰς δημοσίαν συνεδρίαν καὶ β) ὅτε δύναται καὶ ἀπόντος τοῦ Εἰσαγγελέως συνελθεῖν, τοῦθ' ὅπερ οὐ δυνατόν ἐπὶ ποινικῶν ὑποθέσεων εἰσαγγελλομένων ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ἢ τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν αὐτοῦ, ἀποτελεῖ δ' ἐξαίρεσιν τοῦ ἄρθρ. 27 τοῦ Ὁργανισμοῦ· ὡς ἐξαίρεσιν δὲ στενῆς ἐρμηνείας οὖσαν δυνατόν χωρεῖν καὶ ἐν συνεδριάσει μὴ δημοσίαις, οἷαι αἱ τῶν συμβουλίων, ἀλλὰ μόνον καθόσον τοῦτο ἀπολύτως ἀναγκαῖόν ἐστι· ἔστι δὲ ὡς πρὸς τὸν εἰσαγγελεῦντα νεώτατον δικαστὴν μόνον, ὅταν ἐλλειπῇς ὁ ἀπολύτως ἀναγκαῖος ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν καὶ ἀναγκαῖα ἢ σύμπραξις αὐτοῦ ὡς δικαστοῦ (ἄρθρ. 61 Ποιν. Δικον).

Τὸ ἄρθρον 278 ὑποτίθησι δίκην καθ' ἣν ὁ Εἰσαγγελεὺς δὲν παρίσταται οὔτε αὐτοπροσώπως οὔτε ὑπὸ τῶν ἀναπληρωτῶν, οὓς ὀρίζει τὸ ἄρθρ. 27· ὑποτίθησι δίκην, καθ' ἣν δὲν παρίσταται οὔτοι ὡς κατήγοροι ἢ αἰτοῦντές τι ἢ ὡς ἀντίδικοι τοῦ διαζομένου ἢ μόνον διάδικοι.

Τοῦτο δὲ καὶ πλεον ἢ ὅσον ἐγὼ λέγω λέγουσι καὶ οἱ Γάλλοι, οἱ ὁμοίας σχεδὸν ἔχοντες διατάξεις ταῖς τῶν ἡμετέρων ἄρθρων 27 καὶ 278 Ὁργ. ἦτοι τὸ ἄρθρον 26 τῆς Ποινικῆς καὶ τὸ ἄρθρον 84 τῆς Πολιτικῆς αὐτῶν Δικονομίας, καθ' ἃ δικα-

στής ἀναπληροῦ τὸν Εἰσαγγελέα, καὶ τὸ ἄρθρ. 35 τοῦ Διατάγματος τῆς 14 Δεκεμβρίου 1810, καθ' ὃ δικηγόροι ἀναπληροῦσι τοὺς Δικαστὰς καὶ Παρέδρους καὶ Εἰσχυγγελεῖς (ἴδε Carré ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 84).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ὡτογράφου ἔργα. Προνόμιον αὐτοῦ. Ἀπομίμῃσις.

Ἀριθ. 150.

Τῇ 14 Φεβρουαρίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικῶν.

Δίκαιον τὸ προστατεύεσθαι καὶ τὴν τέχνην τοῦ φωτογράφου, ἀλλ' ἀμφίβολον ἐὰν χωρῇ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ ἄρθρ. 432 τοῦ Ποιν. Νόμου, οὐχὶ διὰ τὸ διὰ λιθογραφίας γενέσθαι τὴν ἀπομίμῃσιν, διότι τὸ ἄρθρ. 432 λέγει διὰ τύπου ἢ κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλὰ διὰ τὸ οὐδὲν λέγειν τὸ ἄρθρον τοῦτο περὶ ἔργων φωτογράφου· ἀμφίβολον δὲ λέγω τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, διότι τὰ δικαστήρια δυνατὸν εἰπεῖν ἐπόμενα τοῖς Γάλλοις, ὧν τὸ ἄρθρ. 425 τοῦ Ποιν. Νόμου ὁμοίον· σχεδὸν τῷ ἡμετέρῳ 432, ὅτι τὰ ἐν τούτῳ κατονομαζόμενα ἔργα τέχνης ἐνδεικτικὰ καὶ οὐχὶ ἀποκλειστικὰ ἄλλων καὶ ὅτι, ὅπερ αὐτοὶ λέγουσι περὶ τῶν ἔργων τοῦ ἀγαλματοποιοῦ ὡς προστατευόμενων ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 425 αὐτῶν καὶ τοὶ μὴ ῥητῶς μνημονεύοντος αὐτῶν, τοῦτο ρητέον καὶ περὶ τῶν ἔργων τοῦ φωτογράφου, ὅτι δηλ. προστατευτέα ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ἄρθρ. 432· δυνατὸν ὁμῶς, διὰ τὸ μὴ λέγειν τὸ 432 τὸ τοῦ 425, ὅτι δηλ. πᾶν ἔργον τέχνης προστατεύεται, ἀλλὰ ῥητῶς ὀρίζειν αὐτὰ καὶ ἔτι μᾶλλον διὰ τὸ ἐδάφ. 2 τοῦ ἄρθρ. 433, εἰπεῖν τὰ δικαστήρια καὶ τοὺναντίον, ἥτοι τοῦτο, ὅτι τὰ τοῦ φωτογράφου ἔργα μὴ ὄντα ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 432 ὑπάγονται εἰς τὰ τοῦ ἄρθρ. 433 ἐδάφ. 2 καὶ ἐπομένως ἢ ἀπομίμῃσις αὐτῶν τιμωρεῖται κατὰ τὸ 432, ἐὰν ἀπολαύρῃ ὁ φωτογράφος προνομίου. Εἰ καὶ τὸ τελευταῖον ὀρθότερον κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην ἐστίν, ὁμολογῶ τὴν ἀνάγκην τοῦ ὑποβληθῆναι τὸ ζήτημα τοῖς δικαστηρίοις.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος,

Στρατολογικά συμβούλια. Ἐν ὧν ὕπουργεῖον δύναται δίδειν αὐτοῖς ὁδηγίας πρὸς ἀκριβή καὶ ταχείαν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ κανονίζειν τὸν τρόπον τῆς διεξαγωγῆς αὐτῶν.

Ἀριθ. 177.

Τῇ 28 Φεβρουαρίου 1881.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ληφθὲν τὴν 27 Φεβρουαρίου ὑμέτερον ὑπ' ἀριθ. 6707 ἔγγραφον, δι' οὗ ζητεῖται ἡ γνώμη μου ἐπὶ τῶν ἐπομένων δύο ζητημάτων.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐρωτῶμαι, ἐὰν τὰ μέλη τῶν στρατολογικῶν Συμβουλίων ὑπάγωνται εἰς τὸ ἄρθρ. 103 τοῦ νόμου ΨΙΣΤ' περὶ στρατολογίας διὰ παραβάσεις περὶ τε τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 44 καὶ ἐπόμενον τοῦ αὐτοῦ νόμου καθηκόντων αὐτῶν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Β. διατάγματος τῆς 9 Αὐγούστου 1880 καὶ τοῦ κυρώσαντος τὸτὸ νόμου ΩΟΖ'.

Οἱ ἐξῆς λόγοι περὶ αὐτοῦ, α) ὅτι τὸ εἰρημένον ἄρθρ. 103 ὁρᾷ καὶ τὰ μέλη τοῦ στρατολογικοῦ συμβουλίου καὶ β) ὅτι τιμωρεῖ αὐτὰ διὰ παραβάσεις τῶν ἄρθρ. 6, 32, 33 - 37, 38 καὶ 67 ἐδ. α' τοῦ αὐτοῦ νόμου τῶν ὀριζόντων τοὺς τε λόγους τοῦ ἀποκλεισμοῦ, τῆς ἐξαιρέσεως καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν καθηκόντων τοῦ στρατιώτου καὶ τὰς περιπτώσεις τῆς ἀναβολῆς κατατάξεως καὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἀριθμῶν τῶν ἐν τοῖς στρατολογικοῖς ἐλέγχοις ἐγγεγραμμένων στρατευσίμων· τοῦτέστι πρῶτον μὲν ὁ λόγος, ὅτι τὸ ἄρθρ. 103 τιμωρεῖ ῥητῶς πάντας τοὺς δημοσίους λειτουργοὺς πολιτικοὺς ἢ στρατιωτικοὺς παραβιάζοντας τὰ ὑπὸ τῶν εἰρημένων διατάξεων ὀριζόμενα καθήκοντά των· τούτων δ' ἡ ἐκτέλεσις ἀνατίθεται τοῖς στρατολογικοῖς συμβουλίαις κυρίως διὰ τῶν ἄρθρ. 48, 51 καὶ 67 τοῦ νόμου ΨΙΣΤ'· δεύτερον δ' ὁ λόγος, ὅτι τὸ ἄρθρ. 103 δὲν δεσμεύει ἐφαρμοζόμενον καὶ κατὰ τῶν στρατολογικῶν συμβουλίων τὴν δικαστικὴν αὐτῶν κρίσιν διὰ τῆς τιμωρῆς τῶν μελῶν αὐτῶν, ὅταν ἀποκλείωσιν ἢ ἐξαίρωσιν ἢ ἀπαλλάττωσι δι' ἄλλους ἢ τοὺς ῥητῶς καὶ ἀποκλειστικῶς διὰ τῶν ἄρθρ. 6, 32—37 ὀριζομένους λόγους, ἢ ὅταν κατ' ἄλλας περιπτώσεις ἢ καθ' ἃς ὀρίζουσι τὰ ἄρθρ. 38 καὶ 67 ἀναβάλλωσι

τὴν κατάταξιν ἢ ἀνταλλάττωσι τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τοῖς ἐλέγχροις τοῖς στρατολογικοῖς· διότι δὲν ἀφέθη αὐτοῖς ὀρίζειν τοὺς τοιούτους λόγους καὶ τὰς τοιούτας περιπτώσεις, ἀλλ' ὁ νόμος ὀρίζει ῥητῶς καὶ ἀκριβῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ὡς εἴρηται τὰ περὶ τούτων· τρίτον δ' ὁ λόγος ὅτι τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 103 καὶ κατὰ τῶν στρατολογικῶν συμβουλίων ὑποστηρίζει τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ μετ' ὀλίγον ἐκδοθέντος νόμου ΨΙΖ, τὸ λέγον, ὅτι κατὰ τῶν μελῶν τῆς κρινούσης περὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 32 καὶ 33 τοῦ νόμου ΨΙΣΤ' ἐξαίρεσεων καὶ ἀπαλλαγῶν τῶν διὰ τοῦ νόμου ΨΙΖ' καλουμένων εἰς στρατιωτικὴν ἄσκησιν τριμελοῦς ἐπιτροπῆς, τοὔτέστιν ἐπιτροπῆς ἐκπληρώσεως καθήκοντα, οἷα καὶ τὰ στρατολογικὰ συμβούλια ἐκπληροῦσιν, ἐφαρμόζονται αἱ ποινικαὶ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 103 καὶ 104 τοῦ νόμου ΨΙΣΤ', διότι τοῦτο δεικνύει, ὅτι τὸ ἄρθρ. 103 χωρεῖ κατὰ πικντὸς παρκαίνοντος τὰς εἰρημένους διατάξεις, ὧν ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶ ἀνετέθη. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ πρώτου ζητήματος.

Περὶ δὲ τοῦ δευτέρου, περὶ οὗ ἐρωτῶμαι, ἐάν δηλ. δυνατὸν καταδιωχθῇαι στρατολογικὸν συμβούλιον κατὰ τὸ ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐπὶ τῇ μὴ τηρήσει κανονισθεῖσων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν διατυπώσεων περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, νομίζω εὐλογώτερον εἰπεῖν, ὅτι τοῦ νόμου ΨΙΣΤ' κανονίζοντος ἐν τοῖς ἄρθρ. 41 καὶ ἐπομένοις τὰ καθήκοντα τοῦ συμβουλίου καὶ τὸν τρόπον τῆς διεξαγωγῆς αὐτῶν, ἄλλος τρόπος διεξαγωγῆς οὐ δυνατὸν ἐπιβληθῆναι αὐτῷ. Ταῦτα δὲ λέγω ἐννοῶν τὸ ζήτημα ὡς περὶ διαδικασίας λέγον καὶ οὐχὶ περὶ ὁδηγιῶν· διότι ὁδηγίας περιορίζομενας εἰς ὅ,τι ἀναγκαῖον πρὸς ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν καὶ τελεῖν περαίωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου διαγραφομένης διεξαγωγῆς τῶν καθηκόντων τοῦ συμβουλίου τηρητέας νομίζω ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτοῦ, μάλιστα τοῦ Νομάρχου, ὅσον αὐτῷ ἀνήκει, καὶ τὴν παράδοσιν αὐτῷ τιμωρητέαν πειθαρχικῶς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος,

Ἀριθ. 181.

Τῇ 4 Μαρτίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἐκ τῶν ἐπισυνημμένων ὠδε ἐγγράφων ἐξάγεται, ὅτι ὁ Α. Α. διὰ δύο πράξεις ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθείσας πρὸ πάσης κα-
ταδίκης τῷ 1874 καὶ 1876 κατεδικάσθη τῷ μὲν 1876 εἰς
εἰρκτὴν ὡς ποινὴν τῆς βαρυτέρας, τῷ δὲ 1880 εἰς φυλάκισιν
ἐνὸς ἔτους ὡς ποινὴν τῆς ἐλαφροτέρας· κατεδικάσθη δὲ διὰ
τὴν πρᾶξιν τοῦ 1874 εἰς τὴν φυλάκισιν ταύτην, ἀφ' οὗ ὑπέστη
τὴν εἰρκτὴν κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ ἐξῆλθε τῶν φυλακῶν διὰ Β.
χάριτος.

Ἐπειδὴ κατ' ἀρχὴν τοῦ ποινικοῦ δικαίου ὑπαγορεύσασαν τῷ
νομοθέτῃ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου ὁ ἔ-
νοχος πολλῶν πράξεων μίαν τῶν πολλῶν ὑφίσταται ποινὴν τὴν
βαρυτέραν καὶ μόνον ὡς ἐπίτχειν τῆς ποινῆς ταύτης δυνατόν
ὑποστῆναι καὶ ποινὴν διὰ τὴν ἐλαφροτέραν πρᾶξιν· ἐπομένως
ὑποστάντος τοῦ εἰρημένου τὴν βαρυτέραν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς
κατὰ τὸ ἥμισυ, τούτέστι ποινὴν βαρυτέραν οὐ μόνον κατὰ τὸ
εἶδος ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνιαυσίου φυλακίσεως,
οὔτε δίκαιον οὔτε νόμιμόν ἐστιν ὑποστῆναι αὐτὸν καὶ τὴν φυ-
λάκισιν ταύτην· οὐδ' ἐστὶ κατ' ἐμὴν γνώμην ὀρθὸν δικασθῆναι
ἐκ νέου τὸν καταδικασθέντα πρὸς ἐπίτασιν τῆς εἰρκτῆς ἀντὶ
τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ φυλακίσεως.

Ἐπειδὴ τὰ τῆς ἐκτελέσεως ἀνατίθησιν ὁ νόμος τῇ εἰσαγγ-
ελικῇ ἀρχῇ, καθήκον δ' ἔχει αὕτη ἀπέχειν τῆς ἐκτελέσεως
ἀποφάσεως ἐπιβαλούσης τὴν ἐλαφροτέραν ποινὴν ὡς ποινὴν
πλήρη καὶ οὐχὶ κατ' ἐπίτασιν τῆς βαρυτέρας· διότι διὰ τῆς
ἐκτελέσεως τῆς βαρυτέρας ὁ καταδικασθεὶς λογίζεται κατὰ
τὸ ἀρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὅς ἡ ἐφαρμογὴ ἔργον ἐστὶ καὶ
τῆς ἐκτελούσης τὰς ἀποφάσεις Εἰσαγγελίας, ὡς τιμωρηθεὶς
διὰ πάσας τὰς προηγηθείσας αὐτῆς ἐλαφροτέρας πράξεις.

Διὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους συμφώνους ὄντας καὶ τῇ γνώ-
μῃ ὑμῶν, ὡς ἐκ τοῦ ὑμετέρου ἀξιολόγου συγγραμμάκτου ἐξάγω,

ἀναγκαῖον ἐνόμισα φροντίσαι περὶ τῆς ἀποστολῆς μοι τῶν ἐπισυνημμένων ἀποφάσεων καὶ ἐγγράφων περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς τῆς εἰρκτῆς, ἵνα ἀνυπερθέτως διακτᾶζῃτε τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ εἰρημένου Α. Α.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Σύνθεσις δικαστηρίου. Ἀναπλήρωσις δικαστῶν καὶ Εἰσαγγελέως.

Ἀριθ. 190. Τῇ 8 Μαρτίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρα Ἐφετῶν

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 11 (1881) ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶπεν, ὡς κανόνα γενικόν, ὅτι δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις, ὅτε ὁ νεώτερος Ἐφέτης ἀναπληροῦ τὸν ἀπόντα Εἰσαγγελέα, δικηγόροι δὲ προσλαμβάνονται ὡς δικασταί· ἀποβλέποντες δὲ εἰς τὸ δημόσιον συμφέρον ὀφείλετε διὰ τοῦτο καὶ ὡς νεώτερος Ἐφέτης ἐν τοῖς ποινικοῖς πάντοτε ἀναπληροῦν τὸν ἀπόντα Εἰσαγγελέα καὶ ἀναπληροῦσθαι ὡς Ἐφέτης ὑπὸ παρέδρου δικηγόρου· τοῦτο δὲ καὶ ἐν τοῖς πολιτικοῖς ὅτε ὡς διάδικος ἢ προτείνων τι παρίσταται ὁ Εἰσαγγελεὺς (ἀριθ. 81, 82, 101 καὶ 102 Ὁργ. δικαστ.), δέον δὲ μόνον ὅτε δύο οἱ παρόντες Ἐφέται, ἀπέπείχων ἑμᾶς καὶ ἐν τοῖς ποινικοῖς πάσης προεισαγωγικῆς εἰσαγγελικῆς ἐνεργείας, ὅσον ἀναγκαῖόν ἐστιν, ἵνα μὴ ἀργῇ τὸ δικαστήριον, καὶ ἀναπληροῦσθαι τὸν Εἰσαγγελέα ὑπὸ παρέδρου ἢ δικηγόρου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἐσφαλμένη ἐρμηνεία κατηγορητηρίου ἐγγράφου.

Ἀριθ. 241. Τῇ 31 Ἰουνίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπιστρέφων τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 23164 (1880) ἐγγράφου ὑμῶν σταλεῖσάν μοι δικογραφίαν λέγω, ὅτι οὔτε ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου τῆς ὑπ' ἀριθ. 1218 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν ἡδυνάμην αἰτῆσαι δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ κατηγορητηρίου ἐγγράφου, οὔτε εἶχον εἰπεῖν τι

κατὰ τῆς ὑμετέρας γνώμης τοῦ εἰσαγγεῖν ἐκ νέου κατηγο-
ρίαν περὶ ἀπαλλοτριώσεως τῶν κατασχεθέντων παρὰ τοῦ ἰδιο-
κτημόνους· διότι τοῦτο μὲν ἀναμφισβήτητον ὄλως, ἀφοῦ τὸ δι-
καστήριον ἐπικνειλημμένως λέγει διὰ τῶν σκέψεων αὐτοῦ, ὅτι
ἀπέχει δικάσαι περὶ τοιούτης πράξεως, ὡς τοῦ κατηγορητηρίου
μόνον καταδίκην ἐπὶ ὑφαιρέσει διώκοντος· τὸ δὲ περὶ τοῦ ἐ-
σφαλμένου τῆς τοιούτης τοῦ κατηγορητηρίου ἐρμηνείας διαφεύ-
γει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς μὴ ὃν ἐκ τῶν λόγων
τῶν ἐπαγομένων ἀναίρεσιν (ἀριθ. 407 Ποιν. Δικον.), οὐδὲ παρα-
βιάζει διάτχξιν τινα τῆς Ποιν. Δικονομίας ἢ καὶ ἐρμηνευτικόν
τινα κανόνα· κατ' ἐμὲ δὲ κριτὴν δὲν ἔσφαλε τὸ δικαστήριον καὶ
περὶ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἐγγράφου, διότι ἀκριβῶς εἶπεῖν τὴν
ὑφαίρεσιν ὑποστηρίζει, ἐν παρόδῳ δὲ καὶ ἐν τέλει λέγει, ὅτι
καὶ ἀπηλλοτριώσε τὰ πράγματα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δήμαρχοι καὶ δημοτικοὶ ἐν γένει ἄρχοντες δύνανται νὰ μετέρχωνται
ἔργα δικηγόρου ἢ δικολάβου;

Ἀριθ. 242.

Τῇ 31 Μαρτίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1074 ὑμετέρου ἐγγρά-
φου τιθέμενόν μοι ζήτημα, ἂν δήμαρχος δύναται μετέρχεσθαι
τὸ ἔργον τοῦ δικολάβου παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις ἐπὶ χρημα-
τικῇ ἀμοιβῇ.

Ἐὰν ὁ δήμαρχος δύναται συγχρόνως μετέρχεσθαι καὶ τὸ
ἔργον τοῦ δικηγόρου παρὰ τοῖς Δικαστηρίοις, δύναται βεβαίως
καὶ τὸ τοῦ δικολάβου ἐκείνου παρὰ τοῖς Εἰρηνοδικείοις. Ἀλλ' οὐ
μόνον τὸ ἀρθρ. 276 τοῦ Δικαστ. Ὁργανισμοῦ ἀσυμβίβαστα λέ-
γει τὰ τοῦ δικηγόρου ἔργα πρὸς τὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς,
ἀλλὰ διὰ τὸ ἀσυμβίβαστον τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων καὶ ὁ περὶ
δήμων νόμος τοῦ 1833 ἐν μὲν τῷ ἀρθρ. 64 ἐπιτρέπει τοῖς δη-
μοσίοις ὑπαλλήλοις ἀποποιεῖσθαι τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν ὡς δη-
μοτικῶν συμβούλων, ἐννοεῖ δὲ τοῦτο λέγων εἶπεῖν ἂν προτι-

μῶσι τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου, διότι ἀμφοτέρας δὲν δύναται ποιεῖν κατὰ τὸ ἄρθρ. 276 τοῦ Ὁργανισμοῦ· ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ 77 ἀπαγορεύει καὶ αὐτὴν τὴν ἐκλογὴν δημοσίου ὑπαλλήλου ὡς δημάρχου· ὅτι δὲ δημοσίος ὑπάλληλος καὶ ὁ δικηγόρος ἐστὶ, λέγει ρητῶς τὸ ἄρθρ. 142 τοῦ Ὁργανισμοῦ· τὴν ἀπαγόρευσιν δὲ τοῦ εἰρημένου ἄρθρ. 77 τοῦ ἐκλέγεσθαι οὐ μόνον ἐτήρησεν, ἀλλὰ καὶ ἐπεζέτεινεν εἰς τοὺς δημοτικούς συμβούλους τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου ῥΓ (τῆς 19 Νοεμβρίου 1864) περὶ δημοκρεσιῶν, λέγον ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐκλεχθῶσιν, οὐδὲ νὰ διατελῶσι δήμαρχοι, δημορχικοὶ πάρεδροι καὶ δημοτικοὶ σύμβουλοι οἱ δημοσίοι ὑπάλληλοι.

Δὲν δύναται λοιπὸν προφανῶς ὁ δήμαρχος μετέρχεσθαι ἔργα δικηγόρου· ὡς λόγον δὲ ὑπάγορεύσαντα τῷ νομοθέτῃ τὸ ἄρθρ. 276 τοῦ Ὁργανισμοῦ καὶ τὰς διατάξεις ἐκείνας τῶν περὶ δήμων νόμων εἶπον καὶ ὑπεστήριξα διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 908 τῆς 21 Ἰουλίου 1873 πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Μεσολογίῳ Πλημμελειοδικῶν ἐγγράφου μου, ὃ εὑρίσκεται ἐν ταῖς τυπωθεῖσιν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀργυροπούλου τῷ 1880 γνωμοδοτήσεσι τῆς Εἰσαγγελίας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν τελ. 189, τοῦτο, ὅπερ καὶ οἱ Ρωμάται ἐλεγον ἀπαγορεύοντες τοῖς δημοσίοις ἄρχουσι καὶ ὑπηρέταις τὸ μετέρχεσθαι ἔργον τοῦ πληρεξουσίου ἐντολῇ τοῦ διαδίκου καὶ ἐπ' ἀμοιβῇ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἵνα μὴ δηλ. περὶ τὰς δίκας ἀσχολούμενοι ἀμελῶσι τῶν δημοσίων καθηκόντων αὐτῶν· περὶ δὲ τῶν δημάρχων προσθετέον καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ δικολαβικά ἐν δίκαις πολιτικαῖς καὶ ποινικαῖς ἐνεργοῦντες ἔργα ἐξαιροῦνται τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων τῶν ἐπιβαλλομένων αὐτοῖς ὡς δημάρχους ὑπὸ τῆς πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας καὶ ἄλλων νόμων.

Κατὰ τὴν ἐμὴν λοιπὸν γνώμην σύμφηφον ἔχουσιν καὶ τὴν ὑμετέραν οἱ δήμαρχοι δὲν δύνανται νὰ μετέρχωνται τὰ τοῦ δικολάβου ἔργα παρὰ ταῖς Εἰρηνοδικεῖσις. Ἐξακολουθῶ δ' ἔχων τὴν γνώμην ταύτην, εἰ καὶ καλῶς γινώσκω, ὅτι πλεῖστοι ὅσοι δημοτικοὶ σύμβουλοι καὶ δήμαρχοι ἐξελέχθησαν καίτοι δικηγόροι ὄντες καὶ διετέλεσαν καὶ διατελοῦσιν ὄντες συγχρόνως

δικηγόροι καὶ ἀρχαὶ δημοτικά· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἀρειὸς Πάγος δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκύρωσέ πως τὰ γινόμενα εἰπὼν, ἐὰν μὴ ἡ μνήμη λανθάνῃ με, ὅτι δύνανται κατὰ τοὺς νέους ἐκλογικοὺς νόμους ΧΜΗ καὶ ΨΝΕ' δικηγόροι νὰ ἐκλεχθῶσι δῆμαρχοι καὶ δημοτικοὶ σύμβουλοι καὶ πάρεδροι. Ἀλλ' ἡ νομολογία αὕτη οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον πείθει με περὶ τῆς ὀρθότητος αὐτῆς· διότι οὐδὲν βλέπω ἐν τοῖς ἐκλογικοῖς νόμοις ἀναιροῦν τὰς σαφεῖς καὶ ῥητὰς διατάξεις τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου τοῦ 1864 καὶ τοῦ ἄρθρ. 276 τοῦ Ὁργανισμοῦ, δὲν πιστεύω δὲ εἰς τὸ σταθερὸν τῆς τοιαύτης νομολογίας. Ὅστις ὅμως συγχωρεῖ τῷ δημάρχῳ μετέρχεσθαι καὶ ἔργα δικηγόρου, οὗτος ὀφείλει ἐπιτρέπειν αὐτῷ παρίστασθαι καὶ ὡς δικολάβον ἐν τοῖς Εἰρονοδικείοις· διότι οὐδὲν πλεον ἢ ἔργα δικηγόρου ἐνεργεῖ καὶ οὗτος, καὶ ἡ περὶ τῶν δικολάβων ἐναντία γνώμη μου ἔρεισμα ἔχει τὸ ἀσυμβίβαστον τῶν δικηγορικῶν ἔργων τοῖς δημαρχικοῖς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντάπουλος.

Ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ νόμου. Κατακυρωτικὴ ἔκθεσις. Ἐκθέσεις δικαστικά.

Ἀριθ. 243.

Τῇ 31 Μαρτίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἐπιστρέφω τὰ σταλέντα μοι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 87 ὑμετέρου ἐγγράφου ἔγγραφα, ἵνα αἰτήσω τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 704 (1880) ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, τῆς ἀκυρωσάσης δυνάμει τοῦ ἄρθρου 133 τῆς Πολ. Δικονομίας κατακυρωτικὴν ἔκθεσιν, διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὰ ἐν αὐτῇ λεγόμενα «πρὸς βεβιάωσιν συνετάχθη τὸ παρὸν συμβόλαιον ὅπερ ἀναγνωσθὲν κλ.» δὲν ἐκφράζουσιν ὅ τι τὸ εἰρημένον ἄρθρον ἀπαιτεῖ λέγον, ὅτι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος πρέπει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἀνὰ ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τῶν μαρτύρων καὶ συμβαλλομένων τὸ περιεχόμενον τῆς συμβολαιογραφικῆς πράξεως,» τοῦθ' ὅπερ, λέγει τὸ Ἐφετεῖον, ὀφείλει ἐκφράζειν καὶ ἡ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ συντασσομένη ἔκθεσις.

Ἀπέσχον δὲ καὶ ἀπέχω αἰτῆσαι τὴν ἀναίρεσιν τοιαύτης ἀποφάσεως, διότι συμφωνῶ τῷ Ἐφετείῳ κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 133 ὀφείλει τηρεῖσθαι ἐπὶ πάσης ἐκθέσεως συντασσομένης κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτ. Δικονομίας, διαφωνῶ δὲ ἀληθῶς ὡς πρὸς τὴν ἐρμηνεῖν τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου τῶν εἰρημένων ἐν τῇ ἐκθέσει, ὡς μὴ ἐκφραζόντων δῆθεν ὅ,τι τὸ ἄρθρον 133 ἀπαιτεῖ· ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐσφαλμένη ἐρμηνεία μὴ παραβιάζουσα κανόνα ἐρμηνευτικὸν ῥητὸν καὶ σαφῆ, διαφεύγει τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατ' ἐμὲ κριτὴν (ἄρθρ. 810 Πολ. Δικονομίας).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Εἰσαγωγή ἄλλοτος. Ὑγειονομικαὶ παραβάσεις. Ἀρμοδιότης Πταισματοδίκου.

Ἀριθ. 244.

Τῇ 31 Μαρτίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπιστρέφομεν τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 605 ὑμετέρου ἐγγράφου σταλεῖσαν δικογραφίαν, ἣν ἐπιστείλατε ἡμῖν ἵνα αἰτήσωμεν τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἄρθρ. 1 (1881) ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀγίᾳ Ἀννῇ Πταισματοδικείου, ὡς περὶ πλημμελήματος δικάσαντος.

Τὴν τοιαύτην ἀναίρεσιν ἀπέσχομεν αἰτῆσαι, διότι περὶ μὲν τῆς εἰσαγωγῆς ξένου ἄλλοτος ἄρμοδιως ἐδίκασεν, ὡς πταισματικῶς τιμωρουμένης (ἄρθρ. 12' τοῦ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1833 διατάγματος περὶ τῆς διοικήσεως τῶν ἐθνικῶν ἀλυσκῶν καὶ 403 Ποιν. Νόμου)· περὶ δὲ τῆς παραβάσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 25 Νοεμβρίου 1845 ὑγειονομικοῦ νόμου, ἄρμοδιον μὲν ὄντος τοῦ πταισματοδίκου δικάζειν ὁσάκις ἡ παράβασις πταισματικῶς τιμωρεῖται (ἄρθρ. 33 τοῦ αὐτοῦ νόμου), μὴ ὀρίζοντος δὲ τὴν παράβασιν τὴν ὑγειονομικὴν μήτε τοῦ κατηγορητηρίου μήτε τοῦ ἀθωώσαντος καὶ αὐτῆς τὸν κατηγορούμενον Πταισματοδίκου, ὡς λέγοντος μὲν ὅτι οὐδόλως ὁ κατηγορούμενος πλοῖκρχος ἐξῆλθε τοῦ πλοίου, ἀλλὰ νυκτὴν ἔστειλε

πρὸς πώλησιν ἄλατος παρκαγγείλας αὐτῷ τηρῆσαι τὰς ὑγειονομικὰς διατάξεις, μὴ δρίζοντος δὲ τὴν τοιαύτην τοῦ ναύτου παράβασιν ὡς μὴ δικάζοντος αὐτόν, ἐπομένως ἐπὶ σαφεῖ καὶ ῥητῇ τοῦ νόμου παρκαθάσει ἀδύνατον αἰτηθῆναι ἀναίρεσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμάντπουλος.

Διαδικασία παρὰ στρατοδικεῖσις. Ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ νόμου.

Ἀριθ. 246.

Τῇ 31 Μαρτίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Β. ἐπίτροπον τοῦ Β' Στρατοδικείου.

Ἐπιστρέφω τὰ σταλέντα μοι ἔγγραφα ἵνα αἰτήσω τὴν ἀναίρεσιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 11 καὶ 12 (1880) ἀποφάσεων τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν καὶ ἐφερμογὴν τῶν ἀρθρ. 58, 126, 115, 133 καὶ 134 τῆς σιρατ. ποιν. νομοθεσίας καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθρ. 87 τοῦ κοινοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἀπέσχον αἰτῆσαι τὴν ἀναίρεσιν, διότι δὲν νομίζω ἀναιρετέας αὐτάς, ἀφοῦ στηρίζονται καὶ εἰς τὸν λόγον τῆς κακῆς συνθέσεως τοῦ ἐκδόντος τὰς ἀκυρωθείσας ὑπὸ τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ ἀποφάσεις τοῦ Β' διαρκοῦς στρατοδικείου καὶ ὁ ἀναμφισβητήτως ὀρθὸς οὗτος λόγος ἀρκεῖ εἰς ὑποστήριξιν τοῦ περὶ τῆς ἀκυρώσεως διατακτικοῦ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ· διότι κατ' ἀρχὴν δικονομικὴν καὶ ἂν αἱ σκέψεις καθ' ἑαυτάς ἐσφαλμέναι ὦσιν ἢ ἀπόφασις οὐκ ἀναιρεῖται, ὅταν τὸ διατακτικὸν δι' ἄλλους νομίμους λόγους ὀρθὸν ᾖ (ἴδε καὶ ἀρθρ. 809 τῆς Πολ. δικονομίας), ἄλλως τε καὶ αἱ προσαπτόμεναι αὐταῖς παραβάσεις δὲν μοι φαίνονται ἀναμφίβολοι· διότι ἂν εἶπεν, ὅτι παρκαθίσθη τὸ ἀρθρ. 87 τοῦ Ποιν. Νόμου διὰ τὸ μὴ τεθῆναι ζήτημα περὶ ἐλαφρυντικῆς περιστάσεως ἀναφανείσης κατὰ τὴν δμολογίαν τὴν ἐν τοῖς πρακτικοῖς τοῦ Στρατοδικείου, καίτοι ἢ παράβασις τοῦ ἀρθρ. 126 τῆς αὐτῆς νομοθεσίας δὲν διατάττεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τοῦτο λέγει καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἀναιρῶν διὰ τοιοῦτον λόγον, καίτοι τὰ ἀρθρ. 407 καὶ 458 τῆς Ποιν. Δικονομίας λόγον ἀναιρέσεως διὰ τοι-

αὐτὴν παρὰ θάσιν δὲν περιέχουσι καὶ δὲν σφάλλει ἴσως δεχόμενος τὴν μὴ θέσιν ζητήματος ὁρῶντος τὸν καταλογισμὸν ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ὡς λόγον ἔχουσιν τὴν ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρ. 87 καὶ ἄλλων τοιούτων τοῦ Ποιν. Νόμου. Ὁρθῶς δ' ἡρμηνεύθη τὸ ἄρθρ. 133, εἰπόντος τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ, ὅτι ἐννοεῖ τὸ διαιρέσις ἐπάγγελμα τοῦ κατηγορουμένου καὶ οὐχὶ τὸ προσωρινὸν τοῦ στρατιώτου νὰ σημειῖται ἐν τῇ ἀποφάσει· διότι, ἂν τὸ προσωρινὸν τοῦτο ἡννόει, περιττὸν ἦτο ἀπαιτῆσαι τὴν σημείωσιν, ἀφοῦ οἱ κατηγορούμενοι δεικνυνται ἐκ τῆς ὅλης ἀποφάσεως ὅτι στρατιωτικοὶ εἰσίν. Ἀμφίβολον δὲ μόνον εἰ ὁρθῶς ἐφηρμόσθη ἐξ ἀναλογίας τό, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τοῦ ἄρθρ. 115 καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 134 τοῦ μὴ λέγοντος τοῦτο.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἱατροὶ ἐν Ἐπτανήσῳ.

Ἀριθ. 256.

Τῇ 4 Ἀπριλίου 1881.

Πρὸς τὸν Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπιστρέφω ὑμῖν τὴν δικογραφίαν τῆς κατὰ τοῦ Ε. Α. δίκης, ἣν ᾔτησα νὰ μοὶ σταλῇ διὰ τὸν ἐξῆς λόγον. Ὁ Ε. Α. καταδικασθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 214 (1880) ἀποφάσεως τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πλημμελειοδικῶν ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 231 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὅτι δηλαδὴ μετέρχεται τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα χωρὶς τῆς ἀπαιτουμένης πρὸς τοῦτο ἀδείας, παρεκάλεσέ με δι' ἀναφορᾶς ἵνα αἰτήσω τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν. Πολὺ δὲ ἐσκέφθη, εἰ ἡδυνάμην ποιῆσαι τοῦτο, ἀλλ' οὐκ ἡδυνήθην εὑρεῖν λόγον ἀναίρεσεως· διότι τὸ ἄρθρ. 20 τοῦ ΠΝ νόμου λέγον ὅτι οἱ τῆς Ἐπτανήσου ἱατροὶ διατηροῦσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός των καὶ ὅτι ὁ ὑποβλητέος τῷ Ὑπουργεῖῳ κατάλογος θέλει περιέχει τὰ ὀνόματα τῶν κεκτημένων τὸ δικαίωμα τοῦ μετέρχεσθαι τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα, φανερόν καθίστησιν, ὅτι κατ' αὐτὸ μόνον οἱ κατὰ τοὺς νόμους τῆς Ἰονίου πολιτείας κτησάμενοι τὸ δι-

κρίωμα τοῦτο ἠδύναντο μετέρχεσθαι αὐτό· ἐπομένως δὲν ἔσφα-
λε τὸ Πλημμελειοδικεῖον εἰπὼν, ὅτι ὁ εἰρημένος ἱατρὸς ὁμολο-
γήσας ἐνώπιον αὐτοῦ, ὡς καὶ διὰ τῆς πρὸς με ἀναφορᾶς αὐτοῦ
ὁμολογεῖ, ὅτι δὲν εἶχε τὴν ὑπὸ τῆς ἰσχυούσης μέχρι τῆς δη-
μοσιεύσεως τοῦ νόμου ΡΝ' πέμπτῃς πράξεως τοῦ 8ου Κοινοβου-
λίου (1845) ἀπαιτουμένην ἄδειαν, δὲν ἦτο ἐκ τῶν κεκτημέ-
νων τὸ δικαίωμα τοῦ μετέρχεσθαι τὸν ἱατρόν, τῶν μόνων δια-
τηρησάντων, ὡς εἴρηται, τὸ δικαίωμα τοῦτο κατὰ τὸ ἄρθρ.
20 τοῦ νόμου ΡΝ'. Τοῦτο δ' ἤρκει εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 231
τοῦ Ποιν. Νόμου κατ' αὐτοῦ, διότι χωρεῖ τοῦτο ἐν Ἑπτανήσῳ
κατὰ παντὸς μὴ ἔχοντος προκεκτημένην τὴν ἄδειαν ἐκείνην
καὶ μετερχομένου τὸν ἱατρόν. Ἄν δὲ ἐδέχθη ὡς ἰσχυρὸν τὸ
διάταγμα τοῦ 1834 καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ ἐφήρμοσε καὶ τοῦτο
κατ' αὐτοῦ, περιττὸν τι εἶπε· τὸ δὲ περιττὸν τοῦτο οὐδόλως
ἔβλαψεν αὐτόν, διότι ὡς εἴρηται ἤρκει ἡ ἔλλειψις τῆς ἀδείας
πρὸ τοῦ νόμου ΡΝ' ἵνα κηρυχθῇ ἔνοχος ὡς μετερχόμενος τὸν
ἱατρόν καὶ μετ' αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ὀρθῶς ἐσκέφθη περὶ τῆς
ἰσχύος τοῦ διατάγματος ἐλείνου καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ, διότι τὸ
ἄρθρ. 1 τοῦ νόμου ΡΝ' κηρύττει ἰσχύσαντας ὅλους τοὺς νόμους
τοῦ κράτους, οἷον καὶ τὸ διάταγμα ἐκεῖνο, ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου
1866 χωρὶς ἰδίαις δημοσιεύσεως αὐτῶν ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ τοῦτο
εἶπε σύμφωνον τῷ ἄρθρ. 1 τοῦ ἡμετέρου ἀστυικοῦ νόμου, καθ'
ὃ οἱ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ κράτους κρατοῦντες νόμοι, ὡς νομί-
μως ἐν αὐτῇ δημοσιευθέντες, λογίζονται κρατοῦντες ἐν ὅλῳ
τῷ κράτει μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως
αὐτῶν. Ταῦτα εἰπὼν πρὸς ὁδηγίαν ὑμῶν ἐν ὁμοίαις δίκαις,
παρακαλῶ νὰ ἀνακοινώσῃτε προφορικῶς καὶ τῷ παρακαλέσαντί
με αἰτήσας τὴν ἀντίρρησην.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ληξίαρχοι ἐν Ἑπτανήσῳ.

Ἀριθ. 257.

Τῇ 4 Ἀπριλίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικῶν.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 206 τῆς 15 Μαρτίου 1880 ἐγγράφου

μου εἶπον ὅσα δυνατόν εἶπεν ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως καὶ μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τῆς νομοθεσίας τῆς Ἑπτανήσου πρὸς τὴν τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 53 τοῦ Ἰον. ἀστυκοῦ Κώδικος περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, ἐξέθηκα δὲ καὶ ὅσα περὶ ἀργίας τῆς διατάξεως ἐκείνης καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρ. 362 τοῦ Ποιν. Νόμου συνηγόρουν καὶ ἐν ἀμφιβολίᾳ ὑπέδειξα μὲν μᾶλλον ὡς ὀρθότερον τοῦ δευτέρου τὸ πρῶτον, ἡχρήθην ὅμως ἐν τέλει ἀκοῦσαι ὅτι τούναντίον τὰ δικαστήρια εἶπον. Εὐχόμενος δ' ἔτι τοῦτο διὰ τὸ εἶναι προτιμώτερον τὸ τιμωρεῖν τῇ αὐτῇ ποινῇ τοὺς παραβάτας ὁμοίων διατάξεων τοῦ τιμωρεῖν τοὺς μὲν ἐν Ἑπτανήσῳ ἐλαφροτέρα ποινῇ, τοὺς δὲ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι βαρυτέρα, ἀπέσχον αἰτῆσαι τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 41 (1880) βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Κερκύρα Ἐφετῶν τοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7417 (1880) ὑμετέρου ἐγγράφου ἐπὶ τούτῳ σταλέντος μοι, δι' οὗ ἀπερρίφθη ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἱερέως Ἀθ. Πέτα τοῦ διὰ βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἐπὶ ἀτάκτῳ τηρήσει τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων παραπεμφέντος εἰς τὸ ἀκρατήριον ἵνα δικασθῇ. Ἀπέσχον δὲ καὶ δι' ἕτερον λόγον τοῦτον, διότι τοιούτων βουλευμάτων τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου πρόωρον νομίζω πρὶν ἢ ἀποφανθῇ καὶ τὸ δικαστήριον εἰς ὃ παρεπέμφθη ἡ δίκη Παρακαλῶ λοιπὸν ὑμᾶς ἵνα μοι εἴπητε ἂν ἐδικάσθη ὑπὸ τῶν Πλημμελειοδικῶν ἢ μή; καὶ ἂν ἐδικάσθη, εἰ καταδικάσθη καὶ ᾗτήθῃ ἡ ἀναίρεσις ὑφ' ὑμῶν, εἰ δὲ μὴ ἐδικάσθη, λέγω νὰ δικασθῇ καὶ καταδικασθέντος αὐτοῦ, νὰ αἰτηθῇ ἡ ἀναίρεσις ὑφ' ὑμῶν, ἐὰν δὲ ἀθωωθῇ νὰ μοι ἀνακοινωθῇ τοῦτο· πάντως δὲ νὰ μοι σταλῇ ἡ ἀπόφασις τῶν Πλημμελειοδικῶν.

Δὲν ἀπῆντησα μέχρι τοῦδε καὶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 395 ε. ε. ὑμέτερον ἔγγραφο, δι' οὗ ἡρωτώμην, εἰ νομίμως ἀνεπλήρωσε τὸν κωλυόμενον Εἰσαγγελεὲς δικαστῆς ἐν τῷ συμβουλίῳ τῶν Πλημμελειοδικῶν Κερκύρας, ἀναπληρωθείσης τῆς θέσεως τοῦ δικαστοῦ ὑπὸ τοῦ πρὶν αὐτοῖς Παρέδρου· ὁ δὲ λόγος τῆς σιωπῆς μου οὐδεὶς ἄλλος ἢ οὗτος· διότι τὴν παρχμονὴν τῆς πα-

ραλαβῆς τοῦ ὑμετέρου ἐγγράφου, διὰ μακροῦ τηλεγραφήματός μου πρὸς τὸν ἀναπληροῦντα τὸν ἐλλείποντα Εἰσαγγελέα Ἐφετῶν νεώτερον Ἐφέτην, κατ' ἐρώτησιν αὐτοῦ περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ὑπεστήριξα τὸ νόμιμον τῆς συνθέσεως τοῦ συμβουλίου, περὶ ἧς καὶ ὑμεῖς ἐρωτᾶτε με, βέβαιος δ' ἤμην ὅτι ἐλάβατε γνώσιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου ὑμῶν Εἰσαγγελεῦντος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπχδιαμντόπουλος.

Ἐσφαλμένον σκεπτικόν, ὁρθὸν διατακτικόν. Ἀδάσιμος ἔγκλησις.

Ἀριθ. 258.

Τῇ 4 Ἀπριλίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν.

Ἀπέσχον τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29 (1880) ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Λεβαδείας, διότι, εἰ καὶ ἐσφαλμένοι αἱ θεωρίαι αὐτοῦ περὶ συντάγματος καὶ ἀστυνομικῶν δικτάξεων, καταλήγει ὁμως εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι δὲν ἀπεδείχθη οὔτε ὅτι δὲν εἶχε διαβατήριον με. ταβκίνων ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ὁ κατηγορούμενος εἰς ἄλλην, οὔτε ὅτι παρέβη τὴν ἀστυνομικὴν διάταξιν τὴν ἀπαγορεύουσιν βόσκειν μικρὰ ζῶα ἐν ὠρισμέναις θέσεσιν, οὔτε ὅτι ἐβόσκησεν ἐν ξένοις ἀγροῖς, ὡς δεχόμενος, ὅτι ἐβόσκησε μὲν, ἀλλ' εἰ μεμισθωμένοις ὑπ' αὐτοῦ ἀγροῖς μὴ οὔσιν ἐκ τῶν ἀπηγορευμένων διὰ τῆς ἀστυνομικῆς δικτάξεως, ὡς μὴ ὀριζούσης αὐτῆς ἀκριβῶς τὰ ὅρια τῶν θέσεων τῶν ἀπηγορευμένων τοῖς βόικουσι μικρὰ ζῶα, ἡ ἐσφαλμένη δὲ ἐκτίμησις τῶν πραγμάτων δὲν εἶνε λόγος ἀναιρέσεως· ἐπ' αὐτῆς δὲ κυρίως ἐρειδομένης τῆς ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς κοινῆς τοῦ νόμου ἐρμηνείας, ἀπρόσβλητον πρέχεται αὐτὸν τὸ δικτακτικὸν αὐτῆς. Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 264 ὑμετέρου ἐγγράφου.

Ἀπαντῶ δὲ συγχρόνως νῦν καὶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 706 ε. ε. ἕτερον ὑμέτερον ἐγγράφον, δι' οὗ ἐρωτῶμαι, εἰ ὁρθὴ ἡ ὑμέτερα γνώμη, ὅτι κατὰ νόμον ἀτιμώρητός ἐστιν ἡ ἐν αὐτῷ ἐκτιθεμένη πράξις, περὶ ἧς ἔγκλησις ἐγένετο, λέγω, ὅτι πρὸς ἀποφυγὴν παρεμβάσεως εἰς ἀλλότρια καθήκοντα ἀπέσχον καὶ ἀ-

πέχω εἰπεῖν τι· διότι κατὰ τὰ ἄρθρ. 278 καὶ ἐπόμενα τῆς Πριν. Δικονομίας τὰ ἀνατιθέμενα τοῖς Εἰσαγγελεῦσι τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ Ἐφετῶν κρίνειν περὶ τοῦ ἀβασίμου ἢ βασίμου τῶν ἐγκλήσεων, ἢ κύρωσις ἢ διόρθωσις παντὸς ὅ,τι ὀρθ. τὰ ἐπὶ τῶν ἐγκλήσεων προβουλευμὰτα τῶν Εἰσαγγελέων τῶν Πλημμελειοδικῶν τῷ Εἰσαγγελεῖ τῶν Ἐφετῶν ἀνήκει.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὑποθηκοφύλακος καθήκοντα. Ἄρσις κατασχέσεως ἀκινήτων. Ἀνακοπὴ καὶ ἀναρρίσεις κατὰ βουλεύματος παραπεμπτικοῦ. Ἀναβολὴ ἕνεκα τούτου τῆς δίκης ἐν τῷ κακουργιοδικεῖ.

Ἀριθ. 261.

Τῇ 6 Ἀπριλίου 1881.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργεῖον.

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2067 ὑμέτερον ἔγγραφον λέγω, ὅτι ὁδηγίαις πρὸς τὸν ὑποθηκοφύλακα εἰρηνοδίκην ἀρνούμενον νὰ σημειώσῃ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν κατασχέσεων τὴν συμβολαιογραφικὴν πράξιν, δι' ἧς αἴρεται ἡ κατὰσχέσις κατ' αἵτησιν τῆς Τραπεζῆς καὶ ἐκδῶσῃ ἔπειτα περὶ τῆς ἄρσεως πιστοποιητικόν, ὅπως ἡτήσαστο πκρ' αὐτοῦ ἡ Τράπεζα ἐνυπόθηκος δανειστρία τοῦ ὀφειλέτου γενομένη μετὰ τὴν ἄρσιν, ἀπέσχον ὅλως δοῦναι διότι συμφωνῶ τῷ Εἰρηνοδίκῃ, ὅτι οὐδενὸς νόμου ἐπιβάλλοντος αὐτῷ ὥς καθῆκον τὸ δέχεσθαι καὶ πράξεις περὶ ἄρσεως τῶν κοινοποιουμένων εἰς τὸ ὑποθηκοφυλακεῖον κατὰ τὸ ἄρθρ. 960 τῆς Πινλ. Δικονομίας κατασχέσεων καὶ ἐγγράφειν αὐτὰς ἐν τῷ βιβλίῳ, ὥσπερ καὶ τὴν κατὰσχέσιν ἐγγράφει κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον, εὐλόγως ἀρνεῖται ποιεῖσαι τοῦτο καὶ ἐπὶ ὁμῶς καὶ τὸ ἐλδοῦναι πιστοποιητικὸν περὶ τῆς ἄρσεως, ἣν δύναται καὶ ὀφείλει ἀγνοεῖν ὡς ὑποθηκοφύλαξ.

Ἄλλ' οὐδ' ἀνγκαῖον εἶνε τῇ Τραπεζῇ τοιοῦτον πιστοποιητικόν, διότι ἀρκεῖ αὐτῇ πρὸς ἰσχυρὰν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης ἢ περὶ ἄρσεως συναινέσει τοῦ κατασχόντος γενομένη συμβολαιογραφικῇ πράξει· ἂν δὲ τυχὸν ἐνεγράφη ἡ ὑπόθηκη αὐτῆς διαρκούσης τῆς κατασχέσεως, περὶ τοῦ κύρους αὐτῆς ἄρ-

μόδιᾱ εἰσὶ τὰ δικαστήρια κρίνειν καὶ τὸ ἀπαιτούμενον πιστοποιητικὸν τοῦ ὑποθηκοφύλακος, οὔτε μὴ διδόμενον ἄκυρον θέλει καταστήσῃ αὐτὴν ὑπὲρ τῶν μεταγενεστέρων ἐνυποθήκων δανειστῶν, οὔτε διδόμενον ἔγκυρον, ἐὰν κατὰ τὸν νόμον ἄκυρος ᾖ.

Ἐκ τῆς περιστάσεως ὁμοῦς ταύτης αἰσθανθεῖς τὴν ἀνάγκην νόμου ὀρίζοντος, ὅτι καὶ τὰς κατασχέσεις καθῆκον ἔχει ὁ ὑποθηκοφύλαξ ἐγγράφειν ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν καὶ ὅτι ἰσχύουσι καὶ περὶ αὐτῶν ὅσα τὰ ἄρθρ. 64 καὶ 66 καὶ πᾶσα ἄλλη σχετικὴ διάταξις νόμου ἢ διατάγματος ὀρίζουσι περὶ τῶν ἐγγραπτέων δικαστικῶν πράξεων, καθῆκον μου νομίζω ὑποβαλεῖν τῇ κρίσει τοῦ Ὑπουργείου τὴν τοιαύτην ἀνάγκην, ἵνα χρήσιμον γένηται τὸ ἄχρηστον μέχρι τοῦδε ἄρθρ. 64· λέγω δὲ τοῦτο ἄχρηστον, διότι ἂν δὲν μὲ λανθάνῃ ἡ μνήμη οὐδαμῶς παρ' ἡμῖν ἐκδίδονται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀποφάσεις ἀπαγορεύουσai πᾶσαν ὑποθήκην· ἐὰν δὲ γένηται νόμος, ὡς εἰπόν, καλὸν νομίζω εἰπεῖν τὸν νόμον καὶ τοῦτο, ὅτι καὶ μὴ ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμέναι ὑποθήκαι ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος, καταχωρίζεται οὐδὲν ἥττον περίληψις τῆς κατασχέσεως ἐν ἰδίῳ φύλλῳ τῶν βιβλίων πρὸς ἀσφάλειαν τῶν τρίτων.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ ἀνάγκης νόμου, εὐκαιρον νομίζω μετὰ ὥριμον σλέψιν ὑποδειῖναι νῦν καὶ ἑτέραν τοιαύτην ἀνάγκην ὑπὲρ τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, ταύτην. Ἔστιν ὅτε κατηγορούμενοι ἐνώπιον τῶν συνέδρων συχνότατα δὲ πολιτικῶς ἐνάγοντες ἐκπροθέσμους ποιῶσιν ἀνακοπὰς ἢ αἰτήσεις ἀναιρέσεως κατὰ τῶν παραπεμπτικῶν βουλευμάτων περὶ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης· πράττουσι δὲ τοῦτο, οἱ μὲν ἵνα προτείνοντες τὸ ἐκκρεμὲς τῆς ἀνακοπῆς ἢ αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἐὰν τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἀπαρέσκη αὐτοῖς, κατορθῶσι τὴν εἰς ἄλλην σύνοδον ἀναβολήν, οἱ δὲ ἵνα τὴν αὐτὴν ἀναβολὴν προτείνοντες ἐπιτυχάνωσι τῆς μακροχρονιωτέρας προφυλακίσεως τῶν κατηγορουμένων καὶ οὕτω βρασνίσωσιν αὐτούς, ὥν τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς κατηγορίας δι' ἑλλειψιν ἀποδείξεων προδλέπουσιν. Ἡ κατ'ἐχρησις αὕτη δέον νὰ περιορισθῇ, οὕτως ὁμοῦς ὥστε

νά μὴ παρὰβλάπτηται τὸ τῆς ἀνακοπῆς καὶ αἰτήσεως ἀναιρέσεως δικαίωμα τῶν σπουδαίως καὶ εὐλόγως χρῆσιν ποιουμένων αὐτοῦ, τοῦτο δὲ μόνον νόμῳ κατορθωτέον ἐστὶ ἐπιτρέποντι τῷ δικαστηρίῳ τῶν συνέδρων δικάζειν περὶ τοῦ ἐγκύρου καὶ ἐμπροθέσμου τῆς ἀνακοπῆς καὶ αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἐὰν ἐγένετο μετὰ τὴν κλήτευσιν τῶν κατηγορουμένων ἢ μάρτυρος τινος καὶ ἀπορρίπτειν τὴν ἀναβολὴν διὰ τὸ ἄκυρον ἢ ἐκπρόθεσμον ἐκείνων, ἐπιφυλασσομένου τοῦ δικαιώματος τῷ καταδικασθέντι αἰτῆσαι τὴν ἀναίρεσιν κατὰ τοιαύτης ἀποφάσεως τῶν συνέδρων, μόνον ἐὰν ἡ ἀνακοπὴ ἢ ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως λόγον εἶχον βάσιμον τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ συμβουλίου, ἄλλως νὰ μὴ δύνηται νὰ αἰτηθῇ ἀναίρεσις, καὶ κακῶς οἱ σύνεδροι εἶπον ἄκυρον ἢ ἐκπρόθεσμον τὴν ἀνακοπὴν ἢ αἵτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος

Δῆμοι Ἀκράτας καὶ Κραθίδος. Διοικητικὴ καὶ δικαστικὴ διαίρεσις αὐτῶν. Τίς τῶν δύο δημάρχων καὶ Εἰρηνοδικῶν ἔχει ἀρμοδιότητα ἐπὶ πολιτῶν ἐχόντων τὸ μὲν χωρίον αὐτῶν εἰς τὸν ἓνα δῆμον τὰ δὲ καλύβια αὐτῶν εἰς τὸν ἕτερον;

Ἀριθ. 263. Τῇ 6 Ἀπριλίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Δήμαρχον Ἀκράτας.

Ἀπκντῷ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 103 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ παραπονεῖσθε κατὰ τοῦ Δημάρχου Κραθίδος, ὡς ἀξιοῦντος ἀσκεῖν ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου «Σιλιβινιώτικα» καθήκοντα Δημάρχου καὶ δημοσίου κατηγοροῦ καὶ ἀνκκριτικοῦ ὑπαλλήλου ἀνήκοντα ὑμῖν, ὡς τοῦ χωρίου ἐκείνου ἐντὸς τοῦ ὑμετέρου Δήμου κειμένου καὶ αἰτεῖτε παρ' ἐμοῦ, ἵνα ἂν πρὶν ἢ ἐὰν δύνασθε ὡς Δήμαρχος καὶ Δημοσίος κατηγορος ἐνασκεῖν τὰ ὑμέτερα καθήκοντα ἐν τῷ χωρίῳ ἐκείνῳ, ὃ δὲ Εἰρηνοδίκης Αἰγείρας εἰς ὃν ὑπάγεται ὁ ὑμέτερος Δῆμος ἀρμοδίος δικάζειν τὰ παραπτώματα τῶν κατοίκων αὐτοῦ, παραγγελοῦ δὲ ὁ Δή-

μαρχος Κραθίδος ἀπέχειν πάσης ἐνεργείας ἐντὸς τῆς ὑμετέρας δικαιοδοσίας.

Προθύμως ἤθελον ἀποδεχθῇ τὰς ὑμετέρας αἰτήσεις καὶ διατάξει τὰ δέοντα πρὸς τὸν Δήμαρχον Κραθίδος, ἂν ἐμοὶ ἀνῆκε κατὰ νόμον ταῦτα ποιῆσαι. Ἀλλὰ πρῶτον ἀγνοῶ, διότι σαφῶς δὲν λέγετε ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἐγγράφῳ, τὸν λόγον τῆς ἀξιώσεως τοῦ Δημάρχου Κραθίδος· καὶ ἐπὶ ὑποθέσεων ὅπως βεβλῶν λέγω, ἐὰν λόγον ἔχη ἡ ἀξίωσις αὐτοῦ τοῦτο, ὅτι τὰ Σιλιβινιώτικα κεῖνται ἐντὸς τοῦ Δήμου αὐτοῦ, τῷ Ὑπουργῷ τῶν Ἐσωτερικῶν ἀνήκει νὰ ἔρῃ τὴν μεταξὺ ὑμῶν ἀμφισβήτησιν, ὀρίζων διὰ Βασιλ. Διατάγματος ἀκριβέστερον τὰ ὅρια τῶν Δήμων, τῷ Εἰρηνοδίκῃ δὲ Αἰγείρας πάντως ἐπὶ πταισματικῶν ὑποθέσεων νὰ κρίνῃ, ἐὰν τὰ κατὰ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου ἐκείνου πταίσματα ὑπάγωνται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ ὡς ἐντὸς τοῦ Δήμου Ἀκράτας κειμένου τοῦ χωρίου Σιλιβινιώτικα, ὅπου ἐπράχθησαν (ἄρθρ. 29 τῆς Ποιν. Δικονομίας)· ἐὰν δὲ λόγον ἔχη ἡ ἀξίωσις τοῦτο, ὅτι τὰ Σιλιβινιώτικα καλύβει εἰς κτήσεις κατοίκων τοῦ ἐντὸς τοῦ Δήμου Κραθίδος κειμένου χωρίου Σιλιβινίης καὶ διὰ τὸ εἶναι δημότις τοῦ Δήμου αὐτοῦ δύναται αὐτὸς ἐνεργεῖν τὴν κατ' αὐτῶν καταδίωξιν πταισμάτων προχθέντων ἐν τῷ χωρίῳ τῶν Σιλιβινιωτικῶν καλυβίων, ὁ Εἰρηνοδίκης Αἰγείρας μακτιοῖ τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ διὰ τῶν κατ' εἰσαγγελίαν ὑμετέραν τὰ πταίσματα, διότι τὰ πταίσματα ἀνακρίνονται καὶ διακρίνονται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ τόπου, ὅπου ἐπράχθησαν καὶ μὴ ὥστε κάτοικοι αὐτοῦ οἱ δρᾶσται (τὸ αὐτὸ ἄρθρ. 29), ἐὰν δὲ καὶ ἐλεῖνος καταδιώκῃ τὰ αὐτὰ πταίσματα καὶ φοβεῖσθε μὴ τὸ Εἰρηνοδικεῖον τοῦ Δήμου αὐτοῦ δικάσῃ αὐτά, δύνασθαι διὰ τὸ ἀμφίβολον τῆς δικαιοδοσίας ν' ἀποταθῇτε εἰς τὸν προϋστάμενον ὑμῶν Εἰσαγγελέα καὶ οὗτος νὰ ὑποβάλλῃ ἐμοὶ αἴτησιν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος τῶν δύο Εἰρηνοδικεῶν (ἄρθρ. 46 Ποιν. Δικονομ.). Τῷ Ὑπουργῷ δὲ τῶν Ἐσωτερικῶν ἀνήκει πάντως νὰ καταπαύσῃ τὸν σφετερισμὸν τῆς διοικητικῆς ἐξουσίας ὑμῶν ὡς Δημάρχου παρὰ τοῦ Δημάρχου Κραθίδος Ἐκ τούτων λοιπὸν βλέπετε, κύριε

Δήμαρχε, ὅτι ὅπως ἐκτίθῃσι τὰ πράγματα τὸ ὑμέτερον ἔγγραφον, ἐν χερσὶν ἄλλων κεῖται ἢ διόρθωσις καὶ οὐχὶ ἐμοί.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος

Ἐγγραφή ὑποθήκης μετὰ κατάσχεσιν ἀκυρωθεῖσαν ἢ ἀνακληθεῖσαν. Ἐγγραφή ὑποθήκης, μετὰ κατάσχεσιν, κτήματος μηκέτι ἐγγεγραμμένου ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν.

Ἀριθ. 265.

Τῇ 17 Ἀπριλίου 1881.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον.

Τὸ ἄρθρ. 64 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου λέγει· περὶ δικαστικῆς πράξεως ἀπαγορευούσης τὴν περαιτέρω ἐγγραφὴν· ἀμφίβολον δ' ἂν ἐννοῇ δικαστικὴν ἀπόφασιν ἢ ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν ἢ ἀμφοτέρω· ἐν τοιαύτῃ δὲ ἀμφιβολίᾳ ἀναγκαῖον νομίζω διὰ νόμου νὰ ὁρισθῇ ῥητῶς, ὅτι τὸ ἄρθρ. 64 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἐφαρμογὴν ἔχει καὶ ἐπὶ ἀναγκαστικῶν κατασχέσεων· διότι ἐὰν μὴ ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμοστέον ἦ, ἀργεῖ ὅλως, ὡς τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας μὴ γινωσκούσης, ὅσον ἐμοὶ γνωστόν, δικαστικὰς ἀποφάσεις ἀπαγορευούσας τὴν ἐγγραφὴν.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἄρθρ. 64 προβλέπει μόνον τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπαγορεύσεως ἐγγραφῶν ἐπὶ ἐνυποθήκου ἥδη κτήματος, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν περίπτωσιν ἀπαγορεύσεως ἐγγραφῶν ὑποθήκης ἐπὶ κτήματος μηκέτι ἐγγεγραμμένου ἐν τοῖς βιβλίοις ὡς ἐνυποθήκου, καλὸν δὲ νομίζω δείκνυσθαι ἐκ τῶν βιβλίων αὐτῶν τῶν ἐγγραφῶν καὶ τὴν ἀπαγορεύσιν ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐπὶ κτήματος ἐλευθέρου ἔτι ὑποθήκης, ὁ νόμος ὁ ἐκδοθησόμενος δέον ἔτι ὀρίζειν «ὅτι ἐκτὸς τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 960 τῆς Πολιτ. Δικονομίας συντακτέας ἐλθέσεως, περίληψις τῆς κατασχέσεως ἐγγράφεται καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ἐγγραφῶν τῶν ὑποθηκῶν, εἴτε ἢ εἴτε μὴ ἢ ἐγγεγραμμένον τὸ κατὰ τὴν ἐν ὡς ἐνυπόθηκον». Ἐπειδὴ δὲ καὶ περὶ πκύσεως τῆς ἀπαγορεύσεως οὐδὲν λέγει ὁ περὶ ὑποθηκῶν νόμος, ὀφείλει εἰπεῖν περὶ αὐτῆς τινά. Ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις ποτὲ μὲν ἀκυροῦται διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ποτὲ δὲ αἴρεται διὰ συμ-

βιβαστικῆς συμβολαιογραφικῆς ἢ δικαστικῆς πράξεως, ἄλλοτε δὲ ἐγκαταλιμπανομένη ὑπὸ τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ, ἐξακολουθεῖται ὑπὸ ἐτέρου τίτλον ἐκτελεστὸν ἔχοντος, ὅθεν καὶ περὶ τούτων ἀναγκαῖον νομίζω προστεθῆναι ἐν τῷ ἐκδοθητομένῳ νόμῳ τὰ ὑπὲρ περιῖπου, «ὅτι παύει ἡ ἀπαγόρευσις τῶν ἐγγραφῶν διὰ δικαστικῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἀκυροῦσθαι τὴν κατάσχασιν, ἢ διὰ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ συμβολαιογραφικῶς ὁμολογουμένης καὶ συνοδευομένης ὑπὸ πιστοποιητικοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου βεβαιοῦντος, ὅτι οὐδεὶς ἕτερος δανειστὴς ἐκτελεστὸν ἔχων τίτλον ἐδῆλωσεν, ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ἐξακολουθήσασιν τῆς ἐκτελέσεως, ἅμα ἡ ἀπόφασις ἐκείνη ἢ ἡ συγκατάθεσις καὶ ἡ πιστοποίησις κοινοποιηθῶσι τῷ ὑποθηκοφύλακι».

Ταῦτα λέγω ἐκτελῶν τὸ ὑπ' ἀριθ. 4108 ὑμέτερον ἐγγραφον περὶ τῆς ἀνάγκης νόμου περιέχοντος τὰς εἰρημέναις τρεῖς διατάξεις, αἵτινες εἰς συμπλήρωσιν τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου οὐ μικρὸν κατ' ἐμὴν γνώμην θέλουσι συντελέσει.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἀνακοπὴ καὶ αἵτησις ἀναιρέσεως κατὰ βουλευμάτων παραπεμπτικοῦ ἀναστελλοῦσι τὴν πρόσδον τῆς δίκης ; Δικαιολογοῦσι τὴν ἀναβολὴν αὐτῆς ἐν τῷ κακουργιοδικεῖῳ ;

Ἀριθ. 266.

Τῇ 17 Ἀπριλίου 1881.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον.

Καὶ κατηγορούμενοι ἐνίοτε καὶ πολιτικῶς ἐνάγοντες πολ-
λάκις πρὸς ἀναβολὴν τῆς δίκης, ἐνώπιον μάλιστα τῶν συνέ-
δρων, οἱ μὲν ὑπὸ φόβου τοῦ παρόντος ὀρκωτοῦ δικαστηρίου, οἱ
δὲ ἐπὶ τῷ παραταθῆναι τὴν προφυλάκισιν τῶν κατηγορουμέ-
νων, ὧν τὴν ἀθώωσιν δι' ἑλλειψιν ἀποχρωσῶν ἀποδείξεων προ-
βλέπουσιν, ἀνακοπὰς καὶ αἰτήσεις ἀναιρέσεως ἐκπροθέσμους ποι-
οῦσι. Τὴν τοιαύτην δὲ κατάχρησιν τοῦ δικαίου τῆς ἀνακοπῆς καὶ
αἰτήσεως ἀναιρέσεως πολλὰ μὲν δικαστήρια ἀπέκρουσαν ἀπορ-
ρίψαντα τὴν περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης πρότασιν, διὰ τὸ ἄκυρον

τῆς ἀνακοπῆς ἐκείνης καὶ αἰτήσεως ἢ τὸ ἐκπρόθεσμον, ἀλλὰ ὅμως ἀλλότριον καθῆκον νομίζοντα τὸ δικάζειν περὶ τοῦ ἀκύρου τούτου καὶ ἐκπρόθεσμου, καίτοι προφανοῦς, ἀνέβαλον τὴν δίκην.

Ἐπειδὴ δὲ κακὸν μὲν τὸ ἀθωοῦσθαι κατηγορούμενον, καθ' οὗ τὸ Ἐφετεῖον ἤθελε πκύσει πρὸς καιρὸν τὴν καταδίωξιν διὰ τὸ ἀσθενές τῶν ἀποδείξεων, ἐναντίον δὲ τῆς ἀκριβείας τοῦ νόμου καὶ τὸ δικάζεσθαι ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν δυνάμει βουλευμάτος ἐκδοθέντος ὑπὸ συμβουλίου κακῶς συντεθειμένου, ὅταν κατὰ τοιούτου βουλευμάτος ἡ γενομένη ἀνακοπὴ ἢ αἵτησις ἀναιρέσεως, τὸ κακὸν ὅμως ἐκεῖνο ἢ τὸ ἀνακριβές οὐδόλως ἡδύνατο διορθῶσαι ἀνακοπὴ ἢ αἵτησις ἀναιρέσεως προφανῶς ἐκπρόθεσμος οὔσα ἢ καὶ ἄκυρος, ὡς π. χ. ἄκυρος καὶ ἀπαράδεκτός ἐστι κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅταν οὐδένα περιέχει λόγον, ἀλλ' ἐπιφυλάττεται εἰπεῖν τοὺς λόγους ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἢ διὰ μεταγενεστέρου ἐγγράφου τοὺς τῆς ἀνακοπῆς, ἀναγκαῖον νομίζομεν ἐπιτραπῆναι τὸ γεγόμενον ὡς εἴρηται ἤδη ὑπὸ τινων δικαστηρίων πᾶσι τοῖς δικαστηρίοις καὶ μάλιστα τοῖς συνέδροις διὰ νόμου δρίζοντος, «ὅτι τὰ δικαστήρια δύνανται νὰ προβάλωσιν εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, καίτοι γενομένης ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ βουλευμάτος, ἐὰν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν ἐκπρόθεσμος ἢ ἄκυρος ἢ καὶ ἀπαράδεκτος διὰ τοῦτο, ἐπιφυλλαττομένου τοῦ δικαιώματος τῷ κατηγορουμένῳ τοῦ αἰτῆσαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὀριστικῆς τῶν συνέδρων ἀποφάσεως, ἐὰν ἡ ἀνακοπὴ λόγον εἶχε τὴν κακὴν τοῦ συμβουλίου σύνθεσιν καὶ κακῶς ἀπερρίφθη ὡς ἐκπρόθεσμος ἢ ἄκυρος».

Λέγω δὲ ὅτι μόνον κατὰ τῆς τῶν συνέδρων ἀποφάσεως ἐπιτρεπτέον χωρεῖν ἀναίρεσιν· διότι οἱ μὲν πλημμελειοδίκαι δικάζουσι καὶ χωρὶς βουλευμάτος καὶ καταδικάζουσι (ἄρθρ. 161 Ποιν Δικονομ.) καὶ διὰ τοῦτο κατ' οὐδὲν ἀδικεῖται ὁ κατηγορούμενος, καὶ τὸ βούλευμα ὑπὸ δικαστηρίου κακῶς συντεθειμένου ἐξεδόθη, οἱ δὲ σύνεδροι δὲν δύνανται νὰ δικάσωσι χωρὶς βουλευμάτων παραπεμπτικοῦ, οὐδ' ἄλλην πρᾶξιν ἢ τὴν ἐν αὐ-

τῷ διαλαμβανομένην ὡς δικαστέαν· ὅταν δὲ τὸ βούλευμα ᾔ-
θελεν ἀνατραπῇ ὑπὸ τοῦ Ἐφετερίου, διὰ τὸ ἐμπροθέσμως καὶ
ἐγκύρως γενέσθαι κατ' αὐτοῦ ἀνακοπὴν, ὡς ὑπὸ δικαστηρίου
κακῶς συντεθειμένου ἐκδοθέν, χωρὶς βουλευμάτος ἀληθῶς ἐ-
δίκασαν οἱ Σύνεδροι.

Ταῦτα λέγω περὶ τῆς ἀνακοπῆς, ταῦτα δὲ δέον εἰπεῖν τὸ
νομοθετικὸν σῶμα καὶ περὶ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐὰν ἀνα-
σταλτικὴν δύναμιν ἔχουσιν καὶ αὐτὴν νομίζῃ· ἐγὼ δὲ περὶ τῆς
αἰτήσεως ἀναιρέσεως οὐδὲν λέγω, διότι κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην
ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως κατὰ πάντων τῶν βουλευμάτων δὲν ἔχει,
ὡς ἡ ἀνακοπὴ, ἀνασταλτικὴν δύναμιν, ὡς μὴ λέγοντος τοῦ ἄρθρ.
263 τῆς Ποιν. Δικονομίας ὅ,τι λέγει τὸ ἄρθρ. 262 αὐτῆς πε-
ρὶ τῆς ἀνακοπῆς, ὅτι ἀναστέλλουσαν ἔχει δύναμιν. Ἀλλὰ περὶ
τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως νομίζω καλὸν εἰπεῖν τὸν ἐκδοθησά-
μενον νόμον, «ὅτι τὴν δίκην δὲν ἀναβάλλει ἡ αἵτησις ἀναιρέ-
σεως κατὰ τοῦ βουλευμάτος, ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώμα-
τος τῷ κατηγορουμένῳ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τῆς τῶν συν-
έδρων καταδικαστικῆς ἀποφάσεως διὰ κακὴν τοῦ ἐκδόντος τὸ
βούλευμα συμβουλίου σύνθεσιν».

Ταῦτα λέγω συμπληρῶν τὸ ὑπ' ἀριθ. 261 ἔγγραφόν μου
κατὰ τὴν ὑμετέραν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4108 ἐκφρασθεῖσαν ἐπι-
θυμίαν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δύναται ὁ κληρονόμος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ κληρονομηθέντος
ἀρξαμένην ἰδιωτικὴν κατηγορίαν; Ἐὰν οὗτος δὲν δύναται, ὀφείλει ὁ
Εἰσαγγελεὺς νὰ περαιώσῃ αὐτήν;

Ἀριθ. 267.

Τῇ 18 Ἀπριλίου 1880.

Πρὸς τὸν ἐν Κυπαρισσίᾳ δικηγόρον κ. Ἀποστολόπουλον.

Ἀπαντῶ εἰς τὴν ὑμετέραν ἀναφορὰν τὴν φέρουσιν μὲν χρο-
νολογίαν 26 Μαρτίου ληφθεῖσαν δὲ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Εἰσαγ-
γελίας τὴν 14 Ἀπριλίου, δι' ἧς ἐρωτῶμαι, ἐὰν δύνηται ὁ κλη-

ρονόμος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀρξάμενην ὑπὸ τοῦ διαθέτου ιδιωτικὴν κατηγορίαν καὶ ἀναβληθεῖσαν διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν μαρτύρων, καὶ ἐὰν μὴ δύνηται, ἐὰν ὁ Εἰσαγγελεὺς ὀφείλῃ περαιῶσαι αὐτήν ;

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρ. 238 καὶ 302 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐξάγεται, ὅτι ὁ ἔχων πολιτικὴν ἀγωγὴν ὡς ἀδικηθεὶς δύναται νὰ παρασταθῇ καὶ ὡς ιδιώτης κατῆγορος· ἔχει δὲ κατὰ τὸν νόμον ὁ κληρονόμος τὴν πολιτικὴν τοῦ κληρονομηθέντος ἀγωγὴν, ἐὰν ἤδη ἐκινήσῃ ὑπὸ τούτου ζῶντος ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου (ἀρθρ. 575 § 3 Πολ. Δικονομίας), ἢ ἥνεξ ἐκείνων αἵτινες μεταβαίνουν εἰς τοὺς κληρονόμους καὶ ἐπομένως δύνανται νὰ κινηθῶσιν ὑπὸ τοῦ κληρονόμου ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἢ πολιτικοῦ, ἐὰν μὴ ἐκινήθησαν ὑπὸ τοῦ τεθνεῶτος (§ 1 Εἰσηγ. 4. 12)· ἄρα ὁ κληρονόμος τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν δύναται νὰ παρασταθῇ καὶ ὡς ιδιώτης κατῆγορος ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ζῶντος τοῦ διαθέτου ἀρξάμενην ὑπ' αὐτοῦ ιδιωτικὴν κατηγορίαν, προσφέρων τὴν νόμιμον ἐγγύησιν ἢ ἐπικαλούμενος τὴν δοθεῖσαν ὑπ' ἐκείνου ζῶντος, ἐὰν ἀρκοῦσα καὶ ὡς πρὸς αὐτόν. Ἐὰν δὲ μὴ ἐκληρονόμησε τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν ἐκείνου, ὃν ἐκληρονόμησεν, ὡς μὴ κινηθεῖσαν ζῶντος τοῦ διαθέτου καὶ μὴ οὖσαν ἐκ τῶν μεταβαίνουσῶν εἰς κληρονόμους, οἷα ἡ περὶ ἱκανοποιήσεως διὰ ὕβριν ἀπλῶς τοῦ διαθέτου (ἀρθρ. 6 Ποιν. Δικονομίας Ν. 13 πρ. Πανδ. 47, 10), οὔτε ὡς ιδιώτης κατῆγορος νὰ παρασταθῇ ὁ κληρονόμος δύναται, οὔτε τὸ τῆς ἐγγλήσεως δικαίωμα ἔχει (ἀρθρ. 278 Ποιν. Δικονομίας), καὶ διὰ τοῦτο ὁ Εἰσαγγελεὺς δὲν παραβαίνει τὸ καθήκον αὐτοῦ οὐδὲν ἐνεργῶν ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐὰν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἢ κατηγορία ἀνυπόστατος ᾖ, διότι δύναται λέγειν ὁ νόμος, οὐ μὴν ὅτι καὶ ὀφείλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν παραιτηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ δίκην· (ἀρθρ. 24 Ποιν. Δικονομίας).

Εἰσαγγελεὺς

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος

Δύναται ὁ κληρονόμος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ κληρονομηθέντος ἀρξαμένην ἰδιωτικὴν κατηγορίαν; Ἐὰν οὗτος δὲν δύναται, ὀφείλει ὁ Εἰσαγγελεὺς γὰρ περιαιώτῃ αὐτήν.

Ἀριθ. 168.

Τῇ 18 Ἀπριλίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κυπαρισσίᾳ Πλημμελειοδικῶν.

Ὁ δικηγόρος Ἀποστολόπουλος δι' ἐγγράφου αὐτοῦ μὲ ἐρωτᾷ, ἐὰν δύναται ὁ κληρονόμος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀρξαμένην ὑπὸ τοῦ διαθέτου ἰδιωτικὴν κατηγορίαν, ἀναβληθεῖσαν δὲ διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν μαρτύρων, πρὸς ποινεῖται δὲ ὅτι δὲν θέλετε νὰ ἐξακολουθήσῃτε τὴν δίκην ἐξ ἐπαγγέλματος.

Ἀπήντησα δ' αὐτῷ ὅτι δύναται νὰ παρασταθῇ ὁ κληρονόμος ὡς ἰδιώτης κατήγορος, ἐὰν ὁ διαθέτης ἐκίνησεν ἤδη καὶ τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἀγωγὴν ἢ ἐὰν ἐκληρονόμησε τὴν ἀγωγὴν ταύτην καίτοι μὴ κινήθεϊσαν, διὰ τὸν λόγον ὅτι τότε ἀδικούμενος λογίζεται ὁ κληρονόμος (ἄρθρ. 282 καὶ 302 Ποιν. Δικονομίας καὶ ἄρθρ. 575 § 3 Πολ. Δικονομίας, § 1. Εἰσηγ. (4. 12). Ν. 13 πρ. Πανδ. (47. 10). Εἰ δὲ μὴ ἔχῃ ὁ κληρονόμος τὴν πολιτικὴν τοῦ διαθέτου ἀγωγὴν, τὴν διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐγκαταληφθεῖσαν ἰδιωτικὴν κατηγορίαν δύναται μὲν ὁ Εἰσαγγελεὺς νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀλλὰ δὲν ὀφείλει νὰ πράξῃ τοῦτο, ἐὰν ἀνυπόστατον κρίνῃ αὐτήν.

Πρὸς ὑμᾶς ὁμῶς λέγω, ὅτι ἀφοῦ ἄπαξ εἰσέχθη εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἐὰν ἀληθῶς εἰσέχθη, δίκαιον νομίζω νὰ περιωθῇ ὑφ' ὑμῶν, ἐὰν μὴ δεκτὸς ἦ ὁ κληρονόμος ὡς ἰδιώτης κατήγορος καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἀνυπόστατος εἶνε, πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ τοῦ κατηγορουμένου, ἐκτὸς ἐὰν λόγοι νόμιμοι ἄγνωστοι δ' ἐμοὶ τὸναντίον ὑπαγορεύουσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

—

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τίς Ὑπουργὸς εἶνε ἀρμόδιος νὰ προκαλῇ τὴν Βασιλικὴν χάριν ὑπὲρ στρατιωτικῶν καταδίκων, ὁ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ἢ ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης;

Ἀριθ. 308.

Τῇ 3 Μαΐου 1881.

Πρὸς τὸν κ. πρόεδρον τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ληφθὲν τὴν 1 Μαΐου ὑπ' ἀριθ. 122 ὑμέ-

τερον ἔγγραφον, δι' οὗ ἀπαιτοῦμαι νὰ μελετήσω τὰ ἐπισυνημμένα αὐτῷ ἔγγραφα καὶ εἴπω τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ ζητήματος, ἂν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἀρμόδιος αἰτεῖσθαι παρὰ τοῦ Βασιλέως τὴν βασιλικὴν χάριν ὑπὲρ τῶν καταδικαζομένων δι' ἀποφάσεων τῶν Στρατοδικείων, ἢ ἂν μᾶλλον ἀρμόδιος καὶ τοῦτο ποιεῖν μόνος ὁ τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀληθῶς διατάξιν ἀπονέμουςαν τῷ Ὑπουργῷ τῶν Στρατιωτικῶν τὸ δικαίωμα τοιαύτης αἰτήσεως οὐδεμίαν ἔχομεν· τὸν αὐτὸν δ' ἔχομεν τὸ ἐδ. ζ' τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1833 Β. Διατάγματος περὶ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς ἀρμοδιότητος τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας, τὸ λέγον, ὅτι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῆς ὑπάγονται αἱ προτάσεις περὶ ἀφέσεως τοὔτεστι περὶ Β. χάριτος (Γερμ. über Begnadigungen) ἢ ἐλαττώσεως τῆς ποινῆς εἰς τὰς παρὰ τῶν ποινικῶν δικαστηρίων γενομένας ἀποφάσεις.

Καὶ ὁμῶς ὁμολογεῖται διὰ τῶν ἐγγράφων ἐκείνων οὐ μόνον παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ δύο Ὑπουργῶν τῆς Δικαιοσύνης, ὅτι μέχρι τοῦ 1875 πάντοτε ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν προεκάλει τὴν Β. χάριν ὑπὲρ τῶν ὑπὸ στρατοδικείων καταδικαζομένων, οὐδέποτε δὲ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐὰν δὲ ἀληθές ᾖ τὸ ὁμολογούμενον τοῦτο, δηλαδὴ ὅτι ὁ ἐκδὸς τὸ εἰρημένον Β. Διάταγμα καὶ τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἔχων μέχρι τοῦ 1844 Βασιλεὺς Ὁθων πολλὰ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ διατάγματος μέχρι τοῦ ἔτους τούτου ἐξέδοτο κατὰ πρότασιν Ὑπουργῶν τῶν Στρατιωτικῶν διατάγματα περὶ χάριτος στρατιωτικῶν δι' ἀποφάσεων στρατοδικείων καταδικασθέντων, τότε νομίζω, ὅτι ἔχομεν ἐπίσημον ἀπόδειξιν τῆς νομοθετικῆς ἐρμηνείας τοῦ ἐδ. ζ' τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ εἰρημένου διατάγματος τοῦ 1833 ἐν τοῖς διατάγμασιν ἐκεῖνοις περὶ τῆς Β. χάριτος, τὴν ἀπόδειξιν λέγω, ὅτι ἡ διάταξις ἐκείνη ἀνατίθησι τῷ Ὑπουργῷ τῆς Δικαιοσύνης τὸ καθήκον τοῦ αἰτεῖν τὴν Β. χάριν ὑπὲρ πάντων τῶν καταδικαζομένων δι' ἀποφάσεων ποινικῶν δικαστηρίων πλὴν τῶν ἔτι διττελούντων

στρατιωτικῶν, ὧν ἡ ὅλως ἢ ἐν μέρει ἀπαλλαγὴ τῆς ποινῆς, ἢ ἡ μεταβολὴ αὐτῆς διὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν διατάσσεται.

Ἄλλ' ἔσως εἴποι τις, ὅτι τὸ γενόμενον οὐκ ἦν ἐρμηνεία ἀλλὰ παράβασις τοῦ καθεστῶτος νόμου, ἣτις ἐπετρέπετο μὲν τῷ Βασιλεῖ ἐν ὧν ὅλην τὴν νομοθετικὴν εἶχεν ἐξουσίαν, οὐ μὴν καὶ μετὰ τὰ συντάγματα τοῦ 1844 καὶ 1864 ἐπιτρέπεται.

Ὁμολογῶ, ὅτι δυσχερὲς μοί ἐστιν ἡ ὑποστήριξις παραβάσεως τοῦ νόμου παρὰ πλείστων Ὑπουργῶν καὶ ἐπὶ πλείστα ἔτη. Εὐλογωτέρα δὲ φαίνεται μοι ἡ ὑποστήριξις τοῦ νομίμου τῆς ἀσκήσεως τῆς βασιλικῆς προνομίας διὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν. Πῶς δὲ τοῦτο ; Τὸ σύνταγμα ἀναγνωρίζει τῷ Βασιλεῖ τὸ ὅλως προσωπικὸν τῆς φιλανθρωπίας δικαίωμα τοῦ ἀπονέμειν χάριν τῆς ποινῆς ἢ ἐλάττωσιν ἢ μεταβολὴν αὐτῆς, δὲν ὀρίζει δὲ τὸν ἀρμόδιον Ὑπουργὸν τοῦ ὑπογράφειν πᾶν διάταγμα Βασιλικὸν χάριν ἀπονέμον, λέγει δὲ μόνον, ὅτι οὐδεμίᾳ πρᾶξις τοῦ Βασιλέως ἰσχύει χωρὶς τῆς προσυπογραφῆς τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ, κηρύττει δὲ ἀρχηγὸν τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν δυνάμεων τὸν Βασιλέα· ἐπομένως ὁ Βασιλεὺς ἐντὸς τοῦ νόμου ἐνεργεῖ διατάττων τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν μὴ ἐκτελέσαι τὴν κατὰ τοῦ καταδίκου στρατιωτικοῦ ἀπόφασιν τοῦ στρατοδικείου ὅλως ἢ ἐν μέρει διὰ διάταγματος ἀπκλλάττοντος αὐτὸν τῆς ποινῆς ἢ ἐλαττοῦντος αὐτὴν ἢ μεταβαλλόντος εἰς ἄλλην καὶ προσυπογραφομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ· διότι ἀρμόδιος ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἐκτελεῖν πᾶσιν διαταγὴν τοῦ Βασιλέως ὡς ἀρχηγοῦ τοῦ στρατοῦ, ὅταν στρατιωτικοὺς ὀρᾷ καὶ πρᾶξιν ἔχει ἀντικείμενον, εἰς τὰς προνομίας τοῦ Βασιλέως ἀναγόμενῃν, ἃς πάντες οἱ Ὑπουργοὶ ὀφείλουσι σέβεσθαι, οἷα ἐστὶ καὶ ἡ μὴ ἐκτέλεσις ἀποφάσεως τοῦ στρατοδικείου ὅλως ἢ κατὰ μέρος.

Τοῦτο δὲ, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν δύναται ἀναβάλλειν τὴν διαταγὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ στρατοδικείου καὶ συνιστᾷ τὸν στρατιωτικὸν κατὰδίκον τῷ

Βασιλεῖ ἀπ' εὐθείας ὡς ἄξιον χάριτος καὶ ἀναμένειν τὰς περὶ αὐτῆς διαταγὰς τοῦ Βασιλέως, λέγουσι καὶ οἱ Γάλλοι ὑπομνηματισταὶ τῆς στρατιωτικῆς αὐτῶν ποινικῆς νομοθεσίας, ἣν παρελάβομεν παρ' αὐτῶν. Ὁ Pradier Fodéré ἐν ἄρθρῳ 150 τοῦ Code de Justice militaire (ὅπερ παρέλιπεν ὁ ἡμέτερος νομοθέτης συμπεριλαβεῖν μετὰ τὸ ἄρθρ. 142 τῆς ἡμετ. ποιν. νομοθεσίας ὡς ὃν περιττόν, διότι κατὰ τὸν κώδικα ἐκεῖνον τῶν Γάλλων ἄλλος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς ἐνεργεῖ τὰ τῆς ἀνακρίσεως καὶ διατάττει τὰ τῆς ἐκτελέσεως καὶ οὐχὶ ὡς παρ' ἡμῶν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν) λέγει ἀκριβῶς ταῦτα· ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος ἀναβάλλει τὴν διαταγὴν αὐτοῦ περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ στρατοδικείου, ὡς αἰεὶ νομίζει ἀναγκαῖον νὰ αἰτηθῇ πλήρης χάρις ἢ νομίζει δυσανάλογον τὴν ποινὴν πρὸς τὴν πράξιν, ἥς ὁ στρατιωτικὸς ἐκηρύχθη ἔνοχος, πέμπει δὲ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν ἔκθεσιν ἀκριβῶς ἡτιολογημένην περὶ τῶν λόγων τῆς ἀναβολῆς καὶ γνωμοδότησιν περὶ τοῦ πρακτέου, ἐπισυνάπτει δὲ αὐτῇ καὶ τὴν δικογραφίαν, ἵνα ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, εἰ δέον, δύναται νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς τοῦ ἡγεμόνος, ἀφοῦ φωτισθεὶς αὐτὸς περὶ τῶν περιστατικῶν τῶν προκαλεσάντων τὴν ἀναβολὴν φωτίσῃ περὶ αὐτῶν καὶ τὸν ἡγεμόνα. Ὁ Ὑπουργὸς λοιπὸν εἶνε κατὰ τὰ εἰρημένα ὁ ἀρμόδιος νὰ φωτίσῃ τὸν Βασιλέα περὶ τοῦ ἐνώπιον τοῦ στρατοδικείου δικασθέντος στρατιωτικοῦ καὶ οὐχὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἐπομένως δικαιότερον νὰ μὴ φέρῃ οὔτος, ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν εὐθύνην τῆς χάριτος διὰ τῆς προσυπογραφῆς τοῦ περὶ αὐτῆς διατάγματος. Καὶ ἐὰν μὲν εἰσῆγετο ἡ περὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ἀναφορὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν εἰς συμβούλιον ἀνακτορικὸν ἐκ πολλῶν συγκείμενον, οἷον τὸ ἐπὶ Ναπολέοντος τοῦ πρώτου συμβούλιον ἐννέα μελῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐννοοῦσι διὰ ὧν λέγουσι τὰ ἐπισυνημμένα ἔγγραφα τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ἀπὸ 26 Αὐγούστου καὶ 6 Σεπτεμβρίου 1875, ἀδιάφορον ἦθελεν εἶναι ἐὰν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἦν ὁ ὑποβάλλων τῷ ἡγεμόνι τὴν περὶ χάριτος αἴτησιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, διότι

ὀφείλεν ὑποβαλεῖν αὐτὴν καὶ ἐκτελέσαι τὸ περὶ χάριτος διάταγμα, καὶ ἐναντίον τῆς γνώμης αὐτοῦ. Μὴ ὑπάρχοντος ὁμῶς τοιοῦτου Συμβουλίου παρ' ὑμῶν, ἐὰν εἴπωμεν, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἀρμόδιός προτείνει τὴν χάριν, ἐξ αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν θέλει ἐξαρτᾶσθαι ἢ κατὰ τὸ ἄρθρ. 149 τῆς ποιν. στρατ. νομοθεσίας ἀνατεθεμένη τῷ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργῷ ἐκτελέσεις τῶν ἀποφάσεων τοῦ στρατοδικείου, θέλει δέ ποτε συμβαίνει καὶ τὸ ἄτοπον νὰ ματαιοῖ ὁ τῆς Δικαιοσύνης, προκαλῶν τὴν χάριν, τὴν τῆς ἀποφάσεως ἐκτελέσιν, ἣν ὁ τῶν Στρατιωτικῶν ἐγκρίνει καὶ αὐτῷ ἀνῆκει κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον ἐγκρίνειν, ἢ ν' ἀναγκάζῃ τὸν τῶν Στρατιωτικῶν ὁ τῆς Δικαιοσύνης εἰς ἐκτελέσιν, ἀρνούμενος νὰ ὑποβάλῃ αἴτησιν περὶ χάριτος, ἣν ὁ τῶν Στρατιωτικῶν ἀναγκαίαν κρίνει.

Ἄλλ' ἂν ὑποστηρίξω τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν τοῦ προκαλεῖν αὐτὸν τὰ περὶ χάριτος τῶν ποινῶν τῶν ἐπὶ στρατιωτικῶν διατελούντων Β. Διατάγματα, δὲν νομίζω ὁμῶς ἀρμόδιον αὐτὸν κρίνειν καὶ περὶ τῆς χάριτος τῶν διὰ καθαιρέσεων ἢ ἄλλως ἀποβληθέντων δυνάμει ἢ συνεπίεξ ἀποφάσεως τοῦ στρατοῦ καὶ ἐν ταῖς κοιναῖς φυλακαῖς τελούντων τὴν ποινὴν αὐτῶν· διότι περὶ τούτων ὡς πολιτῶν ὄντων ἤδη καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς διατελούντων χωρεῖ μᾶλλον τὸ ἐδ. ζ' τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ εἰρημένου Διατάγματος τοῦ 1833 καὶ ἀρμόδιος κρίνειν, εἰ ἄξιοι χάριτος, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐστίν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἀπόπειρα τραύματος. Τιμωρεῖται αὕτη κατὰ τὸ γενόμενον ἀποτέλεσμα ἢ κατὰ τὸ σκοπούμενον τοιοῦτον; Τὸ πλεόν τοῦ σκοπούμενου ἐπελθὸν ἀποτέλεσμα τιμωρεῖται ὡς ἐξ ὁμολογίας.

Ἀριθ. 521.

Τῇ 7 Μαΐου 1881.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτρει Συνέδρων διὰ τῆς ὑπ'

ἀριθ. 75 π. ε. ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν ἐπὶ ἀποπειρᾷ τραύματος προσεσκεμμένου κατηγορηθέντα καὶ κηρυχθέντα ἔνοχον Χ. Α. εἰς εἰρκτὴν ἐπτά ἐτῶν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡτησάμην διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Ἡ εἰρημένη ἀπόφασις κατεδίκασε τὸν μνησθέντα, κηρυχθέντα ἔνοχον ἀποπειράς προμεμελετημένης στερήσεως τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Β. Γ. δι' ἐπιρρίψεως νιτρικοῦ ὀξέος εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἥτοι πράξεως τιμωρουμένης κατὰ τὸ ἄρθρ. 307 ἐδ. 1 συνδυασμένον τῷ ἄρθρ. 49 § 3 τοῦ Ποιν. Νόμου. Ζητεῖται δέ, εἰ χωρὶ ποινὴ ἀποπειράς τοιαύτης πράξεως. Ἀμφίβολον δὲ καθιστῶσι τὸ ζήτημα τοῦτο τὰ ἄρθρ. 307, 41, καὶ 45 τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτῶν δυνατὸν εἶπεν, ὅτι τὸ ἄρθρ. 307 ὀρίζον τὴν ποινὴν κατὰ τὸ βάρος μόνον τοῦ γενομένου ἀποτελέσματος τῆς προμελετηθείσης βλάβης, εἶνε ἐκ τῶν νόμων ἐκείνων περὶ ὧν λέγουσι τὰ ἄρθρ. 41 καὶ 45· καθ' ἃ δὲ φαίνονται λέγοντα τὰ ἄρθρα ταῦτα, δὲν ἐξετάζεται (ἄρθρ. 41) ἐὰν ὑπάρχῃ βεβαιότης ἢ πιθανότης ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ δράστου ἐπέβλεπεν ὠρισμένως εἰς τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τιμωρεῖται, καὶ ἐὰν βαρύτερον τοῦ γενομένου ἐσκόπει ἀποτέλεσμα· διότι μόνον, ἐὰν ὀλιγώτερον τοῦ συμβάντος ἐσκόπει ἀποτέλεσμα, ἐξετάζεται (ἄρθρ. 45) ὁ σκοπός, καὶ καθ' ὅσον μὲν ἐμπεριέχεται ἐν τῷ σκοπῷ αὐτοῦ, ἢ πράξις καταλογίζεται ὡς εἰ ἐγένετο ἐν προαιρέσει, καθ' ὅσον δὲ δὲν περιέχεται τὸ συμβάν ἀποτέλεσμα ἐν τῷ σκοπῷ, ὡς εἰ ἐξ ἀμελείας· ἐὰν λοιπὸν ἐσκόπει π. χ. ν' ἀποκόψῃ τὴν χεῖρα, ἀντὶ τούτου δὲ κρατηθείσης τῆς χειρὸς ὑπ' ἄλλου ἐπλήγωσε μόνον αὐτήν, ἐξ αὐτοῦ ἐπέστη ὁ παθὼν πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητα πλέον τῶν τριῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, τιμωρεῖται κατὰ τὴν § 4 τοῦ ἄρθρ. 307 καὶ οὐχὶ ἐπὶ ἀποπειρᾷ τραύματος τῆς § 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου· τιμωρουμένου δὲ τοῦ σκοποῦ κατὰ τὰ εἰρημένα καθ' ὅσον ὀλιγώτερον τοῦ συμβάντος ἐπεδίωκεν ἀποτέλεσμα καὶ μόνον ἐὰν εἶχεν ἢ πράξις ἀποτέλεσμα, ἀτιμώρητος ἀποβαίνει ἢ ἐντελῶς ἀπρτυχοῦσα ἀπόπειρα τραύματος, ὡς οὐ-

δεμίαν ἐπενεγκοῦσα βλάβην, καθ' ἣν μετρεῖται ἡ ποινή· δυνα-
τὸν ὁμῶς εἰπεῖν καὶ ὅτι τὰ ἄρθρ. 41 καὶ 45 οὐδὲν ἕτερον
δεικνύουσιν ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἐπὶ παραβάσεως νόμου τιμω-
ροῦντος κατὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως, εἰ ἐῖχεν αὕτη
ἀποτέλεσμα, κατὰ τοῦτο τιμωρεῖται, καὶ μὴ ὠρισμένως ἤθε-
λεν αὐτό, μηδ' ὠρισμένως ἤθελεν ὀλιγώτερον ἀποτέλεσμα·
οὐδὲν δὲ λέγουσι περὶ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν φανερὸν
ὅτι ὠρισμένως βαρύτερον ἐσκόπει ἀποτέλεσμα, ἀπέτυχε
δὲ τούτου ἐκ περιστατικῶν ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως αὐ-
τοῦ. Ἐπομένως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἀντίκεινται αἱ
εἰρημέναι διατάξεις τῇ τιμωρίᾳ τῆς ἀποπείρας τῆς πράξεως
κατὰ τὸ σκοπούμενον, ἀλλ' ἀποτυχὸν βαρύτερον ἀποτέλεσμα
ἢ τῇ τιμωρίᾳ τῆς ἀποπείρας τραύματος ὅλως ἀποτυχόντος
κατὰ τὸ σκοπούμενον δηλονότι ἀποτέλεσμα, εἰ ἐπὶ ἀποδεδειγ-
μένως ἤθελεν ἐπιτευχθῇ τοῦτο, εἰ μὴ ἄκοντος τοῦ δράστου
ἐκωλύετο. (α) Ὑποστηρίζων δὲ διὰ τὸ ἀμφίβολον τοῦ ζητή-
ματος καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ λυθῆναι ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου
τὸ ἀτιμώρητον τῆς ἀποπείρας τῶν τραυμάτων, ἀναιρετέαν
λέγω τὴν ἀπόφασιν ὑπὲρ τοῦ νόμου. Ὅθεν ὑποβάλλω τὴν
περὶ τούτου συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἡ στέρξης τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ ἡ ἀνικανότης πρὸς ἀνά-
κτησιν ἀρχῆς ποινῆς εἰσὶν ἡ συνέπειαι τῆς ποινῆς ; Ἡ ὡς πρὸς τὴν
ποινὴν Βασιλικὴ χάρις ἐξαλείφει καὶ τὰς συνεπείας τῆς ποινῆς ; Δύ-
νεται ν' ἀπονεμηθῇ Β. χάρις καὶ ὡς πρὸς τὰς συνεπείας τῆς ποινῆς ;

Ἀριθ. 556.

Τῇ 21 Μαΐου 1881.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ χθὲς ληφθὲν ὑπ' ἀριθ. 29176 ὑμέτερον ἔγ-
γραφον, δι' οὗ ἐρωτῶμαι α) εἰ ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 (1877)
ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν καταγνωσθεῖσα τῷ λοχα-
γῷ Α. στέρξης τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ πέντε ἔτη
καὶ ἡ ἔκπτωσις ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀνικανότης αὐτοῦ πρὸς

α). ΣΗΜ. Τοῦτο εἰπὼν ὀρθὸν ὃ Ὁ Ἀρειος Πάγος ἀπέρριψε τὴν αἵτη-
σιν ἀναιρέσεως ταύτην διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 49 (1881) ἀποφάσεως.

κατάληψιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας ἐπὶ πέντε ἔτη καὶ ἡμισυ, αἵτινες διὰ τῆς αὐτῆς ἀπηγγέλθησαν ἀποφάσεως, εἰσὶ ποιναί, ἢ μᾶλλον συνέπειαι τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ δεκαμῆνου φυλακίσεως, καὶ β) ἐκ δύνανται αἱ στερήσεις αὗται νὰ ἀναιρεθῶσι διὰ Β. χάριτος καὶ αὐτῷ νὰ ἀνακτήσῃ ὁ ἐστερηθὴν δικαιώματα.

Κατὰ τὴν διὰ πολλῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου γενομένην ἐρμηνείαν τοῦ ἀρθ. 548 § 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας τοῦ λέγοντος, «ὅτι ἡ καταγνωσθεῖσα ποινὴ ἀναιρεῖται ἐντελῶς διὰ Β. χάριτος, καθ' ὅσον τοῦτο ἀπηγγέλθη διὰ τοῦ περὶ χάριτος διατάγματος», διὰ τοιούτου διατάγματος δύναται ἡ μετὰ τῆς ποινῆς νὰ χαρισθῶσιν καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῆς, ἢ καὶ χαρισθείσης κατὰ πρῶτον τῆς ποινῆς νὰ χαρισθῶσιν ὕστερον δι' ἄλλου διατάγματος αἱ συνέπειαι αὐτῆς· διότι τοῦτο ῥητῶς λέγει ἡ ὑπ' ἀριθ. 117 (1857) πολιτικὴ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφαινομένη, ὅτι κατὰ τὸ ἀρθ. 548 § 2 διὰ Β. χάριτος δύναται ὁ κατάδικος νὰ ἀξιωθῇ ἐκτὸς τῆς συγχωρηθείσης ποινῆς καὶ τῆς ἀνακτήσεως πάντων τῶν δικαιωμάτων ὧν ἐστερημένος ἦτο ἕνεκα τῆς ποινῆς, ἀποκαθιστάμενος διὰ τῆς χάριτος ἐντελῶς εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν καὶ ὅτι, εἰ μὲν ἢ Β. χάρις περιέχῃ κατάργησιν πάντων τῆς ποινῆς τῶν ἀποτελεσμάτων, περιττὴ ἐστὶν ἡ ἀποκατάστασις τοῦ ἀρθ. 565 τῆς Ποιν. Δικονομίας, εἰ δὲ μὴ περιέχῃ καὶ τὴν τοιαύτην κατάργησιν τὸ χαρῖσαν τὴν ποινὴν διάταγμα, πάλιν διὰ Βασιλικῆς χάριτος δύναται νὰ χορηγηθῇ καὶ ἡ κατάργησις πάντων τῶν τῆς ποινῆς ἀποτελεσμάτων. Αὐτὰ δὲ τεχῆα ἐπαναλαμβάνουσι καὶ ἄλλαι ἀποφάσεις οἷον ἡ ὑπ' ἀριθ. 112 καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 305 τοῦ ἔτους 1862 τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἡ εἰρημένη δ' ὑπ' ἀριθ. 117 ἀπόφασις φαίνεται ἔτι δεχομένη, ὅτι, χαρισθείσης τῆς ποινῆς καὶ μὴ ἐκτελεσθείσης πλήρους, μόνον διὰ Β. χάριτος δύναται νὰ χορηγηθῇ ἡ κατάργησις τῶν συνεπειῶν τῆς ποινῆς· διότι λέγει, ὅτι ἡ διαδικασία περὶ ἀποκαταστάσεως, ὡς ἐκ τοῦ ἀρθ. 565 ἀνενδοιάστως συνάγεται, δὲν λαμβάνει χώραν ἐπὶ Β. χάριτος τῆς ποινῆς,

ἀλλὰ μόνον δι' ἑτέρας Β. χάριτος δύναται νὰ χορηγηθῇ ἡ ἀποκατάστασις εἰς ἃ ὁ τυχὼν χάριτος ἐστερήθη δικαιώματα· ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 112 ἀπόφασις φαίνεται ὡσαύτως δεχομένη, ὅτι ὁ Βασιλεὺς δύναται ἀπολύτως νὰ ἀποκαταστήσῃ καὶ σιωπηρῶς τὸν στερηθέντα τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων, διορίζων αὐτὸν εἰς ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν. Κατὰ τὴν νομολογίαν λοιπὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἣν μετὰ ὠριμότεραν σκέψιν ὀρθὴν ὀφείλω εἰπεῖν ὡς ἐρμηνεύουσιν διάταξιν ἐπιδεκτικὴν οὕταν ἡς ἀπονέμει αὐτῇ ἐννοίας, περιττὴν νομίζω πᾶσαν συζήτησιν, ἐὰν αἱ εἰρημέναι στερήσεις ποιναὶ εἰσιν, ἢ μᾶλλον, ὅπερ καὶ ὀρθότερον φαίνεται, ἀποτελεσματα καὶ συνεπειαι τῆς ποινῆς τῆς φυλακίσεως· διότι εἴτε ποιναὶ εἰσιν, εἴτε συνεπειαι ποινῆς, δύνανται ν' ἀναίρεθῶσιν διὰ Βασιλικὸν διατάγματος, εἴτε συγχρόνως μετὰ τῆς ποινῆς, εἴτε καὶ μετὰ τὴν χάριν τῆς ποινῆς δι' ἰδιοῦ ἄλλου διατάγματος ὕστερον καὶ μετὰ καιρὸν ἐκδιδόμενου· ὅπως δηλαδὴ διὰ δύο διαταγμάτων δυνατόν νὰ χαρισθῇ κατ' ἀρχὰς μέρος τι τῆς ποινῆς καὶ ὕστερον τὸ μένον αὐτῆς ἀνεκτέλεστον εἶτι μέρος, οὕτω δυνατόν ἐστίν καὶ διὰ δύο διαταγμάτων πρῶτον νὰ χαρισθῇ ἡ ποινὴ διὰ τοῦ ἐνὸς καὶ ὕστερον ν' ἀποκατασταθῇ εἰς πάντα τὰ δικαιώματα, ὧν ἐστερήθη ὁ κατὰδικος, διὰ τοῦ ἑτέρου διατάγματος. Ταῦτα δὲ ὑποστηρίζων ὡς σύμφωνα τῇ νομολογίᾳ καὶ τῇ ἐμῇ γνώμῃ λέγω τελευτῶν, ὅτι δύναται τὸ ὑπουργεῖον διὰ Β. διατάγματος ἀποκαθιστῶν εἰς τὰ δικαιώματα ὧν ἐστερήθη τὸν λοχαγὸν Α. νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς ἐνέργειαν αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ περὶ ζητήματος ἐρωτῶμαι ἐκεῖνον ὁρῶντος, κατήκον μου νομίζω προσθεῖναι, ὅτι καὶ ἐγὼ ἄξιον ἀποκαταστάσεως, μεθ' ἃ ἐπὶ ἔτη ὑπέστη, κρίνω τὸν εἰρημένον λοχαγόν, τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν μελετήσας καὶ ἐξ αὐτῆς πεισθεὶς, ὅτι οὐχὶ κακία καὶ εἰς τὴν παρανομίαν ῥέπουσα διαγωγὴ, ἀλλ' ὑπερβολὴ ζήλου καὶ ἄγνοια τοῦ ἀπαγορεύοντος πᾶσι πᾶσιν ἐπέμειναι εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως νόμου ἡγχοῦν αὐτὸν εἰς τὴν ἑδρὴν τοῦ κατηγορουμένου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

—

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ληξίαρχοι ἐν Ἑπτανήσῳ. Καταδίωξις καὶ τιμωρία αὐτῶν ἐπὶ παραβά-
σει καὶ ἡγεμονικῶν

Ἀριθ. 565,

Τῇ 27 Μάτου 1881.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς
ὑπ' ἀριθ. 4 ἀποφάσεώς του καταδίκασεν ἐπὶ παραβάσει λη-
ξιαρχικῆς πράξεως τὸν ἱερέα Ἀθ. Πέταν εἰς χρημ. ποινὴν δρ.
50. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ἤτησάμην ὑπὲρ τοῦ
νόμου, δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν ἐπὶ παραβάσεως ληξιαρχικῆς
πράξεως τοῦ ἀργουῦντος ἐν Ἑπτανήσῳ ἄρθρου 362 τοῦ Ποιν.
Νόμου· οἱ δὲ λόγοι δι' οὓς ὑποστηρίζω τοῦτό εἶπιν οἱ ἑξῆς.

Τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου ΡΝ' λέγοντος, ὅτι ἡ ἰσχὺς τοῦ
περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων Β' τμήματος τοῦ α' βιβλίου τοῦ Ἀ-
στυχοῦ Νόμου δὲν ἐπεκτείνεται εἰς τὰς Ἰονίους νήτους, καὶ
ὅτι διατηροῦσιν ἐν αὐταῖς τὸ κύρος αἱ κείμεναι περὶ ληξιαρχι-
κῶν πράξεων διατάξεις, εἰ μὲν εἴπωμεν, ὅτι διὰ τε τῆς ἀπα-
γορεύσεως τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ Β' τμήματος ἐκείνου,
ἐν αἷς τό τε ἄρθρον 34 τὸ ὑποβάλλον τοὺς ληξιαρχικά καθή-
κοντα ἐκπληροῦντας εἰς τὰς περὶ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων
πειθαρχικὰς διατάξεις, καὶ τὸ ἄρθρ. 51, καθ' ὃ αἱ παραβάσεις
τῶν περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων διατεταγμένων συνεπάγονται τὴν
ἐν τῷ ἄρθρῳ 362 τοῦ ποινικοῦ Νόμου ὠρισμένην ποινὴν καὶ διὰ
τῆς τηρήσεως τῆς ἰσχύος ὅλων τῶν περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πρά-
ξεων διατάξεων τοῦ Ἰονίου Ἀστυχοῦ Κώδικος, ὁ νομοθέτης
ἀπηγόρευσε καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄρθρου 362 τοῦ Ποιν. Νόμου
ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ πᾶσαν ποινὴν κατὰ τῶν ἀμελούντων καὶ
ἀπειθούντων ληξιαρχῶν αὐτῆς πλὴν τῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ
Ἰονίου Κώδικος, διὰ πᾶσαν παράβασιν καὶ ἀμέλειαν καὶ ἀπει-
θειαν δύναται ἡ Εἰσαγγελία νὰ καταδιώξῃ τὸν ληξιαρχὸν μό-
νον ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν δυνάμει τῶν διατάξεων τῶν ἄρ-
θρων αὐτοῦ 45, 53, 56 καὶ 57 καὶ αἰτήσῃ νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ
τὸ ὑπ' αὐτῶν ὀριζόμενον πρόστιμον, ὥσπερ τοῦτο γίνεται καὶ
παρὰ τοῖς Γάλλοις, οἵτινές λέγουσι περὶ τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ

γαλλικοῦ Κώδικος, ὁμοίου ὄντος τῷ ἄρθρῳ 53 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, ὅ,τι ἡμεῖς περὶ τοῦ ἄρθρου τούτου λέγομεν (ἴδε Zachariae droit civ. franc ἔκδοσιν Masse - Vergé τομ. I § 82 not. 3.). Ἐὰν δὲ τὸ ὑνενκντίον εἴπωμεν, ὅτι πᾶν ὅ,τι τοῦ Β' ἐκείνου τμήματος δὲν εἶνε μόνον ἴδιον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Πολ. Δικονομίας ἢ τοῦ Ποιν. Νόμου ἢ ἐν τῇ φύσει τῶν καθηκόντων τοῦ ληξιαρχοῦ ὡς δικαστικοῦ ὑπαλλήλου κεῖται, οἷόν ἐστι τὸ ὑπάγεσθαι τὸν ληξίαρχον εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης καὶ εἰς τὰς περὶ πειθαρχικῶν ὑπαλλήλων δικτάξεις, περὶ ὧν λέγει τὸ ἄρθρ. 34 τοῦ αὐτοῦ τμήματος, ταῦτα δὲν συναπεκλείσθησαν τῆς Ἑπτανήσου, ἀλλ' ἐτήρησαν τὸ κύρος αὐτῶν, τὰ μὲν ὡς δικτάξεις καὶ τῆς Πολ. Δικονομ. (ἄρθρ. 673, 674, 641 καὶ ἐπ.) καὶ τοῦ Π. Ν. (ἄρθρ. 362) τὸ δέ, ὡς περὶ τῆς πειθαρχικῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, ἦν καὶ ἐπὶ τῶν ληξιαρχῶν τῆς Ἑπτανήσου ἄλλως τε φαίνονται ἀπονέμουςαι τοῖς δικαστηρίοις καὶ αἱ εἰρημέναι τοῦ Κώδικος δικτάξεις, ὡς οὖσαι μᾶλλον πειθαρχικαὶ ἢ ποινικαί, διότι οὐδεὶς λόγος, οὐδὲν συμφέρον τῆς Ἑπτανήσου καθίστα ἀναγκαίαν τὴν ἐν αὐτῇ ἀπαγόρευσιν τῆς τοιαύτης ἐξουσίας, ὡς μᾶλλον ἐξασφαλιζούσης τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν ληξιαρχικῶν καθηκόντων, καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ αἱ τε παραβάσεις καὶ ἀμέλειαι τῶν ληξιαρχῶν τιμωρητέαι· εἰσὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 362 Π. Ν. καὶ οὐχὶ κατὰ τὰς εἰρημένους τοῦ Κώδικος δικτάξεις, ἃς ἀργούσας ὀφείλομεν τότε εἰπεῖν διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι δύο ὑφίστασθαι ποινάς, ὅπου ὁ νόμος οὐ λέγει τοῦτο ῥητῶς, καὶ ἡ ἀπειθεία τιμωρητέα ἐστὶ πειθαρχικῶς κατὰ τὸν Ὄργανισμὸν τῶν Δικαστηρίων καὶ οὐχὶ τὸν Ἰον. Κώδικα. Ὀπότερον δὲ ὀρθότερον, διστάζω εἰπεῖν ἀσφαλῶς. Ἀξίον δὲ διὰ τοῦτο νομίζων τὸ ζήτημα τῆς δικαστικῆς κρίσεως καὶ ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑποστηρίζω τὸ κράτος τῶν εἰρημένων δικτάξεων τοῦ Ἰονίου Κώδικος καὶ τὴν ἀργίαν τοῦ ἄρθρου 362 Ποινικοῦ Νόμου κατὰ τῆς τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀποφάσεως.

Ὅθεν ὑπεβάλλω τὴν περὶ τούτου συνταχθεῖσιν ἔλθεσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμντόπουλος

"Οτι ὁ διὰ βίας συναφθεὶς γάμος δι' ἀκυρώσεως καὶ οὐχὶ διὰ διαζυγίου λύεται. "Οτι διὰ τοῦ αἰτηθέντος καὶ γενομένου διαζυγίου ὁμολογεῖται τὸ ἔγκυρον τοῦ γάμου. Κατὰ τὴν τρόπον ἀποδεικνύεται τὸ ἕνεκεν βίας ἄκυρον τοῦ γάμου ;

Ἀριθ. 571. Τῇ 27 Μαΐου 1881.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λευκάδι Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 152 (1880) ἀποφάσεώς του δικάσαν ἐρήμην τῆς Α. Α. ἐδέχθη τὴν ἀπὸ 6 Μαρτίου 1880 ἀγωγὴν τοῦ Χ. Ρ. καὶ ἐκήρυξεν ἄκυρον τὸν γάμον μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τῆς ἐναγομένης.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡτήσαμην διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους,

Ὡς πᾶν βίᾳ ὁμολογηθὲν χρηματικὸν συνάλλαγμα, οὕτω καὶ ὁ κατὰ βίαν συναφθεὶς γάμος ἀκυροῦται, ἐὰν μὴ ὕστερον ἐδεδαιώθη τῇ ἐλευθέρᾳ συνκινέσει τοῦ βιασθέντος· βεβαιοῦται δὲ τῇ συνκινέσει αὐτοῦ, ὅταν ὁμολογουμένως ἡτήσατο καὶ ἐπέτυχε τὸ διαζύγιον· διότι διαζύγιον χωρεῖ μόνον ἐπὶ ἐρρωμένων γάμων (Ν. 4 (24. 2). Β. (28. 7. 11) καὶ σχ. 2, Νεαρ. Ἰουστ. 22. κεφ. 3 : Γάμον διάθεσις ἀμοιβαία ποιεῖ) καὶ ἐπομένως ὁ αἰτῶν διαζύγιον ὁμολογεῖ καὶ βεβαιοῖ ἐλευθέρᾳ συναινέσει τὸ ἐρρωμένον τοῦ γάμου. Ὅταν λοιπόν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέχεται ἡ ἀπόφασις, ἡ ἀγωγὴ αἰτῆται τὴν ἀκύρωσιν γάμου διὰ τὴν βίαν κατὰ τὴν σύνταξιν διαλυθέντος ἤδη διὰ διαζυγίου αἰτήσας τοῦ ἐνάγοντος συζύγου, αἰτεῖται τὴν ἀκύρωσιν γάμου βεβαιωθέντος ἤδη τῇ ἐλευθέρᾳ συναινέσει τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἀπαράδεκτος διὰ τοῦτό ἐστι κατὰ Νόμον. (Νομ. 4. Κ. (2. 20) ἴδε καὶ Ν. 2 Κ. αὐτόθι).

Ἀληθῶς μὲν ἡ ἀπόφασις λέγει, ὅτι ἡ βία κατ' ἃ ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων ἐξηκολούθει καὶ ἐφ' ὅσον ὁ γάμος αὐτὸς ὑφίστατο· ἂν δὲ ταῦτα λέγον τὸ δικαστήριον ἐννοῇ εἰπεῖν ἰσχυρίζόμενον τὸν ἐνάγοντα, ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς βίας διατελῶν καὶ ὅτε ἡτήσατο τὸ διαζύγιον, ἠναγκάσθη τοῦτο ἀντὶ τῆς

ἀκυρώσεως τοῦ γάμου αἰτῆσαι, ὥφειλε σκεφθῆναι καὶ ἀποφανθῆναι ταῦτα.

Ὁ ἐνάγων ἠδύνατο μὲν εἰπεῖν καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς λέγει, ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς βίας διετέλει καὶ ὅτε διὰ τῆς αἰτήσεως τοῦ διαζυγίου ἐβεβαίωσεν τὸ κῦρος τοῦ γάμου καὶ διὰ τοῦτο ἡ βεβαίωσις αὕτη ὡς βία γενομένη ὀφείλει νὰ θεωρηθῇ· ἀλλ' οὕτω προσβάλλεται καὶ τὸ διαζύγιον ὡς βίᾳ αἰτηθὲν καὶ ἡ περὶ διαζυγίου ἀπόφασις ὡς ἀποτέλεσμα τῆς βίας οὔσα, καὶ ὁ ἐνάγων ὀφείλει νὰ θεωρηθῇ ὡς αἰτῶν διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ τὴν ἀκύρωσιν τῆς περὶ διαζυγίου ἀποφάσεως καὶ ἐπομένως τὰ πράγματά εἰσι τότε ἐπανακτέα εἰς τὴν ἦσαν στάσιν πρὸ αὐτῆς· ὁ γάμος δηλαδὴ ὀφείλει νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ διαζευχθεὶς ἰσχυρῶς καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπόδειξις τῆς βίας κατὰ τὴν σύναψιν τοῦ γάμου, καίτοι μὴ ἐμφανισθείσης τῆς ἐναγομένης, διότι κατὰ Νόμον (Ἐξ Ἀρμ. 4. 15. 11) ἡ κατὰ συναινέσεσιν λύσις τοῦ γάμου ἀπχγορεύεται· λύεται δὲ κατὰ συναίνεσιν ὁ δι' ἱεροτελεστίας καθ' ὅλους τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους συναφθεὶς γάμος καὶ ὅτε ὁ μὲν τῶν συζύγων ἰσχυρίζεται, ὅτι ἄκυρος διὰ βίαν, ὁ δὲ ὁμολογεῖ τὴν βίαν, ἐὰν διὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην καὶ μόνην λυθῇ ὡς ἄκυρος ἐξ ἀρχῆς· ἐπομένως καὶ ἐπὶ ἀκυρώσεως γάμου, ὥσπερ καὶ ἐπὶ διαζυγίου, ἡ ὁμολογία τῶν διαδίκων περὶ τῆς ἐπαγούσης τὴν ἀκύρωσιν βίας κατὰ τὴν σύναψιν ἢ ἄλλης αἰτίας δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν καὶ ἄλλως ὀφείλει ἀποδειχθῆναι τὸν λόγον τὸν ἀμφισβητοῦντα τὸ κῦρος γάμου συστάντος καθ' ὅλους τοὺς τύπους, ὥσπερ καὶ τὸν λόγον τὸν ἐπάγοντα τὴν διάζευξιν (ἄρθρ. 685. Πολ. Δικονομίας). Ἄρα καὶ κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὑποθέσεις ἐσφαλμένη ἡ ἀπόφασις· διότι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης τῶν εἰρημένων ὑποθέσεως ἡ ἀγωγή ἦν ἀπορριπτέα, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας ἡ ἀγωγή ἀποδεικτέα καὶ οὐχὶ δεκτὴ καὶ χωρὶς ἀποδείξεως διὰ τὴν ἐρημοδικίαν, ὡς λέγει τὸ δικαστήριον. Ὅθεν ὑποβάλλων τὴν περὶ τῆς αἰτήσεώς μου ταύτης συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν αἰτοῦμαι τὴν περὶ τὴν ἀπόδοξιν αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμντόπουλος.

Διαδικασία κατηγορίας κατὰ Ὑπουργοῦ, Εἰδικὸν δικαστήριον. Συναίτιοι καὶ συνένοχοι Ὑπουργοῦ, μὴ Ὑπουργοί. Ἀρμοδιότης ὡς πρὸς τοὺς. Αὐτουργὸς Ὑπουργός, συναργοὶ ἰδιῶται. Αὐτουργὸς ἰδιώτης, συναεργὸς Ὑπουργός. Ἀπαλλαγή Ὑπουργοῦ, καταδίωξις συναεργῶν ἢ αὐτουργῶν ἰδιωτῶν.

Ἀριθ. 579.

Τῇ 29 Μαΐου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Μετὰ ἀκριβεστέραν μελέτην τῶν ἀναφυομένων ἐν τῇ ἀνακρίσει κατὰ τοῦ Βελέντζα ζητημάτων, περὶ ὧν προφορικῶς εἶπον τὴν παρελθούσαν τρίτην ἑνια πρὸς ὑμᾶς καὶ τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Πρωτοδικῶν καὶ τὸν ἀνακριτὴν, ἐκτίθημι ὑμῖν καὶ ὅσα εἶπον καὶ πλείονα ἄλλα διὰ τοῦ ἐγγράφου μου τούτου, ἵνα πληρεστέραν ἔχητε τὴν περὶ αὐτῶν γνῶμην.

Τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ περὶ εὐθύνης τῶν Ὑπουργῶν νόμου λέγει, ὅτι τὴν ἐκ τῶν ἐν ταῖς προηγουμέναις διατάξεσι μνημονευμένων ἀδικημάτων ποινικὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ τῶν τυχόν συναιτίων ἢ συναεργῶν τούτου μόνη ἡ Βουλὴ δύναται νὰ ἐνασκήσῃ ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 80 τοῦ Συντάγματος εἰδικοῦ δικαστηρίου. Πρὸ τούτου δὲ οὐδεμία ἐπιτρέπεται κατ' αὐτῶν ἀνάκρισις ἢ καταδίωξις. Τὸ δὲ ἄρθρ. 14 λέγει, ὅτι ἐὰν ἡ βουλὴ ἀποφασίσῃ τὴν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν μετὰβασιν, ἢ περὶ κατηγορίας πρότασις οὐδέποτε πλέον δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ. Τὰς διατάξεις δὲ ταύτας πολιτικὸν συμφέρον προφανῶς ὑπηγόρευσε· διότι πολιτικὸν σῶμα καθίστησι ἡ μὲν κύριον τῆς ἀσκήσεως τῆς καταδίωξεως καὶ κατηγορίας τῶν Ὑπουργῶν, ἡ δὲ κύριον τοῦ ἀμνηστεύειν τὰς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν πρακτομένας ὑπ' αὐτῶν ἀξιοποίνους πράξεις· τὸ πολιτικὸν δὲ συμφέρον δείκνυται καὶ ἐν τούτοις, ὅτι αὐτὸ μὲν τὸ πολιτικὸν τῆς Βουλῆς σῶμα κατηγορεῖ, οὐχὶ δὲ τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἀλλ' ἔκτακτον ὑπὸ τῆς Βουλῆς κληρούμενον δικαστήριον ἐκ πολλῶν καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρων δικαστῶν δικάζει τοὺς Ὑπουργοὺς καὶ ἕνεκα κακουργημάτων καὶ ἕνεκα πλημμελημάτων καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ πολιτικὸν σῶμα ἀπαλλάττει διὰ παντὸς τῆς ποινικῆς καταδίωξεως τοὺς Ὑπουργοὺς καίτοι

μη ἔχον δικαιοδοσίαν ἢ τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος ἥτις τῷ Βασιλεῖ ἀνήκει καὶ μετὰ τὴν καταδίκην ἐπέρχεται· ἂν δὲ ὁρθὸν τοῦτο, συναπαλλάττονται τῷ Ὑπουργῷ καὶ οἱ συναιτίοι καὶ συνεργοὶ αὐτοῦ μὴ Ὑπουργοί, διότι ἡ χωρὶς τινος ἐξετάσεως ἀπαλλαγὴ τοῦ Ὑπουργοῦ ἔργον μᾶλλον ἀμνηστείας ἐστὶ τῆς πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ ἢ δικαιοσύνης πρὸς αὐτόν. "Ἔστι δὲ καὶ ἄδικος καὶ ἄτοπος ἡ ὑπόθεσις, ὅτι ἡ Βουλὴ ἠνόει νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν λεγόμενον κύριον αὐτουργὸν καὶ πέμψῃ πρὸς καταδίωξιν εἰς τὰ δικαστήρια τοὺς λεγομένους εἶναι βοηθοὺς αὐτῷ καὶ ὄργανα ἴσως αὐτοῦ ἐξ ἀνάγκης. "Ἔτι δὲ καὶ ἀσυμβίβαστος τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ δεκάτῳ, καθ' ὃ τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ καταδιώξωσι τοὺς συναιτίους καὶ συνεργοὺς τοῦ Ὑπουργοῦ· εὐλόγως δύνανται οὗτοι εἰπεῖν, ὅτι κατηγοροῦνται οὐχὶ ὡς πράξαντες, ἀλλ' ὡς συμπράξαντες εἰς πρᾶξιν τοῦ κυρίου αὐτουργοῦ. Ὑπουργοῦ καὶ ὅτι ἡ Βουλὴ ἀπηλλάξεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ δικαίου αὐτῆς κρίνουσα, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς οὐδὲν ἔπραξεν καὶ τότε οἱ ἐνοχοποιούμενοι ὡς συμπράξαντες αὐτῷ οὐδὲν ἔπραξαν, ἢ ἡμνήστευσε τὴν πρᾶξιν καὶ τότε ἀπηλλάγησαν πάντες οἱ συμπράξαντες.

Ταῦτα ὅμως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἴπωμεν, ὅταν ἄλλος ὁ κύριος αὐτουργὸς τῆς πράξεως, ὁ δὲ Ὑπουργὸς συναιτίος ἢ συνεργὸς αὐτοῦ· διότι αὐτουργὸς ἐκπεραιωτῆς τῆς πράξεως δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ καὶ χωρὶς συναιτίων καὶ συνεργῶν, οὐδέποτε δὲ οὗτοι χωρὶς αὐτουργοῦ ἐκπεραιωτοῦ· ἐπομένως ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ Ὑπουργοῦ ὑπὸ τῆς Βουλῆς, συναιτίου λεγομένου εἶναι ἢ συνεργοῦ εἰς πρᾶξιν ἔχουσιν ἄλλον αὐτουργὸν ἐκπεραιωτήν, δὲν δυνάμεθα εὐλόγως εἰπεῖν, ὅτι ἔγκειται καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ αὐτουργοῦ τούτου· διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον ὀφείλομεν μᾶλλον εἰπεῖν, ὅτι τὰ ἄρθρ. 10 καὶ 14 οὐ μόνον λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἐννοοῦσι πρᾶξιν ἣς αὐτουργὸς ἐκπεραιωτῆς λέγεται εἶναι αὐτὸς ὁ Ὑπουργός, οἱ δὲ μὴ Ὑπουργοὶ συναιτίοι λέγονται ἀπλῶς εἶναι καὶ συνεργοί· ἐπομένως περιοριστέον ἐστὶν εἰς αὐτὴν καὶ μόνην τὴν περίπτωσιν πᾶν ὃ, τι τὰ εἰρημένα ἄρθρα λέγουσιν, ἐν οἷς καὶ τοῦτο, ὅτι πρὸ τοῦ ἀσκήσαι τὴν

Βουλὴν τὴν κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ κατηγορίαν οὔτε ἀνάκρισις οὔτε καταδίωξις γίνεται αὐτῶν, ἤτοι καὶ τῶν συναιτίων καὶ συνεργῶν τοῦ Ὑπουργοῦ. Ὅταν δὲ μόνον συναιτιότης ἢ συνέργεια ἀποδίδεται τῷ Ὑπουργῷ δὲν καταδιώκεται μὲν οὗτος καὶ τότε, διότι κατὰ τὸ σύνταγμα πάντοτε ὁ Ὑπουργὸς κατηγορεῖται ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ δικάζεται ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου, ἀλλ' ὁ μὴ Ὑπουργὸς κύριος αὐτουργὸς καὶ οἱ λοιποὶ μὴ Ὑπουργοὶ συνάιτιοι καὶ συνεργοὶ αὐτοῦ καταδιώκονται ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων καὶ μόνον κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ δικάζεσθαι καὶ τοὺς συνενόχους τοῦ ἔχοντος ἐξαιρετικὴν δικαιοδοσίαν ἐνώπιον αὐτῆς, ἐὰν εἰσέτι δὲν ἐδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ τακτικοῦ δικαστηρίου, δύνανται οὗτοι νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὸ ἔκτακτον δικαστήριον τὸ δικάσον τὸν συνάιτιον ἢ συνεργὸν Ὑπουργόν. Ἐπὶ τῆς προκειμένης λοιπὸν κατηγορίας κατὰ τοῦ Ταμίου Βελέντζα, κατηγορουμένου ὡς κυρίου αὐτουργοῦ καταχρήσεων καὶ σφετερισμῶν τοῦ δημοσίου πλούτου, ἢ ἀνάκρισις κατ' αὐτοῦ καὶ ἐκδίκασις τῆς κατηγορίας ὀφείλει προβῆναι καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς δίκης προκύπτῃ ὑπόνοιᾳ ἢ καὶ ἀπόδειξις, ὅτι Ὑπουργὸς τις συναιτιὸς ἐστὶν αὐτῆς ἢ συνεργός.

Αὐτὸ δὲ τοῦτο λέγω καὶ ἂν ὡς αὐτουργὸς μὲν παρίσταται Ὑπουργὸς τις ἀξιοποίνου πράξεως συναφὲς ἀποτελούσης ἔγκλημα ἢ πλημμέλημα τῷ τῶν καταχρήσεων ἐκείνων καὶ σφετερισμῶν τοῦ πρωταιτίου Βελέντζα· διότι οὐδεὶς λόγος δικαιοδογεῖ τὴν παράβασιν τῶν κανόνων περὶ ἀρμοδιότητος διὰ τῆς παραπομπῆς χάριν τῆς συναφοῦς ἀπλῶς πράξεως εἰς ἣν ἔχει ἔκτακτον ὁ μηκέτι καταδιωκόμενος ὡς ἔνοχος αὐτῆς Ὑπουργὸς δικαιοδοσίαν καὶ τῶν αὐτουργῶν καὶ λοιπῶν ἐνόχων τῆς κυρίας πράξεως, τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν τακτικὴν δικαιοδοσίαν (*Hélie Traité de l' Justr. p. crimin. N° 2376 vol. 5*).

Εἰς ὑποστήριξιν δὲ τῶν εἰρημένων μοι προστίθῃμι ἔτι ταῦτα. Τὸ Σύνταγμα οὐδὲν λέγει περὶ κατηγορίας καὶ τῶν συνενόχων καὶ συναιτίων τοῦ Ὑπουργοῦ, ἀλλὰ μόνον, ὅτι ἡ Βουλὴ κατηγορεῖ τοὺς Ὑπουργοὺς καὶ ἔκτακτον δικαστήριον δικάζει αὐτούς· οὐδὲν ὡσχύτως λέγει ὁ περὶ εὐθύνης Ὑπουρ-

γῶν νόμος περὶ πρωταιτίων μὴ Ὑπουργῶν ἢ περὶ συναιτίων αὐτοῖς ἢ συνεργῶν Ὑπουργῶν· ἄρα οἱ κοινῶς κρητοῦντες κανόνες περὶ ἀρμοδιότητος διέπουσι τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ πρωταίτιος μὴ Ὑπουργός ἐστι, συναίτιος δὲ ἢ συνεργός ὁ Ὑπουργός. Κατ' αὐτοὺς δὲ ὅταν τὸ τακτικὸν δικαστήριον δὲν ᾔνε ἀρμόδιον ν' ἀνακρίνη καὶ δικάσῃ τινά, οὐδὲ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ δύναται νὰ βεβαιώσῃ· ἄρα, ὅταν ὁ πρωταίτιος Ὑπουργός ᾔνε, οὐδὲ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ νὰ βεβαιώσῃ δύναται τὸ τακτικὸν δικαστήριον· διότι μὴ ἔχοντος τοῦ τακτικοῦ δικαστοῦ ἀρμοδιότητα κατὰ τὸ ἀρθρ. 10 τοῦ περὶ τῆς εὐθύνης τῶν Ὑπουργῶν νόμου ν' ἀνακρίνη καὶ καταδιώξῃ καὶ τοὺς συναιτίους καὶ συνεργοὺς αὐτοῦ, οὐδ' ὡς πρὸς αὐτοὺς δυνατόν ἐστὶ βεβαιωθῆναι τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος· ὅταν ὅμως μὴ Ὑπουργός ὁ πρωταίτιος, συνεργός δὲ ἢ συναίτιος ὁ Ὑπουργός, δύναται μὲν νὰ βεβαιώσῃ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος τοῦ πρωταιτίου μὴ Ὑπουργοῦ, διότι δύναται καὶ ν' ἀνακρίνη καὶ δικάσῃ αὐτόν, ὡς οὐδενὸς νόμου λέγοντος τούναντιον περὶ πρωταιτίων μὴ Ὑπουργῶν, τὴν συνηγορίαν ὅμως τοῦ Ὑπουργοῦ εἰς τὸ ἐγκλημα ἐκείνου οὔτε νὰ βεβαιώσῃ δύναται, ὡς μὴ δυνάμενος αὐτὸς ν' ἀνακρίνη καὶ δικάσῃ αὐτόν, ἀλλ' ἐκτακτον δικαστήριον καὶ τοῦτο μετ' ἀποφασίν τῆς Βουλῆς ἐπιτρέπουσαν ἑαυτῇ τὴν κατηγορίαν κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ· διότι τοῦτο λέγει τὸ Σύνταγμα ἀδιακρίτως περὶ τῶν Ὑπουργῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς δὲ κανόνας δὲν πρέπει νὰ ἀναβάλληται ἢ ἐκδίκασις τῶν δυναμένων νὰ δικασθῶσιν ἐάν τις ἢ τινες τῶν συννόχων δὲν ᾔνε δυνατόν νὰ συνανακριθῶσι καὶ συνδικασθῶσι. Ἄρα καὶ ἂν ὁ πρωταίτιος μὴ Ὑπουργός ἐστίν, ἔχει δὲ συναίτιον ἢ συνεργὸν Ὑπουργόν, περὶ οὗ οὐδὲν εἰσέτι ἀπεφάσισεν ἡ Βουλὴ, ἢ ἀνάκρισις καὶ ἡ ἐκδίκασις τῆς κατὰ τοῦ πρωταιτίου κατηγορίας προβάλλει ἀκωλύτως ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων αὐτῶν τακτικῶν δικαστηρίων· καὶ τούτου δικασθέντος πρὸ τῆς ἀποφάσεως τῆς Βουλῆς περὶ τοῦ Ὑπουργοῦ, δικάζεται οὗτος μόνος μετὰ τὴν κατηγορίαν τῆς Βουλῆς ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου· ἐάν δὲ ἡ κατηγορία ἀπεφασίσθῃ πρὶν ἢ εἰσαχθῶσιν εἰς τὸ

τακτικὸν δικαστήριον, ἵνα δικασθῶσιν ὅ,τε πρωταίτιος καὶ οἱ λοιποὶ συνκίτιοι καὶ συνεργοὶ μὴ Ὑπουργοί, δυνατὸν νὰ εἰσαχθῶσιν καὶ οὗτοι εἰς τὸ ἔκτακτον Δικαστήριον καὶ συγκατηγορηθῶσι καὶ συνδικασθῶσι μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ· ἀλλὰ τοῦτο κατὰ τοὺς κρατοῦντας κοινῶς κανόνας καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ Σύνταγμα ἢ τὸν περὶ εὐθύνης νόμον, ὅστις οὐδὲν λέγει περὶ τῆς τοικύτης περιπτώσεως, καθ' ἣν πρωταίτιος δὲν εἶνε ὁ Ὑπουργός, ἀλλὰ συνκίτιος ἢ συνεργός, ἄλλος δὲ μὴ Ὑπουργός ὁ πρωταίτιος (ἴδε *Traité de l'Instruction crimin. par Helie* vol. II. N° 881 vol. V. N° 2354, 2356, 2380).

Αὕτη ἐστὶν ἡ περὶ τῶν εἰρημένων ζητημάτων γνώμη μου· ἂν δὲ διαφωνοῦντες πρὸς αὐτὴν νομίζετε, ὅτι πρέπει, διὰ τὸ παρίστασθαι ἐκ τῶν ἀναγκρίσεων συνένοχον εἰς τὰς πράξεις τοῦ κυρίου αὐτοῦργου Βελέντζα Ὑπουργόν τινα, νὰ σταματήσῃ ἡ περαιτέρω ἀνάκρισις, λέγω ἀναγκαῖον τότε νὰ ὑποβληθῇ τῷ δικαστικῷ συμβουλίῳ τῶν Πλημμελειοδικῶν πρότασις τοῦ Εἰσαγγελέως περὶ τούτου· διότι μόνον τὸ συμβούλιον δυνάμενον κατὰ νόμον (ἄρθρ. 206 Ποιν. Δικονομίας) νὰ κηρύξῃ περαιωμένην τὴν ἀνάκρισιν, μόνον αὐτὸ δύναται καὶ νὰ διατάξῃ, ἵνα σταματήσῃ αὕτη· τὴν γνώμην μου δὲ ταύτην νομίζω, ὅτι ὑποστηρίζει καὶ ὅ,τι ὁ Helie (τόμ. 2 N° 937, ἴδε καὶ N° 932 καὶ 934) λέγει περὶ τῆς ἀναστολῆς τῆς ἀνακρίσεως, κατὰ κατηγορουμένου ἐνεργουμένης χωρὶς τῆς ἀναγκαίας ἐν Γαλλίᾳ ἀδείας τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς διὰ κλοπὴν π. χ. δημοσίων χρημάτων ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ιδιότητος αὐτοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ὄντος, ἅμα ἡ ιδιότης αὕτη ἤθελε γνωσθῇ, ὅτι δηλαδὴ τὴν ἀναστολὴν ταύτην τὸ δικαστικὸν διατάττει συμβούλιον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Συγχώνευσις ποινῶν. "Ὅταν διὰ Β. χάριτος μετριάξῃται ἡ βαρυτέρα τῶν ποινῶν, αὐτοδικαίως μετριάζεται καὶ ἡ ἐλαφροτέρα, κὰν μὴ ἀναφέρεται ἐν τῷ διατάγματι, ὅταν ἡ διὰ τοῦ διατάγματος μετρίαζομένη καθίσταται ἐλαφροτέρα καὶ τῆς ἄλλης.

Ἀριθ. 596.

Τῇ 6 Ἰουνίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου ὁ ἔνοχος πολλῶν ἀ-

ξιοποιῶν πράξεων τιμωρεῖται μόνον τῇ βαρυτέρᾳ ποινῇ μιᾶς τῶν πολλῶν πράξεων, αἱ δὲ λοιπαὶ πράξεις, κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ἐκείνης, ὡς ἰδίως ἐπιβαρυντικαὶ περιπτώσεις λημβάνονται ὑπ' ὄψιν· ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης ἐξάγεται, α) ὅτι ἐὰν πολλαὶ πολλὰς ποινὰς ἐπιβάλλουσαι ἀποφάσεις ἐξεδόθησαν, μόνον ἢ τὴν βαρυτέραν ποινὴν ἐπιβάλλουσα ἐκτελεῖται, αἱ δὲ λοιπαὶ ὀφείλουσιν ἀνεκτέλεστοι μένειν· β) ὅτι, ἐὰν μετὰ μίαν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν ἀποδειχθῇ καὶ ἄλλη προδιαπραχθεῖσα αὐτῆς τοῦ αὐτοῦ καταδίκου πρᾶξις τιμωρουμένη βαρυτέρᾳ τῆς ἐπιβληθείσης ποινῇ, καταδικάζεται καὶ τιμωρεῖται αὐτῇ καὶ ἡ περὶ αὐτῆς ἀπόφασις ἐκτελεῖται, ἡ δὲ πρώτη ἀπόφασις ἀνεπίδεκτος ἐκτελέσεως καθίσταται· γ) ὅτι τοῦτο ὀφείλει γενέσθαι καὶ ὅταν σύμφωνα τῷ ἄρθρ. 456 τῆς Ποιν. Δικονομίας βασιλικὸν διάταγμα πρὸ πάσης ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως μεταβάλλει τὴν ἐπιβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ποινὴν διὰ τὸ αὐστηρὸν αὐτῆς καὶ καθίστησιν αὐτὴν ἥττον βαρεῖαν τῆς ποινῆς ἄλλης τινὸς πράξεως τοῦ αὐτοῦ καταδίκου· τοῦτ' ἔστι καὶ τότε ἐκτελεῖται τῆς πράξεως ταύτης ἡ ποινή, ἂν ἤδη προσεβλήθῃ, ἢ καταδιώκεται ὁ αὐτὸς κατὰ δίκον καὶ ἐπιβάλλεται αὐτῷ καὶ ἐκτελεῖται ἡ ποινή τῆς πράξεως αὐτῆς, ἡ δὲ μεταβληθεῖσα διὰ τοῦ Β. διατάγματος ποινὴ καθίσταται ἀνεπίδεκτος ἐκτελέσεως· ἐὰν ὅμως ἡ διὰ τοῦ Β. διατάγματος μεταβολὴ τῆς ποινῆς ἀφῆκε αὐτὴν οὐχ' ἥττον βαρυτέραν τῶν ποινῶν τῶν λοιπῶν πράξεων, αἱ ποιναὶ αὗται δὲν ἐπιβάλλονται ἢ ἐπιβληθεῖσαι δὲν ἐκτελοῦνται πλέον, ἀλλ' ἐκτελεῖται μόνον ἡ μεταβληθεῖσα ποινή· ἀνεκτέλεστοι δὲ μένουσι κατ' ἐμὴν γνώμην ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ ποιναὶ ἐκεῖναι, καὶ ἡ διὰ Β. διατάγματος μεταβληθεῖσα μὲν, ἀλλὰ μείνασα βαρυτέρα αὐτῶν ποινῇ μετὰ χρόνον διὰ μεταγενεστέρων Β. διαταγμάτων μετριάσθῃ· διότι τὰ διατάγματα ταῦτα δὲν ὑπαγορεύει, ὡς τὸ πρὸ πάσης ἐκτελέσεως ἐκδιδόμενον, τὸ αὐστηρὸν λέγω τῆς ἐπιβληθείσης διὰ τῆς ἀποφάσεως νομίμου ποινῆς, ἀλλ' ὑπαγόρευσις καὶ ἔργον αὐτὰ εἰσιν ἐλέου καὶ φιλανθρωπίας, ὧν ἄξιος καθίσταται ὁ κατὰ δίκον διὰ

τὴν ἐν ταῖς φυλακαῖς ἀγαθὴν διαγωγὴν αὐτοῦ τὴν δεικνύουσαν τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ τῆς βαρυτέρας πράξεως βαρυτέρα ποινὴ ποινὴ ἐστὶ καὶ ὅλων τῶν ἐλαφροτέρων πράξεων καὶ ἂν ἄξιος φιланθρωπίας διὰ τὴν βαρυτέραν πράξιν, πολλῶ μᾶλλον ἄξιός ἐστι ὁ κατὰδικος διὰ τὰς ἐλαφροτέρας. Ἐγκείται λοιπὸν τῇ βασιλικῇ χάριτι τῆς βαρυτέρας ποινῆς καὶ ἡ χάρις τῶν ἐλαφροτέρων· ἄλλως ἤθελε συμβαίνει τὸ ἄτοπον, ἵσως δὲ καὶ ἀσεβὲς πρὸς τὸν βασιλικὸν ἔλεον καὶ τὴν βασιλικὴν φιλανθρωπίαν, τὸ ματαιοῦσθαι δῆλον ὅτι ταῦτα διὰ τῆς ἐκτελέσεως ἄλλης ἀποφάσεως οὐχὶ βαρυτέραν ποινὴν ἐπιβαλλούσης, ἀλλ' ἐλαφροτέραν καὶ οὐκ ἄξιον κρίνεσθαι τῆς χάριτος ἐλαφροτέρας ἢ ἴσης ποινῆς τὸν ἄξιον ὑπὸ τοῦ Βασιλέως κρίνεντα βαρυτέρας ἢ ἴσης.

Ταῦτα ἐκθεῖς ὥσει ἐν προθεωρίᾳ, μεταβαίνω εἰς τὸ προκείμενον ζήτημα.

Ὁ Θ. Μ. κατεδικάσθη τῷ 1868 εἰς δεκαεπτὰ ἐτῶν δεσμᾶ, τῷ δὲ 1869 εἰς θάνατον δι' ἄλλην πράξιν προηγηθεῖσαν τῆς πρώτης ἀποφάσεως· ἡ τελευταία δὲ ἀπόφασις τῆς θανατικῆς ποινῆς μετεβλήθη τὸ 1870 εἰς εἰκοσαετῇ δεσμᾶ διὰ Β. διατάγματος· οὕτω δ' ἔμεινεν ἡ μεταβληθεῖσα ποινὴ οὐδὲν ἥττον βαρυτέρα τῆς πρώτης καὶ διὰ τοῦτο ἀνεπίδεκτος περαιτέρω ἐκτελέσεως κατέστη ἡ πρώτη ἀπόφασις περὶ τῶν δεσμῶν τῶν δέκα καὶ ἐπτὰ ἐτῶν· τοῦτο δ' ἐγένετο σύμφωνα τῷ ἄρθρ. 456 τῆς Ποιν. Δικονομίας· τῷ δὲ 1877 ἐξεδόθη ἕτερον διάταγμα μετριάζον τὰ εἴκοσι ἔτη εἰς δεκαπέντε, τῇ δὲ 25 Φεβρουαρίου 1881 ἄλλο διάταγμα μετριάζον τὴν αὐτὴν ποινὴν εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ δεκατριῶν ἐτῶν. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ἡ μόνη ποινὴ, ἣν κατὰ τὸ ἄρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου ὤφειλεν ὁ κατὰδικος ὑποστῆναι, ἦν ἡ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ὡς βαρυτέρα τῆς ἐτέρας τῶν δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἥτις αὐτοδικαίως συνεχωνεύθη ἐκείνῃ· μετριασθεῖσης δὲ διὰ δύο διαταγμάτων περὶ χάριτος τῆς εἰκοσαετοῦς ποινῆς εἰς δεκατριῶν ἐτῶν, δίκαιον καὶ νόμιμον νομίζω τὸν συμπληρώσαντα αὐτὴν κατὰδικον ἐξελθεῖν

τῶν φυλακῶν καὶ μὴ κρατεῖσθαι ἐν αὐταῖς δυνάμει ἀποφάσεως ἀνεκτελέστου διὰ παντός κατασταθείσης.

Ταῦτα λέγω πρὸς ὁδηγίαν ὑμῶν παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης καὶ πρωθυπουργοῦ νὰ δώσω ὑμῖν ἅς νομίζω ἀναγκαίας ὁδηγίας περὶ τοῦ πρακτέου· εἰ δὲ διστάζετε προβῆναι εἰς τὴν ἀποφυλάκισιν πρὸς ἄρσιν τοῦ ἀτόπου τοῦ μὴ τυγχάνειν χάριτος ὁ διὰ δικταγμάτων δύο ἄξιος κριθεὶς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, σπεύσατε νὰ συστήσητε τὴν ἀνάγκην τοῦ ἐκδοθῆναι Β. διάταγμα ἕτερον, ὅπερ στηριζόμενον εἰς τὰ εἰρημένα δύο τελευταῖα διατάγματα νὰ μετριάξῃ τὴν ποινὴν τῶν δεσμῶν τῶν δέκα καὶ ἐπτὰ ἐτῶν εἰς δεκατρία. Στέλλεται δ' ὑμῖν τὸ πρὸς με ἑγγράφον τοῦ Ὑπουργοῦ μετὰ τῶν ἀντιγράφων τῶν δύο τελευταίων διαταγμάτων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πότε ὁ Ἕλλην ὑπήκοος ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ κράτει ἐνάγεται παρ' ἐντοπίου καὶ τὰ ἐντόπια δικαστήρια καὶ πότε ἐνώπιον τῆς προξενικῆς ἀρχῆς;

Ἀριθ. 601.

Τῇ 9 Ἰουνίου 1881.

Πρὸς τὸν δικηγόρον κ. Στεφανίδην.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος, περὶ οὗ διὰ τοῦ ὑμετέρου ἐγγράφου τῆς χθὲς ἐρωτῶμαι, ἐὰν δηλαδὴ ὁ πελάτης ὑμῶν Μ. ἐνακτέος ἐστὶν ὑπὸ τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Μονῆς Μακρορράχης ἐνώπιον τοῦ ἐκεῖ Ἑλληνικοῦ Προξενείου, ὡς ὁ Μ. ἄξιός, ὁ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Μητροπόλεως δικαστηρίου, εἰς ἧς ἡ Μονὴ προτίθεται εἰσαγαγεῖν τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς περὶ ἀκυρώσεως τοῦ μετὰξὺ αὐτῶν γενομένου σύμβολαίου καὶ περὶ λογοδοσίας τῆς διαχειρίσεως τῶν δυνάμει αὐτοῦ παραδοθέντων τῷ Μ. δκνεϊτῇ τῆς Μονῆς πρὸς πληρωμὴν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῶν δκνεϊων αὐτοῦ καὶ διαχειριζομένων ἔτι ὑπ' αὐτοῦ μονατηριακῶν κτημάτων, οὐδὲν οὐδόλως δύναμαι εἰπεῖν· διότι κατὰ τὸ ἀρθρ. 27 τοῦ μετὰξὺ Ἑλλάδος καὶ Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας γενομένης συνθήκης καὶ τὸ ἀρθρ. 11 τοῦ ΤῆΔ (1856)

νόμου περί δικαιοδοσίας καὶ καθηκόντων τῶν προξενικῶν ἀρχῶν ἐπὶ διαφορῶν μεταξὺ ὑπηκόων Ἑλλήνων καὶ ὑπηκόων ἐγγχωρίων, οἷα ἡ Μονῇ, ἐν Τουρκίᾳ ἀναφουρένων, τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῶν δικαστηρίων κανονίζουσιν οἱ ἐγγχώριοι νόμοι, τὰ ἐπικρατοῦντα ἐγγχώρια ἔθιμα καὶ αἱ διπλωματικαὶ συμβάσεις, ἢ ὡς λέγει ἡ εἰρημένη συνθήκη, αἱ διατάξεις, αἵτινές εἰσιν ἐν ἰσχύϊ ὡς πρὸς τὰ μᾶλλον εὐνομούμενα ἔθνη· ποῖοι δ' οἱ νόμοι τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους καὶ ποῖα τὰ κρατοῦντα ἐκεῖ ἔθιμα καὶ ἂν τις συνθήκη πρὸς τι κράτος ἐπιτρέπη καὶ ἐπὶ τοιούτων ὑποθέσεων, οἷα ἡ προκειμένη, τὸ δικάζεσθαι τὸν ὑπήκοον αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ προξένου, ἀγνοῶ ὅλως· τοῦτο δὲ μόνον δύναμαι εἰπεῖν, ὅτι ἐὰν καὶ ἄλλοι ποτὲ ὑπήκοοι ξένων δυνάμεων ἐδικάσθησαν ἐναχθέντες ὑπὸ Μονῆς ἐνώπιον τῶν προξένων, ἢ καὶ ἂν ἐν Τουρκίᾳ εἴθισται ἐνάγεσθαι ὑπὸ ἐγγχωρίων τοὺς ξένους ὑπηκόους ἐνώπιον τῶν προξενείων, ἐνώπιον τοῦ Ἑλληνικοῦ προξένου δεόν ἐναχθῆναι ὑπὸ τῆς Μονῆς καὶ τὸν Μ.

Τελευτῶν δὲ παρατηρῶ ὑμῖν, ὅτι ἀναγκαῖον, ἵνα τυγχάνωσι τῆς δεούσης ὑποστηρίξεως ἐν Τουρκίᾳ Εἰσαγγελικαὶ γνωμοδοτήσεις, οἷα ἡ αἰτουμένη, προλαλεῖσθαι αὐτάς διὰ τῆς πρεσβείας ἢ διὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης καὶ οὐχὶ ἀμέσως ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἰδιωτῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Πρότασις ἀναβολῆς δίκης ἐν Κακουργοδικεῖᾳ ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι ἐγένετο ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ βουλευματος.

Ἀριθ. 639. (τηλεγρ.)

Τῇ 25 Ἰουνίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Τριπόλει Πρωτοδικῶν.

Τῷ δικαστηρίῳ τῶν συνέδρων, ὡς καὶ παντὶ δικαστηρίῳ, ἔξεστι προβῆναι εἰς τὴν δίκην, ὅταν καθ' ἃ λέγετέ μοι φανερόν ᾖ τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς κατὰ τοῦ βουλευματος ἀνακοπῆς τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, προφανές δὲ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ

δικαστηρίου τὸ δολίως γενέσθαι αὐτὴν πρὸς οὐδέν ἕτερον ἢ πρὸς ἀναβολὴν τῆς δίκης.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀναβολὴ δίκης ἐν Κακουργοδικεῖῳ ἔνεκεν ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ βουλευ-
ματος. Κοινοπρήσις βουλευματος τῷ πολιτικῶς ἐνάγοντι.

Ἀριθ. 640. (τηλεγράφημα) Τῇ 29 Ἰουνίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Συμφώνησα μὲν Εἰσαγγελεῖ Τριπόλεως, ὅτι ἐκπρόθεσμος ἡ ἀνακοπὴ πολιτικῶς ἐνάγοντος κατὰ τοῦ βουλευματος καίτοι μὴ κοινοποιηθέντος αὐτῷ, ἐάν, ὥς μοι ἔλεγεν, οὔτε κατάρκει, οὔτε διωρισμένον εἶχεν ἀντίκλητον, ὅτε ἐξεδίδετο καὶ μῆνες παρῆλ-
θον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως, ἀλλ' εἶπον ὅτι καὶ τὸ τοιοῦτον ἐκπρό-
θεσμον δύναται παρελθεῖν τὸ δικαστήριον Συνέδρων καὶ προ-
βῆναι εἰς τὴν δίκην μόνον, ἐάν δολίως ἐπὶ σκοπῷ ἀναβολῆς
τῆς δίκης καὶ παρατάσεως τῶν βεσάνων τῆς προφυλακίσεως
κατὰ τὴν κρίσιν τῶν Συνέδρων ἐγένετο ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τὴν
παραμονὴν τῆς δίκης· πρὸς ὑμᾶς δὲ λέγω, ἐάν, ὥς μοι λέγετε,
ἐμπρόθεσμος ἡ ἀνακοπὴ καὶ ὡς τοιαύτην νομίζετε, ὅτι τὸ Ἐ-
φετεῖον θέλει δι' οἰονδήποτε λόγον θεωρήσει αὐτήν, διατάξατε
μὴ προβῆναι τὴν δίκην.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἐγκλησίς Ἐφέτου κατὰ Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν.

Ἀριθ. 641.

Τῇ 6 Ἰουλίου 1881.

Πρὸς τὸν Ἐφέτην.

Ἐπιστρέφω ὑμῖν τὴν πρὸς με σταλεῖσαν ὑμετέραν ἐγκλη-
σιν κατὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν, ὡς ἐξυβρίσαντος καὶ
συκοφνητήσαντος ὑμᾶς ἐγκαλουμένου, διότι αἱ τοιαῦται ἐγ-
κλησεις κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 28, 29 καὶ 36 τοῦ περὶ
ἐξυβρίσεως κλπ. νόμου τοῖς ἄρθροις 278 καὶ 281 τῆς Ποιν.

Δικονομίας παραδοτέαι εἰσὶν ἀμέσως τῷ Ἀντεισαγγελεῖ ἢ τῷ νεωτέρῳ Εἰσαγγελεύντι Ἐφέτῃ ὡς μόνῳ ἀρμοδίῳ δεχθῆναι ἢ ἀπορρίψαι αὐτὴν διὰ προβουλευματος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ὅτι κατὰ βουλευμάτων προδικαστικῶν δὲν χωρεῖ ἀνακοπὴ οὔτε αἵτησις ἀναίρεσεως.

Ἀριθ. 670.

Τῇ 23 Ἰουλίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ πρὸ μικροῦ ληφθὲν ὑμέτερον ἔγγραφον ὑπ' ἀριθ. 11100, δι' οὗ ἐρωτῶμαι, εἰ χωρὴ ἀνακοπὴ ἢ ἀναίρεσις κατὰ τοῦ περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς σήμερον ἐκδοθέντος βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν περὶ τοῦ ἀπροχωρήτου ἢ τῆς προχωρήσεως τῆς ἀνακρίσεως τῆς ἀποδιδομένης τῷ ταμίᾳ Θηβῶν Βελέντσα καὶ τῶν συνενόχων καὶ συνεργῶν αὐτοῦ γνωστῆς πράξεως διὰ τὸ συνενοχοποιεῖσθαι, ὡς λέγουσι, καὶ Ὑπουργόν.

Κακὸν τὸ προβῆναι τὴν ἀνάκρισιν, ἐὰν ὡς πρωταίτιος τῆς πράξεως παρίσταται Ὑπουργὸς ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως, κακὸν δὲ καὶ τὸ μὴ προβῆναι τὴν ἀνάκρισιν, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἐὰν μὴ παρίσταται ὡς τοιοῦτος· ἀλλ' εἴτε τὴν πρόσδον, εἴτε τὴν ἀναβολὴν διατάττει τὸ ἐκδοθὲν βούλευμα, προδικαστικόν ἐστὶ τοῦτο καὶ κατὰ προδικαστικῶν βουλευμάτων οὔτε ἀνακοπὴ οὔτε ἀναίρεσις χωρεῖ (ἄρθρ. 250, 251, 260, 263 καὶ 479 Ποιν. Δικονομίας), οὐδὲ κανονισμὸς ἀρμοδιότητος, ὅστις ὑποτίθησιν ἀμφισβήτησιν περὶ αὐτῆς μεταξὺ δύο δικαστηρίων ἢ ἀνακριτικῶν ἀρχῶν, ὧν τὴν ἀρμοδιότητα δύναται ὑποχρεωτικῶς δι' ἀμφοτέρω να κανονίσῃ ὁ Ἄρειος Πάγος· διότι περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου τῶν Ὑπουργῶν αὐτὸ καὶ μόνον δύναται ἀμετακλήτως κρίνειν, ἐὰν ποτε συστηθῇ καὶ οὐδεὶς ἕτερος.

Καὶ αὕτη μὲν ἐστὶν ἡ γνώμη μου· δυνατὸν ὅμως λέγω καὶ ἄλλως σκεφθῆναι τὰ ἀνώτερα δικαστήρια καὶ διὰ τοῦτο, ἐὰν

τὸ κατ' ἐμὲ ὀρθὸν ὀρθὸν καὶ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν, οὐ δύναμαι ἀποφαστικῶς εἰπεῖν καὶ ἐπομένως οὐδ' ἀποτρέψαι ὑμᾶς τῆς ἀνακοπῆς οὐδὲ προτρέψαι.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἀνακριταί.

Ἀριθ. 682. Τῇ 1 Ἰουλίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2891 ὑμετέρου ἐγγράφου ἐρωτῶμαι, ἐὰν ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι εἰσὶν ἀληθῆ τὰ ἐν τῇ σταλείσῃ μοι ἀναφορᾷ περὶ τῆς πρὸς τὸν ἀναφερόμενον, ὡς μάρτυρα, συμπεριφορᾶς τοῦ ἀνακριτοῦ, καταδιωκτέος ἐστὶν οὗτος πειθαρχικῶς.

Κατ' ἐμὲ κριτὴν καταδιωκτέος ὁ ἀνακριτὴς πειθαρχικῶς, ἐὰν ἐπιπολαίως ἢ ῥαθύμως διεξάγῃ τὰς ἀνακρίσεις ἢ ἀπρεπῶς φέρεται ἢ ἐπιβλητικὸς δείκνυται πρὸς μάρτυρας καὶ κατηγορουμένους· ἀλλ' ἐκ τῆς ἐκθέσεως ἐκείνης βλέπω τὸν μὲν μάρτυρα ἀρνούμενον ν' ἀπαντήσῃ ῥητῶς καὶ ἀμέσως εἰς ἐρώτησιν τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐὰν ὣσιν ἀληθῆ ὅσα ἕτερος μάρτυς λέγει, ὅτι ἤκουσε παρ' ἐκείνου τὸν δ' ἀνακριτὴν περιττὰ κρίνοντα ὅσα ἀνάγκη νομίζει ὁ μάρτυς εἰπεῖν δικαιολογῶν τὴν ἐν συνόλῳ ἄρνησιν αὐτοῦ, ὅτι εἶπε τι πρὸς τὸν ἕτερον μάρτυρα, ἣν ἄρνησιν ἐξέφρασε τελευτῶν. Ὁρθότερον βεβαίως ἦθελε πράξει ὁ ἀνακριτὴς, ἐὰν ἀφοῦ τέλος ἔλαβε τὴν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν παρὰ τοῦ μάρτυρος, ἐπέτρεπεν αὐτῷ τὴν δικαιολογητικὴν τῆς ἀρνήσεως αὐτοῦ διήγησιν τῆς μετὰ τοῦ ἑτέρου μάρτυρος ὁμιλίας αὐτοῦ, ἀλλὰ πειθαρχικῶς τιμωρητέον διὰ τοῦτο δὲν νομίζω τὸν ἀνακριτὴν, ὡς ὀφείλοντα μὲν νὰ ἐπιτρέπῃ τῷ μάρτυρι νὰ ἐκθέτῃ ὅσα ἀναγκαῖά εἰσι πρὸς δικαιολόγησιν αὐτοῦ ὡς μὴ ψευδομαρτυροῦντος καὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλ' ἔχοντα καὶ τὸ δικαίωμα νὰ περιορίσῃ τὸν μάρτυρα λέγοντα ὅσα κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐπιρροήν, ἢ δὲ περὶ τούτου κρίσις αὐτοῦ, καὶ ν

κατά τι ἐσφαλμένη, δὲν εἶνε τιμωρητέα πειθορχικῶς· τοῦτο δὲ λέγω καὶ ἐὰν διακοπτόμενος ὁ ἀνκκριτῆς ὑπὸ τοῦ μάρτυρος ἐνῶ ὑπηγόρευε τῷ γραμματεῖ καὶ θορυβηθεὶς διὰ τοῦτο ἠπειλῆσε νὰ ἐφκρμόσῃ κατ' αὐτοῦ τὸ ἄρθρ. 181 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καὶ ἐσφαλμένως ἔκρινε περὶ τοῦ τοιούτου θορύβου, ἀφοῦ μάλιστα τὴν ἀπειλὴν αὐτοῦ δὲν ἐξετέλεσε.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ δικαστικῶν διακοπῶν.

Ἀριθ. 699.

Τῇ 18 Ἰουλίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Τὰς ἐν τῷ ἐπισυνεκπομένῳ καὶ ἐπὶ ἐπιστροφῇ ἀποστελλομένῳ ἐγγράφῳ περιεχομέναις παρατηρήσεις τοῦ κυρίου προέδρου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν εὐλόγους κρίνοντες, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ συστήτητε τῷ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεῖ καὶ πᾶσι τοῖς Εἰσαγγελεῦσι τῆς περιφερείας τῶν Ἐφετῶν Ναυπλίου, ὅτι ὀφείλουσι σύμφωνα τῷ σκοπῷ τοῦ περὶ διακοπῶν νόμου φεῖδεσθαι τῶν δικαστῶν καὶ μωρτύρων καὶ κτηγορουμένων κατὰ τὸ χρονικὸν τῶν διακοπῶν διάστημα, ἀπκλλάττοντες τοῦ; μὲν δικαστικῆς ποινικῆς ἐργασίας μὴ κατεπειγούσης, τοὺς δὲ μάρτυρας καὶ κατηγορουμένους τῆς ἀνάγκης τοῦ ἐγκαταλείπειν τὰς θερινὰς ἐργασίας αὐτῶν, τὰς τοσοῦτον ἀναγκαίας πρὸς συλλομίδην τῶν καρπῶν τῶν ἰδίων κτημάτων, ἢ ποτισμὸν καὶ προχωγὴν καὶ φύλαξιν αὐτῶν ἐν τῇ ἀμνη αὐτῶν ὄντων, ἔχειν δὲ ὡς γνώμονα τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ εἰρημένου νόμου καὶ εἰσάγειν πρὸς ἐκδίκασιν μόναις τὰς κατεπειγούσας ὑποθέσεις, εἴτε διὰ τὸν κίνδυνον τῆς παραγραφῆς, εἴτε διὰ τὴν προσγενομένην προφάνη τῷ κτηγορουμένῳ ἢ παθόντι ἢ τῷ δημοσίῳ συμφέροντι βλάβην ἐκ τῆς ἀναβολῆς αὐτῶν μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δικαστικοὶ ἀντιπρόσωποι ἐν ταῖς ἐκλογαῖς.

Ἀριθ. 701. (τηλεγρ.) Τῇ 19 Ἰουλίου 1881.

Ἐφέτη Α. Βλάχω. Ζάκυνθος.

Δύνασθε προβῆναι εἰς ἀναπλήρωσιν, ἐκ τῶν μεινάντων ἀναπληρωτῶν ἀνατιθέμενοι τὴν δικαστικὴν ἐνέργειαν ἐκάστῳ δύο τμημάτων· διότι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐδικοῦ ἀ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ΨΝΕ' (1878) νόμου ἐπὶ ἀπουσίας πλειόνων τακτικῶν ἀντιπροσώπων ἢ ὅσοι εἰσὶν οἱ ἀναπληρωταί, δύνανται οὗτοι τῇ προσκλήσει τοῦ δικαστικοῦ Ἐφόρου νὰ μεταβαίνωσιν ὅτε μὲν εἰς τοῦτο, ὅτε δὲ εἰς ἕτερον τμήμα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν παρυσιασθησομένων ἀναγκῶν αὐτῶν· λέγω δ' ἔτι πλεόν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες τακτικοὶ δύνανται καὶ ὀφείλουσιν, ὡς ἔχοντες ὅσα δικαιώματα καὶ ὅσας ὑποχρεώσεις ἔχουσιν οἱ ἀναπληρωταί, νὰ πράττωσιν ὅ,τι καὶ οὗτοι αἰτήσῃ τοῦ ἐφόρου ἐν ἐλλείψει τακτικῶν καὶ ἀναπληρωτῶν ἐν τισὶ τμήμασι. Ταῦτα κατ' ἐμὴν γνώμην καί, ὡς νομίζω, καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Οἱ μετενεγκόντες τὰ πολιτικὰ αὐτῶν δικαιώματα ἐξ ἐνὸς δήμου εἰς ἕτερον, ὄντες ἐγγεγραμμένοι ἐν τῷ μητρώῳ ἀρρένων τοῦ προτέρου αὐτῶν δήμου, μὴ ἐγγραφέντες δ' ἔτι ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ νέου αὐτῶν δήμου, ἐγγράφονται ἐν τοῖς ἐλλογικοῖς τούτου καταλόγοις;

Ἀριθ. 702.

Τῇ 21 Ἰουλίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Δήμαρχον Ἀθηναίων.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ληφθὲν τὴν δεκάτην-πέμπτην Ἰουλίου ε. ε. ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Εἰσαγγελίας ὑμέτερον ὑπ' ἀριθμὸν 5196 ἔγγραφον, δι' οὗ αἰτοῦμαι εἰπεῖν γνώμην πρὸς ὑμᾶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἐὰν ἐγγραπτέοι εἰσὶν ἐν τοῖς ἐκλογικοῖς καταλόγοις τοῦ ὑμετέρου δήμου οἱ ἐγγεγραμμένοι μὲν ὄντες ἔτι ἐν τοῖς μητρώοις ἀρρένων τῶν προτέρων αὐτῶν δήμων, μὴ ἐγγεγραμμένοι δὲ ἐν τοῖς παρ' ὑμῖν μητρώοις νέοι τοῦ δήμου Ἀθηναίων δημόται, ἢ τοῦναντίον μὴ ἐγγραπτέοι κατὰ τὸ ἄρθρ. 30 τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου.

Κατ' ἀρχὴν τοῦ δικαίου ποινὴ δὲν καταγινώσκεται κατὰ πράξεως ἢ ἀπραξίας τινὸς χωρὶς διατάξεως ῥητῶς κατ' αὐτῶν τούτων ὀριζούσης ποινὴν (ἄρθρ. 1 Ποιν. Νόμου). κατὰ τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην δὲν χωροῦσιν ἐξ ἀναλογίας αἱ ποινὰς ὀρίζουσαι διατάξεις τοῦ ἄρθρου 30 καὶ τῶν συνδυασμένων ἄρθρ. 57 καὶ 99 τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου κατὰ τῶν πολιτῶν, οἵτινες ἐγγεγραμμένοι εἰσὶν ἐν τοῖς μητρώοις ἀρρένων τῶν δήμων, ἐν οἷς ἦσαν πρότερον ἐγκατεστημένοι, μὴ ἐγγεγραμμένοι δὲ εἰσὶν ἐν τοῖς δήμοις, εἰς οὓς ὕστερον νομίμως ἐγκατεστάθησαν· διότι οὔτε αἱ εἰρημέναι διατάξεις, οὔτε ἄλλη τις τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου ἢ ἄλλου τινὸς ἀπαιτεῖ δευτέραν δὴλωσιν τῶν μεταγόντων εἰς ἄλλους δήμους τὴν αὐτῶν ἐγκατάστασιν πρὸς τοὺς δημάρχους τῶν νέων δήμων πρὸς δευτέραν ἐγγραφὴν εἰς τὰ μητρώα τῶν δήμων τῆς νέας αὐτῶν κατοικίας.

Σιωπῶντος δὲ τοῦ νόμου, δὲν δύνανται βεβχίως κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν οἱ εἰρημένοι, ἐγγεγραμμένοι ὄντες ἐν τοῖς μητρώοις ἀρρένων τῶν προτέρων δήμων, νὰ τιμωρηθῶσι κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τῇ στερήσει τοῦ δικαίου τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἐν βουλευτικαῖς καὶ δημοτικαῖς ἐκλογαῖς διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐγγεγραμμένους ἐν τοῖς μητρώοις τῶν νέων αὐτῶν δήμων.

Ἀληθῶς μὲν τὸ ἄρθρ. 27 τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου λέγει, ὅτι ὁ δήμαρχος τοῦ προτέρου δήμου τοῦ εἰς ἄλλον μεταγαγόντος τὴν κατοικίαν αὐτοῦ καὶ ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ διαγράφουσιν ἐκ τοῦ στρατολογικοῦ καταλόγου αὐτόν, ἐγγράφει δ' αὐτόν ὁ δήμαρχος τοῦ νέου αὐτοῦ δήμου καὶ ἡ διοικητικὴ ἀρχή· δὲν τιμωρεῖ ὅμως τὸ ἄρθρ. 92 τοῦ αὐτοῦ νόμου οὔτε τοῦτον τὸν δήμαρχον, ἐὰν μὴ ἐγγράψῃ τὸν νέον δημότην, οὔτε ἐκεῖνον ἐὰν μὴ διαγράψῃ· δύναται λοιπὸν ὁ δήμαρχος τοῦ προτέρου δήμου νὰ μὴ διαγράψῃ τὸν εἰς ἄλλον δῆμον μετοικήσεντα καὶ ὁ στρατολογικὸς κατάλογος τοῦ προτέρου δήμου ὁ περιέχων τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀνεπίδεκτός ἐστι προσβολῆς (ἄρθρ. 28 τοῦ αὐτοῦ Νόμου). τούτου δὲ γενομένου, ὁ μετοικήσας δὲν ἀπαλλάττεται τῆς στρατολογίας διὰ τῆς μετοικήσεως. Τὸ Ἐπουργεῖον λοιπὸν τῶν Ἐσωτερικῶν δύναται ἐπὶ ἀπειλῇ πει-

θηρχικῆς καταδιώξεως προκαγγέλλειν τοῖς δημάρχοις τῶν προτέρων δήμων μὴ διαγράφειν τοὺς μετοικοῦντας στρατευσίμους πρὶν ἢ γνωστοποιῆσαι τοῖς δημάρχοις τῶν δήμων εἰς οὓς μετῴκησαν, ὅτι κατὰ τὰ παρ' αὐτοῖς μητρῶα ἀρρένων στρατεύσιμοί εἰσιν οἱ μετοικήσαντες, ἵνα οὗτοι, δυνάμει τῶν μητρώων ἐκείνων ἐγγράψωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς στρατολογικοῖς καταλόγοις, τούτοις δὲ ἐπὶ ἀπειλῇ τῆς αὐτῆς ποινῆς τὴν ἐγγραφὴν αὐτῶν ἐπιβάλλειν. Ἐδ' αὐτὸ Ὑπουργεῖον δύναται προσέτι διατάττειν τοῖς δημάρχοις τῶν προτέρων δήμων ἀποστέλλειν τοῖς δημάρχοις τῶν δήμων, εἰς οὓς ἐγκατεστάθησαν οἱ μετοικήσαντες, ἀποσπάσματα ἐκ τῶν βιβλίων τῶν παρ' αὐτοῖς μητρώων ἀρρένων περὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ἐγγραφῆς αὐτῶν, ἵνα συμπεριληφθῶσιν εἰς τὰ παρὰ τούτοις μητρῶα ἀρρένων· διότι τοῦ ἄρθρ. 27 λέγοντος, ὅτι οἱ στρατολογικοὶ κατάλογοι ἐξάγονται ἐκ τῶν βιβλίων τῶν μητρώων ἀρρένων καὶ ὅτι οἱ δήμαρχοι τῶν δήμων, εἰς οὓς μετῴκησαν ἐξ ἄλλων δήμων πολῖται, ἐγγράφουσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς στρατολογικοῖς καταλόγοις, δείκνυσιν, ὅτι τὴν ἐγγραφὴν ταύτην ἐνεργοῦσιν ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς μητρώων ἀρρένων, τούτεστι δείκνυσιν τὴν μεταφορὰν τῆς ἐγγραφῆς ἀπὸ τῶν μητρώων τῶν προτέρων δήμων εἰς τοὺς δήμους τῆς κατοικίας τῶν μετοικησάντων, γενομένην εἴτε κατ' ἀπαίτησιν τῶν νέων δημοτῶν, εἴτε καὶ χωρὶς αὐτῆς ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τῶν δημάρχων· σύμφωνα λοιπὸν τῷ ἄρθρ. 27 τοῦ Νόμου δύνανται οἱ δήμαρχοι οὗτοι χωρὶς βλάβης τινὸς τῶν δικαίων τῶν μετοικούντων καὶ πρὸς ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐπιβαλλομένου παντὶ Ἑλληνι χρέους τοῦ ὑπηρετῆσαι ἐν τῷ στρατῷ ὅπου δήποτε τοῦ κράτους διατάττεσθαι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ πρὶν τὰ εἰρημένα καὶ ἂν μὴ αἰτήσωσιν οἱ νέοι δημόται τὴν μεταφορὰν τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν ἐν τοῖς παρ' αὐτοῖς μητρώοις. Κατ' ἐμὴν λοιπὸν γνώμην λέγω τελευτῶν, οἱ ἐγγεγραμμένοι ἐν τοῖς μητρώοις ἀρρένων τῶν δήμων, ἀφ' ὧν μετῴκησαν εἰς ἄλλους δήμους, καὶ μὴ ἐγγεγραμμένοι ὧσιν ἐν τοῖς μητρώοις τῶν νέων αὐτῶν δήμων, δὲν στεροῦνται ἐν αὐτοῖς τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἐν βουλευ-

τικάς καὶ δημοτικάς ἐκλογαῖς ἔργον δὲ τῶν δημάρχων ἐστὶ τὸ φροντίζειν, ἵνα μὴ διὰ τῆς μετοικήσεως ἀπαλλάττωνται τῆς ἐκπληρώσεως τῶν στρατιωτικῶν αὐτῶν ὑπηρεσιῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων ἐν Ἑπτανήσῳ.

Ἀριθ. 711.

Τῇ 25 Ἰουλίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικῶν.

Πέμπω ὑμῖν ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθ. 48 (1881) ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἐμὴ αἵτησις ἀνκισέσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου καὶ ἐλύθη ὑπ' αὐτοῦ τὸ ζήτημα εἰπόντος, ὅτι τὸ ἄρθρ. 362 τοῦ Ποιν. Νόμου ἰσχύει καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ, ἀργοῦσι δὲ αἱ ποινικαὶ διατάξεις τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων τμήματος τοῦ Ἀστυκοῦ Ἰονίου Κώδικος.

Ὁ Ἀρειος Πάγος δὲν λύει καὶ τὸ ζήτημα ἐὰν καὶ τὸ ἄρθρ. 34 τοῦ τμήματος τοῦ ἡμετέρου Ἀστυκοῦ Νόμου κρατῇ ἐν Ἑπτανήσῳ, διότι δὲν πρόκειται περὶ τούτου, δι' ὧν ὁμοῦ λέγει, ὅτι μόνον ὡς πρὸς τὴν τήρησιν τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων καὶ τὴν διατύπωσιν τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων ἰσχύουσιν ἐν Ἑπτανήσῳ αἱ διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος, δυνάμει ὑποστηρικθῆναι, ὅτι μόνον αἱ περὶ τούτων διατάξεις τοῦ β' τμήματος τοῦ ἡμετέρου Ἀστυκοῦ Νόμου ἀργοῦσιν ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ ἐπομένως τὸ ἄρθρ. 34 μὴ ὄν ἐξ αὐτῶν ἰσχύει καὶ ἐκεῖ ὡς ἐν ὅλῳ τῷ λοιπῷ Κράτει.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Πότε ἡ ἀπόπειρα τιμωρεῖται κατὰ τὸ σκοπούμενόν καὶ πότε κατὰ τὸ γινόμενον ἀποτέλεσμα ; Ἐκ προθέσεως, ἐξ ἀμελείας πράξις.

Ἀριθ. 712.

Τῇ 25 Ἰουλίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Τὴν ἀπόπειραν τιμωρεῖ ὁ ἡμέτερος νόμος πανταχοῦ, διότι

γενικὴν περὶ αὐτῆς ἔχει διάταξιν· ἀφῆκε δὲ τῷ δικαστῇ κρί-
νειν κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, εἰ ὕπεστιν ἀπόπειρα· ἐπὶ ἀποπεί-
ρας δὲ τιμωρεῖται ὁ σκοπὸς τοῦ δράστου καὶ οὐχὶ τὸ ἀποτέ-
λεσμα, διότι ἀποτέλεσμα δὲν ἔχει ἢ πρᾶξις· εἰ δ' ἔσχεν, ἀλλ'
οὐχὶ τὸ σκοπούμενον, τὸ μὲν συμβάν ἀποτέλεσμα δὲν τιμω-
ρεῖται, εἰμὴ ἐπὶ ἀμελείᾳ· τὸ δὲ σκοπούμενον, ἀλλὰ μὴ συμ-
βάν, δὲν εἶνε πιθανόν, ὅτι ὁ νόμος ἠθέλησε νὰ ἀφήσῃ ἀτιμώ-
ρητον ὡς ἀπόπειραν διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι εἶχεν ὅπως δῆ-
ποτε ἀποτέλεσμά τι μὴ ἐγκείμενον τῷ σκοπῷ· τιμωρεῖται λοι-
πὸν ἐπὶ ἀμελείᾳ διὰ τὸ συμβάν, ἀλλὰ μὴ σκοπούμενον καὶ ἐπὶ
ἀποπείρᾳ διὰ τὸ σκοπούμενον, ἀλλὰ μὴ συμβάν· ἐὰν δὲ πρᾶξις
τις ἔχῃ συνήθως εἴτε ὠρισμένον τι ἀποτέλεσμα, εἴτε ποτὲ
μὲν μεῖζον, ποτὲ δὲ ἔλαττον, ὁ νόμος ὑποτίθησιν, ὅτι ἐσκο-
πεῖτο τὸ συμβάν· ἀλλ' ἂν μὴ τὸ σύνηθες συνέβῃ ἀποτέλεσμα,
ἢ ἂν ἀποδεδειγμένως τὸ μεῖζον συνέβῃ, ἐσκοπεῖτο δὲ τὸ ἔ-
λαττον, τὸ μὲν ἀσύνηθες τιμωρεῖται ὡς ἐκ δόλου καὶ οὐχὶ ἐξ
ἀμελείας, ἐὰν βέβαιον ἢ ὅτι ἐσκοπεῖτο, τὸ δὲ καθ' ὅσον δὲν
ἐσκοπεῖτο ὡς ἐξ ἀμελείας, καθ' ὅσον δὲ ἐσκοπεῖτο ὡς ἐκ δό-
λου· τί δέ, ἐὰν τὸ μεῖζον ἐσκοπεῖτο, συνέβῃ δὲ τὸ ἔλαττον ;
ἐὰν ἐκ τοῦ σκοποῦ δὲν ἐξήρτητο τὸ συμβῆναι τὸ μεῖζον ἢ ἔ-
λαττον, ὁ σκοπὸς ὡς ἀπρακτος δὲν τιμωρεῖται (ἄρθρ. 306 Π.
Νόμου), ἐὰν δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐξήρτητο καὶ ἐπράχθη μὲν ὅ,τι τὸ
μεῖζον ἠδύνατο ἐπενεγκεῖν, ἐκ τύχης δὲ ἢ δι' ἐξωτερικὰ ἐμ-
πόδια ἐματαιώθη καὶ συνέβῃ τὸ ἔλαττον, τότε δὲν βλέπομεν
τὸν λόγον, δι' ὃν δὲν πρέπει ἐπὶ τραυμάτων π. χ. νὰ τιμωρη-
θῇ ἐπὶ ἀποπείρᾳ τοῦ μεῖζονος ἀποτελέσματος ἢ δολίας πρό-
θεσις.

Καὶ ἀληθῶς μὲν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 45 ἐξάγεται, ὅτι ἐπὶ τῶν πρά-
ξεων, περὶ ὧν λέγουσι τὰ ἄρθρ. 40, 41, καὶ 42, τὸ ἀποτέλεσμα
τῆς πράξεως τιμωρεῖται κατὰ τὴν δολίαν πρόθεσιν, ἐὰν μεῖ-
ζον ᾖ τοῦ σκοπούμενου, τὸ δὲ λοιπὸν ὡς ἀμέλεια· ἐκ τούτου
δὲ ἠδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι, ἐπειδὴ ὁ νόμος οὐδὲν λέγει περὶ ἀ-
ποτελέσματος ἐλάσσονος τοῦ σκοπούμενου, κατὰ τὸ συμβάν ἔ-
λαττον τιμωρεῖται ὁ δράστης καὶ οὐχὶ ἐπὶ ἀποπείρᾳ τοῦ σκο-

πουμένου μείζονος· ἀλλ' εὐλογώτερον δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι σιωπᾷ τὸ ἄρθρ. 45 περὶ τούτου, διότι ἐν τῷ μείζονι ἀποτελέσματι ὑπάρχει καὶ τὸ σκοπούμενον ἔλαττον, ἐν τῷ ἐλάττονι δὲ συμβάντι ἀποτελέσματι οὐχὶ καὶ τὸ σκοπούμενον, ἀλλὰ μὴ συμβάν μεῖζον ἀποτελέσματος, καὶ περὶ συμβάντος σκοπουμένου ἀποτελέσματος λέγοντα τὰ ἄρθρα 41 — 45 σιωπῶσι περὶ τοῦ σκοπουμένου, ἀλλὰ μὴ συμβάντος, ὡς τοῦ δράστου διὰ τοῦτο ἐπὶ ἀποπειρᾷ τιμωρουμένου, περὶ ἧς προνοεῖ τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον τρίτον· ἄρα ἐάν τις σκοπῶν νὰ ἀποκόψῃ τὸν βραχίονα ἄλλου, κρατηθείσης ὑπὸ τρίτου τῆς χειρός του, ὅτε κατέφερε μετὰ προφανοῦς ἐπιτυχίας διὰ μαχαίρας τὸν κτύπον, ἤκισε μόνον τὸν παθόντα, θέλει τιμωρηθῇ οὐχὶ ἐπὶ πταίσματι ἔνεκα αἰκίας, ἀλλ' ἐπὶ ἀποπειρᾷ τραύματος τιμωρουμένου ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 307 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου· τοῦτο δὲ καὶ ἂν οὐδ' ἤκισεν ὀλως. Οὐδεὶς λόγος δικαιολογεῖ κατ' ἐμὲ κριτὴν τὸ τιμωρεῖσθαι τὸν μὲν ἀποπειραθέντα φόνου ἰσοβίοις δεσμοῖς, τὸν δὲ ἀποπειραθέντα ἀποκόψαι τὸν βραχίονα οὐχὶ εἰρκτῇ (ἄρθρ. 49 § 3), ἀλλὰ κρατήσῃ μέχρις ἐξ μηνῶν, ἢ καὶ οὐδόλως, ἂν οὐδ' αἰκίσαι ἐπέτυχε, καίτοι ἢ πρᾶξις, ἂν μὴ ἐκ τύχης ἐμαχταιοῦτο, ἤθελεν ἐπισύρει κατὰ τοῦ δράστου τὴν ποινὴν τῶν προσκαίρων δεσμῶν. Τοιαύτην δ' ἔχων γνώμην ἀπέσχον νὰ ζητήσω τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ὡς ὀρθῆς οὐσης κατ' ἐμέ· ὅτερον ὁμῶς σκεφθεὶς, ὅτι καὶ ἡ ἐνκντὶς γνώμη ἔχει τὰ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τρίτης καὶ τετάρτης τοῦ ἄρθρ. 307 τοῦ Ποιν. Νόμου, (ἴδε Hélie Théorie du Code pénal ἐκδ. Βρυξελλῶν τοῦ 1845 N° 2587, ὅπου ἐν σημ. ἀναφέρεται γνώμη τοῦ Bourguignon sur l' art. 309 du code pénal λέγοντος : En effet, dans ce dernier cas (de l' art. 309) le fait ne devient criminel que lorsqu' il a eu pour résultat une incapacité de travail pendant plus de vingt jours· or, s' il fant un resultat, il ne peut être question de tentative, puisque la tentative ne peut pas produire ce resultat) ἡτησάμην μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ εἰρημένου δευτέρου ἐγγράφου ὑμῶν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 75 (1880)

ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις συνέδρων ὑποστηρίξας τὴν ὑμέτεράν γνώμην, ὅτι δὲν τιμωρεῖται ἡ ἀπόπειρα τραύματος, ἵνα μὴ ᾖ ἀπαράδεκτος ἡ αἵτησίς μου. Καὶ ἀπερρίφθη μὲν αὕτη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 49 (1881) ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἧς ἀντίγραφον πέμπω πρὸς γινῶσιν ὑμῶν, εἰπόντος ὀρθὴν τὴν ἀπόφασιν τῶν συνέδρων τὴν τιμωρήσασαν τὴν ἀπόπειραν τραύματος τιμωρουμένου κατὰ τὸ ἄρθρ. 307 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀλλ' ἡ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπόφασις ἐκ λήθης ὡς φαίνεται τοῦ ἄρθρ. 45 τοῦ Ποιν. Νόμου εἶπε τοῦτο καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ θεωρήσω ὡς λελυμένον δι' αὐτῆς ἀμετακλήτως τὸ περὶ οὗ πρόκειται ζήτημα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντάπουλος

Ἡ κατὰ τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλεύματος ἀνακοπὴ ἀναστέλλει καὶ τὴν περὶ προφυλακίσεως διάταξιν αὐτοῦ ;

Ἀριθ. 721.

Τῇ 29 Ἰουλίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ἀπὸ 25 Ἰουλίου ὑμέτερον τηλεγράφημα, δι' οὗ ἐρωτῶμαι, ἐὰν ἡ κατὰ βουλεύματος παραπεμπτικοῦ ἀνακοπὴ ἀναστέλλῃ καὶ τὴν περὶ προφυλακίσεως διάταξιν, ἣν κατὰ πρῶτον διέταξε τὸ ἀνακοπὴν βούλευμα. Γίνεται δὲ ἡ ἀπάντησίς μου ὀλίγον μὲν βραδέως διὰ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ζητήματος, ταχυδρομικῶς δὲ διὰ τὸ πολλὰ ἔχειν εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ. Ἐὰν ἡδυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι κατὰ νόμον τῷ συμβουλίῳ οὐκ ἔξοστι διὰ προδικαστικοῦ βουλεύματος διατάττειν τὴν προφυλάκισιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ μόνον διὰ τοῦ ὀριστικοῦ περὶ παρκαπομπῆς βουλεύματος, ἢ ὅτι καὶ τοῦτο δύνηται καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ περὶ προφυλακίσεως προδικαστικοῦ βουλεύματος ἀναστέλλεται διὰ τῆς κατὰ τοῦ ὕστερον ἐκδοθέντος ὀριστικοῦ βουλεύματος γενομένης ἀνακοπῆς, ὀφείλομεν τότε εἰπεῖν, ὅτι ἀναστέλλεται καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς περὶ προφυλακίσεως τοῦ μὴ προπεφυλακισμένου κατηγορουμένου δια-

τάξεως τοῦ ἀνακοπέντος ὀριστικοῦ βουλευµατος· ἐπειδὴ ὁµως κατὰ τὴν κρατοῦσιν ὀρθὴν νομολογίαν τὸ συμβούλιον δύναται δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 250 διχτάττειν τὴν προφυλάκισιν διὰ προδικαστικοῦ βουλευµατος, τοῦτο δὲ δυνάµενον, δύναται ἐπιστάσης τῆς ὥρας τῆς παρκαπομπῆς τοῦ κατηγορουµένου ἐκδοῦναι πρῶτον βούλευµα προδικαστικὸν περὶ προφυλακίσεως καὶ μετὰ τοῦτο καὶ τὸ ὀριστικὸν περὶ παρκαπομπῆς, οὐδεὶς δὲ νόμος λέγει, ὅτι διὰ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ ὀριστικοῦ βουλευµατος συναναστέλλεται καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προδικαστικοῦ βουλευµατος τοῦ διατάττοντος τὴν προφυλάκισιν, ὀφείλοµεν μᾶλλον εἰπεῖν ὅπερ οἱ Γάλλοι λέγουσιν (ἴδε Hélie Traité de l' Inst. crimin. τομ. 5 N° 2095 ἔκδ. Παρισίων (1867), ὅτι τὸ ὀριστικὸν βούλευµα τὸ τὴν προφυλάκισιν διατάττον δύο περιέχει βουλευµατα τὸ περὶ παρκαπομπῆς ὀριστικὸν καὶ τὸ περὶ προφυλακίσεως· ἐποµένως τῶν μὲν περὶ τῆς παρκαπομπῆς διατάξεων ἡ ἐκτέλεσις ἀναστέλλεται διὰ τῆς ἀνακοπῆς, τῆς δὲ περὶ τῆς προφυλακίσεως διατάξεως οὐχί, διότι οὐδεὶς λόγος δικαιολογεῖ τὸ μὴ ἀναστέλλεσθαι αὐτήν, ἐὰν δι' ἰδίου βουλευµατος διατάττηται, ἀναστέλλεσθαι δέ, ἐὰν διὰ τοῦ μετὰ ἡμέραν ἢ ὥραν ἐκδοθέντος ὀριστικοῦ διχτάττηται.

Τοῦτο δ' ὑποστηρίζει καὶ τὸ ἀρθρ. 259 τῆς Ποιν. Δικονοµίας λέγον, ὅτι πεφυλακισµένου ὄντος τοῦ παραπεµπομένου κατηγορουµένου διατάττεται διὰ τοῦ αὐτοῦ βουλευµατος ἡ παραιτέρω διάρκεια τῆς φυλακίσεως κατὰ τὸ ἀρθρ. 207 καὶ ἐπ. διότι ταῦτα λέγον δείκνυσιν, ὅτι ἡ περὶ προφυλακίσεως διάταξις τοῦ ὀριστικοῦ βουλευµατος ἔχει ἣν δύναμιν καὶ τὸ περὶ προφυλακίσεως ἔνταλµα τοῦ ἀνκριταῦ, οὗ συνέχειά ἐστι, καὶ ὅπως τοῦτο, οὕτω καὶ ἡ περὶ προφυλακίσεως διάταξις τοῦ ὀριστικοῦ βουλευµατος ἀνεπίδεκτός ἐστι προσβολῆς δι' ἐνδίκου μέσου· δὲν ἀντίκειται δὲ τούτοις τὸ ἀρθρ. 261 τῆς Ποιν. Δικονοµίας, διότι τὴν ἀπόλυσιν τοῦ προπεφυλακισµένου κατηγορουµένου δύναται μόνον ὀριστικὸν βούλευµα διατάττειν καὶ οὐχὶ προδικαστικὸν ὡς τὴν προφυλάκισιν· συμφωνεῖ δὲ τῇ γνώμῃ περὶ τῆς μὴ ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς διατάξεως

περὶ προφυλακίσεως τοῦ ὀριστικοῦ βουλευµατος καὶ τὸ ἄρθρ. 542 τῆς Ποιν. Δικονοµίας, ὅπερ ὀρῶν καὶ τὰ βουλευµατα, διότι καὶ ταῦτα ἀποφάσεις εἰσὶν, περὶ ἀπολύσεως μόνον λέγει, ὡς χωρούσης μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας καὶ οὐχὶ καὶ περὶ ἀποφάσεων καθόσον διατάττουσιν προφυλάκισιν, ὅτι δηλαδὴ προφυλακίζονται μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας. Ἴδε καὶ τὸ σύγγραμμα Κωνσταντοπούλου ἀριθ. 822, ἐν ᾧ καὶ ἀπόφασις Ἀρείου Πάγου ὑπ' ἀριθ. 9, ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης.

Τὴν γνώμην ταύτην ὑποστηρίζων δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι καὶ ἡ ἀντίθετος ἔχει τὰ ὑπὲρ αὐτῆς· διότι δυνατὸν εἶπεῖν, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ βουλευµατος κατὰ τὸ ἄρθρ. 262 χωρὶς τινος διακρίσεως τῶν διατάξεων αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἄρθρ. 261 προνοεῖ μόνον περὶ τῆς μὴ ἐκτελέσεως τῆς περὶ ἀπολύσεως διατάξεως διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, σιωπᾷ δὲ ὅλως περὶ τῆς διατάξεως τῆς περὶ τῆς παραιτέρω διαρκείας τῆς προφυλακίσεως, διότι ὁ προπεφυλακισµένος δυνάμει ἐντάλματος τοῦ ἀνακριτοῦ μένει ἐν τῇ φυλακῇ δυνάμει αὐτοῦ καὶ οὐχὶ δυνάμει τοῦ βουλευµατος, οὗ τὴν ἐκτέλεσιν ὅλου ἡ ἀνακοπὴ ἀναστέλλει· τοῦ προπεφυλακισµένου δὲ δυνάμει ἐντάλματος τοῦ ἀνακριτοῦ τὴν περίπτωσιν μόνην ἐχούσης ὑπ' ὅψιν τῆς Ποιν. Δικονοµίας (ἄρθρ. 220, 221, 228 καὶ 259), δὲν δυνάμεθα εἶπεῖν, ὅτι ἐξ ἀναλογίας τῶν διατάξεων τούτων, αἵτινες χωροῦσιν ἐπὶ ὑποψίας σπουδαίας περὶ τῆς ἐνοχῆς, ἐκτελεστέα ἐστὶ καὶ ἡ διάταξις τοῦ ὀριστικοῦ βουλευµατος ἡ διατάττουσα κατὰ πρῶτον τὴν προφυλάκισιν τοῦ κατηγορουμένου, διότι τοῦτο ἀντίκειται τῇ κρατούσῃ περὶ τῆς ἀνασταλτικῆς δυνάμεως τῆς ἀνακοπῆς ἀρχῇ τῆς Ποιν. Δικονοµίας καὶ ὥφειλε διὰ τοῦτο ῥητῶς ἐπιτρέπειν τὸν νόμον τὴν ἐκτέλεσιν καὶ διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὑπὲρ τοῦ μὴ προφυλακισθέντος δι' ὅλης τῆς ἀνακρίσεως κατηγορουμένου δυνατὸν εἶπεῖν, ὅτι ὑπάρχει ἡ πρόληψις, ὅτι βεβαίως παραπονεῖται διὰ τῆς ἀνακοπῆς αὐ-

τοῦ, ὡς ἐσφαλμένως ἐνοχοποιουμένου διὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτος.

Διὰ τὸ ἀμφίβολον δὲ τοῦ ζητήματος, λέγω τευλευτῶν, δὲν δύναμει νὰ μεμφθῶ ὑμᾶς, καὶ ἀληθὲς ἦ τοῦθ' ὅπερ ἐξ ἐγγράφου πρὸς με ἐνδιαφερομένου τινὸς εἰς τὴν προφυλάκισιν τοῦ κατηγορουμένου μανθάνω, ὅτι δηλαδὴ ἀκριβῶς καθ' ἣν ἡμέραν ἡρωτώμενη ὑφ' ὑμῶν τηλεγραφικῶς παρηγγέλλετε τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ βουλευμάτος τῇ ἀρμοδίᾳ στρατιωτικῇ δυνάμει, ἐὰν μάλιστα τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου ἐξακολουθῇ ὃν κατὰ τῆς ἐκτελέσεως, ὡς ἦν ὅτε ὁ Ἀρειὸς Πάγος διὰ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 9 τοῦ 1871 ἀποφάσεως ἀνῆρει βούλευμα αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ νόμου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ ἀπαγορεύσεως βοσκῆς ἐν ὠρισμέναις γαίαις. Πότε δὲν δύναται τις νὰ βοσκήσῃ ζῶα ἐν ἰδίαις γαίαις ;

Ἀριθ. 722.

Τῇ 1 Αὐγούστου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Δήμαρχον Μυλόποτος.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ληφθὲν τὴν 31 Ἰουλίου ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Εἰσαγγελίας ὑμέτερον ἔγγραφον τῆς 25 τοῦ αὐτοῦ μηνός, δι' οὗ ἐρωτῶμαι περὶ τῆς ἰσχύος ὑμετέρας ἀστυνομικῆς διατάξεως, ἐγκριθείσης καὶ παρὰ τοῦ ἐπάρχου Γορτυνίας, δι' ἧς προσδιωρίσατε οἰκοθεν μέρος γαιῶν τῆς περιφερείας Μαγουλιάνων, ἀνηκουσῶν ἰδιώταις καὶ οὐχὶ κοινότητι, ἵνα χρησιμεύσωσιν εἰς βοσκὴν μόνον μεγάλων ζώων, ἀπηγορεύσατε δὲ τὴν τῶν μικρῶν.

Κατὰ νόμον ὁ ἰδιοκτήτης δύναται ἐν ταῖς γαίαις αὐτοῦ διατηρεῖν πρὸς βοσκὴν ζῶα μεγάλα τε καὶ μικρά, εἰ μὴ καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἐπ' αὐτῶν προσοχὴν εὐκόλως δύνανται βλάβης πρόξενον γενέσθαι ἀλλοτρίων προϊόντων, προστατευομένων ὑπὸ τῶν νόμων π. χ. σπαρτῶν καὶ φυτειῶν· διότι ἐὰν τοῦτο, ἡ ἀστυνομία ἔχουσα τὸ καθήκον τοῦ προλαμβάνειν ἀξιοποίνους βλάβας, ὀφείλει καὶ δικαίωμα ἔχει ἀπαγορεύειν καὶ τοῖς ἰδιο-

κτῆταις γαιῶν τὴν ἐν ταῖς γαίαις αὐτῶν τήρησιν τῶν ἐπι-
ελαβῶν ζῶων μικρῶν ἢ μεγάλων· τοῦτο δὲ ἐξάγεται ἐκ τοῦ
συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρ. 24 ἐδ. 1 τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνο-
μίας διατάγματος τῷ ἄρθρ. 696 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ
τοῖς ἄρθρ. 13 καὶ 14 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 διατάγμα-
τος περὶ προφυλάξεως τῶν δένδροφυτειῶν κτλ. Ἔστι λοιπὸν
ἰσχυρὰ ἡ ὑμετέρα διάταξις, ἐὰν δύνασθε ὑποστηρίξαι ἐνώπιον
τοῦ πταισματοδίκου τοῦ ἁρμόδιου ὄντος κρίνειν περὶ τούτου,
ὅτι ἡ βοσκὴ τῶν μικρῶν ζῶων ἐν ταῖς ἀλλοτρίαις καὶ ἰδίαις
γαίαις εὐκόλως ἠδύνατο βλάπτειν τὰ πέριξ ἡ μεταξὺ αὐτῶν
ἐπάρχοντα τυχὸν σπαρτὰ ἢ φυτουργήματα· οὐδόλως δ' ἐστὶν
ἡ τοιαύτη διάταξις ἄκυρος ὡς μὴ ὀρώσα τὰς γαίας ὅλου τοῦ
δήμου· διότι γενικὴ οὐδὲν ἡττόν ἐστι καὶ ἡ διάταξις ἡ μέρος
τοῦ δήμου ὀρώσα, διὰ τὸ δυνατόν εἶναι τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπα-
γορεύσεως ἐν μέρει αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἐν τῷ ὅλῳ τοῦ δήμου πα-
προυσιάζεσθαι· ἀρκεῖ δὲ ἵνα γενικὴ ἢ τὸ πᾶσιν ἀπαγορεύεσθαι
τὴν νομὴν τοῦ μέρους τοῦ δήμου.

Ἐὰν ὅμως μὴ πρόκειται περὶ βλάβης δυναμένης εὐκόλως
προξηνηθῆναι καὶ μεθ' ὅλην τὴν προσήκουσαν προσοχὴν, ἡ ὑμε-
τέρα διάταξις ἄκυρος ἐστίν, καθόσον ἐπιτρέπει μὲν τὴν βοσκὴν
μεγάλων ζῶων ἐν ταῖς ἀλλοτρίαις γαίαις, ἀπαγορεύει δὲ τὴν
βοσκὴν τῶν μικρῶν ζῶων ἐν ταῖς ἰδίαις· διότι ἀντίκειται τῷ
ἄρθρῳ 696 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθ' ὃ ἀπαγορεύεται τὸ νέμειν
ζῶα ἄνευ ἐπὶ τούτῳ ἀδείας εἰς νομὰς ξένας καὶ ἐπομένως ἀ-
παγορεύεται τὸ νέμειν ἐν ἀλλοτρίαις γαίαις πᾶν ζῶον, ἐπιτρέ-
πεται δὲ τῷ ἰδιοκτῆτῃ νέμειν ἐν ταῖς ἰδίαις πάντα τὰ ζῶα,
(ἴδε καὶ ἄρθρ. 66 ἐδ. 9 τοῦ διατάγματος περὶ δημοτικῆς
ἀστυνομίας). Ἄρα καταδιωκτέοι εἰσὶν οἱ βοσκήσαντες ἐν ταῖς
ἀλλοτρίαις γαίαις μικρὰ μὲν ζῶα κατὰ τὴν ὑμετέραν διάταξιν
ὡς σύμφωνον τῷ νόμῳ, μέγιστα δὲ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 696
τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ἐναντίον τῆς ὑμετέρας διατάξεως· μὴ
καταδιωκτέοι δὲ καθόσον ἐδόσκησαν μικρὰ καὶ μέγιστα ζῶα
ἐν ταῖς ἰδίαις γαίαις.

Κατὰ τὰ εἰρημένα μοι λοιπὸν ὀρθὴν μὲν λέγω τὴν ὑπ'

ἀριθ. 76 (1856) ποινικὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς ἀποφαινομένην σύμφωνον τῷ νόμῳ ἀστυνομικὴν διάταξιν ἐκδοθεῖσαν οἴκοθεν καὶ τιμωροῦσαν κατὰ τὸν νόμον τοὺς ἐν ἄλλοτρίαις γαίαις βόσκοντας· ὀρθὴν δὲ καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 19 (1862) ποινικὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀποφαινομένην ἄκυρον ἀστυνομικὴν διάταξιν τιμωροῦσαν παρὰ τὸν νόμον μέλη κοινότητος βοσκήσαντι ἐν γῇ κοινῇ αὐτοῖς ὡς τῆς κοινότητος, καὶ ἐτέρῳ ἐπὶ μισθῷ παρέχωρήθη, διότι, ὡς ὀρθῶς λέγει, ὁ μισθωτὴς πολιτικὴν μόνον ἔχει ἀγωγὴν κατὰ τῆς κοινότητος διὰ τὴν προσωπικὴν ὑποχρέωσιν αὐτῆς τοῦ παρέχειν τὸ κτῆμα εἰς βοσκὴν τῶν ζώων τοῦ μισθωτοῦ· ἐσφαλμένην δὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 93 (1868) ποινικὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ διότι ἀνῆρτετε διὰ λόγον μὴ προταθέντα, ἥτοι τοῦτον, ὅτι ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις δὲν ἦτο γενικὴ ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἀρθρ. 24 τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας διατάγματος καὶ διότι, καθ' ἃ ἀνωτέρω εἶπον, οὐκ ὀρθῶς εἶπε τὴν ὑπὲρ τῶν γαιῶν τῆς Μονῆς διάταξιν μὴ γενικὴν καὶ ἀντικειμένην τῇ εἰρημένῃ διατάξει· διότι κατ' ἐμὴν γνώμην γενικὴ ἡ διάταξις ἡ ἀπαγορεύουσά τι πᾶσι καὶ τὸ ἀπαγορευόμενον μέρος τοῦ δῆμου ὅρα καὶ οὐχὶ τὸ ὅλον αὐτοῦ, ὡς τῆς ἀνάγκης τῆς διατάξεως μερικῆς οὔσης καὶ οὐχὶ γενικῆς· ἀλλ' οὐ μόνον κατὰ τοῦτο ἐσφαλεν ὁ Ἀρειος Πάγος, ἀλλὰ καὶ διότι ὀρθὴ ἦν ἡ ἀπόφασις ἡ καταδικάσασα διὰ τὴν νομὴν ζώων ἐν ἄλλοτρίαις γαίαις τῆς Μονῆς καὶ κατὰ τὸ ἀρθρ. 696 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ἀπορριπτέα διὰ τοῦτο ἡ αἵτησις τῶν καταδικασθέντων, ὡς τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς νομίμου ὄντος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Παράπονα κατὰ κατωτέρου Εἰσαγγελέως πρὸς τὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Διοικητικοῦ ὑπαλλήλου τιμωρία ἐπὶ παραβάσει καθηκόντων. Στρατολογικοῦ συμβουλίου ὁμοίως.

Αριθ. 726.

Τῇ 6 Αὐγούστου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Παρακκλοῦμεν νὰ ἐλθέσῃτε ἡμῖν τὰ τῆς ὑποθέσεως περὶ

ἥς ἡ ἐσώκλειστος ἀναφορά, ἐὰν δηλαδὴ ἔχονται ἀληθείας ἢ μὴ καὶ τὶ ἐβχιβαιώθη δι' ὧν ἐνηργήσατε, ἀν ἐνηργήσατε, εἰ δ' οὐδὲν ἐνηργήσατε, νὰ μοὶ ἐκθέσητε τοὺς λόγους τοὺς δικαιολογοῦντας τὴν ἀπραξίαν ὑμῶν καὶ ἀποκρούοντας τὰ καθ' ὑμῶν παράπονα, ἃ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 116 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων ἐπιβάλλεται μοι ἀκούειν καὶ αἶρειν ὑπὲρ τοῦ παραπενομένου, ἐὰν βάσιμχ. Ἐὰν δ' ἀληθῶς ὁ νομαρχεὺς μόνος ἀπέρριψε τὴν προσφυγὴν, τιμωρητέος ἐστὶ βεβαίως τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐὰν ἐκ προθέσεως ἐνήργησε, πειθαρχικῶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ, πρὸς ὃν ἀνακοινωτέον τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα, ἐὰν μὴ ἐκ προθέσεως, ἀλλ' ἐξ ἀσυγγνώστου ἀγνοίας τοῦ νόμου. Ἐξεταστέον δὲ καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποφάσεως τοῦ στρατολογικοῦ Συμβουλίου, ἀν τοιαύτη ἐξεδόθη ὑπ' αὐτοῦ· καὶ εἰ ὅλως ἀναιτιολογήτως δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὅψιν, ἢ ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀπαλλαγῆς αἵτησις προφανῶς ἐξ ἀγνοίας τοῦ ἄρθρ. 33 § 6' καὶ τοῦ προτελευταίου ἐδαφίου αὐτοῦ τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου, τιμωρητέα νομίζω καὶ τὰ τρία μέλη κατὰ τὴν προειρημένην διαστολὴν τῶν περιπτώσεων (ἄρθρ. 103 καὶ 105 τοῦ εἰρημένου νόμου καὶ ἄρθρ. 56 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ 65 τῆς Ποιν. Δικονομίας).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Προβούλευμα Εἰσαγγελέως ἀπορρίπτοντος μὴνυσιν. Προσφυγὴ κατ' αὐτοῦ. Ἰδιώτης κατήγορος.

Ἀριθ. 742.

Τῇ 19 Αὐγούστου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Ε. Κ. κάτοικον Ναυπλίου.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3439 τῆς 10 Αὐγούστου ἐγγράφου αὐτοῦ ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς βεβαιοῖ, ὅτι οὐδέποτε ἐνεχειρίσθη τῇ Εἰσαγγελίᾳ ἡ ἐγκλησις ἢ μὴνυσις ὑμῶν, ἥτις ἐν τῇ ἐπαναληπτικῇ πρὸς με ὑμετέρᾳ μὴνύσει ἐκτίθεται· δέον λοιπὸν γενέσθαι ἄλλην ἐγκλησιν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ζημιωθέντος πρὸς ἐκεῖνον ὡς ἀρμόδιον καὶ ἐγχειρισθῆναι αὐτῷ καὶ συντάχθῆναι ἔκθεσιν περὶ τῆς ἐγχειρίσεως καὶ ἀν τυχόν

διὰ προβουλευματος αὐτοῦ ἀπορριφθῆ, δέον παρασταθῆναι τὸν ζημιωθέντα ὡς ιδιώτην κατήγορον· ὁ δὲ τοῦτο ῥητῶς λέγει τὸ ἄρθρ. 278 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ προσφυγὴ κατὰ τοιούτων προβουλευμάτων εἰς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέα πρὸς ἀνατροπὴν αὐτῶν οὐ χωρεῖ, ὡς σιωπῶντος περὶ τούτου ὅλως τοῦ νόμου (ἄρθρ. 279 καὶ 280 Ποιν. Δικονομίας).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος

Πτώχευσις. Δολία χρεωκοπία. Κατάσχεσις περιουσίας πτωχεύσαντος. Κατάληψις περιουσίας χρεωκοπήσαντος.

Ἀριθ. 745.

Τῇ 19 Αὐγούστου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 12941 ὑμέτερον ἔγγραφον τὸ ἐπισυνημμένον ἔχον ἔγγραφον τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ τῆς πτωχεύσεως τοῦ πλοιάρχου Γ. δι' ὧν αἰτεῖται παρ' ὑμῶν α) νὰ διατάξητε τὸν Εἰρηνοδίκην καὶ τὸν λιμενάρχην Ὑδρας νὰ καταλάβωσιν, ὅταν ποτὲ ἐπανεέλθῃ αὐτότε, τὸ πλοιοαρχούμενον ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος αὐτοῦ κοινὸν αὐτῷ καὶ ἐτέρῳ πλοῖον καὶ παραδώσωσιν αὐτὸ τῷ ὀριστικῷ συνδίκῳ πρὸς πώλησιν τῆς μετοχῆς τοῦ πτωχεύσαντος, καὶ β) νὰ αἰτήσητε παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ὑπουργοῦ καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, ἵνα ἐκδώσωσι διαταγὰς πρὸς τοὺς λιμενάρχας καὶ Εἰρηνοδίκας τοῦ κράτους πρὸς κατάληψιν τοῦ πλοίου ἐν οἳςδήποτε λιμένι φανῇ καὶ παράδοσιν αὐτοῦ τῷ συνδίκῳ.

Κατ' ἐμὴν γνώμην, ἐὰν μὴ καταδιώκῃτε ὁ πλοίαρχος ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ δι' ὑπεξαίρεσιν τοῦ πλοίου, οὐδεὶς τῶν εἰρημένων δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὴν κατάληψιν τοῦ πλοίου, κοινῶς ὁμολογουμένως ὄντος, καὶ παρεμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ πλοῦ αὐτοῦ καὶ παραδῶσῃ τῷ συνδίκῳ, διότι οὐδεὶς νόμος ἐπιτρέπει τοῦτο αὐτοῖς· μόνον δὲ νὰ κατασχεθῇ δύνηται καὶ νὰ ἐκποιηθῇ διὰ πλειστηριασμοῦ (ἄρθρ. 210 Ἐμπορ. Νόμου καὶ ἄρθρ. 1080 καὶ 1088 Πολ. Δικονομίας)· περὶ δὲ τῆς κατασχέσεως δύναν-

ται καὶ ὀφείλουσι νὰ λάβωσι πρόνοιαν οἱ τὴν διαχειρίσιν τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος ἔχοντες σύνδικοι, ὧν τὴν ἀντικατάστασιν, ἐὰν παραλόγως ἀρνοῦνται, δύνασθε αἰτῆσαι παρὰ τοῦ δικαστηρίου (ἄρθρ. 465 καὶ 468 τοῦ νέου ΨΑΣΓ' (1878) νόμου περὶ πτωχεύσεως)· διότι ὁ Εἰσηγητὴς δὲν ἐνεργεῖ ἀλλ' ἐπιτηρεῖ καὶ διότι ἡ κατάσχεσις ἀπικτεῖ δαπάνην εἰς πληρωμὴν κλητῆρων καὶ φυλάκων, ἣν οὐχὶ τὸ δημόσιον ὀφείλει προκαταβαλεῖν ἀλλ' ἡ περιουσία τοῦ ὀφειλέτου (ἄρθρ. 197, 200, 210 καὶ 215 Ἑμπορ. Νόμου). Ἐὰν ὅμως ὁ πτωχεύσας ὡς δόλιος χρεωκόπος καταδιώκεται διὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τοῦ πλοίου, τότε νομίζω, ὅτι ὁ ἀνακριτὴς δύναται νὰ διατάξῃ καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς διὰ τῶν Εἰρηνοδικῶν καὶ λιμεναρχῶν καὶ ἄλλων ἀρχῶν νὰ ἐνεργήσῃ τὴν κατάσχεσιν τοῦ πλοίου, καίτοι κοινοῦ, ὡς πειστηρίου χρησίμου ὄντος, (ἄρθρ. 83 Ποιν. Δικονομίας)· τοιαύτην δὲ ἔχων γνώμην, ὀρθὴν νομίζω τὴν συμβουλὴν τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως, ὅτι τὴν πρότασιν αὐτοῦ δέον νὰ ὑποβάλλῃ ὁ Εἰσηγητὴς τῷ Ἑμποροδικεῖῳ κατὰ τοῦ οὐδὲν ἐνεργήσαντος συνδίκου, διότι ἐνδεχόμενον ὑπὲρ αὐτῆς σκεφθῆναι καὶ ἀποφνηθῆναι τὸ δικαστήριον ἐκείνο· τότε δὲ δυνάμει ἀποφάσεως καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς ἐνεργηθῶσονται τὰ τῆς προτάσεως τοῦ Εἰσηγητοῦ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

A. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πλαστογραφία χαρτονομισμάτων.

Ἀριθ. 756.

Τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ χθὲς ληφθὲν ὑμέτερον ὑπ' ἀριθ. 4414 ἔγγραφον, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου, ἐὰν χωρῶσι νὰ ἄρθρα 259 καὶ 260 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐπὶ πλαστογραφίαςπραχθείσης ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἀλλοδαπῶν χαρτονομισμάτων.

Τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας σιωπῶσης, ὡς ὀρθῶς λέγετε, καὶ μὴ ὀρίζουσης ἰδίως τι περὶ χαρτονομισμάτων, ἐφαρμο-

στέαι κατ' ἐμὴν γνώμην εἰσὶν αἱ διατάξεις ἐκεῖναι ὡς περι-
 λαμβάνουσαι ἐν τῇ γενικότητι αὐτῶν καὶ τὰ χαρτονομίσματα·
 διότι α) καὶ ταῦτα ἀποδεικτικὰ εἰσὶ χρέους ἐγγωρίου ἢ ξένου
 δημοσίου ταμείου καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐκδεδωμένα· ἐπομένως συντρέ-
 χουσιν ὅσα ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 259 τοῦ Ποιν. Νόμου πρὸς ἐφαρ-
 μογὴν αὐτοῦ· β) ἡ πλαστογραφία αὐτῶν καθίσταται ἀξία βα-
 ρυτέρως ποινῆς τῇ· κιβδηλείας νομισμάτων, οἷα ἐστὶν ἡ τοῦ
 ἄρθρου 259 παραβαλλομένη πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρ. 234 τοῦ Ποιν.
 Νόμου, καθ' ὅσον διὰ μὲν τῆς κιβδηλείας νομισμάτων μέρος
 αὐτῶν σφετερίζεται ὁ κιβδηλοποιός, διὰ δὲ τῆς πλαστογρα-
 φίας τῶν χαρτονομισμάτων τὸ ὅλον ὁ πλαστογράφος, εὐκολω-
 τέρα δὲ καὶ ἥττον ἐπικίνδυνος διὰ τοῦτο καὶ προκλητικωτέρα
 ἡ πλαστογραφία τούτων τῆς θορυβώδους καὶ δαπανηρᾶς καὶ
 μᾶλλον ἐπικινδύνου καὶ διὰ τοῦτο ἥττον προκλητικῆς κιβδη-
 λοποιᾶς τῶν νομισμάτων (ἴδε καὶ ἐκδοσὶν Feuerbach ὑπὸ
 Mittermaier § 176 Note III καὶ § 177 Note I καὶ Hélie
 Théorie du Code pénal N° 1427 ἐκδ. Βρυξελλῶν τοῦ 1845).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐκδοσίς ἀπογράφου. Ἐκτέλεσις ἀποφάσεως μὴ ὀριστικῆς ὡς πρὸς τοὺς
 κατ' ὧν ἐκτελεῖται.

Ἀριθ. 771.

Τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1881.

Πρὸς τὸν κ.Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Τὸ ἐπιστρεφόμενον ὑμέτερον ἔγγραφον ἐνεχειρίσθη μοι, ἐν
 ᾧ ἀμφότερα τὰ διάδικα μέρη ἐπισκεφθέντα με τὸ ἐν εὐθὺς
 μετὰ τὸ ἕτερον συνεζήτητον ἐνώπιόν μου τὸ περὶ οὗ ἐρωτῶμαι
 ὑφ' ὧν ζήτημα· ὅ,τι δ' εἶπον αὐτοῖς λέγω καὶ ὑμῖν· εἶπον
 δέ, ὅτι κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 196 καὶ 197 τοῦ Ὁργα-
 νισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τὸ ἄρθρ. 216 αὐτοῦ καὶ τὸ 634
 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀρμόδιος κατ' ἐμὴν γνώμην ἐστὶν
 οὐχὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς, ἀλλ' ὁ Πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν διατάζει
 τὴν ἐκδοσὶν ἀπογράφου ἢ ἀρνηθῆναι τοιαύτην διαταγὴν, καὶ

τὸ δικαστήριον, ἐὰν εἰς αὐτὸ παραπέμψῃ ὁ Πρόεδρος (ἄρθρ. 635 Πολ. Δικονομίας)· διότι κατὰ τὰς εἰρημέναις διατάξεις τὰ περὶ ἐκδόσεως ἀπογραφῶν ῥητῶς ἀνατίθενται τῷ ἁρμοδίῳ Προέδρῳ καὶ διότι ἡ τοιαύτη ἐκδοσις πρᾶξις ἐστὶν ὁρῶσα τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως, ἐπὶ δὲ δυσχερεῶν συμβασῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκτελεστῶν ἐγγράφων ὁ Πρόεδρος λύει τὴν διαφορὰν μετὰξὺ οἰωνδήποτε. Προτέθηκα δέ, ὅτι ἡ ἀπόφασις βεβαίως ἐκτελεστή ὡς ὀριστική καὶ τελεσιδικὸς ἐστὶν ὡς πρὸς τοὺς παρεμβάντας εἰς τὴν δίκην καὶ κατ' αὐτῶν ἐκδοτέον ἐστὶν ἀπόγραφον τῆς ἀποφάσεως· ἂν δὲ λαβὼν τοιοῦτον ὁ Σ. ἐκτελέσῃ αὐτὸ καὶ κατὰ τῶν κυρίων ἀντιδίκων, δύνανται οὗτοι εἰσαγαγεῖν τὰς ἀντιρρήσεις αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Ἐφετείου, ἐξ οὗ ὡσαύτως δηλὸν γίνεται, ὅτι ἔργον τῶν δικαστηρίων καὶ οὐχὶ τῆς Εἰσαγγελίας ἐστὶν ἡ λύσις τῶν τοιούτων ζητημάτων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Κατὰ τίνα διάταξιν τιμωροῦνται ἐπίστρατοι ἀνυπότακτοι, ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ ἀποδημοῦντες κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς προσκλήσεως ;

Ἀριθ. 787.

Τῇ 17 Σεπτεμβρίου. 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρα Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑμέτερον τηλεγράφημα, δι' οὗ ἐρωτῶμαι, ἐὰν ἐπίστρατοι ἀποδημοῦντες ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, πρὸς οὓς ἐκονοποιήθη διαταγὴ πορείας προσηκόντως ἐν τῇ κατοικίᾳ των, ἀποποιηθέντες προσηλθεῖν πρὸς κατάταξιν αὐτῶν, τιμωρητέοι εἰσὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 99 τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου, διὰ τὸ μὴ δηλῶσαι τὴν ἀλλαγὴν τῆς κατοικίας των, ἢ μόνον ἐπὶ ἀνυποταξίας.

Τὸ ἄρθρ. 99 ὡς καὶ τὸ περὶ ἀνυποταξίας ἄρθρ. 100 χωροῦσιν, ἐὰν οἱ ἐπίστρατοι ὧσιν ἤδη ἐγγεγραμμένοι ἐν τοῖς στρατολογικοῖς μητρώοις. Περὶ τοιούτων δ' ἐγγεγραμμένων ὑποθέτων, ὅτι ἐρωτῶμαι, λέγω, ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 57, 58, 99 καὶ 100 τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου ἐξά-

γεται κατ' ἐμὴν γνώμην, ὅτι ὁ δυνάμενος κληθῆναι εἰς ἐκ-
πλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ κληκόντων διὰ τῆς κοι-
νοποιήσεως τῆς διαταγῆς πορείας ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτοῦ, ἣν
ἔχει ἐν Ἑλλάδι καὶ διατηρεῖ ἔχων, καὶ πρὸς καιρὸν αὐτὸς ἀ-
πηλθεν εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, δὲν ὀφείλει νὰ δηλώσῃ τὴν ἀπο-
δημίαν του καὶ ἐπομένως δὲν χωρεῖ τὸ ἄρθρ. 99 κατ' αὐτοῦ
μὴ προσελθόντος, ἀλλὰ τὸ ἄρθρ. 100, ἐάν, ὡς λέγετε, προ-
σηκόντως ἐκοινοποιήσῃ ἡ διαταγὴ πορείας ἐν τῇ ἐν Ἑλλάδι
κατοικίᾳ αὐτοῦ, ἐχούσῃ τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ· ἐάν δὲ μὴ
δύνηται κληθῆναι· ὡς ἐγκατεστημένος ὢν ἡ διαμένων ἐν τῇ
ἀλλοδαπῇ καὶ μὴ ἔχων τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι, ὥστε
νὰ δύναται ἐν αὐτῇ καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ νὰ κοινο-
ποιηθῇ ἡ πρὸς αὐτὸν διαταγὴ πορείας, τιμωρητέος ἐστὶ κατὰ
τὸ ἄρθρ. 99 ὡς ὀφείλων ὁ τοιοῦτος νὰ δηλώσῃ καὶ μὴ δηλώ-
σας τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τόπον τῆς διαμονῆς αὐτοῦ, ἵνα δυ-
νατὸν ᾖ νὰ ἐπιδοθῇ αὐτῷ ἡ διαταγὴ πορείας διὰ τῶν προξε-
νικῶν ἀρχῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δύνανται νὰ εἰσαχθῶσιν ὁμοῦ ἢ τε καταγγελλεῖσα πρῆξις καὶ ἡ κατὰ
τοῦ καταγγέλαντος ἐπὶ συκοφαντία, ἢ δέον νὰ προηγηθῇ ἐκείνη τῆς
ἐπὶ συκοφαντίας;

Ἀριθ. 804.

Τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν.

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 16803 χθὲς ληφθὲν ὑμέτερον
ἔγγραφον, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου παρ' ὑμῶν παρχυγγελίᾳ
καὶ τοῦ παρὰ τοῖς ἐνταῦθα Ἐφέταις Εἰσαγγελέως, ἐφ' οὗ δια-
φωνεῖτε ζητήματος, ἂν δηλαδὴ εἰτακτέοι εἰς τὴν συνάμα, ὡς
ὑμεῖς νομίζετε, οἱ τε καταμηνυθέντες ἐπὶ συμβιώσει ἐκ τὸς γά-
μου κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 658 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ὁ
ὑπὸ τούτων καταγγελλεῖς ἐπὶ συκοφαντία διὰ τὴν ψευδῇ ταύ-
την μήνυσιν, ἢ ἂν δέον, νὰ προηγηθῇ τῆς ἐπὶ συκοφαντίας
κατηγορίας; ἢ περὶ τῆς παραβάσεως τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 658,

λέγω, ὅτι συμφωνῶ τῷ Εἰσαγγελεῖ τῶν Ἑφετῶν, διότι τὴν γνώμην αὐτοῦ οὐ μόνον νόμιμον, ἀλλὰ καὶ δικαίαν κρίνω· καὶ νόμιμον μὲν, διότι ἀπαιτήσας ὁ ἐπὶ συκοφαντίᾳ καταγγεληθεὶς νὰ προβῇ ἢ κατ' αὐτοῦ δίκην, ὅταν ἀνυπόστατος κριθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἢ καταμηνυθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ προᾶξίς, οὐδὲ νὰ εἰσαχθῇ εἰς δίκην ἐπὶ συκοφαντίᾳ δύνανται κατὰ τὸ ἄρθρ. 307 τῆς Ποιν. Δικονομίας πρὸ τοῦ δικασθῆναι τοὺς μνηυθέντας ὑπ' αὐτοῦ· δικαίαν δέ, διότι, ἐὰν νομίζητε ὑποστηρικτέαν τὴν κατὰ τῶν μνηυθέντων κατηγορίαν, ἀδικεῖτε τὸν μνηυτὴν εἰσάγοντες αὐτὸν εἰς δίκην ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐὰν δὲ ἀνυπόστατος κρίνητε τὴν μήνυσιν, ἀδικεῖτε τοὺς μνηυθέντας μὴ προκαλοῦνται ὑπὲρ αὐτῶν βρούλευμα ἀποφαινόμενον, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν (ἄρθρ. 75 Ποιν. Δικονομίας) καὶ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν αὐτοῦ εἰσάγοντες μόνον τὸν μνηυτὴν αὐτῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἵνα δικασθῇ ἐπὶ συκοφαντίᾳ καὶ οὐχὶ κατ' αὐτούς, οὗς ἀθῶους κρίνετε.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Περὶ γνωμοδοτήσεων πρὸς προβιβασμὸν δικαστῶν καὶ Εἰσαγγελέων.

Ἀριθ. 826.

Τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1881.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Μέχρι τοῦδε ἐπὶ αἰτήσεως Πρωτοδίκου περὶ προβιβασμοῦ αὐτοῦ εἰς Ἐφέτην ἐνηργοῦντο τὰ τοῦ ἐδαφίου δευτέρου τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου καὶ οὐχὶ τὰ τοῦ ἐδαφίου πρώτου· νῦν δὲ ὁ κύριος Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου μεταβελὼν γνώμην ἀξιοῖ διὰ τοῦ τοῖς ἐπιστρεφομένοις ἐγγράφοις συνημμένου ὑπ' ἀριθ. 76 ὑστερογράφου αὐτοῦ, ὅτι χώραν ἔχει τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρ. 16 καὶ ἀπέχει πάσης γνωμοδοτήσεως ὡς ἀναρμόδιος· ἐγὼ δὲ τὸ κρατοῦν μέχρι χθὲς ὀρθὴν λέγων, ἐνόμισα κατῆκον μου νὰ γνωμοδοτήσω διὰ τοῦ ἐπισυνημμένου ὡσαύτως ἐγγράφου μου ἐκτιθέμενος ἐν τῷ παρόντι καὶ τοὺς λόγους τῆς ἐναντίας γνώμης μου.

Ἀληθῶς τὸ γράμμα τοῦ ἄρθρ. 16 ὑποστηρίζει τὴν γνώ-
μην τοῦ κυρίου Προέδρου, ἀλλὰ κατὰ τοὺς περὶ ἐρμηνείας τῶν
νόμων κανόνες, ἐὰν διάταξις τις νόμου μὴ φέρῃ εἰς εὐλογον
συμπέρασμα ἢ ἐπιδεκτικὴ ἐστὶ πολλῶν ἐννοιῶν, προτιμωτέρα
τῆς γραμματικῆς ἢ λογικῆς ἐρμηνείας, ὅταν αὕτη προκύπτῃ ἐκ
τοῦ συνόλου τοῦ νόμου, ἢ καὶ ἄλλων νόμων τοῦ κράτους· ἐλ-
λειπόντων δὲ καὶ τοιούτων βοηθητικῶν μέσων, ἔξῃςτι τῷ
ἐρμηνευτῇ εἰσδύειν εἰς τὸν νοῦν τοῦ νομοθέτου, εὕρισκεν ὅτι
ὁ νομοθέτης προστίθετο εἰπεῖν καὶ κατὰ τοῦτο ἐκτείνειν ἢ
συστέλλειν τὸ γράμμα τοῦ νόμου· πάντως δὲ ὀφείλει προτι-
μᾶν τὴν εὐλογον καὶ χρήσιμον ἐννοιαν τοῦ νόμου τῆς ἀτόπου
καὶ ἀχρήστου. Κατὰ ταῦτα δὲ κρίνοντας περὶ τοῦ νόμου
ὀφείλομεν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρ. 16 λέγον
διὰ τὸν προβιβασμὸν πρωτοδίκου εἰς ἀνωτέραν θέσιν, ἐν-
νοεῖ προβιβασμὸν εἰς τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν τῆς τοῦ πρω-
τοδίκου θέσιν, ἥτοι θέσιν Προέδρου ἢ Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν
καὶ οὐχὶ προβιβασμὸν εἰς πάσας τὰς ἀνωτέρας θέσεις· τοῦτο δὲ
καὶ τὸ ἐδαφ. β' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐννοεῖ, θέσιν λέγον ἀνωτέ-
ραν, ἥτοι τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν τῆς τοῦ Προέδρου καὶ Εἰσαγγε-
λέως τῶν Πρωτοδικῶν θέσιν, οἷα ἐστὶν ἡ θέσις Ἐφέτου ἢ
ἀντεισαγγελέως Ἐφετῶν· διότι ἄλλως ἄτοπον, εἰ μὴ καὶ πα-
ράλογον, ἤθελεν εἶναι τὸ κρίνειν Πρόεδρον καὶ Εἰσαγγελέα
Πρωτοδικῶν, οἵτινες οὐκέτι ἔχουσι τὰ προσόντα τοῦ Ἐφέτου
ἢ ἀντεισαγγελέως Ἐφετῶν, ὡς ὅτε ὁ μὲν Πρόεδρος μετὰ διετῇ
Πρωτοδικῷ ὑπηρεσίαν διωρίσθῃ πρὸ μικροῦ Πρόεδρος, ὁ δὲ
Εἰσαγγελεὺς μετὰ πενταετῇ ἀντεισαγγελικὴν ὑπηρεσίαν διω-
ρίσθῃ πρὸ μικροῦ Εἰσαγγελεὺς (ἄρθρ. 10 ἐδ. 2 καὶ ἄρθρ. 11
ἐδ. 1), εἰ δ' ἔχων αὐτὰ ὑπερεπταετοῦς ὑπηρεσίας Πρωτοδικῆς
ικανός ἐστὶ τῆς θέσεως Ἐφέτου. Καὶ ὁ ἡμέτερος Ὁργανισμὸς
τῶν Δικαστηρίων ἐν ἄρθρῳ 10 ἀναγνωρίζει τὴν λογικὴν ἀρχήν,
καθ' ἣν τὸ κρίνειν περὶ τῆς ικανότητος τοῦ διοριστέου εἰς
θέσιν τινὰ ἀρμόζει μόνον τῷ ἰσοβάθμιον κατέχοντι θέσιν ἢ
ἀνωτέραν ἐκείνης περὶ ἧς καλεῖται κρίνειν, εἰ ἱκανὸς αὐτῆς ὁ
μέλλων διορισθῆναι. Οὐδεὶς δὲ ἡμέτερος ἢ ξένος νόμος καθε-

ροῦ ἢ δυνατόν ἐστὶ καθιεροῦν τὸ δικαίωμα τοῦ κρίνειν περὶ ἄλλων εἰ ἱκανοὶ θέσεων, ὧν αὐτοὶ οἱ κρίνοντες οὐκέτι ἱκανοὶ κατὰ νόμον λογίζονται. Καὶ οὗτοι μὲν εἰσιν οἱ λόγοι δι' οὓς, ὡς εἶπον, ὀρθὸν λέγω τὸ μέχρι τοῦδε γενόμενον, τὸ κρίνειν δηλαδὴ τὸν Πρόεδρον καὶ Εἰσαγγελέα Ἐφετῶν περὶ τῆς ἱκανότητος, τὸ γνωμοδοτεῖν δὲ τὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου Πρόεδρον καὶ Εἰσαγγελέα περὶ τοῦ προβιβασμοῦ καὶ Πρωτοδίκου εἰς Ἐφέτην.

Ἄλλ' ὅσον ὀρθὸν τοῦτο λέγω, τοσοῦτον ἐσφαλμένον νομίζω ὅ,τι χθὲς ἔτι ἐγὼ αὐτὸς καὶ πρότερον πολλάκις καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι ἐπράττομεν γνωμοδοτοῦντες μὲν περὶ προβιβασμοῦ εἰς Εἰσαγγελέα Ἐφετῶν ἀντεισαγγελέων Ἐφετῶν ἢ καὶ Εἰσαγγελέων Πρωτοδικῶν (ἄρθρ. 13 τοῦ νόμου ΧΞΣΤ), ἀπέχοντες δὲ τοῦ γνωμοδοτεῖν περὶ προαγωγῆς Ἐφέτου εἰς Εἰσαγγελέα Ἐφετῶν, ὡς ἄρμοδίου ὄντος πρὸς τοῦτο τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (ἄρθρ. 16 ἐδάφιον τελευταῖον). Κατιδὼν δὲ σήμερον τὸ ἐμὸν λάθος ὀφείλω μὴ παραλιπεῖν ὅσα δυνατόν εἰπεῖν περὶ τούτου, ὅτι τὸ μὲν ἐδ. δ' τοῦ ἄρθρ. 16 ἐννοεῖ, εἰ καὶ μὴ ῥητῶς λέγει, προβιβασμοὺς εἰς θέσεις ἀνωτέρας τοῦ Ἐφέτου ἀναθεῖναι τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, οἷοσδ' ἦποτε καὶ ἂν ἦ ὁ προβιβαστέος, Ἐφέτης ἢ ἄλλος ὑποδεέστερος αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἐδάφ. γ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, λέγον περὶ τοῦ προβιβασμοῦ ἀντεισαγγελέως Ἐφετῶν εἰς ἀνωτέραν θέσιν, ἐννοεῖ τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν κατὰ τὰ προσόντα θέσιν καὶ εἰς αὐτὴν μόνην περιοριστέον· ἔστι δ' αὕτη οὐχὶ ἡ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν, ἀλλ' ἡ τοῦ Ἐφέτου, ἥτις πλείονα προσόντα ἀπαιτεῖ τῆς θέσεως τοῦ ἀντεισαγγελέως Ἐφετῶν, καθότιν εἰς ταύτην μὲν προβιβάζεται Εἰσαγγελεὺς Πρωτοδικῶν ἔχων τριετὴ Εἰσαγγελικὴν ὑπηρεσίαν, εἰς τὴν τοῦ Ἐφέτου δὲ οὐχί, ἐὰν μὴ διετέλεσε καὶ Πρωτοδικῆς ἐπὶ τριετίαν (ἄρθρ. 11 ἐδ. β')· καὶ ἀληθὲς μὲν, ὅτι οὕτε τὸ ἄρθρ. 11, οὕτε ἄλλη τις διάταξις λέγει, ὅτι ὁ ἀντεισαγγελεὺς Ἐφετῶν δὲν δύναται νὰ γείνη Ἐφέτης, ἀλλὰ οὐδὲ καὶ τούναντίον λέγει ὁ νόμος, ὅτι δύναται νὰ

γείνη, καίτοι μὴ ἔχων δικαστοῦ ὑπηρεσίαν· σιωπῶντος δὲ τοῦ νόμου, ὁφείλομεν ἐμβατεύοντες εἰς τὸν νοῦν τοῦ νομοθέτου εἰπεῖν ἢ ὅτι ὁ ἐπὶ τριετίαν ὑπηρετήσας Εἰσαγγελεὺς ὡς τοιοῦτος μὲν δὲν δύναται νὰ προβιβασθῇ εἰς Ἐφέτην, γενόμενος δὲ ἀντεισαγγελεὺς Ἐφετῶν δύναται τὴν ἐπιοῦσαν χωρὶς τινος γνωμοδοτήσεως νὰ γείνη Ἐφέτης, ὡς μὴ ἀπαγορεύοντος τοῦ νόμου τοῦτο ῥητῶς, ἢ τοῦναντίον ὅτι ὁ νόμος ἐννοεῖ, ὅτι οὐδεὶς Εἰσαγγελικὸς ὑπάλληλος καὶ ἐπομένως οὐδ' ὁ ἀντεισαγγελεὺς Ἐφετῶν γίνεται Ἐφέτης, ἐὰν μὴ ἔχη καὶ τριετὴ Πρωτοδικῶν ὑπηρεσίαν· τὸ πρῶτον βεβαίως οὐδὲν ἄλλο ἢ καταδολίευσις τοῦ νόμου, τὸ δὲ δεύτερον σύμφωνον τῷ νῷ αὐτοῦ· ὑπάρχει λοιπὸν καὶ περίπτωσις ἐφαρμογῆς τοῦ ἐδαφ. γ' τοῦ ἄρθρ. 16, τοῦτέστι ὁ προβιβασμὸς τοῦ ἀντεισαγγελέως Ἐφετῶν εἰς Ἐφέτην. Ἀληθὲς ὡσαύτως ἐστίν, ὅτι τὸ ἐδαφ. δ' τοῦ ἄρθρ. 16 μόνον ἐπὶ προβιβασμοῦ Ἐφέτου ἀπαιτεῖ γνωμοδότησιν τοῦ Ἑπουργικοῦ Συμβουλίου· ἀλλ' ἡ ἀτελής φράσις τοῦ ὅμου δὲν χωλεῖ ἡμᾶς νὰ ἐμβατεύσωμεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ νομοθέτου καὶ ἀνευρόντες τὸν ὑπαγορεύσαντα τὴν διάταξιν ταύτην λόγον νὰ ἐρμηνεύσωμεν αὐτὸν κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ νομοθέτου καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν ἀτελεῆ λέξιν αὐτοῦ· τί δὲ ἤθελεν ὁ νομοθέτης λέγων, ὅτι ὁ προβιβασμὸς τῶν Ἐφετῶν χρήζει τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ Ἑπουργικοῦ Συμβουλίου; ἐκ δυσμενεῖς τάχα πρὸς τοὺς Ἐφέτας ἢ ἐκ φόβου, ὅτι ὁ ἔχων τὰ προσόντα τοῦ Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν Ἐφέτης δὲν εἶνε ἀξιόπιστος ἀξιῶν προβιβασμὸν, ὅσον ἀξιόπιστός ἐστιν ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν καὶ ὁ ἀντεισαγγελεὺς Ἐφετῶν, ἀπήτησε διὰ τὸν προβιβασμὸν Ἐφέτου τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ὅλης κυβερνήσεως, ἠρκέσθη δὲ διὰ τὸν προβιβασμὸν ὑποδεεστέρων τοῦ Ἐφέτου δικαστικῶν ὑπαλλήλων εἰς τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Προέδρου καὶ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου; οὐχὶ βεβαίως; ἀλλὰ διὰ τὸ σπουδαῖον τῶν ἀνωτέρων τοῦ Ἐφέτου θέσεων, οἷα καὶ ἡ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν, ἐπεφυλάξατο ὁ νομοθέτης τῷ Ἑπουργικῷ Συμβουλίῳ τὸ καθῆκον τῆς γνωμοδοτήσεως· ἐπομένως ἀρκεῖ, ὅτι εἶπεν ὁ νομοθέτης ὅτι ἀνώτερος τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν καὶ

ἀντεισαγγελέως Ἐφετῶν ὑπάλληλος, οἷος ἐστὶν ὁ Ἐφέτης, δὲν προβιβάζεται εἰς ἀνωτέραν θέσιν, ἵνα διὰ τοῦτο μὴ προβιβά-
ζωνται εἰς ἀνωτέραν τοῦ Ἐφέτου θέσιν καὶ ὑποδεέστεροι αὐ-
τοῦ, οἷος ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, καὶ ὁ ἀντεισαγγελεὺς Ἐ-
φετῶν, εἰ μὴ γνωμοδοτήσῃ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Τοὺς λόγους τούτους ὑποβάλλων τῇ κρίσει τοῦ Ὑπουργείου
παρκαλῶ, ἐὰν ἐναντίαν ἔχῃ γνώμην ἢ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς
ὀρθότητος αὐτῶν, νὰ θεωρήσῃ τὸ ζήτημα περὶ τῆς ἀνάγκης
τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐπὶ προβι-
βασμῶν ἀνωτέρων τοῦ προβιβασμοῦ εἰς Ἐφέτην τῶν τε Ἀντει-
σαγγελέων Ἐφετῶν καὶ τῶν Προέδρων Πρωτοδικῶν ἄξιον νο-
μοθετικῆς ἐρμηνείας· διότι ἂν τούναντίον εἴπωμεν, τότε καὶ
Ἀντειγγελεῖς Ἀρείου Πάγου καὶ Ἀρειοπαγῖται γίνονται οὗτοι
(ἄρθρ. 12) ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐνῶ ὁ
Ἐφέτης δὲν προβιβάζεται εἰς τοιαύτας θέσεις εἰμὴ γνωμοδο-
τήσῃ τῆς ὅλης Κυβερνήσεως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Νόμος περὶ ἐξώσεως. Ἀνασταλτικὴ δύναμις ἀνακοπῆς. Ἐκτέλεσις τῆς
περὶ ἐξώσεως ἀποφάσεως τοῦ προέδρου.

Ἀριθ. 941.

Τῇ 7 Νοεμβρίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῶν ἐν Ἀμφίση Πρωτοδικῶν.

Ἡ τῆς ἀνακοπῆς ἐπίδοσις δὲν ἀναττέλλει τὴν ἐκτέλεσιν
τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως (ἄρθρ. 2 νόμου ΓΑΖ'). ἀλλ' ἡ γενομένη
ἐκτέλεσις κῦρος ἔχει ἐν ὧσιν ὑφίσταται ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, ἄ-
κυρος δὲ καθίσταται εὐθὺς ἅμα ἀνατραπῇ ἡ ἀπόφασις ἐκείνη
δι' ἄλλης ἀποφάσεως παρὰδεχομένης τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἀπορ-
ριπτοῦσθαι τὴν ἀγωγὴν τὴν ἀκυρότητα ἅρα τῆς ἐκτελέ-
σεως δύναται καὶ ὀφείλει γενομένης αἰτήσεως νὰ ἀπαγγείλῃ
ἢ ἀνατρέπουσα ἀπόφασις (ἄρθρ. 834 καὶ 872 Πολ. Δικονομί-
ας)· διατμητέα λοιπόν ἐστὶν ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ἐξωσθέντος
δυνάμει τῆς ἀνατρεπομένης ἐρήμην ἀποφάσεως ἐναγομένου.
Ἔστι δὲ ἡ ἀνατρέπουσα ἀπόφασις δυνάμει τοῦ νόμου ἐκτε-

λαστή ὅσον καὶ ἡ ἀνατραπέῖσα ἐρήμην ἦν ἐκτελεστή· διότι ἀδικκρίτως τοῦ ἄρθρου 2 λέγοντος, ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου ἐκτελεῖται καὶν ὑπόκειται εἰς ἀναλαπὴν καὶ ἔφασιν, καὶ ἡ ἐπὶ τῆς ἀνκκοπῆς ἄρα τοῦ ἐνάγοντος ἢ ἐνχυομένου ἐκδιδομένη καὶ εἰς ἔφασιν ὑποκειμένη ἐκτελεστή ἐστίν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Δύνανται ἐκλέγεσθαι βουλευταὶ οἱ ἔμμιθοι δημοτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ οἱ δημαρχικοὶ πάρεδροι ; Ἐξέλεξις προσόντων τῶν βουλευτῶν.

Ἀριθ. 1014. (τηλεγρ.) Τῇ 25 Νοεμβρίου 1881.

Κύριον Πρόεδρον Πρωτοδικῶν Ἀμφίσης.

Τοῦ συντάγματος ἀποκλείοντος τῶν βουλευτικῶν καθηκόντων μόνους τοὺς ἐμμίσθους δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ τοὺς δημάρχους, δὲν νομίζω ἀποκλειστέους διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ἐμμίσθους δημοτικοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς δημοτικοὺς παρέδρους· διότι νόμοι τοιοῦτοι στενῆς ὀφείλουσιν εἶναι ἐρμηνείας· ἄλλως τε τῷ πρωτοδικεῖῳ μόνον, δι' οὗς λόγους λέγει τὸ ἄρθρ. 27 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου, δέδοται κηρύττειν ἀπαράδεκτον τὴν πρότασιν, ἢ δ' ἐξέλεξις τῶν προσόντων τῶν βουλευτῶν μόνῃ τῇ Βουλῇ ἀνήκει κατὰ τὸ ἄρθρ. 29 αὐτοῦ. Αὕτη ἐστίν ἡ αἰτουμένη γνώμη μου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἐπὶ τῆς περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας συμβάσεως μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Ἀρμόδια δικαστήρια πρὸς καταδίωξιν τῶν πρὸ τῆς ἐνώσεως τῆς Θεσσαλίας ἐγκληματισάντων ἐκεῖ ἀλλοδαπῶν, γενομένων ὕστερον διὰ τῆς ἐνώσεως ἡμεδαπῶν.

Ἀριθ. 1043.

Τῇ 5 Δεκεμβρίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Λαμῖα Πρωτοδικῶν.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12819 τῆς 24 Νοεμβρίου ε. ε. ὑμετέρου ἐγγράφου αἰτεῖται ἡ γνώμη μου ἐπὶ τῶν ἐπομένων ζητημάτων.

Α'. Ἐὰν παυσάσης τῆς ἰσχύος τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΤΛΑ (1856) νόμου, τοῦ κυρώσαντος τὴν μετὰξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας σύμβασιν περὶ τῆς καταδιώξεως τῆς ληστείας, διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰουλίου 1879 δηλώσεως τῆς Τουρκίας πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὴν Πρεσβείαν, δι' ἧς ἐξέφρασε τὴν περὶ παύσεως τῆς συμβάσεως πρόθεσιν αὐτῆς, ἄλλοδαποὶ συμπράξαντες μεθ' ἡμεδαπῶν ἀξιοποίνους πράξεις ληστείας ἢ ἄλλας τινάς, λαβούσας χώραν ὅτε ἴσχυεν εἶτι ἡ συνθήκη ἢ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς ἰσχύος αὐτῆς ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ καὶ κατὰ ἄλλοδαπῶν, δύνανται, καὶ μὴ ἠνώθησαν πρὸς διάπραξιν τῶν πράξεων ἐκείνων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, νὰ κατὰδιωχθῶσιν, ἢ κατὰδιωχθέντες νὰ τιμωρηθῶσιν ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων ;

Ἀπάντησις. Ἄλλοδαποὶ διαπράξαντες ἐν ἄλλοδαπῇ κατ' ἄλλοδαπῶν ἀξιοποίνους πράξεις ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει, οὐδ' ἐὰν ἡμεδαποὶ συνέπραξαν αὐτοῖς, καταδιώκονται κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον (ἄρθρ. 2 Ποιν. Δικονομίας). Κατὰ δὲ τὴν εἰρημένην σύμβασιν καταδιώκονται καὶ τιμωροῦνται ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς ἐν αὐτῇ κειμένους νόμους διὰ τὰς ἐν ἄλλοδαπῇ διαπραχθείσας ληστείας μόνον, ἐὰν διαρκούσης τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως κρατηθῶσιν ἢ συλληφθῶσιν ἐν Ἑλλάδι (ἄρθρ. 2 τῆς συμβάσεως). Καὶ δυνατὸν μὲν εἶπεῖν, ὅτι καταδιώκονται καὶ τιμωροῦνται καὶ ὅσοι ληστείας πράξαντες ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ καὶ κατ' ἄλλοδαπῶν διέβησαν τὰ Ἑλληνικὰ ὅρια διαρκούσης εἶτι τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως, καὶ μὴκέτι ἐκρατήθησαν ἢ συνελήφθησαν, διὰ τὸν λόγον, ὅτι οὕτω ἡ Ἑλλὰς ἐκπληροῖ ὑποχρέωσιν πρὸς τὴν Τουρκίαν, ἣν διὰ τῆς συμβάσεως ἀνεδέξατο τοῦ καταδιώξαι καὶ τιμωρῆσαι πάντας τοὺς ὑπὸ τὸ κράτος ἐκείνης τῆς συμβάσεως καταφυγόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα ληστές. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ συμβάσεως ἀντικειμένης τοῖς νόμοις τοῦ κράτους καὶ περὶ ἐφαρμογῆς ποινικῶν διατάξεων, στενῶς ὀφείλομεν κατ' ἐμὴν γνώμην ἐρμηνεύειν τὴν τοιαύτην σύμβασιν ἐπομένως ἀφοῦ τὸ ἄρθρον 2 τὸ περὶ τῆς καταδιώξεως καὶ τιμωρίας πραγματευόμενον λέγει, ὅτι τὰ κρατηθέντα ἢ συλληφθέντα ἄτομα καταδιώκονται καὶ τιμωροῦνται

κατὰ τοὺς ἡμετέρους ποινικοὺς νόμους, καίτοι μὴ παραβιάσαντα αὐτοὺς τούτους, ἀλλὰ ξένους νόμους, εἰς τοὺς κρατηθέντας καὶ συλληφθέντας διαρκούτης ἔτι τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως πρέπει νὰ περιορίσωμεν τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς καὶ νὰ μὴ ἐπεκτείνωμεν τὴν καταδίωξιν καὶ τιμωρίαν εἰς τοὺς μὴ συλληφθέντας πρὸ τῆς πύσεως τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως, οἵτινες ἄλλως εὐκόλως ἠδύνωντο νὰ μεταβάλλωσιν ἐκυτοῦς ἀπὸ προσφύγων πρὸ τῆς πύσεως εἰς πρόσφυγας εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν παῦσιν τῆς συμβάσεως, μεταβαίνοντες μετ' αὐτὴν εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ πάλιν αὐθιμερὸν ἐπανερχόμενοι καὶ οὕτω νὰ ματαιῶσι πᾶσιν ἐν Ἑλλάδι καταδίωξιν. Δὲν εἶνε λοιπὸν κατ' ἐμὲ κριτὴν καταδιωκτέον ὅσοι ἄλλοδαποὶ ληστείας ἔπραξαν κατ' ἄλλοδαπῶν ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ καὶ δὲν συνελήφθησαν καταδιωχθέντες πρὸ τῆς παύσεως τῆς συνθήκης· τὸ δὲ ἄλλοδαπὸν τῶν ληστῶν καὶ τῶν παθόντων κριτέον κατὰ τὴν ὑπηκοότητα, ἣν εἶχον ὅτε ἐπράχθησαν αἱ ληστείαι. Ὑποστηρίζω δὲ τοῦτο οὐ μόνον διὰ τοὺς εἰρημένους λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι ἀμφίβολον εἶνε καὶ τὸ κύριον αὐτῆς τῆς συμβάσεως, ὡς ἐπιτρεπούσης τοῖς Τουρκοῖς δικαστηρίοις τὴν καταδίωξιν καὶ τιμωρίαν Ἑλλήνων διαπραξάντων ἐν Ἑλλάδι καὶ κατὰ Ἑλλήνων ληστείας καὶ ἀφαίρουσης οὕτως αὐτοὺς ἄλυστας τῶν ἐν Ἑλλάδι μόνων ἀρμοδίων δικαστῶν αὐτῶν παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ Συντάγματος (ἴδε Heffters Uoelkerrecht § 36), εἰ μὴ εἴπωμεν, ὅτι, τῆς Τουρκίας δυναμένης δέχεσθαι τοὺς πρόσφυγας εἰς αὐτὴν Ἑλλήνας ληστὰς ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ καταδιώκεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι διὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι ληστρικὰς πράξεις αὐτῶν κατὰ τοὺς Τουρκοὺς ποινικοὺς νόμους καὶ χωρὶς συμβάσεως, διὰ τῆς γενομένης συμβάσεως παρεχωρήθη αὐτῇ δικαίωμα ὅπερ καὶ χωρὶς αὐτῆς ἤθελεν ἔχει· ἐπομένως ἐὰν ἀφαιρῇται τοῦ δικαστοῦ αὐτοῦ ὁ ληστής Ἑλληὴν, αὐτὸς τούτου αἵτις γίνεται προσφεύγων εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ μὴ μένων ἐν Ἑλλάδι.

Β'. Ἐὰν κάτοικός τις τῶν προσαρτηθεισῶν χωρῶν ἐξετέλεσε πρότερον ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν ἀξιόποινον πρᾶξιν, δύ-

ναται νά δικασθῇ ὑπὸ τῶν αὐτόθι συστηθέντων Ἑλληνικῶν δικαστηρίων ;

Ἀπάντησις. Διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς κυριαρχίας κράτους τινὸς δὲν ἀμνηστεύονται τὰ διαπραχθέντα ἐγκλήματα, κατὰ διώκονται δὲ καὶ τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν ἰδρυθέντων ὑπὸ τῆς νέας κυριαρχίας ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις ἐπαρχίαις δικαστικῶν ἀρχῶν κατὰ τοὺς νέους περὶ ἀρμοδιότητος καὶ δικονομικῶν τύπων νόμους, οἵτινες ἀνδρομικὴν ἔχουσι δύναμιν, ἐφαρμοζόμενων ὁμοίως τῶν παρὰβιασθεισῶν διατάξεων τοῦ ποινικοῦ νόμου τοῦ προτέρου κυριάρχου, ἐὰν μὴ βαρύτεραι ᾖσι τῶν τοῦ ποινικοῦ νόμου τοῦ νέου κυριάρχου κράτους τοῦ καὶ ἐκεῖ κρατοῦντος ἤδη· διότι ἐὰν ἦττον βαρεῖται αἱ τοῦτου τῶν ἐκείνου, ὁ νέος νόμος ἐφαρμοστέος ἐστὶ κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ποινῶν ἀρχήν, καθ' ἣν ὁ νεώτερος νόμος ἐφαρμοστέος καὶ ἐπὶ πράξεων προηγηθεισῶν αὐτοῦ, ἐὰν ἦττον βαρὺς τοῦ πρὸ αὐτοῦ· πάντως ἄρα ἀρμόδια δικάζειν οὕτως εἰς τὰ νεωστὶ ἰδρυθέντα ποινικὰ δικαστήρια.

Γ'. Ἐὰν κάτοικός τις τῶν αὐτῶν χωρῶν ἐξετέλεσεν ἐπίσης ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν ἀξιόποινόν τινα πρᾶξιν, δύναται νά καταδιωχθῇ καὶ τιμωρηθῇ ὑπὸ ἄλλων Ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ἐὰν ἀποδεδειγμένως συνέπραξε μεθ' ἡμεδαπῶν ;

Ἀπάντησις. Τοῦ αὐτοῦ νόμου περὶ ποινικῆς δικονομίας ἰσχύοντος ἐν ὅλῳ τῷ κράτει, καταδιωκτέοι εἰσὶ καὶ οἱ τῶν νέων ἐπαρχιῶν κάτοικοι, ὥσει ἔπραξαν ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐπαρχίαις, κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ· ἐπομένως καὶ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων δύνανται νά καταδιωχθῶσι τῶν πρωταιτίων ἡμεδαπῶν ἢ ἄλλων κατὰ τὰ ἀρθρα 31 καὶ 32 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Ταῦτα δὲ λέγω νομίζων, ὅτι περὶ τούτου διὰ τοῦ ἀτελῶς κατὰ τιθεμένου μοι ζητήματος ἐρωτῶμαι· τιμωρητέοι ὁμοίως εἰσὶν οἱ μὲν τῶν συνενόχων παλαιοὶ κάτοικοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου κατὰ τὸν ἡμέτερον ποινικὸν νόμον (ἀρθρ. 3 Ποιν. Δικονομίας), οἱ δὲ νέοι κάτοικοι κατὰ τὸν Τουρκικὸν ἢ τὸν ἡμέτερον, ὅπως ἀνωτέρω εἴρηται.

Δ'. Ἐὰν κάτοικός τις τῶν αὐτῶν χωρῶν ἐξετέλεσε μόνος

πραΐν ληστείας κατ' ἄλλοδαποῦ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, ὅτ' εἴ-
σχυεν ἡ ἀνωτέρω εἰρημένη συνθήκη, δύναται νὰ καταδιωχθῇ
ἤδη, ἢ παραπεμφθεῖς καὶ κρατούμενος ἐν ταῖς φυλακαῖς νὰ τι-
μωρηθῇ;

Ἀπάντησις. Ἡ σύμβασις, ὡς ἐκ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 αὐ-
τῆς ἐξάγεται, περὶ ληστρικῶν συμμοριῶν λέγει καὶ οὐχὶ περὶ
ληστειῶν, διαπραχθεῖσων ἐκάστων ὑπὸ ἐνὸς καὶ μόνου λη-
στοῦ· ἐπομένως οἱ μὴ συμμορῖται οὗτοι θέλουσι τιμωρηθῇ διὰ
μὲν τὰς ἐν ταῖς ἐνωθείσῃς ἐπαρχίαις διαπραχθείσας ληστείας
κατὰ τὰ εἰρημένα ἀνωτέρω περὶ τοῦ ζητήματος Β', διὰ δὲ τὰς
ἐν ταῖς Τουρκίαις· ἔτι ἐπαρχίαις ληστρικὰς πράξεις, καὶ ἐὰν
ὁ Τουρκικὸς νόμος ἐτιμῶρει αὐτοὺς ὑπηκόους ὄντας τῆς Τουρ-
κίας καὶ διὰ τὰς ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ πραττομένους ληστείας, σή-
μερον κατ' ἐμὴν γνώμην ὀφείλομεν εἰπεῖν, ὅτι δὲν τιμωροῦν-
ται κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τῆς Πιν. Δικονομίας, διότι ὅτε ἔπρα-
ξαν δὲν ἦσαν ὑπῆκοι Ἕλληνες, ἀλλ' ἄλλοδαποί· οὐδεὶς δὲ
νόμος παρ' ἡμῖν τιμωρεῖ τοὺς γενομένους ἡμεδαποὺς διὰ πρά-
ξεις, αἱ ἔπραξαν πρὸ τοῦ γενέσθαι αὐτοὺς ἡμεδαπούς. Αὐτὰ
ταῦτα λέγω χωροῦντα καὶ ἐὰν πρόκειται περὶ συμμορίτου λη-
στοῦ, μηκέτι κατὰ διωχθέντος ἐν Ἑλλάδι, ὅπου πρὸ τῆς ἐνω-
σεως διέμενε, κατοικοῦ δ' ὄντος τῶν νέων ἐπαρχιῶν· εἰ δὲ
συνελήφθῃ καὶ ἀνεκρίνετο ἤδη, ὅτε ἔσχυεν ἡ σύμβασις, λέγω
περὶ αὐτοῦ, ὅσα εἶπον ἀπαντῶν εἰς τὸ Α' ζήτημα περὶ τῶν
κρατηθέντων ἢ συλληφθέντων ἰσχυούσης τῆς συνθήκης.

Γελευτῶν ὑπενθυμίζω ὑμῖν, ὅτι διεδέχθημεν κράτος μὴ
εὐρωπαϊκῶς διοργανισμένον, ὡς ἐστὶ τὸ ἡμέτερον, καὶ διὰ
τοῦτο θέλουσι βεβήκιως νομοθετικῶς, εἰμὴ ἀμνηστευθῶσι νόμῳ,
κανονισθῇ ὅμως ἀκριβέστερον τὰ περὶ τῶν διαπραχθεῖσων ἐπὶ
τουρκοκρατίας ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις ληστειῶν καὶ ἄλλων·
δέον δὲ διὰ τοῦτο ἀναμένειν τὴν νέαν Βουλὴν, ὅσον τὸ συμ-
φέρον τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης ἐπιτρέπει.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Δ. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἐντάλμα συλλήψεως, κατασχετήριον, ἔνταλμα φυλακίσεως, βούλευμα κυροῦν ἢ ἀκυροῦν ταῦτα, ἀνακοπὴ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

Ἀριθ. 1090. (τηλεγρ.).

Τῇ 9 Δεκεμβρίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Τὸ κατασχετήριον ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐντάλματι συλλήψεως (ἄρθρ. 221 Ποιν. Δικονομίας). ὁ συλληφθεὶς ἐπομένως καὶ ὁ κατασχεθεὶς δὲν δύναται νὰ κρατῇται προπεφυλακισμένος ἄνευ ἐντάλματος φυλακίσεως τοῦ ἀνακριτοῦ (ἄρθρ. 212, 225, 228 Ποιν. Δικονομίας), ἢ βουλευματος κυροῦντος τὸ κατασχετήριον καὶ διατάττοντος τὴν προφυλάκισιν μετὰ τὴν κατάσχεσιν (ἄρθρ. 255, 259 Ποιν. Δικονομίας). ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδετέρου ὑπάρχοντος, διότι κατεσχέθη μετὰ τὴν ἔκδοσιν ὀριστικοῦ βουλευματος, ἀθωωτικοῦ ἢ παραπεμπτικοῦ εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον, ἀκυροῦντος τὸ κατασχετήριον, μεθ' ὃ ὁ ἀνακριτὴς οὐδὲν δύναται ἐνεργῆσαι, σύμφημι ὑμῖν, ὅτι ἀπολυτέος ἐστὶ παρὰ τῆς Εἰσαγγελίας ὁ κατασχεθεὶς καὶ ἡ γενομένη παρὰ τοῦ πολιτικοῦ ἐνάγοντος ἀνακοπὴ οὐδὲν δικαιολογεῖ τὴν πράξασιν τῆς συλλήψεως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδικμαντόπουλος.

Καταδίωξις κρειπωλῶν ὀρνομένων παρίχειν κρέας τοῖς πολίταις. Καθίσκοντα ἀστυνομίας ἐν ταύτῃ περιπτώσει.

Ἀριθ. 18.

Τῇ 13 Ἰανουαρίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ χθὲς ληφθὲν ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου ἐπὶ τοῦ ζητήματος, περὶ οὗ τὸ πρὸς ὑμᾶς τηλεγράφημα τοῦ ἀστυνομικοῦ Λαυρίου.

Κατὰ τὸ τηλεγράφημα α) οἱ κρεοπῶλαι ἀρνοῦνται παρέχειν κρέας ἐπαρκὲς τοῖς πολίταις ἰσχυρίζόμενοι ἔλλειψιν ζώων. ὡς πρὸς τοῦτο λέγω, ὅτι κατὰ τὸν νόμον 586 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐὰν ἀρῶνται παρέχειν κρέας, ὅπερ ἡ

ἔχουσιν ἢ δὲν ἔχουσιν ὥς μὴ προμηθευθέντες, ὡς ὤφειλόν, τὸ ἀρκοῦν. β) Ἐρωτᾷσθε, ἑάν, ὑπαρχούσης ἐλλείψεως ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐπαισθητῆς κρέατος ἐκ τῆς δυσκναλότητος ἀποταμιεύσεως, δύναται ἡ ἀστυνομικὴ προβῆναι εἰς σφαγὴν ζώων καὶ πώλησιν κρέατος εἰς λογαριασμὸν τῶν κρεοπωλῶν· ὁ νόμος λέγω, μόνον ἐν ἐλλείψει ἄρτου, προσελθούσῃ ἐκ τῆς μὴ ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἀρτοποιῶν, ἐπιτρέπει τῇ ἀρχῇ καὶ ἐπιβάλλει αὐτῇ τὴν πρόβλεψιν τοῦ ἀνγκυαίου ἄρτου δαπάνῃ τῶν παραβάτων ἀρτοποιῶν (ἄρθρ. 31 τοῦ Δικτάγματος τῆς 6 Ἀπριλίου 1835 περὶ τῶν ἀγορνομικῶν καὶ ἀστυνομικῶν δικτάξεων διὰ τὰ τρόφιμα), οὐχὶ δὲ καὶ ἐν ἐλλείψει κρέατος· διότι τὸ εἰρημένον διάταγμα, λέγον καὶ περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν κρεοπωλῶν, δὲν ἐπκναλαμβάνει τὴν εἰρημένην διάταξιν καὶ κατ' αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ μὲν ἐπόμενον τῷ ἄρθρῳ 586 ἄρθρον 587 τοῦ Ποιν. Νόμου θεωρεῖ ὡς ἐνδεχόμενον νὰ προκύψῃ δημοσία ταρχὴ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τροφίμων καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τιμωρεῖ αὐστηρότερον τοὺς ἐξ ἐπιτηδεύματος ὀφείλοντας προμηθεύειν τὰ ἀρκοῦντα τρόφιμα, ἐν οἷς καὶ τὸ κρέας, ἀλλ' ἀμελήσαντας ἢ ἀποκρύψαντας αὐτά, τὸ δὲ ἄρθρον 14 τοῦ εἰρημένου δικτάγματος λέγει, ὅτι αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ πρέπει νὰ φροντίζωσιν ἰδικῶς περὶ τῆς δικτηρήσεως τῆς ἡσυχίης καὶ εὐταξίας ἐν ταῖς ἀγοραῖς, λαμβάνουσαι ἐγκλίρωσιν τὰ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖα μέτρα. Ἐκ τῶν δικτάξεων δὲ τούτων ἐξάγεται, κατ' ἐμὲ κριτὴν, ὅτι ἐάν ἡ ἐλλείψις κρέατος ἢ ἄλλων τροφίμων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἔνεκεν ἰδιοτελείας τῶν κρεοπωλῶν ἢ δυστροπίας ἢ καὶ ἐλλείψεως προμηθείας, προμηνήνῃ δικτάξιν τῆς δημοσίας ἡσυχίης, ἢ ἀστυνομικῇ δύναται καὶ ὀφείλει προβῆναι εἰς προμήθειαν ζώων καὶ, ἀρνούμενων τῶν κρεοπωλῶν λαβεῖν αὐτὰ ἐπὶ καταβολῇ τοῦ τιμήματος καὶ ἐκπληρῶσαι δι' αὐτῶν τὰς ὑποχρεώσεις των· ἔστιν αὐτῇ ποιεῖν ὅ,τι οἱ κρεοπῶλοι ἀρνοῦνται δαπάνῃ αὐτῶν, ἢν, καταδιώκουσα αὐτοὺς ποινικῶς, δύναται ἀπαιτῆσαι κατὰ τὰς διατάξεις περὶ πολιτικῶς ἐνέχοντος τῆς Ποινικῆς Δικονομίας

ὡς ἀποζημίωσιν τοῦ Κράτους διὰ ζημίαν, ἥς παρκίτιος ἢ παρὰ δικασίαις χρέους αὐτῶν ἐγένετο.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πλαστογραφία συμβολαιογραφικῆς πράξεως. Παραστάντες ὑπὸ ψευδῇ ὀνόματι ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου. "Αγνοία συμβολαιογράφου ἢ γνώσις αὐτοῦ.

Ἀριθ. 71.

Τῇ 10 Φεβρουαρίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πύργῳ Πλημμελειοδικῶν.

Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1876 ὑπεστήριξα ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθροῦ 248 τοῦ Ποιν. Νόμου κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἐκ συστάσεως παρέστησαν ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ὁ μὲν ὑπὸ τὸ πλαστὸν ὄνομα τοῦ Α. ἰδιοκτήτου ἀκινήτου, ὁ δὲ ὑπὸ τὸ ἴδιον μὲν ὄνομα, ἀλλ' ἐν γνώσει ὧν, ὅτι ὁ ἕτερος συμβαλλόμενος δὲν εἶνε ὁ Α. καὶ παρέπεισαν δολίως τὸν συμβολαιογράφον νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ παριστάμενος ὁ Α. εἶνε καὶ βεβαιώσῃ ἐπὶ τῇ ἐπιστημοσύνῃ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, ὅτι γινώσκει τὸν συμβαλλόμενον ὡς Α. ὅν ἡγνόει ἐντελῶς καὶ ὅτι ὁ Α. ἐπώλησε καὶ παρέδωκε τῷ ἑτέρῳ τὸ αὐτοῦ ἀκίνητον κτῆμα, χρῆσιν δ' ἐποιήσατο τοῦ τοιοῦτου ψευδοῦς συμβολαίου ὁ ἀγοραστὴς ἐκτελέσας αὐτὸ κατὰ τοῦ δυστυχοῦς μηνυτοῦ Α. εἶπον δέ, ὅτι πλαστογράφοι δημοσίου ἐγγράφου οἱ ἰδιῶται ἐγένοντο· καὶ αὐτουργοὶ μὲν ἐὰν ἐξέδοντο αὐτὸ ἀπομνησθέντες τὴν γραφὴν τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, συνκίτιοι δὲ ἤτοι ἡθικῶς αὐτουργοὶ κατὰ τὸ ἀρθρον 56 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐὰν εἴτε ἐν γνώσει τοῦ συμβολαιογράφου παρέστησαν ἐνώπιον αὐτοῦ, ὁ μὲν ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα τοῦ Α. ὡς πωλητῆς κτήματος τοῦ Α. ὁ δὲ ἐν γνώσει τοῦ ψεύδους τούτου ὡς ἀγοραστῆς τοῦ κτήματος, εἴτε παρέπεισαν τὸν συμβολαιογράφον μὴ γινώσκοντα τὸν Α, ὅτι ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων ὁ Α. εἶνε· προέτεινα δὲ νὰ ἐπιβληθῇ τοῖς ἰδιώταις ἢ τοῦ 248 ἀρθρου ποινὴ καὶ οὐχὶ ἢ τοῦ 253, διότι τὸ ἀρθρον 255 βαρυτέραν ἐπιβάλλει ποινὴν τῷ πλαστογράφῳ διὰ τὴν τοῦ ὑπαλλήλου

ιδιότητα αὐτοῦ, ἣν δὲν ἔχουσιν οἱ πλαστογράφοι συμβαλλόμενοι ἰδιῶται. Εἰς ὑποστήριξιν δὲ τῆς γνώμης μου ἐπεκαλέσθην καὶ ἀποφάσεις τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλικῆς καὶ τὴν γνώμην τοῦ Hélie περὶ τῶν ἄρθρων 145 καὶ 146 τοῦ Γαλλικοῦ Ποινικοῦ Νόμου, περιεχόντων ὅσα εἶδη πλαστογραφίας περιέχει καὶ τὸ ἡμέτερον 255 ἄρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ τοῦ ἄρθρου 147 τοῦ Γαλλικοῦ, περιέχοντος ὅσα καὶ τὸ ἡμέτερον ἄρθρον 248 καὶ τοῦ ἄρθρου 59 τῶν Γάλλων περὶ συνενόχων, ᾧ ὅμοιον τὸ ἡμέτερον ἄρθρον 56, διότι τὸ μὲν Ἀκυρωτικὸν δι' ἀποφάσεων αὐτοῦ ἀπεφάνητο τιμωρητέους ἐπὶ πλαστογραφίᾳ δημοσίου ἐγγράφου ὡς μόνους αὐτούργους τοὺς ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα συναλλαξαμένους, ἐὰν ἀγνοοῦντα τοῦτο τὸν συμβολαιογράφον μετεχειρίσθησαν πρὸς τοῦτο ὡς ἄδρηνες ἄργανον, ὡς συνενόχους· δὲ τῷ συμβολαιογράφῳ, ἐὰν καὶ οὗτος ἐγίνωσκε τὸ γενόμενον καὶ συνέπραττε συναινῶν. Τῷ Ἀκυρωτικῷ δὲ συμφωνεῖ καὶ ὁ Hélie καὶ πάντες, ὅτι ὡς πλαστογράφοι τιμωρητέοι πάντοτε οἱ ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα συμπράξαντες εἰς τὴν σύνταξιν συμβολαιογραφικῆς πράξεως.

Διαφωνεῖ δὲ ὁ Hélie ὡς πρὸς τὴν ἐπιβλητέαν ποινὴν· διότι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τιμωρεῖ τὸ Ἀκυρωτικὸν τοὺς ἰδιώτας πλαστογράφους μόνους τῇ ποινῇ τοῦ ἄρθρου 147, ἐν τῇ δευτέρᾳ δὲ, συμβολαιογράφον καὶ ἰδιώτας τῇ αὐτῇ ποινῇ τῶν ἄρθρων 145 καὶ 146. Ὁ Hélie ὅμως ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιπτώσεσι δικαίαν λέγει τὴν ποινὴν τοῦ ἄρθρου 147 διὰ τοὺς ἰδιώτας, οὐδέποτε δὲ τὴν τῶν ἄρθρων 145 καὶ 146 δι' αὐτούς, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν ἐν γνώσει πλαστογράφον συμβολαιογράφον, καὶ τὴν γνώμην τυχύτην τοῦ Hélie ὀρθοτέρην νομίζων ὑπεστήριξα καὶ ὑποστηρίζω ἔτι, ὅτι ἐφαρμοστέα κατὰ τῶν ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα πρραστάντων ἐν γνώσει ἢ ἀγνοίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου ἐνώπιον αὐτοῦ ἢ τοῦ ἄρθρου 248, ἢ δὲ τοῦ ἄρθρου 255 κατὰ τοῦ ἐν γνώσει συμπράξαντος συμβολαιογράφου (ἴδε Théorie du code peanl par Chauveau et. Hélie Tome premier N° 1537—2589).

Οἱ Γάλλοι τὸν ἐξ ἀγνοίας ψευδῇ πιστοποιήσαντα συμβολ-

λαιογράφοι τιμωρητέον λέγουσι πειθοχρικῶς μόνον (Hélie l. e. N° 1572)· κατὰ τὸν ἡμέτερον ὅμως Ποινικὸν Νόμον τιμωρητέον νομίζω αὐτὸν τῇ ποινῇ τοῦ ἄρθρου 252 κατὰ τὸ ἄρθρ. 253 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ὁ Ἄρειος Πάγος ὅμως δὲν συνεφώνησεν ἐμοὶ καὶ ἀληθῶς, ὥς καὶ ὑμεῖς λέγετε, ἄλλοτε μὲν ἀπήλλαξεν τοὺς ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα παρκασιάντας τῆς πλαστογραφίας, ἄλλοτε δ' εἶπεν, ὅτι οὐδ' ἐπὶ ἀπάτῃ τοῦ συμβολαιογράφου κατὰδίδωκτέοι. Ἀλλ' ἐν περιπτώσεσιν εἶπεν, ὥς νομίζω ταῦτα, καθ' ὅς οὐδεμίαν ἐγένετο κατὰδίδωξις κατὰ τοῦ συμβολαιογράφου· τὴν νομολογίαν ὅμως ταύτην, δὲν νομίζω ὀρθὴν καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ σταθεράν. Αὕτη ἐστὶν ἡ γνώμη μου, ἣν διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου ὑμετέρου ἐγγράφου αἰτεῖσθε μαθεῖν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Α. Παπαδικυαντόπουλος.

Σχέσις μεταξύ Προέδρου καὶ Εἰσαγγελέως. Εἰσαγγελεὺς ἀγορεύων.

Ἀριθ. 82. (τηλεγρ.) Τῇ 17 Φεβρουαρίου 1882.

Κύριον Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πύργῳ Πρωτοδικῶν.

Ὁ Πρόεδρος πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἴσος πρὸς ἴσον, (ἄρθρ. 224 Ὁργ. Δικαστηρίων)· οὐδέτερος ἔχει κατὰ τοῦ ἐτέρου πειθοχρική, ἢ καὶ ἀπλῶς παρκατηρήσεων ἐξουσίαν· κατὰ ῥητὴν δὲ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 116 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων δὲν δύνανται τὰ δικαστήρια, ἐπομένως καὶ ὁ πρόεδρος ἀποδοκιμᾶν κατ' οἰονδήποτε τρόπον τὰς πράξεις τοῦ Εἰσαγγελέως· ἔνεστι μὲν τῷ καθήκοντι τοῦ προέδρου τὸ ἀρνεῖσθαι τὸν λόγον τῷ Εἰσαγγελεῖ, ὅτε ὁ νόμος ἀπαγορεύει αὐτὸν π. χ. τὴν τριλογίαν (Ποιν. Δικον. ἄρθρ. 394 ἐδ. τελευταῖον), ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ δικιόπτειν αὐτὸν ἀγορεύοντα, ἢ ἀφαιρεῖν τὸν δοθέντα λόγον, διότι τοῦτο ἀποδοκιμασίας τρόπος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Α. Παπαδικυαντόπουλος.

Ὁ ὡς Εἰσαγγελεύς ἐνεργήσας ἐπὶ τινος δίκης δὲν δύναται κατόπιν νὰ δικάσῃ ἐπ' αὐτῆς ὡς δικαστής. Δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις συμβουλίου ἐὰν ὁ ὡς ἀνακριτὴς ἐνεργήσας δὲν λάβῃ μέρος εἰς αὐτὴν, μηδὲ δικαιολογήσῃ τὸ κώλυμα.

Ἀριθ. 140 (τηλεγρ.)

Τῇ 3 Μαρτίου 1882.

Πρὸς τὸν. κ. Πρόεδρον τῶν ἐν Παρρασίδι Πρωτοδικῶν.

Ὁ Ἄρειος Πάγος εἶπε πρῶτον, ὅτι κακὴ σύνθεσις ὑπάρχει, ἐὰν ὁ χρεὴν εἰσαγγελικὰ ἐκπληρώσας δικάσῃ ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει, ἢ ἐὰν τοῦ συμβουλίου ἢ τοῦ δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν μὴ μετὰσχῃ ὁ ἀνακριτὴς καὶ μηδὲν βεβαιῶται κώλυμά τι αὐτοῦ. Ὑστερον δὲ εἶπεν, ὅτι ἐν ἀμφοτέροις ταῖς περιπτώσεσι ταύταις κακὴ σύνθεσις δικαστηρίου δὲν ὑπάρχει (ἴδε Κωνσταντοπούλου ἀριθ. 34, 778, 1243).

Ἀμφοτέροις αἱ γνώμαι ἀντιφάσκουσιν εἰς ἐαυτὰς κατ' ἐμὴν γνώμην· διότι ἐὰν κατὰ τὴν πρώτην γνώμην ὁ Εἰσαγγελεύς, ὡς κατὰδικτικὰ καθήκοντα ἐκπληρώσας, δὲν δύναται νὰ ᾔνε διὰ τοῦτο δικαστὴς ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει, καὶ ὁ ἀνακριτὴς ὡς καταδικωτικὰς πράξεις ἐκπληρώσας ἔπρεπε νὰ μὴ δύνηται νὰ δικάσῃ ἐν συμβουλίῳ καὶ δικαστηρίῳ ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει· ἐπομένως, ἐὰν τὰ ἄρθρα 247 καὶ 363 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας λέγωσιν, ὅτι συμπεριλαμβάνεται καὶ ὁ ἀνακριτὴς καὶ συναποφασίζει, δι' οὐδὲν ἄλλον λόγον λέγουσι τοῦτο ἢ διὰ τοῦτο καὶ μόνον, ἵνα μὴ ἀπέχῃ τοῦ δικάσχει διὰ τὸ προενεργῆσαι κατὰδικωτικὰς πράξεις, ἐννοοῦσι δηλ. εἰπεῖν, οὐχὶ ὅτι πρέπει ἀλλ' ὅτι ἔξεστιν αὐτῷ δικάζειν. Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν δευτέραν, γνώμην τὰ εἰρημένα ἄρθρα ἐκφράζουσιν οὐχὶ ὅτι· πρέπει, ἀλλ' ὅτι δύναται ὁ ἀνακριτὴς συνδικάζειν καὶ τοῦτο εἶπον, διότι ἄλλως ἦθελεν ἀπέχει τοῦ συνδικάζειν διὰ τὸ ἐνεργῆσαι κατὰδικωτικὰς πράξεις ὡς ἀνακριτὴν, οὐχὶ ὁρθῶς κατ' αὐτὴν δύναται ὁ κατηγορὸς καὶ κυρίως κατὰδικωτικὸς Εἰσαγγελεύς, δικαστὴς γεόμενος, δικάζειν περὶ τῆς κατηγορίας, ἢ αὐτὸς ἐνήργησεν, διότι ἔδει τοῦτο εἰπεῖν ῥητῶς τὸν νόμον, ὡς λέγει περὶ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Κατ' ἐμὴν λοιπὸν γνώμην ὁ κατὰδικωτικὰς πράξεις ἐνεργ

γήσας δὲν δύνῃται κατ' ἀογὴν τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης δια-
κᾶσαι περὶ αὐτῶν, εἰ μὴ ῥητῶς ὁ νόμος ἐπιτρέπη τοῦτο. Ὁ δὲ
ἡμέτερος ἐπιτρέπει τῷ ἀνακριτῇ καὶ οὐχὶ τῷ εἰσαγγελεύσαντι
δικαστῇ ἄρα οὗτος ὀφείλει ἀπέχειν τοῦ διακᾶσαι ὡς δικαστὴν
περὶ κατηγορίας, ἣν αὐτὸς ἐνήργησε. Τὰ δὲ εἰρημένα ἄρθρα
δὲν ἐννοοῦσιν ὅτι πρόπει, ἀλλ' ὅτι δύνῃται ὁ ἀνακριτὴς διακᾶ-
ζειν ἐν συμβουλίῳ καὶ τῷ τῶν Πλημμελειοδικῶν δικαστηρίῳ,
καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις, ἐὰν μὴ λάβῃ αὐτὸς
μέρος μηδὲ βεβαιῶται, ὅτι ἐκωλύετο.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος

Ἀπίφαισις ἐπιδικάζουσα κτῆμα χωρὶς νὰ ὀρίξη τὰ ὅρια καὶ τὴν ἔκτασιν
αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ.

Ἀριθ. 146.

Τῇ 4 Μαρτίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 734 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ
ὑποβάλλεται μοι αἵτησις πρὸς ὑμᾶς τῶν κληρονόμων Εὐμολ-
πίδου, ἐν ᾗ μνημονεύονται αἱ ὑπ' ἀριθ. 712 καὶ 1529 ἀπο-
φάσεις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν (ἄς ζητήσας παρὰ τῶν αὐτῶν
κληρονόμων εἶδον καὶ ἐμελέτησα), καὶ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου,
ἂν δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσι κατὰ τοῦ Δημοσίου καταδικα-
σθέντος παρχωρῆσαι τὰς διὰ τῆς πρώτης ἐπιδικασθείσας τῷ
Εὐμολπίδῃ γαίαις.

Πρὸ τοῦ ὅμως ἀπαντῆσαι, ἀναγκαῖον νομίζω ἐπιστῆσαι
τὴν προτογὴν ὑμῶν εἰς τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐγγράφου τῆς Εἰ-
σαγγελίας τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπ' ἀριθ. 908 τῆς 24 Ὀκτω-
βρίου 1881, ἵνα ἴδῃτε ἐξ αὐτῆς, ὅτι οὐχὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦ ὑπ'
ἀριθ. 782 ὑμετέρου ἐγγράφου λέγετε αὐτὸ ἡμέτερον ἔγγραφον,
διότι ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ τότε ἀντεισαγγελέως κ. Καλογε-
ροπούλου καὶ οὐχὶ ὑπ' ἐμοῦ· ἐζήτησα δὲ μαθεῖν τὰ περὶ αὐ-
τοῦ παρ' ὑμῶν ὡς ἀγιώστου μοι ὄντος καὶ ὑπὸ τῶν ὑπαλλή-
λων τοῦ γραφείου λησμονηθέντος καὶ μὴ δυνάμενου εὐρεθῆναι
ἐν τῷ βιβλίῳ πρὸ τοῦ ὁδηγηθῆναι αὐτοὺς ἐκ τοῦ ὑμετέρου

ἐγγράφου, ἐν ᾧ κατ' ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν μνημονεύεται. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτου· εἰς δὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 734 ἐγγράφον ἀπαντῶν λέγω ταῦτα.

"Αν, ὡς λέγετε, ἐκτελεσθὴν νομίζητε τὴν 712 ἀπόφασιν, διότι μόνη αὕτη ἐπιδικάζει, πράξατε ὅτι ὑμῖν δοκεῖ· διότι ἐγὼ ἀμφιβάλλω, εἰ ἐπιδεκτικὴ ἐστὶν ἐκτελέσεως ἡ 712 καὶ καθ' ἑαυτὴν λαμβανομένη ὑπ' ὅσιν καὶ ἐν συνδυασμῷ τῇ ἐτέρᾳ ὑπ' ἀριθ. 1529 διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· α) ἡ ἀγωγή διεκδικεῖ τὸ τσιφλικίον Λογγοῦ· λέγει δέ, ὅτι περιλαμβάνει γαίαν, ἃς κατὰ θέσεις μόνον ὀρίζει χωρὶς νὰ λέγῃ τι περὶ τῆς ἐκτάσεως ἢ τῶν ὀρίων αὐτῶν πλὴν τριῶν, ἃς κατὰ τὴν ἔκτασιν μόνον ὀρίζει· ἡ δὲ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 712 ἐπιδικάζει τέσσαρας θέσεις, τὰς δὲ λοιπὰς ὁκτὼ θέσεις ἀποφίνεται τοῦ Δημοσίου οὕσας· τῶν δὲ τεσσάρων θέσεων ἡ ἀπόφασις μόνον τὴν μίαν ἤτοι τὴν ἐιδικὴν θέσιν Λογγὸν ὀρίζει, καὶ ταύτην οὐχὶ μετὰ πολλῆς ἀκριβείας, ὡς λέγουσιν, ὅτι περιέχει τὰς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῆς θιλάσσης καὶ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου γαίαν, τὰς δὲ λοιπὰς τρεῖς Λεζῆ, Καραμπόρνη καὶ Ἐρείπιαν μόνον κατ' ὄνομα ἐπιδικάζει· πρὸς τούτοις δὲ ἐπιδικάζει καὶ ὁλόκληρον τὸ δάσος τοῦ τσιφλικίου· καὶ περὶ τούτου δυνατὸν εἰπεῖν, ὅτι ἀρκούντως ὀρίζει ἡ ἀπόφασις λέγουσα, ὅτι ὁλόκληρον παραχωρητέον· περὶ δὲ τῶν ὁκτὼ θέσεων, περὶ ὧν ἀπεφάνητο ἀπορριπτέαν τὴν ἀγωγὴν, ἢ τε ἀγωγὴ καὶ ἡ 712 ἀπόφασις λέγουσι μόνον, ὅτι κεῖνται ἐντὸς τῆς γενικῆς θέσεως Λογγοῦ ἤτοι ἐντὸς τοῦ τσιφλικίου, ἀλλὰ ποῖα τὰ ὅρια ἢ ἡ ἔκτασις αὐτῶν δὲν λέγουσι· πλὴν τῆς θέσεως Γουρνοκουμένου, οὗ τὴν ἔκτασιν ἡ ἀγωγὴ ὀρίζει εἰς δέκα στρέμματα· β) ἡ 1529 ἀπόφασις ἀπέρριψεν αἵτησιν τοῦ Εὐμολπίδου, δι' ἧς ἡξίου ἀνακληθῆναι τὴν 712 καθ' ὅσον μετὰ ὅρον δοτέον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ ἀπέρριπτε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὰς ὁκτὼ θέσεις, διότι πᾶσαι αὗται κατ' αὐτὸν κεῖνται ἐντὸς τῆς ἐπιδικασθείσης αὐτῷ ἐιδικῆς θέσεως Λογγοῦ, εἰπύσα, ὅτι εἴτε ἐντὸς αὐτῆς τῆς θέσεως, εἴτε ἐκτὸς αὐτῆς κεῖνται, τοῦτέστιν ἐν τῇ λοιπῇ περιφερείᾳ

τοῦ τσιφλικίου ἦτοι τῆς γενικῆς θέσεως Λογγου, δὲν ἀνήκου-
σιν αὐτῷ ἀλλὰ τῷ Δημοσίῳ· φανερόν δέ, ὅτι τοῦτο εἰποῦσα ἡ
1529 κατέστησε ζήτημα χρῆζον νέας δίκης πρὸς λύσιν, τοῦτο
δηλαδὴ, ἂν διὰ τῆς 712 ἐπεδικάσθῃ τῷ Εὐμολπίδῃ ὅλη ἡ
ἐκτασίς τῆς εἰδικῆς θέσεως Λογγου ἢ μέρος μόνον αὐτῆς, ὡς
περιεχούσης καὶ θέσεις μὴ ἐπιδικασθεύσας αὐτῷ.

Ἄσφαλέςτερον κατ' ἐμὴν γνώμην δύνανται οἱ κληροδόμοι
Εὐμολπίδου προβῆναι εἰς τὴν ἐπιδικασθεύσαν αὐτῷ ἀπκίτη-
σιν περὶ ἀποδόσεως τῶν γαιῶν, ἐὰν ἀρνούμενου τῷ Δημοσίῳ
τὴν ἐκτασιν καὶ τὰ ὅρια αὐτῶν αἰτήσωνται παρὰ τοῦ δικ-
στηρίου νὰ ὀρίσῃ αὐτὰ κατ' ἐκτασιν καὶ ὅρια μετὰ προηγη-
θεῖσαν τοπογράφησιν τῶν ἐπιδικασθεύσων θέσεων καὶ τῶν μὴ
ἐπιδικασθεύσων· διότι οὐδεμίαν ἀπόφασιν μὴ ὀρίζουσα ἀκριβῶς
τὸ ἐπιδικασθὲν ἀντικείμενον ἐπιδεκτικὴ ἐστὶν ἐκτελέσεως,
ἀλλὰ μόνον χρήσιμος πρὸς ὀρισμὸν αὐτοῦ (ἄρθρ. 854, 855
Πολ. Δικονομίας). Εἰς οὐδὲν δὲ δύνανται νὰ συντελέσωσι αἱ
τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἀποράσεις αἱ περὶ ἐρίδων περὶ
τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφηνάμεναι, ἀφοῦ καὶ αὐταὶ δὲν ὀρίζουσι
τάς ἀποδοτέας γαίας περισσότερην τῶν ἐκτελουμένων δικα-
στικῶν ἀποφάσεων· διότι τί νὰ πράξῃ ὁ κλητὴρ δύναται, ἀσφα-
λῶς ἐγκαθιστῶν τὸν νικῆσαντα, ὅταν ἡ ἐκτελουμένη ἀπόφασις
δὲν ὀρίξῃ ἀκριβῶς ὁποῦν τὸ κτῆμα κατὰ τὰ ὅρια καὶ τὴν
ἐκτασιν;

ἽΟ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἰδιωτικὴ κατηγορία ἐπὶ παραβάσεων τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου. Ἐκ συστά-
σεως καὶ ἐκ προθέσεως πράξεις.

Ἄριθ. 174.

Τῇ 5 Μαρτίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν.

Τὸ ἄρθρον 93 τοῦ νόμου ΧΜΠ (1877) περὶ ἐκλογῆς βου-
λευτῶν περιττὸν ἤθελεν εἶναι, ἐὰν εἴπωμεν, ὅτι κατ' αὐτὸ ὡς
ιδιώτης κατήγορος δύναται παρκασιθῆναι μόνος ὁ ὕλικῶς βλα-
φθεὶς ἐκ παρκατάσεώς τινος τοῦ αὐτοῦ νόμου· ἀλλὰ τοῦτο οὐκ
ὀρθὸν νομίζω· διότι ὥφειλε εἰπεῖν τὸ ἄρθρον 93 ὅτι τὸ ἄρθρον

67 τοῦ αὐτοῦ νόμου λέγει, εἰ ἐνδοί παρασχεῖν τὸ δικαίωμα τῆς ιδιωτικῆς κατηγορίας μόνῳ τῷ ὑποστάντι ἐκ τῆς παραβάσεως προσβολὴν ἀμέσου ἰδίου καὶ οὐχὶ γενικοῦ δικαιώματος· δύναται λοιπὸν κατ' ἐμὴν γνώμην ὡς ιδιώτης κατήγορος παρασταθῆναι πᾶς ἐκλογεὺς ἢ ἐκλόγιμος ἐπὶ πάσης παραβάσεως τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, εἰ καὶ μὴ ἴδιον ἄμεσον, ἀλλὰ γενικὸν συμφέρον προσβάλλεται. Περὶ δὲ τοῦ δευτέρου ζητήματος, περὶ οὗ ἐρωτῶμαι ὑφ' ὑμῶν, λέγω, ὅτι ἐν τῷ κλητηρίῳ θεσπίσματος ἐνέσται τὸ «ἐκ προθέσεως» τοῦ ἀρθρ. 8 τοῦ ΧΕΑ' νόμου τῆς 27 Δεκεμβρίου 1877, εἰ καὶ μὴ λέγη αὐταῖς λέξεσι, ὅταν κατηγορηται δι' αὐτοῦ πρᾶξις ἐκ συστάσεως ὑπὸ πολλῶν πραχθεῖσα, διότι οἱ ὅροι τῆς συστάσεως ἐκφράζουσι τὴν πρόθεσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Δευτέρα ἀνακοπὴ, ἥτοι ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀπορρίψας τὴν πρώτην ἀνακοπὴν κατ' ἐρήμην καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν Πλημμελειοδικῶν.

Ἀριθ. 232.

Τῇ 31 Παρτίου 1832.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 1328 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ αἰτεῖσθε μαθεῖν τὴν γνώμην μου ἐπὶ ζητήματος ὁρῶντο, τὴν σύνταξιν δευτέρας ἀνακοπῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως παρὰ τῷ γραμματεῖ.

Οὐχὶ ὀρθῶς, κατ' ἐμὴν γνώμην, δέχονται τὰ Πλημμελειοδικεῖα δευτέραν ἀνακοπὴν κατὰ ἐρήμην ἀποφάσεως, ἀπορρίψας τὴν πρώτην· οὐχὶ ὀρθῶς λέγω καὶ ἐὰν τὴν παραδοχὴν τῆς δευτέρας ἀνακοπῆς περιορίζουσιν εἰς τὸ πρόωρον τῆς συζητήσεως τῆς πρώτης ἀνακοπῆς, ἢ εἰς τὴν ἔλλειψιν προσηκούσης κλητεύσεως πρὸς συζήτησιν τῆς πρώτης ἀνακοπῆς, ἥτις κατὰ τοὺς ἀνακόπτοντας ὤφειλε κατὰ νόμον γενέσθαι· διότι α) ἂν τὸ ἀρθρ. 341 λέγει, ὅτι ἀπορρίπτεται ἡ ἀνακοπὴ, ἐὰν ὁ ἀνακόπων ἀπειθήσας δὲν ἐμφανισθῇ, τὸ ἀπειθήσας τοῦτο σημαίνει, ἐὰν μὴ ζητήσῃ δι' οὐσιώδεις λόγους τὴν ἀ-

ναιβόλην τῆς δίκης πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσεως, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 167 τοῦ λέγοντος ἀπαράδεκτον τὴν τοιαύτην αἵτησιν ἂν ἦδη ἤρχισεν ἡ συζήτησις· β) ἐὰν ἐπιτρεπῇται διὰ τοὺς εἰρημένους ἢ ἄλλους λόγους δευτέρα ἀνακοπὴ, ἐπιτρεπτέα ἐστὶ δὲ αὐτοὺς καὶ τρίτη καὶ τετάρτη καὶ ἐπ' ἄπειρον· τὸ ἄτοπον δὲ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἄλλως ἀποφυγεῖν, ἢ διὰ τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐδαφ. 2 τοῦ ἄρθρ. 341, καθ' ὃ ἄλλη ἀνακοπὴ ἀπαράδεκτός ἐστι· γ) καὶ προώρως ἢ χωρὶς κλήσεως, ἢ δυνάμει ἀκύρου κλήσεως τοῦ ἀνακόψαντος παρὰ τὸν νόμον ἐδικάσθη ἡ πρώτη ἀνακοπὴ, τὰ ἄρθρα 360 ἐδ. 4 καὶ 407 ἐδ. 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας, παρέχοντα λόγον πρὸς ἀναίρεσιν τῆς ἐρήμην ἀπορρίψεως τὴν πρώτην ἀνακοπὴν αὐτοῦ ἀποφάσεως, προνοοῦσιν ἀρκούντως περὶ τούτων, ἅπερ σπικνίως συμβαίνει, ὡς ὀφείλουσιν τοῦ δικαστηρίου ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξετάζειν, ἐὰν ὥριμος πρὸς συζήτησιν ἢ ὑπόθεσις καὶ ἂν ἀναγκάξῃ ἢ κλήτευσίς καὶ προσηκόντως ἐγένετο. Ὅρθως διὰ τοῦτο ἡδύνατο ὁ γραμματεὺς ἀρνηθῆναι τὴν σύνταξιν δευτέρως ἀνακοπῆς, ὡς παρὰ τὸν νόμον γενομένης καὶ ὡς ἐπιβλαβόντων αὐτῷ τῶν ἄρθρων 338 καὶ 403 τῆς Ποιν. Δικονομίας τὸ καθῆκει τοῦ συντάττειν μίαν μόνην ἀνακοπὴν κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως· ἐπομένως ὀρθῶς ἡ δυνάμην εἰσεῖν καὶ ὁ παρὰ Πλημμελειοδικῆς Βίσαγγελεὺς παρήγγειλε τῷ γραμματεῖ ἀπέχειν τῆς συντάξεως δευτέρως ἀνακοπῆς.

Ἀλλὰ τῶν δικαστηρίων δεχομένων, ὡς γνωστόν, καὶ δευτέραν ἀνακοπὴν διὰ λόγους δικαιολογοῦντας τὸν μὴ ἐμφανισθέντα ἀνακόποντα κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς πρώτης ἀνακοπῆς (ἴδε καὶ ἀπόφαισις Ἀρείου Πάγου. 133 (1865), ὁρθὴν λέγουσαν τὴν τοιαύτην νομολογίαν, ἥτις βεβαίως, ἐὰν μόνον ἐπὶ τοῦ ἀπολύτως ἀδυνάτου οὐ μόνον τοῦ παρισταθῆναι τὸν ἀνακόποντα, ἀλλὰ καὶ τοῦ δικαιολογῆσαι πρὸ τῆς ἐρήμην συζητήσεως τῆς ἀνακοπῆς τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ (ἀριθ. 167 Ποιν. Δικονομίας) λαμβάνη χώραν, τὴν σωτήριον ὑπὲρ ἐκυτῆς ἔχει ἀρχήν, καθ' ἣν τοῖς ἀδυνάτοις οὐδεὶς ἐνέχεται (N. 185 Πανδ.

(50.17)), οὐδὲν μὲν καθήκον παραβαίνει ὁ γραμματεὺς ἀρνού-
μενος τὴν σύνταξιν δευτέρως ἀνακοπῆς, ἀφοῦ, ὡς εἴρηται, ὁ
νόμος δὲν ὑποχρεοῖ αὐτὸν εἰς τοῦτο καὶ οὐδὲν ὡς βλάπτεται.
ὁ ἀνακόπτων ἐκ τῆς ἀρνήσεως τυχύτης, ὡς δυνάμενος καὶ δι'
ιδίου ἐγγράφου ν' ἀνακόψῃ καὶ τὴν δευτέραν ἀνακοπὴν αὐτοῦ
νὰ ἐπιδώσῃ τῷ Εἰσαγγελεῖ κατὰ τὸ ἄρθρ. 338 τῆς Ποιν.
Δικονομίας, ὅπερ λέγον, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ γίνεται κατὰ τὴν
παράδοσιν τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως, δείκνυσιν, ὅτι γίνεται
εἴτε ὡς λέγει ἡ Γαλλικὴ ποινικὴ δικονομία, ἐξ ἧς πρὸς ἐλ-
θομεν τὴν αὐτὴν ἡμετέραν διάταξιν, διὰ δηλώσεως ἐν τῷ ἐπι-
δοτηρίῳ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ὅτι ἀνακόπτει αὐτήν,
ἢν ὁ κλητὴρ ὀφείλῃ δεχθῆναι, εἴτε καὶ δι' ιδίου ἐγγράφου
ἀνακοπῆς, ἐπισυναπτομένου τῷ ἐπιδοτηρίῳ ἐκεῖνῳ (ἴδε ἄρθρ.
151 Ποιν. Δικονομίας τῶν Γάλλων καὶ Hélie: Traite de l'
Justruct criminelle τομ. 6 N° 2714 ἐκδ. δευτέρα τῶν Παρι-
σίων). τοῦ ἡμετέρου ἁρθροῦ 338 τὰ: κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς
κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως, ἐξηγοῦσι τὰ τοῦ γερμανικοῦ κειμένου,
bei yelegenheit der Zustellung des Contumacialurtheils,
ἅπερ κατὰ λέξιν σημαίνουσιν: ἐν τῇ εὐκαιρίᾳ, τοῦτέστιν ἐν τῇ
στιγμῇ τῆς ἐπιδόσεως: τοῦτο δὲ οὐ δυνατόν γενέσθαι παρὰ
τῷ ἀπόντι καὶ πολλάκις ἡμέρας πολλὰς μακρὰν εὐρισκομένῳ
γραμματεῖ. φανερὸν ἄρα, ὅτι δι' ἧς πράξεως βεβαιοῦται ἡ
ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως βεβαιοῦται καὶ ἡ γινομένη ἀνακοπὴ,
ἥτοι διὰ τοῦ ἐπιδοτηρίου, ὅπως καὶ παρὰ τοῖς Γάλλοις κατὰ
τὸ art. 151 Pr. civ. τὰ δέ: παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ ἁρθρ.
338 ἀναφέρονται εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν τῆς βραδύτερον
γενομένης ἀνακοπῆς). ἀλλὰ σύμφωνα τῇ εἰρημένη νομολογίᾳ
τῶν δικαστηρίων μᾶλλον ἐνεργεῖ ὁ γραμματεὺς, ἐὰν δέχεται
οὐ μόνον δευτέραν, ἀλλὰ καὶ τρίτην καὶ πᾶσιν ἀνακοπὴν.
Σφάλλει δὲ κατ' ἐμὲ κριτὴν ὁ παρὰ Πλημμελειοδίκας Εἰσαγγ-
γελεὺς λέγων ἐν τῷ πρὸς ὑμᾶς ἐγγράφῳ αὐτοῦ, ὅτι δευτέρα
ἀνακοπὴ δὲν δύναται νὰ συνταχθῇ, ἐν ὃ ἀνακόπτων μὴ εὐρί-
σκηται ἐν ταῖς φυλακαῖς: διότι οἷδε νόμος λέγει τοῦτο, οὐδ'
ἡδύνατο εἰπεῖν, ὡς μὴδὲν ὡς ἐπιτρέπων που δευτέραν ἀνακο-

πὴν· δυνατόν λοιπὸν συνταχθῆναι δευτέραν ἀνακοπὴν αἰτήσῃ καὶ τοῦ μηκέτι κρατουμένου ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ μόνον τοῦτο ὀρθόν, ὅτι διὰ δευτέρας ἀνακοπῆς δὲν δύναται ν' ἀνασταλῇ ἡ ἐκτέλεσις ἐρήμην ἀποφάσεως, ἥτις, ἀπορριφθεῖσης τῆς κατ' αὐτῆς πρώτης ἀνακοπῆς, τελεσίδικος κατέστη καὶ ἐκτελεστή ἐστὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 341, 403, 351 καὶ 405 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, μέχρις οὗ τὸ δικαστήριον παραδεξάμενον τὴν δευτέραν ἀνακοπὴν ἀνατρέψῃ αὐτήν· διότι κατὰ τὰς εἰρημένους διατάξεις μόνη ἡ πρώτη ἀνακοπὴ ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν· ἐπ' ἅπειρον δὲ ἤθελεν ἀνεκτέλεστος μένει ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, ἂν ἀνεστέλλετο καὶ διὰ πάσης ἀνακοπῆς, δευτέρας, τρίτης καὶ περαιτέρας· συμφωνῶ λοιπὸν ὑμῖν, ὅτι ὁ γραμματεὺς τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν διὰ τὴν κρατούσαν νομολογίαν τοῦ παρ' ᾧ ὑπηρετεῖ δικαστηρίου καλῶς ποιῶν δὲν ἀρνεῖται τὴν σύνταξιν ἐκθέσεως περὶ δευτέρας ἀνακοπῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐνοικίας ἐξ ιδιωτικῆς οἰκίας ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἔνα χρησιμεύσῃ ὡς κατὰστημα δημοσίας ὑπηρεσίας.

Ἀριθ. 368.

Τῇ 12 Ἀπριλίου 1882.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 5671 ε. ε. ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου ἐπὶ τοῦ θέματος, περὶ οὗ ἐρωτᾶται τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ὑπὸ τοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Ἀπριλίου ε. ε. ἐγγράφου του.

Ἡ δὲ δι' αὐτοῦ γινομένη ἐρώτησις αὕτη ἐστίν· ἂν, τοῦ περὶ μισθώσεως ιδιωτικῆς οἰκίας ὡς τηλεγραφικοῦ κατὰστηματος συμβολαίου περιλαμβανόντος τὸν ὅρον «ἡ μίσθωσις διαλύεται αὐτοδικαίως ἂν τὸ δημόσιον κατασκευάσῃ ἢ ἄλλως προσκλήσῃται ἴδιον τηλεγραφικὸν κατὰστημα» δύναται τὸ Ὑπουργεῖον νὰ ἐρμηνεύσῃ οὕτω τὸν ἀνωτέρω ὅρον, ὥστε διαλύον τὴν μίσθωσιν νὰ μεταφέρῃ τὰ τηλεγραφικὰ γραφεῖα εἰς

καταστήματα, ἅτινα ἀνήκον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου καὶ πρὸ τῆς συνομολογήσεως τοῦ συμβολαίου, ἀλλ' ἐν οἷς φηγομένη ἡ χώρα μετὰ ταῦτα διὰ διακρουμίσεων περὶ τὰ γραφεία διαφόρων ὑπηρεσιῶν ἢ καὶ διὰ προσθηκῶν μικρῶν ἢ μεγάλων τῇ οἰκοδομῇ;

Φανερόν, ὅτι τὸ ζήτημα ὅπως πραγματικὸν ἐστὶ κατ' ἐμὲ δὲ κριτὴν καὶ ἐπιδεκτικὸν διαφόρου ἐπίσης εὐλόγου δικαστικῆς ἐρμηνείας· διότι δυνατόν εἶπεν τὰ δικαστήρια σύμφωνα τῷ νόμῳ 19 Κ. (4.65), ὅτι ὁ ὅρος ἐκεῖνος παρὰ τὰ νόμιμα τῶν περὶ μισθώσεως συναλλαγμάτων καὶ παρὰ τὴν συνήθειαν συνεχωρήθη, καθ' ἣν ἐπὶ ὠρισμένῳ χρόνῳ ὑποχρεωτικῶς ἀμφοτέρω τοῖς συμβαλλομένοις ἐνοικιάζονται αἱ μεγάλαι οἰκίαι, οἷα ἡ διὰ τηλεγραφικὸν κατὰστημα χρήσιμος· ἀποτελεῖ δὲ διὰ τοῦτο περιορισμὸν τοῦ δικαίου, ὅπερ νόμῳ καὶ συνηθείᾳ κέννηται ὁ ἰδιώτης δεσπότης τῆς ἐνοικιασθείσης οἰκίας τοῦ ἔχειν ὑπ' ἐνοίκιον αὐτὴν ἐφ' ὅλῳ τῷ συμπεφωνημένῳ καὶ ὠρισμένῳ χρόνῳ καὶ εὐκολον καὶ συνεχῇ διὰ τοῦτο καὶ τὴν νέαν μίσθωσιν αὐτῆς ἄλλοις· ἡ δὲ παρὰ τῆς τῶν δικαίων ἐν ἀμβολίᾳ στενῶς ἐρμηνευτέα ἐστίν, ὡς τὸ ἐλάχιστον ὥρῳσα (Ν. 34. (50.17). Ν. 99. πρ. (45. 1)· δυνατόν ἄρα εἶπεν τὰ δικαστήρια, ὅτι στενῶς ἐστὶν ἐρμηνευτέος καὶ ὁ ὅρος ἐκεῖνος εἰς ὅ,τι ῥητῶς λέγει, τοῦτέστι περιοριστέος ἐπὶ ἀνοικοδομήσεως τελείας ἢ προσαποκλήσεως κατ' ἄλλον τρόπον, δι' ἀγορᾶς τυχόν ἢ δωρεᾶς τηλεγραφικοῦ κατὰστηματος· δυνατόν δ' εἶπεν καὶ τὸναντίον, ὅτι ὁ ὅρος ἐκεῖνος παρεχώρησε τὸ δικαίωμα τῷ Δημοσίῳ τοῦ δικλῦειν αὐτοδικαίως τὴν μίσθωσιν, ἅμα ὁπωσδήποτε ἤθελε δυνηθῇ νὰ ἔχῃ ἰδιόκτητον τηλεγραφικὸν κατὰστημα καὶ παύσει οὕτως ἡ ἀνάγκη τῆς πρὸς τοῦτο μισθώσεως ἰδιωτικῆς οἰκίας· ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀντίκειται κατ' ἐμὲ ἡ λέξις πρόσκτησις, ἣτις σημαίνει κτῆσιν μεταγενεστέραν καὶ μὴ ὑπάρχουσαν, ὅτε συνετάττετο τὸ συμβόλαιον καὶ οὐχὶ μετασχηματισμὸν ὑπάρχοντος τότε κατὰστηματος, πρὸς ἄλλο τι χρήσιμου, εἰς τηλεγραφικὸν κατὰστημα· ὅτι δὲ κατὰστημα, ὅπερ δὲν εἶχε τότε τὸ Δημόσιον, ἐννοεῖ ὁ ὅρος, δαίκνυσι καὶ

τὸ λεγόμενον ἐν αὐτῷ περὶ κατασκευῆς νέας οἰκοδομῆς· ἀλλ' οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ καὶ δυνατὸν ἢ ἐρμηνεῖα ἐκείνη τοῦ ὅρου ἤθελε καταστήσει τῷ Δημοσίῳ τὸ ἐνοικιάσαι οἰκίαν ἰδιωτικὴν εἰς χρῆσιν π. χ. τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καὶ μετενεγκεῖν τὸ τηλεγραφεῖον εἰς τὸ ἴδιον τοῦ Δημοσίου κατάστημα τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου.

Δυνατὰς λοιπὸν ἐπαναλαμβάνω λέγων ἀμφοτέρως τὰς ἐρμηνείας· πιθανὸν δὲ λέγω καὶ τὸ δεχθῆναι τὰ δικαστήρια ὡς κατασκευὴν ἰδίου τηλεγραφικοῦ καταστήματος καὶ τὴν παρέκτασιν διὰ προσθήκης μικρᾶς οἰκοδομῆς προϋπάρχοντος τοῦ συμβολαίου οἰκοδομήματος καὶ πολλῷ πιθανώτερον, ἐὰν μεγάλη ἢ πρόσθετος οἰκοδομή· ἀπιθανὸν δὲ ὅλως κατ' ἐμέ, ὅτι δεχθῆσονται τὰ δικαστήρια ὡς νόμιμον τὴν διάλυσιν τῆς μισθώσεως, ἐρμηνεύοντα τὸν ὅρον ἐκείνον ὡς ἐπιτρέποντα αὐτὴν καὶ ἐὰν μόνον οἰκοδομὴ ἰδίᾳ τοῦ Δημοσίου, εἰς ἄλλα χρησιμεύουσα πρὸ τοῦ συμβολαίου, εἰς τηλεγραφικὸν κατάστημα μετασκευασθῇ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Περὶ τῶν τοῖς ζωοκλόποις καὶ ζωοκτόνοις ἐπιβαλλομένων ποινῶν καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῶν.

Ἀριθ. 410.

Τῇ 21 Ἀπριλίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν.

Κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον (ἄρθρ. 21—23), ὅπως ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ διατάγματος τῆς 20 Μαρτίου 1836, ὁ μὲν ἐπὶ κακουργήματι κλοπῆς καταδικασθεὶς στερεῖται διὰ βίου τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου δικαιωμάτων, ὁ δὲ ἐπὶ πλημμελήματι κλοπῆς καταδικασθεὶς τοῦλάχιστον εἰς ἐνιαύσιον φυλάκισιν διὰ βίου μὲν τῶν τοῦ ἁρθροῦ 21, καὶ μὴ λέγῃ τοῦτο ἢ ἀπόφασις, προσκαίρως δὲ τῶν τοῦ ἁρθροῦ 23 δικαιωμάτων, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς ψευδοφορίας ἐν ὅλαις ταῖς πολιτικαῖς σχέσεσιν, ἐφ' ὅσον χρόνον ὀρίζει ἡ ἀπόφασις. Κλοπὴ δὲ καὶ ἡ τῶν ζώων κλοπὴ καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἐπὶ κακουργήματι

ζωοκλοπίαις καταδικασθεὶς στερεῖται διὰ βίου τῶν δικαιωμάτων τῶν ἄρθρων 21 καὶ 23, καὶ μὴ εἴπῃ τοῦτο ἢ ἀπόφασις, διότι ὁ τε νόμος τῆς 9 Ἰουνίου 1848 καὶ ὁ νόμος τῆς 27 Ἀπριλίου 1867 οὐδὲν ἀντίθετον τῷ Ποινικῷ Νόμῳ λέγουσι· ζητεῖται δέ, εἴ τι περὶ τῶν πλημμελημάτων τῆς ζωοκλοπίας ἐκαινοτόμησαν; διότι τὸ ἄρθρον τοῦ νόμου ἐκείνου τοῦ 1848 λέγει, ὅτι στερεῖται ὁ ζωοκλόπος τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄρθρ. 21 καὶ ἐν τέλει προστίθουσιν, ὅτι ἡ διάρκεια τῆς στερήσεως τῶν δικαιωμάτων τούτων ὀρίζεται ὑπὸ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, δὲν λέγει δὲ ῥητῶς τι περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄρθρ. 23, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς ψηφοφορίας. Ἔργον λοιπὸν τῶν δικαστηρίων ἐστὶν εἰπεῖν, ἐὰν ὁ πλημμελής τας ζωοκλοπίας καὶ μετὰ τὸν νόμον ἐκεῖνον, ὡς πᾶς ἄλλος κλέπτης, στερεῖται τῶν μὲν δικαιωμάτων τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Ποιν. Νόμου διὰ βίου, καὶ μὴ εἴπῃ τοῦτο ἢ ἀπόφασις, τῶν δὲ τοῦ ἄρθρου 23 προσκαίρως, ἐὰν εἴπῃ τοῦτο, ὡς ὀφείλει κατ' αὐτὸ εἰπεῖν, ἢ ἀπόφασις ὀρίζουσα τὸν χρόνον. Κατ' ἐμὲ κριτὴν τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου τοῦ 1848 εἰπὸν, ὅτι ἡ διάρκεια ὀρίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, δὲν ἐσχόπει νὰ τροποποιήσῃ, ἀλλὰ νὰ κυρώσῃ τὸν Ποινικὸν Νόμον· διότι ὁ ὅλος νόμος τοῦ 1848 ὡς καὶ ὁ τοῦ 1867 δεικνύουσιν, ὅτι νὰ προσθέσωσι ποινὰς τῷ ζωοκλόπῳ καὶ ζωοκτόνῳ ἠθέλησαν, οὐδεμίαν δὲ ν' ἀφαιρέσωσιν· ἐπομένως ἀφοῦ ὁ Ποιν. Νόμος διὰ βίου τὴν στέρησιν καὶ αὐτοδικαίως, καὶ μὴ εἴπῃ ἢ ἀπόφασις, ἐπερχομένην λέγει ὡς συνέπειαν τῆς καταδίκης, τὸ ἄρθρ. 5 θεωρητέον ὡς καταργήσαν μόνον τὰ περὶ ἐνιαυσίου ποινῆς τοῦ διατάγματος τῆς 20 Μαΐου 1836 καὶ ἀνακαινίσαν κατὰ τοῦτο τὸν Ποιν. Νόμον, καθ' ὃν καὶ ὁ ἐλάχιστος ὅρος τῆς φυλακίσεως ἐπάγεται τὴν στέρησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄρθρου 21, ὡς τηρῆσαν δὲ τὴν διὰ βίου διάρκεια τῆς στερήσεως τῶν ἐν αὐτῷ δικαιωμάτων, ἣν ὁ Ποιν. Νόμος ἐν τοῖς συνδυασμένοις ἄρθροις 21 καὶ 22 ὀρίζει, διότι ῥητῶς λέγει, ὅτι τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ ὀρίζωσι τὴν διάρκεια τῶν δικαιωμάτων ἐκείνων, ἅτινα τὰ τοῦ ἄρθρου 21

τοῦ Ποιν. Νόμου εἰσί, κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ τοῦ Ποιν. Νόμου, ὡς μὴ ἀπαγορευθὼν δὲ τὸ ἐπάγεσθαι ὡς συνέπειαν τῆς καταδίκης τὴν διὰ βίου στέρησιν, καὶ μὴ εἶπῃ τοῦτο ἢ ἀπόφασις, διότι παραπέμπον τὸ 5 ἄρθρον τοῦ νόμου τοῦ 1848 εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου δείκνυσιν, ὅτι σκοπεῖ μόνον εἰπεῖν ὅτι ὁ Ποιν. Νόμος λέγει, ὅτι δηλαδὴ τὰ δικαστήρια ὀφείλουσιν ὀρίζειν, ἣν ὁ Ποιν. Νόμος ὀρίζει ποινὴν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι, ἐὰν παραλίπη τὸ δικαστήριον ὀρίσαι τὴν διάρκειαν τῆς στέρησεως, ἀπαλλάττεται διὰ τοῦτο ὁ καταδικασθεὶς ζωοκλόπος τῆς διὰ βίου στέρησεως τῶν δικαιωμάτων, ἣν ἐπάγεται ἡ καταδίκη καὶ μόνῃ κατὰ τὸν Ποιν. Νόμον, διότι ἐπαναλαμβάνω λέγων, ὅτι ὁ νομοθέτης τοῦ νόμου τοῦ 1848, ὡς καὶ ὁ τοῦ 1867, προτίθεται δι' αὐτῶν νὰ παρατείνῃ τὰς ἐπὶ πλημμελημάτων κλοπῆς χωρούσας κατὰ τὸν Ποιν. Νόμον ποινὰς κατὰ τοῦ ζωοκλόπου καὶ ζωοκτόνου καὶ οὐχὶ ν' ἀπαλλάξῃ τινὸς τῶν ποινῶν τοῦ Ποιν. Νόμου αὐτοῦ. Ὁ ζωοκλόπος λοιπὸν καὶ αὐτὸς ὁ ζωοκτόνος, καταδικασθέντες εἰς ὁσὴνδῆποτε ποινὴν, στεροῦνται τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου τοῦ 1848 διὰ βίου, καὶ λέγει τοῦτο καὶ παραλίπη εἰπεῖν ἢ καταδικάσασα ἀπόφασις.

Περὶ δὲ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄρθρου 23, ἐν οἷς καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ψηφοφορίας ἐν βουλευτικαῖς καὶ δημοτικαῖς ἐκλογαῖς, λέγω, ὅτι ῥητῶς τὰ ἄρθρα 1 καὶ 8 τοῦ νόμου τοῦ 1848 καὶ τὰ ἄρθρα 6, 7 καὶ 10 τοῦ νόμου τοῦ 1867 τηρήσαντα τὴν ἰσχὺν ὅλων τῶν διατάξεων τοῦ Ποιν. Νόμου κατὰ τῶν ζωοκλόπων καὶ ζωοκτόνων, καὶ τὴν ἰσχὺν ἅρα ἐτήρησαν τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 23, ὅπως ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ διατάγματος τῆς 20 Μαΐου 1836 βεβαίως λοιπὸν στερεῖται μὲν ὁ ζωοκλόπος τοῦ δικαίωματος τοῦ ψηφοφορεῖν, ἐάν, ὡς λέγει τὸ διάταγμα, εἰς ἐνίκυσιον κατεδικάσθῃ ποινὴν καὶ ἐφ' ὅσον, ὡς λέγει τὸ ἄρθρον 23 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὀρίσῃ χρονικὸν διάστημα ἢ ἀπόφασις, δὲν στερεῖται δὲ τούτου καὶ τῶν λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐκὼς μὴ ὀρισθῇ ἡ διάρκεια τῆς στέρη-

σεως υπό τοῦ δικαστηρίου, οὐδὲ δύναται ν' ἀπαγγεῖλθῃ ἡ τοιαύτη στέρῃσις, ἐὰν εἰς ἤττονα τοῦ ἔτους ποινὴν καταδικασθῇ.

Περὶ δὲ τοῦ ζωοκτόνου δυσχερὲς εἰπεῖν, ἐὰν ὑπόκειται τῇ στερήσει τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι οὔτε ὁ Ποινικὸς Νόμος ἀπαγγέλλει κατ' αὐτοῦ τοιαύτην στέρῃσιν, ὡς κατὰ ζωοκλοπῆν, ὡς κλέπτου, ἀπαγγέλλει, οὔτε οἱ νόμοι τοῦ 1848 καὶ 1867 περὶ ζωοκλοπίας καὶ ζωοκτονίας ἀπαγγέλλουσι τὴν στέρῃσιν τοῦ ἄρθρου 23 κατὰ τοῦ ζωοκλοπῆν καὶ ζωοκτόνου, ὥσπερ λέγουσι περὶ τῆς στερήσεως τοῦ ἄρθρ. 21 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀλλὰ μόνον ἀποφαίνονται τὴν κατ' αὐτῶν τήρησιν καὶ τῶν διατάξεων τοῦ Ποιν. Νόμου, καθ' ἃς ὅμως μόνον ὁ ζωοκλόπος στερεῖται τῶν δικαίων τοῦ 23 ἄρθρου, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ φθορεὺς ξένης ιδιοκτησίας, οἷος καὶ ὁ ζωοκτόνος. Νόμου δ' ἰσχὺν δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ὅ,τι ὁ νομοθέτης ἢ ἤθελεν, ἀλλὰ δὲν εἶπεν, ἢ εἶπεν, ἀλλὰ δὲν ἤθελε· τοῦτο δὲ ῥητέον μάλιστα περὶ ποινικῶν διατάξεων κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθ' ὃ ποινὴ δὲν ἐπιβάλλεται ἄνευ ῥητοῦ νόμου. Καὶ βεβαίως μὲν δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ νομοθέτης τῶν νόμων ἐκείνων τοῦ 1848 καὶ 1867 ἤθελε νὰ ὑφίστανται ζωοκλόπος καὶ ζωοκτόνος τὰς αὐτὰς ποινὰς καὶ τὰς συνεπείας αὐτῶν ὅλας ἐξ ἑαυτοῦ· διότι τὰς αὐτὰς ποινὰς ἐπιβάλλουσιν ἀμφοτέροις καὶ τὴν αὐτὴν στέρῃσιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄρθρ. 21 τοῦ Ποιν. Νόμου ὡς συνεπείαν τῆς καταδίκης αὐτῶν ἐπὶ πλημμελήματι ζωοκλοπίας ἢ ζωοκτονίας ἀπαγγέλλει τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου τοῦ 1848 καὶ τὸ 10 τοῦ νόμου τοῦ 1867· ζωοκλόπον δὲ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου τοῦ 1848 λέγει καὶ τὸν ζωοκτόνον, δεικνύον οὕτως, ὅτι ἡ ζωοκτονία μετέχει τῆς ζωοκλοπίας. Ἀλλ' ἂν ταῦτα ἀρκοῦντα εἰς ὑποστήριξιν, ὅτι, ὅπερ ἤθελεν ὁ νομοθέτης, τοῦτο καὶ ἐξέφρασε διὰ τῶν δύο νόμων, δυσχερὲς μοι ἐπικυαλέγω εἰπεῖν. Ἀποπὸν βεβαίως καὶ ἔσως παράλογον τὸ λογιζέσθαι ἄξιον τοῦ ψηφοφορεῖν ἐν ἐκλογαῖς τὸν ζωοκτόνον, ἀνάξιον δὲ τὸν ζωοκλόπον, καὶ διὰ τοῦτο καλὸν νὰ ὑποστηρίξῃτε ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 23 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ κατὰ τοῦ ζωοκτόνου καὶ προ-

καλήτε οὕτω καὶ τὴν κρίσιν τούτων περὶ τοῦ σπουδαίου αὐ-
τοῦ ζητήματος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος.

Διὰ παράνομον βόσκησιν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ποιμνίου εἶνε καταδιωκτέος
ἢ ὁ φύλαξ αὐτοῦ ποιμὴν ; "Ελληνες ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παραχαρά-
ξαντες νομίσματα μὴ κυκλοφοροῦντα ἐν Ἑλλάδι εἰσὶν ἐν ταύτῃ
τιμωρητέοι ;

Ἀριθ. 425.

Τῇ 24 Ἀπριλίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κεφαλλληνίᾳ Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3647 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ
αἰτεῖται ἡ γνώμη μου περὶ τούτου, εἰ ὁ νόμος ΩΝΞ (1880)
παραβάτας λέγων ἐν τῷ δευτέρῳ ἄρθρῳ ἐννοῇ τοὺς ἰδιοκτή-
τας τῶν ποιμνίων, ἢ τοὺς βόσκοντας τὰ ποιμνία ποιμένους.

Ἡ πρᾶξις πλημμέλημα, ὡς τιμωρούμενον φυλακίσει καὶ
χρηματικῇ ποινῇ τὰ δὲ πλημμελήματα δύνανται κατὰ τὸ
ἄρθρον 33 τοῦ Ποιν. Νόμου νὰ παρὰχθῶσιν εἴτε δολίᾳ προαι-
ρέσει, εἴτε ἀμελείᾳ, ἐὰν ἡ ποινικὴ διάταξις ἀμφότερα δείκνυσι
τιμωρητέα· νομίζω δὲ ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ νόμου κρίνων καὶ
ἐκ τῆς φύσεως τῆς παραβάσεως, ὅτι ὁ κύριος τοῦ ποιμνίου
τιμωρητέος ἐστὶν οὐ μόνον ἐὰν παρήγγειλεν, ἀλλὰ καὶ ἂν
ἡμέλησε νὰ παραγγείλῃ τῷ φύλακι τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τῶν
κτημάτων ἐν οἷς ἐδόσκησε τὸ ποιμνιον τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ὁ δὲ
φύλαξ μὴ ἔνοχος, ἐὰν ἐξ ἀγνοίας διὰ τοῦτο ἔπραξεν· εἰ δ' ἐν
γνώσει τῆς ἀπαιτοῦσας ἔπραξε, συνένοχος τῷ κυρίῳ, ἐὰν
μάλιστα οὗτος παρήγγειλεν αὐτῷ βόσκειν ἐν τοῖς ἀπηγορευ-
μένοις τόποις (ἄρθρ. 56 § 1 καὶ 3 Ποιν. Νόμου). Πάντως δὲ
λέγω, ὅτι ὀφείλει ὁ κύριος τοῦ ποιμνίου ἀποζημιῶσιν κατὰ
τὸ ἄρθρον 3, καὶ τε ἔνοχος καὶ τε μὴ ἔνοχος ἦ, διὰ τὴν ἀ-
μελήν ἐκλογὴν τοιοῦτου φύλακος.

Ἀπαντῶ ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἔγγραφον ὑμῶν ὑπ'
ἀριθ. 3769, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου, ἐὰν δύο Ἕλληνες
ἐν Καίρῳ συλληφθέντες ὡς παραχρηστικαὶ αἰγυπτιακῶν νομι-

σμάτων ἀπηγορευμένων ἐν Ἑλλάδι τιμωρητέοι εἰσὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 236 ἢ κατὰ τὸ ἄρθρ. 234 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Τὸ ἄρθρον 234 τιμωρεῖ τὸν παραχαράκτην μὴ ἀπηγορευμένων ἐν Ἑλλάδι νομισμάτων, τὸ δὲ 236 ἐκείνον, ὅστις οὐ μόνον παραχάραξεν, ἀλλὰ καὶ εἰς κυκλοφορίαν ἔβηκε νομίσματα ἀπηγορευμένα, τὰ δὲ παραχαρχθέντα ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων Ἑλλήνων, ἀπηγορευμένα ὄντα ἐν Ἑλλάδι, οὔτε ἐκυκλοφόρησαν ἐν αὐτῇ, οὐδὲ δύνανται νὰ κυκλοφορήσωσι διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν αὐτῶν ἢ λοιπὸν πρέπει νὰ εἴπωμεν ἀτιμώρητον τὴν πράξιν αὐτῶν, ἢ πρέπει νὰ κρίνωμεν τὸ ἀπηγορευμένον ἢ μὴ ἀπηγορευμένον καὶ τὴν γενδόμενὴν τυχὸν κυκλοφορίαν ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ παραχάραξις καὶ κυκλοφορία, καὶ τότε τιμωρητέα ἢ πράξις κατὰ τὸ ἄρθρ. 234 τοῦ Ποιν. Νόμου· τοῦτο δὲ νομίζω ὀρθότερον, διότι α) παρεδόθησαν ἡμῖν παρὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῷ τιμωρηθῆναι, ὡς ἤθελον τιμωρηθῆ, ἂν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπράττετο τὸ κατ' αὐτῆς παρχθὲν ἔγκλημα τῆς παραχράξεως, τοὔτέστιν ὡς ἐὰν παρεχάραττον Ἑλληνικὰ νομίσματα· καὶ β) ᾧ μέτρῳ δικαιοσύνης τιμωροῦμεν τοὺς ἀλλοδαποὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παραχάραττοντας Ἑλληνικὰ νομίσματα (ἄρθρ. 2 § 2 Ποιν. Δικον.), τῷ αὐτῷ μέτρῳ καὶ δίκαιον καὶ νόμιμον κατ' ἐμὲ κριτὴν τιμωρεῖν καὶ τοὺς Ἑλλήνας, ὅταν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τοῦ ἀλλοδαποῦ τόπου παραχάραττουσι νομίσματα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος

Πρωτοποκρατούμενος διὰ χρέος ἀσθενήσας ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἀριθ. 428.

Τῇ 26 Ἀπριλίου 1882.

Πρὸν τὸν κ. Ἐπαρχοῦ Ἡλείας.

Τὰ δύο πρῶτα ἐδάφια τοῦ ἄρθρου 1009 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας παρέλαβεν ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἐκ τοῦ ἄρθρου 788 τῆς γαλλικῆς δικονομίας· τὸ δ' ἄρθρον τοῦτο 788 συνεπλήρωσεν ἡ γαλλικὴ νομολογία, εἰποῦσα, ὅτι κατὰ τὴν μεταφο-

ρὰν τοῦ ὀφειλέτου ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς συλλήψεως εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἡ φυλακὴ ἐστίν, ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ ἀνάγκη ὑπαγορεύει φυλάττεσθαι τὸν ὀφειλέτην καὶ ἐν ἄλλαις φυλλακαῖς ἢ οἴκοις καὶ ἐν νοσοκομείοις καὶ οἴκοις ὑγείας, ἐὰν τυχὸν ἀσθενήσῃ, καὶ ὁ ταῦτα ποιῶν κλητὴρ, ὁ τοῦ ὀφειλέτου ὁδηγός, οὐδὲν παραβαίνει καθῆκον (Dallos Coutrainte par corps. ἀριθ. 902 — 905). ταῦτα δὲ τὰ κατὰ τὴν γαλλικὴν νομολογίαν κρατοῦντα ἤδη τότε ἐν τῷ ἐδαφίῳ τρίτῳ τοῦ ἄρθρ. 1009 ἀνέγραψεν ὁ ἡμέτερος νομοθέτης. Μετὰ δὲ τὴν ἄφιξιν καὶ καθειρξίν τοῦ ὀφειλέτου εἰς τὴν ὠρισμένην δι' αὐτὸν φυλακὴν οὔτε δι' ἀσθένειαν θυνκτὸν μετενεχθῆναι εἰς νοσοκομεῖον ἢ ἄλλον οἶκον νοσηλείας προσκαίρως, οὔτε δι' ἄλλον λόγον ἐξελεῖν τῆς φυλακῆς, ἐὰν μὴ αἰτήσῃ καὶ τὸ δικαστήριον ἐπιτρέψῃ τὴν αἵτησιν αὐτοῦ (Dallos αὐτόθι. ἀριθ. 1043 — 1044 καὶ 1046). Οὔτε δὲ ὁ πρόεδρος, οὔτε ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ ἀρμόδιαί εἰσιν ἐπιτρέπειν ἐκεῖνο, ἀλλὰ μόνον τὸ δικαστήριον (Dallos αὐτόθι. ἀριθ. 909). Ταῦτα δὲ ὀφείλομεν εἰπεῖν καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν Πολιτικὴν Δικονομίαν (ἄρθρ. 1017 — 1019), ὡς πηγὴν ἔχουσιν τὴν γαλλικὴν (ἄρθρ. 786 — 805 αὐτῆς καὶ ἄρθρ. 1008 — 1024 τῆς ἡμετέρας).

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ προχθὲς ληφθέντος ὑμετέρου ἐγγράφου ὑπ' ἀριθ. 1587.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Σύνθεσις δικαστηρίου Πρωτοδικῶν καὶ Πλημμελειοδικῶν. Περίπτωσις καθ' ἣν δὲν ὑπάρχουσι διωρισμένοι πέντε τακτικοὶ δικασταί. Ἀναπλήρωσις ἐλλειπόντων.

Ἀριθ. 438.

Τῇ 27 Ἀπριλίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Τρικκάλοις Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 829 ὑμέτερον ἔγγραφον, δι' οὗ ἐρωτῶμαι, εἰ ὁρθῶς διαφωνῇτε πρὸς τὸν ὑμέτερον προϋσταμένον, ἀξιοῦντες, ὅτι διωρισμένων ὄντων πκρά τῷ Πρωτοδικεῖῳ Τρικκάλων τοῦ προέδρου καὶ δύο πρωτοδικῶν ἀπαγορεύ-

εταί· ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸ τοῦ διορισθῆναι καὶ τοὺς δύο ἐτέρους πρωτοδικᾶς ἢ συγκρότησις τοῦ Πλημμελειοδικείου διὰ τῆς προσλήψεως δύο παρέδρων· διότι κατὰ τὴν ὑμετέραν γνώμην τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 32 καὶ τὰ ἄρθρα 33 καὶ 27 τοῦ Ὁργανισμοῦ ὑποστηρίζουσιν, ὅτι, ὅπως προσληφθῇ πάρεδρος ἐν τινὶ Πλημμελειοδικεῖῳ, ἀνάγκη νὰ ἐπέλθῃ κώλυμα εἰς τὸν ὑπάρχοντα πρωτοδικὴν εἴτε ἐκ θανάτου, εἴτε ἐξ ἄλλης ἐργασίας, εἴτε ἐκ μεταθέσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἐξ ἐλλείψεως διορισμοῦ ἐν τῷ νεοσυστάτῳ Πρωτοδικεῖῳ.

Ἦθελον συμφωνήσῃ ὑμῖν, ἂν τὸ αὐτὸ ἄρθρον 32 μὴ ἔλεγεν ἐν μὲν τῷ δευτέρῳ ἐδαφίῳ, ὅτι τὸ Πλημμελειοδικεῖον δὲν ἔχει ἰδίους δικαστάς, ἀλλ' οἱ τοῦ Πρωτοδικείου εἰσὶ καὶ τοῦ Πλημμελειοδικείου, ὅπερ τέσσαρας ἔχον δικαστάς κατέστησεν ἀναγκαίαν εὐθὺς ἀπὸ τῆς συστάσεώς του αὐτῆς τὴν πρόσληψιν παρέδρου, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ ἐδαφίῳ ῥητῶς, ὅτι τοὺς ἐλλείποντας ἀναπληροῦ ὁ πρόεδρος ἐκ τῶν παρέδρων. Ἀλλὰ ταῦτα λέγον τὸ ἄρθρ. 32 δείκνυσιν, ὅτι τὸ Πλημμελειοδικεῖον, ὡς καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον, ἄρχονται νομίμως τῶν συνεδριάσεων, ἅμα διορισθῶσι τόσοι δικασταί, ὅσοι ἐστὶν ὁ νόμιμος πρὸς συγκρότησιν αὐτῶν ἀριθμός, ἥτοι τὸ μὲν Πρωτοδικεῖον, ἐὰν δύο διωρίσθησαν δικασταί, τὸ δὲ Πλημμελειοδικεῖον, ἐὰν τρεῖς διωρίσθησαν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ προέδρου, συμπληρούμενα ἀμφοτέρω ὑπὸ παρέδρων, καὶ ἂν μὴ πάρεδροι ὑπάρχωσιν, ὡς μὴκέτι διορισθέντες, ὑπὸ δικηγόρων καὶ τοῦ Εἰρηνοδίκου κατὰ τὸ ἄρθρ. 278 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων τὸ λέγον, ὅτι οὗτοι προσλαμβάνονται οὐ μόνον ἐὰν ἀπουσιάζωσιν, ἀλλὰ καὶ ἂν μὴν ὑπάρχωσι πάρεδροι. Μὴ λησμονῶμεν δέ, ὅτι ταῦτα εἶπεν ὁ νομοθέτης πρὸ τῆς συστάσεως τῶν δικαστηρίων καὶ ὅ,τι λέγει ὁρᾷ καὶ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἀρχικὴν σύστασιν καὶ σύνθεσιν τῶν δικαστηρίων.

Ἄλλ' ἂν νόμιμον λέγω διὰ τοὺς εἰρημένους λόγους τὴν τοιαύτην συγκρότησιν, δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι καλῶς ἐπράξατε ἀναβαλόντες τὰς ποινικὰς δίκας, ἐὰν τὴν ἀναβολὴν ὑπηγό-

ρευε τὸ συμφέρον τῆς δικαιοσύνης, ἵνα εὐπρόσωπος καὶ σοδρακὰ παραστῇ ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος

Πειθαρχικὸν δικαστικὸν συμβούλιον.

Ἀριθ. 522. (τηλεγρ.)

Τῇ 19 Μαρτίου 1882.

Εἰσαγγελεῖ τῶν ἐν Κερκύρα Πρωτοδικῶν.

Ἀτελῶς ἐκτίθεται τὸ ζήτημα διὰ τοῦ ὑμετέρου τηλεγραφήματος καὶ ὑποθετικῶς διὰ τοῦτο ἀπκντῶν λέγω, ὅτι, ἂν ἀληθῶς πειθαρχικὰ παραπτώματα ἀπέσχε τὸ πειθαρχικὸν δικαστικὸν συμβούλιον τιμωρησάι, ὡς ἀναρμόδιον δῆθεν ὃν δι' οἰονδήποτε ἀνυπόστατον λόγον, λογιστέον κατ' ἐμὴν γνώμην ἐστὶ τὸ συμβούλιον τῶν Πρωτοδικῶν ὡς ὅλως παρκλιπὸν τὴν καταψήφισιν τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς καὶ ἐπομένως ἐπιβλητέα αὕτη ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου οὐχὶ κατ' ἀνακοπὴν ὑμῶν, ἀλλὰ κατ' αἵτησιν τοῦ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελεως τῶν Ἐφετῶν, ὅπως ὁρίζει τὸ ἄρθρ. 302 συνδυασμένον τῷ ἄρθρ. 300 § 1 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων· διότι ἄλλως διὰ τοιούτων ἀποφάσεων ἤθελε ματαιοῦσθαι ἡ τῶν προϊσταμένων συμβουλίῶν καὶ τοῦ Ὑπουργείου πειθαρχικὴ ἐξουσίη.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος.

Καταδίωξις καὶ τιμωρία τῶν ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις ἐγκληματισάντων πρὸ τῆς ἐνώσεως αὐτῶν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου.

Ἀριθ. 524. α

Τῇ 16 Μαΐου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Βόλῳ Πρωτοδικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ἀπὸ 19 Μαΐου ε. ε. ὑμέτερον τηλεγράφημα ὀλίγον βραδέως ἐξ ἀμφιταλχαντεύσεως, ἂν ἔπρεπε νὰ εἶπω ὑμῖν ὀλίγα τηλεγραφικῶς, ἢ μᾶλλον ἀποστείλω ἀντίγραφον τοῦ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα Λαμίας μακροῦ ἐγγράφου

μου τῆς 5 Δεκεμβρίου 1881, τοῦ περιέχοντος τὴν λύσιν πολλῶν ζητημάτων ἀναφνησμένων καὶ περ' ὑμῖν, ἐν οἷς καὶ τὸ περὶ οὗ ἐρωτῶμαι διὰ τοῦ τηλεγραφήματος.

Ἐπὶ τέλους ἀναγκαῖον ἔκρινα εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑμῖν μόνον ὅ,τι περὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος ἔγραψα πρὸς ἐκεῖνον, τοῦτο δηλαδή, ὅτι διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς κυριαρχίας κράτους τινὸς δὲν ἀμνηστεύονται τὰ ἐπὶ τοῦ προκατόχου διαπραχθέντα ἐγκλήματα, ὡς τοῦτο δείκνυσι καὶ τὸ ἄρθρ. 17 τῆς περὶ τῆς παρχωρήσεως τῶν νέων ἐπαρχιῶν συμβάσεως, ὅπερ προϋποτίθησι τιμωρητέα καὶ μετὰ τὴν μεταβολὴν τῆς κυριαρχίας τὰ διαπραχθέντα πρὸ αὐτῆς ἐγκλήματα καὶ διὰ τοῦτο λέγει κατὰ συνθήκην ἀμνηστευτέα τὰ πολιτικὰ γεγονότα· καταδιώκονται δὲ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς εἰσαχθείσης εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐκεῖνας ἡμετέρας ποινικῆς δικονομίας, αἵτινες ἐξ ἀνάγκης ὀπισθενεργὸν ἔχουσι δύνειν, διότι ἄλλως ἀτιμώρητα ἤθελον μείνει τὰ προδιαπραχθέντα, ἐφαρμοζομένου ὁμῶς τοῦ ποινικοῦ νόμου τοῦ προκατόχου κυριάρχου, ἐὰν μὴ ὁ εἰσαχθεὶς καὶ ἐκεῖ ἡμέτερος ἀτιμώρητος ἢ ἐλαφρότερον τιμωρητέον λέγῃ ὅ,τι ἐκεῖνος τιμωρεῖ βρύτερον. Ταῦτα δὲ εἰπὼν προστίθῃμι πρὸς ὑμᾶς καὶ ἄλλα τινα.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ διεθνoῦς (ἴδε Heffters Voelkerrecht § 36 ἐν τέλει, § 185—188 II, μεταφρασθὲν ὑπὸ Διομήδ. Κυριακοῦ) καὶ δημοσίου δικαίου καὶ οἱ τοῦ κατακτητοῦ καὶ παντὸς οὗ δικαίως σφετερισθέντος ἐπὶ χρόνον ὀλίγον ἢ μακρὸν τὴν κυριαρχίαν ἀλλοτρίου κράτους νόμοι σεβαστοὶ τῷ ἀνακτήσαντι τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ λαῷ, καθ' ὅσον εἰς προστασίαν δικαίαν τῶν κατοίκων ἐθεσπίσθησαν· διότι τοιαύτην προστασίαν ὥφειλε παρέχειν καὶ ὁ νόμιμος κυριάρχης τοῦ κράτους ἄρχων, ἡγεμὼν ἢ λαός· καὶ τοὺς ἐσχύσαντας ἄρχ ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις νόμους τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους ὀφείλομεν κατὰ τὸ μέτρον ἐκεῖνο ἐφαρμόζειν ὑπὲρ τῶν ἀδικηθέντων καὶ κατὰ τῶν ἀδικησάντων, ἂν καὶ ἐπὶ τῆς τουρκοκρατίας παρεβιάσθησαν· τοὔτέστιν ἐφαρμόζειν μὲν τοὺς εἰρημένους νόμους, ἐὰν καὶ ἐκεῖνοι τιμωροῦσιν ὅ,τι καὶ ὁ ἡμέτερος νόμος τιμω-

ρεῖ καὶ οὐχὶ βαρύτερον τούτου, ἀπέχειν δὲ πάσης ἐφαρμογῆς, καθ' ὅσον τιμωροῦσιν ὅ,τι τιμωρητέον οὐ λέγει ὁ ἡμέτερος, ἐφαρμόζειν δὲ κατὰ προτίμησιν τὸν ἡμέτερον, ἐὰν ἐκεῖνος ποι- νὴν ἀγνώστον τῷ ἡμετέρῳ ἢ ἀντικειμένην αὐτῷ ἀπαγγέλλῃ ἢ βαρυτέραν τοῦ ἡμετέρου (ἴδε καὶ Hélie Théorie du Code Pénal N° 44 καὶ ἐπ. ιδίως δὲ N° 47 καὶ 52 ἐκδ. Βρυξελ- λῶν). ἀντικείμενοι δὲ θεωρητέοι καὶ οἱ ὑπὲρ τῆς μωαμεθανι- κῆς θρησκείας ἢ κοινότητος ἀπαγγέλλοντες ποινάς, ἅς ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἢ κοινότητος δὲν ἀπαγγέλλουσιν ὅλως· ἐὰν δὲ ἄλλας ὑπὲρ ἐκείνων καὶ ἄλλας ὑπὲρ τούτων ὀρί- ζωσιν, ἐφαρμοστέαι καὶ ὑπὲρ τῆς μωαμεθανικῆς θρησκείας ἢ κοινότητος αἱ ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς, καὶ αὗται, ἐὰν αἱ κατ' αὐ- τῶν παρχώσεις τιμωρῶνται καὶ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου νόμου καὶ οὐχὶ ἐλαφρότερον· εἰ δ' ἐλαφρότερον, ἐφαρμοστέας καὶ ἐνταυθα ὁ ἡμέτερος νόμος, ὡς πανταχοῦ καὶ ἐπὶ πάσης ἐπὶ τουρκοκρατίας παραβάσεως τῶν ποινικῶν καὶ ἀστυκῶν νόμων. Ἐν ἄλλοις λό- γοις ἐφαρμοστέοι οἱ τουρκικοὶ νόμοι ἔνεκεν ἀξιοποιῶνων πρά- ξων διαπραχθεῖσιν ἐπὶ τουρκοκρατίας, ὡς εἰ ἦσαν νόμοι τοῦ ἡμετέρου κράτους, ὧν νεώτεροι νόμοι ἐλαφροτέρας ὥρισαν ποι- νὰς ἢ τὰς ὑφισταμένους ποινικὰς διατάξεις ὅλως κατήργησαν καὶ οὕτω τὴν θέλησιν τοῦ νομοθέτου δεικνύουσι τοῦ τιμω- ρεῖσθαι καὶ τὰς προγενεστέρας τοῦ νέου δικαιοτέρου νόμου πράξεις κατ' αὐτόν. Ὅτι δὲ τὸ δικαίωμα τοῦ τιμωρῆσαι τὰ ἐπὶ τουρκοκρατίας παρχθέντα ἐγκλήματα, ὅπερ ἡ Τουρκία εἶχεν, σὺν ταῖς ἐπαρχίαις παρελάβομεν παρ' αὐτῆς ἀποβα- λούσης τοῦτο, ἀναγνωρίζει, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, καὶ τὸ ἄρθρον 17 τῆς μετὰξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας συμβάσεως τῆς 20 Ἰουνίου 1881, ὡς λέγον ὅτι ἀμφότεραι αἱ δυνάμεις ἡ μὲν ὡς σχοῦσα μέχρι τῆς παραχωρήσεως, ἡ δὲ ὡς μέλλουσα ἔχειν ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως τὸ δικαίωμα τοῦ τιμωρῆσαι τὰ προ- διαπραχθέντα πολιτικὰ ἐγκλήματα, τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὸ δι' αὐτῆς τῆς συμβάσεως λυόμενον ζήτημα, ὑπισχνοῦνται ἀμνη- στεῦσαι αὐτά· διότι ἂν δὲν ἡδύνατο ἡ διάδοχος Ἑλλὰς τιμω- ρῆσαι, ὅσα ἐγκλήματα ἐν ταῖς παραχωρουμέναις ἐπαρχίαις

πρὸ τῆς παραχωρήσεως ἐπράχθησαν ὑπὸ τῶν πρῶτῃν τῆς Τουρκίας καὶ νῦν τῆς Ἑλλάδος ὑπηκόων, περιττὸν ἦτο εἰπεῖν ὅ,τι εἶπε περὶ τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων (ἴδε καὶ ἀριθ. 3 αὐτῆς).

Προκειμένου ὁμως περὶ νόμων ἔθνους δεσπόσαντος ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου καὶ ὡς δοῦλον τὸ ἡμέτερον ἐν πολλοῖς διοικήσαντος καὶ περὶ παραβάσεων νόμων δεσποτικῶν ὑπὸ ἀνθρώπων ἀνδραπόδων ἀνατροφὴν λαβόντων καὶ ἐκ τοῦ ἐμφύτου καὶ δεδικαιολογημένου αἰσθήματος τῆς ἐκδικήσεως διαπραξάντων πολλὰκις, ὅσα διέπραξαν, ἡ καταδίωξις περιοριστέα κατ' ἐμὴν γνώμην εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, καθ' ἃς οἱ ἀδικηθέντες ἀπαιτοῦσι τὴν τιμωρίαν, αὕτη δὲ ἐπιβλητέα κατὰ τὸν ἐλάχιστον ὅρον ὡς δικαιολογούμενον ἀρκοῦντως ὑπὸ τῶν εἰρημένων λόγων τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς δουλικῆς καταστάσεως τῶν κατοίκων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Πότε δικαστῆς ἐκπληρῶν καθήκοντα ἀνακριτοῦ δύναται νὰ ἐκπληροῖ καὶ εἰσαγγελικά ; Προκαταβολὴ τῶν δαπανῶν ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου, ὅπου τὰ δικαστήρια ἐξ ἐπαγγέλματος ἐνεργοῦσιν, ὡς ἐπὶ πτωχεύσεως.

Ἀριθ. 524. Β'

Τῇ 20 Μαρτίου 1882.

Πρὸς τὸν Πρωτοδίκην κ. Μίρμηρα.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ σήμερον ὑποβληθέν μοι ὑμέτερον τηλεγράφημα.

Ὅπου καθήκοντα ἀνακριτοῦ δεόν ἐνεργῆσαι ὑμᾶς, οὐ δυνατόν ἐκπληρωθῆναι ὑφ' ὑμῶν καὶ τὰ τοῦ Εἰσαγγελέως (ἀριθρ. 184, 185 καὶ ἄλλα τῆς Ποιν. Δικονομίας) καὶ δεόν δικαστικὸν πάρεδρον ἐν ἐλλείψει δικαστῶν ἐκπληρῶσαι ταῦτα· ὅπου δὲ οὐ δεόν ἐκεῖνο, δυνατόν τοῦτο· δύνασθε λοιπὸν ἀναδεχθῆναι καὶ τὰ τοῦ ἐλλείποντος Εἰσαγγελέως καὶ Ἀντεισαγγελέως καθήκοντα ἀπέχοντες τούτων μόνον ὡς πρὸς τὰς ἀνατεθείσας ὑμῖν, ὡς μόνον δικαστῇ, ἀνακρίσεις.

Κατ' ἀρχὴν τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας, ὅπου τὰ δικαστήρια ἐξ ἐπαγγέλματος ἐνεργοῦσι κατὰ νόμον, προκαταβλητέα

εἰσὶ καὶ τὰ τέλη καὶ ἔξοδα ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ἀσήμου χάρτου γράφονται πρακτικὰ καὶ ἀπόφαισις, εἰσπράττονται δὲ ἐκεῖνα παρὰ τοῦ καθ' οὗ ἐκδίδεται. Τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην ἐκφράζει τό τε ἄρθρον 460 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου περὶ τῶν ἐξόδων τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 440 ἐνεργουμένων καὶ ἀπαγγελλομένων δικαστικῶν πράξεων καὶ τὸ ἄρθρ. 550 ἐν τέλει περὶ τῶν ἐξόδων τῶν πράξεων τοῦ ἄρθρ. 549 λέγον, ὅτι ἐξοφλοῦνται πρὸ πάντων αὐτά, ἐὰν αἰτηθῇ ἡ ἀνάκλησις τῆς ἀποφάσεως, τῆς πικυσάσης τὰς ἐργασίας τῆς πτωχεύσεως δι' ἑλλειψιν περιουσίας, διὰ τὸ ἀποδεδειγμένως ὑπάρχειν ἔτι ἱκανὰ χρήματα, ἢ διὰ τὸ προκαταβάλλεσθαι ὑπὸ τοῦ αἰτούντος τὴν ἀναγκαστικὴν ποσότητά, διότι τοῦτο δείκνυσιν, ὅτι καὶ χωρὶς τινος προκαταβολῆς πρὸ ἰδιώτου, πολλῶ δ' ἥττον παρὰ τοῦ εἰσληγτοῦ δικαστοῦ, ἐκδίδεται ἡ παύσις τὰς ἐργασίας τῆς πτωχεύσεως ἀποφάσις· διότι ὁ νόμος λέγει δηλαδὴ, ὅτι ὕστερον ἐξοφλοῦνται τὰ δι' αὐτὴν γενόμενα ἔξοδα, ἐὰν ἀποδεχθῇ ὅτι ὑπάρχουσι τῆς πτωχεύσεως χρήματα ἢ ἐὰν οἱ διαφορέμενοι καταβάλωσι τ' ἀναγκαῖα πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἐργασιῶν μετ' ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἀρμόδια στρατιωτικὰ ἀρχαὶ πρὸς ἐνέργειαν προανακρίσεων κατὰ στρατιωτικῶν. Τὰ ἀρχηγεῖα εἰσὶ πρὸς τοῦτο ἀρμόδια;

Πρὸς τὸν κ. Διευθυντὴν τοῦ δικαστικοῦ γραφείου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἀριθ. 531.

Τῇ 18 Μαρτίου 1882.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ζήτημα ὅπερ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 26 ὑμετέρου ἐγγράφου τίθεται μοι, ἐὰν δηλαδὴ δύνανται τὰ ἀρχηγεῖα τοῦ στρατοῦ ἐνεργεῖν προανακρίσεις· δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 67 καὶ 68 τῆς στρατιωτικῆς ποιν. νομοθεσίας.

Ὁ στρατὸς ἔχει ἀξιοματικοὺς διοικοῦντας μὲν πολλὰ στρατοῦ σώματα καὶ διαφόρων ὀπλῶν, οὐδενὶ ὅμως τούτων ἀνήκοντας καὶ τοιοῦτοι οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ὅλου στρατοῦ ἢ μέ-

ρους αὐτοῦ, στρατηγοί, ἀντιστράτηγοι ἢ ὑποστράτηγοι καὶ ἀξιωματικούς διοικοῦντας ἐν σῶμα ἢ καὶ λόχον ἀποτελοῦντα τὸ ὅλον σῶμα καὶ τῷ σώματι ἢ τῷ λόχῳ ἀνήκοντας, οἷοι οἱ διοικηταὶ συντάγματος ἢ τάγματος ἐν ἐλλείψει συντάγματος, ἢ λοχαγοί, ἐὰν λόχος τὸ ὅλον σῶμα ἀποτελῇ. Ἀξιωματικούς δὲ τοιούτους διοικοῦντας σώματα, οἷς καὶ ἀνήκουσιν, ἐκνοοῦσι, κατ' ἐμὴν γνώμην, τὸ τε ἡμέτερον ἄρθρον 68 καὶ τὸ ἐξ οὗ ἀν-
τεγράφη ἄρθρον 85 τῆς Γαλλικῆς στρατ. ποιν. νομοθεσίας λέ-
γοντα τὸ μὲν, ὅτι οἱ διοικηταὶ στρατιωτικῶν σωμάτων ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῶσιν αὐτοπροσώπως τὰς προανακριτικὰς πράξεις, τὸ δέ, ὅτι οἱ chefs de corps δύνανται τοῦτο πράξιν διότι chefs de corps ὀνομάζουσιν οἱ Γάλλοι τὸν συνταγματάρ-
χην (colonel) καὶ λοιποὺς διοικητὰς σωμάτων, οἷς καὶ ἀνήκου-
σιν (ἴδε Commentaire sur le code de justice militaire par Pradier-Fodéré ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 8 καὶ Dalloz vol. 34 Organ. militaire N° 140), οὐδαμοῦ δὲ ἡδυνήθην εὑρεῖν καὶ τοὺς ἀρ-
χηγούς σωμάτων, στρατηγούς καὶ ἄλλους, chefs de corps λε-
γομένους. Κυβερνήτας δὲ τῶν βασιλικῶν πλοίων λέγει καὶ τὸ
ἄρθρ. 9 τῆς ἡμετέρας νηυτικῆς ποιν. νομοθεσίας τοὺς chefs
de corps τοῦ ἄρθρου 115 τῆς γαλλ. ναυτικῆς ποινικῆς νομο-
θεσίας· τῶν κυβερνητῶν δὲ πλοίων βαθμὸν ἔχουσι καὶ μισθὸν
συνταγματάρχου οἱ τῆς α' τάξεως, ἀντισυνταγματάρχου οἱ
τῆς β' καὶ ταγματάρχου οἱ τῆς γ'· τοιούτους ἀρχ. ἐνόησεν καὶ τὸ
εἰρημένον ἄρθρον 68 μεταφράζον τὸ τοῦ γαλλικοῦ 85 chefs
de corps. Τοῦτο δέ, ὅτι δηλαδὴ τοῖς διοικηταῖς σωμάτων,
οἷς ἀνήκουσιν, ἀνατίθεται ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 68 τοῦ
ἡμετέρου καὶ 85 τοῦ γαλλικοῦ νόμου ἡ προανακρισις ἐπὶ ἀ-
ξιοποίνων πράξεων πραχθεῖσων ὑπὸ στρατιωτικῶν τῶν σωμά-
των αὐτῶν, καὶ ἄλλως δείκνυσιν μᾶλλον τῆς ἡμετέρας ἢ Γαλλ.
ποιν. νομοθεσία· διότι κατ' αὐτὴν (ἄρθρα αὐτῆς 8 καὶ 99) ὁ
ὑπουργὸς μόνον ἐπὶ κατὰδιώξεως συνταγματάρχων καὶ ἀνω-
τέρων αὐτοῦ ἀξιωματικῶν, στρατηγῶν καὶ λοιπῶν, ἀρμόδιος
διατάττειν ἀνάκρισιν καὶ τὴν παραπομπὴν αὐτῶν· ἐπὶ κατὰ-
διώξεως δὲ πάντων τῶν λοιπῶν ἀξιωματικῶν ἀρμόδιος δια-

τάτειν ταῦτα ὁ général commandant la division· αὐτὸς δ' ἐστὶν ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνεργούντων κατὰ νόμον τὰς προανακρίσεις καὶ πρὸς αὐτὸν στέλλονται αὐταὶ καὶ ἐὰν συνταγματάρχαι ἢ στρατηγοὶ καταδιώκονται καὶ δι' αὐτοῦ λαμβάνει αὐτὰς ὁ Ὑπουργὸς (ἴδε τὸν αὐτὸν Pradier-Fodéré ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 99). Ἡ ἐξουσία δ' αὕτη τοῦ général commandant la division καθίστησι καὶ πράγματι ἀδύνατον παρὰ τοῖς γάλλοις τὸ ἐνεργεῖν προανακριτικὰς πράξεις καὶ ὑπάγεσθαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἐκείνου ὡς προϊσταμένου τῆς ἀνακρίσεως στρατηγικούς ἀξιωματικούς ἀνωτέρους αὐτοῦ ἢ καὶ ἴσους αὐτῷ.

Παρ' ἡμῖν ἀληθῶς τὸ ἄτοπον τοῦτο δὲν εἶνε δυνάτὸν νὰ συμβῇ· διότι ὁ Ὑπουργὸς ἐφ' ὅλων τῶν προανακρίσεων προτίσται καὶ διὰ τοῦτο ὁμολογῶ μὲν, ὅτι δυνάτὸν δεχέσθαι τὸ στρατοδικεῖον ὡς ἀρμολίως ληφθείσας τὰς προανακριτικὰς πράξεις παρὰ τῶν ἀρχηγείων καὶ οὐχὶ ἀκύρους οὔσας καὶ ἐπομένως μὴ ἀναβάλλειν τὰς δίκας πρὸς αὐτοπρόσωπον ἐμφάνισιν τῶν προανακριτικῶς ἐξετασθέντων καὶ ὀρκισθέντων μαρτύρων, ἀλλ' ἐπιτρέπειν τὴν ἀνάγνωσιν τῶν καταθέσεων αὐτῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ (ἄρθρ. 87, 120, 123 τῆς ἡμετέρας στρατ. ποιν. νομοθεσίας) στηριζόμενον ἐπὶ τούτου, ὅπερ ὡς ἀρχὴ τοῦ ἄρθρου 85 τῆς γαλλικῆς καὶ τοῦ ἄρθρου 68 τοῦ ἡμετέρου φαίνεται πού ἐκφράζων καὶ ὁ Dalloz (vol. 34, N° 907) ὡς λέγων· «Tous chefs militaires investis d' un commandement supérieur Comme les Commandants ect... peuvent même proceder à ces actes (de police) eux — mêmes· καὶ δεχόμενον κατὰ τὴν αὐτὴν ἀρχήν, ὅτι ἀρμόδιος ἐνεργεῖν προανακρίσεις καὶ ὁ ἀρχηγὸς στρατοῦ ἐπὶ πάσης καταδιώξεως ὡς πάντων ἀνώτερος ὢν καὶ ὡς ἔχων βεβαίως τὴν ὑπερτάτην δικαιοκρατικὴν ἀστυνομίαν ἐν τῷ στρατῷ, οὗ ἀρχηγός ἐστιν· ἀλλ' ἐγὼ ἔχω ὑπ' ὅψιν τὴν ἀναμφισβήτητον ἀρχήν, ὅτι οὐδεὶς ἀρμόδιος ἀνακρίνειν καὶ προανακρίνειν πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀρμολίως ῥητῶς κηρυττομένων (ἴδε Helie Traité de l' Instr. criminelle vol. 3 N° 1271 : la première condition nécessaire pour la validité des actes de la police judici-

aire est qu' ils soient accomplis par un officier compris-
teut. C' est la délégation de la loi qui donne à cet officier
son pouvoir, et à ses déclarations leurs effets), διατάζω
εἰπεῖν ἐκεῖνο, εἰ καὶ ἀναγκαστὸν νομίζω διὰ νόμου καθιερωθῆ-
ναι τὴν ἀρχὴν ἐκείνην καὶ μάλιστα ἐπὶ καταδιώξεως σωμα-
ταρχῶν οὐδένα πλὴν τοῦ ἀρχηγοῦ στρατοῦ ἀνώτερον ἐαυτῶν
ἐχόντων διοικητὴν καὶ ὀρισθῆναι πάσας μὲν τὰς περὶ προανα-
κρίσεως ἐκθέσεις πέμπεσθαι πρὸς τὸν Ὑπουργὸν διὰ τοῦ ἀρ-
χηγοῦ, τοῦτον δὲ ἡτιολογημένην πέμπειν πρὸς τὸν Ὑπουργὸν
γνώμην περὶ τῶν καταδιωκομένων πράξεων, ὥς καὶ παρὰ τοῦ
general commandant la division ἐν Γαλλίᾳ γίνεται (ἴδε
Pradier-Fodéré. l e. ἐπὶ τοῦ ἀρθροῦ 99).

Ὁ Εἰσαγγ. λέει·

— Α. Παπδιαμαντόπουλος.

Ὅτι κατὰ τὸ διάταγμα τῆς 13 Μαΐου 1835 τιμωρητέος ἐστὶ ὑπὸ τοῦ
πταισματοδικεῖου ὁ πρόξενος γενόμενος ζημίας ξένης ιδιοκτησίας
διὰ βοσκῆσεως, καὶ ἂν αὕτη ὑπερβαίῃ τὰς χιλίας δραχμὰς.

Ἀριθ. 554.

Τῇ 22 Μαΐου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Τρικκάλοις Πρωτοδικῶν.

Τὰ πταίσματα διακρίνει βαρυτέρων ἀξιοποιῶν πράξεων,
πλημελημάτων καὶ κακουργημάτων, οὐχὶ ἡ προκίρσις, ἀλλ'
ἡ ποινὴ (ἀρθρ. 4, 38, 502)· ὅτι δὲ δυνατὸν καὶ τὴν ἐκ προθέ-
σεως πραττομένην φθορὰν ξένης ιδιοκτησίας πταίσμα εἶναι,
δεικνύουσι τὰ ἀρθρα 421 καὶ 693 τοῦ Ποιν. Νόμου. Τὸ δὲ
ἀρθρον 696 λέγει, ὅτι κατὰ τοὺς ὅρους τῶν περὶ ἀγρῶν καὶ
λειμώνων ἰδιαιτέρων διατάξεων τιμωρεῖται, ὅστις νέμει ἄνευ
ἐπὶ τούτῳ ἀδείας ἐν νομαῖς ξέναις· ἰδιαιτέρα δὲ διάταξις ἡ
τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 διατάγματος τιμωρεῖ πάντα βό-
σκοντα ἐπὶ ξένων γαιῶν ἰσοτίμῳ τῆς ἀποζημιώσεως προστίμῳ,
ὅση καὶ ἂν ᾖ ἡ ζημία· ἡ δὲ διάταξις 14 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμ-
βρίου 1836 διατάγματος ῥητῶς λέγει, ὅτι ἐπὶ φθορᾷ, τιμω-
ρουμένης κατὰ τὸ διάταγμα ἐκεῖνο τῆς 13 Μαΐου 1835, ὁ πται-
σματοδίκης κρίνει ὅσον καὶ ἂν ᾖ τὸ μέγεθος τοῦ προστίμου,
ὃ χρηματικὴν ποινὴν ὀνομάζει, καὶ μόνον τὰ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν

προερχόμενα κρίνονται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ γενικοῦ ποινικοῦ νόμου. Ἐξ ὅλων δὲ τούτων ἐξάγεται κατ' ἐμὴν γνώμην, ὅτι καὶ ὁ ἐκ προθέσεως βροχήσας τὰς ἀγέλας αὐτοῦ ἐν ἀλλοτρίῳ λειβαδίῳ ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ δεσπότου μείζονι τῶν χιλίων δραχμῶν κατὰ τὸ διάταγμα τῆς 13 Μαΐου 1835 τιμωρητέος καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 423 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδικμαντόπουλος.

Στρατιώτης κατηγορούμενος δι' ἀξιοποίνων πράξιν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ παράνομον τῆς κατατάξεώς του ὡς ἐβελοντοῦ δι' ἀνηλικιότητα ἢ δι' ἔλλειψιν τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας; Δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ ὅτι διέπραξε τὸ παράπτωμα ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ὑπηρετεῖ πέραν τῆς θητείας του παρὰ τὴν θέλησίν του; Στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ κρατοῦσαι ἐν τῇ ὑπαρξίᾳ στρατιώτας πέραν τῶν ὑποχρεώσεων των τιμωροῦνται; Τιμωροῦνται οἱ λιποτακτοῦντες μετὰ τὸ πέρας τῆς ὑποχρεώσεώς των; Οἱ ἀδικοῦντες προϊστάμενοι στρατιωτικῶν καὶ διὰ τῆς ἀδικίας ὀλικῶς ζημιοῦντες αὐτοὺς δύναται νὰ ἐναχθῶσιν ἐπὶ ἀποζημιώσει καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ Δημόσιον;

Ἀριθ. 588.

Τῇ 28 Μαΐου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Διευθυντὴν τοῦ δικαστικοῦ γραφείου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἀπαντῶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 29 ὑμέτερον ἔγγραφον τῆς 25 Μαΐου ε. ε., δι' οὗ ζητεῖται ἡ γνώμη μου ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων.

α) Ἐὰν Ἕλληνες μὴ συμπληρώσαντες τὴν νόμιμον ἡλικίαν χωρὶς τῆς συναινέσεως τῶν γονέων αὐτῶν ἢ ἀλλοδαποὶ γενόμενοι δεκτοὶ ἐν τῷ στρατῷ δύναται πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συνεπειῶν ἀξιοποίνων πράξεων, αἱ διαρκούσης τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν διέπραξεν, νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸ παράνομον τῆς κατατάξεως καὶ προτείνωσι τὸ ἀναρμόδιον τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν καὶ δικαστηρίων πρὸς τὸ δικάσαι καὶ τιμωρῆσαι αὐτούς; β) Ἐὰν ταῦτα δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι καὶ προτείνωσι καὶ οἱ πέραν τοῦ τέλους τῆς θητείας αὐτῶν παρὰ τὴν θέλησίν των κρατούμενοι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ στρατοῦ ὡς πρὸς τὰς μετὰ

τὸ πέρας ἐκεῖνο διαπραχθεῖσας παραβάσεις τῶν στρατιωτικῶν καθηκόντων, καθ' ὅσον αὗται τιμωροῦνται εἰδικαίς διατάξεσι τῆς στρατιωτικῆς νομοθεσίας.

Τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας διὰ πολλῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ ἀπεφάνητο, ὅτι ὁ ἐθελουσίως καταταττόμενος εἰς τὸν στρατόν, κατ' ἀρχὴν τῆς στρατιωτικῆς νομοθεσίας, ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐγγράφεται εἰς τὸ μητρώον τοῦ τάγματος, ὑπόκειται τοῖς στρατιωτικοῖς ποινικοῖς νόμοις καὶ τῇ δικαιοδοσίᾳ τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων, ὅτι δικάζεται ὑπὸ τούτων καὶ κατ' ἐκείνους τοὺς νόμους καὶ ἐὰν περὶ πλαστογραφίας ὅπ' αὐτοῦ πραχθεῖσας περὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὸ μητρώον πρόκειται καὶ ὅτι ἡ ἀκυρότης τῆς ἐκουσίας κατατάξεως αὐτοῦ διὰ τὸν λόγον, ὅτι θὲν εἶχε τὴν νόμιμον ἡλικίαν καὶ τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων αὐτοῦ, ἢ ὅτι ἑκπύωτος ἦν τοῦ δικαιώματος τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ, ὅτε κατετάττετο, ἢ ὅτι ἔπραξε τὸ στρατιωτικὸν ἐγκλήμα μετὰ τὸ πέρας τοῦ χρόνου τῆς θητείας αὐτοῦ, οὐδὲν ὡς παρκαλύψει τὴν ἄσκησιν κατ' αὐτοῦ τῆς στρατιωτικῆς δικαιοδοσίας καὶ τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ ἕνεκα στρατιωτικοῦ ἐγκλήματος, κακουργήματος ἢ πλημμελήματος, πραχθέντος καὶ ὑπὸ τοιούτου ἐν τῷ στρατιωτικῷ σώματι ἀτόμου· διότι, προστίθῃσι, τὸ εἶδος τῆς πράξεως εἶνε ἐνταυθα ἐκεῖνο ὅπερ ὁρίζει τὴν ἀρμοδιότητα (ἴδε Théorie du Code Pénal par Chauveau et Hélie N° 71 ἐκδόσις Βρυξελλῶν). Ἐνκντίν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ ἀπεφάνητο Ἀναθεωρητικόν τι στρατιωτικὸν διαστήριον τοῦ Βελγίου περὶ τοῦ ἀνήλικου τοῦ καταταχθέντος χωρὶς τῆς ἐγκρίσεως τῶν γονέων αὐτοῦ εἰπόν, ὅτι ἡ ἀκυρότης τῆς κατατάξεως δευτῇ γενομένη ὡς βάσιμος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀνατρέχει εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐγγροφῆς καὶ ἐπομένως τὰ πραχθέντα στρατιωτικὰ ἐγκλήματα, ὡς τιμωρητέα ὄντα κατὰ τοὺς ἐξαιρετικοὺς ποινικοὺς στρατιωτικοὺς νόμους, συνεχλεῖ-
πουσι μετὰ τῆς ιδιότητος τοῦ στρατιώτου, ἥτις παρήγαγεν αὐτὰ καὶ τιμωρητέος ἐστὶν ὁ ἀνήλικος μόνον διὰ τὰ πραχθέντα

τυχὸν κοινὰ ἐγκλήματα παρὰ τῶν κοινῶν δικαστηρίων (ἴδε τοῦ αὐτοῦ συγράμματος Νο 71. 2 (10)).

Δυνατὸν λοιπὸν εἶπειν καὶ τὰ ἡμέτερα στρατοδικεῖα σύμφωνα τῷ Ἀκυρωτικῷ τῆς Γαλλίας, ὅτι καὶ ὁ χωρὶς τῆς συναινέσεως τῶν γονέων ἢ τοῦ ἐπιτρόπου ἀνῆλιξ καὶ ὁ ἀλλοδαπὸς δεκτοὶ γενόμενοι ἐν τῷ στρατῷ καὶ οἱ πληρώσαντες τὸν τῆς θητείας αὐτῶν χρόνον, ἀλλὰ τὴν ἄφεισιν μηκέτι λαβόντες, ὑπόκεινται τῇ στρατιωτικῇ δικαιοδοσίᾳ καὶ τιμωρητέῳ εἰςὶ διὰ πάντα τὰ στρατιωτικὰ ἐγκλήματα τὰ διαπραχθέντα μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν οἱ μὲν ἀποπεμφθῶσιν, οἱ δὲ ἀφεθῶσι· δυνατὸν ὁμῶς εἶπειν καὶ τοῦναντίον σύμφωνα τῷ Ἀναθεωρητικῷ τοῦ Βελγίου, ὅτι οἱ πρᾶνὸς δεκτοὶ γενόμενοι ἐν τῷ στρατῷ, ὅ τε ἀνῆλιξ χωρὶς τῆς συναινέσεως τῶν γονέων ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ καὶ ὁ ἀνίκανος ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ ἡμεδαπός, ἐπομένως καὶ ὁ πάντως ἀνίκανος ἀλλοδαπὸς καὶ ὁ μετὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ὠρισμένης ὑπὸ τοῦ νόμου θητείας αὐτοῦ μὴ ἀφιέμενος τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοδοσίαν, οὐδὲ τιμωροῦνται ἐπὶ τοῖς στρατιωτικοῖς ἐγκλήμασιν, ἅτινα οἱ μὲν ἀποθητεύσαντες μετὰ τὸ πέρας τοῦ χρόνου τῆς θητείας αὐτῶν, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπὸ τῆς κατατάξεως αὐτῶν εἰς τὸν στρατὸν διέπραξαν.

Κατ' ἐμὴν δὲ γνώμην, ἐὰν μὲν ὁ ἀνῆλιξ παρέστησεν ἑαυτὸν δολίως ὡς ἐνήλικα, ὁ δὲ ἀλλοδαπὸς δολίως εἶπεν, ὅτι Ἕλλην καὶ ἡ ἀρμοδία ἀρχὴ πιστεύσασα παρεδέξατο αὐτοὺς καὶ κατέταξεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν, δὲν δύνανται κατὰ ῥητὰς διατάξεις τοῦ παρ' ἡμῖν κρατοῦντος νόμου τοῦ Ῥωμ. δικαίου (ἴδε Ν. 2. 3. Κωδ. (2. 43) Βασιλ. (10. 25. 2. 3.) διὰ τὸν δόλον αὐτῶν νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἀκυρότητα τοῦ συναφθέντος διὰ τῆς κατατάξεως μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Κράτους συνκλλάγματος περὶ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας· μὴ δυναμένων δέ, ἡ ἀκυρότης δὲν ἐξετάζεται καὶ ἐπομένως δικάζονται ὑπὸ τῶν στρατοδικείων καὶ τιμωροῦνται ὡς οἱ ἐνήλικες Ἕλληνες στρατιωτικοί, ἀποβάλλονται δὲ μόνον τοῦ στρατοῦ μετὰ τὴν ἐκτέλεισιν τῆς ποινῆς αὐτῶν,

ἐὰν ἔτι ὁ μὲν ἀνῆλιξ, ὁ δὲ ἀλλοδαπὸς ᾗ. Ἐὰν δ' ὠμολόγησαν ἐξ ἀρχῆς ὁ μὲν τὴν ἀνῆλικιότητα αὐτοῦ, ὁ δέ, ὅτι ἀλλοδαπὸς ᾗ, δύνανται νὰ προτείνωσι τὴν ἀκυρότητα τῆς κατατάξεως αὐτῶν, καὶ ἀκύρου ὄντος ἐξ ὑπαρχῆς τοῦ συναφθέντος περὶ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας συναλλάγματος, δὲν ὀφείλουσι λόγον διὰ τὰς παρὰβάσεις αὐτῶν, ὅτι παρὰ τῶν νομίμως καταταττομένων στρατιωτικῶν διαπραττόμεναι δι' εἰδικῶν ποινικῶν νόμων τιμωροῦνται· τοῦτο νομίζω ὀρθότερον εἰπεῖν καὶ ὑπὲρ τῶν στρατιωτικῶν, ὧν ἡ θητεία ἔληξε καὶ ἀδικαιολογήτως κρτοῦνται ἐν τῷ στρατῷ· διότι ἄκυρος καὶ ἡ τούτων περαιτέρω κράτησις ἐν τῷ στρατῷ, ὡς παράνομος, οὕσα ἀπαλλάττει αὐτοὺς πάσης ἰδιαζούσης τῷ στρατιώτῃ ἐξουσίας.

γ'.) Ἐὰν 1) τιμωρητέαι ἐπὶ παρὰνόμῳ κατακρατήσῃ αἱ ἀρχαὶ αἱ κρατοῦσαι τοὺς ἀφυπηρετήσαντας πέραν τῆς νομίμου ὑποχρεώσεως αὐτῶν, εἴτε κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν, εἴτε ἐκ παρῆξηγήσεων, σφαλμάτων τῶν ἀνωτέρων, ἢ βραδύτητος συνεννοήσεως ἢ ἐξ ἄλλων ὁμοίων λόγων, 2) τιμωρητέοι οἱ λειποτακτοῦντες μετὰ τὸ πέραν τῆς πρὸς ὑπηρεσίαν ὑποχρεώσεως αὐτῶν.

Ὡς πρὸς μὲν τὸ 1) λέγω ὅτι, ἐὰν μὲν ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ στερῇται αὐτοὺς τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας καὶ κατὰ τρόπον στεροῦντα αὐτοὺς αὐτῆς κατέχει ἐν τῷ στρατῷ, τιμωρεῖται ἐπὶ παρὰνόμῳ κατακρατήσῃ (ἄρθρ. 322 Ποιν. Νόμου), ἐὰν δὲ οὐχὶ πρὸς τοῦτο, ἀλλ' ἀδικαιολογήτως, εἴτε ἐκ προθέσεως, εἴτε ἐξ ἀμελείας, τιμωρεῖται κατὰ τὰς περιστάσεις ἐπὶ παρὰβάσει τῶν καθηκόντων αὐτῆς· περὶ ἀρχικῶς ἢ καὶ ποινικῶς (ἄρθρ. 487, 488, 493 Π. Ν.)· ὁ δ' ὑφιστάμενος ὁ ὑπείκων τῇ διαταγῇ ἀνωτέρου καὶ μὴ παρέχων τὴν ἄφῃσιν ἀτιμώρητός ἐστιν, ἐὰν τὰ τοῦ ἄρθρ. 97 Π. Ν. συντρέχουσιν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὡς πρὸς δὲ τὸ 2) λέγω, ὅτι δὲν νομίζω νόμιμον τὴν τιμωρίαν τοῦ διὰ λειποταξίας ἀπαλλαγέντος παρὰνόμου ὑποχρεώσεως ὑπηρεσίας ἐν τῷ στρατῷ μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας, ἐὰν ἄλλως αὕτη γένηται χωρὶς τίνος ἄλλης παρὰβάσεως τῶν νόμων.

Τελευταῖον δὲ λῶν τὴν μέχρι σήμερον σιωπὴν μου πρὸς τὸ ὑμέτερον ὑπ' ἀριθ. 20 ἔγγραφο, προσελθοῦσαν δυστυχῶς ἐκ τούτου, ὅτι ἀναμιχθέντος ἐξ ἀρχῆς εἰς ἄλλα ἔγγραφα, ἐλησμὸν ἤθη ὅλως ἢ περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Εἰσαγγελίας καὶ μόλις σήμερον ὑπεβλήθη μοι. Ἀπάντων δὲ εἰς αὐτὸ λέγω, ὅτι ὁ ἀδικούμενος ὑφ' οἰουδὴ ποτε ὑπαλλήλου ἀνωτέρου αὐτοῦ ἢ ὑποδεεστέρου καὶ διὰ τῆς ἀδικίας ὀλίκως ζημιούμενος δύναται ἀσφάλτως προσφυγεῖν εἰς τὰ δικαστήρια κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ συνευθυνομένου κατὰ τὴν νομοδογίαν τῶν δικαστηρίων διὰ τὰς παρὰ νόμους καὶ ἐπιζημίους πράξεις τῶν ὑπαλλήλων Δημοσίου χρηματικὴν ἐπιδιώκων ἀποζημιώσιν, ἀγνοῶ δὲ ὅλως, ὡς ἀδελφὲς τῶν περὶ τῆς αὐστηρᾶς πειθαρχίας τοῦ στρατοῦ, ἐάν ἢ ἐπιδοθεῖσιν τῷ Ὑπουργῷ τῶν Στρατιωτικῶν αἰτήσεις θεραπείας περιέχει τι ἀντικείμενον τῇ πειθαρχίᾳ καὶ ἐάν ὁ χρόνος τῆς φυλακίσεως διὰ πειθαρχικὸν παράπτωμα τοῦ στρατιώτου λογιστέος ἢ μὴ λογιστέος εἰς τὸν χρόνον τῆς θητείας. Τοῦτο δὲ μόνον δύναμαι εἰπεῖν, ὅτι καλῶς κρατεῖται ἐν τῇ φυλακῇ καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας, ἐάν τι παράπτωμα προηγήθη τῆς λήξεως καὶ ὅτι ἡ αἰτήσις θεραπείας οὔτε νὰ παροραθῇ εἶνε δίκαιον, ἐάν τι δίκαιον περιέχει, οὔτε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν πρέπει, ἐάν παράλογος ᾖ.

Ἐπιστρέφω δὲ τὴν σταλείσάν μοι αἰτήσιν θεραπείας.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ τῶν περὶ ἱκανότητος καὶ προβιβασμοῦ δικαστῶν συντασσόμενων ἐκθέσεων καὶ γνωμοδοτήσεων.

Ἀριθ. 588. Β'

Τῇ 1 Ἀπριλίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτριας Ἐφετῶν.

Ὁ καλούμενος γνωμοδοτῆσι περὶ προβιβασμοῦ δικαίωμα καὶ χρέος ἔχει ζητεῖν πάντοθεν πάσας τὰς δυνατάς πληροφορίας περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ προβιβαστέου καὶ τῶν παραγενομένων ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὰς αὐτῶν θέσεις Προέδρου καὶ Εἰσαγγε-

γελέως τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ ὁ προδικαστέος ὑπηρετεῖ ὡς δικηγόρος ἢ δικαστής, κατὰ τὰ ἄρθρα 16 ἐδ. 1—3 καὶ ἄρθρ. 18 ἐδ. 2, τὴν γνώμην ἀποῦσαι δύναται, ἐὰν μὴ ἀρκῇται. εἰς τὴν ἐλθεῖσιν ὑπαλλήλων ὑποδεσπότερων ἐκείνων, ἀναπληρωσάντων δ' αὐτοὺς ἄλλως τε νομίμως ὡς ἀπόντας ἢ κωλυμένους, ὅτε συνετάττετο, κατὰ τὸ ἄρθρ. 27 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ὅπερ χωρεῖ πανταχοῦ, ὅπου ὁ νόμος ῥητῶς μὴ λέγῃ αὐτὸ ἀργοῦν, ὡς ὁ νόμος περὶ προσόντων ἐπὶ τῇ ἐκθέσεων περὶ τῆς ικανότητος καὶ ἐπὶ γνωμοδοτήσεων περὶ προδικασμῶν ῥητῶς οὐ λέγει· συμφωνῶ δ' ὅμιν, ὅτι ἐπὶ ἀπουσίαις ἢ κωλύμασι οὐχὶ μικραῖς δικηρείας τοῦ Προέδρου ἢ Εἰσαγγελέως νομιμώτερον τὸ ἀναβῆλθαι τὴν σύνταξιν τῆς ἐκθέσεως καὶ τὴν γνωμοδοτήσιν τοῖς ἀναπληρωσθαι ἐκείνου παρ' ἄλλων. Αὕτη ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 736 ἐγγράφου αἰτουμένη ὑφ' ὁμῶν γνώμη μου περὶ τοιοῦτου ζητήματος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Παραβάσεις τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου Καταδίωξις παραβατῶν. Ὑποχρέωσις αὐτῶν εἰς χρηματικὰς ἀποζημιώσεις. Χρηματικὸν τίμημα δυνάμει τοῦ ἄρθρου 67.

Ἀριθ. 591.

Τῇ 1 Ἰουλίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Γραμματεὰ τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 67 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου τὸ χρηματικὸν τίμημα τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπομένου ἄρθρου ὁρζόμενον ἐπιδιαικάζεται τῷ δι' ἀγωγῆς ἀπαιτοῦντι τοῦτο ἔνεκα προσβολῆς οἰουδήποτε ἀμέσου δικαιώματός αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ νόμου πηγάζοντος, εἰ καὶ ἐκ τούτου δὲν ἐβλάβη ὁ ἐνάγων· ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν δὲ 739 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδικῶν ἐξάγεται, ὅτι· ὁ Εἰρηνοδίκης καὶ ὁ Ἐπαρχὸς ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι, ὅτι δι' ἀπειλῶν ἀπέτρεψαν τῆς ψηφοφορίας πολλοὺς ἐκλογεῖς φίλους τοῦ ὑποψηφίου βουλευτοῦ ἐνάγοντος μέλλοντας νὰ ψηφοφορήσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐκηρύχθησαν ἄρα ἔνοχοι, ὅτι προσέβηλιν ἄμεσον ἐκ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐν ὃ ἐνάγων δὲν παρητέτο τῆς περὶ τοῦ χρηματικοῦ

τιμήματος ἀπαιτήσεως αὐτοῦ ἤθελον καταδικασθῇ καταβα-
λεῖν αὐτό, ἂν καὶ ἡ διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς ἐπιδιωκόμενη
ἐτέρᾳ ἀπαίτησις περὶ ἀποζημιώσεως ἔνεκεν τῆς διὰ τῆς ἀπο-
τροπῆς ἐκείνης τῶν ψηφοφόρων ἀποτυχίας ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ
ἐνάγοντος ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ὡς
ἀνυπόστατος οὕσα διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος
τῆς ψηφοφορίας προέκυψεν, ὅτι καὶ ἤθελον ψηφοφορήσει οἱ ἀ-
ποτραπέντες· δὲν ἤθελεν ἐπιτύχει· διότι ἡ μὲν περὶ τοῦ χρη-
ματικοῦ τιμήματος ἀπαίτησις ἔνεκεν ἱκανοποιήσεως βάσιν
ἔχει τὴν προσβολὴν ἀμέσου ἐκ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου πηγάζ-
οντος δικαιώματος, καὶ ἡ προσβολὴ αὕτη ἀβλαβὴς ὑπῆρξεν,
εἴτε διότι ἐπέτυχεν ὁ ἐνάγων ἐν ταῖς ἐκλογαῖς, εἴτε διότι
ἤθελεν ἀποτύχει καὶ ἐὰν μὴ προσεβάλλετο τὸ δικαίωμα ἐ-
κεῖνο, ἡ δὲ περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαίτησις βάσιν ἔχει τὴν ἐκ
τῆς προσβολῆς τοῦ δικαιώματος προελθοῦσαν ἀποτυχίαν ἥτοι
βλάβην, καὶ ἐπομένως, καὶ ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαίτησις
ἤθελεν ἀπορριφθῇ διὰ τὴν ἔλλειψιν βλάβης, ἤθελεν οὐδὲν ἥττον
ἐπιδικασθῇ ἡ περὶ τοῦ χρηματικοῦ τιμήματος ἀπαίτησις διὰ
τὸ κηρυχθῆναι ἐνόχους τοὺς εἰρημένους ἐναγομένους ἐπὶ προσ-
βολῇ ἀμέσου δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος, καίτοι μὴ ἐπενεγ-
κούσῃ βλάβην. Προφανῶς λοιπὸν ἡ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος γενο-
μένη παραιτήσις τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ χρηματικοῦ τιμήματος
ὠφέλησε τοὺς ἐναγομένους ἐκείνους κατ' αὐτὴν τὴν τῶν Πλημ-
μελειοδικῶν ἀπόφασιν καὶ κατὰ τοιαύτης παραιτήσεως οὐδὲν
νομίμως ἠδύναντο οἱ αὐτοὶ ἐναγόμενοι ἀντιτάξαι καὶ διὰ τοῦτο
καὶ ἐπύσσαντο ἀντιταττόμενοι ἀφ' οὗ ἔνοχον ἐκηρύχθησαν. Πα-
ραιτηθείσης δὲ ἰσχυρῶς τῆς περὶ τοῦ χρηματικοῦ τιμήματος
ἀγωγῆς καὶ μὴ ἀπορριφθείσης αὐτῆς κατὰ τοῦτο, οὐδὲ τὸ κα-
τατεθέν ποσὸν τῶν 200 δραχμῶν κατέπεσεν ὑπὲρ αὐτῶν. Τοῦ-
νκντίον ὅμως ὀφείλομεν εἰπεῖν περὶ τοῦ τρίτου ἐναγομένου,
τοῦ ἀθωωθέντος κλητῆρος, διὰ τὸ ἀποδειχθῆναι, ὡς λέγει ἡ
τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀπόφασις, ὅτι οὐδὲν τοῦ ἐνάγοντος ἀ-
μέσου δικαίωμα πηγάζον ἐκ τοῦ νόμου προσέβλεπεν, ὀφείλομεν
δηλαδὴ περὶ αὐτοῦ εἰπεῖν, ὅτι οὗτος ἠδύνετο ἀντιστῆναι πρὸς

τὴν παρσίτησιν τῆς ἀγωγῆς περὶ τοῦ χρηματικοῦ τιμήματος καὶ ἀπαίτησαι τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ κατάπτωσιν τῶν 100 δραχμῶν· ἀλλὰ τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἀπέρριψε καὶ τὴν τούτου ἀπαίτησιν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡς εἰπόν, ὅτι ἀπέχει ν' ἀποφασίσῃ ὡς πρὸς τὰς 100 δραχμὰς δι' ἑλλειψιν ἐγγράφων περὶ αὐτῶν προτάσεων, διότι μόνον προφορικῶς ἡτήσαστο αὐτάς· οὕτω δὲ ἀπεξεδύθη τὸ Πλημμελειοδικεῖον καὶ τῆς ἀπαίτησεως τοῦ ἐναγομένου κλητῆρος περὶ τῶν 100 δραχμῶν καὶ δέον οὗτος ἀπαίτησαι αὐτάς ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἀθώωσης αὐτοῦ. Ὑμεῖς δὲ ἀζημίως δύνασθε κατ' ἐμὴν γνώμην ἀποδοῦναι τὰς 300 δραχμὰς τῷ καταθέντι αὐτάς ἐνάγοντι· διότι τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἀπεξεδύθη διὰ πικνὸς τῆς ἀγωγῆς περὶ τοῦ χρηματικοῦ τιμήματος καὶ τῆς ναταπτώσεως τῶν 300 δραχμῶν ὑπὲρ μὲν τῶν κατὰδικασθέντων δύο, διότι κατεδικάσθησαν, ὑπὲρ δὲ τοῦ κλητῆρος, διότι ἀπκράδεκτον εἶπεν τὴν περὶ καταπτώσεως αἴτησιν ὡς μὴ γεκομένην προσηκόντως· αἴτησιν δ' ἀνχιρέσεως ὁ μὲν κλητὴρ οὐμδεῖαν ἐκίνησεν, οἱ δὲ ἑτεροὶ δύο δὲν προσβάλλουσι τὴν ὑπ' ἀριθ. 739 διὰ τὴν μὴ ἐπιδίκασιν αὐτοῖς τῶν 200 δραχμῶν· ἀφοῦ δὲ ἐγένετο ἀντικείμενον τῆς ποινικῆς δίκης ἡ περὶ καταπτώσεως τῶν 300 δραχμῶν ἀπαίτησις τῶν ἐναγομένων, καὶ οἱ μὲν δύο δὲν ἐπιμένουν εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῶν 200 δραχμῶν, κατὰδικασθέντες, τοῦ δὲ κλητῆρος ἀπερίφθῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ οὐδέποτε πλέον δύναται νὰ γίνῃ ἀντικείμενον ἐνώπιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἀλλ' ἀγωγὴ περὶ αὐτῶν δέον κινηθῆναι ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων καὶ διὰ τοῦτο δίκη ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ὑπάρχει, ἔπαυσεν ἡ ἰσχὺς τῆς γενομένης καταθέσεως τῶν 300 δραχμῶν καὶ ἀποδοτέα αὐταὶ τῷ καταθέντι, εἰ μὴ κατ' ἄσχεσις αὐτῶν γένηται παρὰ τοῦ ἐναγομένου καὶ πολιτικὴ ἀγωγὴ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων κινηθῇ.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2119 τῆς 26 Μαΐου ε. ἑ. ὑμετέρου ἐγγράφου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδικμαντόπουλος

Ὁ ὑπογράφας ἐπιδοτήριον δι' ἀγνώστου διαμονῆς δαάδικον Εἰσαγγελεύς δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν δίκην ὡς τοιοῦτος ἢ ὡς δικαστής;

Ἀριθ. 592.

Τῇ 2 Ἰουνίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῶν ἐν Παρνασσίδι Πρωτοδικῶν.

Οὐδεμίαν τῶν ἐξαιρέσεων τοῦ ἄρθρ. 36 τῆς Πολ. Δικονομίας λόγος ἐστὶν ἡ ὑπογραφή τοῦ Εἰσαγγελέως ἐν ἐπιδοτηρίῳ πιστοποιοῦντι τὴν ἐπίδοσιν δικογράφου παρ' αὐτῷ διὰ τὸ ἀγνωστον τῆς δικιμονῆς τοῦ ἀντιδίκου, καὶ ἀμφισβητῆται τὸ ἀγνωστον τῆς διαμονῆς καὶ τὸ ἄκυρον διὰ τοῦτο τῆς ἐπιδόσεως τῷ Εἰσαγγελεῖ προτείνεται διότι διὰ τὴν ἀκυρότητα ταύτην εὐθύνεται ὁ παραγγεῖλαι δαάδικος ἢ καὶ ὁ κλητὴρ, αὐδέποτε δ' ὁ Εἰσαγγελεύς, εἰ μὴ ὡς πλαστὸν προσβάλληται τὸ ἐπιδοτήριον, διότι τότε ἢ ἔνοχος ἢ μάρτυς ὁ Εἰσαγγελεύς τῆς πλαστότητος ἢ τῆς ἀληθείας τῆς ἐπιδόσεως· δύναται ἄρα καὶ ὡς δικαστής, πολλῷ δὲ μᾶλλον ὡς Εἰσαγγελεύς ὁ ὑπογράφας τὸ ἐπιδοτήριον ὡς τοιοῦτος μετασχεῖν τῆς δίκης.

Ὁ Εἰσαγγελεύς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Δύναται ὁ ἀνακριτὴς ν' ἀνακαλίσῃ ἔνταλμα συλλήψεως ἐκδόν ἐν τῷ τοῦ προκατόχου αὐτοῦ ἀνακριτοῦ; Δύναται ὁ Εἰσαγγελεύς ν' ἀναστείλῃ τὴν ἐν τῷ τοῦ προκατόχου τοῦ Εἰσαγγελέως διαταχθεῖσαν ἐκτέλεσιν ἐντάλματος καὶ προτείνῃ τῷ ἀνακριτῇ τὴν ἀνάκλησιν αὐτοῦ; Διαφωνία Εἰσαγγελέως καὶ ἀνακριτοῦ.

Ἀριθ. 733.

Τῇ 11 Ἀπριλίου 1892.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν Ἀσμὶα Πλημμελειοδικῶν.

Τὸ Γερμανικὸν κείμενον τοῦ ἄρθρου 213 τῆς Ποιν. Δικονομίας λέγει, ὅτι πάσης διὰ τοῦ ἀνακριτοῦ προκληθείσης συλλήψεως καὶ ἀπολύσεως ἐνοχοποιουμένου τινὸς δέον προηγηθῆναι τὴν ἀνάκλησιν τοῦ Εἰσαγγελέως· καὶ πρὸς σύλληψιν ἄρα ἀπαιτεῖται ἡ Εἰσαγγελικὴ γνωμοδότησις· ἂν δέ, ὡς ἐγὼ νομίζω, νέος τις ἀνακριτὴς δύναται ἀλούσας τὸν Εἰσαγγελέα ἀνακαλῆσαι τὸ παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ ὅν διεδέχθη ἔνταλμα συλλήψεως, δύναται καὶ νέος τις Εἰσαγγελεύς, ἀναστέλλων τὴν δια-

ταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ προκατόχου αὐτοῦ ἐκτέλεσιν τοιοῦτου ἐντάλματος, ἀπαιτῆσαι τὴν ἀνάκλησιν αὐτοῦ· διαφωνήσαντος δὲ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἢ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐν τῇ πρώτῃ, ἀποφαίξει τὸ συμβούλιον (ἄρθρ. 250). Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ τηλεγραφικῶς τεθέντος μοι ζητήματος, ἐὰν νομίζοντες, ὅτι δὲν ὑπάρχει νόμιμος περίπτωσις ἐκδόσεως ἐντάλματος συλλήψεως, δύνασθε διαφωνῆσαι πρὸς ἀνακριτὴν ἐκδόντα τριῦτον ἐπὶ τοῦ προκατόχου ὑμῶν τοῦ καὶ τὴν ἐκτέλεσιν διατάξαντος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδικμαντόπουλος.

Ὅτι ἀπόφασις δικαστηρίου παραβιάζουσα τὸν περὶ τῶν τμημάτων καὶ ἐργασιῶν αὐτοῦ κανονισμόν δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. Προέδρου δικαιώματα πρὸς προσδιορισμὸν τῶν ὑποθέσεων καὶ συγκρότησιν τοῦ Δικαστηρίου. Δικασταὶ παραβλίνοντες τὸν κανονισμόν.

Ἀριθ. 734. α

Τῇ 10 Ἰουνίου 1882.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Υπουργεῖον.

Ὁ Πρόεδρος δικαστηρίου δύναται κατὰ τὸ ἄρθρ. 621. Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἄρθρ. 250. τοῦ Ὁργανισμοῦ δρῖζειν διὰ πράξεως αὐτοῦ τὴν συζήτησιν ὑποθέσεως τινος ἐν ἡμέρᾳ μὴ ὠρισμένη κατὰ τὸ ἄρθρ. 240 Ὁργανισμοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὡς ἡμέρᾳ τακτικῶν συνεδριάσεων· ἄλλ' οὐδεὶς νόμος ἐπιτρέπει αὐτῷ καλεῖν οὐς αὐτὸς θέλει δικαστὰς εἰς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως καὶ παραλείπειν τοὺς προτιμωμένους αὐτῶν ὡς ἀρχαιοτέρους (ἄρθρ. 27 καὶ 42 Ὁργανισμοῦ)· ὀφείλει λοιπὸν καλέσαι τοὺτους, ἐκείνους δὲ προσλαβεῖν, ὅταν οἱ κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ὑπηρεσίας ἦτοι τὴν ἀρχαιότητα κωλύωνται· μόνον δέ, ὅταν τὸ δικαστήριον διὰ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 262 τοῦ Ὁργανισμοῦ γενομένου κανονισμοῦ εἰς τμήματα διηρέθῃ, δύναται καλεῖν εἰς συζήτησιν τῆς ἐν ἡμέρᾳ μὴ ὠρισμένη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου δυνάμει πράξεως προεδρικῆς συζητητέας ὑποθέσεως τοὺς δικαστὰς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ τμήμα, εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ ὑπόθεσις, καίτοι μὴ ἀρχαιοτέρους· ἄλλους ὅμως

ἄλλου τμήματος δικαστὰς δύναται καλεῖν, ἐὰν ὁ κανονισμὸς περὶ τῆς διαιρέσεως τοῦ δικαστηρίου εἰς τμήματα, ὅν, ὡς αὐτὸ τὸ ἄρθρ. 262 ῥητῶς λέγει, δεόν τῆρεῖν πάντες ἐκείνους περὶ ὧν ἐξεδόθη, ἐπιτρέπη τῷ Προέδρῳ τοῦτο ποιεῖν· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιτρέπη τοῦτο ὁ κανονισμὸς, δύναται μόνον κατὰ τὰ πρεσβεῖα καλέσκει τοὺς ἄλλων τμημάτων δικαστὰς, ἂν οἱ τοῦ οἰκείου τῆς ὑποθέσεως τμήματος δικασταὶ κληθέντες ἐδικαιολόγησαν τὸ κώλυμα αὐτῶν τοῦ παρασταθῆναι· διότι τοὺς κωλυομένους διαδέχονται κατὰ τὰς δικτάξεις τοῦ Ὁργανισμοῦ παντοῦ καὶ πάντοτε οἱ λοιποὶ κατὰ τὰ πρεσβεῖα δικασταὶ· αὗται δὲ χωροῦσιν, ὅπου ὁ περὶ τμημάτων κανονισμὸς σιωπᾷ.

Ἐκ τῆς ἀπιφάσεως δὲ τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν ὑπ' ἀριθ. 434 ἐξάγεται, ὅτι ἡ πλειοψηφία τοῦ Α' τμήματος τοῦ Ἐφετείου ἠρνήθη νὰ δικάσῃ τὴν διὰ πρῆξιν τοῦ Προέδρου τῆς 3 Ἀπριλίου ε. ε. παραπεμφθεῖσαν εἰς αὐτὸ ὑπόθεσιν, ἵνα δικασθῇ τὴν 18 Μαΐου, διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι συνοπτικὴ οὖσα ὑπάγεται κατὰ τὸν κανονισμὸν τὸν δικιροῦντα τὸ Ἐφετεῖον εἰς τρία τμήματα εἰς τὸ Β' τῶν συνοπτικῶν τμήμα καὶ διότι, ὅπως ἡ πλειοψηφία τοῦ Α' τμήματος ἡρμήνευσε τὸν κανονισμὸν, δὲν ἐπιτρέπει οὗτος τῷ Προέδρῳ καλεῖν διὰ πρῆξιν εἰς ἐκδίκασιν ὑποθέσεως ἄλλου τμήματος ἕτερον τμήμα· οὕτω δὲ σκεφθὲν τὸ Α' τμήμα, καὶ δι' ἐσφαλμένης ἐρμηνείας παρεβίασέ τι, δὲν ἡρμήνευσε καὶ παρεβίασε διατάξιν τινα τοῦ νόμου, ἀλλὰ τὰς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ, τοῦ ἐπιτρέποντος τῷ Προέδρῳ τὴν τοιούτην παραπομπὴν καθ' ἃ οὗτος διὰ τοῦ σταλέντος μοι ἐγγράφου αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 87 λέγει· ἐρμηνεῦσαι δὲ τὸν κανονισμὸν καὶ διατάξαι τὴν τήρησιν αὐτοῦ ὡς καὶ παντὸς ἄλλου τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν ὁρῶντος κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐρμηνείαν μόνος ὁ τῆς κυρώσεως αὐτοῦ καὶ ἐπομένως καὶ τροποποιήσεως τὸ δικαίωμα ἔχων κατὰ τὸ ἄρθρ. 262 τοῦ Ὁργανισμοῦ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης δύναται· ἐὰν δὲ καὶ μετὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην τοῦ Ὑπουργοῦ ἐμμένωσιν οἱ Ἐφέται τῇ ἐσφαλμένῃ ἐρμηνείᾳ, δύνανται μόνον πει-

θαρραλῶς καταδιωχθῆναι κατὰ παραγγελίαν τοῦ Ὑπουργοῦ ἢ καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀμέσως τιμωρηθῆναι.

Τοιαύτην ἔχων γνώμην ἀπέχω τοῦ αἰτῆσαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, ὡς οὐχὶ νόμον ἀλλ' ἔγγραφον κανονισμοῦ ἐρμηνευσάσης, περὶ οὗ ἀρμόδιος κρίνειν ὁ Ὑπουργὸς καὶ οὐχὶ τὰ δικαστήρια, ἂν δηλαδὴ ἐρήως ἢ ἐσφκλμένως ἡρμηνεύθῃ· εἰ δ' ὑποκειμένην εἰς ἀναίρεσιν νομίζετε αὐτήν, κύριε Ὑπουργέ, δι' οἰονδήποτε λόγον, θέλω τότε δι' αὐτὸν αἰτῆσαι ταύτην καθ' ὑμετέρην ἐντολήν.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑμετέρου ἀπὸ 4 Ἰουνίου ἐγγράφου, ὅπερ ἐπιστρέφω μετὰ τῶν λοιπῶν σταλέντων μοι.

Ἐστὶν ἡ ἀποκρίσις τοῦ Ἑλίου τοῦ Ὑπουργοῦ. Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Πότε ἀναγκαῖα πρὸς ἐκδίκασιν ἀνακοπῆς κατ' ἐρήμην ποινικῆς ἀποφάσεως ἢ κλήτευσιν τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ;

Ἀριθ. 734. 6'

Τῇ 2 Ἰουνίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν.

Οὐδεὶς δικάζεται ἐρήμην χωρὶς νὰ κλητευθῇ, εἰ μὴ ῥητῶς ὁ νόμος περιττὴν λέγει τὴν κλήτευσιν· τὸ ἄρθρον ἄρ. 339 τῆς Ποιν. Δικονομίας περιοριστέον εἰς τὴν περίπτωσιν λέγει· ἐπομένως ἐὰν γένηται ἀνακοπή, χωρὶς κλητεύσεως κατηγορουμένου καὶ πολιτικῶς ἐνάγοντος δικάζεται τὴν προσεχῇ, ὡς λέγει, συνεδρίσιν· ἂν δὲ ἡ προτεχὴς παρέλθῃ ἢ ἂν γένηται δευτέρα ἀνακοπή ἢ παραίτησις τῆς γενομένης καὶ μὴ δικασθείσης τὴν προσεχῇ συνεδρίσιν καὶ νέα κατ' αὐτῆς ἀνακοπή, πρέπει νὰ κλητευθῶσι κατηγορούμενος καὶ πολιτικῶς ἐνάγων εἰς ὠρισμένην ἡμέραν· διότι ὁ νόμος δὲν λέγει οὐδ' ἡδύνατο εἰπεῖν, ὅτι τὴν προσεχῇ δικάζεται καὶ ἡ δευτέρα ἀνακοπή ἢ ἡ νέα, ἢ γενομένη μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προσεχοῦς συνεδριάσεως μετὰ τὴν παραιτηθεῖσαν πρώτην.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ ὡς Εἰσαγγελεὺς καταδικαστικὰς πράξεις ἐνεργήσας δὲν δύναται νὰ λάβῃ μέρος ὡς δικαστὴς ἢ σύνεδρος ἐπὶ τῆς αὐτῆς δίκης.

Ἀριθ. 734. γ'

Τῇ 8 Ἰουνίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἀσυμβίβαστον, ὡς ἀντιεισόμενον ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης ἀρχῆς, εἶπε τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας τὸ ἐκπληροῦν ἐν τῇ αὐτῇ ποινικῇ δίκῃ τὸν αὐτὸν ὑπάλληλον ποτὲ μὲν ἔργα καταδικώλτου Εὐσχυγγελέως, ποτὲ δὲ δικαστοῦ, εἰ καὶ ταῦτο οὐ λέγει ῥητῶς καὶ ἡ νομοθεσία ἡ Γαλλικὴ (ἴδε *Traité de l'Instruction criminelle par Hélie N° 3118* ἐκδ. Παρισίων). Ταῦτο καὶ ὁ Ἄρσιος Πάγος διὰ προηγουμένων ἀποφάσεων τούναντίον δέ, ὅτι οὐκ' ἀσυμβίβαστον, εἶπεν ἀπόφασις αὐτοῦ τοῦ 1870 ἐπὶ αἰτήσεως κατ' ἀποφάσεως Πλημμελειοδικῶν οὐχὶ δὲ τούναντίον ἐπὶ αἰτήσεως κατ' ἀποφάσεως Συνέδρων ἡ τοῦ 1868 ἀπόφασις, διότι ἐπρόκειτο περὶ δικαστοῦ ἐνεργήσαντος μὲν ὡς Εἰσαγγελέως, ἀλλ' οὐχὶ πράξιν φύσεως καταδικαστικῆς (ἴδε Κωνσταντοπούλ. ἀριθ. 955).

Κατ' ἐμὴν δὲ γνώμην ὀρθὸν τὸ τῆς Γαλλικῆς νομολογίας τῆς συναγωγῆς τὸ ἀσυμβίβαστον ἐκ τῶν γενικῶν διευκρίσεων τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων (ἴδε τὸν αὐτὸν *Hélie* ἐν τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ) καὶ τηρητέον καὶ ὑφ' ἡμῶν ὡς ἐχόντων τὰς αὐτὰς περὶ συνθέσεως ποινικῶν δικαστηρίων διατάξεις (ἴδε καὶ ἀρθρ. 276 Ὁργαν. τῶν Δικαστηρίων, ἐφ' οὗ τὸ ἀσυμβίβαστον ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει δυνατόν στηριχθῆναι). Περαινῶν δὲ τὴν ἀπάντησίν μου εἰς τὸ ὑμέτερον τηλεγράφημα λέγω ὡς γνώμην μου, ὅτι καλὸν ἀπέχσιν τῆς ἐκπληρώσεως καθηκόντων Προέδρου Συνέδρων τὸν ἐκπληρῶσαντα ἐν προηγουμένη συνεδριάσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς δίκης κατηγοροῦ Εἰσαγγελέως καθήκοντα.

ἸΟΥΝΙΟΥ 8 1882
Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀρμόδιον δικαστήριον πρὸς καταδίωξιν χωροφύλακος βιαιοπραγήσαντος κατ' ἀνωτέρου, διὰ λόγους προσωπικούς, ξένους τῇ ὑπηρεσίᾳ.

Ἀριθ. 734. δ'

Τῇ 12 Ἰουνίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Τριπόλει Πρωτοδικῶν.

Ἐπὶ τῆς τηλεγραφικῆς ἐρωτήσεως ὑμῶν, «ἐὰν τὸ ἀξίωμα ὑπενωματάρχου φανευθέντος ὑπὸ χωροφύλακος διὰ προσωπικὰς ὧλως ἀφορμὰς ἀνεξαρτήτους πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ἀναρμόδιον καθιστᾷ τὴν κοινὴν δικαιοδοσίαν», νομίζω ὀρθότερον εἰπεῖν ναί, εἴτε διότι πρόκειται περὶ βιαιοπραγίας κατ' ἀνωτέρου ἔκ προμελέτης ἐκτελεσθείσης καὶ θανάτῳ τιμωρουμένης (ἄρθρ. 210 καὶ 46 τοῦ περὶ στρατ. ποιν. νομοθεσίας νόμου τοῦ 1860), διότι βιαιοπραγεῖ κατ' ἀνωτέρου καὶ ὁ φονεύων αὐτόν· εἴτε διότι διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως τῆς ἀνθρωποκτονίας δύο παρέβη νόμους, τὸν περὶ αὐτῆς κοινὸν ποινικὸν νόμον καὶ τὰς ἄρθρα 210 καὶ 212 § 2 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐφαρμοστέον νομίζω τὸ περὶ συναφῶν πράξεων ἐδάφιον τέταρτον τοῦ ἁρθροῦ 47 τῆς αὐτῆς νομοθεσίας καθ' ὃ περὶ ἀμφοτέρων δικάζει τὸ στρατιωτικὸν δικαστήριον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πρωτόκολλον περὶ λαθρεμπορίου. Ἀποδεικτικὴ αὐτοῦ ἰσχὺς. Πλαστὸν ἢ ψευδὲς πρωτόκολλον.

Ἀριθ. 785.

Τῇ 1 Ἰουλίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου ΝΙΑ (1880) συντάττομενον πρωτόκολλον ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου τῆς διαμετακομισεως ἀπόδειξιν ἀποτελεῖ τοῦ δι' ἐλαττώσεως τοῦ ποσοῦς ἢ μεταβολῆς τοῦ εἴδους τῶν ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖς ἀποθήκαις ὑπὸ διαμετακόμισιν διατελούντων ἐμπορευμάτων πραττομένου λαθρεμπορίου· διότι τὸ ἐπόμενον ἄρθρον πέμπτον ῥητῶς λέγει, ὅτι ἡ εἰρημένη διαφορά βεβαιοῦται, τοὔτεστιν ἀποδεικνύεται

διὰ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον τέταρτον συντακτέου πρωτοκόλλου· ἐστὶ δὲ δημόσιον ἔγγραφον ὡς ὃν, οἷον τὸ ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 398 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀριζόμενον δημόσιον ἔγγραφόν ἐστι· κατ' οὐδὲν δὲ διαφέρει τὸ πρωτόκολλον τοῦτο τοῦ περὶ ἄλλων λαθρεμπορίων συνταττομένου κατὰ τὸ ἄρθρ. 102 τοῦ τελωνιακοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ 1843 πρωτοκόλλου ὡς πρὸς τὴν ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν· καὶ ὃ ἡ διάταξις αὕτη λέγει περὶ τῆς ἰσχύος τῶν περὶ ἄλλων λαθρεμπορίων πρωτοκόλλων, ῥητέον καὶ περὶ τοῦ πρωτοκόλλου τοῦ εἰρημένου ἁρθρου τετάρτου, ὅτι δηλαδὴ ἔχει ἰσχὺν μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ τὸ πλαστὸν ἦτοι τὸ ψευδὲς αὐτοῦ· διότι κοινὴ ἡ τοιαύτη ἰσχὺς τοῖς δημοσίοις ἐγγράφοις (ἄρθρ. 400 καὶ 403 Πολ. Δικονομίας καὶ ἄρθρ. 249, 251 καὶ 255 Ποιν. Νόμου)· πρὸς καταδίωξιν δ' ἐπὶ πλαστογραφίᾳ καὶ καταδίκην ἀρκεῖ τὸ δυνατὸν τῆς βλάβης· ἐπομένως ἀρκεῖ ἡ ἀποδείξις τῆς ἐν γνώσει ψευδοῦς βεβαιώσεως τῆς διαφορᾶς, περὶ ἧς λέγει τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου ΩΙΑ καὶ δὲν προσαπαιτεῖται ἐπελθεῖν καὶ πράγματι βλάβη ἐξ αὐτῆς· καὶ ἂν ἄρα ὁ κατ' ἔφεσιν δικάσων Ὑπουργὸς ἀπολύων, ἢ καταδικάζων τὸν λαθρέμπορον μὴ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ πρωτοκόλλου, ὁ ἐργάτης τῆς πλαστότητος καταδιωκτέος οὐδὲν ἥττόν ἐστιν.

Ἀπορριπτέαν ὅμως λέγω τὴν κατὰ τοῦ τελώνου Πειραιῶς μῆνυσιν, τοῦ καταγγελλομένου ὡς στηρίζαντος τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἐπὶ ἀναληθῶν γεγονότων καὶ ψευδοῦς πρωτοκόλλου· διότι, καὶ περὶ τούτων κακῶς ἔκρινεν, ὡς δικαστῆς ἔπαισε καὶ οὐχὶ ὡς πλαστογράφος ἢ συναίτιος τῆς ἀξιουμένης ὑπὸ τοῦ μηνυτοῦ κατὰ τοῦ ἐπιστάτου πλαστογραφίας·

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4122 τῆς 30 Ἰουνίου ε. ε. ὑμετέρου ἐγγράφου, δι' οὗ αἰτεῖται ἡ γνώμη μου περὶ τοῦ ἀξιοποίνου ἢ μὴ ἀξιοποίνου τῆς ἐν τῇ σταλείσῃ μοι μηνύσει, ἣν ἐπιστρέφω, ἐκτιθεμένης πράξεως τῆς λαθρεμπορίας καὶ ἰδίως περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ περὶ αὐτῆς κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον 4 συνταχθέντος πρωτοκόλλου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

‘Ο Υγειονομικὸς νόμος καὶ κανονισμὸς τοῦ 1845 δὲν χωρεῖ ἐπὶ λοιμωδῶν νοσημάτων ζώων.

Ἀριθ. 826.

(τηλεγρ.)

Τῇ 9 Ἰουλίου 1881.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Κερκύρα Πρωτοδικῶν.

‘Ο υγειονομικὸς κανονισμὸς (1845), ὡς καὶ ὁ υγειονομικὸς νόμος (1845), περὶ λοιμωδῶν νοσημάτων ἀνθρώπων καὶ τοιαῦτα κατὰ τὸ περὶ αὐτῶν διάταγμα τῆς 25 Νοεμβρίου 1845 ἢ χολέρα, ὁ πανώλης λοιμὸς καὶ ὁ ἰκτερώδης τύφος τῆς Ἀμερικῆς (ἴδε καὶ ἄρθρ. 43 καὶ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 225 τοῦ αὐτοῦ υγειονομικοῦ κανονισμοῦ)· προκειμένου ἄρκ. λόγου περὶ λοιμώδους νοσήματος βοῶν δὲν νομίζω ἄλλην διάταξιν ἐφαρμοστέαν πλὴν τοῦ, ὃ λέγετε, ἄρθρου 574 τοῦ Ποιν. Νόμου· ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑμετέρου τηλεγραφήματος.

‘Ο Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐκκρεμότητος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐπὶ ποινῆς κακουργήματος, κατασταθείσης κατόπιν διὰ Βασιλ. χάριτος ποινῆς πλημμελήματος, ὑπολογίζεται εἰς τὸν χρόνον τῆς ποινῆς;

Ἀριθ. 848.

Τῇ 13 Ἰουλίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐξ ἀνκφορᾶς πρὸς ἡμᾶς τοῦ καταδίκου Α. Κ. λαμβάνοντες ἀφορμὴν ἐκτιθέμεθα ὑμῖν τοὺς λόγους, δι’ οὓς ἀπολυτέον τῶν φυλακῶν θεωροῦμεν αὐτὸν κατὰ τὴν 15 Ἰουλίου ε.ε., ἐὰν ἀληθῶς τὴν 15 Ἰουλίου 1880 κατεδικάσθη εἰς πρόσκαιρα δεσμά, ἢ ποινὴ δ’ αὕτη διὰ Β. Διατάγματος περὶ χάριτος τῆς 22 Φεβρουαρίου 1881 μετεβλήθη εἰς διετὴ ἀκριβῶς φυλάκισιν. Εἰς δ’ οἱ λόγοι οὗτοι· ἐὰν ὁ καταδιωκόμενος ἐπὶ κακουργήματι κατεδικάζετο εἰς ποινὴν πλημμελήματος, ἤτοι εἰς φυλάκισιν, διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν Συνέδρων, ἔπρεπε κατ’ ἐμὲ κριτὴν, ἢ ν’ ἀπολύσητε αὐτὸν παραχρῆμα, ἢ νὰ ἐκτελέσητε τὴν ἀπόφασιν· διότι τὸ ἄρθρον 459 ἐρμηνευόμενον ἐν συνδυασμῷ τῷ ἄρθρ. 405 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ τῷ 17 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθ’ ὃ ἐπὶ ποινῆς πλημ-

μελήματος, ἤτοι φυλακίσεως, ἢ αἵτησις ἀναιρέσεως δὲν ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, ἐφαρμοστέον ἐστὶ ἐπὶ ἐγκληματικῶν ποινῶν· ἂν δὲ τυχὸν ἠθέλατε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κρατή-
σει αὐτὸν ἐν ταῖς φυλακαῖς τῶν προφυλακισμένων διὰ τὸ αἰ-
τηθῆναι ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος εἰς φυλάκισιν ἀναίρεσιν
καὶ ἡ αἵτησις αὕτη ἤθελε μετὰ πολλοὺς μῆνας ἀπορριφθῇ,
ὥς πολλάκις συμβαίνει, δὲν ἠδύνασθε ἄλλως δικαιολογησά-
σθαι τὴν κράτησιν, ἢ ὑπολογίζοντες τὸν χρόνον τῆς μετὰ τὴν ἀπό-
φασιν κράτησεως αὐτοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐκείναις ὡς χρόνον
τῆς φυλακίσεως, ἣν ἡ ἀπόφασις ἀπήγγειλε· τοῦτο δὲ, ὅπερ ἡ
δικαιοσύνη ὑπαγορεύει, δίκαιον εἶπεῖν καὶ ὅτε ἡ Βασιλικὴ χά-
ρις μετριάξουσα τὸ αὐστηρὸν τῆς ποινῆς τῆς ἀποφάσεως μετα-
βάλλῃ τὴν ἐγκληματικὴν ποινὴν εἰς ποινὴν πλημμελήματος,
ἤτοι εἰς φυλάκισιν· τοῦτέστι δέον λογισθῆναι ταύτην ὥσεί ἡ
ἀπόφασις αὐτὴ ἀπήγγελλε τὴν φυλάκισιν ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐπομέ-
ως συνυπολογισθῆναι ὡς χρόνον τῆς φυλακίσεως καὶ τὸν
τῆς προφυλακίσεως, ἣν μετὰ τὴν ἀπόφασιν διὰ τὴν αἵτησιν
ἀναιρέσεως ἀδίκως ὑπέστη κατὰ τὸ περὶ χάριτος διάταγμα,
τὸ κρίνον δικαίαν τὴν ποινὴν τῆς φυλακίσεως ἀντὶ τῆς ἐγκλη-
ματικῆς· διότι ἡ βασιλικὴ χάρις ἀνατρέχει εἰς τὸν χρόνον τῆς
ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως· καὶ δίκαιον ἄρα καὶ δέον μετ'
αὐτὴν γενέσθαι ὅ,τι δυνατόν ἐστι ὑπὲρ τοῦ καταδίκου ἐπὶ
τῷ ὑποστῆναι μόνον μετὰ τὴν καταδίκεν ἐν ὅλῳ διετῇ
περιορισμὸν τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ· ὁ Βασιλεὺς ἠδύνατο με-
τριάσαι τὴν ποινὴν καὶ εἰς ἐλάττωνα τῆς διετίας χρόνον ὑπο-
τίθεται δέ, ὅτι τὴν διετίαν ἠθέλησεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου λο-
γισθῆναι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐὰν δι' οἶονδῃ-
ποτε λόγον ἔκτοτε ἐκρατεῖτο ἐνεκα τῆς ἀξιοποίνου πράξεως,
ἥς ἡ ποινὴ μετεβλήθη, ἐν ταῖς φυλακαῖς, διότι ἐμετρίασε
τὴν ποινὴν ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπόφασιν καὶ οὐχὶ τὸν ἄγνω-
στον αὐτῷ καὶ τῷ Ὑπουργῷ μακρὸν τετράμηνον σχεδὸν τῆς
ἐκκρεμότητος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως χρόνον.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐπαναλαμβάνω ὅτι καὶ δίκαιον

καὶ οὐχὶ ἀντικείμενον τῷ νόμῳ ἀπολυθῆναι τὸν εἰρημένον Α. Κ.
τὴν 15 Ἰουλίου ε. ε.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Προβούλευμα Εἰσαγγελέως. Ἐνδίκᾳ κατ' αὐτοῦ μέσα. Ὅτι ὁ ἀποδειχθεὶς
συκοφάντης δὲν ἀπαλλάττεται προτείνων τὸ ἀναρμόδιον τοῦ ἀθωώ-
σαντος τὸν συκοφαντηθέντα δικαστηρίου.

Ἀριθ. 853.

Τῇ 13 Ἰουλίου 1882.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὸ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ 26 Ἰουνίου ε. ε. ἔγ-
γραφον τοῦ Σ. Ζ. τὸ ἐπιγραφόμενον «Παράπονον καὶ προσ-
φυγή», δι' οὗ αἰτεῖται, ἵνα ἀνατρέψωμεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 2811
ε. ε. προβούλευμα τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγ-
γελέως, τοῦ ἀπορρίψαντος μὴνυσιν τοῦ εἰρημένου κατὰ δικα-
στικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Πλημμελειοδικείου, ὡς καθ' ὑπέρβασιν
τῶν ἑαυτῶν καθηκόντων ἐπιληφθέντων τῆς καταδιώξεως αὐ-
τοῦ, ἐμποροδίκου ὄντος, ἐπὶ τινι ἀξιοποίνῳ πράξει καὶ διὰ
βουλεύματος κηρυξάντων αὐτὸν ἀθῶον τῆς αὐτῆς πράξεως,
διατάξωμεν δὲ τὸν αὐτὸν Εἰσαγγελέα προβῆναι εἰς τὴν κατα-
δίωξιν τῆς καταμνηνομένης ὑπὸ τοῦ ἀναφερομένου πράξεως.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀνατροπῆς τοῦ προβουλεύματος ἐκείνου
αἵτησις ἀπαράδεκτός ἐστιν, ὡς μὴ ἐπιτρέποντος τοῦ νόμου
προσφυγὴν ἐπὶ τούτῳ τοῦ ἐγκυλοῦντος εἰς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ
Πάγῳ Εἰσαγγελέῳ, ὥσπερ ἐπιτρέπει κατὰ προβουλεύματος
τοῦ παρὰ Πλημμελειοδικαίς Εἰσαγγελέως εἰς τὸν παρ' Ἐφέ-
ταις· οὐδὲν δ' ἀδικεῖται ἐκ τούτου ὁ ἐγκυλῶν, ὡς δυνά-
μενος παρασταθῆναι ὡς ἰδιώτης κατήγορος (ἄρθρ. 280 Ποιν.
Δικονομίας).

Ἐπειδὴ καὶ ἀδικὰ εἰσι τὰ κατὰ τοῦ προβουλεύματος
παράπονα· τὰ μὲν, διότι καὶ κατὰ τὴν ἐγγλησιν αὐτὴν τοῦ
ἀναφερομένου ἡ πράξις τῶν ἐγκυλουμένων δικαστῶν καὶ Εἰ-
σαγγελέων οὐδὲν ἔχει τὸ ποινικῶς τιμωρητέον· διότι οὐδαμοῦ

λέγει, ὅτι ἐκ προθέσεως πρὸς βλάβην τοῦ ἐγκαλοῦντος ἐπελήφθησαν ἐν γνώσει ὄντες, ὅτι ἀναρμόδιοι εἰσι τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἐκδικάσεως τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, οὐδ' ἡδύνατο εἰπεῖν τοῦτο κατὰ δικαστῶν, οἵτινες ἐκῆρξαν αὐτὸν ἄθωον καὶ ὦν τὸ βούλευμα καὶ αὐτὸς προεκάλεσε μὴ προτείνας τὸ ἀναρμόδιον πρὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ (ἀριθ. 250 Ποιν. Δικον.) καὶ μετ' αὐτὴν ἀπεδέξατο, ὡς οὐδόλως ἀνακόψας· ἰσχυρίζεται δὲ μόνον, ὅτι ἐκ μεγάλης ἀμελείας ἡγνόησαν τὸν περὶ ἰδιαζούσης δικαιοδοσίας τῶν ἐμποροδικῶν, οἷος καὶ αὐτός, νόμον ἢ τὴν ἰδιότητά αὐτοῦ τὴν τοῦ ἐμποροδίκου· ἐπομένως οὔτε κατὰ τὸ ἀρθ. 474, δ ἐπικαλεῖται, οὐδὲ κατὰ τὸ ἀρθ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου καταδικαστέοι εἰσίν, ἀλλὰ πειθαρχικῶς μόνον, εἰ ἐκ λήθης τοῦ νόμου ἢ ἀσυγγνώστου λήθης τῆς τοῦ ἐμποροδίκου ἰδιότητος τοῦ ἐγκαλοῦντος ἀπέσχον νὰ κηρύξωσιν ἐαυτοὺς ἀναρμόδιους ἐξ ἐπαγγέλματος (ἀρθρ. 35 Ποιν. Δικον.)· ἔργον δὲ τοῦ παρ' Ἐφετικῆς Εἰσαγγελέως ἔχοντος τὸ κρίνειν μόνον ἂν ποινικῶς καταδικαστέα ἢ πρᾶξις καὶ ἀπορρίπτειν, ὡς ἔπραξε, τὴν ἔγκλησιν ἂν μὴ τοιαύτη ἦ, καὶ σφάλλῃ λέγων τὴν πρᾶξιν καὶ πειθαρχικῶς μὴ καταδικαστέαν, τὸ σφάλμα τοῦτο οὐδόλως ἐπηρεάζει τὸ βούλευμα τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν· τὰ δέ, διότι τὸ ὑπὲρ τοῦ ἐγκαλοῦντος ἄθωωτικὸν βούλευμα θεωρεῖται ἁρμοδίως ἐκδοθὲν καὶ δεδικασμένον ἀποτελεῖ κατὰ παντός, ἐν ὅσῳ ὁ Ἄρειος Πάγος αἰτήσῃ τοῦ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελέως δὲν ἀναιρεῖ αὐτὸ κατὰ τὸ ἀρθρ. 477 τῆς Ποιν. Δικονομίας παραπέμπων τὸν ἐγκαλοῦντα εἰς τὴν ἰδιάζουσαν τῶν Ἐφετῶν δικαιοδοσίαν, ἵνα ἐκ νέου δικασθῇ· οἱ καταμηνύσαντες ἄρα αὐτὸν δὲν δύνανται ν' ἀμφισβητήσωσιν ἀμέσως τὸ περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ καταμηνυθέντος ἐκδοθὲν τελεσίδικον βούλευμα, ἀλλὰ καταδικαστέοι εἰσίν, ἐὰν ἀποδεχθῇ, ὅτι ἐγίνωσκον τὴν ἀθωότητα αὐτοῦ (ἀρθρ. 27 τοῦ περὶ ἐξυβρ. κτλ. νόμου)· οὐδεμίαν ἄρα ὑπέστη κατὰ τοῦτο βλάβην, πολλῶ δὲ ἤττον, ἣν φρεῖται ἠθικὴν, διότι ἐδικάσθη ὑπὸ ὁμοτίμων αὐτῷ δικαστῶν, οἵτινες ἁρμόδιοι δικάζειν αὐτὸν ἦσαν πρὸ τοῦ γενέσθαι ἐμποροδικὴν καὶ ἁρμόδιοι ἔσονται ἅμα παύσῃται τοιοῦτος ὢν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτομεν τὴν αἴτησιν τοῦ Σ. Ζ. κατὰ τοῦ εἰρημένου προβουλευμάτος τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγγελέως ὡς καὶ τὰ κατὰ τούτου παράπονα.

Διατάττομεν δὲ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν σταλέντων ἡμῖν ἐγγράφων καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν κοινοποίησιν ἀντιγράφου τοῦ ἡμετέρου τούτου ἐγγράφου διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Πόσον τὸ τῆς παραγραφῆς χρονικὸν διάστημα τῶν μηδόλως κοινοποιηθεισῶν ἐρήμην πταισματικῶν ἀποφάσεων. Ἐγγραφὸν δημοσίου κατηγόρου ἢ πταισματοδίκου, δι' οὗ αἰτεῖται ἢ διαβιβάζεται ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως πρὸς ἐπίδοσιν, διακόπτει τὴν παραγραφὴν ;

Ἀριθ. 889.

Τῇ 24 Ἰουλίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰρηνοδίκην Καρδαμύλης.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 593 ὑμετέρου ἐγγράφου ἐρωτᾷτέ με, α) πόσον τὸ τῆς παραγραφῆς χρονικὸν διάστημα τῶν μηδόλως κοινοποιηθεισῶν ἐρήμην πταισματικῶν ἀποφάσεων κατὰ κατηγορουμένων καὶ λειπομαρτύρων ;

Ἀπάντησις. Ἐν ὅτῳ τὴν πρᾶξιν ἢ τὸ ἀξιόποινον αὐτῆς δυνατόν ἐστιν ἀμφισβητηθῆναι ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, χωρεῖ παραγραφὴ τοῦ ἀξιοποίνου τῆς πράξεως κατὰ τ' ἄρθρ. 119—122 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἅμα δὲ κατασταθῶσιν ἀνεπίδεκτα ἀμφισβητήσεως ἢ πρᾶξις καὶ τὸ ἀξιόποινον αὐτῆς, χωρεῖ ἡ παραγραφὴ τῆς ποινῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 548 § 3, 549 καὶ 550 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν ἅρα ἐρήμην καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐν ὅσῳ αὕτη ὑπόκειται εἰς τὸ τῆς ἀνσκοπῆς ἢ ἐφέσεως ἔνδικον μέσον, χωρεῖ ἡ παραγραφὴ τοῦ ἀξιοποίνου τῆς πράξεως καὶ οὐχὶ ἡ παραγραφὴ τῆς ποινῆς, ἥτοι οὐχὶ ἡ τοῦ ἄρθρ. 519 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἀλλ' ἡ τοῦ ἄρθρ. 120 § 3 τοῦ Ποιν. Νόμου παραγραφὴ τοῦ ἐνὸς ἔτους, λογιζομένη ἀπὸ τῆς ἐρήμην ἐκδόσεως τῆς οὐδέποτε κοινοποιηθείσης πταισματικῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρ.

122 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὅπερ ἐν συνδυασμῷ τῷ ἄρθρ. 549 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐρμηνευόμενον τελεσίδικον ἐννοεῖ καταδικαστικὴν ἀπόφασιν λέγον, ὅτι ἄρχεται ἐκ νέου ἡ παραγραφὴ τοῦ ἀξιοποίνου τῆς πράξεως, ἐὰν μὴ ἐκδοθῇ ἀπόφασις καταδικαστική. Τοῦτο δέ, ὅτι δὲν χωρεῖ ἡ τῆς ποινῆς, ἀλλ' ἡ τῆς πράξεως παραγραφὴ, δεικνύει καὶ τὸ ἄρθρ. 550 τῆς Ποιν. Δικονομίας λέγον, ὅτι ἡ παραγραφὴ ἐκείνη τῆς ἀποφάσεως διατηρεῖ τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα ἀποτελέσματα, ἐνῷ ἐξαλείφει ὅλως πᾶν ἔχνος τῆς πράξεως ἡ παραγραφὴ τοῦ ἀξιοποίνου· διότι ἀδικώτατον προφικνῶς τὸ ὑφίστασθαι τὸν κατηγορηθέντα ἐπιβλαβῇ ἀποτελέσματα πράξεως μηκέτι ἐκδικασθείσης τελεσίδικως.

Ἐρωτᾶτε, β) ἂν τὸ πρὸς τὸν δημόσιον κατήγορον ἔγγραφον τοῦ γραμματέως ὡς καὶ ἐκεῖνο τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ πρὸς τὸν Εἰρηνοδίκην, τ' ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐν ἀποσπάσματι κοινοποίησιν των διακόπτουσι τὴν παραγραφὴν; ἂν ταῦτα λέγοντες ἐννοεῖτε εἰπεῖν, ὅτι ὁ δημόσιος κατήγορος δι' ἔγγραφου αὐτοῦ ἠτήσατο τὸν Εἰρηνοδίκην ἀποστεῖλαι αὐτῷ ἀπόσπασμα τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, ἵνα κοινοποιήσῃ αὐτὸ τῷ κατηγορουμένῳ καὶ ὁ γραμματεὺς ἀπέστειλε τοῦτο, λέγω, ὅτι πᾶσα πράξις τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ ὡς καταδιωκτικῆς ἀρχῆς ἀναγκαῖα οὖσα πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ποινικῆς δίκης, οἷα ἡ αἵτησις αὐτοῦ περὶ ἀποστολῆς ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως, γινομένη πρὸς τὴν ἀρμοδίαν πρὸς τοῦτο ἀρχὴν τὸν Εἰρηνοδίκην, διακόπτει κατ' ἐμὴν γνώμην τὴν παραγραφὴν· ἂν δὲ ἕτερόν τι ἐννοεῖτε, διευκρινίσατε τὸ ζήτημα, ἵνα δυνηθῶ ἐν γνώσει αὐτοῦ εἰπεῖν γνώμην.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου.

Ἀριθ. 907.

Τῇ 30 Ἰουλίου 1882.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶνε ἡ συμπλήρωσις τῆς

ἡμετέρας νομοθεσίας, ἀστυκῆς τε καὶ ποινικῆς· διότι πολλὰ ἔχει ὁ νόμος τὰ κενὰ καὶ ἀμφίβολα, ἅπερ αἱ ἀποφάσεις ἐκείναι ἐπανορθοῦσι, τὰ μὲν διὰ τῆς ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου συμπληροῦσαι, τὰ δὲ δι' ἐρμηνείας ἀναμφίβολα καθιστῶσαι. Ἡ δημοσίευσίς διὰ τοῦτο τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου εὐεργητικὴ καὶ τοῖς πολίταις, ὡς διδασκαμένοις ὅ,τι ἐν τῷ νόμῳ οὐχ' εὐρίσκουσι καὶ τοῖς δικηγόροις, ὡς ἀσφαλέστερον δυναμένοις ἀναδέχεσθαι ἐν τοῖς ἀμφιβάλοις τοῦ νόμου τὴν ὑπεράσπισιν τῶν πελατῶν αὐτῶν ἢ ἀρνεῖσθαι αὐτήν, ὡς μὴ νόμιμον καὶ τοῖς δικασταῖς, μηδὲ τῶν Ἀρειοπαγιτῶν ἐξαιρουμένων καὶ μάλιστα τῶν νέων, ὡς δυναμένοις ἀποφεύγειν τὰς ἀντιφάσεις ἐν ταῖς αὐτῶν ἀποφάσεσι, τὰς προερχομένας ἐκ τῆς ἀγνοίας τῆς σταθερᾶς τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου νομολογίας· ἀλλ' οὐ μόνον ἐπιζήμιος ἡ τῆς δημοσιεύσεως ἐπὶ ἔτη πολλὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναβολὴ γίνεται, ἀλλὰ καὶ ἄδικός ἐστι· διότι τὰ τῆς δημοσιεύσεως ἔξοδα παρὰ πολλῶν ἀγκαιρεσιβλήτων ἔλαβεν ἤδη τὸ Δημόσιον (ἄρθρον 839 Πολ. Δικονομίας).

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀναγκάζουσί με νὰ παρκαλέσω ὑμᾶς, κύριε Ὑπουργέ, νὰ διατάξητε τὰ δέοντα, ἵνα ἐντὸς τοῦ ἔτους 1882, πρὶν ἢ συνέλθῃ ἡ Βουλὴ, τὸ Ἑθνικὸν τυπογραφεῖον καταγίνηται ἀδιακόπως εἰς τὴν τύπωσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου πολιτικῶν τε καὶ ποινικῶν· ἐστὲ δὲ βέβαιος, ὅτι ὡς εὐεργετικωτάτῃ τῇ δικαιοσύνῃ θέλει μνημονεύεσθαι ἡ ἡμετέρα Ὑπουργία, ἐὰν ἐπ' αὐτῆς κατορθωθῇ ἡ τύπωσις τῶν μηκέτι τυπωθεῖσων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπὸ τοῦ 1871· διότι μόνον αἱ μέχρι τοῦ ἔτους 1370 ἐτυπώθησαν. (α)

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

(α) ΣΗΜ. Μετὰ τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐξεδόθη τὸ Β. Διάταγμα τῆς 23 Αὐγούστου 1882, οὗ τὰ ἄρθρα 8 καὶ 9 περὶ τῆς τυπώσεως τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου τὰ δέοντα διατάττοντα λέγουσιν.

Ἄρθρον 8. Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου ὀφείλει κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τὸ πολὺ ἐκάστου μηνός, ν' ἀπο-

στέλλη εἰς τὸ Ἑθνικὸν Τυπογραφεῖον ἀντίγραφα ἀκριβῆ τῶν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἐκδοθεῖσων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ δ' ἐκτύπωσις τοῦ περιέχοντος ταῦτα φύλλου δὲν θέλει γίνεσθαι, εἰ μὴ ἄφοῦ ὁ παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπιτετραμμένος πρὸς τοῦτο Ἀρειοπαγίτης θέσῃ ἐπὶ τοῦ τελευταίου δοκιμίου ἐνυπογράφως τὸ «ἐθεωρήθη καὶ τυπωθήτω». Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ δ' παρ' αὐτοῦ ἐπιτετραμμένος Ἀρειοπαγίτης θέλει ἐπιβλέπει εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γραμματέως ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ὀριζομένων.

Ἄρθρον 9. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1871 καθυστερουμένη ἐκτύπωσις τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου θέλει γείνει ἐντὸς τῶν προσεχῶν δύο ἐτῶν ἀνυπερθέτως. Πρὸς τοῦτο δὲ ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ δ' παρ' αὐτοῦ ἐπιτετραμμένος Ἀρειοπαγίτης θέλουσι συνεννοηθῆ ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Τυπογραφείου διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ὕλης, ὃ δὲ Γραμματεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου ὀφείλει νὰ μεριμνήσῃ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ προσωπικῇ αὐτοῦ εὐθύνῃ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ὀριζομένων.

Αἱ καθυστερούμεναι αὗται ἀποφάσεις ἐκτυπούμεναι θέλουσι θεωροῦνται ὡς παράρτημα τῶν ἀντιστοίχων ἐτῶν τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Περὶ τῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας συμβάσεως περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας. τοῦ 1856, ἥτοι περὶ τῶν πράξεων ἃς ὀρεῖ καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἰσχύος αὐτῆς. "Ὅτι ἄλλοδαπὸς ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ κατ' ἄλλοδαποῦ ληστείαν διαπράξας δὲν καταδιώκεται ἐν Ἑλλάδι.

Ἀριθ. 890.

Τῇ 15 Ἀπριλίου 1882.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 313 (1880) βουλευμάτος του παρέπεμψεν εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον τὸν Γεώργιον Μανίκαν, ἵνα δικασθῇ ἐπὶ ληστείαις καὶ ἐκβιάσεσι.

Τοῦ βουλευμάτος τούτου τὴν ἀναίρεσιν μετ' ἀποτελέσμα-

τος ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων ἡ τῆς
σχέμης διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Α'. Ὁ εἰρημένος παραπέμπεται νὰ δικασθῇ ἐπὶ πράξεσι
πραγθεΐσας ὑπ' αὐτοῦ ἀλλοδαποῦ ὄντος κατ' ἀλλοδαπῶν καὶ
ἐν ἀλλοδαπῇ χώρᾳ, ἥτοι Τουρκικῇ κατὰ δὲ τὴν ἡμετέραν
ποινικὴν δικονομίαν αἱ εἰρημέναι πράξεις μὴ οὖσαι ἐκ τῶν ἀ-
ναφερομένων ἐν ἄρθρῳ δευτέρῳ αὐτῆς δὲν δύνανται νὰ κατα-
διωχθῶσι καὶ τιμωρηθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων δικαστηρίων, εἰ
μὴ διὰ συμβάσεως κατέστησαν ἀρμόδια καὶ περὶ τοιούτων πρά-
ξεων δικάζειν.

Β'. Τοιούτη σύμβασις οὖσα ἢ ὑπὸ στοιχ. ΤΑΑ καὶ ἀπὸ
8)20 Ἀπριλίου 1856 ἔπαυσεν ἰσχύουσα κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 αὐ-
τῆς· διότι ἡ Ὁθωμανικὴ κυβέρνησις διὰ τοῦ ἐπισυνημμένου
ἐγγράφου αὐτῆς ἀπὸ 12)24 Ἰουνίου 1879 ἐδήλωσεν, ὅτι θεω-
ρεῖ τὴν σύμβασιν ὡς μὴ ἰσχύουσαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1871 καὶ ἡρ-
νήθη νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι αὕτη ἐπιβάλλει τῇ Ὁθωμανικῇ κυβερ-
νήσει. Τὸ ἐγγράφον δὲ τοῦτο, καὶ μὴ ὀρθῇ ἐστὶν ἡ ἐν αὐτῷ ἀ-
ξιώσις αὐτῆς, ὅτι δηλαδή ἀπὸ τοῦ 1871 ἤδη ἔπαυσεν ἰσχύ-
ουσα, πάντως ὅμως περιέχει ἐν ἑαυτῇ ἐπίσημον γνωστοποίησιν,
τὴν πρόθεσιν αὐτῆς περὶ παύσεως τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως
δεικνύουσας· ὅτι δ' ἔπαυσεν ἕκτοτε ἡ σύμβασις ἰσχύουσα βε-
βαιοῖ καὶ ἡ νέα περὶ παραχωρήσεως τῶν νέων ἐπαρχιῶν συν-
θήκη, ἐν ᾗ ἄρθρον ὑπάρχει περὶ ἀνανεώσεως τῆς συμβάσεως
τοῦ 1856· ἐπομένως τῶν ἀποδιδομένων τῷ κατηγορουμένῳ
πράξεων ἐνεργηθειῶν κατὰ τὸ βούλευμα κατὰ τὸν Σεπτέμ-
βριον καὶ Ὀκτώμβριον τοῦ 1880, ἥτοι μετὰ ἔτος ὅλον
ἀπὸ τῆς δηλώσεως ἐκείνης, τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια ἀναρ-
μόδια καθίστανται κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 τῆς συμβάσεως εἰς κα-
ταδίωξιν καὶ τιμωρίαν ἐπὶ ταύταις τοῦ εἰρημένου ἀλλοδαποῦ.

Γ'. Ἐκ τῶν ἄρθρ. 1 καὶ 2 τῆς γενομένης συμβάσεως ὑπὸ
στοιχ. ΤΑΑ (1856) ἐξάγεται, ὅτι μόνον ληστείας, διαπραχ-
θείσας ὑπὸ ἀτόμων, ἀποτελούντων συμμορίας (Banden) λη-
στρικᾶς, ἐν τῇ μιᾷ ἐπικρατείᾳ, ἐπετράπη τῇ ἐτέρᾳ, εἰς τὴν ἡ-
θελον καταφύγει, καταδιώκειν ἢ τιμωρεῖν, διότι τοῦτο ῥητῶς

λέγουσιν αἱ εἰρημέναι διατάξεις, οὐχὶ δὲ καὶ ληστείας πρα-
χθείσας ὑπὸ ἀτόμων μὴ ἀποτελούντων συμμορίαν, οὐδ' ἄλλας
πράξεις πλὴν ληστειῶν· αἱ δὲ προκειμέναι, οὔτε ληστεῖαί εἰσι
πᾶσαι, οὔτε ἐπράχθησαν ὑπὸ συμμοριτῶν (ἄρθρ. 66 τοῦ Ποιν.
Νόμου), καθ' ἃ δέχεται καὶ τὸ βούλευμα, ἀλλ' ἐκ συστάσεως
ἀπλῶς πρὸς διάπραξιν ὠρισμένων πράξεων κατὰ τὸ ἄρθρ. 57
τοῦ Ποιν. Νόμου· προκειμένου δὲ περὶ συμβάσεως στερούσης τὸν
κατηγορούμενον τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ καὶ τιμωρούσης ξέ-
νοις νόμοις αὐτόν, οὓς οὐδόλως παρεβίασεν, ὁ δικαστὴς ὀφείλει
στενῶς ἐρμηνεύειν αὐτήν, περιορίζομενος εἰς τὴν καταδίωξιν καὶ
τιμωρίαν τῶν ῥητῶς ἐν αὐτῇ ὀριζομένων πράξεων καὶ τούτων,
ἐὰν καθ' ὅν τρόπον ὀρίζει ῥητῶς ἢ σύμβαισις ἐπράχθησαν, ἥτοι
ὑπὸ συμμορίας ληστῶν, ἐὰν περὶ συμμοριῶν μόνον λέγη.

Ὅθεν ὑποβάλλων τὴν περὶ τῆς αἰτήσεώς μου ταύτης περὶ
ἀναιρέσεως συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν αἰτοῦμαι τὴν παραδοχὴν
αὐτῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἐξαφάνισις σφραγίδων τεθεισῶν ὑπὸ τῆς ἀρχῆς. Κλοπὴ ἐσφραγισμένων
πραγμάτων, οὐχὶ διὰ ῥήξεως τῶν σφραγίδων, ἀλλὰ κατ' ἄλλον
τρόπον.

Ἀριθ. 918.

Τῇ 6 Αὐγούστου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικῶν.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 374 καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις τοῦ
Ποιν. Νόμου (ἄρθρ. 154 καὶ 155 αὐτοῦ), τιμωροῦσαι τὴν ῥῆξιν
ἢ βλάβην τῆς παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐπιτεθείσης σφραγίδος, δὲν
ἐννοοῦσι, βλάβην λέγουσαι, μόνην τὴν ὕλικήν τῆς σφραγίδος
βλάβην, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἄλλην πρᾶξιν βλάβης, δι' ἧς ἐκμη-
δενίζεται ἄπρακτος καθισταμένη ἡ σφράγις, τοῦτέστι πᾶσαν
πρᾶξιν, δι' ἧς ἐμπαίζεται τὸ κύρος τῆς σφραγίσεως, ὡς πρά-
ξεως τῆς ἀρχῆς καὶ αἴρεται ἢ διὰ τοῦ κύρους τούτου τῆς
σφραγίσεως σκοπούμενη ὑπὸ τοῦ νόμου προστασίᾳ καὶ ἐξα-

σφάλις τῶν ἐσφραγισμένων προγράμτων. Βλάβη ἐπομένως τῆς σφραγίδος ἐστὶ καὶ πᾶσα ἐν γνώσει αὐτῆς ἐνεργουμένη π. χ. ἀφαίρεσις σανίδος τοῦ ἐσφραγισμένου κιβωτίου, ἢ ῥήξις τοῦ μεσοτοιχοῦ τοῦ ἐσφραγισμένου ἐργαστηρίου, ἢ ἄλλη τοιαύτη, δι' ἧς πράττεται ἡ κλοπή, ὡς ἀπρὸς τὸν ποιοῦσιν τὴν σφραγίσιν.

Αὕτη ἐστὶν ἡ γνώμη μου, ἣν τηλεγραφικῶς αἰτεῖτε μαθεῖν, ἐρωτῶντες, ἂν κλοπή, τελεσθεῖσα ἄνευ ῥήξεως ἢ βλάβης τῆς παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐπιτεθείσης σφραγίδος, ἀλλὰ δι' ὑπεξαγωγῆς κατ' ἄλλον τρόπον τῶν κλαπέντων, ὑπάγεται εἰς τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἀρθρ. 374 τοῦ Ποιν. Νόμου. Καταφατικῶς δηλονότι ἀποφαίνομαι εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην διὰ τὸ παράλογον εἶναι, κατ' ἐμὲ κριτὴν, τὴν ἐναντίαν λύσιν, εἰ καὶ φαίνεται ὑπὲρ ἑαυτῆς ἔχουσα τὸ γράμμα τοῦ νόμου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Διαδικασία περὶ τοῦ κύρους τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν. "Οτι ὁ τροποποιήσας τὸν περὶ δημαρρεσιῶν νόμον νόμος τοῦ 1882 δὲν ἀπαγορεύει τὴν σύμπραξιν τοῦ Εἰσαγγελέως.

Ἀριθ. 919.

Τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πρωτοδικῶν.

Κατὰ τὰ ἀρθρα 16 καὶ 17 τοῦ περὶ δημαρρεσιῶν νόμου τοῦ 1864 ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ συναπεφάσκει πρὸς τὴν νομιμότητα τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, κατ' ἔφεσιν δὲ μόνῃ αὐτῇ καὶ ἂν ἄρα εἴπωμεν ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐντολοδόχος ἐστὶ τῆς Κυβερνήσεως, οὐδὲν κακὸν, ἢ ἀτοπον, ἂν ἡ Κυβέρνησις διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως ἔχῃ ἀπλῶς γνώμην καὶ οὐχὶ ψῆφον κατὰ τὸν τροποποιήσαντα τὸν νόμον ἐκεῖνον νόμον τοῦ 1882. Ἀλλ' ὁ Εἰσαγγελεὺς οὐ συμφέροντος κυβερνητικοῦ, ἀλλὰ τοῦ νόμου καὶ τῆς δημοσίας τάξεως προστάτης ἐστὶν (ἀρθρ. 95 ὀργανισμοῦ) καὶ ὡς τοιοῦτος ἀκούεται πάντοτε ἐν τοῖς δικαστικοῖς συμβουλίαις, ὅταν τὸ δικαστήριον συνέρχεται, ἵνα διασκεφθῇ περὶ οἰασδῆποτε ὑποθέσεως γενικὸν συμφέρον ὁρώσης, οἷον καὶ

τὸ κῦρος δημοτικῆς ἐκλογῆς ἐστίν· ἔδει ἄρα, ἵν' ἀπαράδεκτος ἦ ἐπὶ τοιαύτης ὑποθέσεως, ῥητῶς τοῦτο εἰπεῖν τὸν νόμον τοῦ 1882· ἀλλ' οὐ μόνον οὐ λέγει, ἀλλὰ λέγων, ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον ἀποφασίζει ἐν Συμβουλίῳ περὶ ἐκλογῶν καὶ, ὅτι ἡ ἔφεσις διαβιβάζεται ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν εἰς τὸ Ἐφετεῖον, τοῦναντίον ἐκφράζει· διότι κατὰ τοὺς κειμένους νόμους Πρωτοδικεῖον καὶ Ἐφετεῖον τὰ πάντα ἐνεργοῦσιν ἀκουσθέντος τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ μόνον μετὰ τοῦτο τὸ δικαστήριον προβαίνει εἰς σύσκεψιν καὶ ἀπόφασιν (ἄρθρ. 82, 95 καὶ 100 τοῦ Ὁργανισμοῦ). Οὐκ ἀντίκειται δὲ τούτοις οὔτε τοῦτο, ὅτι κατὰ τὸν νόμον τοῦ 1882 τῷ Προέδρῳ στέλλονται ἀμέσως καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τὰ πρακτικὰ τῆς ἐκλογῆς καὶ ἡ κατὰ τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως ἔφεσις, διότι τοῦτο διὰ τὸ ταχὺ τῆς ἐκδικάσεως, ὅπερ ὁ αὐτὸς νόμος ἀπαιτεῖ, γίνεται, ἵνα καλῇ δηλαδὴ ἀμέσως ὁ Πρόεδρος τὸ δικαστήριον (ἄρθρ. 81 καὶ 82 Ὁργ.) καὶ ἵνα ταχύτερον φροντίζῃ περὶ τῆς ὑπογραφῆς καὶ ἀποστολῆς τῶν πρακτικῶν· οὔτε τοῦτο τοῦ νόμου τὸ λέγον, ὅτι ἀποφασίζεται τὸ κῦρος τῆς ἐκλογῆς ὑπὸ τακτικῶν δικαστῶν ἐν συμβουλίῳ, διότι προφανῶς τοῦτο λέγων ὁ νόμος ἀποκλεῖσαι θέλει μόνους τοὺς ἀναπληρωτὰς τῶν δικαστῶν, ὃ δὲ Εἰσαγγελεὺς οὐκ ἔστι τοιοῦτος· οὔτε τὸ ἕτερον, ὅτι οὐ μνημονεύει ῥητῶς τοῦ Εἰσαγγελέως, διότι περιττὸν ἦτο ῥηθῆναι τοῦτο ἀφοῦ ὁ νόμος λέγει, ὅτι τὰ Πρωτοδικεῖα καὶ Ἐφετεῖα, τοὔτέστι δικαστήρια ἔχοντα καὶ Εἰσαγγελεὰ, ἀποφασίζουν καὶ οὐχὶ εἰδικὰ δικαστήρια, συμπληρούμενα ὑπὸ Πρωτοδικῶν καὶ Ἐφετῶν.

Συμπαιραίνων δὲ λέγω, ὅτι κακῶς, κατ' ἐμέ, ἔπραξε τὸ Πρωτοδικεῖον μὴ κκλέσαν ὑμᾶς πρὸς γνωμοδότησιν ἐπὶ τῆς ὑποβληθείσης αὐτῷ δημοτικῆς ἐκλογῆς· στείλατε δέ μοι τὴν ἀπόφασιν, ἵνα αἰτήσω τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ χθεσινοῦ τηλεγραφήματος ὑμῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἐν τῷ νόμῳ ΠΕΔ (1882) λέγων μόνον ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον δικάζει ἐν συμβουλίῳ, ἀφίησι τὸν ὀργανισμόν τῶν δικαστηρίων νὰ ὀρίξῃ τὰ περὶ τῆς συνθέσεως αὐτοῦ, κατ' αὐτὸν δὲ γνωμοδοτεῖ ὁ Εἰσαγγελεὺς περὶ οὗ τὸ δικαστήριον πρόκειται ν' ἀποφασίσῃ· ἐπομένως καὶ περὶ τοῦ κύρους τῆς δημοτικῆς ἐκλογῆς.

Ἀριθ. 920.

Τῇ 21 Ἰουλίου. 1882.

Πρὸς τὸν προεδρεύοντα Πρωτοδικὴν Γ. Σταύρακα. Πῦργον.

Ὁ νόμος ΠΕΔ (1882) λέγων μόνον, ὅτι τὴν ἐκλογὴν δικάζει τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον ἐν συμβουλίῳ ἐκδίδον τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῶν πρακτικῶν αὐτῆς, ἀφίησι προφανῶς τὸν Ὄργανισμόν τῶν Δικαστηρίων καὶ τὴν Πολιτ. Δικονομίαν ὀρίζειν τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον (ἄρθρ. 17 § 3 Πολιτ. Δικονομίας καὶ 28 Ὄργανισμοῦ), τὰ περὶ συνθέσεως τοῦ Πρωτοδικείου (ἄρθρ. 6 Ὄργαν.) καὶ τῆς διαδικασίας καὶ διασκέψεως καὶ καταρτίσεως τῶν πρακτικῶν ὑπὸ τοῦ γραμματέως καὶ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ (ἄρθρ. 163, 174 καὶ ἐπ. 177 καὶ ἐπ. Πολιτ. καὶ ἄρθρ. 84 ἐπ. Ὄργαν.). Κατ' αὐτοὺς δὲ τοὺς νόμους ἐκ τριῶν δικαστῶν καὶ γραμματέως καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως, ὀφείλοντος γνωμοδοτῆσαι, ὡς προκειμένου περὶ συμφέροντος δήμου (ἄρθρ. 588 ἐδ. 1 καὶ 2 Πολιτ. Δικον.), συντίθεται τὸ Πρωτοδικεῖον, ὁ ἀρχαιότερος δὲ τῶν δικαστῶν ἀναπληροῖ τὸν Πρόεδρον, κατὰ πλειονοψηφίαν δὲ ἀποφασίζει, δύναται δὲ νὰ δεχθῇ ὑπομνήματα καὶ ἐὰν αὐτῷ ἀναγκαῖον δοκῇ καὶ ὁ χρόνος ἐπιτρέπη καὶ τὴν προσωπικὴν ἐμφάνισιν τῶν δόντων ὑπομνήματα ἐκλογέων πρὸς ἀκρόασιν καὶ φωτισμόν του νὰ διατάξῃ (ἄρθρ. 172 Πολ.). Τὴν παράστασιν δὲ τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ ἐν συμβουλίῳ συνερχομένου πρὸς ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου ὑποστηρίζει καὶ τὸ ἄρθρον 82 τοῦ Ὄργαν. τῶν δικαστηρίων· διότι τὴν γνωμοδότησιν τοῦ Εἰσαγγελέως ἐν συμβουλίῳ ἀπαιτεῖ οὐχὶ διὰ τὸ συνέρχεσθαι τὴν ὀλομέλειαν τοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ διὰ τὸ πρόκεισθαι περὶ σημαντικοῦ πράγματος γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ συμφέροντος· γενικοῦ δ' ἐστὶ συμφέροντος καὶ ἡ ἐπικύρωσις ἢ ἀκύρωσις δημοτικῶν ἐκλογῶν· διότι παράλογον κατ' ἐμὲ κρι-

τὴν τὸ εἰπεῖν, ἢ ὅτι διὰ τὸ τὴν ὁλομέλειαν συνέρχεσθαι καὶ οὐχὶ διὰ τὸ σπουδαῖον τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐπικειμένης διασκέψεως καὶ ἀποφάσεως λέγει τὸ ἄρθρ. 82 τοῦ Ὁργανισμοῦ ἀναγκαίαν τὴν γνωμοδότησιν τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ διεκδικοῦντος τὸν νόμον (ἄρθρ. 95 Ὁργανισμοῦ), ἢ ὅτι τὸ περὶ τοῦ κύρους δημοτικῆς ἐκλογῆς οὐκ ἔστι σπουδαῖον πρᾶγμα καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν χωρεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ εἰρημένον ἄρθρον. Τοὺς λόγους τούτους, δι' οὓς ἀναγκαίαν τὴν παράστασιν τοῦ Εἰσαγγελέως λέγω, πολλῶν εὐλογωτέρους καὶ ἰσχυροτέρους νομίζω τοῦ τε ἐπιχειρήματος, ὅτι ὁ νόμος ΠΞΔ σιωπῶν περὶ τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ Προέδρου παντοῦ μνημονεύων δείκνυσιν, ὅτι ἀποκλείει τὸν Εἰσαγγελέα, διότι ῥητῶς ἤθελε καὶ ὤφειλεν εἰπεῖν τοῦτο, ὡς εἶπε περὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ παρέδρων καὶ δικηγόρων καὶ τοῦ ἐτέρου ἐπιχειρήματος, ὅτι ὁ αὐτὸς νόμος ἀντικαταστήσας τὰ ἄρθρα 16 καὶ 17 τοῦ περὶ δημαρρεσιῶν νόμου τοῦ 1864, καθ' ἃ ἡ ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισεν ἀμέσως ἄνευ τινὸς γνωμοδοτήσεως, τοῦτο ἐννοεῖ γίνεσθαι καὶ κατ' αὐτὸν, τοῦτέστιν ἀποφασίζειν ἀμέσως χωρὶς τινος γνωμοδοτήσεως τοῦ Εἰσαγγελέως, διότι ἂν ὀρθὸν τὸ ὑποστηριχθέν, ὅτι κατὰ τὸν Ὁργανισμὸν ἀναγκαία ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ γνωμοδότησις τοῦ Εἰσαγγελέως, ὤφειλεν ὁ νόμος τοῦ 1882 ῥητῶς τοῦναντίον εἰπεῖν, ὅτι δηλαδὴ μὴ ἀναγκαία.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ὁ δυνάμει ἐντάλματος προφυλακισμένος δύναται νὰ ζητήσῃ ὅπως θεωρηθῇ περαιωμένη ἡ ἀνάκρισις καὶ διαταχθῇ ἡ ἀποφυλάκισις του ; Εἰς ποίας περιπτώσεις ἀκυροῦται τὸ τῆς προφυλάκισεως ἐντάλμα πρὸ τοῦ πέρατος τῆς ἀνακρίσεως ;

Ἀριθ. 1010.

Τῇ 23 Αὐγούστου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀρχῇ Πρωτοδικῶν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς § 4 τοῦ ἄρθρου 250 τῶ ἄρθρου 252 ἐδαφ. 2 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἐξάγεται ὅτι ὁ προφυλακισθεὶς δύναται μόνον αἰτῆσαι παρὰ τοῦ συμβουλίου κηρυχθῆναι τὴν ἀνάκρισιν ἀποπερατωμένην καὶ ὡς συνέπειαν τῆς παραδοχῆς τῆς αἰτήσεως ταύτης διαταχθῆναι τὴν ἀποφυλά-

κισιν αὐτοῦ δι' ἑλλειψιν πάσης ἐνδείξεως κατ' αὐτοῦ, οὐδέποτε ὁμως πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς ἀνακρίσεως, τοὔτεστι πρὸ τοῦ γενέσθαι πᾶσαν δυνατὴν ἐξέτασιν περὶ τοῦ ὑποστατοῦ ἢ ἀνυποστάτου τῆς τε ἐνοχῆς καὶ τοῦ ἀξιοποίνου τῆς πράξεως ἢ τῶν ἀνχιρύντων τὴν ποινὴν λόγων· διότι, ἂν κατὰ τὸ ἄρθρον 252 ἀποφυλακίζεται καὶ ὁ περὶ αὐτὸ τὸ πέρας τῆς ἀνακρίσεως προφυλακισθῇ μόνον δυνάμει ὀριστικοῦ καὶ τελεσιδικίου γενομένου βουλευματος ἀποφαινομένου πεπερατωμένην τὴν ἀνάκρισιν καὶ κρίνοντος, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν, οὐδεὶς λόγος, κατ' ἐμὲ κριτὴν, δικαιολογεῖ τὴν ἀποφυλάκισιν δυνάμει βουλευματος παρεπιπτόντως ἐκδιδομένου ἐξακολουθοῦσης ἔτι νομίμως τῆς ἀνακρίσεως.

Μόνον δ' ὅταν τὸ ἔνταλμα τῆς φυλακίσεως ἐν ἐκυτῷ φέρῃ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ παρανόμου τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ, δυνατόν, κατ' ἐμὴν γνώμην, αἰτηθῆναι τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ καὶ κατὰ πᾶν τῆς ἀνακρίσεως στάδιον· παράνομον δὲ λέγω αὐτὸ οὐ μόνον ὅταν παράτυπον, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἢ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένη πρᾶξις καὶ ὅπως ἐκτίθεται, ἢ ἀναξιοποινοῦσθαι κατὰ νόμον ἢ πλημμέλημα μὴ ἐπαγόμενον τὴν προφυλάκισιν (ἄρθρ. 229 καὶ 235 Ποιν. Δικονομίας). Ἐκὼς δὲ εὖ ἔχῃ τὸ ἔνταλμα, ἔργον δὲ τῆς ἀνακρίσεως ἢ βεβαιῶσαι τὸ ἀναξιοποινον τῆς ἐν τῷ ἐντάλλματι πράξεως, πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς ἀνακρίσεως οὐκ ἀκυροῦται.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑμετέρου τηλεγραφήματος, τοῦ σήμερον ληφθέντος.

Ἡ ἀπόκρισις τοῦ ὑμετέρου Ὁ Εἰσαγγελεὺς

— Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Περὶ τῶν κατὰ τὸν νόμον περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἀρμοδίων κρίνειν περὶ τῆς ἱκανότητος καὶ προβιβάσμου πρωτοδίκου εἰς ἐφέτην καὶ τῆς ἀνάγκης γνωμοδοτήσεως κατὰ τὸ ἐδαφ. γ' τοῦ ἄρθρου 16 αὐτοῦ, ἵνα προβιθασθῇ ἀντεισαγγελεὺς ἐφετῶν εἰς ἐφέτην.

Ἀριθ. 1012.

Τῇ 27 Αὐγούστου 1882.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργεῖον.

Δύο γινώμαι δυνατόν ὑποστηρικθῆναι περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ περὶ προσόντων κλπ. νόμου· καὶ

Αον. Ἄν εἴπωμεν, ὅτι τὴν διαφροάν τῶν πρὸς γνωμοδό-
τησιν ἐπὶ προβιβασμῶν ἀρμοδίων ὑπηγόρευσεν ἡ ἀνωτέρα, ἢ
κατωτέρα θέσις, ἣν κατέχουσιν ἡδὴ οἱ προβιβαστέοι καὶ οὐχὶ
ἡ θέσις, ἣν κατέξουσιν προβιβασθέντες, ὁρῇ ἡ γνώμη, ὅτι ὁ
Πρωτοδικης, καὶ ἵνα προβιβασθῇ εἰς Ἐφέτην ἢ Ἀντισταγγελέα
Ἐφετῶν, χρήζει τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ ἐδ. α' τοῦ ἄρθρου
16 καὶ οὐχὶ τοῦ ἐδ. β' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς
Πρωτοδικῶν ἢ ὁ Ἀντισταγγελεὺς Ἐφετῶν, ἵνα προβιβασθῶσιν
εἰς Εἰσαγγελέα Ἐφετῶν, χρήζουσι τῆς γνωμοδοτήσεως, ὁ μὲν
τοῦ ἐδ. β', ὁ δὲ τοῦ ἐδ. γ' τοῦ ἄρθρ. 16 καὶ οὐχὶ τοῦ ἐδ. δ'
τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, καὶ ὁ ἐπὶ δεκαετίαν Πρόεδρος Πρωτοδικῶν,
ἵνα προβιβασθῇ εἰς Ἀρειοπαγίτην ἢ Ἀντισταγγελέα τοῦ Ἀ-
ρείου Πάγου, χρήζει τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ ἐδ. β' τοῦ
ἄρθρου 16 καὶ οὐχὶ τοῦ ἐδ. δ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου.

Βον. Ἄν δὲ εἴπωμεν, ὅτι τὴν διαφοράν τῶν ἀρμοδίων πρὸς
γνωμοδοτήσιν ὑπαγορεύουσι τὸ μέγεθος τῶν θέσεων, εἰς ἃς
πρόκειται νὰ προβιβασθῶσιν οἱ ὑπάλληλοι καὶ τὸ συμφέρον
τῆς ὑπηρεσίας τοῦ κρίνειν περὶ τῆς ικανότητος καὶ τῆς προκ-
γωγῆς εἰς αὐτάς ὑπάλληλους, προδιαχειρισταμένους τὰς ὑπὸ
τῶν προβιβαστέων καταλειφθησομένας καὶ ἀνωτέρας αὐτῶν
κατέχοντας θέσεις, ὁρῇ ἡ γνώμη, ὅτι ὁ Πρωτοδικης, ἵνα προ-
βιβασθῇ εἰς Ἐφέτην, ἢ Ἀντισταγγελέα Ἐφετῶν, χρήζει τῆς
γνωμοδοτήσεως τοῦ ἐδ. β' τοῦ ἄρθρου 16, ὡς καὶ ὁ Πρόεδρος
καὶ Εἰσαγγελεὺς πρωτοδικῶν καὶ οὐχὶ τοῦ ἐδ. α' τοῦ αὐτοῦ
ἄρθρου, καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς Πρωτοδικῶν, ἢ Ἀντισταγγελεὺς
Ἐφετῶν, ἵνα προβιβασθῶσιν εἰς Εἰσαγγελέα Ἐφετῶν, χρήζουσι
τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ ἐδ. δ' τοῦ ἄρθρου 16 καὶ οὐχὶ ὁ μὲν
τῆς τοῦ ἐδ. β', ὁ δὲ τῆς τοῦ ἐδ. γ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καὶ ὁ ἐπὶ
δεκαετίαν Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἵνα προβιβασθῇ εἰς Ἀρειοπα-
γίτην ἢ Ἀντισταγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου, χρήζει τῆς γνω-
μοδοτήσεως τοῦ ἐδ. δ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καὶ οὐχὶ τοῦ ἐδ. β'.

Ἄλλ' ἵνα τοῦτο εἴπωμεν, πρέπει ἀναγκαίως νὰ δεχθῶμεν,
ὅτι τὸ ἐδ. γ' τοῦ ἄρθρου 16 λέγον, ὅτι διὰ τὴν προβιβασ-
μὸν Ἀντισταγγελεὺς πρὸς Ἐφέταις εἰς ἀνωτέραν θέσιν πρέ-

πει να υποβληθῇ ὁμοίᾳ ἐκθεσίς τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἐφετείου καὶ γνωμοδότησις τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐννοεῖ προβιβασμὸν εἰς θέσιν Ἐφέτου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Ἐφετῶν. Τοῦτο δὲ υποστηρίζας ἤδη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 326 τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1881 ἐγγράφου μου υποστηρίζω καὶ πάλιν διὰ τῶν ἐξῆς· διότι ἂν εἰπώμεν, ὅτι ἰσοβάθμιος ὁ Ἀντεισαγγελεὺς Ἐφετῶν τῷ Ἐφέτῃ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐννοεῖ τὸ ἐδ. γ' ἀνωτέραν λέγον θέσιν τὴν τοῦ Ἐφέτου, ἀλλὰ τὴν τοῦ Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν θέσιν, εἰς ἣν δύναται νὰ προαχθῇ ὁ Ἀντεισαγγελεὺς Ἐφετῶν (ἀριθ. 13), τοῦτο ἤθελεν ἀντίλπεισθαι τῷ ἐδ. δ' τοῦ άρθρου 16, καθ' ὃ ὁ προβιβασμὸς Ἐφέτου εἰς ἀνωτέραν θέσιν, καὶ τοιαύτη καὶ ἡ τοῦ Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν, γίνεται γνωμοδοτήσῃ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἀπίθανον δ' ὅλως, ὡς ἄνευ λόγου, φαίνεται μοι τοῦτο, ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε διὰ τοῦ ἐδαφ. γ' εἰπεῖν, ὅτι προβιβάζεται εἰς Εἰσαγγελέα Ἐφετῶν ὁ Ἀντεισαγγελεὺς Ἐφετῶν κατὰ γνωμοδότησιν ἄλλων, ἤτοι κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ Προέδρου καὶ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ οὐχὶ κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ὡς ὁ Ἐφέτης ἐπομένως ἀδύνατον, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἐννοεῖν προβιβασμὸν εἰς Εἰσαγγελέα Ἐφετῶν καὶ διὰ τοῦτο δεόν εἰπεῖν, ἡ ὅτι ἄργεῖ τὸ ἐδ. γ', ἡ ὅτι ἐννοεῖ προβιβασμὸν λέγον εἰς ἀνωτέραν θέσιν τὴν τοῦ Ἐφέτου· καὶ πράγματι κατὰ τὸν περὶ προσόντων κλπ. νόμον ἀνωτέρα ἡ τοῦ Ἐφέτου θέσις τῆς τοῦ Ἀντεισαγγελέως Ἐφετῶν· διότι περισσότερα προσόντα ἀπαιτοῦνται, ἵνα τις διορισθῇ Ἐφέτης καὶ ἐπομένως ἀναγκαίᾳ ἡ ἐξέτασις, ἂν ἔχῃ τὰ προσόντα, καὶ ἡ γνωμοδότησις, ὅτι διοριστέος ὡς ἔχων αὐτὰ ὁ Ἀντεισαγγελεὺς Ἐφετῶν.

Τὴν δευτέραν λοιπὴν γνώμην υποστηρίζων καθόλου καὶ ἰδίως περὶ τοῦ ἐδ. γ' τοῦ άρθρου 16, ὡς ἐννοοῦντος προβιβασμὸν εἰς Ἐφέτην τοῦ παρ' Ἐφέταις Ἀντεισαγγελέως, πρὸς τὴν εἰς γνωμοδότησιν ὑπὲρ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Ἐφετῶν Κυργουσίου διὰ τοῦ ἐπισυναπτομένου ἐγγράφου μου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ἀρνούμενου τοῦ ἀνακριτοῦ νὰ ἐκδώσῃ ἔνταλμα συλλήψεως καὶ φυλακίσεως, δύνανται μόνον τὸ παρ' ᾧ ἐκκρεμῆς ἡ ὑπόθεσις συμβούλιον νὰ διατάξῃ τὴν ἔκδοσιν.

Ἀριθ. 1053.

Τῇ 7 Σεπτεμβρίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πλημμελειοδικῶν

Ἡ ἔκδοσις ἐντάλματος συλλήψεως καὶ φυλακίσεως ἀνακριτικῶς εἰσὶ πρᾶξεις ἐκ τῶν σπουδαίων ὧν ἄνευ δυνατὸν ματαιοῦσθαι τὸν σκοπὸν τῆς ἀνακρίσεως.

Ὁ ἐπιτετραμμένος λοιπὸν διὰ τοῦ διατάκτοντος τὴν ἐκ νέου καταδίωξιν βουλευματος τῶν Ἐφετῶν τὴν ἀνάκρισιν ἀρμόδιός ἐστι πρὸς ἔκδοσιν καὶ τοιούτων ἐνταλμάτων καὶ οὐ χρήζει ιδίως πρὸς τοῦτο ἐπιτροπῆς· τὰ δὲ Συμβούλια ἀναρμόδια ἐκδιδόναι ἐντάλματα καὶ ἀρμόδια μόνον διατάττειν τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ τῆς ὑποθέσεως, διχοκούσης ἔτι τῆς ἀνακρίσεως, ἐὰν ἀναγκαῖα κρίνωσιν αὐτά, ὁ δὲ ἀνακριτὴς ἢ ὁ Εἰσαγγελεὺς μὴ ἀναγκαῖα· πρὸς τοῦτο δὲ ἀρμόδιον λέγω τὸ Συμβούλιον, παρ' ᾧ ἐκκρεμῆς ἡ ὑπόθεσις καὶ τοιοῦτον ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ τῶν Ἐφετῶν· τοῦτο ἄρα ἀρμόδιον ἀποφανθῆναι καὶ ἂν ὁ ἀνακριτὴς ἐπιμείνῃ ἀρνούμενος τὴν ἔκδοσιν, ὡς ἀναρμόδιον κρίνων ἑαυτὸν ἐναντίον τῆς ὑμετέρας γνώμης.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑμετέρου τηλεγραφήματος τῆς χθές.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Κατὰ τίνα τρόπον βεβαιοῦται ἡ ἡλικία τοῦ δυνάμει τοῦ νόμου περὶ ὀρίου ἡλικίας ἀξιωματικοῦ, ἀμφισβητοῦντος τὴν ὑπέρβασιν τοῦ κατὰ νόμον ὀρίου ταύτης;

Ἀριθ. 1074. (τηλεγρ.)

Τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1882.

Εἰσαγγελεῖ Πρωτοδικῶν Ἀρτης.

Τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου ΑΛΣΤ (1882) δυνατὸν ἐννοεῖν ἀπόφραξιν ἐκδοθεῖσαν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 54—57 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς κατοικίας τοῦ λη-

ξιάρχου τοῦ δήμου τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐπ' ἀνκφορᾷ αὐτοῦ, ἢ μόνον ἀπόφασιν δικάζουσιν τὸ περὶ τῆς ἡλικίας, ὡς προδικαστικὸν ζήτημα τῆς δίκης περὶ τοῦ ἀν διατηρητέος ἔτι ἐν τῷ στρατῷ ὁ ἀξιωματικὸς, ἢ ἀποστρατευτέος κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 καὶ 2 αὐτοῦ, καὶ τότε δι' ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν δέον αἰτηθῆναι τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀξιουμένης ὑπὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἡλικίας· τοῦτο δὲ ὀρθότερον κατ' ἐμέ. Πάντως ὁμῶς ἀντιπροσωπευτέον τὸ Δημοσίον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς καλούμενον προφανῶς εἰς τὴν δίκην διὰ τὸ προδικάζειν αὐτὴν χρηματικὴν τοῦ αἰτοῦντος ἐνάγοντος ἀξίωσιν μισθοῦ. Ἀλλὰ πρὸς τί ἀσχολούμεθα περὶ τὴν λύσιν ζητήματος ξένου τῆς Εἰσαγγελίας ;

Ο Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Ποῖον δικαστήριον ἐν Ἑλλάδι εἶνε ἀρμόδιον νὰ δικάζη τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἢ ἐν πλοίοις Ἑλληνικοῖς πραττόμενα ὑπὸ Ἑλλήνων πλημμελήματα ;

Ἀριθ. 1209.

Τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν.

Μετὰ τὸν νέον προξενικὸν νόμον λειτουργοῦντα ἤδη ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου ε. ε. καθ' ὃν διὰ μὲν τοῦ ἄρθρ. 277 ἐδ. δ' καὶ ε' κατηργήθησαν οἱ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1841 καὶ 29 Δεκεμβρίου 1856 νόμοι, δυνάμει τῶν ὁποίων τὸ ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικεῖον ἦτο ἀρμόδιον διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πλημμελημάτων, ὅταν ἡ τελευταία κατοικία ἢ ἐφήμερος διαμονὴ τοῦ κατηγορουμένου ἦτο ἄγνωστος ἢ δὲν ὑπῆρχε πικντάπασιν, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 189 ὥρισεν ὅτι τὰ ἐν Σμύρνῃ, Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Κωνσταντινουπόλει προξενικὰ δικαστήρια δικάζουσι κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ποιν. Δικονομίας τὰ ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν ἢ τὰ ἐπὶ πλοίων φερόντων Ἑλλ. σημαίαν πραττόμενα παρ' Ἑλλήνων πλημμελήματα κλπ. φρονοῦμεν ὅτι τὸ Πλημμελειοδικεῖον Σύρου δὲν εἶνε πλέον ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ ἤδη τὰ διαπραχθέντα πλημμελήματα ἐν-

τὸς τῆς περιφερείας τῶν ἀνωτέρω προξενικῶν δικαστηρίων ὑπὸ προσώπων ὧν ἀγνοεῖται ἢ ἡ τελευταία κατοικία ἢ ἡ ἐφήμερος διχμονή ἢ δὲν ὑπάρχει παντάπασι, καθόσον ἡ ἀρμοδιότης αὐτοῦ ἔπαυσε καταργηθέντων τῶν νόμων δι' ὧν αὕτη καθιερώθη, ἐκτὸς τῶν πλημμελημάτων ἐλείνων ἐφ' ὧν πρὸ τοῦ νέου νόμου ἤρξατο ἡ καταδίωξις, διὰ τῆς ἐπιδόσεως κατὰ τοῦ κατηγορουμένου κλήσεως, ἐντάλματος συλλήψεως, ὅταν ἐπιτρέπεται, ἢ βουλευμῶτος. Τὸ αὐτὸ φρονοῦμεν καὶ ὡς πρὸς τὰ ἐκκρεμῆ ἀδικήματα τὰ διαπραχθέντα ἐν Θεσσαλίᾳ πρὸ τῆς προσαρτήσεως. Οὐχ ἤττον ὁμῶς καὶ ἐναντία γνώμη ὑποστηρίζεται ὑπὸ πολλῶν δι' ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων.

Σὰς παρακαλοῦμεν νὰ εἰσαγάγητε εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον τοιαύτας ὑποθέσεις τῶν δὲ ἐκδοθησομένων ἀποφάσεων μᾶς ὑποβάλλετε ἀντίγραφον διὰ νὰ ζητήσωμεν ἐν πάτῃ περιπτώσει τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν.

Ὁ Ἀντισταγγελεὺς.

Α. Παπαδόπουλος.

Ὅτι δὲν προσωποκρατεῖται διὰ χρέος ὁ βουλευτὴς κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς βουλῆς καὶ πρὸ καὶ μετ' αὐτήν· ὅτι δὲν καταδίδωκεται δι' ἀξιοπόλους πράξεις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνόδου.

Ἀριθ. 1146.

Τῇ 4 Ὀκτωβρίου 1882.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Καλάμαις
Πλημμελειοδικῶν.

Ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἄρθρου 63 τοῦ Συντάγματος καθ' ὃ ὁ Βουλευτὴς διαρκούσης τῆς συνόδου δὲν καταδίδωκεται οὐδὲ συλλαμβάνεται ἢ φυλακίζεται ἄνευ ἀδείας τοῦ σώματος, ἐκτὸς τῶν ἐπ' αὐτοφώρῳ κηκουρημάτων, προσωπικὴ δὲ κράτησις δὲν ἐνεργεῖται κατὰ Βουλευτοῦ διαρκούσης τῆς συνόδου καὶ τέσσαρας ἐβδομάδας πρὸ τῆς ἐνάρξεως καὶ τρεῖς μετὰ τὴν ἀποπεράττωσιν αὐτῆς, καὶ ἐκ τῶν γενομένων ἐξηγήσεων ἐν τῇ συνελεύσει κατὰ τὴν συζήτησιν αὐτοῦ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στενογραφημένων πρακτικῶν αὐτῆς, ὅτι ἡ προσωπικὴ κράτησις ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω ὁρίων ἀπαγορεύεται διὰ χρέη καὶ ἐκ τοῦ

ὅτι κατὰ τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν, ὡς ἐξαναστατικὸν μέτρον κατὰ τῶν ὀφειλετῶν πρὸς ἀπότισιν τῶν χρεῶν τῶν καθιερω-
ται, συνάγεται ἀδιστακτικῶς, ὅτι μόνον διὰ χρῆν δὲν δύνανται
νὰ προσωποκρατηθῶσιν οἱ Βουλευταὶ τέσσαρες ἐβδομάδης πρὸ
τῆς ἐνάρξεως αὐτῆς καὶ τρεῖς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτῆς,
διὰ δὲ τὰς ἀξιοπρίνους πράξεις αὐτῶν, μόνον ἐξαίρεσει τῶν
ἐπ' αὐτοφώρῳ κακουργημάτων, διαρκύσης τῆς συνόδου, ἥτις
κατὰ τὸ ἄρθρον 54 ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς συγκαλέσεώς
της, δὲν δύνανται νὰ καταδιωχθῶσιν κλπ. ἄνευ ἀδείας τοῦ
σώματος, καθόσον τὸ ἀκαταδίωκτον αὐτῶν τὸ διὰ τοῦ προ-
μνησθέντος ἄρθρου καθιερούμενον περιορίζεται ἐντὸς τῶν ὁρίων
τῆς συνόδου.

Τούτων ἕνεκα φρονοῦμεν ὅτι ἡ ἔκδοσις τοῦ διατάγματος
τῆς συγκαλέσεως τῆς βουλῆς δὲν ἐμποδίζει τὴν εἰσαγωγὴν
καὶ ἐκδίκασιν τῆς κατὰ Βουλευτοῦ κατηγορίας πρὸ τῆς ἐνάρ-
ξεως τῆς βουλῆς.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13915 ε. ε. ἐγγράφου
ὑμῶν μετὰ τὴν προσθήκην ὅτι ἡ ἀντίρρηση τοῦ δικληφθέντος
κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποράσεως τοῦ Πλημμελειοδικαίου δὲν ἐδι-
κάσθη εἰσέτι.

‘Ο Ἀντισταγγελεὺς

Α. Παπαδόπουλος.

“Οὐ ἀλλοδαπὸς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐγκληματίας κατ’ ἀλλοδαποῦ δὲν
καταδιώκεται ἐν Ἑλλάδι, καίτοι ἀποκίτης κατόπιν τὴν ἑλλην.
ἐθαγένειαν.

Ἀριθ. 1254.

Τῇ 16 Νοεμβρίου 1882.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης

Ἐπιστρέφουμεν τὸ ἀπὸ 14 Νοεμβρίου ε. ε. καὶ ὑπ’ ἀριθ.
18878 ἐπισημειωτικὸν ἐγγράφον ὑμῶν ἐπὶ τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτω-
βρίου ε. ε. ἐγγράφου τῆς Ἰταλικῆς Πρεσβείας.

Κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν ἀναμφισβητήτου ὄντος ὅτι τὸ ἐγ-
κλημα διεπράχθη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατ’ ἀλλοδαπῶν πρὶν ἢ ὁ

διαπράξας αὐτὸ ἀποκτήσει τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν, οὐδεμία κατ' αὐτοῦ δύναται νὰ γίνῃ καταδίωξις ἐν Ἑλλάδι, διότι τὰ ἐν ἀλλοδαπῇ διαπραχθέντα ἐγκλήματα δὲν καταδιώκονται ἐν Ἑλλάδι, εἰ μὴ καθόσον διεπράχθισαν παρὰ πολιτῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθόσον ἕνεκα τῆς ιδιότητος τῶν ταύτης μόνοι οὗτοι καὶ ἐκτὸς τῆς πατρίδος τῶν εὐρισκόμενοι ὑπόκεινται εἰς τὸν ποινικὸν νόμον αὐτῆς, ἐπομένως οὗτοι μόνοι δύνανται νὰ ὑποκύψωσι εἰς τὴν ἐφαρμογὴν του. Οἱ δὲ ἀλλοδαποὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος οὐδεμίαν ὀφείλουσιν ὑποταγῇ εἰς τοὺς ὑμετέρους νόμους, δὲν δύνανται ἐπομένως νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν των.

Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος τούτου εἰ μὴ ὡς πρὸς τὰ ἐγκλήματα ἅτινα ἔπραξαν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατὰ τινος Ἑλλήνου, ἢ διὰ τὸ κακούργημα ἐσχάτης προδοσίας κατὰ τῆς Ἑλλάδος κλπ. περὶ ὧν προνοεῖ τὸ ἄρθρ. 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Ἐπειδὴ δὲ κανὼν εἶνε ὁ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 1 τῆς Ποιν. Δικονομίας καθιερούμενος, καθ' ὃν ἀντικείμενον αὐτῆς εἶνε ὅλα τὰ ἐκτὸς τοῦ κράτους ὑπὸ τε Ἑλλήνων καὶ ξένων πραττόμενα πταίσματα, πλημμελήματα καὶ κακουργήματα, τὰ δὲ ἄρθρ. 2 καὶ 3 αὐτῆς καθιεροῦσιν ἐξαίρεσεις τοῦ εἰρημένου κανόνος, αἱ ἐξαίρεσεις αὗται εἶνε δεκτικαὶ στενῆς μόνον ἐρμηνείας καὶ πρέπει νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὰς κατὰ γράμμα διατάξεις τῶν ἄρθρ. 2 καὶ 3.

Τὴν ἀνωτέρω γνώμην ἡμῶν ἐνισχύει προσέτι καὶ ἡ διὰ τοῦ ΧΣΤΒ' νόμου κυρωθεῖσα σύμβασις μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας περὶ ἀποδόσεως ἐγκληματιῶν, ἥτις ἐν ἄρθρ. 6 ἐπιτρέπει τὴν ἀμοιβαίαν ἀπόδοσιν τῶν ἐγκληματιῶν καὶ ἐὰν μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος ἀπέκτῃσιν τὴν ἰθαγένειαν τοῦ εἰς ἀπόδοσιν αὐτοῦ καλουμένου Κράτους, ἐνῷ διὰ τοῦ ἄρθρ. 5 ἀπαγορεύεται ἡ ἀπόδοσις τῶν ὑπηκόων αὐτῶν, ἀλλὰ τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ Κράτους εἰς ὃ ἀνήκουν, ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι ἡ πρόνοια τῆς ἀποδόσεως τῶν ἐγκληματιῶν τῶν ἀποκτησάντων μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος τὴν ἰθαγένειαν τοῦ ἐτέ-

Ἐπὶ τοῦ νόμου περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ὡς πρὸς τοὺς προβιβασμοὺς δικαστῶν καὶ ἰσαγγελέων. Ὅτι ἐκείνους, οὓς ὁ νόμος ΠΜ (1882) ἔθεσεν ἀκυρώσας τοὺς προβιβασμοὺς αὐτῶν ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας, δύναται ὁ Ὑπουργὸς νὰ διορίσῃ εἰς ἅς κατεῖχον θέσεις, ὅταν ποτὲ θελήσῃ, χωρὶς νὰ ἐνεργηθῶσι πρυγγουμένως τὰ τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου.

Ἀριθ. 1308.

Τῇ 25 Αὐγούστου 1885.

Πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐπὶ τοῦ τεθέντος ζητήματος «ἐὰν Ἐφέτης ἀπὸ τοῦ 1862, οὗ ὁ προβιβασμὸς εἰς Πρόεδρον Ἐφετῶν ἐν Ἀκρίσῃ ἡκυρώθη δυνάμει τοῦ νόμου ΠΜ (1882), δύναται ν' ἀναδιορισθῇ Πρόεδρος Ἐφετῶν δυνάμει τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀμέσως χωρὶς νὰ ἐνεργηθῶσιν πορηγουμένως τὰ τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου καὶ διορισθῇ πρῶτον Ἐφέτης», μετὰ μελέτην τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ εἰρημένου νόμου ΠΜ καὶ τῶν ἐγγράφων, ἃ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου ἐστάλησάν μοι, λέγω ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ, ὅτι πρὸς τοιοῦτον διορισμὸν οὐδὲν ἀπαιτεῖται, πλὴν τῆς βεβαιώσεως, ὅτι πρὸ τοῦ ἀκυρωθέντος διορισμοῦ αὐτοῦ ἐκέκτητο ὁ ἐκ νέου διοριστέος τὰ πρὸς προαγωγὴν εἰς Πρόεδρον Ἐφετῶν προσόντα, τὸ δὲ ἄρθρ. 19 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου οὐδεμίαν ἔχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου διορισμοῦ ἐφαρμογὴν. Οἱ δὲ ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης μαρτυροῦντες, κατ' ἐμὲ κριτὴν, λόγοι εἰσὶν οἱ ἑξῆς.

Α'.) Ὅτι πάντες οἱ δικασταὶ καὶ Εἰσαγγελεῖς, ὧν οἱ κατὰ προβιβασμὸν, ἢ χωρὶς προβιβασμοῦ γενόμενοι ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις διορισμοὶ ἡκυρώθησαν διὰ τοῦ νόμου ΠΜ, ἐτέθησαν δι' αὐτοῦ ἐκτὸς τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας. Τοῦτο δὲ α) ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Βουλῆς τοῦ 1882 καὶ τῆς ἐφημερίδος τῶν συζητήσεων τῆς Βουλῆς, ἐν οἷς ἐν σελ. 322 καὶ 326 βλέπομεν, ὅτι ἐπὶ τῆς συζητήσεως τοῦ 14 ἄρθρου τοῦ νόμου ΠΜ ὁ Βουλευτὴς Λ. Δεληγεώργης ἐπρότεινε τροποποίησιν αὐτοῦ τὴν ἑξῆς: «Οἱ διορισθέντες εἰς δικαστικὰς

θέσεις ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις ἐπανερχονται εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τοῦ διορισμοῦ των κατὰστασιν» καὶ ὅτι ἡ τροπολογία αὕτη ἀπερρίφθη· β) ἐξάγεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀρθρου 14 λέγοντος, ὅτι διατηροῦσιν οὐχί, ἅς πρὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν εἶχον δικαστικὰς θέσεις, ἀλλ' ἅπερ πρὸ τοῦ διορισμοῦ (ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις) ἐκέκταντο προσόντα προαγωγῆς, τοῦτέστιν, ὅτι δύνανται νὰ διορισθῶσιν ἐκ νέου μετὰ προβιβασμοῦ, ἂν ἡδύναντο, ὡς ἔχοντες τὰ προσόντα, ὅτε ἡκυρώθη ὁ διορισμὸς αὐτῶν μετὰ προβιβασμοῦ ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις· γ) ὅτι ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας τεθέντας διὰ τοῦ νόμου ΠΜ καὶ τὸ προκατόχον Ὑπουργεῖον ἐθεώρησε πάντας, ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ διατάγματος περὶ ἀναδιορισμοῦ τῆς 29 Μαρτίου 1882 τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν Ἐφετῶν τοῦ ἐν Αλαρίσση Ἐφετείου, δι' οὗ δὲν λέγει, ὅτι προβιβάζει αὐτούς, ὡς λέγει περὶ τοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ὄντος Π. Βώρου, ἀλλ' ὅτι διορίζει αὐτοὺς δυνάμει τοῦ 14 ἀρθρου τοῦ νόμου ΠΜ καὶ ἔχον ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 11, 13 καὶ 16 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου καὶ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου διὰ τὸν Εἰσαγγελέα Σπ. Βλάχον, παραγγέλλει δ' αὐτοῖς (σύμφωνα τῷ Διατάγματι περὶ διορισμοῦ, τῷ λέγοντι: μόνοι οἱ διοριζόμενοι θέλουσι δώσει τὸν ὄρκον) νὰ δώσωσι τὸν τῆς ὑπηρεσίας ὄρκον, ἐνῷ τοιαύτην παραγγελίαν δὲν κάνουν διὰ τὸν Π. Βῶρον· πρὸς δὲ ἐξάγεται ἐκ τῆς εἰρημένης γνωμοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἥτις λέγει τὸν Βλάχον πρῶτον ἐν Ἀθήναις Ἐφέτην· καὶ δ) ἐξάγεται ἐκ τούτου, ὅτι τὸν Φωτομάραν καὶ τὸν Ἀγαπηνόν, ἀφοῦ πρῶτον ἀνήγγειλεν αὐτοῖς τὴν διὰ τῆς γενομένης διὰ τοῦ νόμου ΠΜ ἀκυρώσεως τῶν περὶ διορισμοῦ αὐτῶν μετὰ προβιβασμοῦ εἰς Προέδρους Διαταγμάτων ἐπελθοῦσαν κατάργησιν τούτων χωρὶς ν' ἀναδιορίξῃ αὐτούς, διώρισε μετὰ τινος ἡμέρας Πρωτοδίκας δυνάμει τοῦ 14 ἀρθρου τοῦ αὐτοῦ νόμου. Περὶ βεβίως τοῦ νόμου ΠΜ ἤθελεν εἶναι, ἂν ἐθεώρει τοὺς εἰρημένους ὡς ἀναλαβόντας, ἣν εἶχον πρὸ τοῦ προβιβασμοῦ θέσιν καὶ ἔλεγε διὰ τοῦ Διατάγματος, ὅτι προβιβάζει ἐκείνους εἰς Ἐφέτας καὶ Εἰσαγγελέα

Ἐφετῶν, τοὺς δὲ τελευταίους δύο χωρὶς διατάγματος περὶ διορισμοῦ ἐτήρει ὡς Πρωτοδικας.

Β΄.) Τὸ ἄρθρον 14 τοῦ νόμου ΠΜ εἰπόν, ὅτι οἱ διορισθέντες (ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις) δικτηροῦσι, ἅπερ πρὸ τοῦ ἀκυρωθέντος διορισμοῦ ἐκέκτηντο προσόντα προαγωγῆς, ἐπιτρέπει τῇ ἐκτελεστικῇ ἐξουσίᾳ νὰ διορίσῃ αὐτοὺς ἐκ νέου, ὅταν αὐτῇ δοῖται, ὡς μὴ περιορίζοντος τοῦ νόμου τὸ τοιοῦτον δικαίωμα ἐντὸς χρόνου τινός, εἰς ἃς κατεῖχον ἀνωτέρας θέσεις, ὥσπερ ἦσαν ἔτι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, χωρὶς νὰ προηγηθῇ γνωμοδότησις, οἷαν ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 19 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου. Τοῦτο δ' ἐξάγεται, α) Ἐκ τούτου, ὅτι περιττὴ θὰ ἦτο ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 14, ἂν ἀπητεῖτο καὶ δι' αὐτοὺς νὰ ἐπανέλθωσι κατὰ τὸ ἄρθρ. 19 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστ. ὑπαλλήλων νόμου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καταλαμβάνοντες, ἃς κατεῖχόν ποτε κατωτέρας θέσεις τοῦ προβιβασμοῦ των, διότι ἅμα ἐπανελθόντες ἠδύναντο χωρὶς τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ νόμου ΠΜ νὰ προβιβασθῶσιν, ὡς προβιβάζονται πάντες οἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ὄντες, συνυπολογιζομένων ὅλων τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν εἴτε διαρκεῖς, εἴτε διακεκομμέναι ὑπῆρξαν, ὡς μοι ποιοῦντος διὰκρίσιν τινα τοῦ νόμου. β) Ἐκ τούτου, ὅτι καὶ οἱ συντάξαντες τὸν νόμον ΠΜ Ὑπουργοὶ ἐφήρμοσαν αὐτὸν ἀναδιορίσαντες πάντας τοὺς διὰ τῶν ἀκυρωθέντων διαταγμάτων προβιβασθέντας εἰς τὰς αὐτάς θέσεις πλὴν τριῶν, χωρὶς νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου, καίτοι διώρισαν αὐτοὺς ὡς ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας ὄντας, θεωρήσαντες τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 19 μὴ χωροῦσιν ἐπὶ διορισμῶν τοιούτων δυνάμει τοῦ νόμου ΠΜ, ἀλλ' ἐφαρμοζομένας ἀμέσως τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 11, 13 καὶ 16.

Ἐκ περισσοῦ δὲ λέγω α) ὅτι, ἂν τὸ περὶ διορισμοῦ τοῦ Φωτομάρα καὶ τοῦ Ἀγαπηνοῦ, ὡς Πρωτοδικῶν, διάταγμα μνημονεύῃ τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου, τοῦτο πράττει ἐκ στενοχωρίας, διότι ἔπρεπε νὰ εἴπῃ, ὅτι ἔχουσι τὰ προσόντα τοῦ Πρωτοδίκου, καί-

τοι μὴ προεκτελεσθέντος τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου· τὸ διάταγμα δηλαδὴ δὲν βεβαίωσεν, ὅτι προεκλήθη καὶ ἡ κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον 19 ἀπαιτουμένη ἔκθεσις· ἡ δ' ἑλλειψὶς τοιαύτης βεβαιώσεως δῆλον ποιεῖ, ὅτι δὲν προεκλήθη ἔκθεσις καὶ ἡ παράθεσις τοῦ 19 ἄρθρου ἐγένετο μόνον πρὸς δικαιολόγησιν τοῦ διορισμοῦ τῶν εἰρημένων, ὡς ἐχόντων τὰς ὑπ' αὐτοῦ ἀπαιτουμένας ὑπηρεσίας, ἵνα διορισθῶσι ἀμέσως δυνάμει τοῦ νόμου Π. Μ. πρωτοδικαί. Δὲν ἔσφαλεν ὁμως διὰ τοῦτο· διότι κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου, ὃ τὸ πλεόν ἐξέστιν, ἐξέστι καὶ τὸ ἥττον (N. 21 de Regulis juris (50. 17) καὶ ἐπομένως, ἀφοῦ ἡδύνατο καὶ ἰνὰ διορίσῃ αὐτοὺς μετὰ τοῦ ἀκυρωθέντος προεδικοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν, ὡς τοὺς ἄλλους διώρισε, χωρὶς νὰ προηγηθῶσι τὰ τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου, ἡδύνατο πολλῷ μᾶλλον νὰ διορίσῃ αὐτοὺς ἀμέσως Πρωτοδικας, ὡς ἔχοντας τὰ τοῦ Πρωτοδικίου προσόντα, ἀφοῦ τὰ τοῦ Προέδρου εἶχον οἰέπτασθαι ἔχοντες ὑπηρεσίαν Πρωτοδικίου, δυνάμει δηλαδὴ μόνου τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ νόμου ΠΜ χωρὶς τινος ἐκτελέσεως τῶν τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου· β) ὅτι ὁ αὐτὸς νόμος ἰσχύων κατὰ τὸ ἄρθρ. 17 αὐτοῦ ἀπὸ τῆς 20 Μαρτίου 1882, ὅτε ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἑφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, ἐπήνεγκε τὴν κατάργησιν τῶν διαταγμάτων τῶν διορισμῶν ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις ὑπαλλήλων· τὴν κατάργησιν δὲ ταύτην οὐδόλως, ὡς πρὸς τοὺς ἀναδιορισθέντας, κατὰ παράδοξιν τοῦ ἄρθρ. 35 τοῦ Συντάγματος ἀνέστειλε τὸ προκάτοχον Ὑπουργεῖον, ἀλλὰ τοῦναντίον διὰ πράξεώς του ἐδήλωσε πρὸς αὐτούς, τοῦτέστι διὰ τοῦ ἀναδιορισμοῦ αὐτῶν καὶ τῆς ἐκ νέου ὁρκιέως των δυνάμει τοῦ νόμου ΠΜ, περὶ ὧν ἀνωτέρω εἶπον.

Ἡ ἐμὴ λοιπὸν γνώμη ἐπὶ τοῦ τεθέντος μοι ζητήματος εἶνε, ὅτι δύναται ἀμέσως νὰ διορισθῇ διὰ Β. Διατάγματος μετὰ προηγηθεῖσαν γνωμοδότησιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου δυνάμει τοῦ νόμου ΠΜ. ἄρθρου 14 καὶ τῶν 13 καὶ 16 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου ὁ ἀπὸ τοῦ

1862 μέχρι τοῦ 1882 ὑπηρετήσας, ὡς Ἐφέτης, Πρόεδρος Ἐφε-
τῶν, ὡς καὶ τὸ προκάτοχον Ἑπουργεῖον δυνάμει τῶν αὐτῶν
δικταζέων ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ἑπουργικοῦ Συμβουλίου
διώρισεν Εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν τὸν Σπ. Βλάχον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος

Δημάρχου ἐξουσία ἐπὶ τοῦ δι' ἔξοδα τοῦ δημοτικοῦ γραφείου ὀριζομέ-
νου ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ποσοῦ.

Πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 41 τοῦ περὶ δήμων νόμου ἀπκλλάττει
τὸν δήμαρχον πάσης λογοδοσίας, ὅτε δίδεται αὐτῷ κατ' ἀ-
ποκοπὴν ποσότης τις χρημάτων (eine Aversalsumme λέγει
τὸ πρωτότυπον Γερμανικὸν κείμενον, τοῦτο δὲ καὶ τὸ ἐδ. 10
τοῦ ἄρθρ. 50 τοῦ αὐτοῦ νόμου, aversalsumme λέγον ὅ,τι τὸ
Ἑλληνικὸν ἀντιμισθίαν) πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κόπων του, διὰ μι-
σθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ καὶ διὰ τὰς λοιπὰς ἀνάγκας τοῦ
γραφείου· ὅτε δέ, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ δημοτικὸν συμ-
βούλιον σύμφωνα τῷ ἀπὸ 29 Ἰουλίου 1837 βασιλικῷ διατάγ-
ματι ὀρίζῃ τὴν πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κόπων τοῦ δημάρχου ἀντι-
μισθίαν, τὰ δὲ λοιπὰ ἔξοδα τὸ δημοτικὸν συμβούλιον δὲν
προσδιορίζῃ κατ' ἀποκοπὴν, ἥτοι δι' ὀλικῆς τινος ποσότητος,
ἀλλ' ἕλαστον ἰδίως ἔξοδον, τὸ ἄρθρον 41 τοῦ περὶ δήμων νό-
μου δὲν ἐφαρμόζεται διὰ τὸν λόγον, ὅτι δὲν συντρέχουσιν αἱ
προϋποθέσεις τῆς αὐτῆς διατάξεως, τοὔτέστιν ἡ δόσις ποσό-
τητός τινος ἐν ὧν μόνον ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμ-
βουλίου καὶ περιεχούσης καὶ τὴν ἀντιμισθίαν τοῦ Δημάρχου
διὰ τοὺς κόπους αὐτοῦ, ἀλλὰ δύναται ὁ Δήμαρχος ν' ἀπαι-
τήσῃ τὸ διὰ τὸν γραμματέα ἢ τὸν κλητῆρα π. χ. ποσόν, ἂν
εἶχεν ἀληθῶς γραμματέα καὶ κλητῆρα.

Ἐπειδὴ ὁ δήμαρχος παρκατάτης γίνεται τοῦ ἄρθρ. 487 τοῦ
Ποιν. Νόμου, ὅτε, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ μὲν δημοτικὸν
συμβούλιον ἀποφασίζει νὰ ἔχῃ ὁ δήμος γραμματέα ἐργαζόμε-

νον ἐπὶ μισθῷ ὀρισμένῳ ὑπ' αὐτοῦ, ὁ δὲ δήμαρχος οὐδένα προσ-
λαμβάνη ἀληθῶς ὡς γραμματέα, πρῆχῃ δὲ τὸν δι' αὐτὸν
ὀρισμένον μισθὸν ἀνθρώπῳ, ὡς γραμματεῖ οὐδὲ ὧς ἐργαζομένῳ
καὶ μακρὰν τοῦ δήμου διατρίβοντι.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἀναγκαῖον νομίζομεν νὰ ὑποβά-
λῃμεν τῇ σοφῇ τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσει τὴν περὶ τῶν εἰρη-
μένων διατάξεων γνώμην ἡμῶν, ἥτοι τοῦ ἄρθρ. 41, οὗ τὴν
ἰσχὺν ἀμφίβολον κατέστησε τὸ εἰρημένον διάταγμα, καὶ τοῦ
ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ αἰτήσωμεν τὴν ὑπὲρ τοῦ νό-
μου ἀνχίρουν τῆς ὑπ' ἀριθ. 128 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα
Πλημμελειοδικῶν.

Ὁ Πρωταγγελεὺς

Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β' ΤΟΜΟΥ.

ΠΙΝΑΞ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΜΟΥ Β΄

Α

- Ἄδεια ἐπαγγέλματος, σελ. 9.
- Ἀγνώστου διαμονῆς διάδικος, σελ. 220.
- Ἀδέσποτα πράγματα, σελ. 48, 51, 66.
- Ἄλατος εἰσαγωγή, σελ. 113.
- Ἄλλοδαπῶν ἐγκληματησάντων καταδίωξις, σελ. 43, 177, 200, 204, 234, 247.
- Ἀμφισβητήσεων ἐν ψηφοφορίᾳ ἐκδίκασις, σελ. 17.
- Ἀναβολὴ δίκης ἐν Κακουργιοδικείῳ, σελ. 104, 109, 119, 124, 149, 150, 202.
- Ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ νόμου, σελ. 14, 21, 77, 112, 114.
- Ἀναίρεσεως αἵτησις, σελ. 15, 221, 227, ἀνασταλτικὴ δύναμις, σελ. 83, 86, 119, 124, 151.
- Ἀνακρίσεως, ἀκύρωσις καὶ ἐπανάληψις, σελ. 26, συμπλήρωσις, σελ. 99, περαιώσις, σελ. 244.
- Ἀνακοπὴ δευτέρᾳ κατ' ἐρήμην ποιν. ἀποφάσεως, σελ. 30, 32, 91.
- Ἀνακοπὴ κατὰ ποιν. διατάξεως ἀποφάσεως πολιτικοῦ δικαστηρίου καὶ τ' ἀνάπαλιν, σελ. 74.
- Ἀνακοπὴ κατὰ βουλευματος, σελ. 20, 78, 83, 99, 119, 124, 149, 150, 151, 160.
- Ἀνακοπὴ πολιτικῶς ἐνάγοντος, σελ. 182, 223.
- Ἀνακοπῆς ἀνασταλτικὴ δύναμις, σελ. 176, 160.
- Ἀνακριταί, σελ. 152, 187, 109, 220, 244.
- Ἀναρμοδίως δικάσαντες δικασταί, σελ. 229.

Ἀναπλήρωσις δικαστῶν καὶ Εἰσαγγελέων κωλυομένων, σελ. 104, 109, 202.

Ἀναστολὴ ἐκτελέσεως ἐντάλματος σελ. 220.

Ἀνέκκλητος λόγῳ ποσοῦ διαφορᾶς ἀπόφασις, σελ. 10.

Ἀνυπότακτος στρατεύσιμος, σελ. 83.

Ἀξιωματικοῦ ὅριον ἡλικίας, σελ. 244.

Ἀπαγωγὴ ἐλουσίᾳ, σελ. 34.

Ἀπαλλοτριώσεις κατασχεμένων, σελ. 13, μεσεγγυημένων, σελ. 21.

Ἀπάτη, σελ. 184.

Ἀπ' εὐθείας κλήσις, σελ. 26.

Ἀπογράφου ἔκδοσις, σελ. 169.

Ἀποδείξεις νέαι, μετὰ πρόσκαιρον παῦσιν καταδιώξεως, σελ. 5.

Ἀπομίμησις ἔργων φωτογράφου, σελ. 105.

Ἀπόπειρα ἐγκλήματος ἐν γένει, ἰδίᾳ τραύματος, σελ. 132, 157.

Ἀπόφασις πολιτ. δικαστηρίου ἔχουσα ποινικὰς διατάξεις καὶ τ' ἀνάπαλιν, σελ. 15, 74.

Ἀρείου Πάγου ἀποφάσεις, σελ. 232.

Ἀρμόδιον δικαστήριον διὰ χωροφύλακας, σελ. 57, 78, 225, δι' Ἑλληνα ἐναγόμενον ἐν Τουρκίᾳ σελ. 148, διὰ τοὺς ἐν ἄλλοδαπῇ ἐγκληματοῦντας Ἑλληνας, σελ. 245, διὰ τ' ἀφορῶντα εἰς τὴν ὑγεινὴν οἰκοδομὴν πόλεων καὶ κωμῶν, σελ. 18.

Ἀρμοδιότητος κανονισμὸς, σελ. 21.

Ἀρμοδιότης Πταισματοδίκου, σελ. 113, 211.

Ἄρσις συγκρούσεως, σελ. 8, 18.

Ἀρχηγεῖα στρατοῦ, ἀνάγκαις, σελ. 208.

Ἀστυνομίας καθήκοντα σελ. 182.

Ἀστυνόμος δημοτικὸς καὶ δήμαρχος σελ. 6.

B

Βασιλικὴ χάρις ὡς πρὸς τὰς συνεπείας τῆς ποινῆς, σελ. 134.

Βασιλικῆς χάριτος πρότασις παρὰ στρατοδικεῖσις, σελ. 14.

Βασιλική χάρις στρατιωτικῶν καταδίκων, σελ. 128.

Βασιλική χάρις μεταβαλλοῦσα τὴν ποινὴν κακουργήματος εἰς ποινὴν πλημμελήματος σελ. 227.

Βιαιοπραγία κατ' ἀνωτέρου, σελ. 225.

Βούλευμα παῦον πρὸς καιρον, σελ. 5, διατάσσον περαιτέρω ἀνάκρισιν, σελ. 99, ἀκυροῦν ἔνταλμα φυλακίσεως, σελ. 182, ἀνακοπέν, σελ. 20, 78, 83, 99, 119, 124, 149, 150, 151, 160.

Βουλευματος ἀνάκλησις, σελ. 78, ἀναίρεσις σελ. 83, 86, 119, 124, 151.

Βουλευταὶ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ πάρεδροι, σελ. 177.

Βουλευτῶν προσόντα, σελ. 177.

Βουλευτῆς καταδιωκόμενος δι' ἔγκλημα ἢ διὰ πολιτικὸν χρέος, σελ. 246.

Βοσκῆς ἀπαγόρευσις, σελ. 163, βόσκησις παράνομος, σελ. 200, 211.

Γ

Γάμος λυθεὶς θανάτῳ ἢ διαζεύξει, σελ. 97.

Γάμος διὰ βίας συναφθεὶς, ἀκύρωσις, διάλυσις σελ. 139.

Δ

Δευτέρα ἀνακοπὴ κατ' ἐρήμην ποιν. ἀποφάσεως, σελ. 30, 32.

Δευτέρα κατὰσχεσις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, σελ. 56.

Δήμαρχος καὶ δημοτικὸς ἀστυνόμος, σελ. 6.

Δημάρχου καθήκοντα, παράβασις αὐτῶν, σχέσεις πρὸς ἑπαρχον καὶ νομάρχην, διαχειρίσις, σελ. 6, 254.

Δημοτικοὶ ἄρχοντες δικολάβοι, σελ. 110.

Δημοτικὰ σχολεῖα, σελ. 6.

Δήμων ὄρια, διοικητικὴ καὶ δικαστικὴ δικίρεσις, σελ. 121.

Δημοτικῶν ἐκλογῶν ἐπικύρωσις, σελ. 237, 239.

Δημοτικὸν συμβούλιον, σελ. 254.

Δικαστικοὶ κλητῆρες, σελ. 56.

Δικολάβος α) ὁ δημοτικὸς ἄρχων, σελ. 110, β) ὁ κα-

ταδικασθεὶς ἐπὶ κακουργήματι ἢ πλημμελήματι, σελ. 72.

Δικηγόρος στρατιώτης, σελ. 82.

Δικαστῶν καὶ Εἰσαγγελέων κωλυομένων ἀναπλήρωσις, σελ. 104, 109, 202.

Δικαστηρίου σύνθεσις, σελ. 104, 109, 202,

Δικηγόρος δήμαρχος ἢ δημοτικὸς ὑπάλληλος, σελ. 110.

Διάτακτικὸν ἀποφάσεως, σελ. 118.

Διακοπαὶ τῶν δικαστηρίων, σελ. 153.

Δικαστικοὶ ἀντιπρόσωποι ἐν ἐκλογαῖς σελ. 154.

Διοικητικοὶ ὑπάλληλοι παραβᾶται καθήκοντος, σελ. 165.

Δικαστῶν καὶ Εἰσαγγελέων προδιβασμοί, σελ. 172, 141, 249.

Δικαστηρίου κανονισμὸς τμημάτων καὶ ἐργασιῶν, σελ. 221.

Δικαστικῶν ὑπαλλήλων προσόντα, σελ. 172, 141, 249.

Διάσκεψις ἐνόρκων, σελ. 84.

Ε

Ἐγκαταλειμμένα πράγματα, σελ. 66.

Ἐγκληματιῶν ἔκδοσις, σελ. 28, 247.

Εἰσαγγελεὺς ἀνώτερος παραγγέλλων κατώτερον Εἰσαγγελέα, σελ. 26, 51, 165.

Εἰσαγγελέων καὶ δικαστῶν κωλυομένων ἀναπλήρωσις, σελ. 104, 109, 22.

Εἰσαγγελέως προδούλευμα, σελ. 166, 229.

Εἰσαγγελέως καὶ προέδρου σχέσεις, σελ. 186.

Εἰσαγγελεὺς καὶ δικαστῆς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ, σελ. 187, 207, 220, 224.

Εἰσαγγελεὺς διαφωνῶν πρὸς ἀνακριτὴν, σελ. 220.

Εἰδικὸν δικαστήριον, σελ. 141.

Ἐκλογῶν ἐνέργεια, σελ. 17, 58, 154, 190, 217.

Ἐκπρόθεσμος ἀνακοπὴ κατὰ βουλεύματος, σελ. 20.

Ἐκκρεμότητος αἰτήσεως ἀναρέσεως χρόνος, σελ. 23, 71,

227.

Ἐκουσία ἀπαγωγή, σελ. 34.

Ἐκλογικοῦ νόμου παράβασις, σελ. 58, 190, 217.

Ἐκπλειστηριάσματος καταβολή, σελ. 61.

Ἐκθέσεις δικαστικάι, σελ. 112.

Ἐκλογικοὶ κατάλογοι, σελ. 154.

Ἐκ προθέσεως, ἐξ ἀμελείας, ἐκ συστάσεως πράξεις, σελ. 157, 190.

Ἐκτέλεσις ἀποφάσεως μὴ ὀριστικῆς, σελ. 169.

Ἐκτέλεσις πολιτικῆς ἀποφάσεως, σελ. 190.

Ἐκλογῶν δημοτικῶν ἐπικύρωσις, σελ. 237, 239.

Ἑλλήν ὑπήκοος ἐναγόμενος ἐν Τουρκίᾳ, σελ. 148.

Ἐμποροδίκου κατηγορουμένου ιδιάζουσα δικαιοδοσία, σελ. 229.

Ἐνόρκων ἐκλογή, κατάλογοι, ἀναθεώρησις, προσόντα, διασκέψεις, σελ. 39, 64, 83, 84.

Ἐνταλμα συλλήψεως καὶ φυλακίσεως, σελ. 182, 220, 240, 244.

Ἐνοικίαις ιδιωτικῆς οἰκίας ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, σελ. 194.

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐγκληματοῦντες Ἕλληνες, ἀρμόδιον δικαστήριον, σελ. 244.

Ἐξώσεως νόμος, ἀπόφασις, ἐκτέλεσις, σελ. 176.

Ἐπαγγέλματος ἄδεια, σελ. 9.

Ἐπ' ἀκροατηρίου πταίσματα καὶ πλημμελήματα, σελ. 15.

Ἐσφαλμένη ἐρμηνεία νόμου σελ. 51, κατηγορητηρίου, σελ. 109.

Ἐσφραγισμένων ὑπὸ τῆς ἀρχῆς πραγμάτων κλοπή, σελ. 236.

Ἐτυμηγορία ἐσφαλμένη, σελ. 89.

Εὐρεθέντα ἀδέσποτα πράγματα, σελ. 48, 51, 66.

Ἐφεσις λόγῳ ἀναρμοδιότητος, σελ. 10.

Ἐφέτου κατὰ Εἰσαγγελέως ἔγκλησις, σελ. 151.

Z

Ζωοκλοπή καὶ ζωοκτονία, σελ. 196.

H

Ἠθικαί, ἀξιομαχτικοῦ ὅριον, σελ. 244.

Ι

Ίατροι ἐν Ἑπτανήσῳ, σελ. 115.

Ίδιωτικὴ κατηγορία, σελ. 126, 128, 166, 190.

Κ

Κακουργιοδικεῖου διαδικασίᾳ, σελ. 89, 119.

Κανονισμὸς ἀρμοδιότητος σελ. 21.

Κανονισμὸς τμημάτων καὶ ἐργασιῶν δικαστηρίου σελ. 221.

Κατασχεμένου ἀκινήτου ἀπαλλοτρίωσις, σελ. 13.

Καρπῶν ἀσυγκομίστων κατάσχεσις, σελ. 56.

Κατάσχεσις δευτέρᾳ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, σελ. 56.

Κατάσχεσις εἰκονικὴ, σελ. 56.

Κατατάξεως πῖναξ, σελ. 61.

Κατακυρωτικὴ ἔκθεσις σελ. 112.

Κατηγορητήριον ἔγγραφον, σελ. 109.

Κατασχέσεως ἄρσις, σελ. 119, 123.

Κατάσχεσις περιουσίας πτωχεύσαντος, σελ. 167.

Κατάληψις περιουσίας χρεωκοπήσαντος, σελ. 167.

Κληρονομιῶν καὶ κληροδοσιῶν τέλη, σελ. 11.

Κλητῆρες δικαστικοί, σελ. 56.

Κηδεστέας συγγενεῖς μὴ ἐξαιρούμενοι ὡς μάρτυρες, σελ. 97.

Κληρονόμος ἐξακολουθῶν δίκην κληρονομηθέντος σελ.
126, 128.

Κρείττονες ἀποδείξεις, σελ. 89.

Κρεοπώλου ἐπάγγελμα, ὑποχρεώσεις, σελ. 9, 182.

Κλοπὴ ἐσφραγισμένων ὑπὸ τῆς ἀρχῆς πραγμάτων, σελ.
236.

Λ

Λαθρεμπορίου πρωτόκολλον, σελ. 225.

Ληξίαρχοι ἐν Ἑπτανήσῳ· ληξιάρχων διορισμοί, κατα-
δίωξις, σελ. 36, 58, 67, 116, 137.

Ληξιαρχικὴ πράξις, σελ. 157.

Ληστοῦ σύλληψις ἢ φόνος, σελ. 70.

Ληστείας καταδίξεις, σύμβασις μεταξύ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, σελ. 92, 177, 234.

Λιποτάκται στρατιῶται μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας των, σελ. 212.

Λοιμῶδη νοσήματα, σελ. 227.

M

Μάρτυρες ἐξαίρετέοι ὡς συγγενεῖς ἐκ κηδεστείας, σελ. 97.

Μεσεγγυοῦχοι, μεσεγγυημένων ἀπαλλοτριώσεις, σελ. 21.

Μεταφορὰ πολιτικῶν δικαιωμάτων, σελ. 154.

Μήνυσις ἀβάσιμος ἐγχειριζομένη, σελ. 51, 118.

Μητρῶα ἀρρένων, σελ. 154.

N

Νέαι ἀποδείξεις μετὰ παῦσιν πρὸς καιρόν, σελ. 5.

Νομισμάτων παραχάραξις, σελ. 200.

Νοσήματα λοιμῶδη, σελ. 227.

O

Οἰκοδομὴ ὑγεινὴ πόλεων καὶ κωμῶν, σελ. 18.

Ὅρια κτημάτων, σελ. 188.

P

Παραγραφὴ πταισμάτων καὶ πταισματικῶν ἀποφάσεων, σελ. 231.

Πειθαρχικὸν δικαστικὸν συμβούλιον, σελ. 204.

Πειστηρίων ἀπὸδοσις, σελ. 66.

Πλαστογραφία χαρτονομισμάτων, σελ. 168.

Πλαστογραφία συμβολαιογραφικῆς πράξεως, σελ. 184.

Πλειστηριασμοὶ ἀκινήτων καὶ κινητῶν, σελ. 61, 73, πλειστηριασμοῦ ἀναβολὴ σελ. 73.

Πληρεξούσιος, σελ. 249.

Ποινικῆς διαρκείας ἔναρξις, σελ. 23.

Ποινῶν συγγώνευσις, βκσιλ. χάρις, σελ. 108, 145.

- Ποινῆς συνέπειαι, σελ. 134.
Πολιτικάι φυλακαί, σελ. 25.
Πολιτικῶν δικαιωμάτων στέρησις, σελ. 93, 134.
Πολιτικῶς ἐνάγων, σελ. 150, 182, 223.
Πολιτικῶν δικαιωμάτων μεταφορά, σελ. 151.
Πρακτικά δικαστηρίου, σελ. 77.
Προβούλευμα Εἰσαγγελέως, σελ. 166, 229.
Προβιдаσμός δικαστῶν κλπ. σελ. 171, 216, 241, 249.
Προέδρου δικαστηρίου καθήκοντα, σελ. 221.
Προέδρου καὶ Εἰσαγγελέως σχέσεις, σελ. 186.
Πρὸς καιρὸν παῦσις καταδιώξεως, σελ. 5.
Προσωποκρατούμενος διὰ χρέος, ἀσθενήσας ἐν φυλακῇ,
σελ. 25, 201.
Προσόντα δικαστικῶν ὑπαλλήλων, σελ. 241, 249.
Προφύλακισις, σελ. 160.
Πρωτόκολλον λαθρεμπορίου, ψευδές, πλαστόν, σελ. 225.
Πρωτόκολλον δι' ἄμοιβὴν τοῦ συλλαβόντος ληστήν, σελ. 70.
Πταισμάτων καὶ πταισματικῶν ἀποφάσεων παραγραφή,
σελ. 231.
Πτώχευσις, εἰσηγητῆς αὐτῆς, δαπᾶναι, σελ. 87, 167, 207.

- Σκεπτικὸν ἐσφαλμένον, σελ. 118.
Στέρησις πολιτικῶν δικαιωμάτων, σελ. 134.
Στρατοδικείων ἀποφάσεις, σελ. 14.
Στρατοδικείων διαδικασία, σελ. 114.
Στρατιωτικὴ φρουρὰ φυλακῶν, σελ. 40.
Στρατιωτικῶν στέρησις βαθμοῦ, σελ. 40.
Στρατιωτικῶν Ὑπουργοῦ ἀποφάσεις, σελ. 57, 78.
Στρατευσίμων ἀπαλλαγὰς, σελ. 76.
Στρατευσίμων κατάλογοι, σελ. 80.
Στρατεύσιμος ἀνυπὸτακτος, σελ. 83.
Στρατιώτης δικηγόρος, σελ. 82.
Στρατευσίμων ἀποκλεισμός τοῦ ὑπηρετῆσαι, σελ. 93.

Στρατολογικὰ συμβούλια, σελ. 106, 165.

Στρατιωτικῶν καταδίκων βασιλ. χάρις, σελ. 128.

Στρατοῦ ἀρχηγεῖα, ἀνακρίσεις, σελ. 208.

Στρατιώτης ἐγκληματήσας, ἀλλὰ παρανόμως κατατα-
ταγμένος, σελ. 212.

Στρατιώτης ἐγκληματήσας καὶ ὃν χρόνον ὑπηρετεῖ πέραν
τῆς ὑποχρεώσεώς του, σελ. 212.

Στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ κρατοῦσαι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ στρατιώ-
τας πέραν τῆς ὑποχρεώσεώς των, σελ. 212.

Στρατιώτης ζητῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου ἀποζημίωσιν, διότι
ἐκρατήθη εἰς τὰς τάξεις παρανόμως ἢ δι' ἄλλας ἀδικίας τῶν
προϊσταμένων ἀρχῶν, σελ. 212.

Στρατιωτικῶν κατηγορουμένων ἀρμοδιότης, χωροφύλακας,
σελ. 225.

Στρατιωτικοῦ ὅριον ἡλικίας, σελ. 244.

Συγκρούσεως ἄρσις, σελ. 8, 18.

Σύμβασις περὶ ἐκδόσεως ἐγκληματιῶν, σελ. 28, 247.

Συναφῆ ἐγκλήματα, σελ. 78.

Σύμβασις Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας περὶ ληστείας, σελ. 92,
177, 234.

Συγχώνευσις ποινῶν, βασιλ. χάρις, σελ. 108, 145.

Σύνθεσις δικαστηρίου, συμβουλίου, σελ. 104, 109, 187,
202, 207.

Συνέπειαι ποινῆς, σελ. 134.

Συκοφαντία, σελ. 171, 229.

Συλλήψεως καὶ φυλακίσεως ἐνταλμα, σελ. 182.

Συμβολαιογραφικῆς πράξεως πλαστογραφία, σελ. 184.

Σύστασις πρὸς διάπραξιν ἐγκλήματος, σελ. 190.

Σχολεῖα δημοτικά, σελ. 6.

Σφραγίδων τεθεισῶν ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἐξαφάνισις, σελ. 236.

Τέλη κληρονομιῶν καὶ κληροδοσιῶν σελ. 41.

Τραύματος ἀπόπειρα, σελ. 132.

Υ

- Υγειονομικὸς νόμος, σελ. 227.
Υπερθεματιστὴς δανειστῆς προτιμώμενος, σελ. 61.
Υγειονομικαὶ παρὰβασεις, σελ. 113.
Υποθήκης ἐγγραφή, σελ. 123.
Υποθηκοφύλακος καθήκοντα, σελ. 119, 123.
Υπουργὸς Στρατιωτικῶν τιμωρῶν χωροφύλακας, σελ. 57, 78.
Υπουργὸς κατηγορούμενος, αὐτουργός, συνεργός, σελ. 141.

Φ

- Φθορὰ ξένης ιδιοκτησίας σελ. 211.
Φυλακαὶ καταδίκων, ἐπιστάτης, νομάρχης, σελ. 8.
Φυλακαὶ πολιτικάι, σελ. 25.
Φυλακῶν στρατιωτικὴ φρουρά. σελ. 40.
Φυλακισμένου ἔξοδος ἐκ τῶν φυλακῶν, σελ. 40
Φυλακίσεως ἔνταλμα, σελ. 182.
Φωτογράφου ἔργα, σελ. 105.

Χ

- Χαρτονομισμάτων πλαστογραφία, σελ. 168.
Χρεωκοπία; σελ. 167.
Χωροφύλακες κατηγορούμενοι, σελ. 57, 78, 225.

Ψ

- Ψηφοφορία ἐν ἐκλογαῖς, σελ. 17.

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

Ἐν τῷ Α' τόμῳ τῶν γνωμοδοτήσεων

Ἐν σελίδι, στίχῳ

188	11	ἐξαίρέσεως μέλους
189	18	132 δικαστ. ὀργ. συνδ. τοῖς ἄρ. 1 καὶ 3
190	7	πράττειν
199	34	μετὰ τὴν ἐπίδοσιν
206	15	κατάδικος, ἄν
208	3	22 § 3—7.
209	3	Rép. v. étranger § 4).
213	14	γενομένη αἵτησις ἀναίρεσεως
214	5	ἄρῃ τὴν ἐξαίρεσιν
217	10	δηλοῖ, ὅτι
226	18	ἐκείνην καί
231	34	ἐπιστρέφοντες δὲ
234	20	ὅθεν εἰσάγων
238	18	Chassan.
235	17	ἐλέου
239	22	διατάγματος δυνατόν. στιχ. 33, (rehabilitation)
242	16	πάντως, τὰς δὲ στερήσεις
243	24	μετέφρασεν, στιχ. 25 ἐκφράσας
247	15	παραβαίνοντα ἀσυγγνώστως, ὡς οὐχί
248	9	δικαζόμενοι, οὐδενί
256	10-11	ἀλλὰ τότε
261	15	Polizeiüberrückungen
	18	360 καὶ 407
261	30	κατὰ πᾶσαν κατάστασιν
267	17	ἐναντία
288	1	ἐκείνου, δὲν ἤθελε,
292	5	ἤθελεν εἶναι ἀδύνατον

Ἐν σελίδι, στίχῳ

294	15	ἀμφοτέρω λέγω
	17,18	de nuit à autrui
301	1	ὀφείλομεν
302	14	ἀπόφασις· ὅθεν
	23	διότι ἐν
306	28	ὑπαγορεύσαντα
310	34	ἐπανορθωτική,
313	3	ματαιωθῶσι διὰ τοῦτο, δυνάμεθα
314	31	διότι ἡ § 14
315	3 καὶ 5 § 14 . . . τῇ § 5	
318	17	ὑπανθύμιζε
322	22,23	ἐπὶ τὸν στρατιωτικόν
325	12,13	προθεσμίας Ρωμ. δίκαιον,
327	4 καὶ 5	Ἀντεισαγγελεὺς, Ν. Ράδος.
329	29	τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς
341	2	προηγῆθαι
342	5,6	στεροῦνται
346	33	παρελείφθη ἐν ἐκείνῳ τῷ νόμῳ
349	25	διεξάγειν
351	7	τινος, παραχωρήσαντος
352	29	γινόμενας
353	2	ἄρθρου
	33	διότι α)
354	33	δικαίως καὶ τὸν
	34	ικανοποιούσης
357	20	ΥΛΑ'
358	32,33	ἣτις ὀρίζει
	34	αὐτῷ μὴ καταβαλλόντι τήν
359	1	ἐκπλήρωσιν
	5	ἢ καὶ δι' ἀπειλῆς
361	13	αὐτοῦ, ὅπως καὶ
368	1	καθ' ὁμολογίαν
371	13	ἐπιτραπέϊσαν

Ἐν σελίδι, στίχῳ

379	6	διαλυτέῳ ὄντι
380	1	ἄθεσμος· τοιοῦτος δέ ἐστιν
387	20	καταβολὴν καὶ διὰ προσωπικῆς κρατή- σεως· ἐπομένως
389	11	αὐτῷ, ὁ Ταμίης δὲν
393	27	δύναται νὰ ζητήσῃ
395	24	τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν,
397	15	860 καὶ 861 τῆς Πολ.
	26	ἐστηρίχθη
398	5	αὐτὸν εἰς—στίχ. 29 συμπεριλάβῃ
399	1,2	ῥας, ἀδιακρίτως, εἰ καθ' ὅλας ἢ μόνον κατὰ τινὰς αὐτῶν πολλὰς ἢ ὀλίγας, ὡς ἐν ταῖς ἐφορταῖς, δυνατόν ἐστι
	3	3415 καὶ 3415 bis Proc. civ.
401	18	ἀπόφασις, προστίθῃσι,
405	28	ἀλλὰ καὶ
408	24,25	ἀντικανονικόν,
410	19	παρατιθεῖσθαι
412	2	πολλά);
	18	26, 27,
417	19	ἔκρινε, τὰ
418	34	τῶν ἐπισκόπων ἐν τοῖς
419	18	ἐκκλησίᾳ ἐπόμενος
426	11	λέγουσα
437	5	«χωρίζεται» «χαρίζεται»
	17	καὶ ὡς σύνοδοι.
	34	§ 2, ὅτι ἐπὶ
438	11	ὀφείλομεν
	22	50.
439	9	ἡ διατάραξις πρὸς
441	9	ἢ ἡ παραλειφθεῖσα
442	4	τὸ ἀρθρ. 23
	18	τουτέστι ἐκφράζει, ὅτι

Ἐν σελίδι, στίχῳ

443	18	καθ' οὗ
446	2	3 καὶ 8,
	22	διατάξεως ποινικῆς
447	2	σύστημα. στιχ. 5, ἀρθρ. 40
448	31,32	γενικόν περὶ
450	16	ἀκριβέστερον ὥρισε
451	25	προκαλοῦν
453	2	XΞΘ
457	23	1836
459	27	εἰ οἱ πρὸ τῆς
	30	οὗτοι, εἰ οἱ 30
462	23	Πολιτ. Δικον.
464	38	ΦῶΒ
466	24	γενόμενος
467	16	456 Ποιν.
468	2	βουλεύματος καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 63 ἀπο- φάσεως
	8	πραχθῆναι πρὸς
469	29	πεμπτέα εἰς τὸ
470	4-10	dispositif ... n'etant pas jugé devant ...
472	3	ἐκείνου.
	14	μου, διδάσκουσιν
476	33	ᾧσιν
486	31	ἀνατεθειμένα
487	28	αἰτεῖσθε
488	11	§ 2, 263 § 2 καὶ 268
491	2 καὶ 13	Répertoire τομ. 35 Cumul
	14	135—140
493	8	εἰς βοήθειαν
	10	τῶν ἀστυνομικῶν νόμων)
495	10	πρὸς

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

Ἐν τῷ Β' τόμῳ τῶν γνωμοδοτήσεων.

Ἐν σελίδι, στίχῳ

0	21	ἔθεν αἰτοῦμαι
11	25	1865
12	1	γράμμα
	23	ἐξ ἔσου εἰς τὸ—στ. 26, δραχμὰς μετὰ
19	4	Ἀναρμοδίῳ δέ ὄντων
23	7	αἰτεῖτε ν' ἀκούσητε
24	13	δὲν ἀναστέλλεται
26	17	καὶ ἐκτέλεσις διὰ παραδόσεως
30	34	ἀπολογηθῆναι
33	8	Lehrbüch
34	9	Stva processes
34	11	ἐμφανισθῇ.
36	18	droit civ.
41	30	employé...autres
46	23	Π. (16. 3)—στιχ. 29, ἐὰν ῥητὴ
	30,31	τὴν παράδοσιν,
47	21	simple...—στιχ. 23, sauf
48	31	τὸ ποινικὸν δικαστήριον
56	1	Τελευτῶν
58	3	σφραγίων; Οὐχί,
63	31	ἀπαραμειώτως—στιχ. 32, 981,
64	5	δ' ἐστίν
65	14	δικαστηρίων,
72	7	οὐκ ἔστι
76	1	ὑπάρχη-στίχ. 2, ζήτημα-στίχ. 33, στρα.
		τολογίας-στίχ. 34, ἀναφορὰ ὑπάγεται
78	7	αὐτοῦ τοῦ λόγου-στίχ. 30 ἐνωμοτάρχου
80	1	εἵπομεν

Ἐν σελίδι, στίχῳ

85	24	ἐκτὸς ἐάν, στίχ. 25 λέξεσι,
89	23	ἐπὶ τῷ
93	11	ἰσχύουσιν
96	11	κρατῶν
113	28	νόμου λέγω, ὅτι
114	3	αὐτόν, ἐπὶ σαφεῖ καὶ
116	19	ἰσχύσοντας
117	II	προτιμότερον
118	27	τῆς κακῆς—στιχ. 28, παρέρχεται
	30	Ἀπαντῶν
123	2	ἐν ἐμοί.
127	5	ἄρθρ. 283—στιχ. 10, Πολ. συνδ. τῷ 302 Ποιν.
129	24	ὁμολογούμενον, τοῦτο δηλαδή,
133	34	ἐκ προαιρέσεως
152	21	ἐκείνου,
155	18	ἄρθρον 30
160	31	ἀναστέλλεται...στιχ. 32, ὠφείλομεν
162	31	ὁ νόμος ῥητῶς ἐπιτρέπειν τὴν
185	9	56.
187	24	πρέπει,
193	16	σίῳ—στιχ. 18, Gelegenheit
211	1,2	compétent
219	14	ὑπὲρ μὲν
223	25	ἀντ' αὐτῆς
230	2	εἰσί,
231	31	549
232	26	ἐννοῇτε
235	34	καὶ τιμωρεῖν

Ἄλλων τινῶν παρόραμάτων, οὐδόπως τὴν ἐννοίαν ἀλλοιοῦντων; ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τόμοις ἡ διόρθωσις παραλείφθη ὡς περιττὴ τῷ ἀναγνώστῃ.

